Du Trí Tiên, Chu Diệu Đình

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

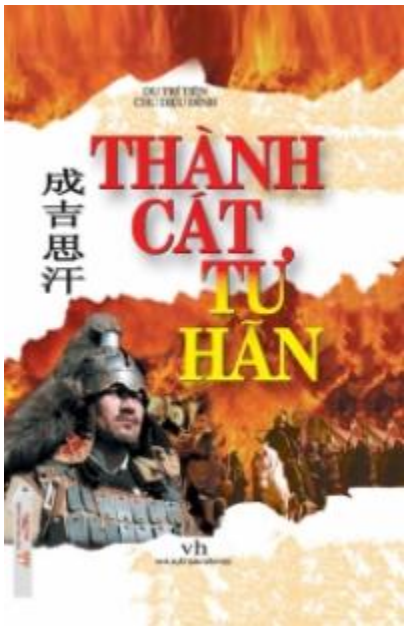

Lời Tựa

Thành Cát Tư Hãn là một nhân vật lịch sử nổi tiếng từ xưa tới nay trên toàn thế giới; là một vĩ nhân được thế giới công nhận hằng nghìn năm qua. Ông chẳng những thống nhất cả vùng thảo nguyên Mông Cổ, xây dựng dân tộc Mông Cổ, mà còn có công đóng góp một cách kiệt xuất trong việc thống nhất và phát triển dân tộc trung hoa, đồng thời, còn có ảnh hưởng rất to lớn đối với nhiều quốc gia và dân tộc ở âu Châu cũng như ở á Châu. Đối với việc giao lưu văn hóa giữa đông và tây cũng như đối với việc thay đổi và cải cách chính trị, thúc đẩy sự phát triển lịch sử trên thế giới có một tác dụng mà từ trước tới nay chưa bao giờ có.

Thành Cát Tư Hãn chẳng những là một vị anh hùng của dân tộc Mông Cổ mà cũng là của dân tộc Trung Hoa, mà còn là một trong những nhà quân sự, chính trị, tư tưởng vĩ đại nhất trong lịch sự thế giới. Thông qua những hình thức như lịch sử tiểu thuyết, truyện ký nhân vật hoặc điện ảnh, truyền hình và hí kịch để phản ánh cuộc đời của Thành Cát Tư Hãn là một sự mong đợi tha thiết của đọc giả, khán giả trong và ngoài nước.

Tôi nguyên là một người làm công tác sử học, ngay từ lúc còn học bậc đại học tôi đã hết sức sùng bái Thành Cát Tư Hãn. Sau cách mạng văn hóa tôi trở về trường Đại Học Bắc Kinh để học chuyên sâu ngành "Lịch sử về các triều đại Liêu, Kim, Nguyên" của nhà sử học nổi tiếng Thái Mỹ Bưu, cho nên đối với Thành Cát Tư Hãn tôi lại càng cảm thấy hứng thú. Bắt đầu từ đó tôi nghiên cứu sâu về Thành Cát Tư Hãn. Đến đầu năm 1991, trong vòng 12 năm tôi đã lần lượt sáng tác những tác phẩm như Truyện Thành Cát Tư Hãn (viết theo thể văn kể chuyện nhân vật lịch sử hiện còn bản in của nhà xuất bản đại học sư phạm Liên Ninh) ; Thành Cát Tư Hãn Toàn truyện (viết theo thể văn chuyên khảo, do nhà xuất bản Bắc Kinh xuất bản) và kịch bản văn học truyền hình nhiều tập có nhan đề "Con Cưng Của Trời". Về sau, tôi được đạo diễn nổi tiếng là ông Trần Gia Lâm giới thiệu, quen được với thầy Du Trí Tiên, một nhà biên kịch nổi tiếng. Thầy đã bỏ ra suốt mấy tháng để viết bản thảo thứ hai cho kịch bản truyền hình nhiều tập "Thành Cát Tư Hãn". Sáu tháng đầu năm 1997, tôi và thầy Du Trí Tiên được tập đoàn Sĩ Kỳ của Nội Mông Cổ ủy thác sửa chữa nhiều lần bản thảo nói trên, cuối cùng đã hoàn thành kịch bản truyền hình nhiều tập "Thành Cát Tư Hãn". Sáu tháng đầu năm năm nay, kịch bản này được Vương Văn Kiệt đạo diễn đã

quay xong toàn bộ. Trong một ngày gần đây nó sẽ được đưa ra chiếu rộng rãi trên khắp toàn quốc cũng như ở nước ngoài.

Nhằm đáp ứng nhu cầu của đông đảo khán giả và đọc giả, chúng tôi tham khảo tất cả những tác phẩm nói trên, như Thành Cát Tư Hãn Toàn truyện, truyện Thành Cát Tư Hãn, kịch bản văn học truyền hình Con Cưng Của Trời và quyển Thành Cát Tư Hãn, v. v. . . viết lại thành một bộ tiểu thuyết lịch sử dài, lấy nhan đề Thành Cát Tư Hãn. Mọi người thường nói phải: "Mày mò 10 năm mới cho ra được một vở kịch". Năm 1988, khi tôi bắt đầu viết kịch bản văn học Con Cưng Của Trời cho tới nay đã 12 năm trôi qua. Nếu tính từ năm 1980 là năm tôi bắt đầu viết truyện ký nhân vật lịch sử Thành Cát Tư Hãn Truyện, thì đến nay đã hơn 20 năm. Trong quá trình 20 năm sáng tác, tôi đã cảm nhận được một cách sâu sắc rằng, đem truyện nhân vật lịch sử cải biên thành kịch bản truyền hình nhiều tập, rồi lại cải biên thành tiểu thuyết lịch sử dài, đó là một sự thử nghiệm rất có ý nghĩa, vì nó đã kết hợp lại làm một sự nghiên cứu về sử học với văn nghệ giải trí, cũng như lợi ích kinh tế xã hội, mở một con đường mới mẻ cho ngành sử học, đồng thời, cũng là một sự mò mẫm có ích đối với việc nâng cao chất lượng của phim truyền hình lịch sử nhiều tập. Có nhiều bạn xem hiện tượng đó là "Sử học truyền hình" hoặc "Văn học của sử học ". Tôi cho rằng, dùng hình thức kịch lịch sử hoặc tiểu thuyết lịch sử để tuyên truyền chính xác một nhân vật lịch sử, phải trở thành một trong những nhiệm vụ của các nhà sử học.

Các nhà sử học của chúng ta không nên hoàn toàn đùn nhiệm vụ cho những nhà viết kịch bản truyền hình, hoặc cho những nhà viết tiểu thuyết; ngược lại, những nhà viết kịch bản truyền hình cũng như những nhà viết tiểu thuyết

không nên chặn các nhà sử học ở ngoài cửa, mà cả hai nên chủ động kết hợp với nhau. Vì làm như vậy, chẳng những có thể tiến lên một bước nâng cao tính khoa học và tính đáng tin trong những vở kịch lịch sử, cũng như trong những quyển tiểu thuyết lịch sử, đồng thời, có thể thúc đẩy việc nghiên cứu lịch sử tiến sâu thêm một bước.

Tất nhiên, muốn thực sự làm được điều này cũng không phải là dễ dàng, vì nó chẳng những đòi hỏi ở các nhà sử học phải có một sự phối hợp ngầm với các nhà sáng tác kịch bản truyền hình, cũng như các nhà viết tiểu thuyết, nhất là cần phải xử lý tốt mối quan hệ giữa sự chân thực trong lịch sử và sự chân thực trong văn học. Khi được xem là một sáng tác chuyên đề về học thuật như quyển Thành Cát Tư Hãn Toàn Truyện, đòi hỏi phải hết sức nghiêm túc, cẩn thận; đòi hỏi phải bất cứ sự việc gì cũng phải có xuất xứ, bất cứ sự việc gì cũng phải có lai lịch. Do vậy, tôi đã bỏ ra thời gian 12 năm để tham khảo một số lượng lớn những tài liệu ban đầu ở trong nước cũng như ở ngoại quốc, hấp thu thành quả nghiên cứu của các bậc tiền nhân, sửa chữa đi sửa chữa lại bản thảo nhiều lần, để có thể giới thiệu toàn diện cuộc đời của Thành Cát Tư Hãn. Những nhà xuất bản cũng như trong giới học thuật đều cho rằng, quyển sách này là quyển truyện ký lớn về Thành Cát Tư Hãn đầu tiên ở Trung Quốc, đứng đầu tất cả những quyển sách giới thiệu về nhân vật "Con Cưng Của Trời " này. Hơn nữa, nó cũng bổ sung những khoảng trống trong việc nghiên cứu lịch sử của triều đình nhà Nguyên, nâng cao việc nghiên cứu về Thành Cát Tư Hãn lên một trình độ mới. Quyển sách này không phải dựa vào sự ước đoán chủ quan để suy luận, mà là dựa vào những tài liệu lịch sử đáng tin cậy để tiến hành sáng tác, cố gắng phản ánh cho được sự chân thật về mặt lịch sử.

Nhưng, đối với các tác giả kịch bản truyền hình cũng như tiểu thuyết lịch sử, thì không phải hoàn toàn giới hạn trong phạm vi lịch sử, mà còn phải có sự gia công cần thiết về mặt văn học. Nhưng tôi cho rằng, những phim truyền hình về lịch sử cũng như tiểu thuyết lịch sử là phải khác nhau với hí kịch hoặc tiểu thuyết nói chung, mà sự gia công đó không nên tùy tiện theo ý muốn chủ quan, không nên chỉ "hư cấu thuần túy" , mà phải dựa vào điều kiện lịch sử thời bấy giờ để điển hình hóa những nhân vật và những sự kiện, phải tập trung làm nổi bật một số nhân vật và một số sự kiện, phải sáng tạo hoàn cảnh điển hình, sáng tạo tình tiết của câu chuyện, sự xung đột trong hí kịch, thậm chí còn phải sáng tạo cả ngôn ngữ hí kịch.

Tất cả những sự sáng tạo đó từ góc độ của sử học mà xét, đều phải có khả năng phát minh, dù trong lịch sử không nhất định phải có người thật việc thật như vậy. Tôi cho rằng đó là sự chân thật trong nghệ thuật. Mấy năm gần đây, tôi và thầy Du Trí Tiên đã hợp tác một cách mật thiết, cùng nhau bàn bạc, sửa đi sửa lại để cuối cùng hoàn thành được một kịch bản văn học truyền hình nhiều tập và quyển tiểu thuyết lịch sử dài này. Chúng tôi cho rằng, cả hai sáng tác trên đều đạt được sự chân thật về mặt lịch sử, đồng thời, cũng đạt được sự chân thật về mặt nghệ thuật và xử lý tương đối tốt mối quan hệ giữa hai sáng tác đó.

Đọc giả lúc nào cũng hoan nghênh các nhà sử học viết càng nhiều loại truyện ký nhân vật lịch sử hay và cũng hoan nghênh các nhà sử học cũng như các kịch tác gia, các nhà tiểu thuyết, cùng nhau sáng tác càng nhiều

kịch bản truyền hình hoặc những bộ tiểu thuyết lịch sử hay. Phải làm thế nào kết hợp một cách hữu cơ việc nghiên cứu về lịch sử với các hình thức văn học, nghệ thuật, để tuyên truyền lịch sử một cách chính xác đối với đông đảo đọc giả và khán giả, là một vấn đề mới đang đặt ra trước mặt đông đảo các nhà sử học và những người làm công tác văn nghệ. Những sự thăm dò của chúng tôi chỉ mới là bước đầu, do trình độ có hạn, thời gian cấp bách, cho nên chắc chắn trong sáng tác có nhiều chỗ còn chưa được như ý. Hơn nữa, do lĩnh vực khác nhau nên cũng không thể tránh khỏi một số sai sót hoặc sai lầm. Tôi thành tâm mong muốn được sự phê bình của các vị có tài năng trong ngành đối với tác phẩm của chúng tôi và cũng hy vọng được sự hợp tác mật thiết của đông đảo các bạn làm công tác sử học cũng như làm công tác văn nghệ, để cho trên văn đàn của chúng ta liên tục có những đóa hoa xinh đẹp nở rộ và có nhiều trái chín ngon ngọt hơn.

Chu Diệu Đình
Bắc Kinh, ngày 27 tháng 6 năm 2000

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Phần Một - Phần Dẫn Chuyện
Thời Thơ ấu Nước Mắt Nhiều Hơn Sữa Mẹ

Một ngày vào mùa thu năm 1146, tại phủ Hội Ninh thủ đô của nước Kim, tiếng tù và thổi kéo dài và nghẹn ngào. Cờ phướn rợp trời giữ phần phật giữa những cơn gió lộng. Các võ sĩ cận vệ đứng thành đội hình vuông, xa xa nhìn thấy những chiếc mũ sắt và những ngọn giáo dài của họ phản chiếu lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, làm lóe mắt mọi người.

Trong một cỗ tù xa (xe chở tù) bằng gỗ, đang nhốt một người Tartary (Thát Đát) có thân hình cao lớn. Tiếng xe lộc cộc chạy qua khu chợ đông rồi tiếp tục hướng về khu pháp trường cao nơi xử tử những phạm nhân quan trọng. Cỗ xe làm cho những người buôn bán trong các cửa hiệu, buôn bán dưới lề đường, kể cả những người dẫn lạc đà, những người khuân vác, những khách qua đường đều cùng chú ý nhìn theo.
Thế kỷ thứ 12 sau công nguyên, người Nữ Chân đánh bại và tiêu diệt nước Đại Liêu từng cường thịnh một thời, rồi lại tiếp tục đánh chiếm thủ đô của vương triều nhà Tống là thành Biện Lương, bắt sống hai vua Tống Huy Tông và Tống Khâm Tông, xây dựng chánh quyền nước Kim, cùng chong mặt với triều đình Nam Tống đang sống cầu an ở một góc, trở thành người thống trị cả khu vực miền bắc của Trung Quốc. Thời bấy giờ, tại đồng cỏ ở phía nam và phía bắc của vùng sa mạc rộng lớn mênh mông, đang sống rất nhiều bộ lạc độc lập riêng biệt. trong đó có những bộ lạc tương đối lớn như Nải Man, Khắc Liệt, Miệt Nhi Khất, Tháp Tháp Nhi, Mông Cổ, cùng gọi chung là Đại Ngột Lỗ Tư, tức khối liên minh năm bộ lạc hoặc năm quốc gia mới hình thành bước đầu. Ngoài ra, còn có các bộ lạc khác như Uông Cổ, Hoàng Cát Thích. Do họ sinh sống ngoài rìa của vùng thảo nguyên, nên có mối quan hệ với nước Kim tương đối mật thiết và cùng các bộ lạc khác luôn xảy ra những cuộc chiến tranh cướp đoạt, cũng như những cuộc chiến tranh nhằm thôn tính nhau để xưng bá.

Người thống trị tối cao của nước Kim do muốn chia để trị, nên chẳng những họ không ngăn chặn những cuộc chiến tranh đó, mà trái lại còn xúi bẩy các bộ lạc đó tàn sát lẫn nhau. Hôm nay họ ủng hộ bộ lạc này đánh bộ lạc kia, ngày mai họ lại ủng hộ bộ lạc kia đánh lại bộ lạc này. Họ thậm chí còn cứ cách ba năm thì phái quân đội tiến vào vùng thảo nguyên để "giảm đinh" (Giết người, cướp người, cướp đoạt dê cừu bò ngựa). Do vậy, người sống tại thủ đô của nước Kim đối với việc xử tử hoặc áp giải người ở vùng thảo nguyên đã xem quen mắt như chuyện cơm bữa, không có chi gọi là lạ. Nhưng hiện nay chưa phải là năm "giảm đinh" , thế tại sao lại có chuyện giết người?

Kìa! xa giá của hoàng đế đã đến. Hoàng thượng của nước Kim "Hy Tông" ăn mặc hết sức lộng lẫy, nét mặt tươi vui ngồi trên chiếc kiệu rồng do 32 người khiêng. Dưới sự bảo vệ của đội nghi trượng gồm toàn cấm vệ quân, kiệu vua tiếp tục đi tới giữa sự tiền hô hậu ủng. Người cưỡi con ngựa cao lớn đi ở phía sau kiệu vua chính là Thiếc Mộc Chân Ngột Cách, thủ lĩnh của bộ lạc Tháp Tháp Nhi. Quần thần văn võ cũng đã kéo tới. Xem ra phạm

nhân này chắc chắn là một nhân vật quan trọng!

Vua Kim bước lên và ngồi xuống ghế đặt chính giữa đài cao của pháp trường. Văn võ quần thần chia thành hai hàng đứng hai bên. Riêng Thiếc Mộc Chân Ngột Cách do được đãi ngộ đặc biệt, nên đứng sát bên cạnh vua Kim. Vị quan chủ trì buổi hành hình to tiếng xuống lệnh:
- Dẫn tử tù ra. . . .
- Dẫn tử tù ra! ... Dẫn tử tù ra!...

Mạng lệnh được theo từng cấp truyền xuống phía dưới. Bốn võ sĩ từ từ áp giải người tù lên. Khắp thân mình của người tù này tuy mang đầy thương tích, nhưng vẫn có thái độ ngạo mạn không chịu khuất phục. Ông ta vừa giẫy giụa vừa gầm thét giống như một con mãnh thú sa cơ. Người này bị áp giải đến trước chiếc ghế của nhà vua ngồi, các võ sĩ muốn đè ông ta quì xuống, nhưng ông ta vừa nhảy tưng lên vừa giận dữ thét vào mặt Thiếc Mộc Chân Ngột Cách đang đứng bên cạnh vua Kim:
- Bớ Thiếc Mộc Chân Ngột Cách! Bọn người Tháp Tháp Nhi của nhà ngươi có phải là con chó đi bằng bốn chân không? Không phải nhà ngươi hứa gã em gái cho ta để giữa người Tháp nháp Nhi và người Mông cổ vĩnh viễn hòa hiếu với nhau sao? Thế tại sao nhà ngươi lại bán đứng ta cho lũ chó Kim?

Thiếc Mộc Chân Ngột Cách cười nhạt, đáp :
- Này Yểm Ba Hài, để ta nói cho nhà ngươi nghe kẻo khi chết vẫn còn ấm ức: việc đó là do ta nhận mật chỉ của hoàng đế Đại Kim để bắt tên phản nghịch triều đình nhà ngươi đem xử tử! Chỉ đáng trách là con lạc đà ngu xuẩn nhà ngươi lại thích dệt mộng đẹp. Vậy bây giờ nhà ngươi còn muốn cưới em gái của ta nữa sao? - Một chuỗi cười to hết sức hả hê của Thiếc Mộc Chân Ngột Cách, làm cho vua Kim và toàn thể quần thần có mặt đều cười rộ lên.

Thì ra, Yểm Ba Hài Hãn của Mông Cổ, chỉ dẫn theo có mấy tên tùy tùng cùng đến bộ lạc Tháp Tháp Nhi để cầu hôn. Thủ lĩnh của Tháp Tháp Nhi là Thiếc Mộc Chân Ngột Cách hứa hẹn sẽ gã em gái của mình cho Yểm Ba Hài Hãn, để dụ ông ta uống rượu say, rồi bắt trói chở đến nước Kim dâng lên cho hoàng đế Hy Tông của nước này.
- Bớ lũ chó Kim! - Yểm Ba Hài nhìn thẳng vào vua Kim quát to một tiếng,

làm cho trận cười đột ngột ngưng hẳn. Ông ta nghiến răng nói tiếp - ngươi hãy đưa cao lưỡi dao lên đi nào! Nếu Yểm Ba Hài ta có nhíu mày thì không phải là con cháu của người Mông Cổ!
- Khá khen cho nhà ngươi! - Vua Kim đứng phắt dậy, đưa tay chỉ thẳng vào Yểm Ba Hài nói tiếp - Bộ nhà ngươi muốn chết nhanh hả? Không, ta sẽ cho nhà ngươi thưởng thức mùi vị của cảnh dở sống dở chết. Bây đâu, khiêng con lừa gỗ ra đây!
Vị quan chủ trì hành hình đứng ở phía dưới dài cao to tiếng ra lịnh:
- Khiêng lừa gỗ lên! ...
Tám tên binh sĩ cùng khiêng một con lừa gỗ to lớn đi lên đài cao của pháp trường. Trên mình con lừa gỗ hãy còn lốm đốm những vệt máu khô, khiến ai nhìn vào cũng phải rởn tóc gáy. Theo "luật trừng trị những bộ lạc làm phản" của nước Kim, thủ lĩnh của những bộ lạc nào dám cả gan làm phản chống lại người Kim, đều bị bắt đóng lên con lừa gỗ này để xử tử.
Viên quan chủ trì cuộc hành hình lại to tiếng ra lệnh:
- Đem tên phản nghịch Yểm Ba Hài đóng lên lừa gỗ! ...
Tám tên binh sĩ nhắc bổng Yểm Ba Hài đưa đến trước con lừa gỗ. Yểm Ba Hài to tiếng quát mắng:
- Bớ lũ chó Kim! Bớ người Tháp Tháp Nhi! Con cháu của ta sẽ ghi nhớ mãi ngày hôm nay, ghi nhớ mãi món nợ máu này, cho dù có mài mòn hết năm móng tay của chúng, cho dù có bẻ gãy hết 10 ngón tay của chúng, chúng nhất định cũng sẽ báo thù!

Các binh sĩ đặt Yểm Ba Hài lên con lừa gỗ, trói chặt. Một tên đao phủ thủ mình cởi trần, ngực mọc đầy lông, miệng cắn những cây đinh dài, tay cầm chày vồ gỗ, bước đến trước con lừa, bắt đầu đóng một cánh tay của Yểm Ba Hài vào thân con lừa. Đóng xong cánh tay bên này, hắn lại đóng cánh tay bên kia. Yểm Ba Hài cắn răng chịu đựng sự đau đớn, không hề buột miệng kêu lên một tiếng nào. Tên đao thủ phủ lại bắt đầu đóng đinh vào chân của nạn nhân: cộp, cộp, cộp...!

Đôi môi đang cắn chặt của Yểm Ba Hài đã chảy xuống một dòng máu tươi, đầu nghiêng hẳn qua một bên và chết ngất đi.

Thiếc Mộc Chân Ngột Cách bước đến bên cạnh Yểm Ba Hài, dùng gáo múc nước lạnh đựng sẵn trong thùng gỗ tưới lên đầu Yểm Ba Hài cho ông ta tỉnh lại, cười hỏi:

- Thế nào, ông em rể của ta? Nhà ngươi còn muốn cưới em gái của ta nữa thôi?
Yểm Ba Hài vừa thở hổn hển, vừa trừng to đôi mắt rồi bất thần phun một ngụm máu tươi vào mặt Thiếc Mộc Chân Ngột Cách, thét lớn:
- Bớ Thiếc Mộc Chân Ngột Cách! Bớ ông chủ của nhà ngươi hãy cùng nghe đây! Người Mông Cổ uống nước của dòng sông Onon để lớn, sẽ không bao giờ chịu khuất phục! Chắc chắn sẽ có một ngày người anh hùng tại khu vực đồng cỏ sẽ đứng lên rữa mối nhục của người Mông Cổ chúng tao ngày hôm nay. Tất cả bọn sát nhân chúng bây sẽ cùng bị đóng đinh lên con lừa gỗ!

Nói dứt lời, Yểm Ba Hài dùng sức cắn mạnh đứt cả đôi môi và chiếc lưỡi của mình...

Một vị anh hùng oai phong lẫm liệt đã chịu chết như thế đó. Những tiếng thét cuối cùng của ông ta ngân vang mãi trên bầu trời của thủ đô nước Kim, rồi nương theo những áng mây trắng bay đến vùng đồng cỏ bay đến đầu nguồn của con sông Onon, bay đến những chiếc lều của người Mông Cổ sống từ đời này qua đời khác, bay đến tai con cháu của Yểm Ba Hài. Chính mối thù truyền kiếp đó đã dẫn tới những cuộc chinh chiến trường kỳ tại bên trong lẫn bên ngoài vùng thảo nguyên và đã hun đúc nên một bậc Con Cưng Của Trời, luôn lấy việc chinh chiến làm nội dung chủ yếu của cuộc sống.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Một (1)
Chào Đời Trong Chiến Loạn

Thời gian đi thật nhanh, không mấy chốc mười lăm năm đã trôi qua, cũng là một mùa thu vàng - mùa cưới hỏi của người ở vùng thảo nguyên.

Mười hai người kỵ mã thuộc bộ tộc Miệt Nhi Khất đang cùng đưa một cỗ xe có mui mới toanh do lạc đà kéo, vượt qua ngầm của con sông Onon. Người hiểu biết phong tục của vùng thảo nguyên, vừa nhìn qua đã biết ngay đoàn người ít ỏi này là một đám rước dâu. Họ đến từ bờ hồ Bujr là nơi cư trú của bộ lạc Hoằng Cát Thích giàu có. Tại bộ lạc này có rất nhiều gái đẹp. Người

thảo nguyên ai nấy đều cảm thấy rất danh dự khi cưới được một cô gái đẹp của bộ lạc Hoằng Cát Thích. Năm nay, người tộc đệ tên gọi Xích Liệt Đô của thủ lĩnh bộ lạc Miệt Nhi Khất là Thoát Hắc Thoát A đã nhận được sự may mắn này. Anh ta cưới được một cô gái đẹp tên gọi Kha Ngạch Luân của bộ lạc Hoằng Cát Thích. Theo tập quán của người Thảo Nguyên, sau khi hoàn thành hôn lễ tại nhà cha mẹ ruột của Kha Ngạch Luân, thì họ dùng xe lạc đà để đưa người vợ mới cưới đáng hãnh điện và tràn ngập hạnh phúc của chú rể trở về bộ lạc của mình. Nhưng, có điều làm cho họ lo lắng, ấy là đoàn rước dâu của họ phải đi ngang qua nơi cư trú của người Mông Cổ ở vùng bờ sông Onon. Người Mông Cổ ai ai cũng biết người Miệt Nhi Khất và người Tháp Tháp Nhi đều là những bộ lạc tuân theo mạng lệnh của triều đình nhà Kim. Vậy, họ phải chăng có thể để cho đoàn người rước dâu bé nhỏ này được đi ngang qua vùng đất của họ?

Ở phía trước mặt bỗng thấy một người bịt kín cả mặt đang đứng một cách ngạo nghễ. Toán người của Xích Liệt Đô giật mình đứng lại cùng nhìn đối phương với đôi mắt dò dẫm và chờ đợi. Tiếp theo đó, từ phía sau của đồi cát lại xuất hiện thêm bốn tay kỵ mã khác. Cả năm người cùng đứng thành một hàng ngang trên đỉnh đồi cát. Đôi bên cùng chong mặt nhau trong một bầu không khí căng thẳng. Một chốc sau, có một tay kỵ mã từ trên đỉnh đồi cát đi xuống. Người này vừa thúc ngựa chạy quanh toán rước dâu vừa nói:
- Tôi là Thoát Đóa, "Na Khả Nhi" của Dã Tốc Cai, thủ lãnh bộ lạc Khất Nhan Mông Cổ. Chủ nhân tôi bảo nói lại với các người, chúng tôi chỉ muốn cướp cô dâu theo tập quán nhiều đời của chúng tôi tại vùng thảo nguyên này, chứ không muốn giết người. Nếu các anh để cô dâu lại, thì các anh sẽ đi về êm xuôi như dòng nước chảy trên sông Onon vậy!
Ba tiếng "Na Khả Nhi" trong tiếng Mông Cổ có nghĩa tương đương với các chức vụ như hộ vệ, thân binh, hoặc người hầu thân tín của các quan nhà Hán. Người xuất hiện tự bảo anh ta là "Na Khả Nhi" của Dã Tốc Cai, vậy thì một trong bốn người đang đứng trên đỉnh đồi cát kia chắc chắn có Dã Tốc Cai trong đó.

Kha Ngạch Luân đang ngồi trong mui xe lạc đà nghe không sót một tiếng nào của gã Na Khả Nhi vừa nói. Nàng vén màn cửa sổ xe lên, đưa mắt nhìn về hướng đỉnh đồi cát, thấy người kia đang thúc ngựa chạy xuống và cùng đứng chung với bốn người bịt mặt.

Trên nét mặt đẹp trai của chàng rể Xích Liệt Đô đang lộ sắc hốt hoảng, tay giữ cương ngựa không còn đủ sức kềm con ngựa đang lồng lên đứng im trở lại. Đứa em trai tên gọi Xích Lặc Cách Nhi cũng có gương mặt xinh đẹp đứng bên cạnh chàng rể, vừa siết chặt cán dao vừa hỏi:
- Anh ơi, làm sao bây giờ?
Người trả lời thay cho Xích Liệt Đô là một người đàn ông khỏe mạnh trong nhóm đi rước dâu:
- Sợ cái gì chứ? Chúng ta có tất cả 12 thanh đao, còn chúng chỉ có năm tên thôi!

Qua ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, Xích Liệt Đô lắc đầu nói tiếp - Nơi đây là nơi cư trú của người ta, vậy họ không thể tăng viện thêm 50 hoặc 500 người nữa hay sao? Chúng ta kể như phủi tay rồi! - Ông ta vừa trào hai dòng lệ vừa nhảy xuống khỏi lưng ngựa bước tới cạnh cỗ xe, nắm lấy tay bà vợ nói tiếp - Này Kha Ngạch Luân, thật không ngờ chúng ta chỉ có thể hưởng được sự ân ái của tình chồng vợ có 10 hôm..., bây giờ thì em bị lũ sói này tha đi mất rồi!

Đối với thái độ của người chồng mới cưới, Kha Ngạch Luân tỏ ra hết sức ngạc nhiên. Nàng rút cánh tay trở lại, nói:
- Xích Liệt Đô, chả lẽ thanh đao mang bên cạnh sườn anh không phải là thanh đao thép, mà là thanh đao bằng cỏ hay sao? Dòng máu chảy trong huyết quản của anh, chả lẽ không phải máu đỏ, mà là nước lạnh của dòng sông hay sao?
- Anh ơi! - Xích Lặc Cách Nhi nghe qua, đôi má đỏ bừng lên như gấc.
Người đàn ông có thái độ chủ chiến vừa rồi liền tuốt thanh đao ra, nói:
- Ngài tân lang ơi, hãy mau lên ngựa! Hãy dùng lưỡi đao thép để chứng minh ngài là một người dũng cảm của bộ tộc Miệt Nhi Khất!
- Không, tôi không muốn các anh vì tôi mà phải hy sinh tánh mệnh! - Xích Liệt Đô đưa hai bàn tay ôm lấy đầu nói tiếp qua giọng nghẹn ngào - Tại sao ông trời lại bắt tôi phải chịu cảnh hoạn nạn như thế này? Kha Ngạch Luân ơi, duyên phận của nàng và ta tại sao lại ngắn ngủi như thế này? - hai dòng lệ lại lăn dài trên đôi má xinh đẹp của anh.
Kha Ngạch Luân đưa mắt nhìn chồng một lượt, rồi buông tấm màn cửa xe xuống. Một chốc sau, nàng lại vén tấm màn lên và đưa ra một chiếc áo lót, đôi mắt ngấn lệ, tràn đầy nét bi phẫn, nói:
- Xích Liệt Đô ơi, em biết chàng là một người chồng tốt. Trong vòng 10 ngày qua, chàng đã mang đến cho em bao nhiêu tình thương êm ấm, chỉ đáng tiếc là chàng không phải một người anh hùng của vùng thảo nguyên.

Vậy chiếc áo lót này chàng hãy cầm lấy rồi mau bỏ trốn đi?
Xích Liệt Đô nấc nở nói:
- Nhưng anh làm thế nào rời xa em được chứ?
- Xích Liệt Đô ơi, chỉ cần chàng giữ được mạng sống, thì trên mỗi càng xe nào cũng có những cô gái chưa chồng, trong mỗi mui xe nào cũng có phu nhân?
- Kha Ngạch Luân thân yêu của anh!...
- Nếu anh còn lưu luyến cô gái Kha Ngạch Luân từng đắp chung một chiếc mền với anh, sau này anh lấy một cô vợ khác, hãy đổi tên cô ta là Kha Ngạch Luân được rồi!
Cánh tay cầm lấy chiếc áo lót của Xích Liệt Đô run lẩy bẩy, nói:
- Kha Ngạch Luân ơi! Tội nghiệp cho em quá! ...
- Chàng hãy mau bỏ chạy đi! Hãy mang theo hơi ấm và hương thơm của em bỏ chạy mau đi! - Nói đoạn, Kha Ngạch Luân nghiêm nghị bước xuống xe. Nàng quay sang Xích Lặc Cách Nhi nói tiếp - Hãy trao cho tôi một con ngựa phòng hờ mang theo và một thanh đao nữa!
Xích Lặc Cách Nhi lúng túng không biết phải làm thế nào, liền quay sang Xích Liệt Đô nói:
- Anh ơi? !
Những người Miệt Nhi Khất trong đoàn rước dâu đều tỏ ra hết sức căm phẫn. Xích Liệt Đô kêu lên một tiếng lớn:
- Ôi! Nàng làm như thế tức là làm nhục tôi! ...
Nói dứt lời, Xích Liệt Đô tuốt thanh đao ra, chạy bay về phía con ngựa của mình như một người điên. Cùng một lúc đó, người đàn ông khỏe mạnh chủ chiến vừa rồi đã thúc ngựa phóng lên đồi cát nhanh như một mũi tên, quát lớn:
- Hãy lấy máu Dã Tốc Cai đi nào!...
Các tay kỵ mã khác cũng nối tiếp phóng ngựa chạy theo. Đôi mắt người nào người nấy đều nổi gân máu đỏ. Họ múa con dao thép trong tay xông về phía trước, sẵn sàng chiến đấu. Xích Liệt Đô cũng vội vàng nhảy lên lưng ngựa đuổi theo mọi người. Cô dâu Kha Ngạch Luân dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn lên đồi cát sắp xảy ra một cuộc chém giết.
Năm người trên đồi cát cũng thúc ngựa chạy xuống. Phía sau lưng họ lại xuất hiện hơn 10 người tiếp viện. Chỉ trong chốc lát, họ đã chém té xuống ngựa từng người Miệt Nhi Khất xông lên tấn công. Con ngựa của Xích Liệt Đô chùn chân đứng lại. Anh ta nhìn vào những xác chết của từng bạn bè đang nằm la liệt trên mặt đất, ấp úng nói to:
- Hỏng hết rồi! Hỏng hết rồi! - Bỗng anh ta to tiếng gọi - Ta đã nói đây là một sự hy sinh vô ý nghĩa! ... Bớ Xích Lặc Cách Nhi, hãy bỏ chạy mau!
Dứt lời, anh ta quay đầu ngựa bỏ chạy như bay. Xích Lặc Cách Nhi cũng

thúc ngựa chạy theo người anh. Những người bịt mặt liền truy đuổi theo, Xích Lặc Đô và họ đã múa dao chém chết anh ta trên lưng ngựa. Kha Ngạch Luân đang ngồi trên cỗ xe vội vàng đưa tay bụm mặt.
Số người bịt mặt còn định đuổi theo Xích Lặc Cách Nhi, nhưng người cầm đầu quát:
- Đừng đuổi theo nữa, hãy để cho nó sống sót trở về đốt cháy ngọn lửa căm thù trong lòng của từng người Miệt Nhi Khất!
- Xem kìa!
Bỗng có người kinh hoàng kêu to. Những người bịt mặt quay đầu nhìn lại, trông thấy Kha Ngạch Luân đang tung roi đánh con lạc đà kéo chiếc xe chạy như bay trở về đường cũ.
- Hãy bắt cô ta lại!
Những người bịt mặt đuổi theo cỗ xe của Kha Ngạch Luân. Những con ngựa của họ đã dần dần rút ngắn khoảng cách với cỗ xe. Họ dùng những con chiến mã của mình ép con lạc đà phải quay đầu xe lại. Kha Ngạch Luân cố tung ngọn roi đánh vào con lạc đà để nó chạy nhanh hơn. Nhưng những người bịt mặt vẫn đuổi theo sát. Vì cỗ xe chạy quá nhanh nên bị lật. Kha Ngạch Luân bị hất ra khỏi xe và lồm cồm ngồi dậy để tiếp tục bỏ chạy. Số người bịt mặt cùng cười to và tiếp tục đuổi theo.
Kha Ngạch Luân cắm đầu cố chạy thoát thân, bỗng thấy mấy con chiến mã xuất hiện trước mặt. Người cầm đầu liền tuốt dao và dùng sóng đao bổ thẳng vào người bịt mặt chạy đến đầu tiên, khiến tên này té lăn xuống ngựa. Tên thứ hai vừa xông tới lại bị bồi cho một đao té lăn quay. Riêng những người tùy tùng khác cũng bắt đầu đánh nhau với số người bịt mặt tràn lên. Vì thấy số người bịt mặt quá dũng cảm nên người cầm đầu huých lên một tiếng sáo rồi quay ngựa bỏ chạy trước tiên. Tên bịt mặt bị té ngựa đầu tiên vội vàng bò dậy. Đồng bọn của chúng đỡ những người bị té ngựa lên lưng ngựa của mình rồi hối hả đuổi theo đối phương. Qua sự kiện vừa xảy ra, đã làm cho tình thế hoàn toàn đảo ngược. Kha Ngạch Luân đứng ngoài nhìn xem nãy giờ không khỏi ngẩn ngơ.
Sau đó, những người dũng sĩ kia thúc ngựa bước đến gần nàng và người cầm đầu hỏi:
- Cô giống như một con tiên hạc vừa trải qua một phen kinh hoàng, nhưng con tiên hạc này từ đâu bay đến đây vậy? Số người kia tại sao lại đuổi theo cô?
Kha Ngạch Luân tức giận đáp:
- Tôi xin đa tạ ơn cứu mạng của các vị! Tôi là vợ mới cưới của Xích Liệt Đô thuộc bộ tộc Miệt Nhi Khất. Tôi tên là Kha Ngạch Luân, người của bộ tộc Hoằng Cách Thích. Những người vừa rồi thuộc bộ tộc Khất Nhan của Mông Cổ. Tên đáng chết Dã Tốc Cai muốn cướp cô dâu nên đã giết chồng tôi!

Mọi người nghe qua không khỏi giật mình, nhưng sau đó họ cùng phá lên cười to. Kha Ngạch Luân hoang mang không hiểu thế nào, hỏi:
-Tại sao các vị lại cười?
Một tay kỵ mã đứng bên cạnh người cầm đầu đáp:
- Chúng tôi đây mới là người trong bộ lạc Khất Nhan của Mông Cổ còn vị này đây mới là thủ lĩnh Dã Tốc Cai. Còn tôi là Thoát Đóa, Na Khả Nhi của ông ấy.
- Ngài cũng là Dã Tốc Cai sao?
Dã Tốc Cai khẽ gật đầu. Ánh mắt tha thiết của ông ta nhìn thẳng vào Kha Ngạch Luân, khiến nàng thẹn thùng quay mặt đi nơi khác. Người bạn thân của Dã Tốc Cai là Mông Lực Khắc lấy khuỷu tay thúc vào Dã Tốc Cai, rồi hạ giọng nói nhỏ cốt để cho Kha Ngạch Luân nghe được:
- Này Dã Tốc Cai, cô ta xinh đẹp quá. Không phải anh từng thề, nhất định phải cưới cho được một cô gái đẹp của bộ lạc Hoằng Cát Thích cao quí đó sao? Có lẽ trời cao nghe được, nên ngày nay mới đưa nàng tới đây tặng cho anh!
Kha Ngạch Luân nghe thế, vừa bước lùi ra sau vừa lắc đầu nói:
- Không! Tôi đã là vợ của người Miệt Nhi Khất rồi!
Mông Lực Khắc cười to, nói:
- Ông ta đã trở thành quỉ không đầu rồi kia mà!
Kha Ngạch Luân vội vàng cúi mặt để tránh ánh mắt của Dã Tốc Cai đang nhìn chăm chú vào mình.
Đám đông cùng nhảy lên lưng ngựa để đưa Kha Ngạch Luân trở về bộ lạc. Thoát Đóa đánh cỗ xe lạc đà đi sau cùng, trong mui xe là "chiến lợi phẩm" mà họ vừa nhặt được. Mông Lực Khắc vẫn cảm thấy băn khoăn trong lòng, liền lên tiếng hỏi Dã Tốc Cai:
- Này Dã Tốc Cai, bọn họ là ai, tại sao lại mạo nhận tên tuổi của anh để đánh cướp cô dâu vậy?
Người em thứ tư của Dã Tốc Cai là Đáp Lý Đài, nói:
- Tam Ca à, số người đó chắc chắn là kẻ thù của chúng ta. Chúng có ý muốn gây hấn giữa chúng ta với người của bộ lạc Miệt Nhi Khất đó.
Dã Tốc Cai nghiến răng nói:
- Nếu vừa rồi ta biết dụng tâm xấu xa của chúng, thì ta không chém chúng bằng sống dao đâu?
Nhị Ca của Dã Tốc Cai là Niết Côn Thế Thái Thạch đề nghị:
- Vậy chi bằng ngay bây giờ chúng ta đuổi theo họ để giết quách chúng đi!
Thoát Đóa Na Khả Nhi của Dã Tốc Cai với vóc đáng gầy gầy, khỏe mạnh, liền nheo mắt một cách nghịch ngợm, nói:
- Bọn chúng hả? Bây giờ chúng đã bỏ chạy mất như một lũ thỏ rừng rồi !
Đám đông cùng phá lên cười to một cách hả hê, trong khi đó, số người bịt

mặt kia không phải đã bỏ trốn mất như ông ta nói, trái lại, sau khi chạy được một quãng xa, họ đã gò cương cho ngựa đứng lại, rồi tất cả cởi bỏ tấm vải đen bịt mặt. Người cầm đầu chính là thủ lĩnh Thiết Mộc Chân Ngột Cách của bộ lạc Tháp Tháp Nhi, trước đây 15 năm chính ông ta đã bán đứng Yểm Ba Hài Hãn tại thủ đô của nước Kim.
Người anh em của ông ta là Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ ngỏ ý hối tiếc, nói:
- Nếu chúng ta dẫn thêm một số người nữa, thì Kha Ngạch Luân sẽ không bị Dã Tốc Cai cướp đi.
Thiết Mộc Chân Ngột Cách cười đáp:
- Như thế không phải rất hay đó sao? - Nhìn thấy Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ có vẻ chưa hiểu, Thiết Mộc Chân Ngột Cách giải thích tiếp - Việc cướp cô dâu của chúng ta là có ý giá họa cho Dã Tốc Cai giờ đây chính ông ta tự mình dùng lửa đốt mình, cướp đi cô dâu mới của Xích Liệt Đô, vậy hãy để cho nhân dân của bộ lạc Miệt Nhi Khất cùng kéo tới thanh toán Dã Tốc Cai thay cho ta.
Nói dứt lời, ông ta thúc ngựa bỏ đi. Số người của Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ cũng vội vàng thúc ngựa chạy theo.

- Mau đến xem, Dã Tốc Cai mới cướp được một cô dâu thực xinh đẹp!
- Ôi chao, đẹp như tiên nữ !
- Đẹp như đóa hoa cốt đóa nhi?
- Nghe đâu cô ta đã làm vợ người Miệt Nhi Khất mười mấy hôm rồi đó, phải không? Đó là một đóa hoa đã nở!
Đám đông đang vây quanh xem cô dâu mới liền cười rộ lên.
Cha của Mông Lực Khắc, cụ Sát Thích Hợp là người già nhất trong bộ lạc, ông đưa tay vuốt hàm râu đã bạc trắng rồi nói từ sau lưng mọi người:
- Này, đừng có ồn ào như một bầy gà nữa! Ai chọc cho cô dâu mới buồn thì ta sẽ dùng roi ngựa đét vào đít đó! - Ông đưa cao ngọn roi lên, đám đông đang vây quanh cùng lùi về phía sau và một trận nói vui vẻ lại rộ lên.
Từ phía xa đi tới là một chàng thanh niên có thân thể sớm béo phì - người cháu của Yểm Ba Hài Hãn là Tháp Lý Hốt Đài. Anh ta không phải là người có lòng dạ trong sáng, dũng cảm, hào phóng như ông nội của mình, mà trong thân hình to béo của anh ta lại có một quả tim quá bé nhỏ. Thời bấy giờ tại vùng thảo nguyên vẫn chưa hình thành chế độ cha truyền con nối, những chuyện lớn trong bộ lạc đều do "Đại Hội Khố Lý Đài" quyết định. "Đại Hội Khố Lý Đài" cũng giống như quốc hội ngày nay, đấy là một hội nghị do các quí tộc có uy tín trong bộ lạc tham gia. Dã Tốc Cai là thủ lĩnh do “Đại Hội Khố Lý Đài”, của bộ lạc Khất Nhan Mông Cổ đề cử, trong khi người cháu của Yểm Ba Hài Hãn là Tháp Lý Hốt Đài thì không giành được địa vị lãnh đạo của bộ lạc. Qua đó cũng đủ thấy anh ta không phải là “Ba đặc nhi" -

người anh hùng vùng thảo nguyên được số đông tôn trọng.
Anh ta bước đến gần một người thanh niên đang đứng nhìn với đôi mắt bàng quan, hỏi:
- Này, Tát Sát Biệt Khất, xảy ra chuyện gì vậy ?
Người thanh niên trả lời qua thái độ không tốt:
- Thủ lĩnh Dã Tốc Cai vừa cướp được một cô vợ của người Miệt Nhi Khất. Này, chú Tháp Lý Hốt Đài ơi, tại sao chưa mau trở về nhà để chuẩn bị?
- Ta phải chuẩn bị cái gì?
- Đánh giặc đó! Dã Tốc Cai cướp vợ của em trai thủ lĩnh Miệt Nhi Khất, vậy người Miệt Nhi Khất không trả thù sao?
Bộ lạc Khất Nhan của Mông Cổ có nhiều gia tộc, nhưng thuộc về cái gọi là gia tộc "hoàng kim" thì chỉ có ba họ, đó là gia tộc Chủ Nhi Khất, gia tộc Thái Xích Ô và gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân. Dã Tốc Cai thuộc về gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân, Tháp Lý Hốt Đài thuộc về gia tộc Thái Xích ô, còn người thanh niên sách động tâm trạng bất mãn đối với Tháp Lý Hốt Đài có tên là Tát Sát Biệt Khất, là người thuộc gia tộc Chủ Nhi Khất. Ba cánh họ thuộc người Mông Cổ này do muốn đề phòng sự tấn công khuấy rối của các bộ tộc chung quanh, nên họ mới cùng đến sống chung với nhau để lo việc chăn nuôi và họ đã đề cử Dã Tốc Cai làm thủ lĩnh quân sự của họ, nhưng không phải là Khả Hãn. Trong khi đó, ngôi vị Khả Hãn đang bỏ trống kia, thì cả hai gia tộc Chủ Nhi Khất và Thái Xích Ô đều đang thèm muốn. Do vậy, trong khi Dã Tốc Cai đưa Kha Ngạch Luân về bộ lạc, thì số người của hai gia tộc này tất nhiên là không vui mừng như gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân.
Tháp Lý Hốt Đài tức giận chen vào đám đông đang vây quanh để xem. Anh ta đưa cao ngọn roi da, quất vào những người đứng xem nói:
- Dang ra! Dang ra! Cô gái mang tai họa đến cho người Mông Cổ ở đâu?
Nhóm người của Mông Lực Khắc có nhiệm vụ hộ tống Kha Ngạch Luân giật mình. Riêng Kha Ngạch Luân đang đi giữa đám người trên cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía Tháp Lý Hốt Đài và gặp phải hai tia mắt thù địch cũng như những lời nói đầy ác ý:
- Ồ! thảo nào hồn phách của Dã Tốc Cai đã bị hốt đi tất cả. Đúng là một con yêu nghiệt! - Nói dứt lời thì Tháp Lý Hốt Đài đi vòng để tránh đám đông, rồi tiếp tục đi về phía Dã Tốc Cai.
Mông Lực Khắc lên tiếng an ủi Kha Ngạch Luân là người tâm trạng đang bấn loạn.
- Cô đừng để ý làm gì. Đó là người cháu của cố Khả Hãn Yểm Ba Hài, tên gọi Tháp Lý Hốt Đài. Lòng dạ của anh ta hẹp hòi như ruột của con dê vậy, còn tính tình thì xấu hơn cả những ngày trời đổ tuyết?
Tháp Lý Hốt Đài bước về phía Dã Tốc Cai đang cỡi ngựa đi tới, chặn ngang đầu ngựa của Dã Tốc Cai lại nói:

- Này Dã Tốc Cai, anh vì cô gái này mà gây thêm thù oán với người Miệt Nhi Khất. Chả lẽ anh muốn kéo bộ lạc Mông Cổ vào cuộc chém giết hận thù nữa hay sao?
Dã Tốc Cai đưa mắt nhìn người tộc đệ, nói:
- Ngươi làm sao rồi? Bộ ngươi đã sợ vỡ mật trước lưỡi dao thép của người Miệt Nhi Khất rồi hay sao? - Những người anh em của Dã Tốc Cai cũng như đám đông có mặt chung quanh đều phá lên cười to.
- Đừng cười nữa! - Tháp Lý Hốt Đài đưa cánh tay lên khoát qua, nói tiếp - người Miệt Nhi Khất biết anh cướp nàng dâu của họ thì tai họa binh đao sẽ đổ ập xuống đầu bộ lạc Mông Cổ?
Dã Tốc Cai hoàn toàn không để ý gì đến Tháp Lý Hốt Đài, bình tĩnh đáp:
- Trong khi chúng ta không trêu chọc gì họ, thì tai họa binh đao mà người Mông Cổ phải gánh chịu có ít đi không nào?
Lý Hốt Đài bị câu hỏi đó làm cho cứng họng. Ông ta đổi giọng, nói to:
- Dù vậy, anh cũng không thể chiếm lấy quyền lợi cho một mình, lại kéo chúng tôi cùng chịu tai họa chung với anh. Nghe đây, hãy chia những con ngựa và cỗ xe cướp được cho tôi và trả cô gái kia trở về xứ sở của cô ta!
- Tại sao ngươi lại giống một gã "Thất Lân Thốc Hắc" vậy? - Dã Tốc Cai hỏi.
- Cái gì?
- Một con người tham lam và bủn xỉn?
Những người anh em của Dã Tốc Cai cười rộ lên, rồi bỏ đi nơi Khác. Tháp Lý Hốt Đài tức giận đến đổi đứng ra tại chỗ. Một số trẻ con đồng thanh kêu to lên:
- Khất Lân Thốc Hắc! Khất Lân Thốc Hắc!
Tháp Lý Hốt Đài liền trút sự tức giận lên đầu đám trẻ con. Hắn tung ngọn roi da đánh chúng. Bọn trẻ con thấy thế đều bỏ chạy, nhưng những tiếng kêu "Khất Lân Thốc Hắc" thì vẫn tiếp tục vang lên khắp bốn phía.
Dã Tốc Cai nói với phụ thân của Mông Lực Hắc:
- Này cụ Sát Thích Hợp, hãy tạm để cho Kha Ngạch Luân đến ở tạm nhà cụ, chờ hai hôm sau tôi sẽ đón nàng về.
Sát Thích Hợp tươi cười nói:
- Hãy yên tâm đi Dã Tốc Cai. Cha con tôi sẽ bảo vệ vị hôn thê của anh như bảo vệ một con cừu non mới vừa sinh ra vậy! - Nói dứt lời, ông quay mặt vào trong lều gọi to - Vợ của thằng Mông Lực Khắc đâu, hãy mau ra nghênh đón người mới đây! - Người phụ nữ có nhan sắc bình thường, vợ của Mông Lực Khắc, từ trong lều vội vàng bước ra.
Một nữ bộc tên gọi Khoát A Hắc Thần có thân hình cao to, bưng một chậu nước bước ra, quì xuống trước mặt Kha Ngạch Luân, rồi đỡ chân nàng gác lên lưng mình, nói:

- Tân chủ nhân cao quí của tôi, tôi tên gọi Khoát A Hắc Thần. Kể từ ngày hôm nay tôi sẽ là nữ bộc luôn ở bên cạnh bà. Bà là vị chúa tể của tôi. Xin hãy để cho tôi chải lại kiểu tóc của một cô gái sắp lấy chồng cho bà!
Vợ Mông Lực Khắc đứng bên cạnh an ủi:
- Hãy thay đổi kiểu tóc đi! Gia đình chúng tôi hiện nay tạm là gia đình đàng gái đó mà?
Kha Ngạch Luân bước tới trước tấm gương đồng ngồi xuống. Khoát A Hắc Thần mở búi tóc trên đầu nàng, làm cho những sợi tóc xinh đẹp xõa xuống.
Vợ Mông Lực Khắc chép miệng khen:
- Ôi chao! Tóc vừa dài vừa đẹp quá! Thực chẳng khác nào một tấm gấm vóc trải ra; chẳng khác nào dòng nước của con sông Onon đang chảy cuồn cuộn!
Khoát A Hắc Thần vừa vuốt nước để đánh bím cho Kha Ngạch Luân, vừa nói:
- Tổ mẫu của Dã Tốc Cai cũng là một cô gái đẹp của bộ lạc Hoằng Cát Thích. Tôi đã từng hầu hạ bà cụ một thời gian. Nay tôi cầu nguyện cho linh hồn của bà cụ được thảnh thơi ở trên trời. Người Mông Cổ của chúng tôi qua nhiều đời đều có mối quan hệ hôn nhân với người Hoằng Cát Thích. Chủ nhân Dã Tốc Cai từ lâu có thề nguyền, nếu không phải cô gái của bộ lạc Hoằng Cát Thích thì không bao giờ cưới về làm vợ - Bà ta thở dài nói tiếp - Suốt mấy năm qua do chúng ta cùng liên tục đánh nhau với người Tháp Tháp Nhi, nên con đường đi về phía đông đã bị gián đoạn.
Vợ Mông Lực Khắc nói chen vào:
- Con trai ở vùng thảo nguyên cứ đến 12 tuổi là có thể lấy vợ. Thế nhưng Dã Tốc Cai năm nay đã 28 tuổi rồi mà vẫn còn là một con nhạn cô đơn!
- Đúng thế, ngay như tôi là một người tớ già, từng chứng kiến ông ấy ngày một trưởng thành, mà trong lòng cũng cảm thấy rất ái ngại!
- Bây giờ thì tốt rồi, trời xanh đã đưa nàng tới đây!
- Phong tục ở vùng thảo nguyên này cho rằng, cô dâu cướp được còn quí hơn cả cô dâu đi cưới. Trong khi đó, bà lại đẹp như thế này, quả chủ nhân Dã Tốc Cai thật là người có phước!
- À lời nói của Khoát A Hắc Thần rất chí lý. Dã Tốc Cai là thủ lãnh của bộ lạc Khất Nhan thuộc người Mông Cổ, là cháu đích tôn của gia tộc hoàng kim, là một người anh hùng chân chính. Từ nghìn xưa người anh hùng bao giờ cũng sánh đôi với người đẹp kia mà!
- Chủ nhân mới của tôi ơi? Bà chớ thấy Dã Tốc Cai là một người đàn ông sắt, trên chiến trường nhìn thấy máu không bao giờ chau mày. Thế nhưng, ông ấy lại là người biết thương yêu nhất. Bà làm vợ ông ấy, chắc chắn ông ấy không bao giờ có sự đối xử xấu với bà đâu!
Kha Ngạch Luân nghe hai người đàn bà ngồi bên cạnh nói đủ điều, liền đưa mắt nhìn hình ảnh của mình vừa đánh bím xong và đã thắt vải đỏ thẹn thùng

cúi gầm mặt.
Lúc bấy giờ Tháp Lý Hốt Đài đang tập hợp rất nhiều người đàn ông Thái Xích Ô trong căn lều lợp bằng thảm len của mình. Tháp Lý Hốt Đài mặt đầy sát khí, đưa cao lưỡi dao lên khỏi đầu để động viên mọi người:
- Hỡi các dũng sĩ là cháu đích tôn của Yểm Ba Hài Hãn! Hỡi các dũng sĩ của gia tộc Thái Xích ô, hãy đi theo ta đi giết chết Dã Tốc Cai là một kẻ thuộc loại con cháu hư hỏng của người Mông Cổ!
Mười mấy gã đàn ông cùng cất tiếng hú một lượt, rồi cầm dao đứng lên kéo nhau đi ra khỏi chiếc lều Mông Cổ. Nhưng, họ vừa mới bước tới cửa lều thì tất cả đều dừng chân đứng lại - quả phụ Yểm Ba Hài là Oát Nhi Bá đứng lạnh lùng trước mặt họ, hỏi :
- Các ngươi định làm gì?
Tháp Lý Hốt Đài vạch đám đông bước tới trước mặt Oát Nhi Bá giải thích:
- Bẩm bà nội, tên Dã Tốc Cai đáng ghét kia đã đi ngược lại nguyện vọng của bà...
- Ta đã biết tất cả rồi - Oát Nhi Bá ngắt lời Tháp Lý Hốt Đài. Mặc dù bà ta cũng từng tham gia "Đại Hội Khố Lý Đài" để đề cử Dã Tốc Cai lên làm thủ lĩnh, nhưng trong lòng bà ta không bao giờ muốn đứa cháu ruột Tháp Lý Hốt Đài của mình là người thuộc gia tộc hoàng kim bị thất thế. Do vậy, trong lòng bà ta cũng luôn thù hận Dã Tốc Cai. Nhưng, mọi sự suy nghĩ của bà ta bao giờ cũng thận trọng chu đáo hơn bọn con cháu của mình. Đôi mắt của Oát Nhi Bá long lên làm cho ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ. Bà ta nói tiếp - đưa người ta vào cõi chết không phải chỉ có lưỡi dao thép, mà còn phải có thời gian và lòng nhẫn nại. Việc này tạm thời ta không cho phép ai nói tới. Hãy lui đi, để chuẩn bị tham gia hôn lễ giữa Dã Tốc Cai và cô gái vừa được hắn ta cướp về .

Đối với cụ bà Oát Nhi Bá, mọi người đều râm rấp nghe theo lệnh. Do vậy, họ đành phải ngoan ngoãn lùi ra sau một bước, rồi cúi người đưa bàn tay phải lên ngực phía trái cung kính đáp:
- Phải, thưa bà!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Một (2)

Dã Tốc Cai, thủ lĩnh của bộ lạc Khất Nhan thuộc người Mông Cổ, sau khi

đánh bại được số người bịt mặt trên vùng thảo nguyên - Thiếc Mộc Chân Ngột Cách, thủ lĩnh của bộ lạc Tháp Tháp Nhi, cứu được Kha Ngạch Luân một cô gái đẹp thuộc bộ lạc Hoằng Cát Thích, thì từ đó Dã Tốc Cai có được một người vợ trẻ đẹp, nổi tiếng khắp trong vùng. Nhưng, việc đó làm cho nội bộ gia tộc hoàng kim của Mông Cổ gồm các họ Thái Xích Ô và Chủ Nhi Khất đều bất mãn và có thái độ chống đối. Đồng thời, cũng từ đó dẫn đến sự thù hận giữa các bộ lạc Miệt Nhi Khất và bộ lạc Tháp Tháp Nhi đối với bộ lạc Mông Cổ. Sau đó không bao lâu, hai bộ lạc này đã bắt tay nhau phát động một cuộc tấn công đại qui mô vào bộ lạc Khất Nhan của người Mông Cổ.

Trong khi cụ bà Oát Nhi Bá chặn đứng số người của Tháp Lý Hốt Đài định khiêu chiến với Dã Tốc Cai, thì cách xa đó hằng trăm dặm, tại bãi đất trống trước bộ lạc của người Miệt Nhi Khất, đang có hằng trăm cây đuốc cắm thành hình tròn, chiếu sáng rực lên từng khuôn mặt đầy vẻ căm hờn của người Miệt Nhi Khất. Trên một chiếc bàn đặt giữa sân trống, là linh vị của tổ tiên người Miệt Nhi Khất đã bị trận vong trong những cuộc chiến tranh với người Mông Cổ. Thủ lĩnh của người Miệt Nhi Khất là Thoát Hắc Thoát A đang giữ địa vị chủ tế. Bên cạnh ông ta còn có một vị lãnh tụ khác của bộ lạc Miệt Nhi Khất là Hợp A Đài và Xích Lặc Cách Nhi. Tất cả họ đang nhảy múa để cúng tế giữa tiếng trống bập bùng, giữa tiếng khua leng keng của những chiếc lục lạc mà họ đeo ở cạnh sườn tạo thành một bầu không khí âm u chết chóc.

Thoát Hắc Thoát A tuốt lưỡi dao thép ra đưa ngang trước mặt. Tất cả mọi người vội vàng quì xuống. Thoát Hắc Thoát A ngước mặt lên trời khấn vái:
- Tôi là Thoát Hắc Thoát A, xin tuyên thệ với tổ tiên của người Miệt Nhi Khất, xin tuyên thệ trước linh hồn của Xích Liệt Đô và các dũng sĩ người Miệt Nhi Khất đã bị người Mông Cổ giết chết, sẽ liên minh với người Tháp Tháp Nhi để rửa nhục báo thù, cướp hết con gái người Mông Cổ về làm thê thiếp, làm nô lệ và tôi tớ, cũng như giết chết hết tất cả những đàn ông con trai người Mông Cổ mà chúng tôi sẽ gặp!
Đám đông cùng lớn tiếng hô to ba lượt:
- Rửa nhục báo thù! Rửa nhục báo thù! Rửa nhục báo thù!
Mạng lệnh rửa nhục báo thù của Thoát Khắc Thoát A được nhiều tay kỵ mã đi truyền rao khắp các đồng cỏ chăn nuôi của người Miệt Nhi Khất, khiến cho những người đàn ông đang chăn nuôi ngựa, đang chăn nuôi dê cừu, đều tuốt đao ra khỏi vỏ, để cùng theo thủ lĩnh Thoát Hắc Thoát A đi giết người

Mông Cổ.

Những bộ lạc sống trên vùng thảo nguyên, tất cả đàn ông đều lo việc chăn thả gia súc, đồng thời, tất cả những người lo chăn thả gia súc này cũng là những chiến sĩ của bộ lạc. Bình nhật họ lo việc chăn thả gia súc để duy trì đời sống và khi có chiến tranh thì không cần phải có mạng lệnh triệu tập, không cần phải đăng ký báo danh, tất cả mọi người đều tự động nhảy lên lưng ngựa, tuốt thanh đao có hình cong đeo bên cạnh sườn ra cầm trên tay và trở thành chiến sĩ. Do vậy, chỉ trong chớp mắt là người Miệt Nhi Khất đã tập họp được một đạo quân đông đảo.

Người Miệt Nhi Khất lại phái sứ giả đến thuyết phục người Tháp Tháp Nhi. Thiết Mộc Chân Ngột Cách vốn có dự mưu đối phó với Dã Tốc Cai từ lâu, liền vui mừng xoa tay nói:
- Tốt! Này Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ, nhà ngươi hãy ra bãi chăn nuôi triệu tập người Tháp Tháp Nhi về đây! Phen này ta nhất định giết sạch tất cả con cháu của Yểm Ba Hài, không bỏ sót một tên nào!
Những tay kỵ mã đi truyền lệnh, chạy đến tất cả các bãi chăn nuôi của người Tháp Tháp Nhi la to:
- Bớ anh em? Hãy mau tuốt đao ra khỏi vỏ. Chúng ta sẽ đi theo thủ lãnh Thiết Mộc Chân Ngột Cách giết sạch người Mông Cổ! ...
Người Tháp Tháp Nhi cũng chỉ trong chốc lát đã tổ chức được một đạo quân đông đảo. Thoát Hắc Thoát A chỉ huy số người của bộ lạc Miệt Nhi Khất cùng kết hợp với số người Tháp Tháp Nhi do Thiết Mộc Chân Ngột Cách chỉ huy, trở thành một đội binh mã to mạnh, cùng kéo nhau lao về hướng bộ lạc Mông Cổ với một ý chí căm thù cuồng nhiệt...
Tại nơi cư trú của người Mông Cổ, mọi người hoàn toàn không hay biết gì về tai họa sắp đổ ập xuống đầu mình. Trẻ già trai gái đều ăn mặc xinh đẹp để đón mừng ngày lễ thành hôn của thủ lãnh Dã Tốc Cai và Kha Ngạch Luân. Đời sống thường ngày của mọi người quá khô khan, đơn điệu ít khi có dịp để múa hát và uống rượu sữa ngựa một cách thỏa thích. Tất cả họ đều muốn được vui vẻ hả hê trong dịp này.
Dã Tốc Cai vừa mới hớt tóc ngắn và từ mớ tóc dài ở hai bên tai đánh thành hai chiếc bím nhỏ thòng xuống chấm vai, làm cho anh ta càng thêm đẹp trai. Dã Tốc Cai cùng Nhị ca và Tứ đệ từ trong chiếc lều Mông Cổ của mình bước ra với nét mặt vui tươi. Đám đông đang chờ họ ở ngoài cửa liền hò reo hoan hô. Cụ già trăm tuổi của bộ lạc - phụ thân của Mông Lực Khắc là Sát Thích Đài, đem một cây cung và một giỏ tên đeo vào người Dã Tốc Cai.

Một ca sĩ của bộ lạc được mọi người gọi là Bách Linh Điểu vừa kéo chiếc hồ cầm đầu ngựa, vừa hát lên những lời ca chúc tụng:

Mũi tên này có thể làm phấn chấn tinh thần đang sa sút,
Mũi tên này có thể tiêu diệt kẻ thù ngoài chiến trường,
Mũi tên này là vũ khí sắc bén để đối phó với loài sài lang,
Mũi tên này có thể bảo vệ cho khu vực chăn nuôi sung túc,
Mũi tên này là lệnh tiễn của Khả Hãn từng dùng qua,
Mũi tên này hãy cắm vào giỏ đựng tên của anh đi nào!
Chuyện hôn nhân của anh sẽ thuận buồm xuôi gió!
Mũi tên này hãy đeo theo bên mình anh đi nhé!
Tà khí quanh người anh sẽ biến thành áng mây cát tường!

Mông Lực Khắc dẫn một con ngựa tới giao cho Dã Tốc Cai. Người ca sĩ Bách Linh Điểu lại hát lên bài chúc tụng:

Cổ nó khỏe như cổ của con sư tử,
Mắt nó sáng như sao đêm trên trời,
Tiếng hí nó vang rền như tiếng hổ gầm,
Thân nó khỏe gọn như loài hươu nai,
Đôi tai của nó đứng thẳng như tai loài sói,
Bờm nó đẹp như đuôi chim phượng hoàng,
Đuôi nó xinh như cầu vồng ngũ sắc,
Vó thép nó đạp nát hằng nghìn quả núi,
Đây mới là một con tuấn mã,
Dành cho chú rể đi đón cô dâu.
Mình nó long lanh hàng nghìn hạt mồ hôi trong sáng,
Bốn vó nó sẽ mở ra con đường hạnh phúc thênh thang!

Dã Tốc Cai đón nhận chén rượu của một người đưa tới, đổ hết xuống bờm của con ngựa rồi nhảy phóc lên lưng nó. Giữa tiếng hoan hô và tiếng cười nói rôm rả, Dã Tốc Cai thúc ngựa đi đến "nhà gái" của nàng dâu - chiếc lều Mông Cổ của gia đình Mông Lực Khắc.

Vợ Mông Lực Khắc và Khoát A Hắc Thần mỗi người một bên, đỡ lấy Kha

Ngạch Luân ăn mặc và trang điểm hết sức lộng lẫy từ trong lều bước ra.

Cô dâu và chú rể cùng bước tới đống lửa đang bùng cháy quì xuống ngước nhìn bầu trời xanh vĩnh cửu cùng nhau vái lạy.

Nghi lễ được tiến hành ngắn gọn, nhưng những hoạt động chúc mừng quanh đống lửa thì lại được kéo dài. Mọi người cùng nhảy quanh đống lửa, vừa ăn thịt nướng vừa uống rượu sữa ngựa. Ăn uống xong, họ bắt đầu vừa hát vừa nhảy và khi đã hát đã nhảy mỏi mệt thì họ dừng lại tiếp tục ăn uống, mãi cho đến khi ăn thịt nướng thật no, uống rượu thật say, tiếng hát bắt đầu lỗi nhịp, điệu múa bắt đầu chếch choáng và người này nối tiếp người kia ngã lăn ra bãi cỏ nằm ngủ mê như chết, hoàn toàn không hay biết gì tử thần mỗi lúc càng đến gần họ!

Dã Tốc Cai và Kha Ngạch Luân uống rượu không nhiều, nhưng lòng họ thì đã say từ lâu. Trong một gian lều Mông Cổ được bày trí hoàn toàn mới, hai người nằm nghiêng đối diện nhau, say đắm nhìn nhau. Dã Tốc Cai mân mê chiếc bím nhỏ của Kha Ngạch Luân, nói:
- Anh chừng như đã có lần gặp em rồi!
- Gặp ở đâu?
- Dường như gặp trong mộng, mà cũng dường như gặp ở bộ lạc Hoằng Cát Thích lúc anh theo mẹ về thăm quê nhà.
- Anh từng tới bộ lạc Hoằng Cát Thích sao?
- Mẹ anh là một cô gái đẹp nổi tiếng tại bộ lạc Hoằng Cát Thích. Đã từ lâu bà từng dẫn anh về bộ lạc Hoằng Cát Thích để thăm quê nhà. Kể từ đó trở về sau, trong đầu óc của anh lúc nào cũng mang theo hình ảnh một cô gái bé nhỏ Hoằng Cát Thích. Đó là một cô gái trên đầu có đội một vương miện kết bằng hoa tươi màu vàng rực, cưỡi trên lưng một con ngựa Kim. À, đúng rồi miệng cô ta còn ngậm hai chiếc lá mã lan để thổi lên những giai điệu dân ca nữa?
- Thật thế hả?
- Nếu thế thì đúng là em rồi. Lúc còn nhỏ em rất thích kết những vòng hoa tươi đội lên đầu và cha em cũng cho em một con ngựa kim bé nhỏ để cưỡi, ngoài ra, còn dạy em dùng lá mã lan để thổi lên những giai điệu của những bản hát ca ngợi? - Kha Ngạch Luân vừa nói vừa xích lại nằm sát bên cạnh Dã Tốc Cai, đưa những ngón tay thon nhỏ lên vuốt nhẹ gò má của chàng. Dã Tốc Cai nói qua giọng âu yếm:

- Anh chờ em đã lâu lắm rồi đó Kha Ngạch Luân ơi!
Kha Ngạch Luân thở dài, đáp:
- Em gặp anh như vầy là quá muộn màng!
Dã Tốc Cai đỡ Kha Ngạch Luân lên, rồi dùng một ngón tay chỉ thẳng vào mũi nàng nói:
- Anh muốn em sinh ra cho anh 10 đứa con trai!
- Hả! Sinh làm gì nhiều như vậy?
- Sinh nhiều hơn nữa cũng chẳng sao?
- Ôi chao! Bộ anh không muốn sanh con gái sao?
- Con gái thì làm sao cưỡi ngựa ra trận đánh giặc? Anh cần phải đánh bại người Miệt Nhi Khất, người Tháp Tháp Nhi và còn phải đánh bại nước Kim, để trả thù cho cố Yểm Ba Hài Hãn, để cho người Mông Cổ thỏa lòng căm hận, vậy không có con trai thì làm sao được?
- Được! Vậy để em sinh toàn con trai cho anh, càng nhiều càng tốt!
- Hai người cùng cười thật vui.
Tiếng vó ngựa nện rền mặt đất. Thiết Mộc Chân Ngột Cách, Miệt Ngột Chân, Tiểu Lý Đài, Thoát Hắc Thoát A, Hợp A Đài, Xích Lặc Cách Nhi đang dẫn binh mã ào ạt tràn tới.

Người đầu tiên bị tiếng động đánh thức chính là Mông Lực Khắc đang nằm ngủ say trên mặt đất. Người vùng thảo nguyên ai ai cũng có kinh nghiệm áp sát lỗ tai xuống mặt đất để nghe tiếng động và đoán biết được có bao nhiêu người ngựa đang kéo tới phía mình. Trong cơn say rượu, Mông Lực Khắc ngã ra mặt đất nằm ngủ, cũng may là một bên tai anh ta đã áp sát mặt đất, cho nên khi bất ngờ nghe được những âm thanh rung chuyển mặt đất, thì liền giật mình thức dậy. Cả người anh ta toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng kịp thời to tiếng kêu gọi cho người chung quanh thức giấc và nhanh nhẹn nhảy lên lưng ngựa không yên, tra roi chạy đi khắp mọi nơi tiếp tục la lớn:
- Mau thức dậy? Người Tháp Tháp Nhi và người Miệt Nhi Khất đang kéo tới kia! - vừa la anh ta vừa thúc ngựa tiếp tục chạy đi thông báo khắp mọi nơi và dùng ngọn roi da trong tay đánh vào những người Mông Cổ đang nằm ngủ say trên mặt đất, cũng như đánh vào những căn lều Mông Cổ mà mọi người đang ngủ. Âm thanh từ tiếng gào của anh ta đã biến dạng - Người Tháp Tháp Nhi, người Miệt Nhi Khất đang kéo tới kia kìa! . . . Hãy mau thức dậy đi nào! . . .
Mọi người bị tiếng kêu của anh ta đánh thức và ai ai cũng tỏ ra hốt hoảng. Tuy nhiên, qua những cuộc chiến loạn nhiều năm, đã tạo cho mọi người một bản năng tự vệ rất nhanh nhạy. Họ không cần ai chỉ huy, từng người một nhanh nhẹn chạy đến chuồng ngựa của mình và tuốt lưỡi đao cong cầm trên

tay, sẵn sàng chiến đấu.
Anh chàng Tháp Lý Hốt Đài vừa trong cơn mộng giật mình thức dậy, không kịp mặc y phục đã nhảy ra khỏi chiếc lều Mông Cổ lên tiếng chửi đổng:
- Bớ Dã Tốc Cai! Bớ thằng Dã Tốc Cai đáng chết! Tai họa này là do một mình nhà ngươi gây ra. Người Mông Cổ lại phải chịu đổ máu một lần nữa rồi!
Dã Tốc Cai đã mặc nhung phục từ lâu, nhanh nhẹn chạy đến trước mặt Tháp Lý Hốt Đài xô mạnh anh ta ra, nói:
- Hãy im chiếc mồm quạ của nhà ngươi lại đi nào! Chả lẽ trước đây 15 năm, người bị Thiếc Mộc Chân Ngột Cách bán đứng không phải là tổ phụ của nhà người hay sao?? - Dứt lời, Dã Tốc Cai quay sang Mông Lực Khắc ra lệnh - Này Mông Lực Khắc, hãy triệu tập tất cả dũng sĩ Mông Cổ lại để đi chận đánh kẻ thù của chúng ta!

Năm 1162, cũng tức là hai năm sau khi người Miệt Nhi Khất liên hợp với người Tháp Tháp Nhi tấn công vào doanh trại của người Mông Cổ, một cuộc chiến tranh của người Mông Cổ báo thù người Tháp Tháp Nhi lại bùng nổ.

Trên cột cờ cao ngất dựng bên ngoài doanh trại có treo chín chiếc đuôi trâu lùn và chín lá Bạch mao đại quân kỳ.

Hàng vạn chiến sĩ trai trẻ người Mông Cổ đứng thành hàng ngũ, mã tấu và giáo dài trông san sát như rừng. Các tay đánh trống trên chiến xa liên tục thúc trống ầm ầm. Các giáo sĩ đạo Tát Mãn (Shamanism) đang nhảy múa để cúng thần, cầu xin với trời cao bảo hộ cho những chiến sĩ xuất chinh. Người tiễn đưa cầm từng vá (phễu) rượu sữa ngựa mời các chiến sĩ chuẩn bị xuất chinh và chúc cho thân nhân của mình được bình an trở về.

Dã Tốc Cai đưa cao một cánh tay lên, tức thì tiếng trống im hẳn. Ông cất giọng sôi nổi nói:
- Xin tất cả mọi người đừng quên 16 năm về trước, cố Khả Hãn Yểm Ba Hài với một tấm lòng trong sáng, chỉ mang theo mấy người tùy tùng đến bộ lạc Tháp Tháp Nhi để cầu hôn, bị một kẻ có lòng dạ lang sói như thủ lĩnh Thiếc Mộc Chân Ngột Cách của bộ lạc Tháp Tháp Nhi, bắt trói đem nộp cho nước Kim, để cho vua Kim là Hy Tông giết cố Khả Hãn của chúng ta bằng cách đem đóng đinh lên một con lừa gỗ để giết chết lần hồi!
- Yểm Ba Hài! Yểm Ba Hài! Yểm Ba Hài! - Quần chúng la to với một tình

cảm căm thù và sôi sục.
Dã Tốc Cai vung mạnh một cánh tay lên, hô lớn:
- Xin đừng quên lời trối của cố Khả Hãn, là phải đòi lại món nợ máu này với bộ lạc Tháp Tháp Nhi!
- Phải trả thù! Phải trả thù! Phải trả thù! - Tiếng thét của chiến sĩ Mông Cổ làm rung động cả bầu trời xanh.

Tiếng trống tiếp tục nổi lên ầm ầm. Số người của Dã Tốc Cai bắt đầu lên ngựa, hướng dẫn binh sĩ xuất phát. Dã Tốc Cai vừa đi vừa gật đầu ngỏ ý đáp lễ với các phụ lão, các thân nhân đứng dài theo hai bên đường để đưa tiễn. Dã Tốc Cai nhìn thấy Khoát A Hắc Thần đang đỡ Kha Ngạch Luân mang bụng bầu đứng trước chiếc lều Mông Cổ của mình. Đôi mắt Kha Ngạch Luân lóng lánh ánh lệ. Dã Tốc Cai dùng đôi chân thúc mạnh vào hông ngựa, để con chiến mã bước nhanh hơn. Thoát Đóa cũng đưa cao ngọn quân kỳ màu đen, thúc ngựa đi nhanh cho kịp chủ tướng.

Giống như trước đây một năm, cũng vào mùa thu vàng, ngọn quân kỳ màu đen của Dã Tốc Cai đã mang đến cho người Tháp Tháp Nhi sự hận thù và sự chết chóc. Nhưng có chỗ không giống nhau với một năm trước đây, ấy là Kha Ngạch Luân đã từ một cô gái đã trở thành một sản phụ.

Vợ của Mông Lực Khắc cũng đã tới nơi để giúp Khoát A Hắc Thần đỡ Kha Ngạch Luân nằm lên một tấm thảm da cừu trải rộng trên mặt đất. Kha Ngạch Luân đau bụng đến khắp cả vầng trán đều toát ra những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu. Khoát A Hắc Thần nói luôn miệng:
- Ôi chao! Chủ nhân lại vắng mặt đúng trong thời điểm này!
Bà vợ của Mông Lực Khắc nói với Kha Ngạch Luân qua thái độ đồng tình:
- Từ bấy lâu nay, người Mông Cổ luôn sống trong thù hận và chiến tranh, còn người ở bộ lạc Hoằng Cát Thích như chị thì quen sống trong những ngày thanh bình, cho nên cảm thấy cuộc sống luôn chém giết này chắc là không quen lắm hả?

Kha Ngạch Luân tất nhiên không thể không tiếp nhận sự thật đó - làm vợ của người Mông Cổ, thì phải nghe theo mọi sự an bài của trời cao. Một khi chiến tranh xảy ra cũng giống như một tảng đá lớn từ trên núi cao lăn xuống, không ai có sức mạnh nào ngăn chặn nó được. Đối với nàng, cũng như mọi

người khác đành phải âm thầm cầu nguyện cho những người thân của mình giành được thắng lợi trong chiến tranh. Mong những mũi tên bén của họ sẽ xuyên thủng qua cổ họng của kẻ thù, những thanh đao của họ sẽ chặt đứt đầu của kẻ thù, cầu mong cho tất cả họ đều có thể bình yên trở về!
- Ối trời! - Kha Ngạch Luân ôm bụng gào to.
Bà vợ của Mông Lực Khắc siết chặt cánh tay của Kha Ngạch Luân nói:
- Hãy dùng bàn tay siết chặt lấy tay tôi và hãy hít thở mạnh lên.
Kha Ngạch Luân chỉ còn cầu cứu nơi bà vợ của Mông Lực Khắc, bằng cách siết mạnh cánh tay của ba ta, trăn trở, rên la... Thời gian trôi qua thật chậm chạp và không biết Kha Ngạch Luân đã chảy bao nhiêu mồ hôi...
- Tu oa! ... Tu oa!...

Một hài nhi đã chui ra và nằm gọn trên tấm thảm da cừu.

Ngày hôm đó, khi mặt trời vừa lên cao thì đoàn quân Mông Cổ chiến thắng trở về. Trong chiếc củi bằng gỗ chở trên một cỗ xe chính là Thiếc Mộc Chân Ngột Cách. Tình trạng này ít nhiều giống với tình trạng cách đây 16 năm khi Yểm Ba Hài Hãn bị bắt giải đến thủ đô của nước Kim. Người Mông Cổ cảm thấy hả hê vì lần này họ đã đánh người Tháp Tháp Nhi một đòn nặng nề và bắt sống được thủ lĩnh của họ là Thiếc Mộc Chân Ngột Cách. Sự thắng lợi làm cho quên đi trong cuộc chiến tranh lần này người của họ cũng phải đỗ ra bao nhiêu máu và càng không nghĩ tới việc Thiết Mộc Chân Ngột Cách bị bắt, đã gieo vào lòng của người Tháp Tháp Nhi bao nhiêu là thù hận. Từ đó, họ sẽ phải trả một cái giá to lớn đến đâu khi người Tháp Tháp Nhi tiến hành việc trả thù trong thời gian sắp tới. Không, sự thắng lợi trước mặt đủ để cho họ cảm thấy say sưa rồi. Người ca sĩ được mọi người gọi là Bách Linh Điểu ngồi trên lưng ngựa cất tiếng hát khải hoàn ca. Mọi người cũng ngồi trên lưng ngựa khoa chân múa tay, thậm chí có những người đứng thẳng lên lưng ngựa để nhảy múa.

Khoát A Hắc Thần nghe động, vội vàng bước ra khỏi cửa lều Mông Cổ, hướng về Dã Tốc Cai la to:
- Bớ lãnh tụ Dã Tốc Cai! Bớ lãnh tụ Dã Tốc Cai! Hãy mau vào xem đứa con trai của ngài đây này!
Dã Tốc Cai đang khoa chân múa tay, vội vàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, chạy thẳng vào chiếc lều của mình và chừng như quên mất chung quanh, làm cho mọi người cùng cười rộ. Dã Tóc Cai cắm cây giáo dài trước cửa lều,

rồi la to:
- Con trai tôi ở đâu nào? - Vừa la ông ta vừa đâm sầm chạy thẳng vào phía trong.

Bà vợ của Mông Lực Khắc đưa tay chận lấy Dã Tốc Cai đang chạy về hướng Kha Ngạch Luân như một chiến sĩ xung phong, nói:
- Hãy nhẹ nhàng một tí, đứa bé vừa mới ngủ yên. Ôi chao! ngài đừng làm nó giật mình đấy!
Nhưng Dã Tốc Cai nào chịu nghe theo lời bà ta. Khi nhìn thấy đứa hài nhi đang nằm bên cạnh Kha Ngạch Luân, ông ta vội vàng bế nó lên và dùng giọng nói ồ ề như tiếng bò rống la lên:
- Một dũng sĩ của gia tộc hoàng kim đâu lại nhút nhát như vậy!
Xem này, trong bàn tay bé nhỏ của nó đang nắm chặt lấy gì đây? Hãy cho cha xem nào, con từ trời cao mang xuống đây bửu bối chi thế? - Ông ta gỡ nhè nhẹ bàn tay của đứa hài nhi ra, thấy trong lòng bàn tay của đứa hài nhi đang nắm chặt một cục máu đông, cũng giống như những cục máu đông trên đầu cây giáo "Tô lỗ đỉnh"!
Kha Ngạch Luân cố nhóng mình dậy, hỏi qua giọng háo kỳ:
- Trong tay thằng bé nắm gì vậy?
Dã Tốc Cai đang há hốc miệng vì quá vui mừng, nói ngay:
- Một cục máu đông! Mà không, một cây giáo dài "Tô lỗ đỉnh"! Ôi chao! ... này Kha Ngạch Luân, em thật là một cô gái phi thường, đã sinh ra cho ta một thằng bé trai trong tay cầm ngọn giáo "Tô lỗ đỉnh"! Sau này nó chắc chắn sẽ thành một anh hùng thảo nguyên, tiếng tăm rung chuyển khắp cả thiên hạ!
Ngọn giáo dài "Tô lỗ đỉnh" thường được cắm đứng trước cổng doanh trại của người Mông Cổ. Đó là một cây giáo vừa to vừa cao, từ bấy lâu nay được người Mông Cổ xem là thần chiến tranh. Các chiến sĩ trước khi xuất trận đều mời các giáo sĩ Tát Mãn cử hành nghi thức tế lễ trước ngọn giáo này. Mỗi sự chiến thắng trong chiến tranh đều do ngọn giáo này phù hộ. Dã Tốc Cai được một đứa con trai trong tay cầm ngọn giáo "Tô lỗ đỉnh", tất nhiên là vui mừng không kể xiết. Kha Ngạch Luân nhìn thấy da mặt của chồng bị sạm đen bởi thuốc súng, đôi mắt trào lên những hạt lệ đầy hạnh phúc, nói:
- Anh hãy đặt tên cho con đi nào?
Dã Tốc Cai suy nghĩ trong giây lát, nói:
- À nó chào đời trong khi ta bắt sống được Thiết Mộc Chân Ngột Cách. Gã tiểu tử này đánh giặc cũng giỏi, cái tên nghe cũng hay "Thiết Mộc Chân" có nghĩa là do sắt biến hóa ra, vậy theo ta nên đặt tên cho thằng bé này gọi là "Thiết Mộc Chân" đi nào! Chỉ có con trai ta mới xứng đáng gọi là Thiết Mộc

Chân! Một Thiết Mộc Chân đúng với cái nghĩa của nó! - vừa nói Dã Tốc Cai vừa ẵm đứa bé chạy ra khỏi chiếc lều của mình, quay sang Na Khả Nhi Thoát Đóa to tiếng ra lệnh - Hãy đem chém đầu Thiết Mộc Chân Ngột Cách cho ta! Trên thế giới này chỉ có một Thiết Mộc Chân là con trai của ta, một Thiết Mộc Chân độc nhất vô nhị!
Dã Tốc Cai phấn khởi đưa cao đứa con trai lên trời, làm cho cậu bé Thiết Mộc Chân khóc ré lên.
Tháng 7 âm lịch năm 1162, cũng tức là niên hiệu Thiệu Hưng năm thứ 31 của vua Cao Tông triều đình Nam Tống và cũng tức niên hiệu Đại Định năm thứ hai của vua Thế Tông nhà Kim, trong khi người Nữ Chân và người Hán đang tranh giành thiên hạ tại vùng Trung Nguyên, chưa biết ai sẽ là người chiến thắng, thì tại phía bắc của nước Trung Quốc trong một chiếc lều Mông Cổ cạnh bờ sông Onon, Thiết Mộc Chân trong tay siết chặt hòn máu đông giống như hòn máu trên dầu ngọn giáo "Tô lỗ đỉnh" đã chào đời giữa một hoàn cảnh chiến loạn.

Tên của cậu bé này đã in đậm dấu ấn của một xã hội đang xáo trộn. Có ai biết được cậu bé này đã làm thay đổi lịch sử nước Trung Quốc và lịch sử thế giới vào thế kỷ thứ 13? - Đó là cậu bé mà sau này được gọi là Thành Cát Tư Hãn và được xem là "Con cưng của trời".

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Hai (1)
Đính Hôn Và Mồ Côi Cha

Hai con ngựa cùng chạy như bay. Người cưỡi trên lưng ngựa là Dã Tốc Cai và Thiết Mộc Chân vừa lên 9 tuổi.

Dân tộc Mông Cổ là dân tộc sống trên lưng ngựa, Thiết Mộc Chân tất nhiên cũng phải trưởng thành từ lưng ngựa. Ngay từ lúc sinh ra, Thiết Mộc Chân đã được xem là một chiến sĩ, như vậy, bài học đầu tiên trong cuộc đời chính là bài học bắn cung cưỡi ngựa. Trong khi đó, việc đi săn bắn chính là một bài học tốt nhất cho việc chinh chiến sau này. Một con hươu đang chạy. Dã Tốc Cai giương cung lên nhưng lại hạ tay xuống. ông muốn thử tài bắn và sức khỏe của đứa con trai. Thiết Mộc Chân tuổi trẻ háo thắng, nhanh nhẹn

lắp tên giương cung và bắn ra hết sức chính xác, mũi tên cắm thẳng vào mông của con hươu. Nhưng, sức mạnh của Thiết Mộc Chân còn yếu, nhất là mũi tên không phải bắn trúng vào nơi trí mệnh, cho nên con hươu sau khi bị trúng tên vẫn tiếp tục chạy như thường. Hai cha con cùng thúc ngựa đuổi theo con hươu. Dã Tốc Cai vừa truy đuổi vừa tươi cười nói với Thiết Mộc Chân:
- Này con, thuật bắn cung của con khá lắm, nhưng chỉ tiếc là sức mạnh chưa đủ. Vậy con phải uống nhiều sữa ngựa hơn, ăn nhiều phó mách hơn, ăn nhiều thịt bò thịt cừu hơn, để có thể mau lớn? - Nói dứt lời Dã Tốc Cai phá lên cười to.

Con hươu đã chạy đến bìa rừng và sắp sửa chạy vào rừng rậm. Nhưng ngay lúc đó bỗng nó té quỵ xuống đất. Cha con Dã Tốc Cai vội vàng chạy tới nơi rồi cùng xuống ngựa để xem xét. Ủa, trên đầu con hươu lại bị bắn trúng một mũi tên thứ hai. Trong khi Thiết Mộc Chân còn đang ngạc nhiên, thì trong rừng rậm bỗng có một con ngựa phi nhanh ra. Người trên lưng ngựa nhảy xuống là một cậu bé trai khoảng 8, 9 tuổi. Trên gương mặt xinh đẹp của cậu bé thoáng hiện nét ngạo mạn nói:
- Hãy buông nó xuống, đó là con thú do ta săn được! - Một giọng nói ra lệnh.
Thiết Mộc Chân khẽ cau đôi mày, hỏi:
- Anh nói sao? Chính tôi đã bắn trúng nó trước kia mà!
- Anh chỉ bắn trúng mông của nó thôi, còn tôi thì bắn trúng đầu của nó, vậy con hươu này phải thuộc về tôi - Cậu bé cãi lại.
- Nếu không có tôi bắn trúng nó trước, thì anh làm sao có thể trông thấy nó được?
- Nếu không có tôi bắn nó ngã thì nó đã chạy mất vào rừng từ lâu rồi!
Thiết Mộc Chân nghĩ bụng, gã này quả không phải dễ tranh cãi, vậy nên nhân nhượng anh ta mới được, bèn nói:
- Thôi thì thế này, giữa hai chúng ta mỗi người lấy một nửa con hươu?
Cậu bé kia không chịu thỏa hiệp, đáp:
- Đó là việc khi nào anh quật ngã được tôi!
- Tôi quật ngã được anh thì sao?
- Anh sẽ lấy nguyên cả con hươu. Trái lại, nếu tôi quật ngã anh thì anh phải ngoan ngoãn đỡ con hươu lên lưng ngựa cho tôi.
Thiết Mộc Chân vứt chiếc nón xuống đất, nói:
- Anh xông vào đi ?
Cả hai đứa trẻ bắt đầu đi vòng quanh và thủ thế, rồi cùng một lúc mở cuộc tấn công. Thiết Mộc Chân đã dùng thế "Thủ biệt tử" quật ngã đối phương rồi

xoay lưng đi nhặt con hươu.
- Khoan đã! - Cậu bé kia lồm cồm bò dậy, Thiết Mộc Chân quay mặt lại nhìn, vì ở vùng đồng cỏ này ai nuốt lời hứa sẽ bị người khác xem khinh - Thế nào? Anh hứa rồi lại nuốt lời chăng?!.
Cậu bé kia bình tĩnh trả lời:
- Tôi đã hứa nếu anh quật ngã được tôi thì con hươu sẽ thuộc về anh, nhưng tôi chưa nói rõ thế nào mới gọi là thắng.
Dã Tốc Cai lộ sắc ngạc nhiên, nhìn đứa trẻ mỉm cười. Ông ta vẫn ngồi bẹp trên mặt đất để chờ xem kết quả cuộc tranh chấp. Đôi chân mày của Thiết Mộc Chân dựng đứng lên, nói:
- Thế nào mới gọi là thắng? Chắc là không phải bị quật ngã xuống đất mới gọi là thắng chăng ?
- Đấu ba lượt mà thắng hai lượt mới gọi là thắng? - Cậu bé nói dứt lời không chờ Thiết Mộc Chân kịp phản ứng, nhanh nhẹn nhân lúc đối phương chưa đề phòng đã dùng thế "Chui qua háng" quật ngã Thiết Mộc Chân, rồi phủi tay đứng lên nói - Thôi, đứng lên đi, còn đấu một trận nữa để phân thắng bại?

Thiết Mộc Chân cảm thấy mình bị đối phương chơi gác, nhưng không có cách nào để phản bác, vì đấu ba trận ai thắng hai mới kể là thắng vẫn là chuyện thường tình từ trước tới nay. Do vậy, Thiết Mộc Chân vội vàng đứng lên, nghĩ bụng là trận đấu sau cùng này cần phải hết sức thận trọng, đừng để cho đối phương lại đắt thắng. Thiết Mộc Chân vừa xông về phía trước thì cậu bé vốn đã cảnh giác vội vàng lách ngang tránh khỏi. Thiết Mộc Chân lại xông tới lần thứ hai và cậu bé kia lại lách mình tránh khỏi. Thiết Mộc Chân giữ bình tĩnh nghĩ bụng: "À, muốn thắng nhanh là chuyện không thể được, cần phải thận trọng hơn". Thế là hai người bắt đầu bước những bước đi vòng quanh thận trọng hơn, ai cũng đề phòng rất cẩn mật và ai cũng muốn chụp lấy một cơ hội tốt để quật ngã đối phương. Dã tốc Cai nằm nghiêng dưới đất, miệng ngậm một cọng cỏ, chờ xem kết quả cuộc đấu vật đầy lý thú giữa hai đứa trẻ.

Cuối cùng, Thiết Mộc Chân đã chụp được cơ hội tốt và quật ngã cậu bé kia xuống đất.

Cậu bé vẫn nằm yên trên mặt đất không vội bò dậy. Thiết Mộc Chân ngồi xuống bên cạnh cậu bé vừa thở hào hển vừa nói:
- Anh... anh vật khá lắm đấy?

Cậu bé kia cũng vừa thở hổn hển vừa nói:
- Tôi vừa mới khỏi bệnh nên thiếu sức mạnh, chờ sau này tôi đến vùng chăn nuôi của anh, chúng ta sẽ đấu lại!
Dã Tốc Cai đứng dậy lên tiếng hỏi cậu bé:
- Cháu tên là gì? Con nhà ai vậy?
- Cháu tên Trát Mộc Hợp, ở tại bộ lạc Trác Đáp Lan.
- Ồ! Cháu là con trai của họ Trác Đáp Lan hả?
Lòng tự trọng của Trát Mộc Hợp lại bị rướm máu. Cậu bé chau mày cãi lại:
- Thế nào? ông cũng nghĩ người Trác Đáp Lan chúng tôi là hậu duệ của thai nhi nằm sẵn trong bụng mẹ, nên cho rằng chúng tôi là những người mang huyết thống dị tộc và xem khinh chúng tôi chăng?
- Tổ tiên của người Trác Đáp Lan do một người con gái đang mang thai bị bắt sống trong một cuộc chiến tranh với một người Mông Cổ sinh ra, cho nên trong các bộ tộc của người Mông Cổ đều xem họ là người dị tộc. Dã Tốc Cai nhìn cậu bé, nghiêm sắc mặt nói:
- Người Trác Đáp Lan và người Bột Nhĩ Chỉ Cân đều là người Mông Cổ?
Trát Mộc Hợp đứng lên nói qua giọng tức tối:
- Nhưng các ông là gia tộc hoàng kim kia mà? - Dứt lời quay lưng bỏ đi.
Thiết Mộc Chân gọi giật cậu ta lại:
- Bớ anh Trát Mộc Hợp.
Trát Mộc Hợp quay mặt nhìn lại. Thiết Mộc Chân rút ra một mũi tên, cầm lấy một đầu rồi bước tới gần Trát Mộc Hợp, thò tay đưa đầu kia của mũi tên cho Trát Mộc Hợp, nói:
- Anh muốn kết thành an đáp với tôi không? - Tiếng "an đáp" của người Mông Cổ có nghĩa là cùng kết bái huynh đệ. Trát Mộc Hợp nhìn thẳng vào Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nói tiếp - Anh là người có chí khí, có trí tuệ, tôi mặc dù đã có bốn người anh em rồi, nhưng tôi vẫn muốn kết giao huynh đệ với anh?
Thử hỏi ai lại có thể từ chối trước một tình cảm chân thành như vậy? Trát Mộc Hợp đưa tay nắm chặt lấy một đầu mũi tên, rồi cả hai cùng quì xuống hướng lên bâu trời cao to tiếng thề nguyền:
- Tôi là Thiết Mộc Chân và tôi là Trát Mộc Hợp, nguyện cùng kết làm an đáp. Kể từ nay về sau, thề cùng sinh tử không bỏ nhau, vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm trái lời thề!
Thiết Mộc Chân từ trên cổ lấy xuống một tấm “bể thạch" đúc bằng đồng nói:
- Người an đáp quí mến của tôi, đây là tấm bể thạch đúc bằng đồng, nay tôi trao cho anh để làm vật kỷ niệm nhé! Mong tình bằng hữu giữa hai chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn bền vững như tấm bể thạch đúc bằng đồng này!
"Bể thạch" là vật cát tường. Trong thời đó, người sống ở vùng thảo nguyên cho rằng trên cổ đeo một tấm "bể thạch" thì có thể chuyển tai ương thành cát

tường, rủi ro gặp tai nạn cũng sẽ qua khỏi một cách an lành.
Trát Mộc Hợp đón nhận lấy vật làm tin, rồi từ trên cổ của mình gở xuống một tấm bể thạch được làm bằng xương đùi của loài hươu đực trao cho Thiết Mộc Chân, nói:
- Tấm bể thạch này làm bằng xương đùi của loài hươu đực, tuy không quí bằng tấm bể thạch đúc bằng đồng của anh, nhưng nó là món vật tôi rất yêu thích. Tuy nó không được đúc bằng đồng, nhưng tình bạn giữa tôi và anh cũng sẽ vững bền như vật đúc bằng đồng vậy?
- Đi nào? chúng ta chặt con hươu này ra làm đôi, để chia cho mỗi an đáp một nửa!
- Không, vừa rồi tôi bị thua kia mà?
Chúng ta là an đáp với nhau, vậy có phúc cùng hưởng, có hoạn nạn cùng chia?
- Được tôi xin nhận!
Cả hai người cùng tuốt đao đi đến trước con hươu, Dã Tốc Cai cũng bước đến gần, nhặt lấy mũi tên của hai người còn cắm trên đất, nói:
- Hãy chờ một tí, hai an đáp chúng con hãy nói nghe thử đi nào. Khi chúng con lớn lên việc làm đầu tiên là gì?
Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp cùng to tiếng đáp:
- Đánh lũ chó Kim! Báo huyết thù!
- Tốt! - Dã Tốc Cai gật đầu tán thưởng - Các con nhất định sau này sẽ trở thành những vị anh hùng xuất sắc nhất trên đồng cỏ Mông Cổ. Vừa rồi các con đã có lời thề - Nói tới đây, Dã Tốc Cai bẻ đôi cây tên nghe một tiếng "rắc", nói tiếp - Trên cao là trời, dưới là đất, Dã Tốc Cai tôi xin làm chứng cho hai cháu, nếu ai phản bội an đáp thì sẽ giống như mũi tên này!
Ánh mắt của hai đứa trẻ long lanh niềm phấn khởi. Nhưng cả hai người, kể cả Dã Tốc Cai, cũng không thể tiên liệu được, sau khi lớn lên, cặp an đáp này đã ở với nhau suốt nửa đời người, chứ không phải chỉ đánh nhau ba hiệp như vừa rồi đâu!
Na Khả Nhi Thoát Đóa của Dã Tốc Cai từ xa phi ngựa tới, vội vàng la to:
- Bớ thủ lĩnh!... thủ lĩnh nhanh lên, phu nhân sắp sinh rồi!
Dã Tốc Cai cười to một cách hả hê, nói:
- Cô ta đúng là một cô gái giỏi sinh con?
Thoát Đóa vừa há to miệng cười vừa nói:
- Từ lâu tôi đã biết phu nhân là một người phụ nữ giỏi sinh con kia mà!
- Nhà ngươi làm sao biết?
- Tôi thấy bà ấy đi tiểu vào mùa đông, mặt tuyết bị lõm sâu xuống hơn nửa xích!
Dã Tốc Cai vừa cười to, vừa phóng mình lên lưng ngựa, tra roi và thúc mạnh chân vào hông con ngựa, khiến nó hí lên một tiếng dài, rồi phóng bốn vó

chạy nhanh về hướng doanh trại. Thiết Mộc Chân và Thoát Đóa cũng phi ngựa bám sát theo sau.
Kha Ngạch Luân đầu quấn khăn xanh, đang ôm hài nhi trong lòng. Dã Tốc Cai ngồi xuống bên cạnh nàng. Kha Ngạch Luân gượng cười, nói:
- Lần này thì sinh con gái!
- Con gái thì con gái chứ sao! - Dã Tốc Cai đưa tay chỉ vào Thiết Mộc Chân nói tiếp - Suốt chín năm qua, em đã sinh cho anh bốn đứa con trai rồi kia mà - ông ta lại chỉ vào một bà vợ khác, nói tiếp - Cô ấy cũng đã sinh cho anh hai đứa con trai rồi, như vậy là đã có sáu đứa con trai kia mà!
- Không phải anh bảo cần đến 10 đứa con trai đấy sao?
- Sau này hai chị em bà còn tiếp tục sinh con trai cho tôi nữa, vậy lo gì không có đủ số - Dã Tốc Cai phá lên cười to, làm cho đứa hài nhi gái giật mình khóc ré. Thiết Mộc Chân vỗ nhẹ vào đứa hài nhi, nói:
- Đừng khóc? Con gái cưng đừng khóc!
Lão bộc Khoát A Hắc Thần vội vàng chạy tới để dỗ em bé.
Dã Tốc Cai nhìn Thiết Mộc Chân đang đứng cạnh chiếc nôi dỗ em gái, vừa nhìn Kha Ngạch Luân nheo mắt nói:
- Em xem Thiết Mộc Chân kia kìa, trông giống một người cha quá! Em trai kế của Thiết Mộc Chân là Cáp Tát Nhi nhìn về phía các em nhỏ của mình, rồi làm mặt hề lập lại câu nói của cha:
- Trông Thiết Mộc Chân giống một người cha quá?
Đám trẻ con nghe thế đều cười rộ lên, riêng Dã tốc Cai thì cười to nhất. Kha Ngạch Luân nói như đe dọa:
- Anh còn cười to thế nữa thì đi ra ngoài?
Dã Tốc Cai im tiếng cười và có vẻ như đang suy nghĩ gì, nói:
- Được rồi, không cười nữa, không cười nữa. Anh cần phải bàn với em một chuyện quan trọng đây?
- Chuyện gì thế?
- Lo việc cưới vợ cho Thiết Mộc Chân!
- Cái gì?
- Tìm chỗ đính hôn cho nó?
- Trời ơi! Nó còn là một đứa con nít kia mà!
Dưới ánh mắt của bà mẹ thì đứa con của mình bao giờ cũng là trẻ con.
- Nó chỉ mới 9 tuổi.
- 9 tuổi thì không còn nhỏ nữa! - Dã Tốc Cai kéo Thiết Mộc Chân đến gần, đưa tay vỗ khắp người cậu ta nói tiếp - Em xem đây, con trai của mình còn khỏe hơn cả những con ngựa đực trên thảo nguyên nữa. Nó bắn tên giỏi, võ nghệ không kém ai, lại có thể phi ngựa nhanh như gió. Nó đã trở thành một nam tử hán rồi kia mà!
- Nhưng, nó chưa thể làm chồng người ta được!

Thiết Mộc Chân ưỡn cao ngực, nói:
- Con làm được!
Dã Tốc Cai cười to một cách hả hê. Nhưng, Kha Ngạch Luân thì không cười, nói:
- Anh cần chi phải nôn nóng như thế?
Dã Tốc Cai có sự suy nghĩ riêng của mình, đáp:
- Nhân lúc trên đồng cỏ đang thái bình, anh sẽ đến hồ Luân Bối Nhĩ để tìm người cậu của Thiết Mộc Chân, nhờ ông ấy tìm cho nó một cô vợ tại bộ lạc Hoằng Cát Thích. Chờ mấy năm sau thì có thể tiến hành hôn lễ. Chúng ta sẽ được hưởng cảnh con cháu đầy đàn!
Kha Ngạch Luân vẫn không đồng ý. Vì theo tập quán ở vùng đồng cỏ nếu Thiết Mộc Chân đính hôn, thì phải sống tại gia đình của vị hôn thê, cho nên bà không muốn xa rời đứa con trai của mình. Bà rơi lệ nghẹn ngào. Dã Tốc Cai ôm vợ vào lòng an ủi:
- Xem em kìa, chớ khóc nữa, anh không sợ gươm đao ngoài chiến trận, không sợ đổ máu và chết chóc, nhưng lại sợ nhìn thấy em rơi lệ. Này Kha Ngạch Luân yêu quí của anh, những dòng nước mắt của em chừng như chảy ra từ quả tim của anh vậy. Nếu em khóc nữa thì chắc là dòng máu trong tim của anh sẽ chảy cạn hết!
Kha Ngạch Luân lau khô nước mắt, gượng cười nói:
- Thôi vậy, em không khóc nữa.
Dã Tốc Cai lại an ủi vợ:
- Con đại bàng con phải tự nó bay bổng lên trời thì đôi cánh của nó mới trở thành dẻo dai. Trẻ con phải rời khỏi cha mẹ để học cách sống. Chúng ta nên để cho Thiết Mộc Chân rời khỏi chúng ta, vì làm như vậy sẽ có lợi cho nó mà cũng sẽ có lợi cho chúng ta nữa!
Kha Ngạch Luân lại lau nước mắt, nói:
- Thôi được, em sẽ nghe theo lời anh!

Dã Tốc Cai, Thiết Mộc Chân và Thoát Đóa mỗi người dẫn một con ngựa bắt đầu lên đường. Kha Ngạch Luân tiễn đưa ba người đến tận phía ngoài doanh trại. Bà ta tỏ ra lo lắng, dặn đi dặn lại ông chồng của mình, trên đường đi đến bộ lạc Hoằng Cát Thích phải đi ngang qua khu vực cư trú của người Tháp Tháp Nhi, vậy cần phải dẫn thêm một số người nữa. Mặc dù cuộc chiến tranh xảy ra trước đây chín năm, người Tháp Tháp Nhi từng bị giáng cho một đòn nặng nề, nhưng người Tháp Tháp Nhi không vì sự thất bại đó mà xóa bỏ mối hận thù trong lòng họ. Dã Tốc Cai cũng biết chuyến đi này rất nguy hiểm, nhưng đây là đi hỏi vợ cho con vậy đâu thể dẫn theo một lực lượng đông đảo. Do vậy, Dã tốc Cai cố làm ra vẻ bình tĩnh, lên tiếng an ủi vợ:

- Em hãy an tâm! Trời cao sẽ phù hộ cho chúng ta bình an vô sự!
Ba người cùng lên ngựa, nhắm hướng mặt trời mọc tiếp tục đi tới. Tin tức Dã Tốc Cai dẫn con trai đến bộ lạc Hoằng Cát Thích để cầu hôn đã truyền tới doanh trại của Thái Xích ô. Người quả phụ của cố Khả Hãn là Oát Nhi. Bà liền bước tới bên cạnh đứa cháu nội Tháp Lý Hốt Đài, nói:
- Dã Tốc Cai đến bộ lạc Hoằng Cát Thích để cầu hôn cho con trai, anh ta sẽ đi ngang qua vùng đất cư trú của người Tháp Tháp Nhi. Vậy tại sao cháu không tìm cách cho người Tháp Tháp Nhi trừ hắn thay cho cháu?
Tháp Lý Hốt Đài lộ sắc ngạc nhiên, hỏi:
- Cháu mượn tay người Tháp Tháp Nhi để trừ Dã Tốc Cai giúp cho cháu ư? Không phải người Tháp Tháp Nhi rất căm thù người Mông Cổ chúng ta sao?
Oát Nhi Bá vỗ nhẹ lên đầu đứa cháu nội, nói:
- Trên cổ của cháu chả lẽ lại là một chiếc đầu bò?!
Đôi mắt của Tháp Lý Hết Đài bỗng sáng lên, nói:
- À cháu đã hiểu rồi! - Anh ta đã hiểu được ý kiến của bà nội, nên vội vàng bước ra khỏi lều lo việc gài bẫy Dã Tốc Cai.
Ba người của Dã Tốc Cai hoàn toàn không hay biết chi chuyện đó. Họ cứ ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống, không vội vàng, không chậm trễ, đi suốt cả bảy ngày đêm và cuối cùng đã đến được chỗ gần bộ lạc Hoằng Cát Thích bình an vô sự. Mặt nước hồ Bujr sáng như bạc đã xuất hiện trước mặt họ, làm cho ba người cảm thấy tâm trạng nhẹ nhàng hẳn đi. Mặt trời bắt đầu lặn xuống hướng tây, làm cho những chiếc bóng đen của họ khi vượt qua sông đã trở thành thực dài. Ba người cưỡi ngựa đạp theo bóng mình tiếp tục đi về phía trước. Sau khi vượt qua một con sông, Dã Tốc Cai xuống lệnh hạ trại, Thoát Đóa đốt một đống lửa to và mọi người tự căng lều cá nhân cho mình. Dã tốc Cai dẫn Thiết Mộc Chân cùng đi săn thú rừng để làm thức ăn cho buổi tối. Suốt đường đi trong mấy ngày qua, họ chỉ ăn thịt khô và uống nước lạnh, đã chịu đựng nhiều khó nhọc, vậy buổi ăn tối hôm nay cần phải ăn cho thật ngon và phải ngủ một giấc cho thật say. Trên bãi của con sông có những con tiên hạc và những con cò trắng đang bước đi thong thả. Thiết Mộc Chân nhìn cảnh vật đó cảm thấy hết sức vui sướng, lên tiếng khen:
- Ồ! cảnh vật nơi đây xinh đẹp quá!
Dã Tốc Cai cười đáp:
- Nếu con đính hôn xong với một cô gái ở bộ lạc Hoằng Cát Thích này, thì con phải ở lại nhà gái suốt một năm đấy!
Thiết Mộc Chân đưa tay chỉ về phía xa, hỏi:
- Con chim màu trắng có mồng đỏ kia là chim ưng phải không?
Dã Tốc Cai cười đáp:
- Nó không phải chim ưng, những con cổ dài gọi là tiên hạc, còn những con cổ ngắn gọi là cò. Thiết Mộc Chân lắp tên vào cung định bắn, nhưng Dã Tốc

Cai đã nắm lấy cổ tay của Thiết Mộc Chân nói tiếp - Đừng khuấy rầy chúng, hãy để cho chúng được sống tự do. Con có thấy hòn đảo nhỏ trên mặt sông kia không? Ở đó có rất nhiều vịt trời đang ấp trứng và có rất nhiều loài chim khác mà chúng ta không biết tên. Chúng ta hãy bơi qua bên đó để thử xem nào!
- Con không biết bơi
- Này Thiết Mộc Chân, con muốn mai sau làm nên những sự nghiệp lớn, thì không có chi mà không biết cả! Còn chờ đợi gì nữa? Mau cởi y phục ra!
Thiết Mộc Chân và Dã Tốc Cai cùng cỗi y phục nhảy xuống nước, bơi về hướng hòn đảo nhỏ ở giữa sông. Nước mỗi lúc càng sâu. Dã Tốc Cai bắt đầu bơi. Thiết Mộc Chân uống một ngụm nước. Dã Tốc Cai quay lại đỡ lấy ngực con rồi cùng Thiết Mộc Chân tiếp tục bơi về hướng hòn đảo. Dã tốc Cai vừa bơi vừa chỉ dẫn cách bơi cho con, rồi dần dần buông bỏ bàn tay đỡ ngực Thiết Mộc Chân ra. Thiết Mộc Chân cố sức bơi một mình...
Khi màn đêm vừa buông xuống thì ba người đã ăn uống no đủ, mạnh hai nấy chui vào lều riêng của mình. Thiết Mộc Chân vẫn chưa muốn ngủ, nằm trên mặt cỏ ngửa mặt nhìn sao sáng và vầng trăng trên trời cao.
- Cha ơi!
- Gì vậy?
- Nghe nói người Nữ Chân cũng như con ngựa chứng, rất hung tợn, phải không?
- Ai nói thế? Người Nữ Chân trước đây sống bằng nghề săn bắn và luôn bị sự áp bức của người Khiết Đơn. Tất cả họ đều biết cưỡi ngựa bắn cung, dám đánh nhau, dám chém giết, mọi người thường nói người Nữ Chân cứ đủ một vạn là sẽ trở thành một lực lượng vô địch trong thiên hạ, Về sau quả nhiên họ có một người anh hùng tên gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả xuất hiện, lãnh đạo người Nữ Chân đứng lên tạo phản. Chẳng mấy chốc, họ đã lật đổ được nước Đại Liêu và ít lâu sau họ lại đánh chiếm được Biện Lương của triều đình nhà Tống, bắt sống được hai ông vua của triều đình này. Hiện nay thế lực của triều đình nhà Kim rất mạnh. Họ chẳng những muốn vượt qua sông Trường Giang, mà còn muốn thống trị cả vùng thảo nguyên này nữa!
- Người Hán có phải yếu đuối như một con cừu không?
- À, không! Có những nhân vật như Dương Gia Tướng, Nhạc Phi, Hàn Thế Trung đều là những người rất dũng cảm rất mạnh mẽ!
- Thế tại sao họ lại không đánh thắng người Nữ Chân?
- Vì vua của họ tệ quá. Vua của họ không phân biệt được người tốt kẻ xấu, thường để cho kẻ xấu chiếm được thế mạnh, còn người tốt thì bị đàn áp. Cha con của Nhạc Phi không phải đã bị Tần Cối giết chết đó sao?
Thiết Mộc Chân im lặng, suy nghĩ.
Mặt nước hồ Bujr bị ráng mây buổi sáng nhuộm đỏ hồng. Thiết Mộc Chân

từ lều của mình chui ra và chạy thẳng về phía bờ hồ. Dã Tốc Cai và Thoát Đóa cũng dẫn ngựa đến bờ hồ uống nước. Thiết Mộc Chân nhặt một hòn đá mỏng ném về phía mặt hồ. Hòn đá trượt trên mặt nước hai lượt rồi chìm lỉm. Cậu ta lại nhặt một hòn đá khác ném đi, nhưng hòn đá cũng chỉ trượt được ba lượt rồi chìm lỉm. Ngay lúc đó từ hướng khác của bờ hồ, bỗng có một hòn đá được ném ra và trượt liên tiếp nhiều lần trên mặt nước. Thiết Mộc Chân lấy làm lạ, đưa mắt nhìn, thấy một cô gái cũng nhìn về hướng cậu ta mỉm cười, đôi mắt ướt và đen láy cứ chớp.
- Cô là ai?
- Tôi tên gọi Bột Nhi Thiếp. Thế còn anh?
- Tôi là Thiết Mộc Chân. Cô ở tại đây chăng?
- Nhà tôi ở tại bờ phía đông của hồ nước này.
- Cô có phải là người Hoằng Cát Thích không?
- Tất nhiên rồi. Nơi đây là quê hương của bộ lạc Hoằng Cát Thích kia mà! Thế còn anh ở đâu?
- Tôi là người bộ lạc Khất Nhan, thuộc Mông Cổ, ở cách đây rất xa, phải đi đến bảy ngày bảy đêm mới tới!
- Các anh có phải là "Sinh Thái Đát", ”Hắc Thái Đát” mà người ta thường gọi đó hả?
Thiết Mộc Chân cảm thấy không vui, đáp:
- Chính các cô mới là "Sinh Thái Đát", "Hắc Thái Đát đó ?
Cô gái cười rất vui, đáp:
- Đấy là người Hán gọi chúng ta. Họ gọi chúng ta là Thục Thát Đát, Bạch Thái Đát. Anh xem, tôi trắng hơn anh phải không?
Trong khi hai người đang nói chuyện, thì từ phía sau lưng của Dã Tốc Cai bỗng có người lên tiếng hỏi:
- Có phải thông gia Dã Tốc Cai đấy không? - Cả ba người cùng quay mặt lại nhìn. Dã Tốc Cai nhận ra những người đang đứng trước mặt, hết sức vui mừng kêu to:
- Ôi chao! Thông gia Đức Tiết Thiền đây mà? - Hai người nhanh nhẹn chạy tới bên nhau, ôm nhau và vừa đưa bàn tay lên vừa vỗ vào lưng nhau vừa cười lớn.
- Ngọn gió nào đã thổi vị khách quí đến hồ Luân Bối Nhĩ đó vậy?
- Đó là ngọn gió thu từng thổi già hạt cỏ, từng thổi đen sạm làn da đó mà!
Đức Tiết Thiền quay sang Bột Nhi Thiếp vừa bước tới bên cạnh, nói:
- Đây là người anh hùng của gia tộc hoàng kim, là người nhà cô Kha Ngạch Luân của con đó, sao không mau chào hỏi đi! Bột Nhi Thiếp tươi cười cúi mình chào Dã Tốc Cai. Đức Tiết Thiền quay nhìn Thiết Mộc Chân rồi mỉm cười hỏi Dã Tốc Cai:
- Có phải con trai của anh không?

Dã Tốc Cai nói:
- Thiết Mộc Chân, sao còn đứng đó chưa chào cậu vậy?
- Cháu chào cậu! - Thiết Mộc Chân vui vẻ chào người cậu chưa từng biết mặt của mình.
Đức Tiết Thiền vui vẻ cười to nói:
- Này Dã Tốc Cai, anh và Kha Ngạch Luân đúng là đã có người thừa kế rồi và người đó lại là một vị anh hùng ở thảo nguyên! Đi nào, đi nào!... Hãy vào lều của tôi để nghỉ chân, uống trà đã!
Chiếc lều của Đức Tiết Thiền hoàn toàn khác hẳn với chiếc lều Mông Cổ của Dã Tốc Cai. Trong lều bày trí rất nhiều đồ dùng của người Trung Nguyên. Rõ ràng, mức sống của bộ lạc Hoằng Cát Thích cao hơn người du mục ở thảo nguyên. Đức Tiết Thiền cùng Dã Tốc Cai ngồi ở hai bên bàn, trong khi phu nhân của Đức Tiết Thiền là Sóc Thiện từ trên chiếc bếp xinh đẹp lấy xuống một ấm nước sôi để cho họ pha trà - Loại trà không có chế thêm sữa.
Đức Tiết Thiền vui vẻ nói với Sóc Thiện:
- Vừa rồi không có mặt phu nhân, Dã Tốc Cai cho biết đến đây là để cầu hôn cho Thiết Mộc Chân đấy!
Sóc Thiện hết sức vui mừng, nói:
- Thế hả, như vậy giấc mộng của tôi đêm qua đã linh nghiệm rồi đó...
- Mộng gì vậy? - Dã Tốc Cai hỏi qua giọng ngạc nhiên.
Đức tiết Thiền đưa tay vuốt nhẹ hàm râu, tươi cười nói:
- Đêm qua tôi nằm mộng thấy một con Hải Đông Thanh mang một mặt trời và một mặt trăng bỏ vào bàn tay của tôi. Hải Đông Thanh là anh hùng trên bầu trời thảo nguyên, còn mặt trời và mặt trăng chính là Khả Hãn và Hậu phi mà chúng ta đều ngưỡng vọng - Nói tới đây Đức Tiết Thiền đưa tay chỉ vào Thiết Mộc Chân đang đứng ngoài lều nói tiếp - Anh xem, hôm nay quả nhiên có một con Hải Đông Thanh đáp xuống lòng bàn tay của tôi rồi đó!
Trong những ngày trời nóng, người thảo nguyên có thói quen cuốn phần thảm len ở chân lều lên để cho thông gió. Do vậy, ba người ngồi trong lều vẫn có thể nhìn thấy đôi bạn trẻ đang múc nước giếng cho ngựa uống. Thiết Mộc Chân cầm sợi dây lắc mãi mà chỉ được có nửa thùng nước và cũng không thể kéo nước lên. Thế là cả hai bạn trẻ cùng phá lên cười. Bột Nhi Thiếp liền cầm lấy sợi dây lắc nhẹ một cái thì nước đã vô đầy gàu. hai người cùng quay nước lên một cách dễ dàng. Thiết Mộc Chân lấy làm lạ hỏi:
- Trong lều của cô em có để vật gì đủ bốn chân như thế kia?
Bột Nhi Thiếp không hiểu Thiết Mộc Chân muốn hỏi gì:
- Cái gì đâu nào?
- Cái... dài dài, vuông vuông, bên trên có trải da cừu đó...
- Đó là chiếc giường! Nơi dùng để ngủ nghê!

- Tại sao nằm ngủ mà phải kê lên cao như vậy?
- Để cách xa mặt đất, nằm trên đó ngủ thì không sợ bị lạnh, không sợ bị ẩm ướt.
- À chiếc giường, thế còn bên trên chiếc giường có vật gì láng láng và có bông hoa thế kia?
- Đó là chiếc mền gấm. Người Trung Nguyên đều đắp nó, so với mền da nhẹ hơn lại mềm hơn, đắp dễ chịu lắm?
- Thế còn bên trong những chiếc hộp màu lam trên giá cạnh giường đựng gì vậy?
- Sách! Đó là những quyển sách viết bằng chữ Khiết Đơn, chữ Nữ Chân và chữ Hán để cha em đọc!
- Thế cô em biết chữ không?
- Em chỉ biết một ít chữ Nữ Chân. Vậy để em dạy anh học chữ nhé.
- Không cần đâu!
- Tại sao vậy?
- Muốn trả thù cho tổ tiên của người Mông Cổ phải dựa vào cung tên giáo mác chứ học chữ thì có dùng vào đâu?
- Ba em nói, học chữ, đọc sách có thể tăng thêm trí tuệ cho con người.
- Như vậy, trí tuệ của con người chứa đựng sách vở hay sao?
Bột Nhi Thiếp phá lên cười to, Thiết Mộc Chân cũng cười theo.
Ba người lớn đang ngồi trong lều cũng nhìn nhau mỉm cười. Sóc Thiện phu nhân nói:
- Xem hai đứa trẻ này chừng như đã quen nhau từ lâu rồi.
Dã Tốc Cai nghiêm trang nhóng mình đứng lên, nói:
- Đúng là duyên trời định sẵn. Thưa thông gia Đức Tiết Thiền, xin đồng ý để hạt ngọc trong lòng bàn tay của ông anh về làm dâu nhà tôi nhé?
Đức Tiết Thiền cũng ra vẻ trịnh trọng nói:
- Nài nỉ lâu mới cho chưa chắc là quí, mới mở miệng ra đã cho chưa chắc là tầm thường. Cuộc đời của một người con gái là không thể nào ở mãi bên cạnh cha mẹ, mà phải đi theo chồng. Vậy hôm nay chúng ta chỉ cần nói một lời thì xem như đã hứa chắc. Tôi bằng lòng tác hợp con gái tôi cho con trai của ông anh!
Ba người cùng cười vui vẻ - Cuộc đính hôn như vậy xem như đã xong. Đức Tiết Thiền quay sang phu nhân nói:
- Hãy lấy rượu ra.
Trong lúc Sóc Thiện phu nhân lo rót rượu, Dã Tốc Cai như không giữ mãi được một sự thắc mắc trong lòng, quay sang Đức Tiết Thiền nói:
- Nước trà của ông anh ở đây không pha thêm sữa ngựa và muối, uống thật không thấy ngon, vậy chắc là cách uống trà của người Hán chứ gì?
Đức Tiết Thiền cười đáp:

- Vì ông anh chưa uống quen đấy thôi, chứ uống lâu ngày thì dần dần sẽ nghiện đấy.
Dã Tốc Cai lắc đầu lia lịa, nói:
- Loại trà này uống không ngon. Người Hán do uống nước trà nên không thể đánh thắng được người Nữ Chân uống sữa ngựa. Người thảo nguyên mà uống thứ nước trà này thì sẽ trở thành nho nhã yếu đuối, vĩnh viễn sẽ bị người Nữ Chân ăn hiếp!
Đức Tiết Thiền bị lập luận quái lạ của Dã Tốc Cai làm cho cười ngất. Giữa lúc đó thì Sóc Thiện phu nhân bưng bình rượu và ly rượu ra, nói:
- Xin mời Dã Tốc Cai thông gia thưởng thức loại rượu do người Hán khắp này xem sao!
Dã Tốc Cai theo tập quán phong tục, trước tiên mời rượu cho trời, mời rượu cho đất xong, mới ngửa mặt uống một hơi cạn ly rượu đang cầm trong tay và do chất rượu quá cay nên ông vội vàng thè lưỡi ra và lấy bàn tay quạt lia lịa.
Đức Tiết Thiền thấy thế cười ngặt nghẹo, nói:
- Ông anh đã uống rượu của người Hán rồi đó, vậy chắc là không thể trở thành một người nho nhã yếu đuối chứ! Dã Tốc Cai cũng ngậm miệng cười trong cổ họng một lúc lâu.

Giữa lúc Dã Tốc Cai và Đức Tiết Thiền bàn về rượu, bàn về trà, thì tại nơi cư trú của người Tháp Tháp Nhi, vị quí tộc Dã Khách Xa Liên cũng đang tiễn ra cửa một người Mông Cổ có thái độ thập thò:
- Ngươi hãy về nói lại với chủ nhân của ngươi là Tháp Lý Hốt Đài, người Tháp Tháp Nhi chúng tôi sẽ không bao giờ cảm tạ tin tức mà ông ta sai ngươi đến đây báo cho chúng tôi biết. Sau này sẽ gặp nhau trên chiến trường nhé!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Hai (2)

Người Mông Cổ nói trên lên ngựa rời đi. Dã Khách Xa Liên trở vào trong lều, ngồi đối diện với thủ lĩnh Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ và Trát Lân Bất Hợp mới vừa 13 tuổi. Tâm trạng của ba người đều hết sức căng thẳng. Trát Lân Bất Hợp là con trai của Thiết Mộc Chân Ngột Cách, trước đây chín năm cha cậu ta bị Dã Tốc Cai giết chết. Mối thù này đã làm cho cậu ta già giặn trước tuổi. Khi cậu ta nghe tin Tháp Lý Hốt Đài cho biết Dã Tốc Cai sẽ đi

ngang qua khu vực cư trú của mình, thì lửa phục thù trong lòng cậu ta liền bùng cháy:
- Tôi nhất định phải giết hắn và dùng tên hắn để đặt tên cho con trai tôi! - Cậu ta quay sang người chú là Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ nói tiếp - Tôi đã nghĩ ra được một biện pháp, là chúng ta không cần tổn thương đến một người nào mà cũng có thể trừ được hắn!
- Thế hả! Cháu có biện pháp hay ho gì vậy? - Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ lên tiếng hỏi lại đứa cháu của mình.
Trát Lân Bất Hợp khẽ nhắm đôi mắt lại, nói: Cháu muốn nhân lúc Dã Tốc Cai trên đường trở về...

Một bầy cừu đang gặm cỏ. Thiết Mộc Chân nằm ngửa trên thảm cỏ nhìn lên bầu trời xanh, trong khi Bột Nhi Thiếp cũng dùng hai cánh tay gối đầu nằm trên cỏ, còn hai chân thì gác thành chữ ngũ, lắc lư liên tục. Cặp thiếu niên này mặc dù chưa hiểu rõ ý nghĩa chân chính của tình vợ chồng là thế nào, nhưng giữa hai người đã chung sống với nhau hết sức hòa hợp. Đối với Thiết Mộc Chân mà nói thì Bột Nhi Thiếp là người hiểu biết nhiều việc bên ngoài thảo nguyên, có thể giúp cho cậu ta mở rộng tầm nhìn. Những sự kiện đó thường là đầu đề để đôi bạn cùng nói chuyện tâm tình, với nhau.
- Này! Bột Nhi Thiếp, nước Đại Kim so với chúng ta lớn hơn nhiều lắm, giàu hơn nhiều lắm phải không?
- Tất nhiên, họ ở trong vòng thành được xây thực cao và có vô số tài sản!
- Dùng tường cao để vây bọc lại thì làm sao chăn nuôi bò và cừu, làm sao cưỡi ngựa bắn cung?
- Người Trung Nguyên biết cày ruộng, biết làm nhiều thứ công việc khác, biết dệt vải, hoàn toàn không cần đến việc nuôi bò nuôi cừu; ngoại trừ các chiến sĩ, bá tánh trong nước không ai biết cưỡi ngựa bắn cung đâu.
Thiết Mộc Chân nói qua vẻ khinh miệt:
- Ngay đến việc cưỡi ngựa bắn cung mà cũng không biết, thì loại người đó có chi đáng gọi là phi thường?
Bột Nhi Thiếp khẽ gật đầu tán thành, nói:
- Nói thế cũng có lý.
Một con chó chăn cừu chạy lại đưa mũi ngửi Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân bật ngồi dậy ngay tức khắc. Bột Nhi Thiếp không biết xảy ra chuyện gì cũng ngồi dậy theo. Thiết Mộc Chân chạy đến núp sau lưng Bột Nhi Thiếp nói:
- Mau! Mau! Hãy xua con chó nhà em đi xa ra!
Bột Nhi Thiếp ôm con chó vào lòng, nói:
- Nó không cắn anh đâu!

Thiết Mộc Chân vẫn đi thối lui, nói lẩm nhẩm:
- Nhưng em... em tốt nhất là bảo nó đi xa ra một tí!
- Sao thế? Bộ anh sợ chó sao? Như vậy anh là một gã nhát gan! - Bột Nhi Thiếp chu nhọn đôi môi.
Thiết Mộc Chân làm ra vẻ mạnh dạn, đáp:
- Lang sói cọp beo anh không bao giờ sợ! - Nói tới đây cậu ta cảm thấy thẹn, nên tự bào chữa - Nhưng chỉ sợ chó thôi, vì anh từng bị chó cắn một lần!
Thoát Đóa phi ngựa từ xa chạy tới nói to:
- Bớ tiểu chủ nhân ơi! Thủ lĩnh Dã Tốc Cai sắp sửa trở về kia rồi!
Sóc Thiện phu nhân chuẩn bị đồ ăn thức uống đem treo cả lên lưng ngựa cho Thoát Đóa. Đức Tiết Thiền nói với Dã Tốc Cai:
- Thiết Mộc Chân ở lại đây xin ông anh hãy an lòng. Tôi đối đãi với nó còn tốt hơn đối đãi với Bột Nhi Thiếp nữa!
Dã Tốc Cai đáp:
- Nhưng ông anh đừng quá nuông chiều mà nó hư. Khi việc đáng rầy thì cứ rầy, việc đáng đánh thì cứ đánh!
Đức Tiết Thiền nói đùa:
- Rầy thì tôi sẽ rầy nhưng còn đánh thì tôi không nở!
Dã Tốc Cai và Thoát Đóa cùng lên ngựa và quay sang Thiết Mộc Chân nói:
- Này, Thiết Mộc Chân con ở đây phải học với bố vợ những điều hay ho nhé! Cha phải trở về đây!
Dã Tốc Cai thúc ngựa ra đi, Thoát Đóa cũng bám theo sau. Thiết Mộc Chân nhìn hình bóng của người cha đã đi xa, trong lòng không cảm thấy quá buồn do ly biệt, vì chẳng mấy hôm là cậu ta đã quen với nếp sống của gia đình Đức Tiết Thiền, nhưng cậu không làm sao có thể biết trước được, là cuộc chia ly với người cha lần này sẽ trở thành một cuộc vĩnh quyết!

Kế hoạch của Trát Lân Bất Hợp là đầu độc để giết chết Dã Tốc Cai khi ông này đi ngang qua đầu nguồn sông Onon. Tại vùng thảo nguyên có một tập quán bất thành văn, ấy là khi một lữ khách cưỡi ngựa đi ngang qua nơi người địa phương đang ăn uống, thì nhất định phải xuống ngựa, đồng thời, không cần chờ chủ nhân ra mời, tự mình phải bước vào cùng chủ nhân ăn uống. Trong khi đó, chủ nhân cũng phải vui vẻ khoản đãi người khách qua đường. Hành động như vậy chẳng những là thái độ tôn khách đối với chủ nhân, mà còn là một sự thể hiện của chủ nhân ân cần đối với người khách từ xa đến. Kế hoạch của Trát Lân Bất Hợp là bày một cổ tiệc tại nơi Dã Tốc Cai sẽ đi ngang qua. Anh ta phái nhiều người đi thám thính, âm thầm theo dõi hành tung của Dã Tốc Cai, sợ bỏ lỡ cơ hội báo thù hiếm có này.
Ngày hôm ấy, khi trời sắp hoàng hôn thì có người đến báo Dã Tốc Cai sắp sửa đi ngang qua. Trát Lân Bất Hợp bèn xuống lệnh bày yến tiệc, rồi cho

thêm củi vào đống lửa cho cháy bùng lên, tạo nên một cột khói bay cao lên tận bầu trời. Anh ta còn ra lệnh cho rải rượu khắp bốn bên để mùi rượu bay theo gió. Những người có mặt tại đấy vừa hát vừa nhảy để dụ Dã Tốc Cai rơi vào tròng.
Dã Tốc Cai thúc ngựa đi tới, bỗng nghe có tiếng người đang ăn uống từ xa vọng đến, liền gò cương cho ngựa đứng lại. Thoát Đóa nói:
- Phía trước có người đang ăn uống, vậy chúng ta nên đi vòng để tránh được không?
Dã Tốc Cai trừng mắt đáp:
- Bộ chúng ta là bọn ăn trộm ngựa hay sao? Đi, phải tỏ lòng kính trọng đối với chủ nhân.
- Nếu là người Tháp Tháp Nhi thì sao?
- Nơi cư trú của người Tháp Tháp Nhi thì còn ai vào đây nữa?
Dã Tốc Cai thúc ngựa đi tới. Thoát Đóa lớn tiếng gọi:
- Bớ thủ lĩnh, giữa chúng ta và người Tháp Tháp Nhi có mối thù truyền kiếp, vậy xin ngài hãy suy nghĩ kỷ? - Nhưng Dã Tốc Cai không để vào tai, vẫn tiếp tục thúc ngựa đi về phía trước. Thoát Đóa đành phải đi theo.
Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ trông thấy hai người đi tới, liền cùng mọi người chung quanh đứng lên nghênh đón với một thái độ đầy nhiệt tình, nói:
- Ô kìa! Khách từ phương xa đến, vậy hãy để cho người Tháp Tháp Nhi hiếu khách tại vùng Quỳnh Sắc Dã Điện thuộc khu núi Khách Nhi Sơn này, dùng rượu sữa ngựa thơm tho để làm tăng thêm hứng thú viễn du của các vị đi nào!
Dã Tốc Cai thấy đối phương không gọi tên mình, bèn tươi cười đáp:
- Con nhạn đang bay về phía nam đáp xuống đây, không phải chỉ vì đang đói đang khát, mà chính là vì lòng tốt của chủ nhân tại địa phương. Chúng tôi còn phải đi đường xa nên chỉ uống ba chén rượu thôi nhé !
Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ lớn tiếng nói với người chung quanh, qua giọng nói rất hào phóng:
- Được, nếu vậy thì hãy đổi chén to đến đây!
- Để tôi đi! - Trát Lân Bất Hợp đi thẳng vào gian lều tạm mới vừa dựng, lấy ra ba chiếc tô lớn và bỏ thuốc độc vào một trong ba chiếc tô đó. Anh ta đặt tất cả vào mâm rồi bước ra khỏi lều. Dã Tốc Cai đã xuống ngựa bước vào ngồi chung với mọi người. Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ đưa tay đón lấy chiếc mâm của Trát lân Bất Hợp đưa tới, rồi bày tô ra trước mặt mọi người, nói:
- Xin mời!
Trát Lân Bất Hợp bưng một tô rượu sữa ngựa lên tay, cất tiếng hát:
Rượu sữa ngựa thơm tho. Ôi, hương thơm thật dịu dàng,
Xin mời quí khách từ phương xa đến hãy cạn ly!

Dã Tốc Cai đa tạ chủ nhân một cách có lễ phép, rỗi đón lấy tô rượu. Thoát Đóa đằng hắng một tiếng, Dã Tốc Cai nói:
- Thưa chủ nhân tôn kính, tôi xin mượn chén rượu này để tỏ lòng tôn kính của người du tử đối với chủ nhân!
Miết Ngột Chân Tiếu Lý Đồ không hề do dự đưa hai tay đón lấy tô rượu, rồi cung kính uống một hơi đến cạn. Sau đó, ông ta gật đầu lên tiếng mời:
- Xin mời quí khách!
Trát Lân Bất Hợp bưng một tô rượu thứ hai, cất tiếng hát;
Tình cảm trong tô rượu này sâu như nước hồ,
Thấm vào tim phổi nhưng người vẫn không say!
Dã Tốc Cai đón lấy tô rượu, dùng một ngón tay chấm vào rượu búng lên trời, búng xuống đất, rồi bôi qua trán mình một lượt, sau đó mới ngửa mặt uống cạn.
Trác Lân Bất Hợp lại bưng một tô rượu thứ ba. Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ cũng bưng lên một tô rượu khác. Trác Lân Bất Hợp cất tiếng hát:
Xin mời khách cứ uống, chủ nhân chúng tôi cũng sẽ uống theo,
Bao nhiêu lời muốn nói, xin giữ kín trong lòng.
Hai người cùng đưa cao chén rượu rồi lần lượt uống cạn. Trát Lân Bất Hợp cất tiếng hát tiếp:
Tô rượu uống vào chính là máu và nước mắt của cô nhi,
Oan oan tương báo thử hỏi anh trách ai được?
Dã Tốc Cai ngạc nhiên nhìn về phía Trác Lân Bất Hợp. Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ ném chiếc tô xuống đất cười to:
- Bớ Dã Tốc Cai, bộ nhà ngươi không nhận ra chúng ta hay sao? Ta đây chính là Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ, người mà nhà ngươi muốn giết nhưng không giết được! Còn thằng bé này là ai nhà ngươi hãy xem kỷ đi! Nó chính là cô nhi của Thiết Mộc Chân Ngột Cách, tên gọi Trát Lân Bất Hợp. Nhà ngươi đã giết chết cha nó, cho nên nó mới cho nhà ngươi uống rượu độc, để đưa nhà ngươi rời khỏi nhân thế này, như vậy kể là huề với nhau chứ!
- Nhà ngươi?! ... - Dã Tốc Cai tuốt đao ra khỏi vỏ, Thoát Đóa cũng hối hả tuốt đao. Dã Khách Xa Liên khoát tay một lượt, tức thì có mười mấy người Tháp Tháp Nhi bao vây họ lại.
Dã Tốc Cai giận dữ nói:
- Này, Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ, nhà ngươi không xứng đáng là một dũng sĩ. Chuyện tranh chấp ngoài chiến trường thì phải giải quyết ngoài chiến trường, cho dù trước đây có mối thù hận nay cùng ngồi một bàn uống rượu có sao đâu? Thế mà nhà ngươi lại giống như một thằng ăn trộm, lén hạ độc thủ đối với ta như thế?!
Trát Lân Bất Hợp đưa tay chỉ thẳng vào Dã Tốc Cai nói:

- Bớ Dã Tốc Cai! Nhà ngươi sắp chết tới nơi rồi, vậy còn làm ra vẻ anh hùng hảo hán gì nữa? Nếu bọn ta đây là loài ăn trộm thì hoàn toàn có thể phái một lực lượng đông hằng người chận đường giết nhà ngươi, bằm nát thây ngươi ra thành từng mảnh vụn. Hôm nay, bọn ta nể mặt ngươi là một anh hùng vùng thảo nguyên, nên mới cho ngươi chết được toàn thây như thế này ?
Dã Tốc Cai trừng mắt nhìn thẳng vào Trát Lân Bất Hợp nói:
- Thằng bé súc sinh nhà ngươi mới đứng cao bằng bánh xe, thế mà lại quá nham hiểm độc ác! Sẽ có một ngày, khi con cháu của ta báo thù nhà ngươi, thì sẽ bắt tất cả những đứa con trai người Tháp Tháp Nhi đứng cao ngang bánh xe đều giết hết không chừa!
Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ cười nhạt, đáp:
- Ngươi hãy để một ít lời nói để trở về nói với bà vợ của ngươi. Nếu trên đường đi không có chi phải dừng lại, thì trước khi thuốc độc ngấm vào tạng phủ, nhà ngươi vẫn còn có thể gặp được mặt Kha Ngạch Luân sắp trở thành quả phụ đó! - Nói dứt lời, ông ta quay sang người Tháp Tháp Nhi ra lệnh - Hãy lên ngựa - Người Tháp Tháp Nhi đồng thanh tuân lệnh và phi ngựa rời đi.
Dã Tốc Cai muốn đuổi theo nhưng Thoát Đóa vừa khóc vừa nói:
- Bớ thủ lĩnh... Mau lên! Chúng ta nên mau trở về ngay đi thôi!

Rượu độc ngấm tương đối chậm. Lúc ban đầu Dã Tốc Cai muốn vượt qua đầu nguồn con sông Onon cho nhanh, nên đã thúc ngựa chạy rất mau. Nhưng về sau rượu độc bắt đầu ngấm sâu, khiến Dã Tốc Cai không còn ngồi vững trên lưng ngựa được nữa, hai người buộc phải cho ngựa chạy chậm lại. Cuối cùng, Dã Tốc Cai bị té xuống ngựa và bị ngất đi. Thoát Đóa đành phải đỡ Dã Tốc Cai nằm ngang trên lưng ngựa, rồi dùng dây thừng buộc chặt lại rồi từ từ dẫn con ngựa của Dã Tốc Cai đi về hướng đóng doanh trại của người Mông Cổ...
Khi Dã Tốc Cai mở mắt ra nhìn, thấy mình đã nằm trong chiếc lều của gia đình và chung quanh có rất đông người. Ông muốn ngồi dậy nhưng không thể ngồi được. Kha Ngạch Luân thấy vậy đỡ cao chiếc đầu của ông lên. Dã Tốc Cai nói:
- Mông Lực Khắc ở đâu? Tôi cần phải gặp anh ta!
- Thưa thủ lĩnh, tôi đang có mặt ở đây - Mông Lực Khắc vừa lên tiếng trả lời vừa bước lại gần Dã Tốc Cai. Dã tốc Cai đưa một cánh tay ra nắm lấy cánh tay của Mông Lực Khắc nói qua giọng thều thào:
- Này Mông Lực Khắc, ta đi cầu hôn cho Thiết Mộc Chân, lúc trở về bị người Tháp Tháp Nhi ám hại. E rằng ta không thể sống được, vậy nhà ngươi hãy mau đến bộ lạc Hoằng Cát Thích rước Thiết Mộc Chân về ngay! - Ông còn dặn dò thêm - đừng bao giờ nói rõ việc ta bị hại.

- Tôi sẽ lên đường ngay tức khắc - Mông Lực Khắc vừa nói vừa bước ra khỏi cửa lều.
Sóc Thiện phu nhân nghe nói đến đón Thiết Mộc Chân trở về, sắc mặt sa sầm, hỏi:
- Chả lẽ Kha Ngạch Luân giao đứa con trai cho chúng tôi mà vẫn không cảm thấy an tâm hay sao?
Mông Lực Khắc vội vàng giải thích:
- Bẩm không, không phải như vậy. Vì Kha Ngạch Luân quá thương nhớ Thiết Mộc Chân nên muốn gặp cậu ta vài hôm rồi sẽ đưa trở lại đây.
- Không phải như ông thấy đó sao? Thiết Mộc Chân sống ở đây cũng chẳng khác gì sống ở nhà. Ông hãy trở về nói lại với Kha Ngạch Luân là bà ấy chớ quên rằng đàn ông con trai sau khi đính hôn xong thì phải ở lại nhà bên vợ, đó là tập quán truyền từ đời này sang đời khác của người thảo nguyên chúng ta. Như vậy, chị sui Kha Ngạch Luân nên làm đúng theo tập quán đó! - Bà quay sang Bột Nhi Thiếp nói tiếp - Này Bột Nhi Thiếp, con hãy dẫn ngựa của khách đi cho uống nước. Tôi xin mời thông gia Mông Lực Khắc vào trong lều của chúng tôi để uống nước trà!
Mông Lực Khắc thấy Sóc Thiện phu nhân không bằng lòng để cho mình đón Thiết Mộc Chân về, trong khi ông ta lại không thể nói thật việc Dã Tốc Cai bị trúng độc cho hai vợ chồng Đức Tiết Thiền nghe. Do vậy, ông ta đành phải quay sang Đức Tiết Thiền để cầu xin:
- Thưa thông gia Đức Tiết Thiền, xin ngài hãy chấp nhận lời yêu cầu của chúng tôi, cho phép Thiết Mộc Chân trở về đầu nguồn sông Onon - Mông Lực Khắc lại thi lễ.
Đức Tiết Thiền là một người trí giả có tiếng của bộ lạc Hoằng Cát Thích, cho nên ông vừa nghe là dự cảm được ngay có sự bất trắc gì đó vì nếu không có nguyên nhân gì khác thì Dã Tốc Cai sẽ không vì Kha Ngạch Luân nhớ con mà phải cho đón con về. Hơn nữa, theo ông biết thì Kha Ngạch Luân đâu phải là một người đàn bà không có kiến thức. Ông đưa tay ra hiệu cho bà vợ đừng từ chối nữa và quay sang hỏi Mông Lực Khắc.
- Ông định bao giờ mới dẫn Thiết Mộc Chân về?
- Thưa, về ngay!
- Không ở lại một đêm cho ngựa nghỉ ngơi sao? - Đức Tiết Thiền thăm dò.
- Dạ, không cần. Con ngựa của tôi có đôi chân khá lắm.
Đức Tiết Thiền càng hiểu rõ hơn, bèn nói với Thiết Mộc Chân:
- Này Thiết Mộc Chân, con hãy cùng Bột Nhi Thiếp đi ra bầy ngựa cho Mông Lực Khắc thúc thúc bốn con ngựa tốt nhé.
Bột Nhi Thiếp trố mắt nhìn cha:
- Cha ơi, bộ cho Thiết Mộc Chân về thật sao?
Đức Tiết Thiền thở dài, nói:

- Anh chị sui nhớ con như vậy, con hãy cho nó về một chuyến đi thôi.
Mông Lực Khắc sợ lại có ý kiến khác, nên vội vàng thi lễ, nói:
- Đa tạ thông gia Đức Tiết Thiền?
Đức Tiết Thiền phu nhân thấy chồng đã đồng ý, cũng không nói gì thêm.
Bột Nhi Thiếp và Thiết Mộc Chân cùng nhảy lên lưng ngựa, chạy thẳng ra bãi chăn nuôi để chọn ngựa.
Bột Nhi Thiếp hỏi Thiết Mộc Chân:
- Anh bằng lòng theo chú Mông Lực Khắc về không?
- Bộ em không nghe thấy sao? Mẹ anh bệnh, anh phải về thăm, chừng mẹ khỏi anh sẽ qua ngay!
- Nếu mẹ anh không cho anh đi thì sao?
- Không có đâu. Anh về nói cho mẹ nghe là ở đây vui lắm.
- Mẹ anh là người Hoằng Cát Thích, sao lại không biết ở đây vui.
- Nhưng bà ấy không biết cha mẹ em đối với anh rất tốt và còn em...
- Em thì sao?
- Em còn tốt hơn!

Thiết Mộc Chân nói dứt lời liền tung roi cho con ngựa chạy đi. Bột Nhi Thiếp cũng phi ngựa đuổi theo. Cả hai đều còn là trẻ con, nên việc vui chơi trước mắt làm cho họ quên đi nỗi buồn sắp sửa biệt ly. Đôi bên vừa phi ngựa vừa cất tiếng cười vui vẻ.

Người chăn nuôi huých một tiếng sáo dài, để tập họp bầy ngựa đang đi ăn phân tán lại một chỗ. Thiết Mộc Chân ngồi trên lưng ngựa, trong tay cầm một dụng cụ bắt ngựa, còn hai chân thì thúc vào bụng ngựa điều khiển con ngựa phóng nhanh về phía trước. Bột Nhi Thiếp trong tay cũng cầm một sợi thừng có thòng lọng. Thiết Mộc Chân chọn được một con ngựa khỏe mạnh, bèn dùng dụng cụ bắt ngựa tròng vào cổ nó. Con ngựa vừa chạy vừa giãy giụa. Thiết Mộc Chân nắm chặt dụng cụ bắt ngựa không buông, nên bị nó kéo chạy theo. Bột Nhi Thiếp thấy vậy cũng thúc ngựa đuổi theo và tung sợi dây có thòng lọng tròng vào cổ ngựa để tiếp sức với Thiết Mộc Chân. Thế là hai người đã khống chế được một con ngựa chứng.

Thiết Mộc Chân và Bột Nhi Thiếp cùng cưỡi hai con ngựa và mỗi người dắt theo sau một con ngựa khác cùng chạy trở về lều. Khi càng về gần tới lều, hai người càng cảm thấy buồn bã. Cả hai không ai nói chuyện với ai, lẳng lặng cùng đến trước cửa lều thì xuống ngựa. Thiết Mộc Chân trông thấy Bột

Nhi Thiếp cúi mặt, không vội bước vào lều, lên tiếng gọi:
- Này, Bột Nhi Thiếp! - Bột Nhi Thiếp quay mặt đi nơi khác. Thiết Mộc Chân bước tới xoay đôi vai nàng lại. Bột Nhi Thiếp lau nước mắt, nói:
- Anh còn trở lại đây nữa không?
Thiết Mộc Chân không khỏi mủi lòng, đáp:
- Đừng hỏi những câu ngốc nghếch như thế nữa. Em là vị hôn thê của anh, tương lai theo tập quán của người vùng đồng cỏ, anh sẽ đón em về dòng sông Onon, vậy tại sao không trở lại chứ?
Bột Nhi Thiếp từ trên cổ của mình tháo ra một xâu hạt, rồi vạch cổ áo của Thiết Mộc Chân đeo vào cổ cho cậu ta, nói:
- Con ngựa chứng này đã bị em cột thòng lọng rồi. Chờ khi anh trở lại em không cho phép anh rời xa em nửa bước!
Thiết Mộc Chân sửa lại cổ áo.
- Em hãy chờ anh.
Đôi mắt ngấn lệ của Bột Nhi Thiếp nhìn chăm chú vào Thiết Mộc Chân, nói qua giọng âu yếm:
- Anh phải luôn nhớ đến em nhé!
Thiết Mộc Chân và Mông Lực Khắc cùng lên ngựa rời đi. Thiết Mộc Chân ngồi trên lưng ngựa quay đầu nhìn lại, vẫy tay chào Bột Nhi Thiếp. Bột Nhi Thiếp thúc ngực đuổi theo. Sóc Thiện phu nhân nhìn theo con gái, trách chồng:
- Hai đứa chúng nó không còn tách rời ra được nữa. Đáng lý ông đừng để cho Thiết Mộc Chân đi về. Làm như thế thật không hợp lý tí nào!
Đức Tiết Thiền đưa mắt nhìn theo Thiết Mộc Chân, nói:
- Tôi nghĩ, gia đình anh sui Dã Tốc Cai chắc chắn đã xảy ra chuyện trọng đại gì rồi. Thiết Mộc Chân nhất định sẽ không trở lại đây nữa!
Tối hôm đó, thủ lãnh quí tộc của các gia tộc Mông Cổ đều ngồi quanh Dã Tốc Cai. Trong khi đó, Dã Tốc Cai nằm trên một tấm thảm da cừu chịu đựng từng cơn đau bụng. Ông ôm lấy bụng, cắn chặt hai hàm răng để chịu đựng.
Tứ đệ của Dã Tốc Cai là Đáp Lý Đài từ bên ngoài chạy thẳng vào, mồ hôi ướt cả trán; Nhị ca Niết Côn Thái Thạch, hỏi:
- Thiết Mộc Chân về tới chưa? - Đáp Lý Đài lắc đầu.
Dã Tốc Cai thở hổn hển, nói đứt đoạn:
- Tôi... tôi không xong rồi... không xong rồi! - ông quay mặt nhìn ra cửa lều, hỏi - Thiết... Thiết Mộc Chân... còn... còn chưa về tới sao?
Kha Ngạch Luân vừa khóc vừa nói:
- Nó sắp về tới nơi rồi đây. Anh phải chờ đợi nó, nhất định phải chờ đợi nó! Bớ anh Dã tốc Cai!
Dã Tốc Cai nói thều thào với mọi người:
- Sau khi tôi chết, để lại... để lại bảy đứa con và hai bà vợ góa... tôi không

thể nào lo cho họ được nữa! Vậy tôi xin nhờ... nhờ các vị giúp tôi chăm sóc cho họ, chiếu cố tới các bà ấy, khi tôi còn sống có làm điều gì điều gì không phải... thì xin hãy mắng chửi tôi, chứ đừng trách móc chi các bà ấy? - Ánh mắt của Dã Tốc Cai dừng lại trên khuôn mặt của Tháp Lý Hốt Đài. Ông hoàn toàn không biết chính người tộc đệ này đã ra tay hại ông.
- Bớ cha ơi! Con về tới đây rồi? - Thiết Mộc Chân chạy nhanh vào. Kha Ngạch Luân khóc to, nói:
- Thiết Mộc Chân, con cũng đã về đúng lúc!
Mọi người đứng tránh ra. Thiết Mộc Chân và Mông Lực Khắc đến đứng gần Dã Tốc Cai, sắc mặt của Dã Tốc Cai bỗng hồng hào trở lại, cố gượng nửa thân người lên, nói qua một giọng hết sức xúc động:
- Này Thiết Mộc Chân, con hãy nhớ, cha bị người Tháp Tháp Nhi trước đây từng hại chết cố Khả Hãn Yểm Ba Hài dùng rượu độc để đầu độc cha. Sau này bất cứ ai làm thủ lĩnh của bộ tộc Mông Cổ, khi gặp những đứa con trai người Tháp Tháp Nhi đứng cao bằng bánh xe thì phải giết hết, không chừa một tên nào! - Nói dứt lời, ông trợn to đôi mắt, siết chặt hai nắm tay, rồi tắt thở.

Thiết Mộc Chân điếng cả người. Kha Ngạch Luân nhảy bổ tới ôm lấy Thiết Mộc Chân, rồi úp mặt xuống ngực ông khóc nức nở. Người vợ thứ và mấy đưa con trai của bà cũng khóc nghẹn ngào. Những người đứng xem chung quanh ai cũng thổn thức. Đôi mắt của Thiết Mộc Chân ứa hai hạt lệ lóng lánh, trong khi bên tai vẫn còn vang vội những lời dặn dò lúc lâm chung của Dã Tốc Cai. Cậu từ từ quì xuống trước mặt người cha, cắn răng lên tiếng thề:
- Thưa cha, mối thâm thù của cha con nhất định phải trả. Xin cha hãy yên lòng thăng thiên?

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Ba (1)
Những Tháng Năm Lưu Ly Khốn Đốn

Việc Dã Tốc Cai bị đầu độc chết, người vui mừng nhất tất nhiên là Tháp Lý Hốt Đài. Tuy nhiên, anh ta không gây sự ngay, vì Dã Tốc Cai còn có một người anh trai và một người em trai. Ngoài ra, lại có những người bạn như Mông Lực Khắc, Truất Xích Đài, A Lặc Đàn, v. v... Chính nhờ vậy, nên mẹ

con của Kha Ngạch Luân mới được sống bình an vô sự suốt nửa năm qua. Sau nửa năm, tại một nghi lễ cúng tế tổ tiên, Tháp Lý Hốt Đài rốt cuộc đã bắt đầu khiêu chiến với gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân.
Trong một gian lều có thể chứa đến mấy trăm người, tại vách lều phía bắc có treo mười mấy bức hình tổ tiên của người Mông Cổ, trên bàn bày lư hương và có những món ăn dọn cúng như thịt cừu, thị bò, thịt ngựa và rượu sữa ngựa. Gia tộc Thái Xích Ô do Oát Nhi Bá phu nhân và Tháp Lý Hốt Đài đứng đầu; gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân do Niết Côn Thái Thạch, Đáp Lý Đài đứng đầu; gia tộc Chủ Nhi Khất do Ngạch Lý Chân Phi, Tát Sát Biệt Khất đứng đầu và những gia tộc Mông Cổ khác đều đứng xếp thành hàng dài dài trước bàn thờ.

Oát Nhi Bá đưa mắt nhìn quanh mọi người, lên giọng của người trưởng thượng để hỏi một vấn đề mà bà ta đã biết:
- Thế còn Kha Ngạch Luân và các con của bà ấy đâu cả rồi?
- À chị dâu thứ ba của chúng tôi đã dẫn các con đến trước núi để làm lễ vọng tế cho Dã Tốc Cai rồi.
- Cái gì?! Oát Nhi Bá nhướng cao đôi chân mày, to tiếng nói tiếp - Nghi lễ tế tổ của cả bộ lạc là việc đại sự, chả lẽ họ muốn tới lúc nào thì tới hay sao?
Ngạch Lý Chân Phi liền lên tiếng hưởng ứng:
- Thật là chẳng ra gì cả! Thưa thím, đã tới giờ rồi, theo tôi chúng mình cứ bắt đầu việc tế lễ đi!
- Được bắt đầu! Oát Nhi Bá vừa xuống lệnh, thì các thầy cúng của đạo Tát Mãn bắt đầu đánh trống để cử hành nghi lễ . Oát Nhi Bá quì xuống trước tiên, mọi người đồng loạt quì theo. Oát Nhi Bá lên tiếng khấn vái:
- Kính thưa các vị tiền nhân, hôm nay các gia tộc Thái Xích Ô, gia tộc Chủ Nhi Khất, gia tộc Hoảng Khoát Đàn và những người già trẻ trong gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân thuộc bộ lạc Khất Nhan cùng qui tụ về đây để tổ chức nghi lễ cúng các vị. Chúc các vị được an nhàn khỏe mạnh ở trên trời, mong linh hồn các vị ở trên trời luôn bảo hộ cho các bộ tộc của người Mông Cổ được hưng thịnh, bò cừu được khỏe mạnh, đời sống được yên ổn, phúc thọ được song toàn.. - Bà ta cố ý xướng tên gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân sau gia tộc Hoảng Khoát Đàn, nhằm thăm dò thái độ của anh em Niết Côn Thái Thạch. Niết Côn Thái Thạch và Đáp Lý Đài nhìn nhau một lượt, nhưng không có phản ứng mạnh mẽ nào. Họ biết Đáp Lý Đài là người có tham vọng, vậy sớm muộn gì anh ta cũng tấn công vào những thân nhân của Dã Tốc Cai.
Nghi lễ "vọng tế" là nghi lễ hoài niệm người quá cố. Theo tập quán của người Mông Cổ, thì khi tiến hành nghi lễ này không cần phải đến trước mộ của người quá cố, mà chỉ đặt bàn hương án nhìn về hướng núi, nơi có mộ

của người quá cố để cúng tế cũng được. Bảy anh em Thiết Mộc Chân cùng quì thành một hàng dài, mặt hướng về núi. Kha Ngạch Luân đốt nhang, còn bà vợ kia thì đốt giấy tiền vàng bạc. Kha Ngạch Luân lâm râm khấn vái: "Dã Tốc Cai ơi, anh mang hận chết xuống suối vàng đã nửa năm rồi, nay chúng tôi dẫn sáu đứa con trai và một đứa con gái của anh tới đây để thăm anh".
Thiết Mộc Chân nhớ đến lời trối của cha, ứa lệ nói:
- Cha ơi! mối hận thù sâu đậm của cha, chúng con vẫn chưa trả được nhưng xin cha an lòng, chờ chúng con giết chết hết những người đàn ông con trai của bộ lạc Tháp Tháp Nhi, thì nhất định sẽ đến trước núi cử hành lễ vọng tế cha để an ủi cha!
Cả nhà cùng òa lên khóc, chỉ riêng Thiết Mộc Chân thì cắn chặt đôi hàm răng để ngăn hai dòng lệ. Ngay lúc đó, người lão bộc Khoát A Hát Thần từ xa hối hả chạy tới bẩm báo:
- Phu nhân ơi, vị trưởng lão Oát Nhi Bá của gia tộc Thái Xích Ô không chờ các vị trở lại, đã bắt đầu nghi lễ cúng tế tổ tiên rồi! Các vị hãy mau trở về đi, nếu chậm trễ nữa thì chắc chắn không chia được phần lễ vật cúng tế tổ tiên!
Theo tập quán thời bấy giờ của người Mông Cổ, những phẩm vật cúng tế tổ tiên sẽ được đem ra chia đều cho những người đồng tộc, cho dù người đó có vắng mặt vẫn phải để phần lại cho họ. Nếu không chia phẩm vật cúng tế tổ tiên cho họ, thì cũng có nghĩa là không thừa nhận họ là người Mông Cổ, tức khai trừ họ ra khỏi bộ tộc. Điều đó không phải là chuyện nhỏ. Cho nên mẹ con Kha Ngạch Luân liền hối hả chạy về. Nhưng khi họ về tới nơi thì tất cả phẩm vật cúng tế trên bàn đều đã chia sạch trơn. Kha Ngạch Luân đuổi theo Oát Nhi Bá đang sắp sửa rời đi, nói:
- Thưa bà thím, phần phẩm vật cúng tế của chúng tôi đâu rồi?
Oát Nhi Bá lạnh nhạt đáp:
- Các người đến muộn kia mà!
Kha Ngạch Luân ngạc nhiên hỏi:
- Thưa bà thím, Dã Tốc Cai mặc dù đã chết rồi nhưng chả lẽ đám con của chúng tôi không thể khôn lớn thành người hay sao? Đồ cúng tổ tiên thì ai có phần nấy, vậy tại sao lại không chia cho chúng tôi? Phải chăng bà đã xem chúng tôi không còn là người của bộ lạc Khất Nhan nữa?
Oát Nhi Bá nhìn qua Niết Côn Thái Thạch và Đáp Lý Đài đang đứng nhìn bên cạnh, liền tỏ ra cứng rắn thêm:
- Này, Kha Ngạch Luân, suốt nửa năm qua mẹ con các người gặp cơm thì ăn, gặp nước thì uống, chúng tôi đâu có đối xử tệ với các ngươi? Nhưng đối với một việc quan trọng như việc cúng tế tổ tiên, thế mà các ngươi lại đến quá chậm, vậy khi dưới mắt của các người không có tổ tiên thì còn tư cách gì đòi chia hưởng đồ cúng của tổ tiên nữa?
- Bà?! Làm như thế là có ý nghĩa gì? - Kha Ngạch Luân dựa vào lý để tranh

cãi - Dã Tốc Cai đã báo thù cho chồng bà là Yểm Ba Hài Hãn nên mới kết oán với người Tháp Tháp Nhi và mới bị họ hại chết. Nay xác chết của anh ấy còn chưa lạnh, chả lẽ các người muốn bỏ rơi chúng tôi hay sao?
- Hừm! Cái chết của Dã Tốc Cai là do anh ta đã cướp một cô gái xúi quẩy như nhà ngươi về đó chăng? - Oát Nhi Bá nói dứt lời thì bỏ đi. Kha Ngạch Luân muốn tiếp tục tranh cãi, nhưng Tháp Lý Hốt Đài chận lại, cất giọng lãnh đạm nói:
- Chồng chị lúc còn sống đã đặt cho tôi một cái biệt hiệu gọi là "Khất Lân Thốc Hắc", cho nên mọi người tưởng tôi là một gã bủn xỉn tham lam. Cái chết của anh ấy có lẽ là do quả báo của thái độ miệt thị tôi đó! - Kha Ngạch Luân vì quá giận nên nghẹn lời. Tháp Lý Hốt Đài bỏ đi tuốt.
Thiết Mộc Chân từ nãy giờ cố đè nén sự giận dữ trong lòng, đến đây thì không còn nhịn được nữa. Cậu ta từ phía sau lưng đuổi theo Tháp Lý Hốt Đài, chụp lấy cánh tay của anh ta cắn mạnh. Tháp Lý Hết Đài giật cánh tay lại, rồi co chân đá một đá làm cho Thiết Mộc Chân té nhào. Thiết Mộc Chân nhanh nhẹn bò dậy, tiếp tục xông về phía trước, nhưng người vợ bé của Dã Tốc Cai vì sợ cậu ta bị thua thiệt, nên đã kịp thời kéo lại. Thiết Mộc Chân vừa giãy giụa, vừa la to :
- Hãy buông tôi ra! Tôi không cho phép ai mắng cha tôi cả!
- Cậu đưa mắt nhìn những người đứng xem rồi nói tiếp - Tại sao các anh không ai nói lên một lời lẽ công bằng nào vậy? Bộ các anh không có lương tâm hay sao? Mọi người lẳng lặng bỏ đi. Ngay đến Niết Côn Thái Thạch và Đáp Lý Đài cũng thở dài bỏ đi, chỉ còn lại người nhà của Kha Ngạch Luân đứng thui thủi tại đó.
Oát Nhi Bá vừa đi vừa nói với Tháp Lý Hốt Đài:
- Cháu có trông thấy không? Ngay đến anh em của Dã Tốc Cai cũng không dám đứng về phía Kha Ngạch Luân để nói chuyện, vậy đây là lúc để cháu xưng Hãn rồi!
Tháp Lý Hốt Đài vui mừng đến đỗi chỉ còn biết xoa mạnh đôi tay, nói:
- Trời cao rốt cục cũng không quên con cháu của Yểm Ba Hài!

Na Khả Nhi Thoát Đóa của Dã Tốc Cai thấy gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân đã thất thế, liền chạy sang lều của Tháp Lý Hốt Đài để nương nhờ và giữ chức vụ Na Khả Nhi của anh ta. Tối hôm đó Na Khả Nhi Thoát Đóa cưỡi một con ngựa đi khắp các lều bộ lạc Khất Nhan của người Mông Cổ, truyền đạt mệnh lệnh của người chủ mới: "Oát Nhi Bá đại phi có lệnh, mời tất cả các quí tộc đàn ông trong bộ lạc Khất Nhan đến phòng nghị sự để bàn việc..."
Các quí tộc nam giới của bộ lạc Khất Nhan đều nghe theo lời hiệu triệu của Oát Nhi Bá đến phòng nghị sự. Ngạch Lý Chân Phi biết Oát Nhi Bá cần quyết định đại sự của bộ lạc, vì trên thực tế cuộc hội nghị này cũng tương

đương với "đại hội Khố Lý Đài". Bà ta sợ đứa con trai của mình là Tát Sát Biệt Khất bị thua thiệt, nên cũng theo con trai bước vào phòng nghị sự. Thoát Đóa ỷ thế người chủ nhân mới, tỏ ra rất hung hăng. Anh ta chận Ngạch Lý Chân Phi lại, nói:
- Này bà Ngạch Lý Chân Phi, Oát Nhi Bá đại phi chỉ truyền lệnh mời nam giới thuộc quí tộc Mông Cổ đến bàn việc, vậy bà vào để làm gì? - Bà ta có phải là nữ giới không? - Ngạch Lý Chân Phi đưa tay chỉ Oát Nhi Bá đang ngồi ở ghế chính giữa, lên tiếng hỏi:
- Bà ấy là Đại phi!
- Còn ta không phải là Đại phi sao?
Oát Nhi Bá sợ sinh rắc rối, bèn ung dung nói:
- Này Thoát Đóa, hãy để cho Ngạch Lý Chân Phi đi vào. Tát Sát Biệt Khất xô Thoát Đóa ra, đỡ Ngạch Lý Chân Phi đi vào và tìm đến một chiếc ghế có vị trí quan trọng ngồi xuống. Tháp Lý Hốt Đài và Oát Nhi Bá nhìn nhau với ánh mắt không an tâm. Tất cả các quí tộc đều ngồi vào vị trí xong. Oát Nhi Bá đưa mắt nhìn khắp mọi người, nói:
- Xin mọi người hãy nghe đây! Sau khi Dã Tốc Cai chết, bộ lạc Khất Nhan của người Mông Cổ vẫn chưa đề cử một lãnh tụ mới. Là trưởng bối của bộ lạc, vậy chính là lúc tôi phải lên tiếng! Cháu tôi Tháp Lý Hốt Đài là cháu cả của Yểm Ba Hài Hãn, vậy sau khi Dã Tốc Cai chết, thì cả bộ lạc Mông Cổ này phải do cháu tôi đứng ra dìu dắt. Cháu tôi đương nhiên là Khả Hãn!
Quả nhiên, Ngạch Lý Chân Phi là người đầu tiên đứng lên phản đối nói:
- Thế nào! Tháp Lý Hốt Đài, anh hãy nói cho mọi người nghe đi, ngay như Dã Tốc Cai cũng chỉ xưng là thủ lĩnh quân sự, còn anh có chiến công gì mà định lên làm Khả Hãn?
Tháp Lý Hốt Đài tỏ ra lúng túng. Bắp thịt trên mặt Oát Nhi Bá cũng căng thẳng. Bà ta dùng một giọng nói bất chấp lẻ phải, nói:
- Có thể cháu tôi chưa có chiến công nào lớn, nhưng nó là cháu đích tôn của Yểm Ba Hài Hãn!
Ngạch Lý Chân Phi không hề nhân nhượng:
- Còn con trai tôi, Tát Sát Biệt Khất là con trai ruột của Oát Cần Ba Nhĩ Hợp Hãn kia mà!
Những bắp thịt trên mặt Oát Nhi Bá vẫn tiếp tục căng thẳng. Bà ta thực sự đã gặp phải kẻ đối đầu. Bà ta biết nếu tiếp tục tranh cãi thì cũng không giành được thượng phong, trong khi đó lại bỏ lỡ cơ hội tấn công vào gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân là vấn đề quan trọng nhất. Do vậy, bà ta đổi giọng thỏa hiệp nói:
- Thôi được, việc xưng Hãn hay không để sau này sẽ bàn - Bây giờ Tháp Lý Hốt Đài có một việc quan trọng cần thương lượng với mọi người.
Để cho Tháp Lý Hốt Đài hướng dẫn mọi người làm những công việc quan

trọng, tức trên thực tế Tháp Lý Hốt Đài đã trở thành thủ lĩnh của bộ lạc Khất Nhan rồi. Nhưng do Tháp Lý Hốt Đài không thể trở thành Khả Hãn một cách thuận lợi, nên trong lòng rất bực tức. Dù vậy, anh ta cũng không có cách gì hơn. Anh ta không đủ sức đối phó cùng một lúc với hai gia tộc hoàng kim Bột Nhi Chỉ Cân và Chủ Nhi Khất, vậy nên tách ra từng đối thủ để đánh mới là thượng sách. Anh ta đằng hắng hai tiếng rồi nói:
- Như mọi người đều biết, cũng vì việc Dã Tốc Cai cướp lấy một người đàn bà xúi quẩy Kha Ngạch Luân, vợ của người Miệt Nhi Khất, cũng như Dã Tốc Cai đã giết chết thủ lĩnh Thiết Mộc Chân Ngột Cách của người Tháp Tháp Nhi, cho nên người Mông Cổ của chúng ta phải lâm vào cảnh phải đối phó với nhiều kẻ thù. Hiện nay mặc dù Dã Tốc Cai đã chết, nhưng ngươi Tháp Tháp Nhi cũng như người Miệt Nhi Khất vẫn rình rập thời cơ để trả thù chúng ta. Như vậy, bộ tộc Mông Cổ sắp sửa gặp phải một tai họa chưa từng có! Cho nên, tôi quyết định tức khắc di chuyển đi nơi khác. Tất cả những người trong bộ lạc của chúng ta đều phải dời đi, chỉ có một nhà là ngoại lệ - phải để người đàn bà xúi quẩy Kha Ngạch Luân và những đứa con của bà ta ở lại! - Nói dứt lời, anh ta tuốt thanh đao ra khỏi vỏ, trừng mắt nhìn mọi người hỏi - có ai phản đối không?
Để trợ oai thêm cho đứa cháu, Oát Nhi Bá đanh giọng hỏi:
- Có ai muốn bênh vực người đàn bà bị cướp mang về đó mà đối đầu với bộ lạc Mông Cổ không? - Không ai trả lời nhưng đôi mắt chim ưng của bà ta vẫn nhìn thẳng vào anh em của Dã Tốc Cai hỏi gằn - Niết Côn Thái Thạch, Đáp Lý Đài nghĩ sao?
Anh em Đáp Lý Đài đưa mắt nhìn nhau, nói:
- Chúng tôi... Chúng tôi tất nhiên là phải nghĩ tới đại cuộc.
Tháp Lý Hốt Đài khoát tay, nói:
- Tốt! Vậy tất cả mọi người di dời ngay trong đêm nay!
Ngạch Lý Chân Phi lại đứng lên, nói:
- Khoan đã! Bây giờ dời đi đâu?
Tháp Lý Hốt Đài tức giận nghiến răng đáp:
- Tất nhiên là đi theo tôi.
Ngạch Lý Chân Phi lên tiếng hỏi qua giọng thách thức:
- Tại sao không đi theo tôi?
Tháp Lý Hốt Đài giận dữ, tuốt thanh đao ra khỏi vỏ nghe một tiếng "rẻng" rồi to tiếng hỏi:
- Hôm nay bà nhất định muốn đối đầu với tôi hả?
Tát Sát Biệt Khất cũng tuốt đao ra, nói:
- Đúng vậy! Chúng tôi là gia tộc hoàng kim sao lại phải đi theo gã Khất Lân Thốc Hắc anh chứ? - Anh ta nhìn qua mọi người nói tiếp - Mông Lực Khắc, Truật Xích Đài, Đáp Lý Đài, hãy đi theo Tát Sát Biệt Khất tôi đây!

- Tôi không muốn đi - Mông Lực Khắc trả lời với một thái độ không tự cao mà cũng không tự ty. Dứt lời, anh ta đứng lên bước ra khỏi cửa lều. Tháp Lý Hốt Đài có vẻ sợ hãi vì đang có người dám thách thức trước uy quyền của anh ta. Một khi có tiền lệ thì sẽ có người noi theo. Quả nhiên, Truật Xích Đài cũng đứng lên nói:
- Chúng tôi có thể đi tìm một nơi chăn thả gia súc riêng! Dứt lời, anh ta đứng lên bước ra khỏi phòng nghị sự. Đáp Lý Đài nhân cơ hội này cũng kéo người Nhị ca là Niết Côn Thái Thạch đứng lên cùng bước ra ngoài. Tháp Lý Hốt Đài sợ nhất là anh em Đáp Lý Đài đứng về phe Kha Ngạch Luân, nên đã lên tiếng uy hiếp từ phía sau lưng họ:
- Này Đáp Lý Đài, Niết Côn Thái Thạch, nếu các anh không muốn nhà tan người chết thì đừng bao giờ đối đầu với tôi!
Hai anh em sau khi bước ra khỏi lều, bèn cùng nhau thương lượng:
- Này Tứ đệ, bây giờ phải tính sao?
- Chúng ta không thể nào lo được cho bọn người của Thiết Mộc Chân. Trong lòng tôi cảm thấy mình có lỗi với Dã Tốc Cai.
- Chúng ta không đi theo bọn đối đầu với Dã Tốc Cai là được rồi.
- Thôi được, cao bay xa chạy là hơn!
- Cần phải đến từ biệt Kha Ngạch Luân hay không?
- Từ biệt chị ấy làm gì? Để báo cho chị ấy biết là thế lực của gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân không còn nữa chăng? Bây giờ chỉ còn phải nghe theo mạng lệnh của Tháp Lý Hốt Đài và Tát Sát Biệt Khất chăng?
Đáp Lý Đài ngửa mặt nhìn nơi cư trú của người Mông Cổ dưới ánh trăng sáng, nói:
- Bộ lạc Khất Nhan của Mông Cổ thế là hết!
Tháp Lý Hốt Đài hướng dẫn người trong gia tộc Thái Xích Ô lên đường di dời.
Tát Sát Biệt Khất cũng hướng dẫn người trong gia tộc Chủ Nhi Khất di dời về một phương hướng khác.
Đáp Lý Đài và Niết Côn Thái Thạch cũng dẫn dắt người nhà và nô lệ bắt đầu di dời.
Oát Nhi Bá ngồi trên xe lạc đà nhìn thấy nô lệ và bộ hạ trong gia đình Dã Tốc Cai và Mông Lực Khắc, cũng như gia tộc của Truật Xích Đài vẫn chưa có dấu hiệu bắt đầu ra đi, bèn nói với Tháp Lý Hốt Đài:
- Hãy cho người đi xua đuổi họ !
Tháp Lý Hốt Đài quay lại nói với Thoát Đóa:
- Anh hãy mau xua đuổi họ đi!
Thoát Đóa biết mình được trọng dụng, liền to tiếng nhận lệnh rồi mang một toán người phi ngựa về hướng những chiếc lều Mông Cổ chưa chịu di dời. Qua những tiếng quát mắng ồn ào, người Thái Xích Ô liền nhảy vào chuồng

bò mở cửa đuổi đàn bò ra và bắt đầu phá hủy những chiếc lều Mông Cổ của gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân. Họ dùng roi ngựa để đánh đuổi số người không chịu di dời...
Phụ thân của Mông Lực Khắc là cụ già Thái Thích Hợp chạy ra cửa lều, lên tiếng hỏi Mông Lực Khắc cũng đang đứng ở đó:
- Xảy ra chuyện gì vậy?
Mông Lực Khắc giận dữ nói cho người cha biết:
- Tháp Lý Hốt Đài ra lịnh đuổi bộ hạ của Dã Tốc Cai di dời bãi chăn nuôi đi theo họ!
- Thế còn Đáp Lý Đài và Niết Côn Thái Thạch ở đâu?
- Họ bỏ rơi gia đình của Thiết Mộc Chân ra đi rồi!
- Như vậy thì nào phải là anh em ruột thịt. Tình cảm của họ bộ bị nước sông cuốn trôi đi mất rồi sao?!
Cụ già Thái Thích Hợp vội vàng đi về hướng có tiếng ồn ào. Thoát Đóa đang xua đuổi số người của một gia đình đang đi ngang qua trước mặt Sát Thích Hợp. Cụ già liền chạy tới trước đầu ngựa của Thoát Đóa chận lại và quở trách:
- Này Thoát Đóa, anh là tùy tùng thân cận của Dã Tốc Cai, nay Dã Tốc Cai vừa mới chết, xác còn chưa lạnh, thế mà anh đã trở mặt tiếp tay cho Tháp Lý Hốt Đài bỏ rơi mẹ góa con côi của Dã Tốc Cai sao?
Thoát Đóa dựa vào lý lẽ riêng của anh ta cãi lại:
- Này Thái Thích Hợp ông đã sống đến 100 tuổi rồi, vậy chắc cũng biết cái lý ở đời chứ? Nay Dã Tốc Cai đã chết, cũng giống như nước sông đã cạn, đá núi đã tan. Khi sông đã cạn thì làm sao còn nuôi được cá tôm, đá núi đã tan thì còn chỗ đâu mà dựa? Người Mông Cổ hiện nay đang sống trong cảnh kẻ thù bao vây bốn phía, vậy cần phải có sự bảo vệ của người anh hùng. Dã Tốc Cai chết rồi, mẹ con của Thiết Mộc Chân đâu có thể bảo vệ cho bá tánh được nữa. Vậy ông hãy nghe lời khuyên của tôi, chúng mình cùng nhau dời đi chỗ khác!
Cụ già Thái Thích Hợp vẫn kiên trì:
- Này Thoát Đóa, mẹ con của Thiết Mộc Chân cần được sự giúp đỡ, vậy anh hãy ở lại!
Thoát Đóa cười nhạt, đáp:
- Cụ bảo tôi ở lại giúp đỡ họ hả? Ngay đến bác ruột, chú ruột của họ cũng đã bỏ rơi họ đi mất rồi - Anh ta quay người lại khoát tay bảo đoàn người ngựa - Đi nhanh lên nào! - Anh ta lại quay sang cụ già Thái Thích Hợp nói tiếp - Cụ cũng bảo con trai cụ là anh Mông Lực Khắc hãy mau cùng đi!
Cụ già Thái Thích Hợp nắm chặt vàm ngựa nói:
- Tôi không đi, mà cũng không cho anh đi!
- Cái ông già này, mau buông tay ra!

- Không! Anh là kẻ vong ân phụ nghĩa, trừ phi anh chặt đứt cánh tay của tôi!
Từ phía xa, Tháp Lý Hốt Đài to tiếng gọi:
- Bớ Thoát Đóa, hãy mau đi theo nhanh lên!
Thoát Đóa không khỏi cuống cuồng, đưa cao lưỡi giáo nhắm vào cụ già Thái Thích Hợp, nói:
- Cụ già vô dụng này mau tránh ra! - Cụ già Thái Thích Hợp bị mũi giáo đâm trúng té quỵ xuống, Thoát Đóa liền đuổi theo đám đông, trong đó có Tháp Lý Hốt Đài.
Thiết Mộc Chân bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh giấc, vội vàng chạy ra cửa lều nhìn khắp bốn phía, trông thấy cụ già Thái Thích Hợp bị Thoát Đóa đâm ngã, liền nhanh chân chạy tới đỡ đầu của cụ già lên, hốt hoảng hỏi:
- Bớ Thái Thích Hợp gia gia, ông làm sao rồi?
Cụ già Thái Thích Hợp vừa thở hổn hển vừa nói:
- Này Thiết Mộc Chân, cha cháu đã khổ công tập họp bá tánh về sống tại vùng này, nay bị Tháp Lý Hốt Đài đuổi đi hết rồi... Tôi thật có lỗi với Dã Tốc Cai, không thể... chiếu cố được... các cháu! - Cụ già Thái Thích Hợp ngoẻo đầu sang một bên, tắt thở.
Mông Lực Khắc chạy tới ôm lấy xác cha, đau đớn như muốn tắt thở. Thiết Mộc Chân nói với Kha Ngạch Luân đang giận dữ:
- Thưa mẹ, bá tánh của chúng ta đều bị họ đuổi đi cả rồi, gia súc cũng bị họ đuổi đi hết!
Kha Ngạch Luân không trả lời câu nào, vội vàng chạy về hướng cửa lều của mình, nhảy phóc lên lưng con ngựa ngân hợp và nhổ lấy chiếc quân kỳ "Thốc Hắc" đuổi theo số người đang bỏ đi. Thiết Mộc Chân cũng phóng lên lưng ngựa đuổi theo.
Kha Ngạch Luân và Thiết Mộc Chân người trước kẻ sau phi ngựa chạy như bay. Khi đám đông bá tánh trông thấy họ đã tỏ ra xôn xao dữ dội. Kha Ngạch Luân phi ngựa đến gần đám đông, đưa cao lá quân kỳ "Thốc Hắc" trong tay rồi chạy quanh đám đông la lớn:
- Bớ bá tánh, bớ phụ huynh và anh em trong bộ lạc Khất Nhan, các vị có nhìn thấy lá quân kỳ "Thốc Hắc" này không nào? Nó tiêu biểu cho quyền uy của một vị thống soái! Dã Tốc Cai mặc dù không còn nữa, nhưng mà tôi và con trai của Dã Tốc Cai là Thiết Mộc Chân vẫn còn, lá quân kỳ "Thốc Hắc" vẫn còn! Vậy hãy nghe theo mạng lệnh của tôi, hãy mau trở về khu cư trú cũ của chúng ta!
Thiết Mộc Chân cũng to tiếng kêu gọi:
- Bớ bá tánh bộ lạc Khất Nhan, đừng có nghe theo lời xúi giục của Tháp Lý Hốt Đài, mà hãy theo chúng tôi trở về mau đi! ...

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Ba (2)

Có lẽ lá quân kỳ "Thốc Hắc" vẫn còn lưu lại anh linh của Dã Tốc Cai. Một bộ phận bá tánh của bộ lạc Khất Nhan đã quay trở lại theo Kha Ngạch Luân cùng trở về vùng cư trú cũ. Nhưng, mẹ con của Kha Ngạch Luân làm sao có được sức hiệu triệu như Dã Tốc Cai. Chỉ ít lâu sau, do họ bị sự uy hiếp của Tháp Lý Hốt Đài, nên cũng lần lượt bỏ đi hết, chỉ còn gia đình của Mông Lực Khắc là ở lại bên cạnh Kha Ngạch Luân.

Hai năm đã trôi qua. Cuộc sống tách rời khỏi người trong bộ lạc thật quá khó khăn. Mông Lực Khắc trước sau vẫn như một, nhưng bà vợ của ông ta thì không còn kiên nhẫn được nữa, suốt ngày suốt đêm luôn cằn nhằn bên tai chồng, làm cho Mông Lực Khắc bắt buộc cũng phải nghe theo ý kiến của vợ, quyết định rời bỏ gia đình của Thiết Mộc Chân. Nhưng, Mông Lực Khắc không có mặt mũi nào từ biệt Thiết Mộc Chân và Kha Ngạch Luân, nên đành phải lợi dụng đêm tối âm thầm dùng cỗ xe riêng của mình để chở lều trại và dẫn một số bò, ngựa, dê cừu chuẩn bị bỏ đi. Mông Lực Khắc đưa mắt nhìn lại vùng đất cư trú giữa gia đình ông ta với gia đình Thiết Mộc Chân, buồn bã thở dài, nói:
- Thực tình tôi không biết nên bỏ đi hay không?
Bà vợ sợ chồng thay đổi ý kiến, liền nói:
- Tại sao lại không đi? Hai năm qua ông đã chăm sóc cho Thiết Mộc Chân và các em của nó giống như người cha chăm sóc các con. Chúng nó đều gọi anh là cha Mông Lực Khắc, như vậy còn chưa đủ hay sao?
- Câm miệng lại, em đúng là con dê cái lưỡi dài! - Mông Lực Khắc biết việc làm của mình đã làm cho bà vợ sinh ghen và đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến bà ta chủ trương rời bỏ gia đình Thiết Mộc Chân ra đi. Thực ra Mông Lực Khắc với Kha Ngạch Luân thì không có vấn đề chi cả.
Cơn ghen của bà vợ lại nổi dậy:
- Tại sao tôi không thể nói? Giữa chúng ta và Dã Tốc Cai không phải là một gia tộc, thế nhưng so với tất cả những người cùng một họ với gia đình ông ấy, chúng ta đã tỏ ra hết sức tận tình. Đến nay thì chúng ta không còn có thể duy trì được cuộc sống nữa, vậy không đi thì phải làm gì? Bộ muốn cùng chết chung với Kha Ngạch Luân hay sao?
Mông Lực Khắc không muốn tranh cải với bà vợ nữa, đưa cao ngọn roi đánh mạnh vào mông con bò, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh đi về phía trước.
- Định bỏ đi êm như thế sao? - Từ trong bóng đêm bỗng có người lên tiếng.

Thì ra Kha Ngạch Luân đã phát hiện được. Chiếc xe bò đang chuyển bánh liền dừng lại. Mông Lực Khắc cúi gầm đầu. Bà vợ của Mông Lực Khắc thì ngó đi chỗ khác.
- Đáng lý mọi người nên nói cho chúng tôi biết trước, để chúng tôi chuẩn bị tiễn đưa - Kha Ngạch Luân nói tiếp -Anh chị xem kìa, đi vội vàng như thế làm cho tôi thật là...
Mông Lực Khắc cảm thấy đôi má nóng bừng lên, nói:
- Này Kha Ngạch Luân, chị đừng làm cho tôi cảm thấy xấu hổ hơn nữa!
- Không, cả nhà anh có ơn rất lớn đối với chúng tôi. Cho dù tôi có thiếu hiểu biết tới đâu cũng không bao giờ có sự thất kính đối với anh chị cả! - Lời nói của Kha Ngạch Luân rất chân thành - chỉ đáng tiếc là Dã Tốc Cai chết quá sớm, trong khi đó người trong thân tộc tôi lại quá vô tình, nên mới đẩy các con tôi vào nước vào lửa như thế này. Đứng trước tình hình đó, điều làm cho chúng tôi cảm thấy trong cuộc sống khó khăn này anh chị mới là người có chân tình, thực chẳng khác nào người một nhà với chúng tôi. Trong lòng tôi luôn luôn cảm kích một cách chân thành. Thiết Mộc Chân đâu, hãy mau đến quì lạy từ giã cha Mông Lực Khắc đi! Hãy lạy từ giã thím đi! Từ trong bóng tối Thiết Mộc Chân bước ra, quì xuống trước mặt Mông Lực Khắc dập đầu, ứa lệ nói:
- Thưa cha Mông Lực Khắc, thưa thím, xin các vị bảo trọng trên đường đi!
Mông Lực Khắc kéo Thiết Mộc Chân đứng dậy, nói:
- Này Thiết Mộc Chân, chú thật có lỗi đối với các con? Và cũng rất có lỗi đối với Dã Tốc Cai. Nhưng chú...
Thiết Mộc Chân vẫn quì mãi dưới đất không chịu đứng lên, nói:
- Thưa cha Mông Lực Khắc, như vậy cha có thể tiếp tục ở lại không?
Kha Ngạch Luân ngăn con:
- Này Thiết Mộc Chân, con hãy đứng dậy để cho cha Mông Lực Khắc ra đi?
Vợ Mông Lực Khắc mạnh dạn nói thẳng:
- Này Kha Ngạch Luân, Thiết Mộc Chân, các người đừng có giận chúng tôi. Thực ra bản thân chúng tôi hiện nay về mặt đời sống hết sức khó khăn. Hãy xem các con của tôi nó đói đến nông nỗi này!
- Tôi biết! Tôi biết! Thay vì mọi người cùng ở đây chết đói với nhau, thì chi bằng chia ra để mạnh ai nấy tự lo vẫn hay hơn!
Mông Lực Khắc tự cảm thấy xấu hổ, nói:
- Sau khi chúng tôi ra đi, gia đình của chị càng thêm khó khăn hơn nữa, vậy chi bằng chị giữ lại hai con bò, ba con dê cho mấy đứa trẻ vậy!
- Này, Mông Lực Khắc! - Bà vợ cảm thấy ngạc nhiên, lên tiếng hỏi - Nếu không có sữa bò và sữa dê, thì con chúng ta ăn gì?
Mông Lực Khắc cảm thấy vợ mình đứng trước mặt Kha Ngạch Luân lại tỏ ra quá ích kỷ, làm cho anh ta cảm thấy mất mặt, bèn lên tiếng quát:

- Bà câm miệng lại cho tôi!
- Thôi được rồi! - Kha Ngạch Luân vội vàng lên tiếng - Do chịu liên lụy với chúng tôi, hai anh chị gần như bị mất đi hết tất cả tài sản và nô lệ. Nay chỉ còn lại một ít gia súc này, nếu anh chị chia cho chúng tôi thì cả anh chị lấy gì để sống!
Bà vợ của Mông Lực Khắc nghe vậy không khỏi thầm cảm ơn lời nói đó của Kha Ngạch Luân. Bà ta im lặng chẳng nói gì thêm nữa. Mông Lực Khắc suy nghĩ thấy cũng phải, cho nên anh ta thở một hơi dài rồi bước đến trước mặt Thiết Mộc Chân nói:
- Này Thiết Mộc Chân, hãy mau đứng dậy đi! Nên nhớ, khi nào cậu cần tới tôi thì Mông Lực Khắc này sẽ thực hiện những lời trối trăn của thủ lãnh Dã Tốc Cai tức khắc!
Thiết Mộc Chân ứa lệ khẽ gật đầu. Mông Lực Khắc lên ngựa, đưa cao ngọn roi đánh con bò để chúng kéo xe lên đường. Hai cỗ xe bò đã chở hết cả nhà của Mông Lực Khắc ra đi.

Bà vợ nhỏ của Dã Tốc Cai, Khoát A Hắc Thần và các em trai và em gái của Thiết Mộc Chân từ trong lều cùng bước ra đứng bên cạnh Kha Ngạch Luân và Thiết Mộc Chân. Cả nhà đứng yên như vậy tới khi trời hừng sáng.

Từ địa vị lãnh tụ của bộ lạc, trong chốc lát cuộc sống đã trở thành khó khăn hơn cả những người nô lệ. Sự thay đổi tồi tệ đến mức không thể nào tồi tệ hơn đã làm cho Kha Ngạch Luân hết sức bình tĩnh. Lúc Dã Tốc Cai chết, Kha Ngạch Luân phu nhân đã sinh được bốn con trai, một con gái: con trai cả là Thiết Mộc Chân, con trai thứ hai là Cáp Tát Nhi, con trai thứ ba là Hợp Xích ôn, con trai thứ tư là Thiết Mộc Cách và con gái là Thiết Mộc Luân. Dã Tốc Cai còn có một bà vợ nhỏ, cũng giống như "Thiếp" của người Hán. Bà này sinh được hai đứa con trai: một đứa tên gọi Biệt Cách Thiếp Nhi, còn đứa thứ hai tên gọi Biệt Lặc Cổ Đài. Kha Ngạch Luân nói với tất cả mọi người:
- Bò, dê cừu, lạc đà và ngựa của nhà ta đều bị người Thái Xích Ô lùa đi hết. Giờ đây hộ cuối cùng trong bộ lạc cũng bỏ chúng ta ra đi. Chúng ta chỉ còn lại ba ngươi đàn bà, bảy đứa trẻ con, một cái lều Mông Cổ và năm con ngựa ngân hợp. Vậy từ đây về sau chúng ta phải sống như thế nào? Mọi người có ý kiến gì xin nói ra nghe thử?
Người vợ nhỏ của Dã Tốc Cai với nét mặt buồn rầu, lên tiếng trước:
- Lương tâm của Tháp Lý Hốt Đài đã bị chó ăn rồi! Hắn chẳng những vứt bỏ chúng ta ở lại đây, mà còn lùa hết bò, dê cừu và gia súc của chúng ta đi hết. Gia súc là nguồn sống của người Mông Cổ, nếu không có một bầy gia súc

thì từ nay về sau chúng ta phải sống như thế nào.
Lão bộc Khoát A Hắc Thần cũng nói:
- Chuyện không có gia súc còn là chuyện nhỏ. Ngay từ xa xưa người ở thảo nguyên bao giờ cũng tập họp thành thị tộc và bộ lạc. Nay chúng ta đã tách rời thị tộc và bộ lạc, vậy đời sống của chúng ta lấy gì để bảo đảm?
Những lời nói của họ đều đúng cả. Đứa con trai lớn của bà vợ nhỏ qui tất cả tội lỗi đó vào một mình Mông Lực Khắc vừa bỏ ra đi. Cậu ta nói một cách bất mãn:
- Cái gã Mông Lực Khắc đó bỏ đi mà cũng không muốn từ biệt chúng ta! Thế mà Thiết Mộc Chân còn gọi ông ta là cha Mông Lực Khắc. Ông ta không xứng đáng đâu!
Thiết Mộc Chân đối với người em trai khác mẹ này từ bấy lâu không có cảm tình, sau khi nghe cậu ta lên tiếng công kích Mông Lực Khắc bèn cãi lại:
- Này Biệt Cách Thiếp Nhi, cha Mông Lực Khắc là người rời bỏ chúng ta sau cùng, cho nên chúng ta nên tôn kính ông ấy chứ đừng oán trách!
Biệt Cách Thiếp Nhi từ lâu không xem Thiết Mộc Chân ra gì. Cậu ta trừng đôi mắt lên tiếp tục nói theo ý mình:
- Nhưng cuối cùng thì ông ta cũng bỏ rơi chúng mình! Bỏ đi sớm hay bỏ đi muộn thì có khác chi đâu?
Giọng nói của Thiết Mộc Chân còn to hơn giọng nói của Biệt Cách Thiếp Nhi:
- Có phân biệt chớ! Ông ấy đã vì chúng ta nên một phần lớn ngựa, bò, dê cừu, lạc đà của ông ấy đã bị lạc mất. Thế mà ngươi còn nói xấu ông ta như vậy là vong ân phụ nghĩa đó!
Kha Ngạch Luân bực bội nói:
- Đủ rồi!
Vì bà mẹ của mình là vợ nhỏ, nên Biệt Cách Thiếp Nhi có lòng tự ái rất mạnh, hay nói đúng hơn là rất nhạy cảm về địa vị của mình. Do vậy, cậu ta cũng dễ trở mặt để bảo vệ sự tự trọng. Trong những ngày bình thường cậu ta tỏ ra cô độc, kiêu ngạo, tính khí thất thường. Giờ đây cậu ta lại giở chứng cũ, cố ý gây chuyện, bèn nói:
- Hừm! Ông ta bỏ đi e rằng có một nguyên nhân khác đấy!
Bà vợ nhỏ của Dã Tốc Cai giật mình đánh thót, vội vàng ngăn đứa con trai:
- Biệt Cách Thiếp nhi, con nói bậy gì đó?
Biệt Cách Thiếp Nhi cãi lại:
- Con không nói bậy đâu! Con nghe Mông Lực Khắc và vợ của ông ấy cãi lộn nhau. Người đàn bà đó không muốn chồng mình trở thành "cha Mông Lực Khắc" của con người khác!
- Mầy?!- Bà vợ nhỏ của Dã Tốc Cai tát cho đứa con trai của mình một cái tát. Việc bà vợ của Mông Lực Khắc do ghen mà cãi nhau với chồng mọi

người đều biết, nhưng không ai muốn đem chuyện không hay đó nói trắng ra. Nay Biệt Cách Thiếp Nhi lại nói huỵch toẹt ra như vậy, rõ ràng là không biết nể nang ai. Thiết Mộc Chân là người đầu tiên nhảy tưng lên, tuốt thanh đao mang ở cạnh sườn:
- Ngươi!? Biệt Cách Thiếp Nhi, ngươi hãy thu hồi câu nói đó của ngươi! - Thiết Mộc Chân trợn tròn xoe đôi mắt, nhìn thẳng vào Biệt Cách Thiếp Nhi nhưng Biệt Cách Thiếp Nhi vẫn không chịu nhận sai.
Kha Ngạch Luân rất tức giận trước thái độ đó của Biệt Cách Thiếp Nhi, nhưng nói cho cùng vì cậu bé này là con của bà vợ nhỏ, nên đành phải trút sự tức giận đó lên đầu đứa con trai ruột của mình:
- Này, Thiết Mộc Chân, Biệt Cách Thiếp Nhi là con trai của cha con, vậy thanh đao của con chỉ có thể chém lũ chó Kim, chém những người Tháp Tháp Nhi và những người Miệt Nhi Khất mà thôi! - Thiết Mộc Chân nhìn mẹ một lượt, rồi ngoan ngoãn tra đao vào vỏ. Kha Ngạch Luân không muốn tiếp tục nói đến chuyện ấy nữa. Vì hiện nay điều trước tiên là làm thế nào để phát động mọi người cùng vượt qua mọi khó khăn. Bà nói tiếp - Này, Thiết Mộc Chân, con là trưởng nam và là người đàn ông lớn nhất tại bãi chăn nuôi này, vậy con phải biết trách nhiệm của con!
Thiết Mộc Chân cắn mạnh vành môi:
- Con biết, bất kể là có người giúp đỡ chúng ta hay không, bất kể là trước mắt chúng ta gặp khó khăn gì, chúng ta cũng phải tiếp tục sống. Nếu không, thì làm sao trả thù cho cha được?
Kha Ngạch Luân đưa mắt nhìn mọi người:
- Mọi người có đồng ý hay không? - Tất cả đều khẽ gật đầu. Kha Ngạch Luân đi trở vào lều. Một chốc sau, bà ta quay trở ra và đã cởi bỏ chiếc áo dài Mông Cổ xinh đẹp, đầu đội một chiếc mũ được dùng nhành liễu làm sườn, dùng thảm xanh bao bọc, nịt một sợi dây nịt bằng da bò, sắc mặt bình tĩnh nghiêm nghị. Mọi người trong nhà đều nhìn bà với đôi mắt tôn kính. Kha Ngạch Luân xúc động nói:
- Các người có biết nguồn gốc của người Mông Cổ chúng ta không? - Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hoang mang không biết bà muốn nói gì?
Kha Ngạch Luân đưa mắt nhìn về phía chân trời xa, tiếp tục nói:
- Hơn hai nghìn năm trước, người Mông Cổ và người Đột Quyết (Tu Chuch) xảy ra một cuộc xung đột nội bộ và đã bị người Đột Quyết đánh bại. Sau một cuộc tàn sát đẫm máu, người Mông Cổ chỉ còn sống sót hai người đàn ông và hai người đàn bà. Họ phải bỏ trốn đến một địa phương có tên gọi là Cổ Nhi Niết Côn và đã ẩn náu trong rừng núi. Một năm trôi qua, 10 năm trôi qua, 100 năm trôi qua. Họ sinh đẻ rất nhiều con cháu, ngày một đông, đông đến đổi rừng núi không còn đủ sức chứa. Để thoát ra khỏi vùng thung lũng lạnh lẽo chỉ có những hẻm núi chật hẹp, họ phải đi khắp nơi tìm quặng sắt và

bắt đầu nấu sắt. Trước hết họ tập trung toàn thể những người trong bộ lạc lại vào rừng đốn rất nhiều củi và tìm than đá. Họ lại giết đến 70 con bò, con ngựa để lột da làm nhiều cái bễ thổi gió. Thế là họ đem củi và than đá chất đống dưới triền núi, rồi dùng 70 cái bễ nói trên để quạt cho lửa cháy bùng lên, khiến hơi nóng làm chảy quặng sắt. Qua đó, người Mông Cổ đã tạo ra rất nhiều sắt và những hẻm núi chật hẹp cũng được mở rộng ra. Tất cả họ bắt đầu đi ra khỏi vùng thung lũng từng sống hằng trăm năm để di dời đến đồng cỏ.

Qua câu chuyện này Thiết Mộc Chân đã hiểu ra, nói:

- Thưa mẹ, con hiểu rồi. Chúng ta không có bò, không có dê cừu, nhưng đồng cỏ vẫn còn đây. Chúng ta không còn đông đảo người trong bộ lạc nữa, nhưng chúng ta vẫn còn hai cánh tay. Một điều quan trọng hơn, ấy là chúng ta vẫn còn lòng thù hận, trên vai vẫn còn gánh nặng, nhất quyết phải tiếp tục sống!

- Đúng! Cầu cứu với người khác không bằng cầu cứu với chính ta; phải tự cường thì mới có thể tự lập - Kha Ngạch Luân đưa mắt nhìn về hướng đồng cỏ, nói một cách kiên định - Đồng cỏ có thể nuôi sống tổ tiên chúng ta, vậy thì nó cũng có thể nuôi sống được hậu duệ của gia tộc hoàng kim chúng ta! Này! Thiết Mộc Chân, con là con cả, tức là người kế thừa của cha con. Giờ đây con sẽ trở thành thủ lĩnh ở nơi này, mai sau khi người Mông Cổ được chấn hưng trở lại, thì con sẽ là Khả Hãn của Mông Cổ. Vậy con hãy bắt đầu hành sử quyền lực của con đi - Kha Ngạch Luân lại trang trọng nói với mọi người chung quanh - Mọi người hãy nghe đây, bắt đầu từ hôm nay tiếng nói của Thiết Mộc Chân sẽ là mệnh lệnh tối cao, tất cả đều phải phục tùng nó.

Thiết Mộc Chân cảm thấy mình như trở thành vĩ đại hơn. Cậu ưỡn ngực, nói:

- Mọi người hãy nghe đây: Cáp Tát Nhi, ngươi hãy đi đẽo lấy một thanh kiếm bằng gỗ Cối, rồi dẫn Hợp Xích Ô đi đào một ít rau rừng như Địa du, Cẩu thiệt. Ngươi có biết những thứ rau rừng đó không?

Cáp Tát Nhi lắc đầu. Khoát A Hắc Thần nói:

- Này tiểu chủ nhân, tôi sẽ cùng đi với họ vậy?

- Tôi đồng ý!

Thiết Mộc Chân quay sang nói với người mẹ thứ - Nhị nương có thể ở lại nhà để thay thế Khoát A Hắc Thần chăm sóc cho Thiết Mộc Cách và Thiết Mộc Luân, còn mẹ thì dẫn Biệt Cách Thiếp Nhi và Biệt Lặc Cổ Đài đi đào lấy một số hẹ núi và hành hoang. Riêng tôi sẽ đi chăn ngựa - nói dứt lời, cậu nhìn Kha Ngạch Luân - thưa mẹ mẹ thấy như thế có được không nào?

Kha Ngạch Luân đối với những lời nói của Thiết Mộc Chân không trả lời dứt khoát đúng hay sai, nhưng dùng hành động để tỏ thái độ ủng hộ:

- Tân thủ lĩnh đã ban mạng lệnh rồi, vậy chúng ta chỉ có phục tùng. Thôi,

hãy mau đi thực hiện nhiệm vụ đi các con!
Người vợ nhỏ và Thiết Mộc Cách, Thiết Mộc Luân vẫn đứng yên trước cửa lều còn bao nhiêu người khác thì đi vào đồng cỏ hoặc đi vào rừng.
Kể từ đó, trong rừng thường thấy bóng dáng của Kha Ngạch Luân dẫn Biệt Cách Thiếp Nhi và Biệt Lặc Cổ Đài, tay cầm những cây cọc nhọn bằng gỗ Cối đi đào rau rừng. Trong khi đó trên đồng cỏ thì anh em Thiết Mộc Chân và Cáp Tát Nhi lo việc chăn ngựa, cũng như lo việc cắt cỏ để dành cho ngựa ăn qua mùa đông... Mọi người trong nhà nhờ vào một ít sữa ngựa và hẹ rừng, hành rừng để sống. Thỉnh thoảng cũng ăn được thịt, nhưng đó là thịt của những con chuột đồng!

Cả nhà của Thiết Mộc Chân đã tiếp tục sống trong một hoàn cảnh khó khăn như vậy, nhưng họ vẫn không bị khó khăn làm cho nản lòng hoặc dồn ép tới chỗ chết. Họ không bao giờ quên lời trối của Dã Tốc Cai, nên cùng một lúc với việc lao động để sống, Thiết Mộc Chân còn dẫn các em đi luyện tập cưỡi ngựa bắn cung. Có một điều lạ ấy là mặc dù họ ăn uống kham khổ chỉ để duy trì mạng sống, thế mà bắp thịt của người nào người nấy đều nở nang rắn chắc. Riêng mấy con ngựa ngân hợp thì luôn làm việc không biết mệt mỏi và đã báo đáp lại cho những người chủ nhân bé nhỏ của mình bằng cách sinh ra thêm hai con ngựa con khỏe mạnh dễ thương. Như vậy là họ đã có đến bảy con ngựa ngân hợp. Ngay như đứa em gái nhỏ nhất là Thiết Mộc Luân cũng có thể làm việc giúp cho mẹ. Trong khi Kha Ngạch Luân vắt sữa ngựa, thì cô ta biết đem những con cúi bện bằng cỏ khô đốt lên để gần bà mẹ cho muỗi bay đi. Người lão bộc Khoát A Hắc Thần đã học hỏi từ câu chuyện đời xưa được truyền tụng ở vùng thảo nguyên để chăm lo việc nuôi dưỡng bảy tiểu chủ nhân của mình: "Sau khi tiên tổ của quí tộc hoàng kim là Đóa Bôn Miệt Nhi qua đời, bà vợ của ông là A Lan Khoát A lại sinh ra thêm ba đứa con trai nữa. Hai đứa con trai do bà sinh trước nghi ngờ mẹ mình ngoại tình với người khác, nên luôn tỏ ra kỳ thị với ba đứa em trai sinh sau. Vào một đêm mùa xuân, tổ mẫu A Lan Khoát A nấu một nồi thịt dê khô, rồi cho gọi năm đứa con trai đến trước mặt, bảo chúng ngồi thành một hàng dài. Xong, bà liền trao cho mỗi đứa một mũi tên, bảo chúng bẻ. Tất cả năm đứa con trai đều lần lượt bẻ gãy mũi tên của mình. Sau đó, tổ mẫu A Lan Khoát A lấy năm mũi tên khác bó lại, rồi trao cho từng đứa con trai bảo chúng bẻ, nhưng không ai có thể bẻ gãy được. Tổ mẫu A Lan Khoát A liền nói cho hai đứa con trai lớn biết gần đây cứ hằng đêm có một người da vàng pha trắng đã nương theo ánh sáng của mặt trời mặt trăng xuyên qua ống khói để sờ vào da bụng của bà. ánh sáng đó đã ngấm vào bụng bà. Sau đó, người này cũng theo ánh sáng của mặt trời mặt trăng chui qua ống khói đi ra ngoài. Do vậy, bà đã liên tiếp sinh thêm ba đứa con trai và ba đứa con này chắc chắn là

những người con trai từ trên trời đưa xuống, khác hẳn người phàm trần. Như vậy, năm anh em của các con đều từ trong bụng ta chui ra. Nếu các con chia rẽ nhau như từng mũi tên lẻ loi một thì sẽ rất yếu đuối, bất cứ ai cũng có thể đánh bại được. Trái lại, nếu các con đồng tâm hợp lực, cũng giống như năm mũi tên được bó thành một bó, thì sẽ trở nên chắc chắn, không có sức mạnh nào đối phó nổi với các con...".
Thế nhưng, giữa Thiết Mộc Chân và hai đứa em trai khác mẹ thì không đồng tâm hợp lực được như những đứa con trai của tổ mâu A Lan. Giữa họ luôn kình chống nhau. Biệt Cách Thiếp Nhi đối với địa vị thủ lãnh của Thiết Mộc Chân tỏ ra không tôn trọng: "Anh ta dựa vào đâu để làm thủ lãnh? Anh ta có chiến công gì không? Anh ta chẳng qua là đứa con do Ngột Chân sinh ra mà thôi. Để ta giữ chức thủ lãnh sẽ tốt hơn anh ta nhiều!" .
Vì trong lòng của Biệt Cách Thiếp Nhi có ý nghĩ như vậy, nên bình nhật anh ta luôn gây khó khăn cho Thiết Mộc Chân. Tình hình đó được tích lũy qua nhiều tháng năm, rốt cục đã dẫn đến một tội ác đẫm máu vào giữa trưa trong một ngày hè.
Kha Ngạch Luân do làm việc quá cực khổ nên đã sinh bệnh. Thiết Mộc Chân bèn gọi Cáp Tát Nhi, Hợp Xích ô, Thiết Mộc Cách và Thiết Mộc Luân lại, với nét mặt nghiêm nghị như người lớn, lên tiếng nói với các em:
- Các em hãy nghe đây, mẹ chúng ta vì cực nhọc quá nên mới sinh bệnh, vậy hôm nay chúng ta phải đi tìm thức ăn ngon để tẩm bổ cho mẹ.
Đứa em gái nhỏ Thiết Mộc Luân nghe nói đi tìm thức ăn ngon thì vui mừng, vỗ tay nhảy tưng lên:
- Hay quá! Sẽ có thức ăn ngon rồi!
Nhị đệ Cáp Tát Nhi lên tiếng mắng em:
- Này Thiết Mộc Luân, em hãy nghe kỹ đây: chúng ta đi tìm thức ăn ngon là để tẩm bổ cho mẹ kia mà? - Thiết Mộc Luân tiu nghỉu. Sau đó, Cáp Tát Nhi dẫn các em cùng lên đường đi tìm thức ăn.
Thời bây giờ người Mông Cổ không ai ăn cá, nhưng trong hoàn cảnh này nếu không ăn cá thì còn gì để tẩm bổ cho mẹ nữa? Họ không có dụng cụ để bắt cá, nên Thiết Mộc Chân đã nghĩ ra một cách đắp đập tát nước bắt cá. Họ cùng nhau rinh những tảng đá chung quanh bờ suối chặn dòng nước lại, không cho nước từ trên nguồn chảy xuống. Họ làm việc rất cật lực, người nào người nấy dính bùn đất tèm lem. Sau khi đắp đập xong, họ lại hợp sức tát cho cạn để tìm bắt cá. Trời xanh quả không phụ lòng người, cuối cùng họ đã bắt được một con cá khác lớn. Thiết Mộc Chân đem cá bỏ vào túi da để trên bờ suối, rồi lại tiếp tục xuống mò cá nữa.
Những đứa em nhỏ ngồi trên bờ suối, trong đó có Thiết Mộc Cách và Thiết Mộc Luân. Chúng đến chiếc túi da để xem cá. Thiết Mộc Luân thò tay vào bắt cá, còn Thiết Mộc Cách thì vỗ vào tay của Thiết

Mộc Luân nói:
- Đừng có phá!
Thiết Mộc Luân vội vàng rút tay ra và làm cho chiếc túi da bị ngã, cá trong túi liền phóng ra. Thiết Mộc Luân vội vàng bò trên mặt đất để bắt lại con cá. Thiết Mộc Chân hết sức giận dữ, từ dưới suối bước lên tát cho Thiết Mộc Luân một cái tát, khiến cô bé khóc òa, rồi bắt con cá bỏ vào túi da. Xong, cậu ta lại tiếp tục xuống suối mò cá. Cáp Tát Nhi bước tới dỗ dành đứa em gái:
- Này Thiết Mộc Luân, mẹ đối với chúng ta có tốt không?
- Tốt! Tốt!
- Mẹ chúng ta ngày ngày làm việc quá cực nhọc nên hiện nay rất gầy. Ca ca muốn bắt cá về cho mẹ ăn để mẹ khỏe trở lại. Vậy mà em còn đến đây phá, vậy em có đúng không?
Nghe nhị ca giải thích, Thiết Mộc Luân không khóc nữa. Cô ta đi xuống sát bờ suối thấy Thiết Mộc Chân đang mò cá, bèn lên tiếng nói:
- Đại ca ơi, Thiết Mộc Luân là một cô bé hư, vậy đại ca hãy đánh thêm nữa đi!
Thiết Mộc Chân quì xuống ôm lấy em gái rồi áp sát chiếc má của mình vào má em nói:
- Không! Em hiểu như vậy là đã trở thành đứa em gái ngoan rồi! - Một vết bùn trên mặt của Thiết Mộc Chân đã làm bẩn mặt của đứa em gái, khiến cho năm đứa trẻ nhìn qua đều phá lên cười. Tiếng cười của họ rất ngọt ngào, rất vui vẻ.
- Chào Thiết Mộc Chân an đáp!
Thiết Mộc Chân quay đầu nhìn lại, thấy đó là Trát Mộc Hợp người anh em kết nghĩa của mình, đang cưỡi một con ngựa đi tới, cho nên anh ta vui mừng bước tới nghênh đón:
- Chào Trát Mộc Hợp an đáp!
Trát Mộc Hợp xuống ngựa hỏi qua giọng ngạc nhiên:
- Các anh bắt cá để làm gì vậy?
Không chờ cho Thiết Mộc Chân trả lời, Biệt Cách Thiếp Nhi và Biệt Lặc Cổ Đà trên đường đi lấy củi trở về, vừa nhìn Trát Mộc Hợp vừa cười nhạt, nói:
- Đây là người Trát Đáp Lan đó chăng?
Biệt Lặc Cổ Đà với tính tình đôn hậu, không hiểu ý nghĩa câu nói của anh, nên hỏi:
- Này anh, cái gì gọi là Trát Đáp Lan?
Biệt Cách Thiếp Nhi trả lời một cách đầy ác ý:
- Có ai biết họ là những người mang dòng máu dị tộc?
Trát Mộc Hợp giận tái mặt. Thiết Mộc Chân tròn xoe đôi mắt. Biệt Cách Thiếp Nhi lại nói to hơn:

- Trát Đáp Lan có nghĩa là người mang dòng máu ngoại tộc. Vì thủy tổ của họ là một người đàn ông do người đàn bà chữa được tổ tiên của người Mông Cổ là Bột Đoan Sát Nhi cướp về sinh ra; cho nên từ bấy lâu nay họ luôn bị mọi người bài xích và xem khinh, bộ câu chuyện đó mà em cũng không biết sao?
Thiết Mộc Chân không đè nén được cơn giận, lên tiếng dạy dỗ Biệt Cách Thiếp Nhi:
- Chả lẽ họ không phải là người cùng uống dòng nước Tam Hà lớn lên hay sao?
Biệt Cách Thiếp Nhi thấy Thiết Mộc Chân đã nắm được vấn đề bèn lên tiếng chống thẳng Thiết Mộc Chân:
- Họ là những người không xứng đáng uống dòng nước Tam Hà!
Những bắp thịt trên mặt của Trát Mộc Hợp đều căng thẳng, lòng tự trọng của anh ta bị xúc phạm nặng nề. Thiết Mộc Chân bước tới một bước, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Biệt Cách Thiếp Nhi nạt lớn:
- Này Biệt Cách Thiếp Nhi, anh không cho phép em nhục mạ người an đáp của anh?
Biệt Cách Thiếp Nhi vẫn giữ thái độ trêu chọc:
- Bộ anh không thể tìm được một người an đáp nào tốt hơn hay sao?
Thiết Mộc Chân nhìn thẳng vào mặt Biệt Cách Thiếp Nhi. Biệt Cách Thiếp Nhi cũng nhìn thẳng vào mặt Thiết Mộc Chân chứ không hề tránh né. Trát Mộc Hợp vốn có ý định phản ứng, nhưng anh ta nghĩ rằng để Thiết Mộc Chân trấn áp Biệt Cách Thiếp Nhi thay thế mình vẫn tốt hơn. Do vậy, anh ta giả vờ bỏ đi đến con ngựa của mình, làm ra vẻ như sợ bị Biệt Cách Thiếp Nhi hành hung. Thái độ đó rất có hiệu quả. Thiết Mộc Chân vội vàng đuổi theo, kéo anh ta lại nói:
- Này anh Trát Mộc Hợp, hãy trở lại đây, chúng ta sẽ lạy trời kết thành an đáp một lần nữa? - Nói dứt lời, Thiết Mộc Chân bèn từ sau lưng Trát Mộc Hợp rút ra một mũi tên và nắm chặt một đầu, còn một đầu kia thì đưa cho Trát Mộc Hợp. Trát Mộc Hợp cũng nắm chặt đầu mũi tên, rồi hai người nhìn về hướng núi xa quì xuống, nói lớn:
- Tôi là Thiết Mộc Chân, tôi là Trát Mộc Hợp, đôi bên bằng lòng kết làm an đáp. Kể từ nay trở về sau, chúng tôi sẽ đồng sinh đồng tử, không bao giờ bỏ nhau, vĩnh viễn sẽ không phản lại lời thề!
Biệt Cách Thiếp Nhi vẫn giữ thái độ trêu chọc hai người. Vừa lúc đó Biệt Lặc Cổ Đài phát hiện chiếc túi da đựng cá nên thò tay vào túi để bắt con cá ra. Cáp Tát Nhi xô Biệt Lặc Cổ Đài, nói:
- Mầy đừng phá!
Biệt Lặc Cổ Đài liền chạy ngay đến gần Biệt Cách Thiếp Nhi để nhờ anh mình bênh vực, nói:

- Bớ anh, em muốn xem con cá?
Biệt Cách Thiếp Nhi bước tới định chụp lấy chiếc túi da đựng cá, nhưng Cáp Tát Nhi đã chụp lấy chiếc túi da trước và giấu ra sau lưng. Biệt Cách Thiếp Nhi đứng cao hơn Cáp Tát Nhi nửa cái đầu, cho nên cánh tay của anh ta cũng dài hơn, nhanh nhẹn xoay đôi vai của Cát Táp Nhi lại, rồi giật lấy chiếc túi da đựng cá đưa cho Biệt Lặc Cổ Đài. Vừa nhận được chiếc túi da đựng cá, Biệt Lặc Cổ Đài cắm đầu bỏ chạy. Cáp Tát Nhi cũng nhanh nhẹn đuổi theo. Nhưng Biệt Cách Thiếp Nhi đã đưa chân ra chận Cáp Tát Nhi lại, làm cho Cáp Tát Nhi bị té lăn quay, trong khi đó bản thân Biệt Cách Thiếp Nhi cũng vội vàng bỏ chạy. Cáp Tát Nhi lồm cồm bò dậy, trông thấy Biệt Cách Thiếp Nhi đổ nước từ trong túi da ra và bắt lấy con cá đưa lên cao vừa cười vừa chọc tức mọi người, rồi tiếp tục chạy bỏ thẳng. Biệt Lặc Cổ Đài cũng bám sát theo sau, nói:
- Anh ơi , đưa nó cho em! . . .
Thiết Mộc Cách và Thiết Mộc Luân cùng òa lên khóc. Cáp Tát Nhi nghiến đôi hàm răng, nói:
- Hôm qua chúng mình bắn được con chim nhỏ cũng bị chúng nó giật mất; ngày nay chúng mình đi bắt cá cho mẹ lại bị chúng giật một lần nữa. Nếu tiếp tục tình hình này thì làm sao sống được trong một căn lều?
Thiết Mộc Chân trừng đôi mắt đầy chỉ máu đỏ. Trát Mộc Hợp cảm thấy đây là một cơ hội tốt, bèn lên tiếng sách động:
- Chúng có phải là con bà vợ nhỏ của Dã Tốc Cai thúc thúc hay không? Chúng nó giống như hai con cọp, hai con sói vậy!
Thiết Mộc Chân nghiến răng lập lại câu nói của Trát Mộc Hợp:
- Chúng nó là hai con cọp, hai con sói!
Trát Mộc Hợp lại đổ dầu vào lửa:
- Chúng nó chỉ có hại thôi!
Cáp Tát Nhi lên tiếng hối thúc Thiết Mộc Chân:
- Này anh, mẹ đã nói anh hiện nay là thủ lãnh của chúng em. Bọn chúng không phục tùng anh, vậy anh nên giết quách chúng đi!
Nghe qua câu nói đó, Thiết Mộc Chân có cảm giác mình là một nhân vật quan trọng, là thủ lĩnh. Quyền uy của thủ lĩnh tại vùng thảo nguyên là không thể thách thức được. Đối vối những bộ hạ không phục tùng thì họ chỉ còn con đường chết mà thôi. Anh tuốt thanh đao mang bên cạnh sườn, rồi ban bố mạng lệnh như một vị thủ lĩnh:
- Này Cáp Tát Nhi!
- Có mặt!
- Hãy theo ta giết chết bọn chúng !
Hai anh em Thiết Mộc Chân chạy bay về hướng chiếc lều Mông Cổ Mục đích của Trát Mộc Hợp đã đạt được rồi, anh ta cảm thấy rất vui sướng, vội

vàng lên ngựa bỏ đi.
Hai anh em của Thiết Mộc Chân lấy cung tên từ trong lều ra, tiếp tục chạy bay về hướng khu rừng. Khoát A Hắc Thần đang vắt sữa ngựa trông thấy thế lấy làm lạ, quay lại hỏi Hợp Xích ô:
- Đại ca của các anh đi làm chi thế?
Hợp Xích Ô không trả lời. Thiết Mộc Luân liền nói nhanh:
- Tôi biết, họ cùng đi giết Biệt Cách Thiếp Nhi và Biệt Lặc Cổ Đài ca ca đó?
- Hả?! Tại sao lại như vậy??
- Vì họ đã cướp con cá mà các anh ấy định bắt đem về cho mẹ !
- Nguy rồi? - Khoát A Hắc Thần vội vàng chạy về hướng đồng cỏ - Bớ phu nhân! Bớ phu nhân!
Sau khi vượt qua khu rừng, Thiết Mộc Chân và Cáp Tát Nhi nghe được trên núi có tiếng cười của Biệt Cách Thiếp Nhi và Biệt Lặc Cổ Đài. Hai người cũng ra hiệu, rồi chia thành hai đường để bao vây.
Trên một tảng đá lớn trên đỉnh núi, Biệt Cách Thiếp Nhi và Biệt Lặc Cổ Đài đang đốt một đống lửa, dùng cành cây xuyên qua con cá đưa vào lửa để nướng, chín tới đâu thì họ chia nhau ăn tới đó.
- Này anh, tới phiên em ăn một miếng rồi đó?
Biệt Cách Thiếp Nhi vừa đưa con cá lên miệng thì dừng lại trao nó cho Biệt Lặc Cổ Đài. Anh ta vừa ăn xong một miếng cá thì phát hiện Thiết Mộc Chân với sắc mặt đầy sát khí đang từ dưới vượt lên núi.
- Bớ ca ca! - Biệt Lặc Cổ Đài vừa gọi xong thì liền bỏ chạy. Biệt Cách Thiếp Nhi nghe tiếng gọi ngửa mặt nhìn lên, trông thấy Cáp Tát Nhi đang đứng cách xa mình chừng mười mấy bước và đã lắp tên giương cung. Anh ta quay mặt định bỏ chạy thì Thiết Mộc Chân đã xuất hiện từ phía sau lưng và cũng đang lắp tên giương cung...
- Anh...các anh định làm gì thế?! - Biệt Cách Thiếp Nhi đi thụt lùi ra phía sau.
- Mầy là một đứa con ngỗ nghịch, tao cần phải dạy cho mầy một bài học! - Thiết Mộc Chân nói qua một thái độ rất hung tợn.
Biệt Cách Thiếp Nhi thấy tình hình trước mắt đã bắt đầu sợ hãi, nói to:
- Bớ Thiết Mộc Chân! Bộ người Thái Xích Ô gây đau khổ cho chúng ta còn chưa đủ hay sao? Sau này còn chưa biết ai là người có thể trả thù, vậy tại sao các anh lại xem tôi là cây đinh trong mắt, cái gai trong thịt?
- Ngươi không phải là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của ta, mà ngươi là loài cọp báo, sài lang trong gia tộc chúng ta! Hôm nay ta phải diệt trừ nhà ngươi! - Thiết Mộc Chân kéo thẳng dây cung. Biệt Cách Thiếp Nhi đoán biết sắp xảy ra chuyện gì. Anh ta nghiến răng và ưỡn ngực lên như một người anh hùng ở vùng thảo nguyên, nói:
- Vậy cũng được? Thiết Mộc Chân, nếu ngươi muốn làm một vị anh hùng ở

vùng thảo nguyên Mông Cổ, thì chắc là không khi nào lại giương cung bắn một người trong tay không có tấc sắt. Nhà ngươi có gan thì đưa cho ta một cây cung, một mũi tên đi nào!
Thiết Mộc Chân nghe qua lời nói đó không khỏi khen thầm Biệt Cách Thiếp Nhi. Vì anh ta không xin tha mạng, mà sẵn sàng đối địch với mình như là một kẻ thù thật sự. Nếu làm như vậy thì mình sẽ có lý do chính đáng để đọ sức cao thấp với thằng em một cha khác mẹ này. Thiết Mộc Chân liền quay sang Cáp Tát Nhi nói:
- Em hãy trao cung tên của em cho Biệt Cách Thiếp Nhi!
Cáp Tát Nhi nghe theo lời, liền trao cung tên cho Biệt Cách Thiếp Nhi, còn bản thân thì lui ra xa. Biệt Cách Thiếp Nhi nhận cung tên xong liền cùng Thiết Mộc Chân đi dang ra một khoảng xa và cùng đứng yên tại vị trí của mình. Thiết Mộc Chân nói:
- Ngươi bắn trước đi!
Cáp Tát Nhi to tiếng nói:
- Hãy bắn cùng một lúc!
Thiết Mộc Chân không nhìn đứa em, nói:
- Ngươi đừng chen vào!
Biệt Cách Thiếp Nhi vui mừng vì được bắn trước. Anh ta sợ Thiết Mộc Chân thay đổi ý kiến, nên đã nhanh nhẹn giương cung bắn ngay. Có lẽ anh ta quá nôn nóng và quá căng thẳng, nên mũi tên chỉ đi phớt ngang vành tai của Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân không hề nháy mắt. Biệt Cách Thiếp Nhi bắt đầu hoảng hốt. Anh ta nuốt nước bọt và nhìn chăm chú vào hai cánh tay của thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân bình tĩnh giương cung lắp tên. Sau một tiếng chấn động của sợi dây cung, mũi tên đã bắn trúng vào ngực Biệt Cách Thiếp Nhi.
- Trời ơi! Biệt Cách Thiếp Nhi té quị xuống một tảng đá, gắng gượng nói tiếp - Tôi và Biệt Lặc Cổ Đài mặc dù là con của mẹ sau, nhưng chúng ta đều cùng một cha sinh ra cả! Sau khi tôi chết, xin các anh đừng phá hủy bàn thờ của chúng tôi! Đừng bỏ rơi em trai của tôi đừng.... đừng bỏ rơi Biệt Lặc Cổ Đài! - Nói tới đây Biệt Cách Thiếp Nhi ngoẻo đầu sang một bên, tắt thở.
Thiết Mộc Chân và Cáp Tát Nhi chạy lại. Cáp Tát Nhi nói qua giọng run run vì sợ hãi:
- Anh ta chết rồi! Anh ta thực sự chết rồi! - Biệt Lặc Cổ Đài từ sau một gốc cây chạy bổ tới, ôm lấy xác anh òa lên khóc, rồi bỏ chạy xuống núi.
Kha Ngạch Luân và người vợ nhỏ của Dã Tốc Cai nghe tin Khoát A Hắc Thần báo, vội vàng cùng chạy lên quả núi nhỏ. Họ vừa chạy vừa gọi tên Thiết Mộc Chân. Khi chạy đến lưng chừng núi thì họ gặp Biệt Lặc Cổ Đài từ trên núi chạy xuống và biết tin chuyện bất trắc đã xảy ra không còn cứu vãn được nữa. Người vợ nhỏ của Dã Tốc Cai phủ phục lên xác chết của Biệt

Cách Thiếp Nhi khóc rất thấm thiết. Kha Ngạch Luân nhổ cây tên ghim trên ngực Biệt Cách Thiếp Nhi, giận dữ quắt mắt nhìn Thiết Mộc Chân đang quì trước mặt, vừa dùng cây tên đánh mạnh vào đứa con vừa to tiếng quát mắng:
- Ngươi! Thiết Mộc Chân, khi ngươi mới sinh ra trong tay ngươi nắm một hòn máu... Ngươi ...ngươi cũng giống như con chó Cáp Tát Nhi tự ăn nhau của mình, tánh tình của ngươi hung dữ như loài mèo rừng, như loài báo hoang, hay là như loài hải đông thanh tự mình xông vào đá cái bóng của mình?! - Cây tên đã đánh gãy. Kha Ngạch Luân quay mình tìm "vũ khí". Bà nhặt cây cung nằm trên mặt đất, gở bỏ sợi dây, rồi dùng thân cung quất mạnh vào người Thiết Mộc Chân Mầy là đồ sói hoang, thừa dịp gió tuyết tập kích người chăn gia súc! Mầy là chim cốt trào tàn nhẫn ăn thịt con! Mầy là người hãm hại bè bạn ăn thịt đồng đội, tao phải đánh chết một tên súc sinh như mầy!
Khoát A Hắc Thần vừa chạy lên núi, nhìn thấy mặt mày của Thiết Mộc Chân bị đánh đỏ máu, liền ôm lấy Kha Ngạch Luân khuyên:
- Phu nhân ơi! Đừng đánh nữa! Đánh như thế này nó sẽ bị thương tật mất!
Kha Ngạch Luân không bằng lòng tha thứ, nói:
- Hãy buông tôi ra, tôi phải đánh cho chết thằng nghiệt chướng này!- Thiết Mộc Chân cởi bỏ chiếc áo đang mặc, để lộ cả lưng ra nói:
- Bớ bà Khoát A Hắc Thần ơi, hãy cứ để cho mẹ tôi đánh chết tôi đi nào!
Khoát A Hắc Thần vẫn ôm cứng Kha Ngạch Luân không buông, nói:
- Phu nhân ơi, Thiết Mộc Chân là thủ lĩnh, nay vì Biệt Cách Thiếp Nhi giật lấy con cá mà cậu ấy bắt được định mang về cho bà, khiến cậu ấy giận dữ. Vậy xin bà hãy nghĩ tới chữ hiếu của cậu ấy tha chết cho cậu ấy một lần!
Thiết Mộc Cách và Hợp Xích Ô từ dưới núi chạy lên, quì xuống trước mặt Kha Ngạch Luân, nài nỉ:
- Má ơi, xin má hãy tha cho anh cả!
Thiết Mộc Luân cũng bò lên vừa khóc vừa gọi:
- Má ơi! Con sợ quá!
Kha Ngạch Luân dừng rồi lại, nhưng khi bà nhìn thấy cảnh bi thảm của ba mẹ con người vợ nhỏ thì lại đưa cao cây cung lên quất túi bụi vào Thiết Mộc Chân, nói:
- Hừm! Mầy còn hung dữ hơn cả sài lang, hơn cả hổ báo, hơn cả loài linh cẩu, vậy mầy làm sao xứng đáng trở thành Khả Hãn của Mông Cổ? Ta để cho mầy sống, thử hỏi có ích lợi gì? ...
Kha Ngạch Luân nói tới đây thì ngã xuống ngất xỉu. Chờ khi bà tỉnh dậy, thấy mọi người đã khiêng bà vào lều. Trên đầu Kha Ngạch Luân quấn một chiếc khăn xanh, sắc mặt tái mét. Bà cất giọng bi thảm nói với Thiết Mộc Chân đang quì trên mặt đất:
- Các người đều nghe Khoát A Hắc Thần kể lại câu chuyện tổ mẫu A Lan

Khoát A bẻ từng mũi tên để dạy con rồi. Hiện nay, hoàn cảnh của chúng ta còn khó khăn và nguy hiểm hơn cả thời tổ mẫu A Lan Khoát A nữa. Mối đại thù của chúng ta đối với người Kim, người Miệt Nhi Khất, người Tháp Tháp Nhi vẫn chưa trả được. Trong khi đó, bộ lạc Thái Xích Ô của Tháp Lý Hốt Đài và bộ lạc Chủ Nhi Khất của Tát Sát Biệt Khất lại bỏ rơi và tước đoạt gia súc của chúng ta, khiến chúng ta ngoài cái bóng của mình, không còn bạn bè nào nữa! Ngoài cái đuôi ngựa ra, không còn ngọn roi nào nữa. Ngày báo thù rửa nhục hãy còn xa, trong khi đó ngươi là thủ lãnh mà người Mông Cổ đang đặt hy vọng, tại sao lại tàn sát anh em của mình?
Thiết Mộc Chân ngước đôi mắt đầm đìa lên, nói:
- Thưa mẹ, con đã biết tội rồi! - Thiết Mộc Chân dập mạnh đầu xuống đất đến đổi trán chảy máu ra.
Trên sườn núi xuất hiện một ngôi mộ mới, cả nhà im lặng rời đi. Thiết Mộc Chân quay mặt nhìn lại, trong lòng hết sức đau đớn mà cũng hết sức hối hận. Cậu quì trở xuống đất, nói:
- Này, người anh em Biệt Cách Thiếp Nhi ơi, tôi sẽ nhớ đến người anh em suốt cả cuộc đời. Tôi hứa suốt đời tôi sẽ đối đãi tốt với Biệt Lặc Cổ Đài để chuộc tội. Tôi nhất định không bao giờ xóa bỏ bàn thờ cha của anh em đâu!
Biệt Lặc Cổ Đài đưa tay chùi nước mắt, nói:
- Thưa anh, từ nay về sau em sẽ luôn luôn nghe theo mạng lệnh của anh.
Thiết Mộc Chân ôm lấy Biệt Lặc Cổ Đài, nói:
- Người em trai tốt của tôi, từ nay về sau chúng ta nhất định phải sống hoà thuận với nhau, có họa cùng chia, có phúc cùng hưởng, để lo việc trả mối thù sâu cho cha và cho tổ phụ, khôi phục lại cơ nghiệp của tiền nhân. Này, Biệt Cách Thiếp Nhi, xin em hãy tha thứ tội của anh!

Sự hoạn nạn khổ sở có thể làm cho người ta trở thành kiên cường, cũng rất dễ khiến cho người ta trở thành nóng nảy, hung tợn; có thể làm cho người ta trở thành người biết khoan dung nhẫn nại, nhưng cũng dễ làm cho người ta trở thành tàn nhẫn vô tình. Anh em của Thiết Mộc Chân đều có cá tính kép như thế. Nhưng, Thiết Mộc Chân sau khi học được một bài học bi thảm và đau đớn, giữa các anh em với nhau đã trở thành những người đồng tâm hiệp lực, cùng vì sự nghiệp khôi phục gia tộc hoàng kim, ai ai cũng có một sự đóng góp khác nhau.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Bốn
Tình Bạn, Ân Nhân Và Tình Yêu

Ba năm trôi qua, Thiết Mộc Chân đã là một chàng trai 16 tuổi, trên mép bắt đầu có những sợi ria nhỏ như nhung. Gia đình của Thiết Mộc Chân nay đã dựng lên được bốn chiếc lều Mông Cổ đứng thành một hàng, các loại gia súc như bò, dê của họ cũng có thể được gọi là "bầy", riêng loài ngựa ngân hợp thì đã được chín con. Nhưng ngay thời điểm đó thì Tháp Lý Hốt Đài gần như quên mất sự tồn tại của họ bỗng lại xuất hiện như một bóng ma.

Sự việc bắt đầu từ chín con ngựa ngân hợp. Ngày hôm đó, sau khi mọi người trong gia đình của Thiết Mộc Chân vừa thức giấc, là họ phát hiện chín con ngựa ngân hợp đã biến mất. Người phát hiện trước tiên chính là Khoát A Hắc Thần. Hằng ngày, bà ta là người thức sớm nhất để đi vắt sữa ngựa. Nhưng sáng sớm ngày hôm đó bà ta từ chuồng ngựa hối hả chạy trở vào, nói qua giọng đứt quãng:
- Bớ phu nhân! Bớ tiểu chủ nhân! Bầy ngựa của chúng ta bị người ta trộm mất rồi!
Thiết Mộc Chân và Kha Ngạch Luân đều vội vàng thức dậy và chạy ra ngoài, quả nhiên chín con ngựa ngân hợp mà cả gia đình nhờ vào đó để sống đã biến mất. Thiết Mộc Chân đưa cao cánh tay nói:
- Mọi người đừng làm ồn - Tất cả đều im lặng. Thiết Mộc Chân liền áp sát một lỗ tai xuống mặt đất để nghe ngóng. Qua sự nhạy bén về thính giác của những người làm nghề chăn nuôi, Thiết Mộc Chân đã nhận được tín hiệu từ xa truyền đến, nói - Ở phía này!
Cáp Tát Nhi và Biệt Lặc Cổ Đài co giò bỏ chạy, định truy đuổi theo bọn trộm. Thiết mộc Chân dứt khoát như một lãnh tụ thật sự, ra lệnh cho mọi người:
- Cáp Tát Nhi, ngươi và Biệt Lặc Cổ Đài ở lại giữ lều trại, còn Thiết Mộc Luân hãy mau đi lấy cung tên cho ta!
Kha Ngạch Luân dặn dò kỷ lưỡng trước khi con trai lên đường:
- Này Thiết Mộc Chân nếu con đuổi theo bắt ngựa trở lại được thì là việc tốt nhưng con tuyệt đối đừng gây ra chuyện rắc rối gì.
Thiết Mộc Chân vừa chạy như bay vừa thở. Cậu ta biết chạy bộ mà muốn đuổi theo một người cưỡi ngựa thực khó khăn biết bao nhiêu. Thế nhưng cậu nhất quyết không chịu chậm trễ một giây phút nào, cứ cắm đầu chạy về phía trước, cũng may là bọn trộm ngựa đi chưa xa và xem ra chúng cũng không

đi nhanh lắm. Thiết Mộc Chân men theo dấu ngựa in trên mặt đất và thỉnh thoảng có những đống phân ngựa nằm rải rác đó đây để truy đuổi theo bọn trộm.

Khi Thiết Mộc Chân thở hào hển vượt qua một đỉnh đồi thì bỗng nghe có tiếng gọi mình ở phía sau lưng:
- Này! ... Anh hãy chờ một tí?
Thiết Mộc Chân dừng chân quay mặt nhìn lại, thấy một người thiếu niên tuổi độ 15, 16 đang cưỡi một con ngựa chạy bay tới. Thiết Mộc Chân vừa thở vừa hỏi:
- Anh gọi tôi có chuyện gì?
Chàng thiếu niên này đáp:
- Ngựa của chúng tôi bị bọn trộm lùa mất cả rồi, không biết anh có trông thấy không?
Thiết Mộc Chân lắc đầu, đáp:
- Chín con ngựa ngân hợp của tôi cũng bị bọn trộm lùa mất và tôi cũng đang đuổi theo chúng đây.
- Thế hả - Chàng thiếu niên liền chìa một cánh tay ra, nói tiếp - Anh hãy lên đây chúng ta cùng truy đuổi!
Thiết Mộc Chân vui mừng chụp lấy cánh tay của chàng thiếu niên, nhảy phóc lên lưng ngựa, chỉ về hướng có dấu chân ngựa in trên mặt đất:
- Phía này!
Hai người cùng cưỡi chung một con ngựa để truy đuổi theo bọn trộm, mãi cho tới khi mặt trời sắp lặn xuống núi, họ mới phát hiện được những đống phân ngựa hãy còn bốc khói, tức bọn trộm ngựa cách họ không xa.
Bọn trộm ngựa là bảy người trong bộ tộc Thái Xích Ô do Thoát Đóa cầm đầu. Trong khi chúng lùa một bầy ngựa để di dời lều trại thì cũng nhân cơ hội đó ăn trộm những con ngựa ngân hợp của gia đình Thiết Mộc Chân. Thực ra, đến nay chúng cũng không biết chủ nhân của những con ngựa này là ai. Khi thấy trời sắp tối, Thoát Đóa ra lệnh cho mọi người dừng lại để nghỉ ngơi.
Trên đường đi, Thiết Mộc Chân biết được chàng trai đồng cảnh với mình có tên gọi là Bác Nhi Truật, cũng là người thuộc bộ lạc Khất Nhan, đồng thời, cũng là anh em đồng tộc với Thiết Mộc Chân. Hai người liền xuống ngựa, dùng dây thừng cột ngựa vào một nơi, rồi cả hai mới lần mò đi lên ngọn đồi. Sau khi tới đỉnh đồi, họ trông thấy bầy ngựa và cũng trông thấy rõ bảy tên trộm ngựa. Bác Nhi Truật nói với Thiết Mộc Chân:
- Anh có sợ hay không?
Thiết Mộc Chân tươi cười đáp:

- Sợ cũng không được, vì ngựa là mạng sống của chúng tôi!
Thiết Mộc Chân kéo Bác Nhi Truật lại, vì cậu ta đã có kế hoạch riêng nói:
- Số người của bọn chúng đông hơn, vậy chúng ta cũng phải học theo cách làm của chúng: Trộm!
Bác Nhi Truật ngước mặt nhìn trời, nói:
- Được! Chờ đêm khuya rồi sẽ tính.
Họ đem ngựa giấu kín vào một nơi đất lõm. Bác Nhi Truật từ trong túi đựng vật dụng mang theo lấy ra thịt khô và nước uống. Lúc ra đi, Thiết Mộc Chân vì quá hối hả nên quên không mang theo chi cả. Đi suốt một ngày đường do nôn nóng đuổi theo bọn trộm ngựa cậu cũng quên mất đói khát. Giờ đây trông thấy được những con ngựa của mình rồi, nên tâm trạng của Thiết Mộc Chân cũng bớt căng thẳng hơn, cho nên cậu mới thực sự cảm thấy đói và khát. Thế là hai người cùng ngồi xuống nhai thịt khô ngấu nghiến. Bửa ăn này có thể nói là một bữa ăn ngon nhất. Sau đó, hai người liền nằm xuống ngủ một giấc mãi đến giữa đêm mới tỉnh dậy. Họ nhìn sao trên trời để đoán thời giờ và bắt đầu đi lần xuống chân đồi để dò xét. Họ thấy số người Thái Xích Ô cũng mỏi mệt, nên tất cả nằm quanh một đống lửa ngủ ngon lành, tiếng ngáy nghe rõ mồn một. Hai người mò mẫm tới bầy ngựa một cách dễ dàng. Bỗng nhiên, họ nghe có tiếng động tĩnh ở chỗ đống lửa, cả hai liền vội vàng ẩn mình để tránh bị đối phương phát giác. Từ chỗ đống lửa có một người ngồi dậy. Hắn ngáp dài một tiếng rồi đứng lên đi về phía hai người . Đi được mấy bước thì hắn đứng lại và sau đó nghe có tiếng nước tiểu. Thiết Mộc Chân biết gã ta đang đi tiểu đêm chứ không phải phát giác được mình, nên trong lòng cũng thấy bớt lo. Nhưng tinh thần của Thiết Mộc Chân lại căng thẳng, vì sau khi đi tiểu xong, hắn lại đi về phía bầy ngựa. Thiết Mộc Chân và Bác Nhi Truật vội vàng tuốt đao ra khỏi vỏ, nhìn đăm đăm về đối phương. Người đó đi gần tới bầy ngựa thì dừng chân đứng lại, đưa tay lên đếm qua một lượt. Hắn lại ngáp dài rồi quay lưng trở về chỗ đống lửa.
Thiết Mộc Chân nhận ra người đó chính là Thoát Đóa. "Té ra là tên súc sinh này, thật muốn cho hắn nếm một lưỡi dao mới hả giận. Nhưng giờ đây việc quan trọng nhất là phải trộm cho được mấy con ngựa của mình trở về". Hai người chờ đợi một lúc, nghe chỗ đống lửa lại có tiếng ngáy. Thiết Mộc Chân ra hiệu cho Bác Nhi Truật, rồi cả hai bước đến gần những con ngựa ngân hợp. Những con ngựa liền hí lên, làm cho hai người giật mình sợ hãi. Thiết Mộc Chân vội vàng đưa tay vỗ về nó. Con ngựa áp sát mặt nó vào mặt Thiết Mộc Chân và im lặng. Những con ngựa khác cũng đi về phía Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân vuốt ve từng con ngựa một. Đối với những con ngựa này, anh thực hết lòng thương yêu nó, vì ngay cả ông chú, ông bác của mình cũng đã bỏ đi, chỉ có chín con ngựa hợp ngân này thì trước sau như một vẫn bám theo gia đình Thiết Mộc Chân. Từ đây về sau, những con ngựa này

cũng chắc chắn sẽ không bao giờ phản bội lại anh. Bác Nhi Truật cũng tìm được ngựa của mình. Hai người dẫn những con ngựa của họ vượt lên đỉnh đồi cát. Có những con ngựa của người Thái Xích Ô do mến bầy nên cũng đi theo. Hai người cùng nhảy lên lưng ngựa, vội vàng quay trở về. Thoát Đóa bị tiếng vó ngựa làm cho giật mình thức giấc. Hắn ngồi phắc dậy, phát hiện một số ngựa bị mất nên to tiếng gọi đồng bọn nhảy lên lưng ngựa đuổi theo. Trời vẫn còn tối đen, nên chúng không thấy bóng dáng Thiết Mộc Chân và Bác Nhi Truật đâu cả. Chúng vội vàng nhảy xuống ngựa, áp sát tai vào mặt đất để nghe ngóng, rồi mới nhảy lên ngựa tiếp tục chạy về hướng đi của Thiết Mộc Chân và Bác Nhi Truật.

Những người cưỡi ngựa đơn lẻ đuổi theo những người vừa cưỡi ngựa vừa dẫn một đoàn ngựa đông là chuyện rất dễ dàng. Khi mặt trời vừa ló dạng, số người của Thoát Đóa vượt lên sườn núi cao, thấy ngay Thiết Mộc Chân và Bác Nhi Truật đang dẫn ngựa chạy bên dưới đồng cỏ. Thoát Đóa hết sức vui mừng, liền cùng bảy tên kỵ mã do hắn cầm đầu phóng nhanh về phía trước như những mũi tên bắn. Thiết Mộc Chân phát hiện có người đuổi theo, bèn lấy cung tên cầm sẵn và nói với Bác Nhi Truật:

- Này, Bác Nhi Truật huynh đệ, anh hãy mau mau rời khỏi nơi này.

Bác Nhi Truật cầm sẵn cung tên trên tay, nói:

- Không, gặp lúc khó khăn mà bỏ rơi bằng hữu thì không phải là tập quán của người ở vùng thảo nguyên! - Thế là hai người cùng gò cương cho ngựa đứng lại, rồi sẵn sàng cung tên để đối phó.

Người Thái Xích Ô vừa phi ngựa đến gần thì liền bị trúng tên. Một người trong số đó té xuống ngựa chết ngay tức khắc, còn người kia thì phủ phục trên yên ngựa chạy một quãng đường mới bị té. Thoát Đóa gò cương cho ngựa đứng lại, gọi to:

- Bớ mấy thằng nhóc kia! Bọn chúng bây trộm ngựa của ta còn dám gây thương vong cho người của ta hả?!

Thiết Mộc Chân cười nhạt, đáp:

- Chiếm đoạt tài sản của người ta làm tài sản của mình, mà lại bảo người ta là ăn trộm, thử hỏi đó không phải là bọn mặt chai mày đá vô liêm sỉ hay sao? Bớ Thoát Đóa, nhà ngươi có nhận ra ta không?

Thoát Đóa giật mình đưa mắt nhìn kỹ Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nói lớn:

- Ta chính là Thiết Mộc Chân người bị nhà ngươi phản bội đây! Hãy mau trả tất cả ngựa lại cho ta!

Thoát Đóa tỏ ra vui mừng, to tiếng nói:

- Ồ! Thiết Mộc Chân đấy hả? Hỡi các anh em, hãy tóm lấy Thiết Mộc Chân mang về, chắc chắn sẽ được thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài trọng thưởng đấy!

Thiết Mộc Chân quát to:

- Đừng có bước tới!
Trong khi Thoát Đóa còn đang mất bình tĩnh, thì Thiết Mộc Chân đã giương cung lắp tên nhắm lên trời bắn ra một phát. Bọn người của Thoát Đóa đều ngửa mặt nhìn theo, thấy một con đại bàng lớn đang bay lượn trên bầu trời. Mũi tên của Thiết Mộc Chân bắn ra, đã xuyên đúng vào đầu của con đại bàng, khiến nó từ trên cao rơi xuống đất ngay tức khắc. Bọn Thái Xích Ô đứng sau lưng Thoát Đóa la to:
- Trời! Anh hùng xạ điêu! Trời! Anh ta là anh hùng xạ điêu! Mau chạy bây ơi! ... - Hắn nhanh nhẹn quay đầu ngựa bỏ chạy và đám đông vì quá sợ hãi cũng bỏ chạy mất dạng. Trên mặt đất chỉ còn lại một tên bị thương đang hấp hối. Hắn lên tiếng van xin:
- Xin đừng bỏ rơi tôi, xin hãy cứu tôi với! ...
Thiết Mộc Chân và Bác Nhi Truật quay ngựa lại xem qua người bị thương rồi xuống ngựa xé lấy một vạt áo để băng bó cầm máu cho nạn nhân. Hai người lại cùng khiêng gã bị thương để nằm ngang lên lưng ngựa, nói:
- Mong trời xanh sẽ phò hộ cho nhà ngươi!
Thiết Mộc Chân vỗ nhẹ vào mông ngựa và con ngựa đã ngoan ngoãn chở người bị thương đi. Đi được mấy bước, người bị thương tự quay đầu ngựa lại và nói với Thiết Mộc Chân:
- Thưa Thiết Mộc Chân chủ nhân? ông còn nhớ ra người hát hay có biệt hiệu là Bách Linh Điểu ở bộ lạc Khất Nhan trước kia không? Tôi chính là nô lệ trước kia của nhà ông. Tôi có hai thằng con trai đều làm nghề thợ rèn khá giỏi. Hôm nay tôi mới có dịp biết được Thiết Mộc Chân chủ nhân đã khôn lớn thành người. Chúng tôi lúc nào cũng nhớ đến người chủ cũ, muốn sớm rời bỏ Tháp Lý Hốt Đài!
Thiết Mộc Chân cảm động nói:
- Tốt! Này Bách Linh Điểu, tôi hoan nghinh việc anh muốn trở về. Anh về nói với bá tánh thuộc bộ lạc Khất Nhan vẫn còn nhớ tới tình xưa, thì Thiết Mộc Chân tôi luôn luôn trông chờ họ trở về.
- Tôi nhớ rồi. Thiết Mộc Chân, ông thật tốt bụng, chắc chắn sẽ được sự báo đáp tốt.
Khi Thiết Mộc Chân và Bác Nhi Truật đi tới chỗ hai người gặp nhau hôm trước, thì cả hai đều xuống ngựa. Thiết Mộc Chân nói với Bác Nhi Truật:
- Xin để lại chín con ngựa hợp ngân của tôi, còn tất cả những con ngựa khác thì xin anh hãy dẫn hết trở về nhà!
- Không, chiến lợi phẩm của anh thì anh hãy mang đi? Nếu không có anh, thì e là tôi không thể nào đuổi theo kịp bọn trộm ngựa.
- Này anh Thiết Mộc Chân, tôi xin mời anh hãy đến lều của chúng tôi ngồi chơi một chốc, để cha tôi nấu món cừu non thiếp lặc đãi anh, được không?
- Tình bạn của anh đối với tôi là đủ quá rồi, không cần phải nhọc công lo

việc ăn uống nữa.
- Anh đã mệt nhọc suốt mấy hôm, cho dù con lạc đà đi nữa cũng phải nằm xuống ngủ để lấy sức chứ?
- Đâu phải tôi không muốn đến nằm trên tấm thảm tại lều anh, để cho chiếc lưng sắp gãy đôi của tôi được thư giãn. Nhưng, tôi đang lo mẹ tôi ở nhà suốt mấy ngày qua ăn ngủ không yên. Vậy tôi phải mau trở về để cho bà ấy được an lòng.
- Thôi được! Này Thiết Mộc Chân đại ca, xin anh nói tôi gởi lời hỏi thăm mọi người trong gia đình anh. Tôi thật sự không muốn rời xa anh một phút. Tôi định sẽ trở về nhà thương lượng với cha tôi, di dời lều trại của chúng tôi đến chỗ anh cùng sống chung.
- Nhưng gia đình tôi hiện nay đang nghèo trắng tay!
- Cha tôi thường nói, mọi người ai ai cũng đặt hy vọng vào anh có thể trung hưng cho người Mông Cổ. Anh hãy chờ đợi tôi, lời nói của tôi cũng giống như một mũi tên khi bắn ra thì không bao giờ quay trở lại! Xin hẹn gặp lại nhá, người anh hùng xạ điêu!

- Nếu nói như thế, thì cả nhà chúng vẫn chưa chết đói hay sao? - Oát Nhi Bá năm nay đã già lụm cụm. Bà ta ngồi xếp bằng ngay ngắn, sau khi nghe Thoát Đóa báo cáo xong, bèn nói - Tức là thằng con trai lớn do người đàn bà của Dã Tốc Cai cướp về sinh ra đó phải không?... Phải nó bắn rơi con đại bàng đang bay giữa bầu trời đó không? ... Tên nó gọi là gì?
Tháp Lý Hốt Đài đang ngồi cung kính ở bên cạnh, vội vàng đáp:
- Tên nó là Thiết Mộc Chân.
- À, nó đặt cái tên quỉ quái đó hả? Nó năm nay chắc là 16 tuổi rồi phải không? - Oát Nhi Bá lại lên tiếng hỏi.
- Thưa vâng! Thưa vâng! .
Tháp Lý Hốt Đài vội vàng trả lời.
Thoát Đóa nói thêm:
- Thân thể nó cường tráng như một con bò mộng. Nó có thể đứng xa ngoài năm mươi bước bắn chết một người chăn ngựa của chúng ta và mũi tên thứ hai bắn trúng con đại bàng đang bay trên trời cao!
- Ai cho phép các ngươi đi ăn trộm ngựa? Đồ hạ tiện!- Oát Nhi Bá dù sao cũng là một trưởng lão trong gia tộc hoàng kim, là đại phi của Khả Hãn Yểm Ba Hài. Thoát Đóa sợ hãi bước thụt lùi. Oát Nhi Bá thở ra một hơi dài. Sáu năm trước đây bà ta nghĩ rằng chỉ bỏ rơi họ thì họ sẽ bị chết đói, không ngờ người đàn bà bị cướp về đó lại có thể nuôi dưỡng bầy con khôn lớn, đến nay chúng đã đủ lông đủ cánh rồi. Oát Nhi Bá buồn bã nhắm đôi mắt lại.
Tháp Nhi Hốt Đài dè dặt hỏi:
- Theo ý kiến của tổ mẫu phải làm thế nào? ...

Oát Nhi Bá mở đôi mắt ra nhìn thẳng vào đứa cháu:
- Cái đầu của ngươi đâu phải chỉ để biết uống rượu sữa ngựa. Tại sao ngươi không suy nghĩ xem, một khi chúng nó trưởng thành sẽ bỏ qua tất cả những chuyện quá khứ đối với ngươi chăng?
Tháp Lý Hốt Đài nói với một giọng quả quyết:
- Cháu sẽ đi giết hết chúng nó!
- Hử?! - Oát Nhi Bá mở to đôi mắt ra, nói tiếp - Bọn nhà ngươi muốn mọi người trên đồng cỏ này sẽ nguyền rủa người Thái Xích Đô chuyên đi hiếp đáp cô nhi quả phụ, tàn sát thẳng tay hay sao?
- Thưa tổ mẫu . . .
- Chỉ cần bắn chết một con đại bàng là đủ rồi!
- Giết quách Thiết Mộc Chân ư?
- Phải! Ngươi sẽ lấy lý do là nó quá tàn nhẫn, tự tay bắn chết đứa em ruột của nó. Với tư cách là trưởng bối, chả lẽ cháu không thể thay mặt Kha Ngạch Luân để dạy dỗ chúng nó hay sao?
Đôi mắt của Tháp Lý Hốt Đài bừng sáng lên:
- Phải! Đó là lý do chính đáng nhất! Cháu đi ngay đây!
Tháp Lý Hốt Đài dẫn một toán người ra đi ngay.
Thoát Đóa là người dẫn đường còn Tháp Lý Hốt Đài là người cầm đầu đám đông. Sau khi đến chỗ dựng lều trại của Thiết Mộc Chân, họ không còn thấy một chiếc lều Mông Cổ nào cả. Tháp Lý Hốt Đài lên ngựa đi xem chung quanh rồi nói với Thoát Đóa:
- Có phải nơi này không?
Thoát Đóa đưa tay chỉ những đống phân ngựa trên mặt đất, nói:
- Phải! Không lầm đâu! Xin ngài hãy xem đây này!
Tháp Lý Hốt Đài nhìn quanh bốn phía nói:
- Chúng trốn rồi chăng? Mau đuổi theo chúng! - Thoát Đóa phóng ngựa đi đầu để truy đuổi.
Trong khu rừng này do Thiết Mộc Chân dự cảm được tình hình nguy hiểm sẽ xảy ra, nên cả gia đình đã dọn tới đây và chọn một nơi đất trống tương đối rộng để dựng lều Mông Cổ. Biệt Lặc Cổ Đài vâng lệnh đi săn và đang truy đuổi theo một con thỏ. Khi tới bìa rừng, anh thấy từ xa có một đoàn ngựa đang phi nhanh, tung bụi mù mịt liền chạy trở về nhà báo cáo với Thiết Mộc Chân. Kha Ngạch Luân và Thiết Mộc Chân đưa người nhà trốn vào khe núi, trú ẩn xong thì Thiết Mộc Chân cùng Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài trở ra đốn cây dựng thành hàng rào để chuẩn bị nghênh chiến với Tháp Lý Hốt Đài.
Đoàn người của Tháp Lý Hốt Đài bao vây lấy khu rừng nơi cả nhà Thiết Mộc Chân đang dựng lều. Tháp Lý Hốt Đài chỉ huy đám đông tiến vào lùng sục cả khu rừng, giống như bổ lưới bắt cá.

Bốn mẹ con của Thiết Mộc Chân núp sau hàng rào, đều giương cung lắp tên, sẵn sàng chiến đấu. Thoát Đóa do nôn nóng muốn lập công nên xông vào rừng đầu tiên và đã lọt vào tầm bắn của nhóm Thiết Mộc Chân. Biệt Lặc Cổ Đài bắn ra mũi tên đầu tiên, bay xẹt sát da đầu của Thoát Đóa. Hắn la to:
- Bọn chúng ở đây rồi! - La xong, hắn vội vàng phủ phục sát mặt đất, không dám ngóc đầu dậy nữa. Cáp Tát Nhi bắn ra liền hai mũi tên, trúng ngay yết hầu hai tên Thái Xích Ô. Anh ta bắn tên chuẩn xác hơn Biệt Lặc Cổ Đài và là người bắn tên giỏi nhất trong mấy anh em. Sau khi phát hiện được mục tiêu, Tháp Lý Hốt Đài chỉ huy nhóm người Thái Xích Ô cùng tràn lên. Tuy nhiên, do chúng thấy có người trúng tên ngã quị, nên tiến lên rất thận trọng, không dám liều lĩnh. Nhóm người của Thiết Mộc Chân thấy mặc dù những làn tên tuy áp đảo được chúng không dám ngóc đầu dậy, nhưng không thể gây tử vong cho chúng được nữa. Cho nên vòng vây cứ mỗi lúc một thu hẹp. Thiết Mộc Chân nói:
- Hãy dừng lại đã! Chúng quá đông, còn ta thì không đủ tên để bắn. Như vậy, nếu kéo dài ra sẽ rất bất lợi. Bây giờ hãy trao hết tên cho Cáp Tát Nhi bắn, vì Cáp Tát Nhi có thể bắn bách phát bách trúng! - Mọi người tuân lệnh, trao tất cả những mũi tên của mình cho Cáp Tát Nhi. Trong khi đó, Cáp Tát Nhi núp trong vòng rào nhắm thẳng vào những tên Thái Xích Ô liều lĩnh tiến lên và đúng là một mũi tên giết được một kẻ địch, khiến bọn Thái Xích Ô không dám tiến lên nữa.
Tháp Lý Hốt Đài thấy bộ hạ của mình sợ chết, không dám xung phong, bèn núp vào phía sau gốc cây rồi hướng về vòng rào to tiếng gọi:
- Bớ thím Kha Ngạch Luân, tôi là Tháp Lý Hốt Đài đây, thím có nghe thấy tiếng nói của tôi không?
Kha Ngạch Luân nghe rõ tiếng nói của Tháp Lý Hốt Đài, liền từ phía sau hàng rào đáp lại:
- Tháp Lý Hốt Đài, sáu năm trước nhà ngươi đã sách động người trong bộ lạc di dời đi chỗ khác, bỏ rơi chúng tôi ở lại, thế mà ngày hôm nay nhà ngươi lại kéo tới định giết chết hết chúng tôi hay sao? Chả lẽ giữa chúng ta không phải cùng một tổ tiên hay sao? Chả lẽ không phải đều là hậu duệ của gia tộc hoàng kim cả hay sao? Chả lẽ không phải là người cùng có nhiệm vụ báo thù cho tổ tiên hay sao?
- Này thím Kha Ngạch Luân, vì thím dạy con không nghiêm, để cho thằng con lớn Thiết Mộc Chân bắn chết người em trai khác mẹ của nó, vậy mà thím vẫn làm ngơ! Tổ mẫu của tôi sai tôi đến đây để dạy dỗ nó, giúp cho nó biết đạo lý của người Mông Cổ!
- Tôi đã dạy dỗ nó xong rồi, không cần phải phiền tới nhà anh!
- Chỉ cần thím cho nó ra gặp tôi, thì tôi không bao giờ sát hại gia đình thím!
- Bớ Tháp Lý Hốt Đài, Dã Tốc Cai đúng là không xem lầm nhà ngươi. Nhà

ngươi là một tên có lòng tham không đáy, một tên "Khất Lân Thốc Hắc", vậy ta không bao giờ trao con trai ta cho nhà ngươi!
- Thím lo ngại tôi là người có lòng tham không đáy phải không? Này thím, chỉ cần thím trao một mình Thiết Mộc Chân ra, thì tôi sẽ thề với ông trời, không bao giờ động tới một sợi thừng, một khúc gỗ của gia đình thím nữa! Xin thím hãy tin ở tôi!
- Bớ Tháp Lý Hốt Đài, nhà ngươi đã hại chúng tôi một lần rồi, vậy tôi khuyên ngươi đừng dùng máu tươi của mình để làm hại chúng tôi một lần nữa?
- Bớ Kha Ngạch Luân, ngươi là một người đàn bà cố chấp. Hôm nay ta dẫn 300 người Thái Xích Ô tới đây, nếu ngươi ngoan cố chống trả, thì ta sẽ san bằng lều trại và giết hết các ngươi!
Thiết Mộc Chân suy nghĩ thấy người Thái Xích Ô quá đông, mặc dù tạm thời họ bị chặn đứng nhưng kéo dài thời gian thì chỉ dựa vào lớp rào đơn sơ thế sẽ không tài nào chận chúng mãi mãi được. Nếu chúng vượt qua được hàng rào, thì mẹ và các em trai các em gái sẽ gặp bất trắc ngay. Do vậy, trong khi hai người đang đối đáp thì Thiết Mộc Chân vội vàng nhảy lên lưng con ngựa ngân hợp mà cậu yêu thích nhất, rồi dùng bàn tay vỗ nhẹ vào cổ nó nói:
- Anh bạn tốt của tôi ơi, bây giờ thì hoàn toàn nhờ vào tài năng của anh đó! - Nói dứt lời, Thiết Mộc Chân thúc ngựa phóng nhanh qua hàng rào và nói to - Bớ Tháp Lý Hốt Đài, ta là Thiết Mộc Chân đây. Ta ở đây này! . . .
Thoát Đóa đưa tay chỉ về hướng Thiết Mộc Chân nói lớn:
- Đó chính là Thiết Mộc Chân! - Tháp Lý Hốt Đài vung tay một lượt, tức thì tất cả những người Thái Xích Ô đồng loạt thúc ngựa đuổi theo. Số người của Kha Ngạch Luân liền rút lui ra khỏi vòng rào.
Cáp Tát Nhi to tiếng nói:
- Bớ đại ca! Chạy cho mau!
Kha Ngạch Luân đưa hai tay lên bụm mắt mình, nói:
- Xin trời cao phù hộ cho con trai tôi!
Thiết Mộc Chân một mình một ngựa chạy như bay. Bọn người của Tháp Lý Hốt Đài vẫn đuổi theo thật rát. Thiết Mộc Chân liền phóng ngựa vào cửa núi Thiếp Nhi Cổ Niết Ôn Đô Nhi. Người ngựa của Tháp Lý Hốt Đài cũng nhanh nhẹn đuổi theo vào cửa núi. Chỉ trong chớp mắt chúng không thấy Thiết Mộc Chân đâu nữa. Tháp Lý Hốt Đài gò cương cho ngựa đứng lại. Tất cả bọn Thái Xích Ô cũng gò cương đứng lại. Nơi đây là một hẻm núi rất hẹp, hai bên vách núi dựng đứng, địa thế chẳng khác nào một mê hồn trận rối rắm, khi con người chui vào đây thì không làm sao tìm ra được. Nhưng hẻm núi này không có lối ra nào khác. Thiết mộc Chân chui vào đây chẳng khác nào chui vào một cái túi. Tháp Lý Hốt Đài yên tâm ra lệnh cho đám

đông:
- Hãy nổi lửa lên nấu thịt, dựng lều lên để ngủ. Chúng ta sẽ chờ đợi mãi vị anh hùng xạ điêu kia để nó tự tới đây nộp mạng. Trong khi đó, Thiết Mộc Chân ở sâu trong hẻm núi, dẫn con ngựa ngân hợp đến buộc dưới gốc cây, còn anh ta thì leo lên ngọn cây, tìm một cháng ba bằng phẳng, dùng sợi thắt lưng của mình buộc chặt vào nhành cây nằm xuống nghỉ lưng. Anh nghĩ bụng: Sự nguy hiểm đã tạm qua rồi, chỉ có điều là không có gì ăn. Nếu có chút gì ăn thì hay quá ôi, đành phải nhẫn nại, dù sao mẹ và các em trai các em gái đều được bình an vô sự rồi.
Bọn người Thái Xích Ô đang ở ngoài cửa núi khi kéo tới đây đã có sự chuẩn bị trước, nên khi mặt trời vừa lặn thì chúng nổi lửa nướng thịt ăn, ánh sáng rọi đỏ rực cả vách núi. Bọn Thái Xích Ô ăn uống no say và khi lửa tắt thì chúng nằm lăn xuống đất ngủ cả, chỉ còn để lại một số lính canh tuần.
Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, ba ngày trôi qua. Kha Ngạch Luân trong những ngày chờ đợi này cảm thấy rất nóng ruột. Cả nhà ngồi quây quần nhau, rau rừng và sữa ngựa để ở chính giữa nhưng không ai động đến. Thiết Mộc Luân bỗng khóc thút thít, nói:
- Mẹ ơi, con sợ!
Kha Ngạch Luân ôm chặt đứa con gái út vào lòng. Chính Kha Ngạch Luân cũng rất lo sợ vì không biết Thiết Mộc Chân ra sao. Nếu Tháp Lý Hốt Đài bắt không được Thiết Mộc Chân, chúng sẽ trở lại đây không? Có nên dời cả nhà đến một địa điểm khác an toàn hơn không? Nhưng nếu dời đi sau khi Thiết Mộc Chân thoát nạn trở lại tìm, làm sao tìm gặp được người nhà? Bà lại nghĩ đến việc Thiết Mộc Chân không mang thức ăn theo người mà nay đã ba hôm rồi, chắc là đói đến kiệt sức chăng?
Thoát Đóa dùng cán roi ngựa đập mạnh lên từng chiếc lều, gọi:
- Mau thức dậy! mau thức dậy!
Bọn Thái Xích Ô từ trong lều chui ra. Thoát Lý Hốt Đài đứng trước đám đông nói:
- Hãy nghe đây, chúng ta đã chờ bốn ngày rồi, vậy thằng nhóc đó nhất định sẽ nghĩ là chúng ta đã bỏ đi, vậy chúng ta nên tương kế tựu kế, lui ra khỏi cửa núi chừng hai lằn tên, rồi mai phục để chờ nó sa lưới!
Đám đông liền nhảy lên lưng ngựa rút đi. Bên ngoài cửa núi có một vùng đất trống khá to, chẳng khác nào một miệng túi đang được giương ra. Tháp Lý Hốt Đài dẫn người Thái Xích Ô mai phục trong những lùm cỏ rậm để chờ Thiết Mộc Chân xuất hiện.
Một tia nắng chiếu rọi trên mặt Thiết Mộc Chân, làm cho anh thức giấc. Thiết Mộc Chân bỏ một trái cây rừng vào miệng nhai từ từ. Loại trái cây này có thể giải khát nhưng không thể làm no bụng. Suốt mấy ngày qua, Thiết Mộc Chân phải đi bới rau rừng ăn sống cho đỡ đói. Giờ đây tứ chi của anh

cảm thấy rã rời, không còn đủ sức mạnh, nên trong lòng rất sợ hãi. Anh ta nhìn quanh khắp bốn phía, lắng tai nghe tiếng động, rồi từ ngọn cây tuột trở xuống đất, nghĩ bụng: Có lẽ bọn Tháp Lý Hốt Đài đã bỏ đi rồi. Do vậy, Thiết Mộc Chân liền đi khắp khểnh tới nơi buộc ngựa, nhưng anh ta không còn đủ sức leo lên lưng ngựa nữa, mà chỉ dẫn con ngựa đi theo mình. Hay nói đúng hơn, là anh ta phải ôm lấy con ngựa để đi ra cửa núi. Khi đến cửa núi thì hai chân vốn nặng nề của anh bỗng thấy hoạt động trở lại được. Anh muốn leo lên lưng ngựa nhưng khi vừa kéo yên ngựa thì chiếc yên bỗng rơi xuống đất. Thiết Mộc Chân không khỏi lấy làm lạ, khòm lưng để quan sát, thấy sợi dây da nịt ngang bụng ngựa vẫn còn, nên trong lòng không khỏi băn khoăn suy nghĩ: "Sợi dây da nịt qua bụng ngựa vẫn còn, vậy tại sao chiếc yên lại có thể rơi xuống đất? Ồ! Chắc chắn là trời cao bảo ta đừng ra khỏi miệng núi chứ gì!". Thế là Thiết Mộc Chân sửa lại yên ngựa rồi dẫn con ngựa quay trở vào hẻm núi.

Tháp Lý Hốt Đài đang mai phục trong lùm cỏ trông thấy Thiết Mộc Chân vừa xuất hiện, nhưng lại vội vàng quay vào hẻm núi thì liền đứng phắt dậy lớn tiếng ra lệnh:

- Mau bắn tên! Mau đuổi theo...

Người Thái Xích Ô lớp bắn tên lớp phóng lên lưng ngựa, nhưng khi Tháp Lý Hốt Đài chỉ huy đám đông phi ngựa vào hẻm núi thì không thấy bóng dáng Thiết Mộc Chân đâu nữa. Tháp Lý Hốt Đài nghiến răng nói:

- Lui trở ra ngoài, tiếp tục phong tỏa cửa núi, thử xem Thiết Mộc Chân có thể ở trong đó đến bao giờ!

Thời gian đã trôi qua hai ngày, như vậy là Thiết Mộc Chân đã trốn trong hẻm núi trước sau đến sáu ngày. Gã ca sĩ có tên gọi là Bách Linh Điểu bưng một tô trà sữa đi vào lều Tháp Lý Hốt Đài.

Tháp Lý Hốt Đài hỏi anh ta:

- Có động tịnh gì không?

Bách Linh Điểu đang lo lắng cho sự an nguy của Thiết Mộc Chân, nên cố tình nói:

- Không thấy động tịnh gì cả, có lẽ nó đã bị chết đói trong hẻm núi rồi chăng?

Thoát Đóa đứng bên cạnh nói:

- Không đâu? Nghe nói thằng nhóc đó chỉ ăn trái rừng và rau rừng để sống.

Bách Linh Điểu lắc đầu, nói:

- Nhưng trong đó tất cả đều là đá, đâu có rau rừng, trái rừng bao nhiêu để mà ăn?

Tháp Lý Hốt Đài nằm xuống thở dài một lượt, nói:

- Như vậy cho Thiết Mộc Chân nằm chết đói trên đá cũng được! Đúng thế, Thiết Mộc Chân đã tìm trái rừng và rau rừng trong hẻm núi ăn sạch cả rồi,

chung quanh đâu đâu cũng toàn là đá. Cậu nghĩ bụng: đã sáu ngày trôi qua rồi, thời gian đã khá dài rồi. Thế là cậu liền đứng lên, rồi dẫn con ngựa đi khấp khểnh về phía khu rừng. Cậu đi mãi đi mãi và bỗng bước hụt chân, té xuống đất ngất lịm đi. Trong mơ màng, Thiết Mộc Chân thấy mình trở lại bờ hồ Bujr và đang nằm trên bãi cỏ, còn Bột Nhi Thiếp thì đang sờ nhẹ lên gò má của mình! . . .

Thiết Mộc Chân khẽ lay động chiếc đầu, thì ra con ngựa ngân mã của cậu đang thè lưỡi liếm mặt cậu. Thiết Mộc Chân tỉnh lại, từ trong cổ áo móc ra xâu chuỗi hạt mà trước đây Bột Nhi Thiếp đã đeo vào cổ cho cậu, rồi đưa mắt nhìn về hướng chân trời xa. Con ngựa lại cúi đầu đưa mũi ngửi Thiết Mộc Chân có vẻ lo lắng. Thiết Mộc Chân đưa tay sờ bờm ngựa. Con ngựa dùng răng của nó cắn lấy cổ áo Thiết Mộc Chân kéo dậy. Thiết Mộc Chân lấy làm lạ, nghĩ bụng: "Chuyện gì sắp xảy ra? Ngươi muốn ta phải làm gì?" Thiết Mộc Chân bèn ngồi dậy và nhìn thấy cách đó không xa có một con sói đang ăn thịt một con hươu. Thiết Mộc Chân nuốt liền hai lần nước bọt, rồi từ từ đứng lên, bước đi từng bước. Con sói nghe động tịnh liền ngước đầu lên nhìn. Nó trông thấy Thiết Mộc Chân thì nhe nanh hù dọa. Thiết Mộc Chân cố giữ bình tĩnh, trố hai mắt đỏ gay nhìn thẳng vào con sói và bước lần đến chỗ con nai. Khi Thiết Mộc Chân bước đến sát cạnh xác con nai, thì cậu vừa nhìn chăm chú vào con sói, vừa quì xuống trước con nai. Con sói lui ra sau mấy bước, lại nhe nanh làm dữ. Thiết Mộc Chân vừa chăm chú nhìn con sói vừa đưa lưỡi dao lên cắt một miếng thịt nai bỏ ngay vào miệng và cố nuốt xuống. Con sói thấy vậy tiếp tục lui về phía sau. Thiết Mộc Chân bỗng lấy sức la lên một tiếng to, khiến con sói sợ hãi bỏ chạy mất. Thiết Mộc Chân ngửa mặt lên trời cười to cho đến khi chảy nước mắt. Cậu đưa hai tay lên trời nói lớn:

- Bớ Tháp Lý Hốt Đài! Bớ người Thái Xích ô, chúng bây muốn cho ta chết phải không? Nhưng ta nhất định phải sống! Ta nhất định phải sống! ... - Nói tới đây thì Thiết Mộc Chân cảm thấy buồng nôn và đã nôn ra miếng thịt nai sống vừa mới nuốt khi nãy. Thiết Mộc Chân vừa thở hổn hển, vừa ngã mình trở xuống đất, đôi mắt trào lệ hướng lên trời cao...

Ngoài cửa hang núi bọn Tháp Lý Hốt Đài đang chuẩn bị lên ngựa để tiến vào bên trong. Tháp Lý Hốt Đài vừa đưa mắt nhìn quanh vừa nói với mọi người:

- Thiết Mộc Chân đã trốn trong này suốt chín ngày qua, dù cho nó có thực sự bằng sắt thép đi nữa cũng phải chảy tan rồi!

Mọi người nghe qua đều cười rộ. Chính anh ta cũng cảm thấy câu nói hài hước của mình là hay, nên lên tiếng nói tiếp - Vậy mọi người phải chú ý tìm cho được xác chết của Thiết Mộc Chân. Ai tìm được trước tiên thì người đó sẽ được thưởng con ngựa ngân hợp mà anh ta đang cưỡi! - Đám đông lại

cười to một lần nữa!
- Kìa, Thiết Mộc Chân!
Bỗng có người buột miệng kêu lên một tiếng lớn. Đám đông cùng đưa mắt nhìn về phía cửa núi, thấy đúng là Thiết Mộc Chân đang xuất hiện tại đó. Tháp Lý Hốt Đài và bọn Thái Xích Ô ai ai cũng kinh ngạc. Thiết Mộc Chân cố đứng vững rồi cất tiếng cười, nói:
- Ồ! Các vị phụ lão, các anh em, đã sáu năm rồi chúng ta không gặp nhau mà các vị vẫn còn kiên nhẫn tốt đến thế! Các vị đã chờ tôi suốt chín ngày rồi! Này, Tháp Lý Hốt Đài thúc thúc, chỉ vì một đứa trẻ thuộc loại hậu sinh như tôi, mà chú phải huy động đến cả đám đông như thế này, vậy phải chăng chú quá xem trọng tôi!
- Thôi, đừng nói nhảm! Hãy chờ xem ta sẽ dạy dỗ ngươi như thế nào! - Tháp Lý Hốt Đài vung mạnh một cánh tay, tức thì hai tên Thái Xích Ô liền nhảy bổ tới chụp lấy Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân giương cung lắp tên gằn giọng quát:
- Không được tới gần tôi! - Đám đông liền nhanh nhẹn tìm chỗ ẩn nấp. Thiết Mộc Chân lại cất tiếng cười và nói - Đừng sợ, tôi cần ăn no rồi sẽ cùng đi!
- Hả?! - Tháp Lý Hốt Đài cất tiếng cười to, nói tiếp - Được, vậy hãy đưa thịt và nước đến cho anh ta!
Bách Linh Điểu vội vàng bưng thịt và nước đến. Thiết Mộc Chân ngồi xuống đất vừa thò tay định bóc thịt ăn, thì Tháp Lý Hốt Đài dùng mắt ra hiệu. Tức thì Thoát Đóa và hai tên Thái Xích Ô lập tức khống chế Thiết Mộc Chân. Tháp Lý Hốt Đài cười nhạt, nói:
- Nhà ngươi còn muốn được ăn thịt chăng? Ta nhất định sẽ để cho nhà ngươi thành một con ma chết đói! Hãy trói nó lại!

Thiết Mộc Chân bị khiêng đến trước mặt Tháp Lý Hốt Đài và cậu ta đã phun một bãi nước bọt khinh bỉ xuống trước mặt của tên này.

Tháp Lý Hốt Đài liền tung roi ngựa quất vào người Thiết Mộc Chân. Mấy tên Thái Xích Ô cũng bước tới dùng roi ngựa đánh loạn xạ lên đầu lên thân mình của Thiết Mộc Chân.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Bốn (2)

Thiết Mộc Chân được cho uống một ngụm sữa ngựa nên bắt đầu tỉnh lại. Cậu từ từ mở mắt ra, thấy người đang ôm cậu và cho uống sữa ngựa là một cô gái. Ngồi ở phía sau cô gái là một thiếu niên cũng cỡ tuổi Thiết Mộc Chân. Cậu ta muốn cử động nhưng thấy trên cổ mình như bị đóng gông. Cô gái lên tiếng nói:
- Cha ơi, anh ấy đã tỉnh dậy rồi! - Một người đàn ông tuổi trung niên bước tới.
Thiết Mộc Chân lên tiếng hỏi:
- Ở đây là nơi nào vậy?
- Đây là khu vực doanh trại của Thái Xích Ô. Tháp Lý Hốt Đài giao anh cho chúng tôi canh giữ.
- Ông tên gọi là gì?
- Tôi tên gọi là Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, là một nô lệ chuyên lo vắt sữa ngựa cho thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài. Còn đây là con gái của tội tên gọi Hợp Đáp An và đây là anh của nó tên gọi Xích Thích ôn. Nó cùng sinh ra một năm khi Kha Ngạch Luân phu nhân sinh ra cậu đấy!
Hợp Đáp An nói:
- Thưa cha, bây giờ trời đã tối rồi, không còn ai tới nữa đâu, vậy hãy tháo gông cổ của anh ấy xuống, rồi rữa vết thương cho anh ấy nhé?
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích khẽ gật đầu. Xích Thích ôn liền tháo bỏ gông cổ cho Thiết Mộc Chân và Tỏa Nhi Hãn Thất Thích bắt đầu rữa những vết thương do roi đánh trên người của Thiết Mộc Chân, riêng Hợp Đáp An thì bưng trà và thịt tới. Thiết Mộc Chân chụp lấy đùi cừu cắn một miếng to, không ngờ khi nuốt xuống thì bị mắc nghẹn. Hợp Đáp An vội vàng vuốt ngực cho Thiết Mộc Chân, nói:
- Hãy ăn từ từ, hãy uống nước trà sữa trước đi, kẻo lại bị mắc nghẹn chết đấy?
Đôi mắt của Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đã ngấn lệ, nói:
- Ôi! Anh chàng Tháp Lý Hốt Đài kia ngay đến thức ăn cũng không cho anh ấy. Mọi người đều cùng một dòng máu của tổ tông, thế tại sao lại nhẫn tâm đến như vậy? Bộ ông ta không sợ trời nhìn thấy, trừng phạt anh ta sao?
Hợp đáp An hạ thấp giọng, nói:
- Này Thiết Mộc Chân, cha em bảo anh hãy ăn nhiều một tí, uống nhiều một tí rồi nằm xuống ngủ một giấc cho ngon, chờ đến tối ngày mai... - Cô ta hạ giọng càng thấp hơn, nói tiếp - Tối ngày mai anh trai tôi sẽ giúp anh bỏ trốn!
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên, nói:
- Các người... các người thả tôi thì Tháp Lý Hốt Đài sẽ giết cả nhà các người ngay! Không thể được! Không thể được!
Hợp Đáp An nói:

- Cha tôi bảo chúng tôi là nô lệ của Tháp Lý Hốt Đài, vậy lấy tính mệnh thấp hèn của chúng tôi để đổi lấy tính mệnh cao quí của tiểu chủ nhân cũng xứng đáng mà!
Thiết Mộc Chân xúc động chụp lấy cánh tay của lão già, định nói gì nhưng lại thôi.
Đến chạng vạng tối ngày hôm sau, Hợp Đáp An đem thịt khô bỏ vào túi da đeo trên lưng ngựa, còn Tỏa Nhi Hãn Thất Thích thì đem một bầu sữa ngựa để thêm vào đó. Bên ngoài của gian lều, Xích Thích ôn đang cột yên lên lưng một con ngựa. Thiết Mộc Chân đang bị đóng gông nhìn thấy thế trong lòng hết sức vui mừng, vì cậu ta sắp được tự do. Bỗng nhiên, Xích Thích Ôn kinh hoàng kêu lên:
- Cha ơi! Có người đến! - Hợp Đáp An vội vàng chạy đến khe cửa sổ nhìn ra bên ngoài và trong lòng cũng cảm thấy hết sức căng thẳng. Đó là Thoát Đóa dẫn hai tên Thái Xích Ô đang phi ngựa chạy thẳng đến lều của họ.
Thoát Đóa nói lớn với Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đang bước ra trước lều đón họ:
- Thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài nói ngày mai là ngày 16 tháng 4, tức là ngày cỏ xanh bắt đầu sống trở lại, cũng tức là ngày người chăn nuôi di dời doanh trại của mình. Thủ lĩnh Đáp Lý Hốt Đài muốn dùng chiếc thủ cấp của Thiết Mộc Chân để tế trời, tế núi. Vậy ông hãy trao hắn cho tôi. Đêm nay sẽ do tôi canh giữ hắn!
Hợp Đáp An nước mắt ướt cả đôi má. Cô ta cắn mạnh vào tay của mình, xoay lưng đi chỗ khác thút thít khóc. Thoát Đóa đã bước vào lều, nhìn thấy Thiết Mộc Chân nằm nhắm mắt trên mặt đất, liền dùng chân đá một đá. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nói:
- Khắp mình anh ta đều bị thương, lại không được ăn gì, nên bây giờ ngay đến cử động cũng không thể cử động được nữa!
Thoát Đóa phun một bãi nước bọt, rồi ra lệnh cho hai tên Thái Xích Ô đỡ Thiết Mộc Chân đi ra ngoài.
Hợp Đáp An ngã vào lòng Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, nói:
- Cha ơi! Họ định giết Thiết Mộc Chân kia! Vậy cha mau nghĩ ra cách gì cứu anh ấy đi! Cha ơi! Cha ơi!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lắc đầu, hai dòng lệ già của ông cũng chảy ướt cả đôi gò má, nói:
- Thật tội nghiệp? Thật tội nghiệp! Tại sao trời xanh lại sớm thu hồi Thiết Mộc Chân như vậy!
Tại Chiếc lều nóc vàng của Tháp Lý Hốt Đài, các quí tộc của bộ lạc Thái Xích Ô đang ngồi quay quần trên mặt đất, chung quanh ly uống rượu ngổn ngang. Tất cả họ đều bắt đầu say.
Bên ngoài chiếc lều đám đông đám đông đang nhảy cuồng nhiệt chung

quanh đống lửa, ly uống rượu cũng như tô chén bừa bãi khắp mọi nơi. Bách Linh Điểu vừa kéo chiếc đàn đầu ngựa vừa cất giọng bi thảm hát lên một bài hát:
Hỡi trời đêm đen tối ơi, ánh đêm thật ghê sợ!
Hỡi con lạc đà con cô độc ơi, ngươi đang khổ sở đi tìm...
Hỡi người mẹ thân yêu, mẹ đang ở đâu?
Tôi đang gào khóc và đi tìm khắp chốn...
Tôi đang nhớ mẹ... lệ đã cạn rồi!
Lòng tôi đau đớn như bị dao cắt.
Tìm khắp cả thảo nguyên vẫn không thấy đâu,
Trời đông giá rét đang hành hạ mọi người!
Trong một chiếc lều cũ kỹ rách nát, ba người của Thoát Đóa đang canh giữ Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nằm rũ riệt trên mặt đất, hé mở đôi mắt để nhìn ba người của Thoát Đóa đang cùng uống rượu sữa ngựa. Hai tên kia đã say vùi, riêng Thoát Đóa thì đang cất tiếng hát nghêu ngao lạc điệu theo giọng hát của Bách Linh Điểu ở bên ngoài.
Thiết Mộc Chân gượng ngồi dậy nói:
- Này, Thoát Đóa!
Thoát Đóa giật mình hỏi:
- Cái gì vậy?
- Anh từng làm Na Khả Nhi một thời gian cho cha tôi. Trước đây bảy năm anh đã giết phụ thân của Mông Lực Khắc - cụ già Sát Thích Hợp.
- Mầy. . . mầy muốn gì?
Một chút nữa đây tôi sẽ chết, vậy anh không sợ tôi lên trời tố cáo sao?
- Mầy tố cáo tao hả?
- Như anh đã biết, khi tôi sinh ra trong lòng bàn tay tôi có nắm chặt một hòn máu đông kia mà!
- Ờ! Nhưng nhưng việc đó thì sao?
- Khi tôi chết thì linh hồn của tôi không bao giờ chết, muốn đi đâu thì đi, muốn đến thăm anh thì cứ đến. Nếu anh không tin xin cứ hỏi các giáo sĩ Tát Mãn thì sẽ rõ.
Thoát Đóa bắt đầu sợ, cất giọng run run nói:
- Thưa tiểu chủ nhân, tôi không có cách nào khác hơn kia mà. Chắc là tiểu chủ nhân vẫn nhớ, trong việc phụ thân của tiểu chủ nhân cướp mẫu thân của tiểu chủ nhân có mặt tôi; trong việc bắt sống Thiết Mộc Chân Ngột Cách có tôi; trong việc đưa tiểu chủ nhân đến bộ lạc Hoằng Cát Thích cũng có tôi; suýt chút nữa tôi đã cùng phụ thân của tiểu chủ nhân uống rượu độc của người Tháp Tháp Nhi, vậy tôi đối với gia đình của tiểu chủ nhân như thế nào?
- Nhưng sau đó?

Sau đó tôi đã trở thành người hầu của Tháp Lý Hốt Đài, vậy ai vì chủ nấy chứ sao? Điều đó tiểu chủ nhân không thể trách tôi được!
- Thôi được! Bây giờ anh hãy cho tôi một chén rượu sữa ngựa để uống đi! Nếu tôi uống say rồi dù có chết cũng không cảm thấy đau đớn lắm. Chừng đó có lẽ linh hồn tôi sẽ tha thứ cho anh!
- Được! được! - Thoát Đóa bưng một chén rượu sữa ngựa, sợ sệt bước đến gần Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân bất thần dùng chiếc gông trên cổ đánh mạnh ra một cái và đã đánh trúng ngay đầu Thoát Đóa, làm cho hắn ngã xuống đất bất tỉnh.
Cả khu vực dựng lều của bộ lạc Thái Xích Ô đang chuẩn bị lễ tế trời tế núi, mọi người đều đang ăn tiệc, đang nhảy múa. Tên đao thủ phủ của đạo Tát Mãn từ trong bước ra, mọi người đều im lặng. Tháp Lý Hốt Đài thấy thời giờ đã đến, bèn bước vào lều của tổ mẫu Oát Nhi Bá. Anh ta bước đến trước chỗ nằm của tổ mẫu, nói với Oát Nhi Bá đang nằm một cách bình tĩnh:
- Thưa tổ mẫu!... Thưa tổ mẫu! Tổ mẫu còn nghe được tiếng con nói không?
- Ta còn nghe được! - Tiếng nói như từ chốn xa xôi vẳng lại.
- Sắp dùng thủ cấp của Thiết Mộc Chân để tế trời tế núi rồi! Hãy chờ đợi một chốc!
- Ta... chờ...
Nói dứt lời thì đôi môi của bà ta khẽ lay động.
- Tổ mẫu muốn nói gì? - Tháp Lý Hốt Đài kê sát lỗ tai vào miệng của Oát Nhi Bá đang vận dụng hết sức tàn còn lại nói:
- Ta sẽ thăng thiên và cần Thiết Mộc Chân dẫn đường cho ta... - Tháp Lý Hốt Đài nghe qua không khỏi giật mình. Anh ta bước nhanh ra ngoài. Trên bãi đất trống đã bố trí xong việc tế lễ. Những giáo sĩ Tát Mãn đang chờ đợi. Riêng tên đao thủ phủ thì đứng yên chờ lệnh.
Tháp Lý Hốt Đài từ trong bước ra và theo sau là một đám đông quí tộc Tháp Lý Hốt Đài đi tới trước bàn tế lễ, to tiếng xuống lệnh:
- Bắt đầu lễ tế trời, tế núi!
Tiếng trống của các giáo sĩ Tát Mãn liền nổi lên và cũng liền nghe tiếng chân giậm trên đất, tiếng lục lạc mang ở cạnh sườn họ khua vang, người truyền lệnh nói to:
- Dẫn Thiết Mộc Chân ra! ...
Một đội vệ sĩ xếp hàng chỉnh tề liền chạy đi. Hai tên đao thủ phủ tay cầm dao bước tới uống một chén rượu, rồi bắt đầu mài dao trên mặt đá.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, Bách Linh Điểu đứng chen giữa đám đông nhưng nét mặt họ tỏ ra hết sức buồn khổ, hai khóe mắt của họ cũng đang tuôn lệ đầm đìa. Nhưng một số đông vẫn tỏ ra vui vẻ, vẫn tỏ ra khát máu và cũng có người tỏ ra sợ hãi, tỏ ra háo kỳ.
Bỗng nhiên đội võ sĩ từ trong chạy tán loạn trở ra. Chúng vừa chạy vừa la:

- Trốn rồi! Tội nhân đã trốn rồi! Bớ thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài, Thiết Mộc Chân đã trốn rồi!
Tháp Lý Hốt đài kêu "Trời" một tiếng, rồi nhanh nhẹn chạy về hướng chiếc lều giam giữ Thiết Mộc Chân. Anh ta xông vào trong lều, nhìn thấy hai người đang say mèm nằm lăn dưới đất, còn Thoát Đóa thì bị vỡ đầu chảy máu, nằm rên rỉ cạnh đó. Hắn lên tiếng:
- Nhanh lên! thủ lĩnh, Thiết Mộc Chân... bỏ trốn... bỏ trốn rồi!
Tháp Lý Hốt Đài chụp lấy hắn ta hỏi:
- Hắn bỏ chạy về hướng nào? Tại sao hắn lại trốn được?!
Thoát Đóa trả lời qua giọng ấp úng:
- Không biết!... Nó... nó chắc là được trời che chở, giúp đỡ nó!
Tháp Lý Hốt Đài xô ngã Thoát Đóa, giận dữ chụp lấy một ngọn roi ngựa đánh túi bụi vào ba tên đang nằm dưới đất. Một người Thái Xích Ô chạy tới la to:
- Thưa thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài, hãy mau vào xem tổ mẫu của thủ lĩnh !
Tháp Lý Hốt đài giật mình, buông bỏ rơi ngựa, nhanh chân chạy về hướng chiếc lều Mông Cổ nóc vàng. Hắn vạch đám đông và đến trước mặt Oát Nhi Bá, trong khi hai tay của Oát Nhi Bá thì sờ soạn loạn xạ về phía trước. Tháp Lý Hốt Đài chụp lấy bàn tay của bà ta để giữ lại. Oát Nhi Bá hỏi:
- Thiết Mộc Chân bỏ trốn rồi sao?
Tháp Lý Hốt Đài nghiến răng nói:
- Xin tổ mẫu hãy yên tâm, để con bắt lại hắn!
Đôi mắt của Oát Nhi Bá bắt đầu trợn trắng. Tháp Lý Hốt Đài vội vàng nói:
- Nó mang gông cổ, lại hơn 10 ngày đêm không được ăn uống, chắc chắn không thể bỏ chạy xa.
Oát Nhi Bá bỗng ngồi dậy, gọi:
- Bớ Thiết Mộc Chân...
Mọi người kinh ngạc đến mất bình tĩnh. Hai tay của Oát Nhi Bá lại đưa thẳng về phía trước, miệng há hốc và không cử động nữa. Một lúc lâu sau cũng không nghe bà ta nói thêm gì và cũng không nghe tiếng thở. Tháp Lý Hốt Đài từ từ đặt tổ mẫu nằm yên xuống, đưa tay vuốt mắt cho đôi mắt của bà ta nhắm lại. Xong, hắn quay phắt người đi nhanh ra ngoài, dùng một giọng nói nặng nề nói với đám đông:
- Tổ mẫu của ta cũng giống như lão tổ mẫu A Lan Khoát A, suốt cuộc đời đã vì cố Khả Hãn Yểm Ba Hài; đã vì bộ lạc Khát Nhan của Mông Cổ; đã vì gia tộc Thái Xích Ô của chúng ta, nên đã đau khổ suốt cả cuộc đời, nay thì bà thăng thiên rồi! Nhưng, bà vẫn không thể nhắm mắt và câu nói cuối cùng của bà là "Thiết Mộc Chân”!
Nước mắt từ hai khóe mắt của hắn trào ra. Hắn to tiếng ra lệnh:
- Mọi người hãy nghe ta đây! Vì sự yên ổn lâu dài của người Thái Xích Ô, vì

linh hồn của tổ mẫu Oát Nhi Bá hãy còn chưa rời khỏi vùng chăn nuôi để lên trời, chúng ta phải chia nhau đi tìm ngay Thiết Mộc Chân và đưa hắn về xử tử ngay lập tức. Ta chỉ cần chiếc thủ cấp của hắn để tế trời tế đất! Nhanh lên! Hãy nhanh lên đi tìm bắt cho được Thiết Mộc Chân!

Mọi người nhận được lệnh đều túa ra đi tìm kiếm. Vó ngựa chạy dồn dập, chân người lào xào, đuốc sáng đâu đâu cũng thấy. Những lưỡi dao bén chém lia lịa vào những lùm cỏ, những cây giáo dài đâm thẳng vào bên trong những lùm cây, tất cả những lều Mông Cổ đều bị lục xét tung tóe. Trên sườn núi những ngọn đuốc kéo dài như một con rồng bò nhanh khắp mọi nơi. Trong rừng đâu đâu cũng thấy đuốc sáng, không khí cả vùng không có nơi nào là không sôi nổi.
Trời đã sáng, Tỏa Nhi Hãn Thất Thích kéo lê cây giáo, miệng ngáp dài, bước những bước khập khểnh trở về đến trước lều của mình, mệt nhọc ngồi xuống một chiếc đôn bằng gỗ, dùng đấm đấm nhẹ vào lưng. Hợp Đáp An từ trong lều bước ra, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, rồi đến gần người cha. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích cất tiếng than: "Ôi! Suốt cả đêm không chợp mắt, vừa đói vừa mệt". Tháp Lý Hốt Đài cho biết, ăn cơm sáng xong thì lại tiếp tục đi lùng sục nữa. - Ông vừa nói vừa cười - Có lẽ Thiết Mộc Chân được trời phù hộ đấy. Cả vạn người đi kiếm khắp một vùng rộng mấy mươi dặm, kể cả rừng, chẳng khác gì lấy lược chải bờm ngựa, thế mà vẫn không tìm ra được nó!
Hợp Đáp An cũng cười. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đứng lên, nói:
- Uống một tí trà sữa. Ăn một tí thịt khô, rồi ngủ một chốc mới được. Bộ xương của ta sắp tan rã rồi đấy! - Vừa nói ông vừa bước vào lều.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích vừa mới bước vào cửa lều thì giật nẩy người - Thiết Mộc Chân đang đứng trước mặt ông - Trời! Sao cậu lại có mặt ở đây? !
Xích Thích Ôn đứng bên cạnh lên tiếng giải thích:
- Anh ấy mang gông lẩn trốn dưới bờ sông khi trời sắp sáng mới chạy vào nhà mình.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nhìn đống quần áo ướt và chiếc gông gỗ bỏ trên sàn nhà, nói:
- Mau đốt cả đi! mau đốt cả đi! - Hợp Đáp An bèn đem quần áo thẩy vào bếp, dùng búa chẽ chiếc gông gỗ ra bỏ vào bếp đốt luôn.
Thiết Mộc Chân nói:
- Thưa cụ! bây giờ tôi phải đi, vậy cụ có thể cho tôi mượn một con ngựa không?
- Không được! - Cụ già bác bỏ hẳn.
- Thưa cha, xin cha hãy cho anh ấy mượn một con ngựa đi nào! - Hợp Đáp An nài nỉ cha giúp cho Thiết Mộc Chân.

Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nói:
- Không phải cha từ chối không cho cậu ấy mượn ngựa, mà vì cậu ấy không thể đi ngay bây giờ. Hiện giờ, khắp mọi nơi đều có đặt chốt canh. Cậu ấy đi chưa được bao xa thì sẽ bị người của Tháp Lý Hốt Đài bắt giữ.
Hợp Đáp An cuống quít đến trào nước mắt, nói:
- Vậy phải làm sao bây giờ?
Hãy trốn lại trong nhà của chúng ta. Phải trốn ở đây mấy hôm nữa rồi sẽ tính!
- Trốn ở đây ư? Thưa cha, chúng nó đã đến đây khám xét hai lần rồi, cho nên nơi đây vẫn không phải là chỗ an toàn. Vậy cha hãy nghĩ một biện pháp khác!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích suy nghĩ một chốc nói:
- Lông cừu! Thưa tiểu chủ nhân, chúng tôi đành phải chịu lỗi là để tiểu chủ nhân chui vào đống lông cừu để trốn!
Thiết Mộc Chân quì hai đầu gối xuống đất nói:
- Đa tạ đại bá!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích vội vàng quì xuống đỡ Thiết Mộc Chân đứng dậy, nói:
- Ôi chao! làm như vầy đâu có được. Cậu là chủ nhân của gia tộc hoàng kim cao quí, còn tôi là nô lệ hèn hạ kia mà. Một con chim nhỏ khi bị diều hâu truy đuổi bắt buộc phải vào lùm cỏ mà trốn và lùm cỏ đã cứu lấy tính mệnh cho con chim, vậy ba cha con chúng tôi đây chả lẽ không bằng cây cỏ hay sao?
Thiết Mộc Chân nói qua giọng cảm kích:
- Thưa cụ, nếu Thiết Mộc Chân tôi sau này làm nên sự nghiệp, nhất định sẽ phải báo đáp ơn cứu mạng của cụ ngày hôm nay!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lắc đầu, đáp:
- Tỏa Nhi Hãn Thất Thích tôi không phải muốn thi ân cầu báo như bọn tiểu nhân đâu. Này, Hợp Đáp An, con hãy ra ngoài nhìn chung quanh xem có những cặp mắt nào theo dõi dò xét không?
Hợp Đáp An xách chiếc thùng đựng sữa rồi bước ra khỏi lều. Cô ta bước đến cạnh một con ngựa cái ngồi xuống vắt sữa rồi đưa mắt nhìn khắp bốn bên. Sau khi xác định khung cảnh chung quanh là an toàn, nàng mới để thùng sữa xuống rồi đưa tay vẫy về hướng chiếc lều. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích và Xích Thích Ôn đỡ Thiết Mộc Chân bước ra khỏi lều. Ba cha con của Hợp Đáp An liền moi một lỗ trống bên dưới đống lông cừu to tướng để cho Thiết Mộc Chân chui vào đấy, rồi sửa đống lông cừu lại như bình thường. Thiết Mộc Chân nằm dưới đống lông cừu dùng tay vạch ra một khoảng trống để thở. Trên đầu Thoát Đóa còn rịt vải trắng và nơi vết thương hãy còn rướm máu. Hắn phi ngựa đến gọi Xích Thích Ôn và Tỏa Nhi Hãn Thất Thích tiếp tục đi

lùng sục Thiết Mộc Chân. Tháp Lý Hốt Đài cho rằng còn để Thiết Mộc Chân sống sót thì chính là một mầm mống tai họa đối với hắn. Vì hắn biết sớm muộn gì Thiết Mộc Chân cũng sẽ lấy mạng hắn. Cho dù phải lật tung cả khu chăn nuôi này lên hắn cũng phải tìm cho được Thiết Mộc Chân. Theo hắn, Thiết Mộc Chân vừa bị đóng gông vừa nhịn đói suốt mấy ngày liền chắc chắn thân thể không còn đủ sức mạnh để trốn đi xa. Do vậy, hắn lại dẫn đám đông đi lùng sục. Những khu rừng, những sườn núi, dọc theo bờ sông, giữa bầy ngựa, giữa bầy cừu đang chăn thả... hắn nghi nơi nào con người có thể lẩn trốn được thì đến đấy lùng sục.

Riêng Thiết Mộc Chân đang trốn dưới đống lông cừu mặc dù tạm thời cũng được yên ổn, nhưng lúc bấy giờ đang tiết tháng 4 âm lịch, khí trời bắt đầu nóng bức, Thiết Mộc Chân nằm dưới đống lông cừu lại càng cảm thấy nóng bức và ngột ngạt hơn. Khắp người cậu mồ hôi đổ ra như tắm. Cậu há hốc mồm để thở nhưng vẫn cảm thấy thiếu không khí. Chẳng bao lâu sau, Thiết Mộc Chân không thể chịu đựng được nữa. Cậu không cần biết tới điều gì sẽ xảy ra cho mình, vội vàng lấy tay vạch đống lông cừu chui ra. Hợp Đáp An đang đứng phơi thịt khô trông thấy Thiết Mộc Chân chui ra thì hết sức hoảng sợ, đưa mắt nhìn quanh rồi nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh Thiết Mộc Chân nói:

- Thưa tiểu chủ nhân, anh tuyệt đối không thể chui ra ngoài như thế này. Nếu để người ta thấy được thì mạng sống không còn nữa! Không thể được! Sự nóng bức làm cho tôi chết mất! - Thiết Mộc Chân vẫn không chịu chui trở vào đống lông cừu.

Hợp Đáp An đè vai Thiết Mộc Chân lại nói:

- Anh hãy chờ một chốc! - nàng vội vàng chạy vào trong lều xách ra một túi nước trao cho Thiết Mộc Chân.

Thiết Mộc Chân vì bị đổ quá nhiều mồ hôi nên cảm thấy rất khát, anh há miệng uống nước nghe ừng ực. Hợp Đáp An hỏi qua giọng quan tâm:

- Anh thấy thế nào rồi? khỏe hơn không?

Thiết Mộc Chân vừa thở hổn hển vừa đáp:

- Trong đó vừa nóng lại vừa ngộp, ngay không khí cũng không... đủ để thở!

Hợp Đáp An suy nghĩ một chốc, nói:

- Anh hãy dùng sức mạnh đẩy cho đóng lông cừu nới rộng ra - Thiết Mộc Chân làm đúng theo lời chỉ dẫn. Hợp Đáp An cũng cúi mình chui vào đống lông cừu, rồi dùng sức mạnh của mình đẩy lông cừu lên, tạo thành một khoảng trống lớn nói tiếp - Thưa tiểu chủ nhân, hãy mau chui trở vào! - Thiết Mộc Chân làm đúng theo lời và hai người cùng ngồi trong khoảng trống giữa đống lông cừu. Hợp Đáp An hỏi - Như vầy anh cảm thấy đỡ hơn không?

Thiết Mộc Chân cảm thấy đỡ hơn lúc nãy rất nhiều, nhưng cậu ta thấy Hợp

Đáp An ngồi với mình trong đống lông cừu như vậy sẽ rất khổ sở, anh thực không nở. Hợp Đáp An đoán ra ý nghĩ của Thiết Mộc Chân, bèn lên tiếng nói:
- Miễn tiểu chủ nhân cảm thấy dễ chịu là được rồi, đừng lo cho tôi.
Tháp Lý Hốt Đài lùng sục cả nửa ngày mà vẫn không thu hoạch được gì. Thoát Đóa nói với anh ta:
- Thưa thủ lĩnh, cứ lùng sục tới lùng sục lui như vầy thì không có ích lợi gì. Biết đâu hắn trốn trong lều của một gia đình nào đó tại khu chăn nuôi? - Tháp Lý Hốt Đài nghe qua lời nói của Thoát Đóa như được một sự gợi mở. Xích Thích Ôn không khỏi giật mình liền lên tiếng phản bác:
- Tất cả các lều trong khu chăn nuôi chẳng phải đã lục soát hết cả rồi sao? Hơn nữa, ai lại chẳng biết Thiết Mộc Chân là tai họa đối với người Thái Xích Ô, vậy ai dám chứa chấp hắn để bị chém đầu? Chính vì anh không canh gác kỷ nên mới làm cho thủ lĩnh chịu nhiều khó nhọc như thế này!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích cũng nối lời của cậu con trai:
- Hừm! Này Thoát Đóa, anh trước kia là Na Khả Nhi của Dã Tốc Cai, vậy có phải anh vì nhớ chủ cũ nên cố ý thả Thiết Mộc Chân không?
Câu nói này quả là một đòn đánh trí mạng vào Thoát Đóa. Hắn giận dữ đưa tay lên chỉ thẳng vào hai cha con của Xích Thích ôn, nói:
- Bọn ngươi! Bọn ngươi đừng ngậm máu phun người đấy nhé!
Tháp Lý Hốt Đài vốn là người đa nghi, nghe qua liền nhìn thẳng vào Thoát Đóa làm cho anh ta sợ hãi bước thối lui, nói:
- Thưa thủ lĩnh, ngài chớ nên tin lời nói hồ đồ của họ. Tôi đối với ngài bao giờ cũng trung thành cả!
Tháp Lý Hốt Đài nghiến răng ra lệnh:
- Hãy trói Thoát Đóa lại cho ta! - Bách Linh Điểu từ lâu đang oán hận Thoát Đóa cho nên liền cùng với một số người khác bước tới đè Thoát Đóa trói lại. Thoát Đóa lớn tiếng kêu oan, nhưng chỉ một lát sau thì anh ta đã bị trừng trị bằng cách cho bốn con ngựa giẫm lên thân mình.
Trời bắt đầu tối, đống lông cừu không còn quá nóng như lúc ban trưa nữa. Hợp Đáp An nói:
- Thưa tiểu chủ nhân, bây giờ tôi phải trở về lều để lo bữa ăn cho tiểu chủ nhân.
Thiết Mộc Chân đưa bàn tay ra chụp lấy cánh tay của Hợp Đáp An nói:
- Này Hợp Đáp An, cô thật tốt!
Hợp Đáp An đã là một cô gái 15 tuổi, tức ở vào cái tuổi bắt đầu biết yêu. Việc cô ngồi gần sát một bên người con trai như thế này là lần đầu tiên. Đôi mắt cô ửa lệ nhìn Thiết Mộc Chân nói:
- Thưa tiểu chủ nhân, sau này chắc tiểu chủ nhân không quên tôi chứ?
Thiết Mộc Chân mặc dù không bao giờ quên được Bột Nhi Thiếp, nhưng

giữa hai người là một mối tình trong trắng của hai thiếu niên vừa lên chín tuổi, nay lại cùng một cô gái tóc thề ngang vai, ngồi dựa vào nhau, tất nhiên là về mặt tình cảm không khỏi xúc động. Thiết Mộc Chân dùng một giọng nói như thề, đáp lời Hợp Đáp An:
- Tại làm sao tôi quên được cô chứ? Chả lẽ tôi có thể quên mất những ngày hoạn nạn như thế này sao? Như vậy, tức là tôi không bao giờ quên được tình cảm ấm áp và những sự chăm sóc chu đáo mà Hợp Đáp An đã trao cho tôi. Khi nào tôi có sự nghiệp, nhất định sẽ đến cưới cô.
- Nhưng tiểu chủ nhân đã đính hôn rồi kia mà?
- Ờ! Đó là cô Bột Nhi Thiếp ở bộ lạc Hoằng Cát Thích.
- Cô ấy tốt không?
- Cũng tốt như cô vậy!
- Không, cô ấy là người Hoằng Cát Thích cao quí, còn tôi là một nô lệ người Thái Xích ô, vậy làm thế nào so sánh với cô ấy được?
- Này, Hợp Đáp An!
- Tôi có một nguyện vọng như thế này, tiểu chủ nhân có thể đồng ý không?
- Cô hãy nói đi, tôi sẽ đồng ý!
Mai sau nếu thực sự nếu có ngày tiểu chủ nhân tạo nên sự nghiệp, thì cho tôi làm một tên nô lệ để hầu hạ tiểu chủ nhân suốt đời!
- Này Hợp Đáp An, cô gái tốt của tôi ơi! - Thiết Mộc Chân ôm chầm lấy Hợp Đáp An. Hợp Đáp An cũng ôm siết Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nói:
- Không, tôi nhất định sẽ cưới cô!
Xích Thích Ôn đem một chiếc túi da chứa đầy sữa ngựa treo trên lưng ngựa và còn dùng một chiếc bao tử bò phơi khô chứa đầy thịt khô do Hợp Đáp An phơi. Người Mông Cổ có thể phơi khô nguyên cả con bò và đựng vào chiếc bao tử bò phơi khô. Hợp Đáp An đưa cung tên cho cha. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích ra hiệu cho Hợp Đáp An, bảo nàng bước ra trước lều nghe ngóng động tịnh rồi lấy tất cả những cây tên trong giỏ đựng tên ra, chỉ chừa lại cho Thiết Mộc Chân hai cây tên trong giỏ, nói:
- Này tiểu chủ nhân, bây giờ có thể đi được rồi. Ngựa không lắp yên là vì sợ bị người ta phát hiện ra đấy là con ngựa của tiểu chủ nhân; không mang theo dụng cụ đánh lửa là để khi tiểu chủ nhân dừng ngựa ngủ đêm không thể đốt lửa nấu cơm, mà phải ngày đêm phi ngựa thoát ra khỏi miệng cọp. Còn hai cây tên này là để cho chủ nhân tự vệ, nếu đem theo nhiều e rằng chủ nhân vì tính háo đấu mà làm hỏng đại sự. Khi chủ nhân gặp lại Kha Ngạch Luân phu nhân thì nói với bà ấy là Tháp Lý Hốt Đài định tắm máu khu vực dựng lều của các vị, vậy các vị hãy mau chuyển đi nơi khác.
Thiết Mộc Chân hết sức cảm phục những tính toán thực chu đáo của Tỏa Nhi Hãn Thất Thích. Vừa lúc đó Hợp Đáp An từ bên ngoài hối hả đi vào,

nói:
- Thưa cha, có người tới!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích cả kinh, lên tiếng hối:
- Mau! Mau chui vào đống lông cừu!
Hợp Đáp An dẫn Thiết Mộc Chân đi ra ngoài. Xích Thích Ôn ngồi xuống chụp lấy một cộng sườn cừu nướng, rồi dùng dao cắt thịt ăn. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích thì nằm ngay xuống thảm giả vờ ngủ, nhưng vẫn nghiêng một lỗ tai xuống đất để nghe ngóng động tịnh. Chiếc cửa lều bị vén lên và Thoát Đóa từ ngoài bước vào, nói:
- Này Xích Thích ôn, nhà ngươi chỉ là một con lạc đà con, cắn không chết ta đâu! Tháp Lý Hốt Đài thủ lĩnh bảo ta tới đây dò xét xem phải cha con nhà ngươi đang giấu Thiết Mộc Chân trong lều hay không?
Xích Thích Ôn nhảy tưng lên nói:
- Cái gì? tôi giấu Thiết Mộc Chân ư? Có phải anh đã nói gì trước mặt thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài đó không?
- Đúng vậy!
- Khá khen cho Thoát Đóa! Vậy thì anh cứ lục soát đi! Nếu ngày hôm nay anh không lục soát được Thiết Mộc Chân trong lều của chúng tôi, thì tôi sẽ mạng đổi mạng với anh đó!
- Ngươi đừng giở trò với ta nữa, ta nhất định phải lục soát!
Anh ta quay mặt ra ngoài cửa lều gọi to:
- Đi vào lục soát!
Bách Linh Điểu và một người Thái Xích Ô nữa, cùng bước vào những chỗ nào có thể ẩn núp được, như thùng vắt sữa ngựa, rương đựng đồ, đống y phục, anh ta đều lục soát tất cả.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích làm bộ như bị tiếng ồn giựt mình thức giấc, hỏi:
- Các anh đang tìm gì thế?
Thoát Đóa thất vọng dùng chân đá vào chậu đựng thịt để trước mặt Xích Thích Ôn. Xích Thích Ôn liền đứng phắt dậy, chụp lấy áo của Thoát Đóa nói:
- Anh?!... Hãy đi với tôi đến trước mặt thủ lĩnh Tháp Nhi Hốt Đài!
Thoát Đóa xoay qua tròng mắt, nói:
- À, còn em gái Hợp Đáp An của nhà ngươi đâu?
Hợp Đáp An từ ngoài bước vào, Thoát Đóa xô Xích Thích Ôn ra rồi bước đến gần Hợp Đáp An hỏi:
- Giữa đêm khuya cô đi đâu vậy?
Hợp Đáp An trừng mắt đáp:
- Tôi đi đâu cũng phải nói cho anh biết hay sao?
- Nếu cô không nói là cô có ý gian!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lên tiếng bảo vệ cho con gái:

- Này Thoát Đóa, chuyện của đàn bà con gái mà anh cũng muốn can dự vào hay sao?
Hợp Đáp An trừng mắt nhìn Thoát Đóa, khiến anh ta nghẹn lời.
Bách Linh Điểu nói với Thoát Đóa:
- Tìm không được thì trở về thôi!
- Không, hãy đi ra bên ngoài lục soát! Thoát Đóa nói dứt lời thì đi ra khỏi lều.
Cả nhà của Tỏa Nhi Hãn Thất Thích cùng đi theo Thoát Đóa ra ngoài. Thoát Đóa lục soát trên dưới cỗ xe bò, lục soát chuồng dê cừu, lục soát túi da đựng sữa ngựa và cuối cùng đôi mắt của hắn nhìn vào đống lông cừu.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích và những người trong nhà đều cảm thấy căng thẳng. Thoát Đóa bước đến bên cạnh đống lông cừu nghiêng tai lắng nghe rồi dùng ngọn giáo chĩa vào nhiều chỗ.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích và Hợp Đáp An đưa mắt ra hiệu cho nhau, tỏ ý lo lắng, bị Thoát Đóa quay đầu nhìn lại bắt gặp. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích liền đằng hắng hai tiếng để trấn tĩnh. Thoát Đóa quay sang Bách Linh Điểu ra lệnh:
- Hãy tung đống lông cừu này ra!
Bách Linh Điểu và một người Thái Xích Ô bước tới, thò tay ôm từng đống lông cừu bỏ ra ngoài. Thoát Đóa đứng một bên để quan sát ánh mắt của hắn luôn di dời giữa Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, Hợp Đáp An, Thích Xích ôn và đống lông cừu.
Bách Linh Điểu vừa ôm một đống lông cừu lên thì xuất hiện chiếc đầu của Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân kinh hoàng đưa mắt nhìn Bách Linh Điểu. Bách Linh Điểu vội vàng ra hiệu bảo Thiết Mộc Chân im lặng, rồi lại ra hiệu cho Thiết Mộc Chân nhanh nhẹn chui vào đống lông cừu của anh ta vừa mới bỏ ra ngoài. Thiết Mộc Chân làm đúng theo ý đó và được Bách Linh Điểu ôm từng ôm lông cừu to phủ kín Thiết Mộc Chân lại. Chẳng mấy chốc Thiết Mộc Chân đã nằm yên trong đống lông cừu mới ôm ra. Ngay lúc đó, Bách Linh Điểu nhìn thấy có một đống lông cừu to phủ lên chiếc chân của Thiết Mộc Chân để lộ ra ngoài, khiến anh ta giật mình nhìn kỹ lại mới biết đó là đống lông cừu của người Thái Xích Ô kia vừa ném ra. Cả hai không ai nói gì, tiếp tục ôm từng đống lông cừu từ trong bỏ ra ngoài để lục soát.
Thoát Đóa đưa cao một cánh tay lên ra lệnh:
- Ngưng lại! - Anh ta bước đến cạnh đống lông cừu, lại dùng ngọn giáo chĩa khắp mọi nơi để thăm dò.
Hợp Đáp An cảm thấy con tim của mình co thắt lại, Tỏa Nhi Hãn Thất Thích thì trừng to đôi mắt và nắm chặt hai quả đấm lại. Thoát Đóa thất vọng dừng tay. Xích Thích Ôn liền mạnh dạn xông tới tóm lấy ngực của Thoát Đóa, nói:

- Này Thoát Đóa, anh hãy tìm đi, hãy lục soát đi! Thiết Mộc Chân ở đâu nào? Ở đâu nào? Ở đâu nào?
Thoát Đóa tiu nghỉu bước lùi ra xa. Xích Thích ôn vẫn nắm chặt anh ta lôi đi:
- Đi, chúng ta cùng tới trước mặt thủ lĩnh! Chúng ta cùng đi tới trước mặt thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài để nói chuyện! - Vừa nói, Xích Thích Ôn vừa kéo Thoát Đóa đi ra ngoài. Bách Linh Điểu và người Thái Xích Ô kia giữ thái độ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, lẳng lặng bước theo họ rời đi.
Hợp Đáp An thấy họ đã bỏ đi xa, bèn vội vàng nhảy vào ôm từng ôm đống lông cừu còn lại, mãi đến khi ôm sạch hết đống lông cừu mà vẫn không thấy Thiết Mộc Chân đâu. Chừng đó Thiết Mộc Chân mới vội vàng chui ra khỏi đống lông cừu của Bách Linh Điểu đã kiểm soát. Hợp Đáp An ngồi bẹp xuống đất òa lên khóc.
Phải chăng do vị thần số mạng hay là do cụ già lịch sử đã cố tình hành hạ hậu duệ của một gia tộc hoàng kim, phải chịu cảnh hiểm nguy giữa cái sống và cái chết, giữa sắt và máu như vậy? Có lẽ cũng đúng như vậy, nên Thiết Mộc Chân, một người bị vận mệnh và lịch sử bạc đãi, sau này mới làm thay đổi lịch sử và vận mệnh của châu Âu và châu Á chăng?
Thiết Mộc Chân ứa lệ nhảy lên lưng ngựa, chạy một vòng tròn vì không nỡ xa rời Hợp Đáp An. Hợp Đáp An vừa khóc vừa bỏ chạy vào trong lều. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đưa cao ngọn roi đánh mạnh vào mông con ngựa, khiến nó co bốn vó phi nhanh như bay. Hợp Đáp An lại chạy ra cửa, hai cha con nhìn theo bóng của Thiết Mộc Chân khuất mất giữa màng đêm. Hợp Đáp An quì ngay xuống đất hướng lên trời khấn vái:
- Xin trời cao hãy phù hộ cho anh ấy!
Thiết Mộc Chân thúc ngựa tiếp tục chạy bay, dưới ánh trăng sáng đôi mắt của cậu long lanh ánh lệ.
Khi trở về đến khu vực dựng lều của mình, Thiết Mộc Chân không khỏi sững sờ, vì trên mảnh đất dựng lều cũ của gia đình nay chỉ còn những đống than tàn đang bốc khói.
- Mẹ ơi!... Thiết Mộc Chân cho ngựa chạy vòng quanh to tiếng gọi tiếp - Bớ Cáp Tát Nhi!... Bớ Biệt Lặc Cổ Đài... - Chung quanh vẫn vắng lặng không có tiếng hồi âm.
Thiết Mộc Chân buồn bã ngồi bẹp xuống một tảng đá. Bỗng cậu bị một bàn tay kéo đứng dậy. Thiết Mộc Chân quay đầu nhìn, thấy đó là người an đáp Trát Mộc Hợp, hai người vội vàng chạy đến một cái hố nhảy xuống đó, rồi phủ phục trên miệng hố để nhìn ra phía xa. Một toán người ngựa đang xuất hiện và chia thành hai cánh hình gọng kềm tràn tới bao vây. Cầm đầu toán người ngựa này chính là Tháp Lý Hốt Đài. Bọn người Thái Xích Ô đứng trước cảnh hoang tàn đổ nát, thúc ngựa chạy quanh một vòng thì Tháp Lý

Hốt Đài bỏ chạy đi về một hướng khác. Đám đông cũng liền thúc ngựa chạy theo anh ta. Đến chừng đó Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp mới cảm thấy an tâm, cùng ngồi xuống đất. Thiết Mộc Chân lấy túi nước ra uống một ngụm rồi trao cho Trát Mộc Hợp, nói:
- Nay anh đã trưởng thành rồi, đúng là một người đàn ông khỏe mạnh!
- Mấy năm qua chúng ta không gặp nhau, anh cũng đã trở thành người anh hùng xạ điêu được truyền tụng trên đồng cỏ!
- Suốt mấy năm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện bất hạnh! Hiện nay cả nhà tôi không biết ở đâu...
- Tôi biết họ đang ở đâu!
- Hả?! Họ đang ở đâu vậy?
- Thong thả một tí, đừng nóng vội quá, chúng ta sẽ kết an đáp một lần nữa!
- Hiện nay tôi đang ở trong cảnh hoạn nạn, trắng tay, còn anh... - Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn Trát Mộc Hợp đang ăn mặc sang trọng.
Trát Mộc Hợp trịnh trọng nói:
- Này, Thiết Mộc Chân, anh là người trong gia tộc hoàng kim cao quí, còn tôi chỉ là hậu duệ của Trát Đáp Lan, thế mà anh không bao giờ xem thường và bỏ rơi tôi, đã cùng tôi kết làm an đáp hai lần. Bây giờ thì anh đang gặp nạn, nhưng như chúng ta từng thề, có phước cùng hưởng, gặp hoạn nạn cùng chia, vậy tôi sẽ nhất định giúp đỡ anh khôi phục lại gia tộc hoàng kim của họ Bột Nhi Chỉ Cân !
Trát Mộc Hợp lấy ra một mũi tên, nắm chắc một đầu và đầu kia thì đưa cho Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân cũng nắm chắc một đầu mũi tên với thái độ quả quyết.
Trên ba đống đất mà họ vừa gom lại có cắm chín cây cỏ tượng trưng cho chín cây nhang. Hai người cùng quì xuống đất hướng về trời xanh tuyên thệ :
- Xin trời xanh chứng giám, tôi là Thiết Mộc Chân, còn tôi là Trát Mộc Hợp, cả hai nguyện kết làm an đáp. Từ nay về sau cùng đồng sinh đồng tử, không bao giờ bỏ nhau, có phúc cùng hưởng, gặp hoạn nạn cùng chia, nếu ai phản bội lại lời thề này thì trời đất không tha!
Hai người dập đầu lạy và khi đứng dậy họ đã ôm chặt lấy nhau.
- Đại ca trở về rồi đây!
Cáp Tát Nhi đang cùng ngồi trên lưng ngựa với Thiết Mộc Chân cất tiếng la to.
Biệt Lặc Cổ Đài và Hợp Xích Ôn đang cầm một cây gậy gỗ cối đầu vạt nhọn đi moi rau rừng trên núi liền chạy nhanh xuống, vừa cười vừa chạy theo sau lưng con ngựa. Thiết Mộc Cách, Thiết Mộc Luân đang chơi đùa bên bờ sông cũng chạy lại, vừa cười vừa la và cũng chạy theo sau lưng con ngựa.
Người vợ nhỏ của Dã Tốc Cai và Khoát A Hắc Thần cũng từ trong lều chạy

ra. Thiết Mộc Chân xuống ngựa, trao sợi dây cương cho Cáp Tát Nhi.
Kha Ngạch Luân cũng đã xuất hiện nơi cửa lều, đôi môi của bà mếu như khóc, hai hàng nước mắt rơi như mưa, một lúc thật lâu không nói nên lời, chỉ dang rộng hai cánh tay về hướng đứa con trai. Thiết Mộc Chân bước nhanh tới trước bà mẹ và quì xuống đất.
- Thiết Mộc Chân! Thiết Mộc Chân! Thiết Mộc Chân, con ơi! - Kha Ngạch Luân ôm đầu con trai cứ liên tục gọi tên con mình - Con đã trở về đây rồi! Suốt mấy ngày qua má nhớ con gần như sắp chết!
Khoát A Hắc Thần òa lên khóc, từ xa chạy tới, nói:
- Tiểu chủ nhân đã trở về bình an, vậy phu nhân còn khóc chi nữa!
- Bà ta khuyên người ta đừng khóc, nhưng chính bà ta lại khóc nhiều hơn ai hết!
Thiết Mộc Chân hết sức xúc động, kể lại tất cả mọi từng trải của mình cho cả nhà nghe. Tái ông mất ngựa nào ngờ lại là chuyện phúc; tìm được cái sống trong cái chết đã làm tên tuổi của Thiết Mộc Chân từ đó được mọi người trên khắp đồng cỏ đều biết. Đứng trước nhiều tai họa ập tới, Thiết Mộc Chân vẫn đứng vững không hề ngã quỵ, không hề bị chinh phục, mà vẫn mạnh dạng phấn đấu không ngừng, vẫn dũng cảm chống trả với kẻ thù. Trong những cơn nguy nan đó, Thiết Mộc Chân chẳng những quen biết được với mấy người bạn tri âm, sẵn sàng nương nhờ nhau trong hoàn cảnh sinh tử mà đồng thời, còn gặp được một người ân nhân và một người tình nhân có phẩm chất cao quí. Hơn nữa, danh hiệu "Anh Hùng Xạ Điêu" của Thiết Mộc Chân cũng được truyền tụng rộng rãi khắp mọi nơi trên đồng cỏ Mông Cổ.
Kha Ngạch Luân sau khi nghe con trai kể lại mọi việc, hết sức xúc động nói:
- Này Thiết Mộc Chân, về sau nếu có cơ hội con cần phải báo đáp tốt với họ?
Thiết Mộc Chân đáp:
- Chúng ta hãy nhổ lều trại mau mau dời đi. Từ nay về sau chúng ta phải luôn di dời bãi chăn nuôi và lều trại, vì Tháp Lý Hốt Đài không bao giờ chịu buông tha cho chúng ta đâu? - Sắc mặt của Kha Ngạch Luân tỏ ra hết sức nghiêm nghị và cứng rắn.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Năm
Cảnh Ngộ Của Bột Nhi Thiếp Phu Nhân

Hai năm sau, Thiết Mộc Chân đã 18 tuổi. Bên cạnh dòng sông Tang Cô Nhi

đã xuất hiện mấy địa điểm dựng lều trại Mông Cổ. Trước những lều trại này đang đậu năm ba cỗ xe hoặc bảy tám cỗ xe bò. Trên thảo nguyên đã có nhiều bầy bò, bầy dê cừu, bầy ngựa và bầy lạc đà đang gặm cỏ. Cả nhà Bác Nhi Truật đến nương nhờ vào Thiết Mộc Chân sớm nhất. Họ cùng gia đình Thiết Mộc Chân lo việc chăn thả gia súc trên đồng cỏ. Ngoài ra, cũng có nhiều người thuộc bộ hạ cũ của bộ lạc Khất Nhan trước kia do ngưỡng mộ danh tiếng của Thiết Mộc Chân nên đến đây dựng trại dựng lều. Cả nhà Thiết Mộc Chân chừng như đã vượt qua khỏi những tháng năm đầy hoạn nạn.
Ngày hôm đó, lại có người đến để nương nhờ Thiết Mộc Chân. Kha Ngạch Luân bước ra khỏi gian lều Mông Cổ mới toanh, nhìn thấy một cỗ xe to đang đậu trước cửa. Trên xe, chở nào là bể thổi gió, nào là búa tạ, nào là đe sắt.
Bách Linh Điểu bước tới chào:
- Thưa phu nhân, bà còn nhận ra tôi không?
- Kha Ngạch Luân nhìn kỹ người vừa tới, không dám khẳng định là ai. Bách Linh Điểu tươi cười nói:
- Trước đây khi phu nhân làm lễ kết hôn với thủ lãnh Dã tốc Cai thì chính tôi đã hát một bài hát chúc mừng đó!
- Ồ! Bách Linh Điểu! Tôi đã nhớ ra rồi! - Kha Ngạch Luân vui vẻ nói.
Bách Linh Điểu đưa tay chỉ vào hai người trẻ tuổi đứng bên cạnh cỗ xe, nói tiếp:
- Đây là hai thằng con trai chuyên làm thợ rèn của tôi. Tôi đưa chúng nó tới đây để nâng yên ngựa, để giữ nhà cửa cho Thiết Mộc Chân.
Kha Ngạch Luân nói:
- Ồ! Chúng nó đã lớn như thế này rồi ư? Tôi thật không nhận ra nữa!
Người thanh niên đang tươi cười và đôi mắt luôn chớp kia, nói qua giọng khôi hài:
- Tôi tên Dã Lặc Miệt - anh ta đưa tay chỉ vào người trẻ tuổi đứng ở phía sau lưng nói tiếp - Còn đây là em trai tôi Tốc Bất Đài. Chúng tôi là anh em sinh đôi.
Nếu so với người anh, Tốc Bất Đài không lanh lợi bằng. Anh ta nói:
- Thưa phu nhân, anh em chúng tôi đến đây là để góp sức với anh hùng xạ điêu Thiết Mộc Chân!
Dã Lặc Miệt lại chỉ vào một người thanh niên đứng bên cạnh Tốc Bất Đài nói:
- Còn anh bạn này được chúng tôi gặp trên đường đi và kết làm bằng hữu để cùng tới đây xin nương nhờ, có tên là Hốt Tất Lai. Anh ấy nghe nói Thiết Mộc Chân định trung hưng bộ lạc Mông Cổ, nên chúng tôi mới đặc biệt từ xa đến để qui thuận, vậy xin phu nhân thu chúng tôi làm nô lệ trong bộ lạc!
Kha Ngạch Luân nói qua giọng thân thiết:
- Xin đa tạ mọi người vẫn không quên tình cảm xưa. Hiện nay Thiết Mộc

Chân huynh đệ đang đi sang bộ lạc Hoằng Cát Thích để cưới vợ rồi, chờ Thiết Mộc Chân trở về các anh em sẽ làm Na Khả Nhi cho Thiết Mộc Chân vậy!
Dã Lặc Miệt vui vẻ nói:
- Đa tạ phu nhân đã ban cho vinh dự được theo hầu người Con Cưng Của Trời. Chúng tôi nhất định sẽ theo hầu, dẫn ngựa và luôn luôn trung thành với Thiết Mộc Chân!
Khả Ngạch Luân quay sang Bách Linh Điểu nói:
- Này Bách Linh Điểu, nay có anh trở về thì nơi lều trại của chúng ta sẽ được dịp nghe tiếng hát vui vẻ rồi!
Bách Linh Điểu từ trên xe lấy cây đàn đầu ngựa xuống, vừa kéo đàn vừa hát lên một bài hát cầu hôn:
Trong ly vàng đang đựng rượu sữa ngựa tươi mát,
Bưng bàn tay phải kính dâng lên ngài.
Tuân theo chuyện hôn nhân do tổ tiên trước đã định sẵn,
Xin ngài gã người con gái mến yêu cho tôi!
Trong chén bạc đựng đầy rượu sữa thiêng liêng,
Bưng bàn tay phải xin dâng lên cho ngài.
Tuân theo hôn ước của các vị đời trước đã hứa,
Xin ngài gã cô nương xinh đẹp cho tôi!
Cưỡi lên con tuấn mã trắng như tuyết,
Sánh vai cùng phi nhanh.
Hỡi cô nương thân ái.
Xin soi xét con tim chung tình của tôi.
Nay thực hiện lời đính ước trước.
Hai ta sẽ cùng trở về cố hương.
Mong chúng ta sẽ mãi đồng cam cộng khổ
Cho tới ngày tóc bạc răng long
Cùng tựa vào nhau cưỡi trên lưng con lạc đà vàng,
Hỡi cô nương thân ái, xin đón nhận tình yêu nồng cháy của tôi.
Theo lời đính ước trước, chúng ta cùng đi về nhà nhé!
Mong chúng ta mãi mãi không phân ly!
Sự nghiệp của Thiết Mộc Chân vừa xuất hiện một số chuyển biến vươn lên, thì kẻ thù của anh đã tìm trăm phương nghìn kế để tiến hành việc phục thù. Hai người Miệt Nhi Khất và người em trai của Xích Liệt Đô là Xích Lặc Cách Nhi nay đã để râu, kẻ trước người sau theo hầu con trai của Thiết Mộc Chân Ngột Cách là Trác Lân Bất Hợp đi về hướng căn lều to nóc vàng của vị thủ lãnh Miệt Nhi Khất là Thoát Hắc Thoát A. Bọn họ dừng lại trước cửa lều. Xích Lặc Cách Nhi bước vào lều trước. Một chốc sau, thủ lãnh của người Miệt Nhi Khất là Thoát Hắc Thoát A cùng Hợp A Đài, Đáp Diệc Nhi

Ngột Tôn đi theo Xích Lặc Cách Nhi từ bên trong đi ra.
- Đây là ngài Trát Lân Bất Hợp thủ lĩnh cao quí của bộ lạc Tháp Tháp Nhi đây chăng?
- Xin mời vào! - Thoát Hắc Thoát A nói lớn.
Trác Lân Bất Hợp vừa bước vào lều, vừa nói qua giọng mỉa mai:
- Thì ra người Miệt Nhi Khất vẫn còn tồn tại, vẫn còn thịnh vượng, giàu có như xưa.
Đôi mày của Hợp A Đài nhướng cao, hỏi vặn:
- Anh bạn trẻ kia, anh nói thế là có ý gì? Chả lẽ có ai đó nói với anh bạn là người Miệt Nhi Khất chúng tôi đã biến mất ở vùng thảo nguyên này rồi chăng?
Trác Lân Bất Hợp cười đáp:
- Không đến đổi như vậy. Chẳng qua vì từ khi năm tôi vừa lên bốn, bị người Mông Cổ đuổi ra khỏi vùng đất chăn nuôi và cha tôi là Thiết Mộc Chân Ngột Cách bị họ giết chết, thì chừng như không còn nghe tin tức gì của người Miệt Nhi Khất nữa. Vậy phải chăng các vị đã ném mối thù hận bị Dã Tốc Cai cướp vợ của Kích Liệt Đô vào lò lửa phân bò đốt thành tro bụi rồi chăng?
Hợp A Đài trừng mắt:
- Chúng tôi đang xúc tích lực lượng, chờ đợi thời cơ!
Trác Lân Bất Hợp vẫn giữ giọng mỉa mai:
- Thế hả? - Bây giờ các vị cho rằng đã xúc tích lực lượng đủ sức đánh bại người anh hùng xạ điêu Thiết Mộc Chân trong tay có chưa đầy một trăm người đàn ông kia chưa?
Thoát Hắc Thoát A quá bất mãn con người Tháp Tháp Nhi ngạo mạn và vô lý này, bèn nói:
- Này Trác Lân Bất Hợp, chả lẽ anh từ chốn xa nghìn dặm tới đây, chỉ vì muốn nhục mạ người Miệt Nhi Khất của chúng tôi thôi sao?
- Không! Tôi tới đây để tặng cho các vị một cơ hội trả thù rửa nhục - Trác Lân Bất Hợp trả lời câu hỏi của Thoát Hắc Thoát A - Con trai của Dã Tốc Cai là Thiết Mộc Chân, đang trên đường đón cô vợ mới cưới của anh ta trở về. Vợ của anh ta cũng là một cô gái đẹp, thuộc bộ lạc Hoằng Cát Thích cũng giống như chị dâu của Xích Lặc Cách Nhi bị Dã Tốc Cai cướp mất trước kia. Xích Lặc Cách Nhi giật mình đánh thót. Anh nhớ lại cảnh tượng Dã tốc Cai bịt mặt đón đường rước dâu của người anh ruột, cướp đi cô dâu và giết người một cách tàn nhẫn trước kia, khiến cho dòng máu trong người anh ta sôi sục lên. Anh ta phải trả thù cho Xích Liệt Đô. Ánh mắt của Thoát Hắc Thoát A cũng đang chiếu rực ánh sáng phục thù.
Trên đồng cỏ rộng mênh mông xuất hiện một đoàn người đi đón dâu. Thiết Mộc Chân, Cáp Trát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài và Đức Tiết Thiền cùng hướng

dẫn mấy dũng sĩ người Hoằng Cát Thích theo bảo vệ cổ xe của cô dâu do con lạc đà trắng kéo. Bên trong mui xe là Bột Nhi Thiếp, một cô dâu đẹp như tiên và bà mẹ ruột của cô tức phu nhân của Đức Tiết Thiền. Bột Nhi thiếp nhìn Thiết Mộc Chân đang cưỡi ngựa, trong lòng cảm thấy hết sức hạnh phúc. Nàng đã đợi ngày này suốt chín năm qua. Đã bao nhiêu lần nàng nghe tin cả nhà Thiết Mộc Chân đang gặp nhiều điều bất hạnh, cũng không biết bao nhiêu lần nàng rơi lệ vì Thiết Mộc Chân và không biết bao nhiêu lần nàng hướng về trời cao ở bên này hồ Bujr để cầu nguyện cho Thiết Mộc Chân. Chính đã nhờ sức mạnh của trời nên giúp Thiết Mộc Chân chuyển nguy thành an. Chính nhờ sức mạnh của trời đã giúp cho nàng được gặp gỡ lại người vị hôn phu của mình như ngày hôm nay. Nàng còn cảm thấy biết ơn trời cao nhiều hơn, đó là Thiết Mộc Chân sau khi trưởng thành đã có một thân hình vạm vỡ, khỏe mạnh, đẹp trai. Nàng đã nhìn Thiết Mộc Chân suốt mười mấy hôm đã qua, thế mà vẫn cảm thấy là mình nhìn chưa đủ!
Thiết Mộc Chân cũng giống như Bột Nhi Thiếp, đang chìm đắm trong một bầu không khí tràn đầy hạnh phúc, mà hoàn toàn không hay biết gì đến chuyện nguy hiểm đang từng bước tiếp cận mình.
Con trai của Thoát Hắc Thoát A là Hốt Đô chạy nhanh lên đỉnh đồi cát rồi to tiếng báo với cha:
- Cha ơi! Đoàn xe đón dâu của Thiết Mộc Chân tới rồi kìa?
Thoát Hắc Thoát A hỏi:
- Có bao nhiêu người?
- Chưa đầy 10 người - Hết Đô trả lời.
Có tiếng người đề nghị:
- Hãy động thủ đi thôi?
Hốt Đô nói:
- E là không tiện, vì đi theo xe còn có Đức Tiết Hiền và vợ ông là Sóc Thiện phu nhân. Ngoài ra, lại còn có mấy dũng sĩ của bộ lạc Hoằng Cát Thích.
Thoát Hắc Thoát A lặng thinh suy nghĩ. Nếu tập kích đoàn xe rước dâu ngay bây giờ thì chắc chắn sẽ xung đột với người Hoằng Cát Thích. Trong khi đó, bộ lạc Hoằng Cát Thích là một bộ lạc giàu có, không tiện xúc phạm họ một cách liều lĩnh. Nếu cứ để đoàn xe tới khu vực lều trại của người Mông Cổ, thì nơi đó họ có cướp cô dâu thì cô dâu cũng là người Mông Cổ. Theo luật lệ của vùng thảo nguyên, việc đó sẽ không có liên quan gì đối với bộ lạc Hoằng Cát Thích. Suy nghĩ đến đây ông ta bèn quay sang nói với Hợp A Đài:
- Này, Hợp A Đài, nhà ngươi hãy theo dõi đoàn xe đón dâu, chờ cho Thiết Mộc Chân trở về đến khu vực dựng lều trại của họ và người Hoằng Cát Thích đều rút lui, thì ngươi mau trở về báo cáo cho ta biết - A Hợp Đài liền thúc ngựa bỏ đi.

Bên trong một gian lều Mông Cổ, Thiết Mộc Chân và Bột Nhi Thiếp đang nằm mặt đối mặt với nhau. Bột Nhi Thiếp cười hỏi:
- Sao anh cứ nhìn em như thế?
- So với chín năm trước em hoàn toàn khác hẳn!
- Có phải xấu hơn không?
- Em càng đẹp hơn, anh càng yêu em hơn!
- Kìa! Sau này em trở thành già xấu thì anh sẽ không còn yêu em nữa, phải không?
- Em đừng nói thế, anh đã mong nhớ em suốt chín năm dài - Thiết Mộc Chân kéo sợi chuỗi hạt đeo trên cổ ra nói tiếp - Anh sẽ ấp ủ em bên lồng ngực anh suốt cả đời người như anh từng ấp ủ xâu chuỗi hạt này vậy!
Bột Nhi Thiếp cười giòn. Thiết Mộc Chân chỏi một cánh tay cho nửa thân người bên trên cao hơn, hỏi:
- Bộ em không tin sao?
- Em cười việc cách đây nửa tháng anh đến đón dâu.
- Bộ trông anh tức cười lắm hả?
- Không phải, năm đó sau khi anh ra đi, hình ảnh anh trong lòng em chỉ là một đứa em trai thấy cái gì cũng hỏi, không ngờ đến nay anh đã trở thành một người đàn ông vạm vỡ, được mọi người bảo đó là Thiết Mộc Chân - Bột Thiếp Nhi dùng bàn tay sờ lên gò má của chồng, nói tiếp - Đã chín năm trôi qua rồi, anh từng chịu đựng không biết biết bao nhiêu thử thách. Trong những giờ phút đó tại sao anh lại không tới vùng hồ Bujr của chúng em? Chắc chắn chúng em sẽ có thể giúp được cho anh cái gì đó kia mà!
- Một người con trai sống trên đời, điều quan trọng nhất là phải có ý chí. Nếu anh đi khắp nơi để xin xỏ giống như một gã ăn mày, thì người đời sẽ cười chê mà thôi!
Bột Nhi Thiếp bùi ngùi nói:
- Gió bão không thổi bạt được con chim ưng mạnh mẽ bay cao trên trời. Con sói dữ không thể ăn thịt được con chó săn, rốt cục rồi trời xanh cũng phù hộ cho anh! Anh hãy xích lại gần em để cho em ôm siết lấy anh, từ nay không cho phép ai làm hại anh nữa!
- Ôi! Bột Nhi Thiếp, em!
Trời đã sáng, Đức Tiết Thiền và các dũng sĩ của bộ lạc Hoằng Cát Thích cùng từ biệt Thiết Mộc Chân. Đức Tiết Thiền nói:
- Qua sông rồi thì đường sẽ không còn khó đi, vậy tôi không tiễn xa hơn nữa?
Bột Nhi Thiếp thấy cha sắp quay về thì rơi lệ. Tuy nàng đã lớn, nhưng đây là lần đầu tiên xa rời người cha. Đức Tiết Thiền tươi cười nói:
- Nè, con đừng khóc, mẹ con còn tiếp tục đưa con đi kia mà! Hơn nữa về sau con sẽ trở thành người của bộ lạc Mông Cổ, cho nên cha e rằng trong lòng

con chỉ còn có Thiết Mộc Chân và quên mất người cha tên gọi Đức Tiết Thiền ở tận phía đông hồ Bujr!
Bột Nhi Thiếp bật cười trong khi nước mặt vẫn còn ràng rụa. Đức Tiết Thiền cũng cười to rồi dẫn những dũng sĩ cùng lên ngựa chạy trở về đường cũ. Đoàn xe rước dâu cuối cùng cũng đã bình yên về đến bờ sông Tang Cô Nhi, nơi gia đình của Thiết Mộc Chân mới xây dựng lều trại. Thiết Mộc Chân đỡ Bột Nhi Thiếp xuống xe lạc đà và đi về hướng lều trại nơi đang đốt một đống lửa bùng cháy. Hai người quì xuống đất cùng lạy thần lửa. Bách Linh Điểu vừa kéo cây đàn đầu ngựa vừa cất tiếng hát bài "Tế thần lửa":
Trên ngao bao(1) trường tồn đốt cháy một đống lửa bay lên cao.
Hãy cháy đi, ngọn lửa sống mãi. Đã có lửa rồi, thì sẽ có cuộc sống thôi!
Bệnh hoạn và tai nạn đều bị đốt cháy thành tro, ngọn lửa cũng đã đốt cháy loài quỉ dữ.
Hãy nói ra những lời cầu nguyện có sẵn trong lòng đi,
Những mong người mới thành hôn sẽ có một cuộc sống nóng bỏng như lửa!
(l) Ngao bao: Gò đống làm cột mốc.
Bên trong chiếc lều Mông Cổ, tụ họp đông đủ người nhà của thiết Mộc Chân. Kha Ngạch Luân nói với Bột Nhi Thiếp:
- Mẹ và con đều là người Hoằng Cát Thích. Từ xa xưa cho tới ngày nay, người Hoằng Cát Thích và người của bộ lạc Khất Nhan thuộc Mông Cổ đã kết thành thông gia. Nay con đến đây thì mối thân tình sẵn có càng thêm sâu đậm. Theo tục lệ của người Mông Cổ, con là chị dâu cả, vậy nếu các em trai em gái có điều chi không phải, thì con cứ chỉ dạy cho chúng nó!
Bột Nhi Thiếp gật đầu không nói gì. Đức Tiết Thiền phu nhân nói:
- Bột Nhi Thiếp là con gái duy nhất trong gia đình chúng tôi, ngay từ nhỏ đã quen nuông chiều, vậy mong chị sui chú ý dạy dỗ nó. Chị sui con cháu đầy đàn, người nào người nấy đều là anh hùng hào phóng. Hôm nay thì gia tộc hoàng kim đã có người kế thừa rồi. Bột Nhi thiếp trở thành vợ của một vị anh hùng như thế này, đúng là đã thỏa mãn nguyện vọng của tôi và Đức Tiết Thiền từ bao năm qua!
Kha Ngạch Luân nói qua giọng chân thành:
- Chị sui quá khen rồi. Kể từ ngày Dã Tốc Cai không may qua đời sớm, gia đình chúng tôi một thời gian bị suy sụp nay muốn khôi phục lại sự nghiệp của tổ tông còn phải trải qua trăm nghìn khó nhọc. Bột Nhi Thiếp sau này sẽ phải cùng chúng tôi gánh vác những khó khăn đó. Tôi cảm thấy thật ái ngại trong lòng.
Bột Nhi Thiếp ngước mặt lên, nói:
- Thưa mẹ, cha con từng dạy con: cần lao là người bạn tốt, an nhàn chính là kẻ thù. Con bằng lòng cùng Thiết Mộc Chân chịu đựng mọi khó khăn, cùng chung phấn đấu.

Cô bé Thiết Mộc Luân bỗng nói chen vào:
- Chị dâu đúng là một người chị dâu tốt! - Câu nói của cô bé làm cho cả nhà đều cười rộ lên vui vẻ.
Buổi sáng ngày hôm đó, Bột Nhi Thiếp và Thiết Mộc Luân cùng đi vắt sữa ngựa. Bột Nhi Thiếp bỗng cảm thấy buồn nôn, Thiết Mộc Luân sợ hãi lên tiếng hỏi:
- Này chị dâu chị làm sao rồi? Có phải chị bị bệnh không?
Bột Nhi Thiếp khoát tay, Thiết Mộc Luân co giò bỏ chạy. Bột Nhi Thiếp muốn gọi cô bé trở lại, nhưng lại thấy buồn nôn nên khòm lưng nôn ọe. Thiết Mộc Luân đã chạy thẳng vào lều.
Một chốc sau, Đức Tiết Thiền phu nhân vội vàng chạy ra, hỏi:
- Bột Nhi thiếp đâu! Bột Nhi Thiếp đâu! ôi chao, có phải con quá mệt hay không?
Bột Nhi Thiếp lắc đầu. Đức Tiết Thiền phu nhân bừng hiểu, bèn kề sát lỗ tai con nói khẽ gì đó và cô gái gật đầu. Đức Tiết Thiền phu nhân tươi cười trở lại.
Ngay lúc đó Thiết Mộc Luân đang kéo Kha Ngạch Luân chạy tới. Kha Ngạch Luân lên tiếng hỏi qua giọng lo lắng:
- Bột Nhi Thiếp làm sao rồi?
Đức Tiết Thiền phu nhân nói nhỏ với người sui gia mấy câu gì đó và hai người cùng cười một cách vui vẻ. Thiết Mộc Luân trố mắt nhìn nhưng không hiểu chi cả...
Đức Tiết Thiền phu nhân chuẩn bị trở về. Bà mở gói hành lý lấy ra một chiếc chiến bào nói với Kha Ngạch Luân:
- Đây là quà biếu của tôi và Đức Tiết Thiền tặng cho chị sui, vậy xin chị nhận lấy!
Kha Ngạch Luân và những người con gái nhìn qua chiếc chiến bào đều lộ sắc ngạc nhiên. Đây là một chiếc chiến bào được may bằng lông chồn đen hết sức quí giá.
Đức Tiết Thiền phu nhân giải thích:
- Thực ra chiếc chiến bào này nguyên là bảo vật của bộ lạc Mông Cổ, trước kia Yểm Ba Hài Khả Hãn đánh nhau với người Tháp Tháp Nhi và người Nữ Chân vẫn thường mặc nó để ra chiến trường. Sau khi Yểm Ba Hài Khả Hãn chết được ba năm, người của bộ lạc Khất Nhan có mời Đức Tiết Thiền dựng một bia đá cao chín thước, bên trên khắc 99 chữ Khiết Đan và phải dùng đến chín ngày đêm ròng rã mới khắc xong. Chiếc chiến bào này được dùng để thù lao cho Đức Tiết Thiền. Ngày hôm nay xem như nó được trở về với chủ cũ, hy vọng Thiết Mộc Chân sẽ kế thừa ý nguyện chưa thực hiện được của Yểm Ba Hài Hãn, làm nên một sự nghiệp vĩ đại kinh thiên động địa! - Thiết Mộc Chân vội vàng đưa hai tay ra đón lấy chiếc chiến bào.

Đức Tiết Thiền phu nhân bước lên xe và cổ xe bắt đầu khởi động. Bột Nhi Thiếp ứa lệ đi sát bên cạnh chiếc xe để tiễn mẹ về. Xe càng đi càng nhanh, nhưng Bột Nhi Thiếp vẫn quyến luyến chạy theo sát cỗ xe. Đức Tiết Thiền phu nhân ngồi trong xe nói lớn:
- Bớ Bột Nhi Thiếp, con phải tự chăm sóc mình nhé!
Cuối cùng Bột Nhi Thiếp phải dừng chân đứng lại, trong khi cỗ xe ngày chạy càng xa. Bột Nhi Thiếp khóc thút thít và được Thiết Mộc Chân đưa một cánh tay ra ôm nàng vào lòng.

Trên sườn núi ở phía xa, Hợp A Đài trông thấy Đức Tiết Thiền phu nhân từ giã rời đi xong, hắn ta bèn bước tới con ngựa của mình, nhảy phóc lên lưng con ngựa chạy trở về báo tin.
Sau khi tiễn biệt Đức Tiết Thiền phu nhân, Kha Ngạch Luân đem chiếc chiến bào để trước mặt Thiết Mộc Chân nói với thái độ trang nghiêm:
- Này Thiết Mộc Chân, ngày nay con đã khôn lớn thành một người đàn ông rồi, Cáp Tát Nhi đã thành một tay thiện xạ, còn Biệt Lặc Cổ Đài cũng thành một lực sĩ nổi tiếng. Ngoài ra, còn có nhiều bằng hữu tốt kéo đến chung sống. Như vậy là con đã đủ lông đủ cánh rồi, nên bắt đầu bay bổng lên trời cao - Anh em của Thiết Mộc Chân đều đứng thẳng người lắng nghe. Kha Ngạch Luân nói tiếp - Tuy nhiên, chúng ta hiện nay nói cho cùng thế lực vẫn còn cô độc, vậy muốn chấn hưng sự nghiệp của tổ tiên thì phải nhờ đến sự giúp đỡ của quí nhân. Con hãy đem chiếc chiến bào này tặng cho người an đáp của cha con là Thoát Oát Lân Hãn ở bộ lạc Khắc Liệt nhé. Kế hoạch khôi phục sự nghiệp của tổ tiên cũng như việc báo thù rửa hận phải bắt đầu từ đây!
Bộ lạc Khắc Liệt tín ngưỡng Cảnh giáo, tức một hệ phái của đạo Cơ Đốc Cảnh giáo bị giáo hoàng La Mã xem là một tà thuyết dị đoan, nhưng chi phái này lại được truyền bá đến Trung Quốc. Lãnh địa bộ lạc này nằm về phía tây nam của bộ lạc Mông Cổ, tức vùng đất trung tâm thuộc khu vực sa mạc phía bắc, cũng tức là lãnh địa cũ của Hãn quốc Hồi Hột, tọa lạc tại lưu vực hai con sông Thổ Ngột Thích và Oát Nhi Hàn. Đại trướng của Khả Hãn đóng tại Hắc Lâm. Xét về thực lực thì bộ lạc Khắc Liệt có thể nói là lớn mạnh nhất tại vùng thảo nguyên. Thoát Oát Lân Hãn trong thời tuổi trẻ kết làm an đáp với cha của Thiết Mộc Chân là Dã Tốc Cai. Sau khi Dã tốc Cai chết, do đôi bên cách nhau quá xa, nên ít khi có dịp qua lại. Kha Ngạch Luân thấy Thoát Oát Lân Hãn có mối quan hệ tốt trong khi Dã Tốc Cai còn sống, lại tạm thời không có sự xung đột về mặt quyền lợi nào đối với người Mông Cổ, nên mới bảo Thiết Mộc Chân đi liên lạc với bộ lạc Khắc Liệt, để dựa vào thực lực của bộ lạc này. Chính vì thế, Thiết Mộc Chân sau khi thành hôn xong, thì nơi đi liên hệ đầu tiên chính là bộ lạc Khắc Liệt.

Thoát Oát Lân Hãn mặc chiếc chiến bào may bằng lông chồn đen vào xong, cười đến đổi không khép miệng lại được. Thiết Mộc Chân nói:
- Thưa Thoát Oát Lân Hãn, ngài là an đáp của phụ thân tôi, vậy cũng như là cha đẻ của tôi vậy. Cho nên, tôi mới đem món quà của gia đình vợ tôi biếu cho sui gia, sang đây kính dâng lên ngài để tỏ lòng kính mến và hiếu thảo đối với ngài.
- Này, Thiết Mộc Chân - Thoát Oát Lân Hãn hết sức xúc động, nói tiếp - Này con trai ngoan của ta, Thượng đế có thể làm chứng, trong những năm gần đây ta và Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc của con, vẫn luôn luôn nghĩ tới bọn các con. Nhưng, do hành tung của các con không ổn định, mẫu thân của con lại là người cứng rắn, tự cường, cho nên một người làm cha như ta mới không có dịp giúp đỡ các con. Ta cảm thấy xấu hổ với người anh em đã quá cố của ta, tức người cha đẻ của các con. Bây giờ thì tốt rồi, ta sẽ có cơ hội tỏ một chút tình cảm đối với người an đáp đã quá cố. Ta sẽ xem các con như con ruột của ta... mà không... còn quí hơn cả con đẻ của ta là Tang Côn nữa? Ta sẽ giúp các con qui tụ bá tánh trước đây đã rời bỏ các con, ta cũng sẽ giúp các con thu gom bộ hạ trước đây bị ly tán. Chúng ta sẽ xem nhau như là cha con ruột thịt, để giúp cho các con khôi phục lại sự nghiệp của tổ tiên!
Thiết Mộc Chân quí xuống đất, nói:
- Thưa phụ thân Thoát Oát Lân, đứng trước những lời hứa nặng như núi của ngài, con xin thay mặt cho linh hồn cha con ở trên trời đa tạ ngài!
Đêm hôm đó Thoát Oát Lân Hãn mở tiệc chiêu đãi anh em Thiết Mộc Chân và người con trai của ông ta là Tang Côn thì nhường chiếc lều của mình cho anh em Thiết Mộc Chân nghỉ. Chuyến đi liên hệ này hết sức thành công, làm cho Thiết Mộc Chân đối với việc trung hưng bộ lạc Mông Cổ có một niềm hy vọng sâu xa. Nhưng, Thiết Mộc Chân không làm sao tiên liệu được là trong khi anh ta tỉnh giấc thì đã xảy ra một sự kiện có ảnh hưởng tới cả cuộc đời của mình - Người vợ mới cưới của anh ta là Bột Nhi Thiếp bị người Miệt Nhi Khất cướp đi mất!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Năm (2)

Đội kỵ mã đông đến hằng nghìn người của Thoát Hắc Thoát A đã lợi dụng đêm tối cùng kéo tới núi Bất Nhi Hãn. Tại đây chỉ cần đi thêm một tiếng đồng hồ nữa là tới được núi Cổ Liên Lặc Cổ, nơi dựng lều trại của gia đình Thiết Mộc Chân. Thoát Hắc Thoát A nói với tất cả bộ hạ:

- Không nên để cho đêm tối giúp Thiết Mộc Chân trốn thoát. Vậy hãy tạm dừng lại đây, nổi lửa lên nướng thịt cừu ăn một bữa cho no nê, chờ đến hừng sáng ngày mai chúng ta sẽ tới quấy rầy đôi vợ chồng Thiết Mộc Chân! - Đám đông liền đua nhau xuống ngựa tạm nghỉ ngơi.
Trời sắp sáng chính là lúc mọi người ngủ rất ngon giấc.
- Mau lên ngựa! - Thoát Hắc Thoát A to tiếng ra lệnh, tức thì hàng nghìn người Miệt Nhi Khất nhanh nhẹn nhảy lên lưng ngựa. Thoát Hắc Thoát A to tiếng nói trước đám đông - Hỡi các dũng sĩ người Miệt Nhi Khất, mười chín năm trước đây tên Dã Tốc Cai chết tiệt đó đã cướp Kha Ngạch Luân, người vợ mới cưới của Xích Liệt Đô, tộc đệ của ta và đã giết chết Xích Liệt Đô nơi đất khách quê người. Bà thím đáng thương của ta cũng do quá phẫn uất buồn phiền mà chết. Hiện nay con trai của Dã Tốc Cai trưởng thành cả rồi, tức đúng lúc để chúng ta báo thù rửa hận! Các người hãy tung thanh đao của các người lên, giết chết tất cả những người đàn ông Mông Cổ mà các người bắt gặp, cướp đi tất cả y phục của họ, cướp đi tất cả những cô gái của bộ lạc Khất Nhan mà các người vừa ý! Ta xin thề là sẽ trả thù lên đầu bọn hậu duệ của Dã Tốc Cai gấp 100 lần hơn việc hắn đã làm trước đây. Xuất phát!
Đội kỵ mã ào ào phóng về phía trước, tiếng vó ngựa nện lên mặt đất chẳng khác nào tiếng sấm động.
Bác Nhi Truật vừa trở mình tỉnh giấc, bỗng cảnh giác chạy ra khỏi lều, áp sát tai xuống mặt đất để nghe ngóng, rồi hốt hoảng la to:
- Tất cả hãy mau dậy! Bớ Kha Ngạch Luân phu nhân, có một toán người ngựa kéo tới tập kích doanh trại của chúng ta!
Tất cả các lều đều ồn ào hỗn loạn. Kha Ngạch Luân và Khoát A Hắc Thần chạy ra khỏi lều trước tiên. Khoát A Hắc Thần vội vàng áp tai xuống mặt đất nghe ngóng. Kha Ngạch Luân hỏi:
- Xảy ra chuyện gì vậy?
Khoát A Hắc Thần hối hả đáp:
- Có một toán người ngựa rất đông đang kéo về phía chúng ta - Mọi người rối loạn cả lên, có cả tiếng khóc của các cô gái và trẻ con. Kha Ngạch Luân nói to:
- Chớ có ồn ào! Hãy tắt lửa hết đi? - mọi người liền im lặng. Kha Ngạch Luân lại lên tiếng trấn tĩnh mọi người và ra lệnh - Này, Bác Nhi Truật, nhà ngươi hãy dẫn Thiết Mộc Cách mau đến Hắc Lâm để báo tin cho Thiết Mộc Chân, còn Khoát A Hắc Thần hãy đánh xe bò và lo liệu cho Bột Nhi Thiếp. Còn tất cả những người khác theo ta rút lui lên khu núi rừng Bất Nhi Hãn!
Kha Ngạch Luân hướng dẫn mọi người lớp cỡi ngựa, lớp đánh xe cùng bỏ chạy.
Trời vừa sáng thì đội kỵ mã của Thoát Hắc Thoát A đã tràn tới khu doanh trại tĩnh mịch của người Mông Cổ. Hợp A Đài là người đầu tiên xông vào

khu vực doanh trại, la to:
- Bớ Thiết Mộc Chân, mầy đừng ôm vợ ngủ nữa, hãy thò chiếc đầu của mầy ra để lãnh một dao của tao đây!
Hắn phi ngựa chạy quanh chiếc lều Mông Cổ mới toanh của Thiết Mộc Chân, dùng dao đập mạnh lên nóc lều nhưng bên trong không nghe động tịnh chi cả. Hợp A Đài bèn vung tay ra hiệu cho bọn bộ hạ. Có mấy tên Miệt Nhi Khất dẫn ngựa bước tới, hợp sức cột dây để cùng kéo lật chiếc lều Mông Cổ, nhưng bên trong vắng hoe không có một ai. Thoát Hắc Thoát A lấy làm lạ, xuống ngựa đi thẳng vào một chiếc lều Mông Cổ khác, thấy đồ đạc ở bên trong đều lộn xộn. Hắn vội vàng thò tay vào một chiếc chăn đắp cạnh đó, thấy vẫn còn hơi ấm, bèn bước ra ngoài nói với bọn bộ hạ:
- Chúng chưa chạy xa đâu, mau đuổi theo!
Kha Ngạch Luân dẫn mọi người chạy lên tới sườn núi Bất Nhi Hãn, vui mừng nói: Có núi rừng che chở cho ta rồi. Tất cả mọi người có thể đi theo đường mòn của thú rừng vào sâu trong các khe núi để tìm chỗ tạm trú. Có thể dùng nhành liễu tạm che lều để làm nhà ở trong một thời gian ngắn. Bây giờ hãy kiểm điểm lại thử xem, có thiếu ai không?
Thiết Mộc Luân to tiếng gọi:
- Bớ chị dâu! Bớ Khoát A Hắc Thần. Chị dâu và Thoát A Hắc Thần đâu rồi?! - Nguy quá, trong đám đông chỉ thiếu có Bột Nhi Thiếp và Khoát A Hắc Thần.
Thì ra, trong khi bỏ chạy cỗ xe bò của Khoát A Hắc Thần bị sụp lầy Bột Nhi Thiếp xuống xe đánh ngựa, còn Khoát A Hắc Thần thì lội xuống bùn để phụ lực đẩy bánh xe lên. Cả hai người đều cố gắng hết sức đưa được chiếc xe ra khỏi vũng lầy. Cỗ xe vừa vượt lên được mấy bước thì một bánh xe bị sút rời ra. Người vợ bé của Dã Tốc Cai vừa chạy tới nơi. Thoát A Hắc Thần vội vàng hỏi:
- Còn ngựa của bà đâu?
- Ngựa của ta vấp té gãy chân trước rồi. Bây giờ hãy bỏ xe chạy bộ vào rừng rậm mau!
Thế là ba người bỏ cỗ xe, cố gắng chạy vào rừng. Toán người ngựa của bọn Miệt Nhi Khất đang tràn tới. Chúng phát hiện cỗ xe bò bị bỏ lại bèn đưa mắt nhìn bốn bên để tìm. Một tên trong bọn chỉ lên núi, nói to:
- Chúng kia rồi!
Ba người đàn bà của Bột Nhi Thiếp vừa mới chạy tới bìa rừng, thì toán người ngựa của bọn Miệt Nhi Khất cũng chạy lên tới sườn núi và đuổi theo họ .
Thấy nguy, Khoát A Hắc Thần liền quay lại quật ngã một tên Miệt Nhi Khất chạy tới đầu tiên. Hợp A Đài đưa tay đỡ chiếc mũ ra phía sau, cười to:
- Hả hả! Mụ già này coi vậy mà khá mạnh, tất cả mọi người hãy mau tràn

lên!
Mấy tên Miệt Nhi Khất cùng nhảy xuống ngựa, tiếp tay quật ngã Khoát A Hắc Thần. Trong khi đó, Khoát A Hắc Thần vẫn tiếp tục dùng sức mạnh quật ngã thêm mấy tên nữa, nhưng cuối cùng vì chúng quá đông, bà bị chúng ôm chặt. Sau khi đám đông tràn lên, chúng dùng thừng trói Khoát A Hắc Thần. Riêng Bột Nhi Thiếp và người vợ bé của Dã Tốc Cai cũng bị chúng bắt. Hợp A Đài chỉ vào người vợ bé của Dã Tốc Cai nói:
- Bà ta là vợ bé của Dã Tốc Cai đấy! - Ánh mắt của anh ta liền dời sang Bột Nhi Thiếp và vội vàng lật mặt Bột Nhi Thiếp lên để nhìn. Hắn vui mừng nói
- Đây rồi! cô ta là Bột Nhi Thiếp, vợ mới cưới của Thiết Mộc Chân!
Bột Nhi Thiếp xô bàn tay của Hợp A Đài ra, giận dữ quát:
- Các người là ai? Tại sao không mau thả chúng tôi ra!
Hợp A Đài cười nhạt, đáp:
- Chúng tao là người Miệt Nhi Khất, tức những người mà trước đây bị cha chồng của nhà ngươi làm nhục. Chúng tao phải chờ đợi đến 19 năm sau mới có dịp trả thù cho người Miệt Nhi Khất! - Sau đó, hắn quay sang bọn bộ hạ ra lệnh - Hãy dẫn cô ta đi!
Bọn Miệt Nhi Khất cùng kéo ba ngươi đàn bà ra khỏi khu rừng, mặc tình cho họ giãy giụa.
Bầu không khí trang nghiêm bao trùm lên tất cả những người còn sống sót. Trai gái trẻ già đều im phăng phắc quay mặt nhìn về hướng ngọn núi chính của dải núi Bất Nhi Hãn. Một vành mặt trời chiều đỏ như máu đang treo lơ lửng trên đầu ngọn núi chính, Thiết Mộc Chân đứng chính giữa, bên trái là Cáp Tát Nhi, Thiết Mộc Cách, bên phải là Biệt Lặc Cổ Đài, Hợp Xích ôn, còn Bác Nhi Truật, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai, Dã Lặc Miệt, Bách Linh Điểu *v.v...* thì đứng ở phía sau lưng họ. Thiết Mộc Chân trước tiên quì xuống, mọi người cũng quì theo. Họ mở chiếc thắt lưng da treo lên cổ, dùng tay trái cầm nón đưa lên cao, còn tay phải thì đấm vào ngực, hướng về mặt trời dập đầu chín lượt. Sau đó Thiết Mộc Chân mới lấy một tô sữa ngựa rưới xuống mặt đất, nói:
- Thần núi Bất Nhi Hãn vĩ đại ơi! Với lòng từ bi của ngài luôn thương hại chúng sinh. Trong những giờ phút nguy cấp, ngài đã che chở cho bao nhiêu sinh mạng như ruồi như kiến của gia đình chúng tôi, dù có nói lên hằng nghìn hằng vạn lời cũng không thể nói hết tấm lòng khiếp phục và cảm kích của chúng tôi đối với ngài! Sau này, chúng tôi sẽ luôn đến đây cúng tế ngài, mong lòng từ bi của ngài sẽ tiếp tục phù hộ cho chúng tôi, phù hộ để chúng tôi báo thù rửa hận và đoạt trở lại những người thân của chúng tôi từ trong tay của người Miệt Nhi Khất!
Họ lại đưa cao nón, lại đấm vào ngực và dập đầu trước mặt trời... Người ta thường nói: "Thù giết cha, hận cướp vợ là những mối thù hận không đội trời

chung!". Mối thù giết cha chưa trả, thì người Miệt Nhi Khất lại tạo ra mối thù mới là cướp vợ của Thiết Mộc Chân. Tất cả những điều đó làm cho Thiết Mộc Chân bừng tỉnh giữa một cuộc sống đang ngọt ngào. Lời cầu nguyện trước đỉnh núi Bất Nhi Hãn cũng giống như một lời thề thúc đẩy Thiết Mộc Chân dấn thân vào một cuộc chiến tranh ác liệt và có ảnh hưởng sâu xa!
- Hãy lên ngựa!
Kha Ngạch Luân cuống quýt nói:
- Bớ Thiết Mộc Chân, lực lượng của con còn quá bé nhỏ! Thiết Mộc Chân không để ý, nhảy phóc lên lưng con chiến mã của mình. Bác Nhị Truật. Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Đài, Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Hợp Xích ôn, Bách Linh Điểu và những người đàn ông mới từ xa kéo tới nương tựa Thiết Mộc Chân, tính chung đông chưa tới 100 kỵ mã. Thiết Mộc Chân huơ mạnh ngọn giáo dài Tô lỗ đỉnh, một mình một ngựa trước tiên xông ra khỏi khu doanh trại. Đám đông cũng thúc ngựa chạy theo.

Bầu không khí ở Bất Ngột Thích Xuyên, nơi doanh trại của người Miệt Nhi Khất, thì hoàn toàn khác hẳn. Thoắt Hắc Thoát A, Hợp A Đài Xích Lặc Cách Nhi, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, Hốt Đô cùng nhau rưới rượu lên bài vị của những người chết cách đây 19 năm về trước để cúng tế.
Thoát Hắc Thoát A khấn vái:
- Người anh em tốt Xích Liệt Đô của tôi, mối ân oán 19 năm về trước, hôm nay đã được kết thúc. Tôi đã thay anh bắt sống được người vợ bé và con dâu của Dã Tốc Cai, vậy oan hồn của các anh xem như đã được an ủi một phần nào rồi!
Xích Lặc Cách Nhi vừa khóc vừa nói:
- Anh ơi! Chỉ đáng tiếc là chúng tôi không thể lấy máu của đứa con trai Dã Tốc Cai, một kẻ thâm thù của anh. Tôi thật có lỗi đối với các anh.
Thoát Hắc Thoát A lên tiếng an ủi anh ta:
- Đấy chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Tôi với tư cách là thủ lĩnh của người Miệt Nhi Khất xin hứa, là sẽ có một ngày tôi nhất định lấy được thủ cấp của Thiết Mộc Chân để đặt lên bàn tế lễ, để cho vong linh của các anh được thỏa mãn. Năm người cùng dập đầu lạy.
Trong khi bàn bạc về cách xử lý tù binh, ý kiến của mọi người là đưa vợ nhỏ của Dã tốc Cai làm thiếp cho Hợp A Đài, đồng thời, dựa theo luật oan oan tương báo, đưa Bột Nhi Thiếp làm vợ cho Xích Lặc Cách Nhi em trai của Xích Liệt Đô. Hợp A Đài vui vẻ tiếp nhận ngay, chỉ riêng Xích Lặc Cách Nhi thì không muốn lấy Bột Nhi Thiếp làm vợ. Anh ta nói ấp úng:
- Tôi... tôi chẳng qua là một thảo dân bần tiện, làm sao xứng đáng với bạc hậu phi của gia tộc hoàng kim?
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn lên tiếng thuyết phục ông ta:

- Nhưng anh là dũng sĩ của người Miệt Nhi Khất!
Xích Lặc Cách Nhi vẫn chưa đủ tự tin, nói:
- Đấy cũng chẳng qua là một loài mãnh thú ăn chuột đồng, ăn dê bụng vàng, vậy làm sao dám nghĩ tới chuyện ăn thiên nga, ăn tiên hạc?
Thoát Hắc Thoát A tức giận, nói:
- Nói bá láp! Dã Tốc Cai từ trước tới nay chưa hề xưng Hãn, còn Thiết Mộc Chân chẳng qua là một tên lãng tử lưu lạc, vậy Bột Nhi thiếp làm sao kể được là hậu phi? Cho dù có là hậu phi đi nữa, người Miệt Nhi Khất chúng ta tại sao chỉ có thể là những con người không có ý chí lớn, chỉ biết ăn chuột đồng, ăn dê bụng vàng? Vậy hôm nay ta đặc cách cho ngươi được ăn thiên nga, được ăn tiên hạc! Trên đồng cỏ mênh mông này, ai có sức mạnh thì kẻ đó làm Vương, làm Hãn, đâu phải chỉ có người Mông Cổ mới được xưng bá thôi? Ngày nay chúng ta binh lực mạnh mẽ, hùng cứ cả vùng thảo nguyên, vậy gái đẹp trong đời này đều là hậu phi của người Miệt Nhi Khất chúng ta cả!
Mọi việc đã được giải quyết như thế. Hợp A Đài bước vào gian lều Mông Cổ của mình với đôi mắt đỏ ngầu vì say rượu. Hắn nhìn người vợ bé của Dã Tốc Cai bị trói quật hai tay ra sau lưng đang nằm tại một góc lều. Hắn tuốt đoản đao ra, bước tới, cúi xuống xách bổng người vợ bé của Dã Tốc Cai lên, rồi dùng dao cắt đứt sợi thừng trói bà ta. Người vợ bé của Dã Tốc Cai móc mớ nùi giẻ bị nhét trong miệng ra, quì xuống đất vừa khóc vừa van xin:
- Này dũng sĩ Miệt Nhi Khất, xin ngài hãy lấy tấm lòng khoan dung của người thảo nguyên để tha thứ cho người đàn bà bất hạnh này. Xin ngài hãy nghĩ tới vong linh của Dã Tốc Cai mà thả tôi trở về!
Hợp A Đài tóm lấy người vợ bé của Dã Tốc Cai, tát cho hai cái tát đau điếng nói:
- Câm miệng lại! Chính ta vì gã Dã Tốc Cai đáng chết kia nên không bao giờ buông tha cho nhà ngươi - nói tới đây, hắn quát ra lệnh - Hãy mau cởi bỏ quần áo ra!- vừa nói hắn vừa cởi bỏ y phục của hắn.
Người vợ bé của Dã Tốc Cai thối lui mấy bước và bỗng nhắm phía ngoài cửa bỏ chạy. Hợp A Đài đuổi theo nàng và quật ngã nàng xuống đất, rồi chụp lấy ngọn roi ngựa quất túi bụi vào nàng. Người vợ bé của Dã Tốc Cai đưa hai tay lên ôm lấy ngực, cắn chặt hai hàm răng không hề rên la. Hợp A Đài cười nhạt, nói:
- Không ngờ nhà ngươi cũng gan dạ đến thế? Thôi được, nếu nhà ngươi không chịu làm thiếp của ta, thì ta có cách khác!
Hắn bước ra trước cửa lều gọi to:
- Bây đâu! Hai tên Miệt Nhi Khất chạy tới. Hợp A Đài ra lệnh - Hãy lôi người đàn bà này ra ngoài để cho tất cả những người đàn ông của Miệt Nhi Khất thay phiên nhau, mỗi người ngủ với bà ta một đêm!

Hai người Miệt Nhi Khất lên tiếng tuân lệnh, rồi lôi vợ bé của Dã tốc Cai đi, làm cho bà ta quá sợ hãi, nói:
- Không! Không! Đừng làm như vậy! Đừng làm như vậy! Tôi xin ngài...
Hợp A Đài khoát tay, hai người Miệt Nhi Khất bỏ đi. Bà vợ bé của Dã Tốc Cai mặt tái mét như xác chết, bắt đầu cởi bỏ áo ngoài. Hợp Nhi Đài bèn bồng ngang bà ta lên, trong khi bà ta mềm nhũn như người đã chết. . .
Trong gian lều của Xích Lặc Cách Nhi thì mọi việc xảy ra lại khác hơn. Bột Nhi Thiếp dùng một chiếc gối đánh vào mặt của Xích Lặc Cách Nhi, nói:
- Đồ súc sinh! Người Miệt Nhi Khất của các ngươi là cái thứ gì? Tại sao dám cướp phu nhân của lãnh tụ gia tộc hoàng kim Mông Cổ? Thiết Mộc Chân huynh đệ là bậc anh hùng ở thảo nguyên, vậy nhà ngươi dám xúc phạm tới ta thì họ sẽ phân thây nhà ngươi ra thành muôn mảnh!
Khoát A Hắc Thần xô mạnh Xích Lặc Cách Nhi ra, nói:
- Nhà ngươi tại sao chưa chịu cút đi cho ta! - Bà ta chống nạnh hai tay trông như một hung thần, đứng sát bên cạnh Bột Nhi Thiếp. Xích Lặc Cách Nhi sợ sệt chụp lấy một tấm chăn bằng da cừu bước đi ra ngoài.
Giữa bóng tối, có người cầm đuốc đi tới, đó là hai cha con Thoát Hắc Thoát A. Thoát Hắc Thoát A nhìn thấy Xích Lặc Cách Nhi còn đứng ở bên ngoài, bèn cười hỏi:
- Này Xích Lặc Cách Nhi, tại sao ngươi chưa ngủ mà còn đứng ở ngoài làm gì vậy?
Xích Lặc Cách Nhi ấp úng đáp:
- Tôi uống rượu nhiều quá nên... muốn ói.
- Phải thế không? Này, cô gái của nhà ngươi ra sao rồi? Nó có bằng lòng không?
- Cô ta... cũng được!
- Hợp A Đài đúng là người có cách hay. Lúc đầu vợ bé của Dã tốc Cai không chịu, Hợp A Đài bèn bảo người ta lôi bà ta ra ngoài để cho tất cả những người đàn ông thay phiên nhau ngủ với bà ta một đêm, làm bà ta sợ quá, phải ngoan ngoãn nghe theo. Vậy nhà ngươi cũng làm thử xem sao?
- Tôi ư? - Xích Lặc Cách Nhi sau giây phút lúng túng đáp - Không... không cần đâu!
- Để ta gọi mấy anh em nữa tới đây, họ sẽ phụ với nhà ngươi dạy cho cô ta một bài học!
Những người đàn ông đi theo phá lên cười, nói:
- Để tôi xung phong trước!
- Tôi với Xích Lặc Cách Nhi rất thân nhau, vậy để tôi giúp cho anh ta!
Xích Lặc Cách Nhi vội vàng ngăn họ lại, nói:
- Đừng.. đừng vào trong ấy. Bột Nhi Thiếp rất thích tôi, vậy các anh khỏi phải bận tâm nữa!

Thoát Hắc Thoát A cười to, nói:
- Nếu vậy thì chúng tôi không phải lo cho anh nữa! Thôi, đi! Này Xích Lặc Cách Nhi, đừng đứng thơ thẩn ở bên ngoài nữa, để lỡ mất thời cơ tốt đẹp đấy!
Hai người đàn bà trong gian lều Mông Cổ đang hết sức căng thẳng, đưa hai tay ôm lấy ngực, trố mắt lắng lặng nghe ngóng động tịnh từ bên ngoài. Thấy họ đã đi xa, Bột Nhi Thiếp mới cảm thấy nhẹ nhàng một chút.
Giữa đêm khuya, Thiết Mộc Chân phi ngựa dẫn đầu xông vào khu lều trại của người Miệt Nhi Khất. Phía sau của Thiết Mộc Chân là số người của Bác Nhi Truật, họ vừa phi ngựa vừa múa đao với một khí thế hung hãn như gió bão. Bọn người Miệt Nhi Khất đều uống rượu say, nên chưa kịp tỉnh dậy đã bị giết chết, hoặc bị thương do ngựa đạp. Có người la to:
- Thiết Mộc Chân đến kia!...
Thoát Hắc Thoát A và Hốt Đô từ trong ngôi lều nóc vàng của họ giật mình thức giấc, vội vàng xông ra ngoài tuốt ngay lưỡi đao cong siết chặt trong tay. Thoát Hắc Thoát A to tiếng nói với mọi người:
- Đừng quá hoảng sợ... hãy lên ngựa hết cho ta, hãy bắt sống tên Thiết Mộc Chân đến đây nộp mạng!...
Hốt Đô phóng lên lưng ngựa, háo hức như đi dự yến tiệc, nói:
- Hả hả! Hỡi các dũng sĩ Miệt Nhi Khất, hãy theo tôi bắt sống Thiết Mộc Chân, mổ lấy tim gan của hắn làm món nhậu! - Hắn phi ngựa chạy vòng quanh khu lều trại. Những người Miệt Nhi Khất xông tới mỗi lúc càng đông. Hốt Đô thấy sau lưng mình đã có đến mấy trăm người, nên múa thanh đao trong tay nói lớn - Hãy theo tôi mau! Hãy bắt sống Thiết Mộc Chân! - Mấy trăm người Miệt Nhi Thất bám sát theo Hốt Đô và Thoát Hắc Thoát A xông về phía trước.
Thoát Hắc Thoát A và thủ hạ của Thiết Mộc Chân gặp nhau. Vì số người của Thiết Mộc Chân quá ít nên liền bị áp đảo. Bác Nhi Truật vừa chiến đấu vừa nói với Thiết Mộc Chân:
- Này anh Thiết Mộc Chân, anh hãy rút lui mau lên!
Thiết Mộc Chân nhận thấy nếu tiếp tục chiến đấu thì có thể bị tiêu diệt toàn bộ, nên vung tay lên nói lớn.
- Người Mông Cổ hãy ghi nhớ mối thù này! Bây giờ hãy rút lui theo tôi!
Bác Nhi Truật và Dã Lặc Miệt bảo vệ Thiết Mộc Chân nhanh chóng rút lui. Hốt Đô la to:
- Đừng để Thiết Mộc Chân chạy thoát!
Dã Lặc Miệt cũng la to:
- Tôi là Thiết Mộc Chân đây, ai không sợ chết thì xông vào!
Người Miệt Nhi Khất nghe vậy kéo tới bao vây Dã Lặc Miệt. Anh này cười to ha hả nói:

- Tốt quá! Hãy đến đây thừ tài trước con dao thép của tôi, xem tài năng của đôi bên tới đâu! - Dã Lặc Miệt huơ dao chiến đấu ác liệt với người Miệt Nhi Khất.
Hợp A Đài cũng dẫn đám đông chạy tới, nhận thấy người bị bao vây không phải Thiết Mộc Chân, liền la to:
- Anh ta không phải Thiết Mộc Chân! Thiết Mộc Chân đã chạy thoát rồi!
Đám đông người Miệt Nhi Khất biết bị mắc lừa, liền buông bỏ Dã Lặc Miệt, truy đuổi theo Thiết Mộc Chân.
Phía bên ngoài khu vực lều trại có Hốt Đô đang dẫn đám đông truy đuổi, nhưng không thấy bóng dáng của Thiết Mộc Chân đâu. Thoát Hắc Thoát A nói:
- Này con, bọn chúng được đêm tối che chở, không thể truy đuổi theo được đâu - Hốt Đô tức tối chém mạnh một dao vào không khí. Thoát Hắc Thoát A nói tiếp - Không sao, chỉ cần vợ của Thiết Mộc Chân ở trong tay chúng ta, thì hắn sớm muộn gì cũng tới đây nộp mạng!
Đám đông vây quanh Bách Linh Điểu bị thương, Dã Lặc Miệt, Tốc Bấc Đài khẽ gọi:
- Cha ơi! Cha ơi! Bách Linh Điểu hé mở đôi mắt. Dã Lặc Miệt tươi cười dù hai mắt vẫn còn đầm đìa hạt lệ, nói tiếp - Cha đừng làm chúng con sợ. Nếu cha chết thì con và Tốc Bất Hợp khi rèn đồ sắt ai lo phần ống bễ cho chúng con?
Bách Linh Điểu gượng cười nói:
- Cha không muốn chết đâu, cha còn phải hát cho phu nhân và Thiết Mộc Chân nghe kia mà! Này Thiết Mộc Chân, người của chúng ta quá ít, vậy nếu cứ đánh liều đi cướp lại bà vợ của anh và nhị phu nhân thì chắc chắn không thể được!
Thiết Mộc Chân biết lời nói của Bách Linh Điểu rất đúng. Người Miệt Nhi Khất hiện nay là một trong năm "Đại Ngột Lỗ Tu" ở vùng đồng cỏ. Đối với một kẻ thù mạnh như vậy thì không thể dùng lòng gan dạ và sự liều lĩnh của một số ít người, cũng như không thể dùng trí khôn để thắng địch một cách cầu may, mà phải có một đạo quân to mạnh mới được. Do vậy, Thiết Mộc Chân liền quyết định: Phái Cáp Tát Nhi và Bác Nhi Truật đi Hắc Lâm để nhờ sự trợ giúp của Thoát Oát Lân Hãn, còn bản thân mình thì cùng với Biệt Lặc Cổ Đài và Dã Lặc Miệt đi nhờ sự giúp đỡ của Trát Mộc Hợp, thủ lĩnh của bộ lạc Trác Đáp Lan. Ngoài ra, Thiết Mộc Chân còn phái Hốt Tất Lai, Hợp Xích ôn, Thiết Mộc Cách chia nhau đi thu gom những bộ hạ trước đây đã phân tán rải rác trên khắp đồng cỏ. Việc chuẩn bị nhiều khó khăn đã được bắt đầu. Khi Thiết Mộc Chân tập hợp được bộ hạ của mình, cũng như liên hợp được với bộ lạc Khắc Liệt để cùng kéo đến tấn công người Miệt Nhi Khất, thì phải tốn thời gian đến chín tháng sau.

Trong lúc đó, Bột Nhi Thiếp bị giam giữ trong lều của Xích Lặc Cách Nhi, do quá buồn rầu cũng như quá phẫn uất nên đã sinh bệnh. Xích Lặc Cách Nhi đi tìm giáo sĩ Tát Mãn để nhờ ông này bốc thuốc. Bốc thuốc xong, anh ta đội mưa trở về nói với Khoát A Hắc Thần:
- Tát Mãn bảo phu nhân vì quá sợ hãi đó thôi, uống thang thuốc này thì sẽ khỏi.
Khoát A Hắc Thần lo việc thang thuốc cho Bột Nhi Thiếp uống xong, bà ta ngồi bên cạnh để giữ. Bột Nhi Thiếp bắt đầu ngủ, trong khi Xích Lặc Cách Nhi cũng ngồi ở một góc lều ngủ gật. Một chốc sau, Bột Nhi Thiếp thức dậy cảm thấy bụng đói, báo Khoát A Hắc Thần đi kiếm thức ăn. Bột Nhi Thiếp có vẻ nóng bức, nên đã hành động theo bản năng, cởi vạt áo ngoài của mình ra, để lộ lồng ngực trắng nõn nà. Xích Lặc Cách Nhi tỉnh dậy nhìn thấy cảnh tượng đó liền giụi mắt, nuốt nước bọt đến mấy lần. Đôi mắt của hắn nhìn chăm chú vào cổ và ngực của Bột Thiếp Nhi như bị nam châm hút. Cuối cùng, hắn không thể kềm chế được mình, vội vàng cởi áo ra rồi nhảy bổ tới...
Xích Lặc Cách Nhi bị đánh vỡ đầu chảy máu, vội vàng bỏ chạy ra ngoài. Chiếc lò bằng sắt đã được làm vũ khí trong tay của Khoát A Hắc Thần. Bà ta giận dữ mắng to:
- Đồ súc sinh đáng chết! Ngươi chỉ là một con quạ ăn thịt thừa da thối, thế mà dám làm bẩn đến tiên hạc!
Bột Nhi Thiếp quay mặt vào trong, hai vai rung động, bắt đầu khóc:
- Này, Khoát A Hắc Thần ơi, không còn mặt mũi nào gặp lại Thiết Mộc Chân nữa!
Thoát A Hắc Thần thở dài, nói:
- Này phu nhân, có lẽ phu nhân là người Hoằng Cát Thích, sống gần người Hán, nên không hiểu rõ tập quán cướp cô dâu từ xưa tới nay tại vùng đồng cỏ này đâu. Như an đáp của Thiết Mộc Chân là Trát Mộc Hợp cũng thế. Ông cố của Trát Mộc Hợp là Bột Đoan Sát Nhi người thuộc bộ lạc Mông Cổ, đã cướp một phụ nữ đang mang thai tên gọi Trát Chỉ Thích Đãi. Tổ tiên của người em đồng tộc Trát Mộc Hợp được người đàn bà nói trên sinh ra. Lại còn một trường hợp như mẹ chồng của phu nhân...
- Mẹ chồng của tôi ư?
Bà ấy chính là vợ mới cưới của Xích Liệt Đô, tức anh ruột của Xích Lặc Cách Nhi. Cô dâu này bị ông già chồng của phu nhân là Dã Tốc Cai cướp được từ trong tay của một nhóm người bịt mặt.
- Thế ư?!
- Kha Ngạch Luân phu nhân lúc bấy giờ hết sức thương yêu người chồng mới vừa làm lễ cưới là Xích Liệt Đô, nên đã cởi áo lót trao cho anh ta. Không ngờ anh ta lại là một người đàn ông quá nhu nhược, nên đã bị nhóm

người bịt mặt giết chết. Mẫu thân của Xích Lặc Cách Nhi do quá thương con nên sinh bệnh mà chết!
Vừa lúc có một tiếng sấm nổ rung chuyển cả bầu trời và tiếp theo là một trận mưa như cầm tĩn đỗ. Trên hai má của Bột Nhi Thiếp ràn rụa lệ nóng, nói:
- Ôi! tiếng sấm vừa rồi chính là trời xanh báo trước những oan nghiệt của cha chồng tôi gây ra trước kia, để hôm nay chính tôi phải trả đó chăng?
Cửa lều được vén lên. Hốt Đô dẫn mấy tên binh sĩ bước vào, quát lớn:
- Hãy bắt hai mụ này trói lại cho ta! Mau kéo đi chém đầu?
Mấy tên Miệt Nhi Khất muốn xông tới nhưng lại sợ Khoát A Hắc Thần.
Trong khi đó, Bột Nhi Thiếp vẫn bình tĩnh ngồi trên mặt đất, nói:
- Khoát A Hắc Thần, tôi muốn nhờ tay họ để giải thoát hoàn cảnh khốn đốn hiện giờ của tôi!
Khoát A Hắc Thần thở hắt ra, nói:
- Được! Tôi cũng cùng chết chung với phu nhân!
Thế là một toán người Miệt Nhi Khất áp giải Bột Nhi Thiếp và Khoát A Hắc Thần ra khỏi khu vực dựng lều trại của họ. Thoát Hắc Thoát A cưỡi ngựa đuổi theo nói lớn:
- Bớ Hốt Đô, đừng giết họ!
- Thưa cha, chúng không tuân lệnh, mà còn đánh bị thương Xích Lặc Cách Nhi thúc thúc.
- Nếu vậy thì hãy canh giữ họ lại, rồi cho người canh gác, vì họ chính là miếng mồi tốt nhất để câu nhử Thiết Mộc Chân tới đây nộp mạng.
Bọn người Miệt Nhi Khất liền đào hai cái hố sâu, rồi thả Bột Nhi Thiếp và Khoát A Hắc Thần xuống hai chiếc hố đó . Chúng dùng thừng buộc vào một cái túi da để cung cấp thức ăn và nước uống cho hai người. Khoát A Hắc Thần và Bột Nhi Thiếp đành phải sống trong hoàn cảnh bi đát như thế để chờ Thiết Mộc Chân giải cứu.
Sau một thời gian nỗ lực, lều trại của Thiết Mộc Chân tại núi Bất Nhi Hãn đã sung túc lên một cách rõ rệt: Những chiếc lều Mông Cổ nối tiếp nhau chạy dài mút mắt, bộ hạ đi tới đi lui rộn rịp. Hôm nay lại có một toán di dân tìm đến xin gia nhập. Người đàn ông cầm đầu thi lễ trước Kha Ngạch Luân và Thiết Mộc Chân ra đón tiếp họ, nói:
- Thưa phu nhân, thưa tiểu chủ nhân, trước đây vì chúng tôi quá u mê và chịu không nổi áp lực của Tháp Lý Hốt đài, nên đã bỏ đi, phản lại các vị. Hôm nay chúng tôi đã tỉnh ngộ rồi, dù cho các vị có trừng phạt chúng tôi thế nào đi nữa, chúng tôi cũng phải trở về nương nhờ các vị. Vậy xin phu nhân hãy thu nhận chúng tôi!
Cả đoàn người đều xuống xe xuống ngựa, đua nhau quì xuống trước mặt Kha Ngạch Luân và Thiết Mộc Chân, nói:
- Xin phu nhân hãy thu nhận chúng tôi!

Kha Ngạch Luân đáp:
- Hiện nay con trai tôi là Thiết Mộc Chân đã trở thành Anh Hùng Xạ Điêu nổi tiếng khắp vùng đồng cỏ, nó là thủ lãnh, vậy tất cả đều do nó quyết định.
Mọi người quay sang quì xuống trước mặt Thiết Mộc Chân, nói:
- Xin thủ lĩnh Thiết Mộc Chân thu nhận chúng tôi!
Thiết Mộc Chân nói:
- Mọi người hãy đứng lên, bất cứ trước đây mọi người có lỗi đối với chúng tôi như thế nào đi nữa, hôm nay biết quay trở lại, chúng tôi vẫn hoan nghinh. Chỉ có điều chúng tôi phải nói rõ với các vị trước, nếu sau này còn có những hành động bất trung tương tự, thì những lời nói hoan nghinh của tôi ngày hôm nay sẽ biến thành mã tấu, biến thành giáo dài Tô lỗ đỉnh đấy!
Tất cả mọi người đều dập đầu, nói:
- Chúng tôi không dám như thế nữa!
Người chú thứ tư của Thiết Mộc Chân là Đáp Lý Đài cũng trở về. Nhóm người này đông đến mấy trăm. Từng cỗ xe một đều chất đầy những tấm thảm len để dựng lều trại và những đồ dùng linh tinh khác. Ở chính giữa đoàn xe còn có một bầy gia súc kéo dài đến mấy dặm. Đáp Lý Đài là người đi trước để dẫn đầu cả đoàn.
Kha Ngạch Luân, Thiết Mộc Chân, Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài nghe tin đều phi ngựa chạy tới nơi và đám đông đều đứng tránh ra hai bên. Bốn mẹ con xuống ngựa đi bộ đến trước mặt Đáp Lý Đài. Đôi mắt của Đáp Lý Đài trào lệ nói:
- Thưa chị dâu Kha Ngạch Luân, chị khỏe chứ?
Kha Ngạch Luân lắc đầu buồn bã đáp:
- Không khỏe! Vì tôi đưa mắt nhìn chung quanh đều không có thân nhân. Trong những ngày sống cô độc lẻ loi, đã làm cho trên mặt tôi xuất hiện quá nhiều nếp nhăn, làm cho quả tim tôi thêm nhiều vết thương nhức nhối!
- Ôi! thật khổ cho chị dâu Kha Ngạch Luân của tôi! - Đáp Lý Đài nhìn sang Thiết Mộc Chân hỏi - Cậu có phải là Thiết Mộc Chân không?
- Tôi là Thiết Mộc Chân đây!
- Trông giống anh Dã Tốc Cai quá!
Cáp Tát Nhi nói:
- Tôi là Cáp Tát Nhi!
- Nghe nói cậu đã trở thành một tay thiện xạ rồi? - Đáp Lý Đài hỏi qua giọng sung sướng.
Biệt Lặc Cổ Đài bước tới nói:
- Tôi là Biệt Lặc Cổ Đài!
- Còn cậu đã trở thành một đại lực sĩ. Chuyện mẫu thân của cậu làm cho tôi rất đau buồn - Đáp Lý Đài nói tiếp - Thưa chị dâu, nhị ca của tôi bệnh chết hơn nửa năm rồi, trước khi lâm chung, anh ấy có nói với tôi là nếu chiếc lều

Mông Cổ không có thủng lỗ thì mưa tuyết không làm sao rơi vào bên trong được; người Khất Nhan nếu không ly tán, thì gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân đâu có bị quá nhiều hoạn nạn? Anh dặn dò tôi phải dẫn con trai của anh ấy là Hốt Sát Nhi về giao cho chị!
Nói dứt lời, Đáp Lý Đài gọi Hốt Sát Nhi đến trước mặt. Đôi mắt của Hốt Sát Nhi đầm đìa hai dòng lệ, cúi mình thi lễ trước Kha Ngạch Luân,- nói:
- Thưa bác gái, cha tôi có nói ông ấy bị trời xanh gọi trở về, vậy tất cả những lỗi lầm của ông ấy sẽ nhờ chú Tư bù đắp thay cho cha tôi. Cha tôi còn dặn dò cho dù sau này có xảy ra biến cố gì, cả nhà chúng ta cũng không bao giờ nên phân ly nữa!
- Phải! Phải! Cả nhà chúng ta từ nay về sau bất luận thế nào, đều không bao giờ phân tán!- Câu trả lời này không riêng là câu trả lời của Kha Ngạch Luân, mà cũng là tâm niệm của Thiết Mộc Chân.
Gia tộc Chủ Nhi Khất từ bấy lâu nay vẫn không hợp với gia tộc Thái Xích ô, nên họ cũng đang suy nghĩ cách cư xử đối với gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân. Ngạch Lý Chân Phi và Tát Sát Biệt Khất, Bất Lý Bột Khoát là những lãnh tụ của gia tộc Chủ Nhi Khất, ngay trong khi mở cuộc hội nghị tại gian lều lớn của họ, thì ý kiến đã có sự chia rẽ giữa nhau.
Người tộc đệ của Tát Sát Biệt Khất là Bất Lý Bột Khoát không đồng ý đi nương nhờ vào Thiết Mộc Chân. Anh ta cho rằng trong khi người Thái Xích Ô hà hiếp cô nhi quả phụ của Dã Tốc Cai thì người Chủ Nhi Khất đã tiếp tay với họ . Giờ đây thấy người ta đang cường thịnh thì kéo tới xin nương nhờ, rõ ràng là mặt chai mày đá, không danh dự tí nào. Tát Sát Biệt Khất thì chủ trương nên sớm qui thuận là tốt vì anh ta lo ngại Thiết Mộc Chân sau khi đánh bại người Miệt Nhi Khất thì sẽ liên hợp với Trát Mộc Hợp là Thoát Oát Lân đối phó với người Thái Xích Ô và người Chủ Nhi Khất từng hà hiếp gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân. Đôi bên đều giữ ý kiến riêng của mình, tranh luận không ngã ngủ. Bà mẹ của Tát Sát Biệt Khất là Ngạch Lý Chân Phi đứng dậy nói qua giọng kiêu ngạo:
- Bọn chúng bây cãi nhau chi thế? Chúng ta kéo tới nương nhờ Thiết Mộc Chân chứ nào phải kéo tới đầu hàng Thiết Mộc Chân! Tất cả đừng quên chúng ta là người Chủ Nhi Khất, còn Thiết Mộc Chân là cái thứ gì? Chúng ta kéo đến liên hợp với họ trong khi vợ của Thiết Mộc Chân đang bị người Miệt Nhi Khất bắt giữ, đối với họ thì đây là một ân huệ!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Năm (3)

Người Chủ Nhi Khất là hậu duệ trưởng chi của Hợp Bất Lặc Khả Hãn. Trước đây Hợp Bất Lặc Khả Hãn đã chọn lựa những tay thiện xạ những người có mưu lược, những dũng sĩ hiên ngang có tài để tổ chức nên trưởng chi này. Do vậy, Chủ Nhi Khất có nghĩa là "anh hùng trong những anh hùng". Khi Ngạch Lý Chân Phi nói tới đây thì Bất Lý Bột Khoát và Tát Sát Biệt Khất đều ưỡn ngực lên. Chính vì vậy người Chủ Nhi Khất vốn đang sợ bị báo thù đã trở thành tư thế của vị chúa cứu thế, kéo tất cả toàn bộ gia tộc đến núi Bất Nhi Hãn. Khi họ tiến tới gần núi Bất Nhi Hãn và khu vực dựng lều trại của Thiết Mộc Chân, thì Ngạch Lý Chân Phi đầy ngạo mạn liền xuống lệnh cho người ngựa dừng lại, rồi phái Bất Lý Bột Khoát một mình một ngựa đi vào núi Bất Nhi Hãn để thông báo với Thiết Mộc Chân, bảo là người Chủ Nhi Khất biết Thiết Mộc Chân đang gặp hoạn nạn, nên dẫn toàn bộ gia tộc tới đây để giúp đỡ Thiết Mộc Chân. Bà ta chắc chắn hai mẹ con Thiết Mộc Chân sẽ cùng ra nghênh đón họ. Sau khi Bất Lý Bột Khoát thúc ngựa ra đi, thì Tát Sát Biệt Khất nhìn theo bóng dáng của anh ta mà trong lòng vẫn lo ngại. Nếu Thiết Mộc Chân không bỏ qua chuyện xưa thì sao?
Chừng như đoán biết được tâm trạng của Tát Sát Biệt Khất, một người nô lệ tên gọi Mộc Hoa Lê của gia tộc Chủ Nhi Khất liền chép miệng nói:
- Dao chém vào nước chỉ một chốc sau thì mặt nước bằng phẳng trở lại. Còn dao chém vào người thì cho dù vết thương có thể lành, nhưng vết sẹo thì cả đời cũng không sao xóa được.
Tát Sát Biệt Khất trợn mắt nhìn anh ta một lượt, vì một người nô lệ mà dám phát biểu ý kiến đối với một đại sự như thế này sao? Tuy nhiên, anh ta vẫn thừa nhận lời nói của Mộc Hoa Lê là rất chí lý, bèn quay sang bà mẹ nói:
- Tại sao chúng ta nhất định phải đi tìm chuyện không vui như thế này?
Ngạch Lý Chân Phi có sự suy nghĩ sâu sắc hơn đứa con trai, bèn đáp:
- Vợ của Thiết Mộc Chân bị người ta cướp đi, nhưng đang có nhiều người kéo tới nương nhờ anh ta. Sau này sẽ còn có nhiều người Mông Cổ khác đến nương nhờ anh ta nữa. Do vậy, chỉ có cách là sống sát bên cạnh Thiết Mộc Chân, để bí mật lôi kéo người của anh ta về phía mình, thì sau này con mới có thể trở thành vị chúa tể của bộ lạc Mông Cổ như Hợp Bất Lặc Khả Hãn! Bằng không, thì người đứng lên xưng Khả Hãn của bộ lạc Mông Cổ sau này, chắc chắn sẽ là Thiết Mộc Chân!
- Nếu Thiết Mộc Chân không dùng rượu sữa ngựa mà dùng mã tấu để đón tiếp chúng ta thì sao?
- Nếu thế, mã tấu đeo bên cạnh sườn con đó không phải là mã tấu, mà là nhành cây hay sao? Nếu thế thì chúng ta bất quá sẽ chiến đấu một trận thoải mái, dù cho có chảy hết máu tươi trong người đi nữa, thì cũng có thể chứng minh chúng ta không hổ thẹn là hậu duệ trưởng chi của Hợp Bất Lặc Khả

Hãn!
Tát Sát Biệt Khất nghĩ bụng: "Tình hình trước mắt đành phải làm như thế thôi". Do vậy, anh ra lịnh cho mọi người ngồi nghỉ tại chỗ, ăn một ít thịt khô và uống nước cho đầy đủ, để chuẩn bị sự nghênh đón - dù là nghênh đón bằng rượu sữa ngựa hay là nghênh đón bằng mã tấu cũng được!
Mộc Hoa Lê lại nói lên ý nghĩ của mình:
- Chẳng cần phải quá lo lắng theo kiểu người tầm thường. Lực lượng của Thiết Mộc Chân hiện còn quá bé nhỏ, vậy đứng trước một kẻ thù quá to mạnh, chắc chắn anh ta phải liên hợp với tất cả bạn bè, dù cho người bạn bè đó chỉ là bạn bè tạm thời đi nữa. Anh ta làm sao lại có thể dùng mã tấu đối với người Chủ Nhi Khất chứ?
Ngạch Lý Chân Phi cho rằng Mộc Hoa Lê là một con người rất đặc biệt, trong khi Tát Sát Biệt Khất lại xem thường người nô lệ ti tiện này. Do vậy, Ngạch Lý Chân Phi nói với con trai:
- Sự hiểu biết của Mộc Hoa Lê hơn hẳn mọi người, vậy con muốn dùng nó thì dùng, mà không dùng thì giết đi.
Tát Sát Biệt Khất không đồng ý như vậy, nhưng thật ra sự xét đoán của Ngạch Lý Chân Phi là hoàn toàn đúng. Vì Mộc Hoa Lê dù không được Tát sát Biệt Khất trọng dụng và xem thường, nhưng về sau anh ta đã trở thành một viên thượng tướng của Thành Cát Tư Hãn, lập nhiều công trận đối với Thành Cát Tư Hãn mà các tướng lĩnh khác không ai bì kịp.
Bỗng có người la to:
- Thiết Mộc Chân đến kia rồi!
Tát Sát Biệt Khất cảm thấy căng thẳng, ra lệnh cho mọi người lên yên ngựa lui ra sau những cỗ xe để chuẩn bị nghênh chiến. Trong nhất thời, bầu không khí tại khu đậu xe của người Chủ Nhi Khất gần như đông đặc lại. Trong khi đó, chỉ riêng một mình Mộc Hoa Lê vẫn không tuân lệnh lui ra phía sau. Anh ta tiếp tục ngồi yên tại chỗ uống sữa ngựa.
Đội ngũ gồm 200 người của Thiết Mộc Chân đã đến gần. Bất Lý Bột Khoát thúc ngựa chạy nhanh hơn, ra đi một mình đến khu vực đậu xe của người Chủ Nhi Khất. Khi Tát Sát Biệt Khất nhận ra Bất Lý Bột Khoát, thì mới đoán được Thiết Mộc Chân tới đây hình như không phải là để báo thù.
Ngạch Lý Chân Phi lộ vẻ đắc ý, nói:
- Đội ngũ của chúng ta đông đến mấy nghìn người, cho nên Thiết Mộc Chân bắt buộc phải cúi đầu đó thôi!
Bất Lý Bột Khoát thúc ngựa đi tới gần, báo cáo:
- Hai mẹ con Thiết Mộc Chân đến để nghênh tiếp!
Thiết Mộc Chân đã xuống ngựa, còn những người tùy tùng đi theo thì chia thành hai hàng đứng hai bên. Thiết Mộc Chân cùng Kha Ngạch Luân đi thẳng vào đoàn xe của người Chủ Nhi Khất, rồi tiếp tục đi thẳng tới cỗ xe có

gian lều lớn của Tát Sát Biệt Khất. Tát Sát Biệt Khất liền đỡ Ngạch Lý Chân Phi xuống xe.
Kha Ngạch Luân cười rất tươi, nói:
- Có phải Ngạch Lý Chân Phi tôn kính của chúng tôi đó không?
Ngạch Lý Chân Phi đáp:
- Ồ! Kha Ngạch Luân nay trông như một cây tòng đứng thẳng. Bà chẳng những là một người đẹp của bộ lạc Hoằng Cát Thích, mà còn là người có tài cán như dũng sĩ Mông Cổ Dã Tốc Cai! Còn đây là anh hùng xạ điêu Thiết Mộc Chân, người đã từng trải qua nhiều hoạn nạn đó phải không?
Thiết Mộc Chân bước tới thi lễ nói:
- Thưa bà thím! Con chính là Thiết Mộc Chân, người vừa sinh ra đời là đã bị mài trên đá, bị trui trong lửa từng lượt này đến lượt khác đây!
Ngạch Lý Chân Phi làm ra vẻ người trưởng thượng, nói:
- Này con, gia tộc Chủ Nhi Khất chúng tôi là hậu duệ trưởng chi của Hợp Bất Lặc Hãn vĩ đại. Trong khi người trong gia tộc gặp hoạn nạn, chúng tôi luôn muốn chứng minh huyết thống của chúng ta là cao quí. Cho nên khi hay tin các người gặp hoạn nạn, thì chúng tôi không như gia tộc Thái Xích ô, xem đó là chuyện đáng mừng, mà dẫn các dũng sĩ quang vinh của chúng tôi tới đây để chìa cánh tay cứu viện cho các vị!
- Xin đa tạ bà thím và Tát Sát Biệt Khất thúc thúc! - Thiết Mộc Chân quay lưng nói tiếp - Đưa rượu sữa ngựa tới đây!
Bác Nhi Truật từ sau lưng của Thiết Mộc Chân bước ra, đưa lên một chiếc mâm Thiết Mộc Chân cung kính bưng từng tô sữa ngựa trao cho Ngạch Lý Chân Phi và Tát Sát Biệt Khất...
Cáp Tát Nhi giận dữ từ ngoài xông vào gian lều lớn của Thiết Mộc Chân, lên tiếng chất vấn:
- Này ca ca! Anh đi nghênh tiếp gia tộc Chủ Nhi Khất rồi phải không? Anh còn cùng mẹ đi đến trước cỗ xe có đặt gian lều lớn của họ, cho bộ hạ xếp thành hai hàng để nghênh đón họ phải không?!
- Đúng vậy!
- Bộ anh quên họ đã cùng người Thái Xích Ô cướp đoạt gia súc, nô lệ của chúng ta, cũng như buộc tất cả bộ hạ của chúng ta phải đi theo họ đấy sao? Có ai không biết người Chủ Nhi Khất tự xem mình là anh hùng, ngạo mạn giống như một con dê núi vừa mọc thêm một chiếc sừng trên đầu. Bộ anh nghĩ rằng họ thật tâm kéo tới đây giúp đỡ chúng ta đấy sao? Có ai biết được họ đến đây nương nhờ chúng ta là có một ẩn ý gì?
Thiết Mộc Chân đứng phắt dậy, nói:
- Ta không bao giờ quên! Vĩnh viễn không bao giờ quên!
- Thế tại sao anh không dùng mã tấu để chặt thủ cấp của bọn người từng ăn cắp tài sản của chúng ta?

Kha Ngạch Luân quay sang nói với Cáp Tát Nhi:
- Con làm ồn cái gì? Hãy ngồi xuống!
Cáp Tát Nhi nhìn Kha Ngạch Luân một lượt, rồi giận hầm hầm ngồi xuống.
Kha Ngạch Luân nhẫn nại nói với Cáp Tát Nhi:
- Người có mối thù với chúng ta quá nhiều, vậy chúng ta có thể trả thù tất cả họ được không?
- Dù vậy, cũng đừng hoan nghênh họ như đối với một ân nhân!
Giọng nói của Thiết Mộc Chân còn cứng rắn hơn cả giọng nói của mẹ, vì vừa rồi chính mắt Thiết Mộc Chân đã trông thấy thái độ ngạo mạn của người Chủ Nhi Khất, trong lòng vẫn còn đang giận dữ, cho nên Thiết Mộc Chân đã trút sự giận dữ đó lên đầu đứa em trai của mình:
- Chớ có hồ đồ! Các ngươi có bao giờ suy nghĩ là ngoài người Thái Xích Ô thì đến người Chủ Nhi Khất, đã gây thương tổn cho chúng ta sâu sắc nhất không? Nhưng nay khi họ quay trở về, chúng ta đã dùng lễ nghi để đón tiếp họ là có mục đích làm cho những người trong bộ tộc Mông Cổ từng rời bỏ ta sẽ giảm bớt sự nghi kỵ, rồi chủ động đến nương nhờ chúng ta. Ngay một việc như vậy mà cũng không hiểu, vậy các người còn bộ óc hay không?!
Cáp Tát Nhi im lặng không nói gì nữa. Thiết Mộc Chân sau khi nổi giận, trong lòng cảm thấy dịu lại rất nhiều, bèn nói tiếp:
- Kẻ thù chủ yếu của chúng ta là người Miệt Nhi Khất. Ngay như mối thù của người Tháp Tháp Nhi từng hại chết phụ thân của chúng ta cũng phải tạm thời gác lại sau. Hiện nay chúng ta cần người, cần người thật nhiều, vậy chẳng cần biết trong lòng họ suy nghĩ gì, chỉ cần họ bằng lòng giúp chúng ta đánh bại người Miệt Nhi Khất, thì đều có thể làm bạn. Tại sao chúng ta lại hà tiện rượu sữa ngựa và lễ nghi?
Bác Nhi Truật bước vào lều, nói:
- Thưa thủ lĩnh Thiết Mộc Chân, lại có người đến xin nương nhờ với ngài!
Cáp Tát Nhi hỏi:
- Ai vậy?
Thiết Mộc Chân và Kha Ngạch Luân đều đứng lên. Thiết Mộc Chân nói:
- Bất cứ là ai, chúng ta đều phải chuẩn bị rượu ngon!

Sự xung đột về mặt quyền lợi trong hiện thực đã làm cho các bộ lạc tại vùng thảo nguyên khi thì chia rẽ, khi thì tụ hợp. Sau khi bị mất người mình yêu, bắt buộc phải đi tìm những người bạn đáng tin cậy. Những bậc anh hùng trên thảo nguyên thời bấy giờ như Thoát Oát Lân Hãn của bộ lạc Khắc Liệt và Trát Mộc Hợp của bộ lạc Trát Đáp Lan, đã trở thành bạn đồng minh sớm nhất của Thiết Mộc Chân. Việc hòa hợp hoặc chia rẽ, việc tụ hợp hoặc đối địch, đã cấu thành một màn kịch lịch sử sinh động và kinh hoàng tại đồng cỏ Mông Cổ. Mùa hè năm 1181, Thiết Mộc Chân 19 tuổi. Các bộ lạc Khất

Nhan, Trát Đáp Lan và Khắc Liệt đã đạt được hiệp nghị. Cuộc chiến tranh đối với người Miệt Nhi Khất bắt đầu bùng nổ.
Trát Mộc Hợp cùng Thiết Mộc Chân đang đứng trước lều nhìn về hướng cát bụi đang tung bay. Thoát Oát Lân Hãn cùng với người em trai của ông ta là Trát Hợp Cảm Bất và đưa con trai là Tang Côn, so đầu ngựa chạy tới trước mặt hai người. Thoát Oát Lân Hãn đưa cao một cánh tay lên, tức thì đoàn người ngựa của ông ta liền đứng lại. Thoát Oát Lân Hãn xuống ngựa đi tới trước mặt Trát Mộc Hợp và Thiết Mộc Chân tươi cười nói:
- Hai vị thủ lĩnh đã đến rồi đấy à? - Trát Mộc Hợp lên tiếng hỏi qua giọng lạnh lùng:
- Này Thoát Oát Lân Hãn, hôm nay là ngày mùng mấy tháng năm rồi? Thoát Oát Lân Hãn giật mình, đáp:
- Ồ! Tôi xin lỗi! Tôi... Chúng tôi đã đến chậm ba hôm. Trát Mộc Hợp. Ông là thống soái của liên quân ba bộ lạc, vậy cần phải xử lý ra sao xin cứ nói thẳng!
- Đây là lần đầu, tôi mong rằng sẽ không có lần sau! - Nói dứt lời, Trát Mộc Hợp quay lưng đi vào đại trướng.
Tang Côn nhìn thấy Trát Mộc Hợp lên mặt thống soái, tức giận nói:
- Bộ lạc Khắc Liệt của chúng ta ra quân nhiều hơn ông ta gấp đôi, với tinh thần khách khí chúng ta mới đề cử ông ta làm thống soái, thế mà ông ta lại lên mặt như thống soái thật!
Thiết Mộc Chân biết cuộc liên minh lần này là hết sức quan trọng, nên muốn xóa bỏ những sự bất bình trong nội bộ, bèn nói:
- Thưa phụ thân, xin mời vào lều.
Thoát Oát Lân Hãn nở một nụ cười khoan dung, đi thẳng vào lều. Trong gian lều nóc vàng, người ngồi chính giữa là Trát Mộc Hợp, ngồi hai bên tả hữu là Thiết Mộc Chân là Thoát Oát Lân Hãn. Tham gia cuộc hội nghị này gồm có rất nhiều tướng lĩnh của Trát Đáp Lan, có người em trai của Trát Mộc Hợp là Đãi Sát Nhi, người tộc đệ là Khoát Nhi Xích, còn có những quí tộc Mông Cổ dựng lều trại chung với Trát Mộc Hợp như Mông Lực Khắc, A Lặc Đàn, Truật Xích Đài, v. v...
Trát Mộc Hợp hạ thấp giọng thương lượng với Thiết Mộc Chân và Thoát Oát Lân Hãn xong, bèn nói:
- Được sự tín nhiệm của Thoát Oát Lân Hãn và người an đáp của tôi là Thiết Mộc Chân đề cử, do tôi đứng ra chỉ huy cuộc chiến tranh với người Miệt Nhi Khất lần này. Bộ lạc Trát Đáp Lan đưa ra một vạn quân, bộ lạc Khất Nhan cũng đưa ra một vạn quân còn bộ lạc Khắc Liệt đưa ra hai vạn quân. Bốn vạn liên quân của chúng ta chung một kẻ thù, vậy cần phải cùng nhau quyết tâm tiêu diệt kẻ thù chung đó! Xin mời các vị xem bản đồ đây.
Khoát Nhi Xích trải ra một tấm bản đồ vẽ trên da bò. Trát Mộc Hợp chỉ vào

hướng tây bắc nói:
- Ba họ của người Miệt Nhi Khất đều sinh sống tại vùng đồng cỏ Bất Ngột Thích Xuyên và lưu vực các sông Oát Nhi Hoàn, Tiết Lương Cách. Từ chỗ chúng ta là đầu nguồn sông Oát Nan (Onon) muốn đi tới đó có hai con đường khác nhau. Một con đường phải đi vòng núi Bất Nhi Hãn rồi trực chỉ tới vùng Bất Ngột Thích Xuyên; một con đường khác đi vòng theo hướng đông bắc, rồi vượt qua sông Cần Lặc Khoát. Con đường thứ nhất gần hơn và không phải qua sông, nhưng dễ bị kẻ địch phát hiện; con đường thứ hai xa hơn và phải vượt qua một con sông, nhưng con đường này có thể xuất hiện trước mặt người Miệt Nhi Khất một cách đột ngột, xuất kỳ bất ý. Tôi muốn áp dụng phương án sau, vậy ý kiến của các vị thế nào?
Lân Hãn gật đầu nói:
- À phải, này Thiết Mộc Chân con, ý kiến con thế nào?
Thiết Mộc Chân cũng tỏ ý tán đồng, nói:
- Tấn công vào chỗ chúng không đề phòng và xuất kỳ bất ý là một phương án có thể chiến thắng kẻ địch mà chúng không ngờ. Theo tôi nên áp dụng phương án của an đáp Trát Mộc Hợp!
Trát Mộc Hợp tỏ ra rất hăng hái, chỉ vào tấm bản đồ nói tiếp:
- Thế thì, Thiết Mộc Chân từ nơi đây, Thoát Oát Lân Hãn từ nơi đây còn tôi từ nơi đây, tiến quân thành ba mũi đánh thẳng vào cửa ngỏ của Thoát Hắc Thoát A, cướp sạch tài vật của chúng, bắt hết vợ và con gái của chúng, giết hết bọn nhi đồng của chúng, đuổi phúc thần của chúng đi, quét sạch toàn bộ bộ lạc của chúng! Vậy, hãy bắt đầu hành động?
Sự bố trí của Trát Mộc Hợp là hoàn toàn đúng. Nhưng vì Thoát Oát Lân Hãn đã đến muộn ba hôm, nên có thể ý đồ đánh bất thần của liên quân bị tiết lộ. Nhằm bảo đảm cho cuộc tập kích thu được hiệu quả cao, Thiết Mộc Chân ra lệnh cho binh sĩ tham gia cuộc đột kích của mình đều dẫn theo hai con ngựa để có thể thay đổi, tức trong quá trình tiến quân thì người không nghỉ mà ngựa được nghỉ, lấy đó để bù đắp lại sự chậm chạp về mặt thời gian của Thoát Oát Lân Hãn. Chính nhờ vậy đã làm cho đội ngũ của Thiết Mộc Chân đã tiến quân như một cơn bão, bất ngờ đổ ập vào khu vực dựng lều trại của người Miệt Nhi Khất.
Tiếng vó ngựa nổi lên ầm ầm làm cho người Miệt Nhi Khất trong khu vực lều trại đều kinh hoàng thức giấc.
Đội kỵ mã của Thiết Mộc Chân đi qua khu lều trại nào của người Miệt Nhi Khất thì bị san bằng tới đó.
- Thiết Mộc Chân đến rồi! Mau bỏ chạy!
Tại khu vực có gian lều lớn của Thoát Hắc Thoát A có tiếng kêu lạc giọng. Mọi người từ trong giấc ngũ kinh hoàng thức tỉnh. Có người chỉ kịp chụp lấy một chiếc áo khoác lên vai, có người để mình trần vội vàng chạy ra khỏi lều.

Tiếng khóc, tiếng la, tiếng chạy chẳng khác gì ong vỡ tổ.
Hốt Đô chạy vào gian lều lớn của cha, lên tiếng hối thúc Thoát Hắc Thoát A đã bò dậy:
- Cha ơi! Mau lên, Thiết Mộc Chân liên hợp với Trát Mộc Hợp và Thoát Oát Lân, đưa bốn vạn kỵ binh vượt qua sông Cần Lặc Khoát rồi. Chúng sẽ kéo tới đây trong phút chốc!
Thoát Hắc Thoát A không kịp mang ủng, đi chân không chạy ra ngoài, rồi cùng con trai nhảy lên mình ngựa. Hốt Đô thấy Thoát Lý Thoát A chạy về hướng đông Bắc, bèn la to:
- Cha ơi, quân giặc từ hướng đông bắc tới đấy!
Thoát Hắc Thoát A cũng la to:
- Bớ Hốt Đô hãy chạy theo ta! - Hốt Đô vừa chạy theo vừa nói - Cha ơi, bộ cha lính quýnh quá rồi mất sáng suốt hay sao? Thiết Mộc Chân đang ở đối diện đó!
Thoát Hắc Thoát A nói:
- Con trai của ta, chúng ta chỉ còn cách chạy về phía kẻ địch thì mới không bị bao vây!
Hết Đô chợt hiểu ra, hết sức khâm phục trí khôn của cha mình. Anh ta quay sang bộ hạ đã lên ngựa, la lớn:
- Nghe đây, Thoát Hắc Thoát A thủ lĩnh ở nơi này, vậy hãy mau chạy theo!
Xích Lặc Cách Nhi và mấy mươi kỵ binh người Miệt Nhi Khất liền chạy theo cha con Thoát Hắc Thoát A ra khỏi khu dựng lều trại. Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cũng dẫn mấy mươi kỵ binh chạy theo.
- Sát! Sát! - Đâu đâu cũng nghe tiếng "Sát" nổi dậy. Đoàn kỵ binh của Thiết Mộc Chân chạy nhanh như một cơn lốc và đã tiến vào khu dựng lều trại của người Miệt Nhi Khất. Tại đây đang hết sức hỗn loạn.
Sau một lúc chém giết, cũng như sau những tiếng chân bỏ chạy hỗn loạn, mọi người trông thấy lửa bốc lên cao đi đôi với tiếng la khàn giọng cũng như tiếng khóc kinh hoàng... nhưng sau đó một lúc thì tất cả đều im lặng. Số người Miệt Nhi Khất chưa bị giết chết đã buông vũ khí đầu hàng, chịu bắt làm tù binh.
Thiết Mộc Chân liền cất tiếng gọi lớn:
- Bớ Bột Nhi Thiếp!
Biệt Lặc Cổ Đài ngồi trên lưng ngựa cũng gọi lớn:
- Bớ mẹ ơi! Mẹ ở đâu! Con là Biệt Lặc Cổ Đài đây!
Cáp Tát Nhi cũng ngồi trên lưng ngựa gọi lớn:
- Bớ chị dâu Bột Nhi Thiếp, chị đang ở đâu?
Bên dưới hầm đất, Khoát A Hắc Thần vui mừng như điên, nói:
- Này phu nhân, tiểu chủ nhân Thiết Mộc Chân đã tới rồi! - Thế là Bột Nhi Thiếp và bà ta cùng cất tiếng la to - Bớ Thiết Mộc Chân! ...

Thiết Mộc Chân nghe được tiếng gọi, liền nhảy xuống ngựa chạy về hướng đó. Có người đã kéo Bột Nhi Thiếp và Khoát A Hắc Thần lên khỏi hầm đất. Qua ánh sáng của những ngọn đuốc. Bột Nhi Thiếp và Thiết Mộc Chân chạy tới ôm chầm lấy nhau. Bột Nhi Thiếp gục đầu lên vai Thiết Mộc Chân khóc òa. Khoát A Hắc Thần vừa khóc lại vừa cười!
Qua sự hướng dẫn của Bột Nhi Thiếp, Biệt Lặc Cổ Đài và Thiết Mộc Chân chỉ huy tay cầm đuốc cháy sáng đi qua những người Miệt Nhi Khất đang sợ hãi ngồi túm tụm vào nhau. Bột Nhi Thiếp trông thấy có một người thập thò ở phía sau một cỗ xe ngựa, đang cố ý rùn mình xuống để trốn. Bà ta hoài nghi đi thẳng tới đó và nhận ra ngay anh ta:
- Đây là Hợp A Đài! Chính anh ta đã cướp bà mẹ của Biệt Lặc Cổ Đài!
Biệt Lặc Cổ Đài nhanh nhẹn bước tới tóm lấy tóc Hợp A Đài rồi lật ngược mặt hắn lên, quát hỏi:
- Nói mau! Mẹ ta ở đâu?
- Bà ấy... bà ấy ở tại lều của tôi!
Biệt Lặc Cổ Đài liền áp giải Hợp A Đài và dẫn theo mấy binh sĩ đi về hướng căn lều của hắn. Trời bắt đầu sáng dần, Hợp A Đài nhân lúc Biệt Lặc Cổ Đài nới lỏng tay, bèn co giò bỏ chạy. Biệt Lặc Cổ Đài và các binh sĩ đuổi theo, trong khi phía trước mặt hắn lại có một đoàn người của Cáp Tát Nhi đi tới. Khoát A Hắc Thần chỉ vào Hợp A Đài la to:
- Nó chính là Hợp A Đài!
Hợp A Đài xoay lưng bỏ chạy về phía khác. Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài liền đuổi theo. Biệt Lặc Cổ Đài sau khi đuổi kịp đã quật ngã hắn xuống đất, rồi đưa chân đạp lên cổ hắn, hỏi:
- Nói mau! Mẹ ta ở đâu?
Hợp A Đài giãy giụa, nói:
- Anh hãy thả tôi ra thì tôi mới chỉ cho anh! Biệt Lặc Cổ Đài dở chân lên, nói tiếp - Này Hợp A Đài, nhà ngươi cũng là một thủ lãnh của người Miệt Nhi Khất, vậy dám làm thì phải dám chịu!
Hợp A Đài ngồi dậy phủi đất dính trên áo, nói:
- Tôi có thể nói cho anh biết, 20 năm trước cha anh đã cướp cô dâu mới của Xích Liệt Đô, cho nên tôi muốn cướp bà mẹ của Thiết Mộc Chân về làm vợ, chỉ đáng tiếc là tôi chỉ bắt được người vợ bé của Dã Tốc Cai. Không ngờ bà ấy đi theo tôi, lại cho đó là một sự nhục nhã, nên khi các anh đánh vào đây, bà ấy không muốn gặp lại các anh, đã mang theo một sợi thừng đi vào rừng rồi?
Biệt Lặc Cổ Đài nghe nói, liền hối hả chạy vào khu rừng, quả nhiên trông thấy có một người đang treo cổ lủng lẳng trên cây, người đó đúng là bà mẹ của anh ta. Biệt Lặc Cổ Đài khóc rống lên, nói:
- Mẹ ơi! Mẹ không nên làm như vậy! ...

Nói dứt lời anh ta bỗng quay phắt lại, đưa cao lưỡi dao bổ xuống đầu Hợp A Đài đang chạy tới. Sau một lúc chém loạn xạ, anh ta mới đứng lại, đưa cao lưỡi dao đầm đìa máu tươi lên thét lớn:
- Giết! ... Giết chết hết tất cả người Miệt Nhi Khất!
Biệt Lặc Cổ Đài chẳng khác gì một người điên, xông tới đám đông những người Miệt Nhi Khất đã đầu hàng. Anh ta đi tới đâu thì để lại bao nhiêu xác chết nằm la liệt tới đó. Thiết Mộc Chân khoát tay mấy lượt, Cáp Tát Nhi và Bác Nhi Truật liền xông tới ôm lấy Biệt Lặc Cổ Đài. Nhưng Biệt Lặc Cổ Đài cố giãy giụa và gào khóc hết sức thảm thiết.
Đội ngũ của Thiết Mộc Chân và đội ngũ của Trát Mộc Hợp đã gặp nhau. Các tướng lĩnh cùng ôm chầm lấy nhau vui mừng khôn xiết. Thiết Mộc Chân từ trong tay Cáp Tát Nhi lấy một sợi dây nịt vàng choàng vào eo lưng của Trát Mộc Hợp, nói:
- Đây là sợi dây nịt vàng của Thoát Hắc Thoát A, thủ lĩnh bộ lạc Miệt Nhi Khất, vậy xin an đáp hãy nhận lấy! - Thiết Mộc Chân lại từ trong tay của Biệt Lặc Cổ Đài nhận lấy một con ngựa hải lưu nói tiếp - Còn đây là con ngựa riêng của Thoát Hắc Thoát A, một con ngựa hải lưu nổi tiếng, mong an đáp cưỡi nó để rong ruổi khắp thiên hạ!
Trát Mộc Hợp nhận lấy sợi dây cương rồi trao cho Khoát Nhi Xích. Sau đó, Trát Mộc Hợp lại từ trong tay Đãi Sát Nhi nhận lấy sợi dây nịt vàng và một con ngựa khác nói với Thiết Mộc Chân:
- Đây là sợi dây nịt vàng và con chiến mã của Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, một thủ lĩnh khác của người Miệt Nhi Khất, xin an đáp hãy cưỡi con ngựa này để quét sạch vùng đồng cỏ, xây dựng lại sự nghiệp của tổ tiên!
Các tướng lĩnh đều hoan hô:
- Hô thoại! ... Hô thoại! ...

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Sáu
Dựng Cờ Xưng Hãn Tại Bộ Lạc Khất Nhan

Sau khi kết thúc thắng lợi trong cuộc chiến tranh đối với người Miệt Nhi Khất, binh sĩ của bộ lạc Khất Liệt kéo trở về Hắc Lâm, còn binh sĩ của hai bộ lạc Khất Nhan và Trát Đáp Lan đều là người Mông Cổ nên đã đi chung một đường để trở về đầu nguồn sông Onon. Đôi an đáp Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp không muốn xa rời nhau nữa. Họ ngỏ ý sẽ sống gần nhau để tiến hành việc chăn nuôi gia súc. Qua cuộc chiến tranh này, đối với Thiết

Mộc Chân mà nói còn thu hoạch được hai "chiến lợi phẩm bất ngờ". Chiến lợi phẩm thứ nhất là việc Thiết Mộc Chân đã nhặt được một cậu bé trai năm tuổi, đội mũ lông chồn, chân mang ủng da hươu, mình mặc áo lông chồn từ trong một đống xác chết. Thiết Mộc Chân đã trao cậu bé cho mẹ mình làm con nuôi. Một chiến lợi phẩm thứ hai là trên đường chiến thắng trở về Bột Nhi Thiếp đã hạ sinh được một cậu con trai.

Trên đường kéo quân trở về đầu nguồn sông Onon, Bột Nhi Thiếp bảo là đau bụng dữ dội. Thiết Mộc Chân ra lịnh cho đội ngũ dừng lại tại chỗ .
Kha Ngạch Luân chỉ huy mọi người như một vị tướng đang tác chiến:
- Này Thiết Mộc Chân, con hãy mau bồng Bột Nhi Thiếp xuống xe. Bác Nhi Truật, Dã Lặc Miệt, chúng bây mau đi tìm người dựng một chiếc lều Mông Cổ lên. Cáp Tát Nhi, ngươi mau đi cắt một mớ sậy về lót làm nệm. Biệt Lặc Cổ Đài, ngươi mau chuốt cho mẹ một con dao bằng cây sậy già để làm dao cắt rốn. Còn Bột Nhi Thiếp, con đừng quá căng thẳng, thằng bé muốn chui ra để xem thế giới này, nhưng còn chưa đến lúc, vậy con đừng sợ, hãy thư giãn. Mẹ đã sinh năm đứa con, nhờ trời xanh ban phúc, nên mỗi lần sinh đều êm xuôi tốt đẹp.

Mọi người đều tuân lệnh đi làm việc do Kha Ngạch Luân phân phối.
Khoát A Hắc Thần đỡ Bột Nhi Thiếp từ phía sau lưng nói:
- Ngột Chân nói rất đúng, tôi cũng như con cừu cái chưa từng đẻ cừu con, nhưng tôi biết việc con người sinh con không có gì khó hơn là con cừu cái đẻ con cả.
Tuy nhiên, thằng bé của Bột Nhi Thiếp tỏ ra khó sinh hơn là con cừu cái đẻ con, vì nó đã hành Bột Nhi Thiếp từ buổi chiều cho suốt tới giữa đêm, thế mà nó vẫn chưa chịu chui ra. Thiết Mộc Chân hết sức nôn nóng. Trát Mộc Hợp bước đến gần Thiết Mộc Chân nói với giọng không có ý tốt:
- Vị khách không mời mà tới này, sẽ không mang lại vận mệnh tốt cho anh đâu! - Thiết Mộc Chân không khỏi giật mình. Trát Mộc Hợp nói tiếp - Này an đáp, tôi là người Trát Đáp Lan, tổ tiên của tôi là con của một người phụ nữ đã có thai bị tiền nhân của tôi cướp mang về. Đến bây giờ chẳng phải vẫn còn có người kỳ thị chúng tôi đó sao?
Thiết Mộc Chân lấy làm lạ, nói:
- Nhưng đứa con trong bụng Bột Nhi Thiếp chính là con của tôi kia mà!
- Cô ấy bị người Miệt Nhi Khất cướp đi đã tám chín tháng rồi!
- Nhưng, người đàn bà có thai phải đủ mười tháng mới sinh ra!
- Trường hợp sinh non thì sao? Có ai dám đảm bảo là Bột Nhi Thiếp không

vì quá sợ hãi, không vì đi xe bị xốc mà sinh non?
Thiết Mộc Chân đuối lý. Bột Nhi Thiếp lại kêu đau. Trát Mộc Hợp lắc đầu bước đi trong khi Thiết Mộc Chân đứng sững sờ tại chỗ.
Dã Lặc Miệt vừa rồi nghe được những lời nói gây nghi ngờ của Trát Mộc Hợp, bèn bước đến gần Thiết Mộc Chân nói:
- Này thủ lĩnh Thiết Mộc Chân, con chim vừa rồi hót thật khó nghe! Nó không giống tiếng hót vui của con chim khách, mà giống tiếng kêu của một con quạ! - Thiết Mộc Chân không để ý tới lời nói của Dã Lặc Miệt, vội vàng đi vào trong lều.

Bột Nhi Thiếp ngồi xổm trên đống sậy có hai người phụ nữ đỡ hai bên, mồ hôi toát ra ướt cả trán. Khi nhìn thấy Thiết Mộc Chân đi vào nàng gắng gượng kêu lên:
- Thiết Mộc Chân ơi! - Dứt lời đưa bàn tay về hướng Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân bước tới nắm lấy bàn tay của vợ. Bột Nhi Thiếp cúi mặt lên vai Thiết Mộc Chân, nói:
- Em có thể chết không?
Kha Ngạch Luân tỏ ý bực bội:
- Này Thiết Mộc Chân, dù con có sốt ruột tới đâu đi nữa cũng không thể vào đây!
Thiết Mộc Chân không để ý đến lời trách móc của mẹ, nói với Bột Nhi Thiếp:
- Này Bột Nhi Thiếp, thằng bé Truật Xích này chào đời thực không phải lúc!
- Truật Xích ư? Đó là cái tên của anh đặt cho đứa con trai đầu lòng của mình ư? Em thật muốn sanh cho anh một đứa con trai rồi chết cũng được!
- Bột Nhi Thiếp em! Thằng bé này nó đã hành hạ em nhiều quá!
- Sinh cho anh một dũng sĩ để cùng anh chinh phục cả thảo nguyên, tiêu diệt lũ chó Kim, dù có chết em cũng chịu, cũng... cũng không sợ! Nói dứt lời, Bột Nhi Thiếp lại rên lớn.
Kha Ngạch Luân xô Thiết Mộc Chân nói:
- Con hãy đi ra?
Trong khi Thiết Mộc Chân bước ra cửa lều, đã quay sang nói với Khoát A Hắc Thần:
- Này Khoát A Hắc Thần, hãy bước ra đây một tí.
Khoát A Hắc Thần theo Thiết Mộc Chân đi ra ngoài lều. Thiết Mộc Chân thở phào một hơi dài, nói:
- Bột Nhi Thiếp và người Miệt Nhi Khất đó... Thiết Mộc Chân tỏ ra khó nói nên lời, nhưng cuối cùng vẫn hỏi thẳng - Có ngủ chung với người Miệt Nhi Khất đáng chết đó không?

Khoát A Hắc Thần kinh ngạc nhìn Thiết Mộc Chân, nói:
- Tiểu chủ ơi, người hỏi gì vậy? Người có phải là người Mông Cổ không? Vợ của người bị người ta cướp đi là cái sai của mình, là cái nhục của mình, giờ đây mình đã đoạt lại được người vợ mang về, vậy tiểu chủ phải vui mừng, phải kiêu hãnh chứ! Thế mà tiểu chủ lại đi trách về việc giữ gìn trinh tiết đối với một người đàn bà đái ngồi. Cho dù có như vậy đi nữa, thì cũng là do tiểu chủ bất tài đó thôi! Ngay đến chuyện như vậy mà cũng phải nhờ một lão nô như tôi dạy cho tiểu chủ hay sao?
Dã Lặc Miệt đứng bên cạnh cười nói:
- Trả lời rất hay! Những câu trả lời đó còn nghe êm tai hơn là tiếng kêu của con quạ vừa rồi!
Thiết Mộc Chân chụp lấy Khoác A Hắc Thần, nói:
- Tôi muốn hỏi bà, thằng bé này có phải là của tôi không? là của tôi hay là của người Miệt Nhi Khất chết tiệt đó?!
- Ngay bản thân của tiểu chủ cũng không hiểu hay sao? Thế mà còn đem việc đó hỏi tôi, rõ ràng là một người đàn ông hồ đồ!
Thiết Mộc Chân còn muốn hỏi nữa, nhưng ở phía sau lưng đã nghe tiếng nói của Kha Ngạch Luân:
- Bớ Thiết Mộc Chân!

Thiết Mộc Chân buông Khoát A Hắc Thần ra, bà ta vội vàng đi vào trong lều. Kha Ngạch Luân nói với Thiết Mộc Chân:
- Mẹ biết con muốn tìm hiểu việc gì. Mẹ nói cho con rõ, Bột Nhi Thiếp từng bị hành động cường bạo của người Miệt Nhi Khất, nhưng cô ta bao giờ cũng chỉ yêu con. Cô ta và Khoát A Hắc Thần bị giam giữ dưới hầm đất, ngày ngày mong chờ con đến cứu thoát họ, để trở về bên cạnh con. Cô ta là một cô gái, thử hỏi còn làm gì hơn nữa được? Đánh giặc, báo thù đó là chuyện của đàn ông. Bản thân con không bảo vệ được cho vợ con, để cho người ta cướp đi và phải chịu bao nhiêu đau khổ, phải chịu lăng nhục, vậy người phải xin lỗi chính là con! - Thiết Mộc Chân cúi mặt. Kha Ngạch Luân lại nói tiếp
- Còn thằng bé này nó chính là của con, vì khi Bột Nhi Thiếp bị cướp đi thì nó đang có thai. Chuyện này mẹ biết, Đức Tiết Thiền phu nhân biết và cả con bé Thiết Mộc Luân cũng biết.
- Thế tại sao mẹ không nói cho con biết?
Vì mẹ chưa kịp nói thì cô ta đã bị người Miệt Nhi Khất cướp đi rồi.
- Nhưng sau đó tại sao mẹ vẫn không nói?
Vì mẹ sợ con lại lo lắng thêm. Chuyện đó thì có gì sai đâu? - Kha Ngạch Luân nói tiếp - Con cho là mẹ thế nào?
- Mẹ là một bà mẹ!

- Không chỉ là một bà mẹ mà mẹ còn là một người đàn bà?
- Mẹ là một người đàn bà ưu tú nhất, đáng kính trọng nhất mà con từng gặp!
- Nói thực chứ?
Thiết Mộc Chân đưa tay chỉ về hướng chân trời đâm mây ngang ở hướng Đông nói:
- Con xin thề với vầng thái dương sắp nhô lên!
Kha Ngạch Luân lạnh nhạt nói:
- Mẹ chính là vợ người anh của tên Miệt Nhi Khất chết tiệt đó và đã bị cha con cướp về, sinh ra bốn anh em con! - Kha Ngạch Luân nói dứt lời thì bỏ đi vào lều, nhưng khi tới trước cửa lều thì bà đứng lại, quay mặt ra nói với Thiết Mộc Chân - Này con, hãy nhớ lấy, với tư cách là một người đàn bà, mẹ có lý do để nói với con: Đối với Bột Nhi Thiếp, từ nay về sau dù cho có xảy ra chuyện gì, con cũng tuyệt đối không được hỏi đến những vấn đề có liên quan giữa nó với người đàn ông Miệt Nhi Khất đó. Dù có chắc cũng tuyệt đối không nhắc - Bà nói dứt câu thì bỏ đi thẳng vào lều.
Thiết Mộc Chân đứng sừng sờ tại chỗ, nói lẩm bẩm: "Không bảo vệ được vợ chính là cái lỗi của mình. Ta phải cư xử tốt với nàng như trước... mà không, ta phải cố cư xử tốt với nàng hơn cả trước nữa. Nhưng đứa con này có đúng như mẹ ta nói không? Có phải thực sự là con của ta không?
Dã Lặc Miệt cười nói:
- Điều đó anh phải tự hỏi anh!
- Tự ta hỏi ta ư?
- Phải! Hỏi anh xem có thể dạy dỗ nó trở thành một con tuấn mã trên đồng cỏ, hay là để nó trở thành một con cừu, hoặc thành một con sói!
Ngay lúc đó có người kêu to:
- Mặt trời mọc rồi!
Thiết Mộc Chân và Dã Lặc Miệt quay mặt nhìn về phía Đông. Nơi đó ánh sáng đỏ rực. Khoát A Hắc Thần từ trong lều chạy ra gọi:
- Bớ Thiết Mộc Chân!...
Thiết Mộc Chân quay lại hỏi:
- Thế nào rồi? Bột Nhi Thiếp thế nào rồi?
Trong khi Thiết Mộc Chân đi vào lều, thì bên trong có tiếng hài nhi khóc. Tiếng khóc thật là to. Thiết Mộc Chân bước nhanh vào, gọi:
- Bột Nhi Thiếp!...
Bột Nhi Thiếp đổ mồ hôi ướt cả trán, nở một nụ cười ngọt ngào:
- Truật Xích! Truật Xích!
Thiết Mộc Chân ngơ ngác:
- Cái gì?
- Con của anh đã hành hạ em suốt một đêm. Đến khi mặt trời mọc nó mới chịu ra. Đó là người khách của thần mặt trời tặng cho chúng ta: Truật Xích.

Thiết Mộc Chân ứa lệ, nói:
- Em đã vì nó mà phải chịu bao nhiêu đau khổ!
- Không! Đó là em vì anh! Vậy từ nay về sau anh phải làm những gì tốt hơn, không để cho em bị bất cứ ai hà hiếp nữa - Thiết Mộc Chân đứng phắc dậy bước ra khỏi lều. Phía sau lưng Thiết Mộc Chân là tiếng khóc của hài nhi.
Dã Lặc Miệt bước tới hỏi:
- Là con bé vắt sữa ngựa hay là thằng bé cưỡi ngựa vậy?
Thiết Mộc Chân đáp:
- Là một thằng bé cưỡi ngựa.
Dã Lặc Miệt la to lên:
- Thủ lĩnh Thiết Mộc Chân đã có con trai rồi! Có một kỵ sĩ rồi!
Từ bốn phương tám hướng toàn thể bộ hạ đều hoan hô:
- Hô thụy! . . . Hô thụy! . . .
Ở hướng đông đã lóe lên một vầng ánh sáng hồng. Giáo sĩ Tát Mãn đánh trống để tế thần mặt trời. Thiết Mộc Chân quay về hướng mặt trời quỳ xuống. Từ bốn phương tám hướng các bộ hạ đều hoan hô:
- Hô thụy!... Hô thụy!...
Mặt trời đã mọc lên, mọi người cùng nhảy múa thành vòng tròn, cùng hát lên bài hát cúng tế mặt trời.
Thiết Mộc Chân đối với mặt trời tỏ ra hết sức kính phục, lên tiếng khấn vái:
- Hỡi thần mặt trời, thằng bé này là một vị khách do ngài đưa tới, vậy bất cứ sau này nó có mang đến cho tôi một vận mệnh như thế nào, tôi vẫn phải im lặng mà nhận lấy! - Cũng giống như mọi người khác, Thiết Mộc Chân bò trên đất để lạy thần mặt trời.
Trát Mộc Hợp đứng từ trên cao nhìn xuống, dưới mắt anh ta, lúc bấy giờ Thiết Mộc Chân trở thành hết sức bé nhỏ.

Không mấy chốc đội ngũ chiến thắng bắt đầu đi ngang qua sườn núi Hốt Lặc Đáp Hợp Nhi. Mộ bia của cố Khả Hãn là Yểm Ba Hài bị nước Kim đóng lên con lừa gỗ được dựng tại đây. Theo phong tục, sau khi đánh thắng một trận lớn như thế này, thì bộ lạc phải tới đây làm Tấm bia đá cao đến chín thước, bên trên được nhạc phụ của Thiết Mộc Chân là Đức Tiết Thiền viết và khắc một bài văn bia bằng chữ Khiết Đan.
Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp đứng ở phía trước. Ngạch Lý Chân Phi, Khả Ngạch Luân đứng ở hàng thứ hai; Mông Lực Khắc, A Lặc Đàn, Truật Xích Đài đứng ở hàng thứ ba; Tát Sát Biệt Khất, Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Hợp Xích Ôn, Thiết Mộc Cách, Thiết Mộc Luân, Bột Nhi Thiếp, Đãi Sát Nhi, Hốt Xác Nhi, Bất Lý Bột Khoát, Khoát Nhi Xích đứng ở hàng thứ tư; Bác Nhi Truật, Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai, v.v... đứng ở hàng chót. Đó là sự sắp xếp theo thứ tự tôn ti. Đáp Lý Đài bưng một chiếc

mâm bên trên có ba chén rượu đi đến tấm bia rồi xoay người lại nhìn thẳng vào Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp. Hai người cùng một lúc đưa tay ra nhận. Nhưng Đáp Lý Đài đã trao mâm rượu cho Thiết Mộc Chân. Trát Mộc Hợp ngớ ra một lúc, rồi từ chỗ lúng túng trở thành thẹn thùng, từ chỗ thẹn thùng trở thành ganh tỵ. Sắc mặt của ông ta rất khó coi. Thái độ đó được Đáp Lý Đài trông thấy rất rõ, riêng đám đông vì đứng sau lưng ông ta nên không ai nhận ra được sự thay đổi trên sắc mặt của ông ta.
Nghi thức vẫn được tiến hành bình thường. Thiết Mộc Chân đem rượu rưới xuống chân bia, rồi mới to tiếng khấn vái:
- Yểm Ba Hài Hãn vĩ đại! Yểm Ba Hài Hãn anh hùng! Ngài là sự kiêu hãnh của bộ lạc Mông Cổ, là tượng trưng của gia tộc hoàng kim! Ngài đã xưng Hãn tại rừng tòng, xua quân nam chinh làm cho người Kim vỡ mật, tộc nhân phấn chấn! Do vận mạng gặp nhiều khó khăn, nội bộ của Mông Cổ ly tán, khiến mối thù mấy đời tới nay vẫn chưa rữa được. Nay chúng tôi là hậu duệ mong nhờ uy linh của ngài, để khôi phục sự nghiệp của tổ tiên, tạo nên thanh thế rung chuyển cả vũ trụ!
Thiết Mộc Chân dập đầu lạy với một thái độ thật trang nghiêm.
Trát Mộc Hợp cũng dập đầu lạy, nhưng thái độ của ông ta tỏ rất bất bình.
Thời gian trôi qua gần hai năm, Thiết Mộc Chân đã 20 tuổi. Tại vùng thảo nguyên cây cỏ mùa xuân đã nẩy mầm, vạn vật bắt đầu sống lại. Mọi người tạm dựng lều tại vùng đất trú đông, đang dở lều, thu dọn đồ đạc lên xe, chuẩn bị di chuyển đến khu vực chăn nuôi mùa hè.
Đãi Sát Nhi cầm roi ngựa bước đến gần người anh là Trát Mộc Hợp, đưa mắt nhìn về hướng lều trại của Thiết Mộc Chân ở phía xa, nói:
- Này ca ca, anh và Thiết Mộc Chân đã cùng ở chung một nơi để chăn nuôi gia súc hơn một năm rồi, vậy còn định tiếp tục việc chăn nuôi chung với người an đáp thuộc gia tộc hoàng kim này tới bao giờ nữa?
- Hả? Này Đãi Sát Nhi, hình như em có một sự suy nghĩ khác hơn chăng?
- Em cảm thấy vịt trời thì không thể bay chung lâu dài với thiên nga được.
- Theo cách nhìn của em thì người anh này là thiên nga hay là vịt trời?
- Theo em ư? Trong lòng em từ trước tới nay đều cảm thấy tổ tiên của mình và tổ tiên của Thiết Mộc Chân đều cao quí như nhau, nhưng...- Đãi Sát Nhi cười nhạt rồi nói tiếp - Anh không nhận ra hay sao? Dưới mắt của người trong bộ lạc Khất Nhan thì chúng ta từ trước tới nay vẫn là hậu duệ của người mang huyết thống dị tộc!
- Không! Dòng máu chảy trong người của chúng ta cũng cao quí như Thiết Mộc Chân!
- Điều đó phải xem trong thời điểm nào? Trong thời điểm vợ của ông ta bị người ta cướp đi, chúng ta ra quân một vạn để giúp ông ta phục thù, tất nhiên ông ta có thể đề cử anh làm tổng thủ lĩnh của ba cánh liên quân.

Nhưng cuộc chiến tranh vừa mới kết thúc, trong buổi tế lễ trước mộ bia của Yểm Ba Hài Hãn, ông ta liền đoạt lấy tư cách chủ trì buổi tế lễ của anh.
- Điều đó là do Đáp Lý Đài, người chú của anh ta làm ra.
- À thôi chuyện đó bỏ qua cũng được, Nhưng Thiết Mộc Chân luôn luôn không hề có ý khiêm nhường đối với anh. Bộ anh không thể tìm được một người an đáp nào tốt hơn hay sao?
Trát Mộc Hợp tức giận nạt lớn:
- Thôi. Ngươi đừng có nói nữa!
- Được, tôi không nói chuyện đó. Thế còn người an đáp tốt của anh tại sao không đi theo người cha Thoát Oát Lân của anh ta để cùng chăn nuôi, mà nhất định phải đi chung với anh vậy?
- Theo ngươi là tại sao?
- Chuyện đó thấy rất rõ. Trong bộ hạ của chúng ta có rất nhiều bộ hạ cũ của bộ lạc Khất Nhan. Thí dụ như Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài đều là bạn tốt của Dã Tốc Cai lúc còn sinh tiền. Thiết Mộc Chân trong vòng một năm qua, luôn luôn tìm cách ban bố ân nghĩa, thu phục nhân tâm không lúc nào rảnh rỗi.
Đầu óc của Trát Mộc Hợp đang rối bời, nói:
- Nhà ngươi hãy đi đi!
- Được, em đi, em đi! Đến chừng đó anh đừng hối hận nhé! - Đãi Sát Nhi đã bỏ đi.
Bao nhiêu ý nghĩ trong lòng của Trát Mộc Hợp đang hết sức rối rắm. Thật ra, những lời nói của người em trai cũng đã xuất hiện trong lòng Trát Mộc Hợp không biết bao nhiêu lần rồi. Phải, hiện nay không thể tiếp tục cùng tiến hành chăn nuôi chung với Thiết Mộc Chân nữa. Nhưng, phải mở miệng nói với Thiết Mộc Chân như thế nào đây? Nói cho cùng giữa hai người là an đáp từng trải qua ba lần tuyên thệ với nhau kia mà!
Trên đường di dời mọi việc xảy ra cũng như mọi lần trước. Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp cùng ngồi chung một xe. Ở phía sau đội ngũ di dời thật đông đảo và được chia thành hai hàng khác nhau. Một hàng sau đội xe là những bầy ngựa, bầy bò, bầy dê cừu, bầy lạc đà và người chăn nuôi ai ai cũng ăn mặc xinh đẹp - không cần phải hỏi, tất cả đều biết đó là bộ lạc Trát Đáp Lan; còn một đội ngũ khác ở phía sau cỗ xe là những bầy gia súc lớn có số lượng rất ít, mà đại đa số là những bầy dê cừu, những người lo việc chăn nuôi ăn mặc cũ kỹ rách rưới hơn nhiều, không cần phải hỏi ai cũng biết đó là bộ lạc Khất Nhan.
Trát Mộc Hợp ngồi trên xe im lặng thật lâu không nói gì. Thiết Mộc Chân nhận ra thái độ khác thường đó, bèn lên tiếng hỏi:
- Này an đáp, sao hôm nay anh lại như vậy? Lúc nào cũng thấy anh buồn buồn kém vui?

Trát Mộc Hợp đáp:
- Tôi đang lo nghĩ đối với mọi việc trước mắt đây!
- Lo nghĩ gì? - Thiết Mộc Chân hỏi.
Trát Mộc Hợp trả lời rất thận trọng:
- Lần di dời này nếu dựng lều bên cạnh núi, thì những người lo chăn nuôi ngựa và bầy ngựa có thể hoạt động gần những chiếc lều Mông Cổ, tất nhiên là rất tiện lợi; nhưng nếu dựng lều ở gần vùng có nước thì sao? Những người chăn nuôi dê cừu và những bầy dê cừu sẽ rất tiện lợi. Vậy phải dựng lều ở đâu? Này, Thiết Mộc Chân an đáp! Anh hãy đưa ra ý kiến xem nào?
Thiết Mộc Chân gượng cười đáp:
- An đáp đã nói thế, chắc chắn đã có sẵn ý kiến rồi, vậy anh hãy nói đi!
Trát Mộc Hợp cười to, nói:
- Không, chính tôi không có biện pháp nào gọi là lưỡng toàn cả, nên mới hỏi an đáp đấy chứ! An đáp là hậu duệ của gia tộc hoàng kim, lại là một anh hùng xạ điêu được mọi người trên đồng cỏ tôn sùng, vậy hãy cho ý kiến đi nào!
Thiết Mộc Chân chỉ "ờ" một tiếng, rồi im lặng suy nghĩ. Trát Mộc Hợp nói:
- Kìa, trời đã trưa rồi, vậy hãy để mọi người dừng chân nghỉ lo việc nấu nướng.
Trát Mộc Hợp đồng ý ra lệnh cho Dã Lặc Miệt đang đi sau xe truyền lệnh dừng lại nghỉ, còn bản thân Thiết Mộc Chân thì đi đến trước cỗ xe của Kha Ngạch Luân. Bột Nhi Thiếp đang trêu chọc Truật Xích và dạy thằng bé nói chuyện. Thiết Mộc Cách, Thiết Mộc Luân đang dẫn Tiểu Khúc Xuất - Thằng bé nhặt được tại khu vực dựng lều của người Miệt Nhi Khất, đang chạy quanh Khoát A Hắc Thần nay đã mù đôi mắt để đùa giỡn và chơi trò cút bắt.
Thiết Mộc Chân nói với Kha Ngạch Luân:
- Thưa mẹ, vừa rồi Trát Mộc Hợp an đáp có nói, là chuyến di dời lều trại lần này vẫn chưa có phương hướng nhất định, bảo tôi nên có ý kiến.
Anh ấy nói thế nào? - Kha Ngạch Luân hỏi con.
Thiết Mộc Chân đem lời nói của Trát Mộc Hợp kể qua một lượt cho mẹ nghe, rồi nói:
- Con không hiểu anh ấy nói những lời nói như vậy là có ý nghĩa gì cho nên mới đến đây hỏi mẹ.
Kha Ngạch Luân nghe qua liền trầm ngâm suy nghĩ, từ lâu bà đã nhận ra Trát Mộc Hợp là người chỉ có thể sống chung trong hoạn nạn, chứ không thể sống chung trong phú quí. Anh ta chỉ có thể giúp đỡ cho người yếu kém hơn mình, chứ không muốn thấy người khác lớn mạnh hơn mình. Ý nghĩa trong lời nói của anh ta hết sức rõ rệt - bò, ngựa của bộ lạc Trát Đáp Lan từng bầy đông đảo, trong khi những người dân trong bộ lạc của Thiết Mộc Chân lại nghèo hơn nhiều, phần đông chỉ có những bầy dê cừu là chính. Do vậy, bà

bèn nói với Thiết Mộc Chân:
- Dê cừu và ngựa không thể cùng chăn thả chung, giàu và nghèo không thể họp quần. Trát Mộc Hợp đã chê và muốn bỏ rơi chúng ta rồi. Ngoài ra, tổ tiên của anh ta là Bột Đoan Sát Nhi do người phụ nữ cướp được mang về sinh ra, tức là người con còn mang thai của một dị tộc. Do vậy, một hậu duệ có huyết thống dị tộc như Trát Mộc Hợp, dù có tài năng tới đâu, dựa theo cổ huấn của người Mông Cổ, vẫn không bao giờ được lên làm Khả Hãn của bộ tộc Mông Cổ. Trong khi đó, con là hậu duệ của gia tộc hoàng kim đúng với nghĩa của nó. Trong buổi lễ cúng tế Khả Hãn Yểm Ba Hài hồi mùa thu năm rồi, Đáp Lý Đài thúc thúc đã có nói, Trát Mộc Hợp tỏ ý không vui đối với việc con chủ trì buổi cúng tế đó. Hai người anh hùng không thể sống chung, vậy hôm nay qua lời nói của Trát Mộc Hợp, là chứng tỏ anh ta muốn cùng chúng ta tách riêng ra, đường ai nấy đi.
Thiết Mộc Chân thở phào một hơi dài, nói:
- Được rồi! Chúng ta đi!
Trát Mộc Hợp sau khi ăn uống xong, nằm ngửa trên tấm thảm gác chân chữ ngũ, vừa đưa mắt nhìn trời cao vừa xỉa răng. Khoát Nhi Xích bước tới nói:
- Thưa ca ca, Thiết Mộc Chân đã dẫn dân chúng trong bộ lạc của mình bỏ đi rồi! - Trát Mộc Hợp không lộ sắc kinh ngạc, vẫn bình tĩnh tiếp tục xỉa răng.
Khoát Nhi Xích cuống quít hỏi:
- Vậy làm thế nào bây giờ? Anh nói đi?
Trát Mộc Hợp ném cọng cỏ trong miệng rồi lên ngựa dùng roi chỉ về một hướng khác nói với người em Đãi Sát Nhi:
- Chúng ta đi về hướng này!
Tháp Lý Hốt Đài nhận được tin cấp báo là Thiết Mộc Chân đang dẫn hai vạn người tách rời Trát Mộc Hợp đi về hướng cắm lều trại riêng của mình, buồn rầu suy nghĩ: Hiện nay Thiết Mộc Chân không còn là Thiết Mộc Chân bị mình bắt trước đây sáu năm. Hiện nay mình trở thành kẻ yếu thế, chỉ còn cách là bỏ chạy để tránh Thiết Mộc Chân mà thôi. Đồng cỏ mênh mông đi đâu bây giờ? Thoát Oát Lân Hãn là an đáp của Dã Tốc Cai, phụ thân của Thiết Mộc Chân trước kia, còn người Tháp Tháp Nhi và người Miệt Nhi Khất lại là kẻ thù truyền kiếp của người Mông Cổ. Anh ta còn nhớ trước đây khi anh ta đưa thơ báo cho người Tháp Tháp Nhi biết Dã Tốc Cai đi hỏi vợ cho con ở bộ lạc Hoằng Cát Thích và sẽ đi ngang qua vùng đất cắm lều trại của họ, thì người Tháp Tháp Nhi có bắn tin cho anh ta biết, là sẽ gặp nhau với anh ta ngoài chiến trường. Như vậy, con đường đó cũng không thể đi. Riêng bộ lạc Hoằng Cát Thích lại là nhạc gia của Thiết Mộc Chân càng không thể cho anh ta gia nhập nương nhờ. Riêng bộ lạc Nải Man thì lại ở quá xa, đồng thời, từ bấy lâu nay đôi bên cũng không hề có sự qua lại. Suy tới nghĩ lui, anh ta thấy chỉ còn con đường nương nhờ vào Trát Mộc Hợp.

Có người nhắc nhở anh ta Trát Mộc Hợp là an đáp của Thiết Mộc Chân, nhưng Tháp Lý Hốt Đài chỉ cười - Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp đều muốn làm Khả Hãn của Mông Cổ, vậy tương lai họ sẽ trở thành kẻ thù. Nay mình đi nương tựa vào Trát Mộc Hợp để cho hai người họ sớm xung đột, bất luận ai chết thì đối với Tháp Lý Hốt Đài cũng là chuyện tốt cả. Do vậy, anh ta bèn ra lệnh cho bộ hạ dưới tay nhanh chóng nhổ lều trại để kéo nhau đi nương nhờ Trát Mộc Hợp.
Cha con Tỏa Nhi Hãn Thất Thích sau khi nhận được lệnh di dời, liền dở lều chở lên xe. Hợp Đáp An nay đã lấy chồng, vội vàng vào chuồng dê cừu đuổi chúng ra. Chồng của cô ta là Xõa Lạc Đà cũng đi đuổi bầy bò và mấy con lạc đà ra khỏi chuồng. Người chồng của Hợp Đáp An có thân hình cao to, làm việc rất khỏe, chỉ có điều là kém tính toán, lúc nào cũng chỉ biết dựa vào sức khỏe để làm mọi công việc. Anh ta làm việc xong thì chỉ biết ăn và ngủ. Đối với Hợp Đáp An mà nói, thì ông chồng của mình không gọi được là tốt, mà cũng không phải là xấu. Đối với cuộc hôn nhân này, Hợp Đáp An không xem là vừa ý, mà cũng không bất mãn. Cô ta là một người nô lệ, vậy làm sao có quyền chọn lựa chồng? Đời sống sau khi lấy chồng của cô ta cũng không nói là vui hay buồn, như ý hay không như ý. Tất cả những cô gái nô lệ khác sống ra sao, thì cô ta cũng sống như vậy. Chỉ có một điều khác hơn, ấy là trong lòng cô ta còn nuôi một tia hy vọng, đó là niềm hy vọng đối với Thiết Mộc Chân. Cô ta luôn luôn không quên được những tình cảm và những hồi ức trước đây khi bất ngờ gặp được Thiết Mộc Chân. Cô ta nghe nói sở dĩ lần này phải di dời là vì Thiết Mộc Chân kéo hơn hai vạn người từ vùng núi Hốt Lặc Đáp Hợp Nhi tới đây. Do vậy, tâm trạng của nàng đang hết sức sôi nổi. Nàng luôn vái thầm trong bụng: "Mong trời cao phù hộ! Mong trời cao phù hộ! . . . "
- Xích Thích Ôn cũng muốn đi nương nhờ vào Thiết Mộc Chân. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nhìn người trong bộ lạc từ bốn phía đang đổ dồn về, liền nói với con trai - người săn bắn thiện nghệ không bao giờ bắn bừa bãi, vậy hãy chờ đợi xem - Tất cả mọi người trong nhà đều kéo tới tập trung vào đội ngũ của gia tộc Thái Xích Ô.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Sáu (2)

Hợp Đáp An ngồi ở phía trên đống lông cừu chở trên xe, luôn đưa tay sờ soạn vào mớ lông cừu, còn đôi mắt thì ứa lệ. Nàng mong được trông thấy

Thiết Mộc Chân một lần, thế nhưng Thiết Mộc Chân sắp tới thì nàng lại phải ra đi.

Một toán kỵ mã gồm mấy chục người của Thiết Mộc Chân đã phi nhanh, xông vào vùng đất của người Thái Xích Ô. Nơi đây đã hoàn toàn trống vắng, chỉ còn lại những đống tro tàn được đốt từ phân bò. Dã Lặt Miệt cười nói:
- Tháp Lý Hốt Đài thúc thúc của các vị có tài cưỡi ngựa tuyệt quá. Ông ta bỏ đi rất nhanh, ngay đến cát bụi do vó ngựa của ông ta tung lên cũng không còn trông thấy! - Mọi người nghe qua đều phá lên cười.
Thiết Mộc Chân không cười, một mình thúc ngựa đi về hướng lều trại cũ của Hợp Đáp An. Mọi người không biết Thiết Mộc Chân bỏ đi đâu, chỉ đứng tại chỗ nhìn theo. Trước mắt Thiết Mộc Chân chừng như xuất hiện chiếc lều Mông Cổ của Hợp Đáp An cách đây sáu năm về trước, chừng như trông thấy được đống lông cừu mà mình đã chui vào đấy lẩn trốn, chừng như nghe được tiếng nói thầm thì của Hợp Đáp An: "Chúng tôi là nô lệ của Tháp Lý Hốt Đài, vậy lấy mạng sống ti tiện của chúng tôi để đổi lấy mạng sống cao quí của tiểu chủ nhân cũng là xứng đáng... mai sau nếu tiểu chủ nhân có ngày làm nên sự nghiệp, thì hãy cho tôi làm một nô tỳ để hầu hạ tiểu chủ nhân suốt cả cuộc đời nhé!". Giờ đây mình đã đứng tại khu vực mà trước đây mình có dịp gặp gỡ Hợp Đáp An, nhưng lại không trông thấy hình bóng của nàng đâu cả. Hiện nay nàng ra sao? Thiết Mộc Chân hoàn toàn không biết được tin tức gì về nàng. Một nỗi buồn không tên đã len vào tình cảm vui mừng trước việc mình đến chiếm lĩnh khu đất dựng lều trại của kẻ thù trước kia.

Bỗng nhiên có tiếng khóc của một đứa trẻ làm gián đoạn dòng suy nghĩ của Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nhìn về hướng có tiếng khóc, thấy sau gốc cây có một đứa bé trai vừa đưa tay xách quần vừa khóc. Thiết Mộc Chân hỏi:
- Này! Ngươi là ai?

Thằng bé giật mình, buông lỏng bàn tay khiến chiếc quần tuột xuống. Mọi người trông thấy thế đều phá lên cười. Thằng bé vừa kéo quần lên vừa nói xẵng giọng:
- Các anh cười chi thế? Bộ các anh không có cái mông sao?!
Mọi người nghe qua lại càng cười to hơn. Thằng bé thấy vậy cũng cười theo. Thiết Mộc Chân nhảy xuống ngựa, kéo thằng bé hỏi:

- Em tên gọi là gì?
- Tôi tên là Bác Nhi Hốt. Thế còn anh?
- Anh là Thiết Mộc Chân.
- Em biết anh, vì anh là người làm cho thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài phải sợ!
- Hả! Vậy em có sợ anh không?
- Không, em thấy anh không có gì đáng sợ cả.
Mọi người lại cười to.
- Cha mẹ em ở đâu? - Thiết Mộc Chân hỏi:
- Em không biết. Trong khi em ra khe để đi tiêu, thì họ đã bỏ đi tất cả - Bác Nhi Hốt òa lên khóc.
Cáp Tát Nhi nhìn Bác Nhi Hốt, nói:
- Một thằng nhóc người Thái Xích Ô như vầy, chúng ta phải cư xử với nó ra sao?
Dã Lặc Miệt cố tình nói:
- Cho nó một dao thì xong!
Bác Nhi Hốt ngưng ngay tiếng khóc, nhìn thẳng vào Dã Lặc Miệt, nói:
- Anh xấu! Anh không phải là người tốt!
Mọi người lại phá lên cười một cách vui vẻ. Thiết Mộc Chân im tiếng cười, nói:
- Theo ta nên đưa nó đến chỗ mẹ ta để cùng nuôi chung với Khúc Xuất.
Một số lều đã dựng xong và bắt đầu bốc khói nấu cơm. Khúc Xuất kéo Bác Nhi Hốt đến trước mặt Kha Ngạch Luân nói:
- Thưa má, con muốn cùng chơi với cậu ta.
Kha Ngạch Luân ngồi xuống đưa tay vuốt đầu thằng bé, nói:
- Được ta sẽ nhận nuôi nó.
Thiết Mộc Chân nhắc thằng bé:
- Này, Bác Nhi Hốt, mau dập đầu lạy mẹ đi!

Bác Nhi Hốt quì xuống dập đầu lạy và để lộ chiếc mông ra ngoài làm cho mọi người lại ôm bụng cười to.

Đêm hôm đó, Thiết Mộc Chân nằm bên cạnh Bột Nhi Thiếp nhưng lòng dạ của anh thì đang nghĩ đến Hợp Đáp An. Thiết Mộc Chân còn trông thấy rõ ràng hình dáng của Hợp Đáp An hồi năm đó, nhưng bây giờ thì nàng ra sao rồi! Đời sống có dễ chịu không? Hay là do vì cứu mình mà nàng đã bị Tháp Lý Hốt Đài chèn ép, hãm hại? nàng còn sống trên đời này không? Thiết Mộc Chân thậm chí còn tưởng tượng Tháp Lý Hốt Đài một con người hung ác đã đóng gông Hợp Đáp An như mình từng bị đóng gông trước kia: dùng hai

khúc gỗ tròn dài kẹp lấy cổ nàng, rồi buộc hai cánh tay nàng vào chót của hai khúc gỗ, chiếc cằm đặt lên trên một khúc gỗ đó, còn đầu thì chỉ có thể lắc qua lắc lại, chứ không thể ngó xuống phía dưới. Cực hình đó thật hết sức khổ sở...

Bột Nhi Thiếp thò một cánh tay ra ôm lấy Thiết Mộc Chân nhưng Thiết Mộc Chân không có phản ứng chi cả, mà nhắm đôi mắt lại nằm yên. Thái độ nhỏ nhen đó không sao qua mắt được một người đàn bà. Bột Nhi Thiếp rút cánh tay mình trở lại và mở to đôi mắt nhìn lên những vì sao trên trời qua cửa sổ trên nóc lều và tự hỏi: Mình có làm sai điều gì không? Gần đây nàng có nghe người ta xì sầm về việc nàng bị người Miệt Nhi Khất có hành động thô bạo, chả lẽ... nàng cảm thấy hết sức buồn khổ, hai khóe mắt trào ra hai dòng lệ.

Trời đã sáng. Hôm nay Thiết Mộc Chân thức sớm hơn mọi ngày. Anh cưỡi con ngựa ngân hợp, tra roi chạy bay ra khỏi khu vực cắm lều trại, chừng như muốn trút bỏ mọi thứ gì đang tích chứa trong lòng. Bác Nhi Truật cũng cưỡi ngựa chạy tới chỗ Dã Lặc Miệt đang đứng nhìn theo Thiết Mộc Chân, hỏi:
- Tại sao thủ lĩnh Thiết Mộc Chân lại làm như vậy?
Dã Lặc Miệt cười đáp:
- Không thể nói được, mà cũng không thể đoán nổi. Nào ai có biết ông ấy bỗng mắc phải một chứng bệnh gì đó, vậy anh phải chăng có mang thuốc đến?
Bác Nhi Truật đáp:
- A Lặc Đàn và Khoát Nhi Xích vừa bỏ Trát Mộc Hợp chạy sang nương tựa với chúng ta!
Dã Lặc Miệt nói:
- Tốt! Món thuốc đó có thể trị bệnh đấy! - Nói dứt lời anh ta bèn thúc ngựa chạy bay về hướng Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân nghe được tin tức này quả nhiên tỏ ra rất vui vẻ. Nhưng anh lại nghĩ tới việc A Lặc Đàn là người tộc huynh của cha mình, vậy việc chạy sang nương tựa với mình là điều dễ hiểu, thế nhưng Khoát Nhi Xích là huynh đệ đồng tộc của Trát Mộc Hợp, lại được Trát Mộc Hợp trọng dụng, thế tại sao anh ta lại bỏ rơi Trát Mộc Hợp chạy sang nương nhờ mình? Bất cứ thế nào để chờ xem rồi sẽ tính.
- Hả hả! ... - Khoát Nhi Xích to tiếng cười, nói tiếp - Tôi đoán anh em các vị nhất định sẽ thắc mắc, tôi là người thân cận của Trát Mộc Hợp, thế tại sao lại đi theo các vị chứ gì?

Thiết Mộc Chân chỉ cười chứ không trả lời, nghĩ thầm gã này tại sao lại hiểu thấu những nỗi thắc mắc trong lòng mình? Quả đây là một con người lợi hại.

Khoát Nhi Xích tự hỏi tự trả lời: - Tổ tiên của tôi và của Trát Mộc Hợp mặc dù cùng một bà mẹ sinh ra, nhưng lại là hai tộc người khác nhau. Tôi mới đích thực là gia tộc hoàng kim, tất nhiên tôi phải đem trí tuệ của mình phục vụ cho một gia tộc hoàng kim chân chính - Thiết Mộc Chân nghĩ bụng, đấy chỉ là một lý do, nhưng lý do đó chưa đủ sức làm cho người ta tin phục. Vì ông ta nếu đúng là gia tộc hoàng kim chân chính, thì có thể sử dụng trí tuệ của mình thay thế Trát Mộc Hợp tự xưng Khả Hãn. Khoát Nhi Xích chừng như muốn giải đáp sự nghi vấn đó, nên hạ thấp giọng nói tiếp - Tất nhiên, điều đó không phải lý do để cho tôi rời khỏi Trát Mộc Hợp. Một lý do quan trọng hơn ấy là đêm qua tôi được một vị thần thác mộng!
- Anh mộng thấy điều gì?
Khoát Nhi Xích kể lại giấc mộng một cách sống động:
- Tôi nằm mộng thấy một con bò cái lông màu cỏ úa chạy quanh Trát Mộc Hợp, nó cứ chạy tới chạy lui và đầu nó hút vào cổ xe chở đại trướng của Trát Mộc Hợp và hút cả vào người Trát Mộc Hợp. Chiếc xe bị lật. Sau đó, nó lại nhắm Trát Mộc Hợp đâm vào một lần nữa!
- Thế rồi sao?
- Trát Mộc Hợp nhanh nhẹn lách tránh, làm cho con bò đâm thẳng vào gốc cây, bị gãy mất một chiếc sừng và trở thành con bò chỉ có một sừng. Tiếp đó, nó vừa nhìn Trát Mộc Hợp và cào đất tung tóe vừa nói tiếng người: "Trả chiếc sừng lại cho ta?". Dứt lời, con bò bỗng nhấc cao cỗ xe chở chiếc lều của Trát Mộc Hợp lên, rồi đi theo phía sau Thiết Mộc Chân bằng cách vừa chạy vừa phóng trên một con đường bằng phẳng!
Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Khoát Nhi Xích kết luận:
- Đó là trời và đất bàn tính với nhau: Thiết Mộc Chân làm chúa của một nước. Con bò đó đưa đến cho ngài chính là một quốc gia. Như vậy giai đoạn trung hưng của gia tộc hoàng kim không còn xa nữa!
Mọi người hết sức phấn khởi. Khoát Nhi Xích hỏi Thiết Mộc Chân:
- Trời cao và thần linh đã tiết lộ thiên cơ với tôi, để cho tôi chính mắt nhìn thấy cảnh tượng đó và cũng để cho tôi tới thông báo với ngài. Vậy mai sau nếu ngài làm chúa một nước, thì trả ơn người sứ giả của thần linh đến truyền đạt tin vui cho ngài bằng cách nào?
Thiết Mộc Chân đối với câu chuyện của anh ta kể trong lòng bán tín bán nghi, nhưng đối với một người thông minh và có tài trí như anh ta thì luôn tỏ ra rất tán thưởng, bèn tươi cười đáp:
- Nếu mọi việc thực sự diễn ra đúng như anh nói, khi tôi lên làm chúa của

một nước, thì sẽ phong cho anh làm Vạn hộ!
Dã Lặc Miệt vẫn không thay đổi cá tính vui nhộn của mình, cất giọng hài hước nói:
- Vạn hộ ư! Trời ơi, tương đương với chức Vạn Hộ Hầu của người Hán rồi! Thế tại sao chưa chịu dập đầu lạy tạ ơn?
Khoát Nhi Xích vẫn giữ giọng trang nghiêm nói:
- Ngoài việc phong cho tôi làm Vạn hộ, từ nay về sau ông còn phải làm theo đúng kế hoạch của tôi, đồng thời, cho phép tôi chọn 30 mỹ nữ ở trong nước để làm vợ!
- Ba chục cô vợ ư? - Dã Lặc Miệt cười đến há hốc cả mồm, nói tiếp - Bộ anh là con ngựa đực trong chuồng hay sao?
Mọi người chung quanh đều phá lên cười. Thiết Mộc Chân cũng nói đùa:
- Ba chục thì đâu có kể là nhiều. Các hoàng đế người Hán chẳng phải có tam cung lục viện đông đến 72 phi tần đó sao? Hả hả!.
Lúc bấy giờ Khoát Nhi Xích không chú ý gì đến việc cười đùa của người chung quanh, mà trang trọng quì xuống đất dập đầu lạy, nói:
- Đa tạ ân điển của thủ lĩnh!
Mọi người lại ngơ ngác. Khoát Nhi Xích nói:
- Nay có các vị thủ lĩnh đứng đây làm chứng, một lời nói của chúa một nước là không bao giờ dời đổi. Vậy Khoát Nhi Xích tôi xin tiếp nhận một cách xấu hổ! - Thiết Mộc Chân nghẹn lời, trong khi mọi người lại ngơ ngác nhìn nhau.
Khoát Nhi Xích đứng lên, nói:
- Bây giờ xin ngài thực hiện lời hứa, là nghe theo ý kiến thứ nhất của tôi. Ngài nên nhậm chức Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan ngay bây giờ?
Bác Nhi Truật nói qua giọng nghiêm trang :
- Thiết Mộc Chân, lời nói đó của Khoát Nhi Xích là có thể xác nhận. Cáp Tát Nhi cũng nói:
- Thưa đại ca, bây giờ là đúng lúc anh nên xưng Khả Hãn.
- Thưa thủ lĩnh, bây giờ thì ngài nên xưng Khả Hãn rồi! - Tất cả mọi người có mặt chung quanh đều nói như thế.
Cáp Tát Nhi thấy Thiết Mộc Chân không trả lời, vội vàng hỏi:
- Thưa đại ca, tại sao anh không trả lời.
Bác Nhi Truật nói tiếp câu nói vừa rồi:
- Thiết Mộc Chân, anh hãy suy nghĩ xem, bây giờ người Mông Cổ chúng ta cần phải có một vị Khả Hãn, như thế mới có thể nhất hô bá ứng, mới có thể tập hợp tất cả người Mông Cổ lại, để có đủ sức mạnh đối phó với kẻ thù áp bức chúng ta!
Thiết Mộc Chân nhìn qua mọi người, chép miệng nói: - Tôi đâu phải không muốn xưng Hãn? Tôi đâu phải không biết người Mông Cổ cần phải có hiệu

lịnh thống nhất thì mới có thể phục hưng được sự nghiệp của tổ tiên? Nhưng, vì tôi còn quá trẻ, vì lông cánh chưa đầy đủ. Nếu muốn lập một vị Khả Hãn trong bộ lạc, thì phải được đông đảo các thủ lãnh của các gia tộc cùng tham gia đại hội Khố Lý Đài để thương thảo và do mọi người cùng chung đề cử lên mới được. Các anh thử nghĩ, chắc chắn mọi người sẽ đề cử tôi hay không?

Bác Nhi Truật nói:

- Tôi đã suy nghĩ rồi, những người có thể ra tranh chức Khả Hãn chỉ có chú thứ Tư của anh là Đáp Lý Đài; hậu duệ của Hốt Đồ Thích Khả Hãn là A Lặc Đàn; trưởng nam bác thứ Hai của anh là Hốt Sát Nhi; và người cuối cùng là Tát Sát Biệt Khất, con trai của Oát Cần Ba Nhi Hãn, hậu duệ thuộc trưởng chi của Hợp Bất Lặc Khả Hãn - Mọi người suy nghĩ thấy lời của Bác Nhi Truật là đúng. Anh ta nói tiếp - Trong số đó có một người là chú ruột của anh và có một người là anh em họ nội của anh. Họ từ trước tới nay thứ nhất là không có chiến công gì, thứ hai là từng bỏ rơi anh, vậy họ không bao giờ ra tranh giành với anh cả. Người có khả năng và có thực lực tranh giành ngôi vị Khả Hãn với anh chính là Tát Sát Biệt Khất, một con người không tự lượng sức mình, thuộc bộ lạc Chủ Nhi Khất.

Cáp Tát Nhi cười nhạt, nói:

- Cái thằng cha đần độn đó mà cũng xứng đáng giữ chức Khả Hãn sao?

Dã Lặc Miệt nói qua giọng chế nhạo:

- Để anh ta làm Khả Hãn thì anh ta sẽ dẫn chúng mình đi ăn trộm ngựa!

Mọi người cùng phá lên cười. Thiết Mộc Chân khoát tay, nói:

- Các ngươi bảo nó là thằng đần độn, nhưng nó lại tự cho nó là người có đủ tư cách nhất để lên làm Khả Hãn. Nếu không phải vậy thì 10 năm trước nó không tách rời chúng ta và Đáp Lý Hốt Đài để xây dựng một bộ lạc riêng.

- Đúng thế, Tát Sát Biệt Khất chính là đối thủ chủ yếu của chúng ta - Bác Nhi Truật lên tiếng tán đồng, nói - Theo ý tôi thì nên để cho chú Tư của anh là Đáp Lý Đài đề danh anh ra làm Khả Hãn, rồi để cho người anh họ nội của anh là Hốt Sát Nhi đứng lên trước tiên thề tuân theo mạng lệnh của anh. A Lặc Đàn do thế cô, nhất định không dám công khai phản đối. Như vậy, chỉ còn một mình Tát Sát Biệt Khất thì hắn cũng không làm gì được.

- Ờ phải buộc Tát Sát Biệt Khất chịu phục tùng!

- Ý kiến của anh rất hay!

Mọi người đều vỗ tay khen. Dã Lặc Miệt quay sang Bác Nhi Truật nói:

- Ôi chao! Đầu óc của anh cũng đầy trí mưu, có thua chi Khoát Nhi Xích đâu! Này Bác Nhi Truật, hãy mau xin với Thiết Mộc Chân 30 cô mỹ nữ đi nào!

Mọi người cười rộ. Cáp Tát Nhi quay sang Thiết Mộc Chân nói:

- Này đại ca, chú Tư và người anh họ nội của chúng ta là Hốt Sát Nhi, sẽ

nhờ mẹ giúp chúng ta đi bàn bạc, làm ra vẻ như những hành động có lỗi của họ trước đây đối với chúng ta họ chưa có dịp bù đắp.
Bác Nhi Truật vỗ tay nói:
- Nếu Mộc Chân có thể ra mặt thì việc lớn này ắt sẽ thành công!

Một núi không thể chứa hai con cọp. Ngựa và cừu không thể cùng chăn nuôi chung. Việc Thiết Mộc Chân tách rời Trát Mộc Hợp để xây dựng khu lều trại riêng, là một sự kiện lớn trong dự kiện phát triển của Thiết Mộc Chân. Sự kiện này làm cho Thiết Mộc Chân thoát khỏi cảnh phải lệ thuộc vào người khác, bắt đầu hình thành một lực lượng độc lập riêng. Chính trong tình hình đó Thiết Mộc Chân được đề cử làm Khả Hãn bộ lạc Khất Nhan thuộc người Mông Cổ. Từ đó trở đi, sự nghiệp của người Con Cưng Của Trời đã mở ra một chương mới.
Mùa xuân năm 1184 là năm Thiết Mộc Chân đã 22 tuổi. Sau một thời gian chuẩn bị, các quí tộc của bộ lạc Khất Nhan và các thủ lĩnh của các bộ lạc khác đã mở một phiên họp Khố Lý Đài tại chiếc lều nóc vàng của Thiết Mộc Chân.
Bác Nhi Truật đứng lên nói:
- Bộ lạc Khất Nhan của người Mông Cổ chúng ta, kể từ ngày Hốt Đồ Thích Hãn qua đời, thì chức vị Khả Hãn đã bỏ trống ngoài 30 năm. Một tổ ong còn có ong chúa, một bầy chim nhạn còn có con chim đầu đàn, vậy chả lẽ một bộ lạc đông đến mấy vạn người của chúng ta lại không có một vị Khả Hãn hay sao? Hôm nay hội nghị Khố Lý Đài được triệu tập chính là sự ước muốn của tất cả mọi người muốn trung hưng sự nghiệp của người Mông Cổ, tuyển chọn một vị chúa chung để đưa lên làm Khả Hãn!
Tia mắt mọi người không hẹn mà cùng đổ dồn về phía Thiết Mộc Chân.
Người chú Thứ tư của Thiết Mộc Chân là Đáp Lý Đài đứng lên trước tiên, nói:
- Kể từ ngày vị tiên tổ Hải Đô khôi phục lại sự nghiệp cho tới nay, chức vụ Khả Hãn qua các thời kỳ đều được tuyển chọn, từ những người có tài năng có đức độ trong thân tộc. Hôm nay ở vùng thảo nguyên quần hùng xuất hiện đông đảo, những cuộc tranh đoạt xảy ra giữa nhau không dứt, trong khi bộ lạc Mông Cổ của chúng ta do chia rẽ ly tán nên trở thành yếu đuối, không đủ sức mạnh, thiếu hẳn một vị chúa chung có tinh thần gan dạ, quả quyết, có mưu trí giỏi quyết đoán. Nhưng hôm nay thì đã có rồi. Người đó chính là Thiết Mộc Chân! Cậu ta là hậu duệ trực hệ của gia tộc hoàng kim, là trưởng nam của dũng sĩ Dã Tốc Cai, vậy chức vị Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan ngoài cậu ta thì không còn ai vào đây nữa! - Cáp Tát Nhi, Bác Nhi Truật cùng đồng thanh nói to:
- Chúng tôi bằng lòng đề cử Thiết Mộc Chân làm Khả Hãn!

Tát Sát Biệt Khất nhìn mọi người với ánh mắt bất mãn. A Lặc Đàn cúi đầu làm thinh.
Thiết Mộc Chân đứng lên cố ý từ chối:
- Không thỏa đáng đâu! Đáp Lý Đài là chú thứ Tư của tôi, A Lặc Đàn là bác của tôi, đồng thời là hậu duệ của Thích Đồ Khả Hãn, riêng Hốt Sát Nhi đại ca là con trưởng của bác Hai tôi, Tát Sát Biệt Khất huynh trưởng là hậu duệ trưởng chi của Hợp Bất Lặc Khả Hãn. Các vị này nếu không phải vai chú thì cũng là vai anh, trong khi đó Thiết Mộc Chân tôi tuổi trẻ, không thể gánh vác được nhiệm vụ nặng nề như vậy, nhất là e rằng không được mọi người kính phục!
Đáp Lý Đài định nói gì, nhưng Hốt Sát Nhi đã lanh miệng nói trước:
- Xem ra Thiết Mộc Chân còn có ý e ngại đối với chúng tôi, vậy chúng tôi bằng lòng thề trước trời cao!
Đáp Lý Đài đứng lên trước tiên để hưởng ứng, nói:
- Tôi cũng bằng lòng thề trước trời cao. Này, A Lặc Đàn anh nghĩ sao?
A Lặc Đàn mặc dù không tự nguyện lắm, nhưng cũng đứng lên nói:
- Tôi cũng bằng lòng thề nguyền trước trời cao, ủng hộ Thiết Mộc Chân giữ chức Khả Hãn.
Hốt Sát Nhi thò tay chụp lấy Tát Sát Biệt Khất, nói:
- Anh còn ngồi ngẩn ngơ gì thế! Chúng ta cùng đi thề!
Thế là bốn người đứng thành một hàng dài quì cả xuống đất, do Hốt Sát Nhi giữ vai trò xướng ngôn, cùng nói:
- Chúng tôi nguyện tôn Thiết Mộc Chân lên làm Khả Hãn! Ngoài chiến trường chúng tôi bằng lòng đi tiên phong cho Thiết Mộc Chân! Những cô gái đẹp bắt được, những lều trướng quí giá, những con tuấn mã hiếm có, đều trước hết dâng lên cho Thiết Mộc Chân. Trong khi tác chiến nếu làm trái mạng lệnh của Khả Hãn thì Khả Hãn có quyền xóa bỏ vợ con của chúng tôi, tịch thu tài vật của chúng tôi và vứt chiếc đầu tóc đen của chúng tôi ra ngoài đồng hoang! Trong những ngày thái bình, nếu không tôn trọng lệnh của Khả Hãn, thì Khả Hãn có quyền tịch thu bộ hạ của chúng tôi, đoạt đi con cái của chúng tôi và vứt thân người của chúng tôi đến một nơi hoang vắng!
- Xin trời cao chứng giám, người lập thệ: Hốt Sát Nhi!
- Người lập thệ: Đáp Lý Đài!
- Người lập thệ: A Lặc Đàn!
Tát Sát Biệt Khất đành phải liều nói:
- Tát Sát Biệt Khất!
Bốn người cùng dập đầu lạy rồi mới nhìn trở vào trong. Các vị thủ lãnh đều rời khỏi chỗ ngồi, cùng quì xuống đất hô to:
- Chúng tôi bằng lòng tôn Thiết Mộc Chân làm Hãn!
Khoát Nhi Xích dùng giọng nói kéo dài của người xướng ngôn, nói:

- Thỉnh tân Khả Hãn ngồi vào ghế...
Thiết Mộc Chân nghiêm nghị ngồi vào vị trí của mình. Tát Sát Biệt Khất trong lòng tuy rất bất mãn, nhưng cũng đành phải quì xuống trước mặt Thiết Mộc Chân như mọi người khác.
Sau khi Tát Sát Biệt Khất trở về khu vực dựng lều trại của người Chủ Nhi Khất, bèn kể lại mọi việc diễn ra lúc ban ngày cho Ngạch Lý Chân Phi nghe.
Ngạch Lý Chân Phi cả giận, nói:
- Đây rõ ràng là cái bẫy do Thiết Mộc Chân tạo ra, có ý đánh lừa người Chủ Nhi Khất chúng ta chứ gì? Nó đã chiếm lấy ngôi vị Khả Hãn đáng lý phải thuộc về Tát Sát Biệt Khất!

Nhưng bà ta biết hiện nay không phải là lúc có thể công khai chống đối Thiết Mộc Chân: Chớ nên vừa thấy con mồi là vội vã bắn, phải từ từ bao vây nó, tiếp cận nó, chờ khi nào bắn ra một mũi tên có thể giết chết nó thì mới bắt đầu hành động! Bà ta khuyên con trai:
- Hãy chờ đợi! Thiết Mộc Chân sẽ cho chúng ta cơ hội để giết chết hắn!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Phần II - Chương Bảy
Em Trở Mặt Còn Đáng Sợ Hơn Kẻ Thù

Trận Đánh Với 13 Bộ Lạc

Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài từ bấy lâu nay cùng nương nhờ vào Trát Mộc Hợp để lo việc chăn nuôi, hay tin Tháp Lý Hốt Đài đến bộ lạc Trát Đáp Lan hết sức giận dữ, đi thẳng vào chiếc lều lớn của Trát Mộc Hợp. Quả nhiên, họ trông thấy Trát Mộc Hợp và Tháp Lý Hốt Đài đang ngồi trong chiếc lều lớn uống rượu. Vừa nhìn thấy Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài bước vào, Tháp Lý Hốt Đài liền đứng lên tươi cười bước tới nghênh đón, nói:
- Đây không phải là Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài hay sao? Nhị vị huynh trưởng đều khỏe mạnh chứ?
Mông Lực Khắc không thèm nhìn anh ta, quay sang Trát Mộc Hợp nói:
- Thưa thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, anh chàng Khất Lân Thốc Hắc này có dịp đi ngang ghé lại uống một ngụm rượu sữa ngựa rồi lại đi, phải không?
Tháp Lý Hốt Đài vẫn tươi cười nói:

- Này lão huynh, đừng lập lại giọng nói của người đã chết Dã Tốc Cai! Tôi định tới đây để nghe theo mạng lệnh dưới lá cờ của Trát Mộc Hợp như các vị vậy. Từ nay về sau chúng ta sẽ có dịp cùng ngồi uống rượu sữa ngựa chung với nhau!
Trát Mộc Hợp cười nói:
- Cần gì phải chờ đến sau này! Bây đâu, hãy lấy thêm hai cái tô lớn ra đây để mừng sự trùng phùng của mọi người! - Người hầu lên tiếng tuân lệnh và tức khắc đưa ra dụng cụ uống rượu mới!
- Không cần! - Mông Lực Khắc từ chối hẳn, nói tiếp - Thưa lãnh tụ Trát Mộc Hợp, ngài và Thiết Mộc Chân là an đáp, trong khi đó Tháp Lý Hốt Đài là kẻ thù của Thiết Mộc Chân, vậy anh ta cũng phải là kẻ thù của ngài, thế tại sao ngài còn định giữ con chó chết chủ này ở lại?! Chả lẽ ngài đã quên mất ba lần thề nguyền trước trời cao để làm an đáp với Thiết Mộc Chân rồi hay sao?
Sắc mặt của Trát Mộc Hợp sa sầm, nói:
- Người quên lời thề không phải là tôi, mà chính là Thiết Mộc Chân! Trát Mộc Hợp tôi đã tổ chức một đạo liên quân đông 4 vạn người để đi báo thù, cướp lại người vợ cho Thiết Mộc Chân, thế mà tại sao Thiết Mộc Chân không từ giã tôi, lại âm thầm bỏ đi như vậy? Tại sao lại thu dụng A Lạc Đàn là người ở đây chạy sang bên đó. Ngoài ra, còn thu nạp người tộc đệ của tôi là Khoát Nhi Xích và mấy trăm bộ hạ của anh ta! Hả?
- Việc ông ấy ra đi mà không giã từ, chắc chắn có nguyên nhân không thể nói ra - Truật Xích Đài lên tiếng phản bác - Nhưng việc đó không phải là một hành động thể hiện sự phản bội minh ước. Riêng việc A Lạc Đàn và Khoát Nhi Xích chạy sang nương tựa vào Thiết Mộc Chân để cùng chăn nuôi, là hoàn toàn do sự tự nguyện của họ, nên cũng không thể nói là một sự phản bội đối với ngài!
- Thôi, đừng nói nữa! Thanh đao của Trát Mộc Hợp ta không phải dùng để chém những vị khách mộ danh ta tìm đến. Này, Tháp Lý Hốt Đài thúc thúc, xin mời! Ông ta nâng chén rượu lên. Tháp Lý Hốt Đài cũng nâng chén rượu lên và cắn trả ngay một miếng:
- Có phải Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài cũng muốn đi nương tựa vào Thiết Mộc Chân đó không?
Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài chỉ cười nhạt, rồi quay lưng bước ra khỏi chiếc lều lớn. Tháp Lý Hốt Đài quay sang nói với Trát Mộc Hợp:
- Thưa thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, tôi xem hai con chim này coi bộ không thuần dưỡng được, sớm muộn gì chúng cũng bay sang bên phía Thiết Mộc Chân mà thôi! - Trát Mộc Hợp bưng chén rượu lên uống ực một cái đến cạn chén.
Thế là Tháp Lý Hốt Đài đã ở lại khu vực dựng lều trại của Trát Mộc Hợp. Anh ta suốt ngày tìm cách nói xấu Thiết Mộc Chân. Giữa Trát Mộc Hợp và

Thiết Mộc Chân do vậy càng ngày càng có sự hiểu lầm giữa nhau, nhất là khi Thiết Mộc Chân phái một đoàn sứ giả đến bộ lạc Trát Đáp Lan để báo tin lên ngôi kế vị. Theo tập quán của các bộ lạc ở vùng đồng cỏ, khi một Khả Hãn mới được đề cử lên kế vị thì phải phái sứ giả đi đến các bộ lạc có sự qua lại giữa nhau thường ngày để thông báo tin tức đó. Việc làm này được gọi là "báo tin nối ngôi". Giữa Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp là an đáp, đôi bên lại cùng sống chung lo việc chăn nuôi gia súc suốt hai năm qua, tất nhiên khi Thiết Mộc Chân lên làm Khả Hãn thì phải báo tin này đến cho Trát Mộc Hợp. Trát Mộc Hợp đối với việc Thiết Mộc Chân xưng Hãn là việc mà ông ta đã có sự chuẩn bị tư tưởng từ lâu, thế nhưng khi chuyện đó trở thành hiện thực, thì trong lòng ông ta lại tỏ ra hết sức bất mãn. Từ khi Thiết Mộc Chân và một số bộ hạ của anh ta bị bỏ rơi, chỉ còn lại trong tay có mấy con ngựa ngân hợp, thì bộ lạc Khất Nhan của Mông Cổ rõ ràng bị suy yếu một cách nghiêm trọng trong khi đó thì bộ lạc Trát Đáp Lan cứ ngày một giàu mạnh lên. "Chính do Trát Mộc Hợp ta chỉ huy bốn vạn liên quân đánh bại người Miệt Nhi Khất, cướp cô vợ của Thiết Mộc Chân là Bột Nhi Thiếp trở về; chính ta đã giúp đỡ cho Thiết Mộc Chân triệu tập bá tánh đang lưu lạc phân tán khắp mọi nơi, giúp Thiết Mộc Chân ngày càng đủ lông đủ cánh, vậy mà gần đây anh ta lại không từ giã mà tự bỏ đi. Còn bây giờ ngay đến việc thông báo trước anh ta cũng không thông báo, mà tự đứng lên xưng Khả Hãn, vậy dưới mắt Thiết Mộc Chân còn có Trát Mộc Hợp ta nữa không?! Nghe đâu Thoát Oát Lân Hãn đã thừa nhận việc xưng Hãn của Thiết Mộc Chân rồi. Lão già đó không phải là người Mông Cổ, cho nên ông ta không để ý đến việc ai là Khả Hãn của người Mông Cổ! Phương chi, ông ta lại là an đáp của Dã Tốc Cai, vậy việc ông ta ủng hộ Thiết Mộc Chân là lẻ tất nhiên rồi. Nhưng riêng Trát Mộc Hợp ta thì không bao giờ bằng lòng cúi đầu xưng thần trước Thiết Mộc Chân. Trong khi Trát Mộc Hợp đang có một tâm trạng như vậy, thì ông ta tiếp kiến đoàn sứ giả do Thiết Mộc Chân phái đến: Cáp Tát Nhi, Bác Nhi Truật và Dã Lặc Miệt.

Trát Mộc Hợp ngồi trên ghế cao tại chính giữa, hai bên là Đãi Sát Nhi, Mông Lực Khắc *v.v...* Sau khi Cáp Tát Nhi thi lễ xong, bèn nói:

- Quí tộc của bộ lạc Khất Nhan và thủ trưởng của các bộ lạc khác đã cùng chung đề cử Thiết Mộc Chân lên làm Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan, cho nên hôm nay chúng tôi được cử tới đây để thông báo với bộ lạc Trát Đáp Lan, mong Trát Mộc Hợp an đáp thừa nhận và có sự ủng hộ như một người bạn đồng minh.

Trát Mộc Hợp đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Cáp Tát Nhi, trong lòng hết sức bực bội. Một lát lâu sau, Trát Mộc Hợp mới nói:

- Đối với người an đáp của tôi ư? Thật ra tôi không có lời lẽ gì để nói. Nhưng tôi có mấy lời muốn nói với ba vị là khi trở về hãy nói riêng với Hốt

Sát Nhi, A Lặc Đàn và Đáp Lý Đài, họ đều là huynh trưởng và cũng là chú của Thiết Mộc Chân, tại sao họ lại có thái độ như một con dê đực, luôn tìm cách khiêu khích, ly gián giữa tôi và Thiết Mộc Chân an đáp vậy!
- Hả? Tại sao tôi không được biết chuyện như thế? - Cáp Tát Nhi lấy làm ngạc nhiên hỏi.
- Có! - Trát Mộc Hợp vỗ bàn nói tiếp - Trong khi ca ca của anh đang cùng sống chung với tôi và chưa tách rời, tại sao họ không đề cử Thiết Mộc Chân làm Hãn? Giờ đây họ đề cử Thiết Mộc Chân làm Hãn là có dụng tâm gì? - ông ta hạ thấp giọng rồi nói tiếp - Anh hãy nói với họ là họ nên thực hiện lời hứa của mình, cho an đáp Thiết Mộc Chân của tôi an tâm và có ngôi vị vững vàng, đừng có thái độ lật lọng nữa. Bộ tộc có Khả Hãn cũng như áo có cổ có tay, tôi mong họ không nên xé rách cổ áo và tay áo của các anh!
- Điều đó ư? Xin an đáp của ca ca tôi hãy an lòng - Cáp Tát Nhi nói tiếp với giọng nói không tự ty mà cũng không tự cao - Khi có sự ủng hộ của anh em chúng tôi, cũng như có sự ủng hộ của một vị an đáp tốt như ngài, chúng tôi không bao giờ để cho bất cứ ai xé rách cổ áo và tay áo của chúng tôi đâu! - Trát Mộc Hợp to tiếng cười ha hả, nói:
- Thôi được, bây giờ tôi xin mời các sứ giả của người an đáp tốt của tôi hãy thường thức rượu sữa ngựa ngon tuyệt của bộ lạc Trát Đáp Lan!
Trát Mộc Hợp vỗ tay một tiếng, bọn tôi tớ liền bưng rượu sữa ngựa và thịt sườn nướng ra. Một tốp vũ nữ cũng xuất hiện, Hợp Đáp An và mấy cô gái nô lệ bưng mâm ra hầu rượu cho mọi người. Trát Mộc Hợp bưng tô rượu lớn lên, nói:
- Xin mời! Chúng ta cùng chúc mừng người an đáp tốt của tôi lên nối ngôi Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan. Mọi người hãy uống cạn tô này!
Mọi người đều đưa cao tô rượu lên. Đáp Lý Hốt Đài tươi cười nói với thái độ không có ý tốt:
- Phải đấy, chúng ta đã có một Khả hãn duy nhất của người Mông Cổ rồi! Từ nay trở về sau phàm là người Mông Cổ, đều phải tuân theo mệnh lệnh của Khả Hãn!
Khóe miệng của Trát Mộc Hợp co giật mấy lượt. Đãi Sát Nhi nhướng cao chân mày, nói:
- Có phải kể cả bộ lạc Trát Đáp Lan không?
Tháp Lý Hốt Đài vẫn có thái độ không tốt, cười nói:
- Điều đó phải hỏi ba vị sứ giả của Thiết Mộc Chân!
Lúc Tháp Lý Hốt Đài dẫn người trong bộ lạc rời đi, bỏ rơi gia đình của Thiết Mộc Chân ở lại thì Cáp Tát Nhi còn nhỏ. Đến nay anh ta không còn nhớ được Tháp Lý Hốt Đài là người ra sao. Anh ta chỉ cảm thấy lời nói của gã béo phì kia không có ý tốt, rõ ràng là luôn khiêu khích, nhưng không biết gã ta là ai. Vừa lúc đó Hợp Đáp An bước tới, quì xuống rót rượu cho Cáp Táp

Nhi, cô ta bèn hạ thấp giọng nói:
- Gả béo ngồi đối diện với ngài đó là Tháp Lý Hốt Đài!
Trong khi đó, Dã lặc Miệt giả vờ ngạc nhiên nói:
- Thưa thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, trong một buổi tiệc rượu vui vẻ như vầy, tại sao ngài lại thả một con chó vào đây?
Đãi Sát Nhi nhìn khắp chung quanh, hỏi:
- Ở đâu?
Cáp Tát Nhi hiểu được Dã Lặc Miệt muốn nói gì, bèn phụ họa theo:
- Con chó đó vừa rồi còn sủa lung tung kia mà!
Tháp Lý Hốt Đài đứng phắt dậy, nói:
- Ngươi thật to gan! Nếu xét về vai vế thì ta đây là chú của ngươi!
Dã Lặc Miệt vẫn giữ thái độ châm biếm, quay sang hỏi Trát Mộc Hợp:
- Thưa thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, người đang nói chuyện thiếu lễ độ với đoàn sứ giả của chúng tôi là ai vậy?
- Tôi là Tháp Lý Hốt Đài đây! - Tháp Lý Hốt Đài không chờ Trát Mộc Hợp giới thiệu, mà tự mình nói rõ lai lịch của mình.
Dã Lặc Miệt làm ra vẻ như chợt hiểu, nói:
- Ồ! ông là người khi thủ lĩnh Dã Tốc Cai còn sinh tiền thường gọi là "Khất Lân Thốc Hắc", một tiểu nhân vừa ích kỷ vừa bủn xỉn đó phải không? Ôi chao chao! Té ra ông lại có một dáng vóc như thế này! Béo như một con lạc đà cái sắp sửa đẻ! - Có tiếng cười khúc khích trong số người dự tiệc.
Tháp Lý Hốt Đài vỗ bàn, nói:
- Các người không xem ai là tôn trưởng cả!
Cáp Tát Nhi cũng vỗ bàn nói:
- Ông suýt nữa đã hại chết cả nhà chúng tôi, vậy còn bảo là tôn trưởng cái gì?
Trát Mộc Hợp tuốt thanh đao ra khỏi vỏ, để đánh bốp xuống mặt bàn. Mọi người đều giật mình. Tốp ca múa cũng ngưng ngay. Trát Mộc Hợp lạnh nhạt nói:
- Người tới đây hát ca là người khách, còn người tới đây nói những lời lẽ thiếu tôn trọng thì bất luận là ai, tôi cũng không xem là bạn bè!
Cáp Tát Nhi muốn làm dữ, nhưng Mông Lực Khắc đã kịp thời nâng chén rượu lên, nói:
- Nếu vậy thì chúng mình cứ uống rượu thôi.
Truật Xích Đài cũng dịu giọng nói:
- Phải! Phải! Phải! Chỉ uống rượu thôi!
Bác Nhi Truật tươi cười đứng lên nói:
- Hai vị trưởng thượng nói rất đúng. Chúng tôi đến đây là để bái kiến thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, người an đáp tốt của vị Khả Hãn mới của chúng tôi. Thủ lĩnh Trát Mộc Hợp lại nhiệt tình đưa loại rượu sữa ngựa ngon tuyệt ra chiêu

đãi, vậy chúng ta không thể phụ lòng tốt của chủ nhân. Xin tất cả uống rượu!
Dã Lặc Miệt cũng tươi cười rất ngọt ngào:
- Rượu sữa ngựa này rất thơm, các vị xem kìa, thủ lĩnh Trát Mộc Hợp chưa uống mà đã say rồi đấy!
Trát Mộc Hợp cười to. Mọi người cũng cười theo. Nhưng trong tiếng cười của mọi người đều chứa một tâm sự riêng.

Ba vị sứ giả trở về đến khu vực chăn nuôi của bộ lạc Khất Nhan, báo cáo lại cho Thiết Mộc Chân biết tình hình tại bộ lạc Trát Đáp Lan như họ đã chứng kiến. Thiết Mộc Chân và Kha Ngạch Luân, Bột Nhi Thiếp, Biệt Lặc Cổ Đài đều cảm thấy tâm trạng rất nặng nề.
Một lúc lâu sau, Biệt Lặc Cổ Đài không còn kềm chế được nữa, đứng phắt dậy nói:
- Ông ta mà an đáp cái gì. Ông ta thu dụng Tháp Lý Hốt Đài, kẻ từng muốn giết chết cả nhà chúng ta, như vậy là có ý nghĩa gì?!
Người em thứ tư Hợp Thích Ôn cũng tức giận nói:
- Theo tôi, sớm muộn gì rồi cũng có một trận thư hùng với Trát Mộc Hợp!
Người em thứ năm Thiết Mộc Cách nói:
- Đánh thì đánh, bây giờ chúng ta không còn sợ hắn nữa!
- Câm miệng lại! - Thiết Mộc Chân tức giận quát lớn, ngăn không cho các em nói thêm nữa. Mấy người em đều im lặng.
Kha Ngạch Luân ôn tồn nói:
- Chúng bây là huynh đệ của Khả Hãn, vậy ăn nói phải cẩn thận, gặp chuyện gì phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm. Hiện nay chúng ta mặc dù đã có một hai vạn hộ dân, nhưng người Miệt Nhi Khất vẫn còn chưa bị tiêu diệt, cha con Thoát Hắc Thoát A đang thu gom bá tánh thất lạc của họ lại, chấn chỉnh binh mã để chờ cơ hội để trả thù. Riêng người Tháp Tháp Nhi được nước Kim ủng hộ, vậy họ cũng là một kình địch. Trong khi đó, kẻ thù không đội trời chung của chúng ta là người Thái Xích Ô cũng đang xúi bẩy chúng ta và Trát Mộc Hợp cùng đánh nhau một trận. Cho nên theo ta, dù Trát Mộc Hợp không phải là một an đáp tốt của Thiết Mộc Chân đi nữa, chúng ta cũng không nên xem hắn là thù địch. Này Thiết Mộc Chân, con suy nghĩ sao?
Thiết Mộc Chân suy nghĩ một chốc mới nói:
- Theo con nghĩ, bất luận thế nào trước đây Trát Mộc Hợp cũng đã từng giúp đỡ cho chúng ta vượt qua cơn hoạn nạn. Ân đức đó con không thể nào quên được. Tất nhiên con mong muốn anh ấy vẫn tiếp tục là người bạn đồng minh của chúng ta trong việc khôi phục lại sự nghiệp của tổ tông. Nếu anh ấy có trở thành kẻ thù của chúng ta ngoài ý muốn, thì nói cho cùng, nếu tôi và Trát Mộc Hợp phải gặp nhau ngoài chiến trường, tôi cũng bằng lòng để cho anh ấy chém tôi một dao trước!

Cáp Tát Nhi nói:
- Chính tôi cũng có sự suy nghĩ giống như ca ca, cho nên mới không gây sự với Trát Mộc Hợp tại chiếc lều riêng của ông ta khi đi sứ sang đó.
Kha Ngạch Luân nói qua giọng hài lòng:
- Này Thiết Mộc Chân, năm nay con đã 23 tuổi rồi và đứa em trai nhỏ nhất của con là Thiết Mộc Cách cũng đã trở thành một dũng sĩ 17 tuổi. Các con đều khôn lớn cả, cho nên dù mẹ tóc có bạc sớm đi nữa cũng vẫn vui! - Bà đưa tay lên chùi nước mắt.
Ngày hôm sau, Thiết Mộc Chân ban bố một chỉ thị cho tất cả các tướng lãnh thuộc bộ lạc Khất Nhan: Bộ lạc Trát Đáp Lan và bộ lạc Khắc Liệt đều là bạn đồng minh của bộ lạc Khất Nhan. Vậy đối với họ, chúng ta luôn phải nhẫn nhịn, phải tránh né, đừng để xảy ra chuyện hiểu lầm giữa nhau.
Nhưng, sự nhân nhượng của Thiết Mộc Chân vẫn không thể xóa bỏ được mối mâu thuẫn cơ bản với bộ lạc Trát Đáp Lan. Hai bộ lạc này lại ở kế cận nhau, nên việc đụng chạm lớn hoặc nhỏ tất nhiên vẫn luôn xảy ra. Cuộc chiến tranh giữa hai an đáp đã từ một chuyện rắc rối mà bùng nổ.
Ngày hôm ấy, những người chăn ngựa thuộc bộ lạc Khất Nhan đang thả bầy ngựa ăn cỏ tại bãi chăn nuôi. Họ nhìn thấy trên một ngọn đồi xa xuất hiện một đội kỵ mã xem ra rất giống người của bộ lạc Trát Đáp Lan. Vì Thiết Mộc Chân đã dặn dò trước, nên số người này sợ xảy ra việc hiểu lầm nhau, bèn huýt sáo cho bầy ngựa tập hợp rồi đuổi chúng đi về phía sau.
Những tay kỵ mã người Trát Đáp Lan do em trai của Trát Mộc Hợp là Đãi Sát Nhi và tên Thoát Đóa của người Thái Xích Ô cầm đầu trông thấy bầy ngựa của bộ lạc Khất Nhan thì nghề trộm ngựa của Thoát Đóa lại thôi thúc anh ta, cho nên anh ta cố ý nói lên những lời khiêu khích đối với Đãi Sát Nhi:
- Thưa thủ lĩnh Đãi Sát Nhi, đó là bầy ngựa của Thiết Mộc Chân vậy chúng ta không thể đụng chạm tới chúng, mà hãy tránh nó đi. Người ta là đại Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan kia mà!
Đãi Sát Nhi bừng bừng nổi giận, nói:
- Cái gì! Một con cừu mang một sợi dây nịt da vào eo lưng thì cũng có thể cai quản mọi người hay sao?
Thoát Đóa tiếp tục sách động:
- Chưa hẳn vậy đâu. Thủ lĩnh hãy xem bầy ngựa đó thật béo tốt, khỏe mạnh. Trước đây ông ta đâu có những bầy ngựa tốt như thế, nhưng kể từ ngày ông ta thu dụng gia tộc Chủ Nhi Khất gồm toàn những tên ăn trộm ngựa, nên bầy ngựa của ông ta mới ngày một đông lên. Không biết chừng trong bầy ngựa này có cả ngựa của bộ lạc Trát Đáp Lan đó!
- Hãy đến đấy xem sao. Ta nhất định phải xem chúng nó lợi hại đến mức nào? - Đãi Sát Nhi tuốt dao ra khỏi vỏ, rồi thúc ngựa xông lên trước. Toán

kỵ binh của hắn cũng thúc ngựa chạy theo.
Khi Đãi Sát Nhi đuổi kịp bầy ngựa của bộ lạc Khất Nhan, hắn chẳng cần hỏi gì cả cứ huơ dao chém tới, làm cho những người chăn nuôi ngựa bị té xuống đất. Chỉ còn lại một người duy nhất chạy thoát. Người này đã gặp Dã Lặc Miệt đang đi canh tuần. Sau khi Thiết Mộc Chân xưng Khả Hãn, Dã Lặc Miệt và Bác Nhi Truật đều được phong làm người chỉ huy. Khi họ nghe tin người Trát Đáp Lan giết người cướp ngựa, thì Dã Lặc Miệt tất nhiên phải có trách nhiệm giải quyết. Anh ta dẫn người chăn ngựa đến báo cáo trở lại địa điểm xảy ra chuyện rắc rối.
Đãi Sát Nhi đang đuổi bầy ngựa trở về vùng chăn nuôi của mình, thấy có hai kỵ mã đuổi theo, bèn gò cương cho ngựa đứng lại, nói:
- Lại có thêm hai tên nữa tới nạp mạng. Tất cả đứng lại, chém nó cho ta!
Dã Lặc Miệt và người chăn ngựa cho ngựa chạy chậm lại và khi đến gần đối phương chừng mấy chục bước thì đứng yên tại chỗ. Dã Lặc Miệt khẽ cúi mình, hỏi:
- Có phải thủ lĩnh Đãi Sát Nhi đó không?
- Nhà ngươi là ai?
- Tôi là người chỉ huy được Khả Hãn Thiết Mộc Chân đề cử. Tôi từng gặp ông tại chiếc trướng lớn nóc vàng của anh ông. Thủ lĩnh Đãi Sát Nhi chắc là có sự hiểu lầm rồi, nên không nhận ra bầy ngựa mà các ông cướp đi khi nãy, chính là bầy ngựa của bộ lạc Khất Nhan chúng tôi.
Đãi Sát Nhi phá lên cười to, nói:
-Tôi xin lỗi! Vừa rồi tôi nhận ra chúng là bầy ngựa của bộ lạc Khất Nhan đấy chứ!
- Thế hả? Vậy trò đùa của ông có phải là quá đáng phải không?
- Tôi còn muốn tiếp tục đùa dai nữa. Bây đâu, hãy chém bay đầu tên chỉ huy của Thiết Mộc Chân cho ta, xem có vui không!
Bọn binh sĩ Trát Đáp Lan nhảy lên lưng ngựa múa đao xông tới trước. Dã Lặc Miệt nhanh nhẹn dùng sóng đao chém bốn tên ngã xuống ngựa, khiến chúng hoảng sợ, không dám xông tới nữa.
Dã Lặc Miệt nói với Đãi Sát Nhi:
- Này Đãi Sát Nhi, anh của ông đã cùng Thiết Mộc Chân kết giao an đáp ba lần, nên tôi không muốn vì mấy con ngựa mà làm tổn thương tới hòa khí giữa hai bên. Vậy xin ông hãy trả ngựa lại cho chúng tôi và để nguyên chiếc đầu trở về ăn thịt uống rượu, vui hơn là để nó rơi vào đất bùn, cỏ dại.
Đãi Sát Nhi tức giận thúc ngựa xông lên, múa dao chém tới. Dã Lặc Miệt tránh được đường dao, tươi cười nói:
- Này Đãi Sát Nhi, sao ông lại hung hăng như con ngựa rừng vậy?
Đãi Sát Nhi thúc ngựa xông lên chém ra một đao nữa. Dã Lặc Miệt lại tránh được, nói:

- Này, Thiết Một Chân Hãn có dặn, khi chạm trán với người Trát Đáp Lan thì phải nhường ba đường dao. Bây giờ thì ông đã chém hai đường dao rồi?
Đãi sát Nhi lại thúc ngựa xông lên, nói:
- Còn đường dao này sẽ cho đầu ngươi rời khỏi thân ngươi! - Câu nói vừa dứt thì đường dao đã chém tới. Dã Lặc Miệt xoay mình xuống bụng ngựa để tránh đường dao và thuận tay chém đứt đùi ngựa của Đãi Sát Nhi, khiến con ngựa té quỵ và hất tung Đãi Sát Nhi thật xa. Dã Lặc Miệt nói:
- Thôi đủ rồi! Này Đãi Sát Nhi, hãy trả ngựa lại cho chúng tôi rồi trở về luyện thêm đao pháp nhé!
Đãi Sát Nhi từ dưới đất bò lên, xô tên tùy tùng rời khỏi lưng ngựa, đoạt lấy con ngựa đó để xông về phía Dã Lặc Miệt một lần nữa. Đôi bên bắt đầu giao tranh thực sự. Hai lưỡi dao va chạm vào nhau tóe lửa. Đãi Sát Nhi lảo đảo mấy lượt, rồi té nhào xuống đất. Bọn Thoát Đóa sợ hãi bỏ chạy tứ tán.

Trong khi sự kiện trên xảy ra thì Trát Mộc Hợp đang cùng Tháp Lý Hốt Đài ngồi ngoài trời uống rượu. Thủ lĩnh của các bộ lạc cũng có mặt tại đó. Mấy cô gái đang múa hát để giúp vui. Tháp Lý Hốt Đài nói:
- Này Trát Mộc Hợp, ngày nào cũng xem các cô gái này ỏng ẹo thật không có ý nghĩa gì. Trong bộ lạc Thái Xích Ô chúng tôi có một dũng sĩ tên gọi Nạp Nha A rất khỏe. ông ta có thể kéo thụt lùi một cỗ xe bò đang đi tới.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Bảy (2)

Trát Mộc Hợp nghe thế muốn được xem tận mắt. Tháp Lý Hốt Đài bèn sai người gọi Nạp Nha A đánh một cỗ xe có hai con bò kéo đến trước mặt. Sau đó anh ta đi ra phía sau cỗ xe, một tay nắm chiếc xe, còn tay kia tung roi đánh cho hai con bò đi tới. Lúc ban đầu, Nạp Nha A bị cỗ xe kéo đi về phía trước mấy bước, nhưng sau đó anh ta ném ngọn roi xuống rồi dùng hai tay chụp lấy phía sau cỗ xe ghì đứng lại. Trong khi mọi người đều trố mắt ngạc nhiên thì anh ta lại thét lên một tiếng lớn, rồi kéo cả cỗ xe lẫn hai con bò đi thụt lùi mấy bước. Mọi người có mặt đều vỗ tay hoan hô. Trát Mộc Hợp đứng lên cầm một tô rượu đi tới ban thưởng cho Nạp Nha A, nói:
- Quả dũng sĩ có một sức mạnh phi thường, vậy xin mời uống cạn chén rượu này!
Nạp Nha A đón nhận chén rượu, cúi đầu cảm tạ, rồi uống một hơi đến cạn.

Tháp Lý Hốt Đài tươi cười nói:
- Bộ lạc Thái Xích Ô còn một nhân vật có kỳ tài nữa, tên gọi Chỉ Nhi Khoát A Đãi. Anh ta có tài bắn tên rất tuyệt.
Trát Mộc Hợp cười, nói:
- Bắn tên ư? Việc bắn tên là chuyện bình thường của người ở vùng thảo nguyên, vậy người này có tài đặc biệt gì?
Tháp Lý Hốt Đài vẫy tay gọi người hầu đến, nói:
- Ngươi bảo Chỉ Nhi Khoát A Đãi đến đây. Người hầu tuân lịnh bỏ đi. Tháp Lý Hốt Đài nói tiếp - Xin thủ lĩnh chọn giúp bốn người can đảm không sợ chết.
Trát Mộc Hợp chỉ bốn người đang đứng ở sau lưng mình hỏi:
- Số người này có được không?
- Thưa được! Xin các vị hãy bước qua đây - Tháp Lý Hốt Đài cầm lấy bốn cái tô uống rượu đang để trên mặt bàn, rồi bảo số người đứng đó xếp thành hàng ngang và lấy từng chiếc tô một đặt lên đầu và lên bàn tay mỗi người. Những chiếc tô còn lại ông ta giao hết cho gã người Na Khả Nhi, cuối cùng nói - Khi anh thấy người thiện xạ kia bắn vỡ hết những chiếc tô trên đầu và trên tay của những anh bạn đây, thì anh lập tức ném từng chiếc tô một lên giữa không trung, rõ chưa?
Người Na Khả Nhi đáp:
- Thưa rõ!
Chỉ Nhi Khoát A Đãi vừa bước ra, Tháp Lý Hốt Đài bèn gọi anh ta lại, nói:
- Này, Chỉ Nhi Khoát A Đãi, nhà ngươi hãy đứng cách xa 100 bước và thi thố tài bắn tên của nhà ngươi cho thủ lĩnh Trát Mộc Hợp xem!
Chỉ Nhi Khoát A Đãi lùi ra xa 100 bước rồi đứng yên tại chỗ giương cung bắn ra. Tức thì những chiếc tô đặt trên đầu và trên bàn tay của ba Na Khả Nhi kia đều bị bắn vỡ. Người thứ tư thấy vậy hết sức hoảng sợ. Mãi đến khi Tháp Lý Hốt Đài nhắc anh ta:
- Mau lên! Mau lên. Tới phiên anh rồi đó!
Người Na Khả Nhi giật mình, vội vàng ném từng chiếc tô một lên trời và hai chiếc tô cuối cùng anh ta ném chung cùng một lúc. Tất cả những chiếc tô đó đều bị bắn trúng, miếng vụn từ trên cao rơi lả tả xuống đất như hoa rụng. Đám đông đứng chung quanh đều la to hoan nghênh.
Trát Mộc Hợp cười nói:
- Thúc phụ Đáp Lý Hốt Đài có những người tài giỏi như thế, vậy còn lo gì không thể xưng bá tại vùng đồng cỏ này, để ra tay chấn hưng Mông Cổ?
Tháp Lý Hốt Đài cười to, nói:
- Tuổi tôi đã gần nửa trăm rồi, còn hiền điệt tuổi còn trẻ lại anh hùng, vậy tôi bằng lòng trợ giúp cho hiền điệt thống nhất Mông Cổ!
Hai người cùng nhìn nhau tươi cười.

Bỗng nhiên, đám đông xem ra có điều gì không bình thường, liền nhìn về phía đối diện, thấy có một toán người đang hốt hoảng chạy tới. Thoát Đóa đang dẫn một con ngựa, trên lưng để nằm ngang một xác chết. Tháp Lý Hốt Đài kinh ngạc, lên tiếng hỏi:
- Này Thoát Đóa, xảy ra chuyện gì vậy?
Thoát Đóa vừa nói vừa khóc.
- Nguy rồi! Chúng tôi đang chăn ngựa trong phạm vi vùng đất của mình, thì không ngờ Thiết Mộc Chân phái một viên chỉ huy của hắn đến định cướp ngựa của chúng tôi. Chúng tôi nói phải quấy nhưng hắn không nghe, còn giết chết bốn người chăn ngựa của chúng ta và người em trai của thủ lĩnh Trát Mộc Hợp là Đãi Sát Nhi nữa!
Trát Mộc Hợp chạy tới cạnh con ngựa để nhìn qua xác chết. Thoát Đóa nói:
- Ông ấy bị Dã Lặc Miệt chém đứt xương sống chết rồi!
Trát Mộc Hợp khóc thất thanh. Tháp Lý Hốt Đài đứng bên cạnh lên tiếng sách động:
- Mối thù này không trả thì thật không đáng làm con người! Ngay như tôi cũng không thể chịu đựng nổi!
Trát Mộc Hợp ngước đôi mắt đầm đìa ánh lệ lên, nói:
- Tôi phải tập hợp tất cả những người chống Thiết Mộc Chân lại, để tàn sát cho hắn không còn một manh giáp, trả thù cho em trai tôi!
Lúc bấy giờ, Thiết Mộc Chân hoàn toàn không hay biết gì và đang ngồi nhìn hai đứa con trai của mình vật lộn. Đứa con thứ hai là Sát Hợp Đài mặc dù nhỏ hơn, nhưng rất hung tợn, nó đã vật ngã người anh của nó là Truật Xích mấy lần, vậy mà nó còn tiếp tục nhảy bổ vào anh nó.
Bột Nhi Thiếp bước tới nhìn hai đứa con trai đang ôm nhau, liền nói:
- Thiết Mộc Chân, sao anh còn ngồi đó cười! Hãy mau kéo Sát Hợp Đài ra, anh không trông thấy nó quá hung dữ đó sao!
Thiết Mộc Chân cười thật to, nói:
- Giỏi! Giỏi!
Khoát A Hắc Thần ngồi bên cạnh, nói:
- Có phải Thiết Mộc Chân cười đấy không? Rõ ràng là ông ấy có tiếng cười vui vẻ hiếm thấy!
Thiết Mộc Chân nói:
- Khi vui chơi lúc rảnh rỗi thì phải vui vẻ như trẻ con, như những con ngựa, như những con chó, như những con nghé lên ba tuổi; còn khi đánh nhau với kẻ thù ngoài mặt trận, thì phải hung dữ như một con hổ như một con chim ưng đang đói!
Lần này thì Sát Hợp Đài bị quật ngã. Nó lồm cồm bò dậy và cắn vào chân của Truật Xích. Truật Xích la to rồi òa lên khóc, nói:
- Mầy đừng có chối, mầy cắn người ta! Bộ mầy là sói hả?

Thiết Mộc Chân cười càng to hơn.
Bột Nhi Thiếp kéo Truật Xích vào lòng, lên tiếng trách Thiết Mộc Chân:
- Đi đi! Đi đi! Anh làm cha như vậy đó hả?
Truật Xích vừa khóc vừa nói:
- Phụ Hãn! Tại sao không rầy đứa em trai? Phụ Hãn bênh vực nó!
Nụ cười trên khóe miệng của Thiết Mộc Chân biến mất. Ông ta kéo Truật Xích đến gần, nói:
- Này Truật Xích! Con phải nhớ đừng bao giờ muốn người khác che chở cho mình, đừng bao giờ xin xỏ người khác giúp mình chủ trì lẻ phải. Cả đời cha lúc nào cũng chỉ biết dựa vào bản thân mình. Con cũng phải như vậy. Dưới ánh sáng ban ngày, con phải thâm trầm và tế nhị như một con sói đực và trong bóng tối của ban đêm, con phải kiên cường và nhẫn nại như một con quạ. Chỉ khi nào biết sống bằng chính sức mạnh của mình, thì con mới được xem là một người Mông Cổ chân chính, mới là một người Mông Cổ không bao giờ bị kẻ khác đánh té xuống ngựa!
Bác Nhi Truật dẫn một người chăn ngựa bước vào, nói:
- Thưa Thiết Mộc Chân Khả Hãn! Xảy ra chuyện rồi! Dã Lặc Miệt đã bị gia tộc Chủ Nhi Khất bắt đi rồi!
Dã Lặc Miệt bị áp giải đến trước mặt Tát Sát Biệt Khất. Tát Sát Biệt Khất hỏi:
- Có phải anh đã giết người em trai của Trát Mộc Hợp là Đãi Sát Nhi không?
Dã Lặc Miệt làm ra vẻ ngạc nhiên, hỏi:
- Thế hả? người mà tôi giết vừa rồi là em trai của Trát Mộc Hợp sao? Ôi chao! Tôi chỉ biết là tôi đã giết chết một tên trộm ngựa không biết phải quấy!
Tát Sát Biệt Khất cả giận, nói:
- Ngươi có biết ngươi đã gây ra một đại họa như thế nào không?
Dã Lặc Miệt lắc đầu lia lịa, nói:
- Tôi không biết. Tôi thật không biết. Tôi chỉ biết ngựa của tôi không phải ai muốn cướp thì cướp, người của chúng tôi không ai muốn giết thì nhào vô giết được đâu!
- Nhưng anh ta là em ruột của Trát Mộc Hợp! Ngươi giết anh ta sẽ gây ra một cuộc chiến tranh giữa chúng ta và bộ lạc Trát Đáp Lan!
- Theo ý của ngài, vì anh ta là người Trát Đáp Lan thì có thể muốn bắt ngựa của chúng ta chúng ta cứ để cho anh ta bắt; muốn giết người của chúng ta, chúng ta cứ đưa cổ ra cho anh ta chém ư?
- Ngươi thực sự muốn biết ý của ta nói không?
- Tôi quá muốn đó chứ!
- Ta muốn đem ngươi, một người đã tạo ra sự kiện tầy trời này giao cho Trát Mộc Hợp, để cho ông ấy muốn xử trí ra sao cũng được, vì chỉ có làm như

vậy thì mới có thể xóa bỏ được cuộc tranh chấp này!
Dã Lặc Miệt nhún hai vai đáp:
- Ngài nói câu nói đó thật giống như ngài là người Trát Đáp Lan!
Mộc Hoa Lê đang đứng sau lưng Tát Sát Biệt Khất lên tiếng nhắc nhở :
- Thưa thủ lĩnh, hay là trao anh ta lại cho Thiết Mộc Chân Khả Hãn xử trí tốt hơn.
Tát Sát Biệt Khất trừng mắt, nói:
- Thế nào? Bộ ta không có quyền xử trí một tên nô lệ làm thợ rèn hay sao? Bây đâu, bắt trói hắn lại cho ta!
Dã Lặc Miệt tuốt thanh đao ra khỏi vỏ, nói với những người muốn sấn tới gần:
- Như vậy là không thể được! Các anh trói hai tay tôi lại thì làm sao có tay để tôi uống sữa chua!
Tát Sát Biệt Khất cũng tuốt đao ra, định dựa vào số đông để tóm lấy Dã Lặc Miệt. Lúc bấy giờ Na Khả Nhi của anh ta là Hợp Đáp Cát Đãi nói to:
- Thiết Mộc Chân đến rồi kìa!
Tát Sát Biệt Khất tra đao vào vỏ, nói:
- Thôi được, ta để cho Thiết Mộc Chân giết ngươi được rồi! - Nói dứt lời, ông ta bước về phía Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân dẫn anh em của mình tới. Tát Sát Biệt Khất vừa trông thấy liền nói ngay:
- Này, Thiết Mộc Chân, người chỉ huy của anh đã gây ra đại họa, chỉ còn cách giao hắn cho Trát Mộc Hợp thì mới ngăn chặn được chiến tranh!
Thiết Mộc Chân hỏi chặn lại:
- Nếu giao Dã Lặc Miệt cho Trát Mộc Hợp, thì Trát Mộc Hợp sẽ không kéo quân sang đánh chúng ta, phải không?
Tát Sát Biệt Khất đáp:
- Cũng chưa chắc, vì người bị gã tiểu tử này giết chính là em trai của Trát Mộc Hợp.
- Nếu trao hắn cho Trát Mộc Hợp mà Trát Mộc Hợp chưa chắc xóa bỏ ý nghĩ tấn công chúng ta, thì tại sao chúng ta lại trao Dã Lặc Miệt cho Trát Mộc Hợp một cách phí uổng như vậy? - Thiết Mộc Chân nói.
Tát Sát Biệt Khất cứng họng. Dã Lặc Miệt cất tiếng cười, nói:
- Chính tôi cũng nhằm thanh toán món nợ đó!
- Câm miệng lại! - Thiết Mộc Chân giận dữ nói tiếp - Tôi đã từng nói, chúng ta cần phải nhẫn nại, nhẫn nại! Không thể cùng sống chung một nhà mà lại động đến gươm đao! Thế nhưng ngươi... ngươi!
Dã Lặc Miệt quì xuống nói:
- Bẩm Thiết Mộc Chân Khả Hãn, ngài có thể giết tôi vì tôi đã gây ra tai họa cho bộ lạc. Nhưng tôi xin nói rõ, là tôi đã nhường cho họ chém trước ba dao.

- Ngươi hãy đi chỗ khác cho ta!
Dã Lặc Miệt đứng sang một bên.
Tát Sát Biệt Khất giận dữ, lên tiếng chất vấn:
- Này Thiết Mộc Chân, anh che chở cho bộ hạ của anh đến thế hay sao?
Thiết Mộc Chân đáp qua giọng ăn miếng trả miếng:
- Tôi phải che chở cho tất cả những người Mông Cổ đi theo tôi. Nếu không, mọi người làm sao ủng hộ tôi lên làm Khả Hãn?
- Anh! Anh muốn kéo mọi người vào vòng chiến tranh, một cuộc chiến tranh tiêu diệt cả gia tộc!
- Có thể như vậy, nhưng không phải tôi muốn đánh giặc đâu. Kể từ ngày tôi chào đời cho tới nay, trên vùng thảo nguyên này, việc chém giết nhau chưa bao giờ chấm dứt. Tôi muốn trốn tránh chiến tranh, nhưng nếu không thể trốn tránh được, thì chúng ta chỉ còn có cách là chọn lựa chiến tranh.
Tát Sát Biệt Khất giũ tay áo bỏ đi. Những người Chủ Nhi Khất cũng đi theo. Mộc Hoa Lê đưa mắt nhìn Thiết Mộc Chân rồi cũng đi theo bọn họ. Cáp Tát Nhi cùng đi chung liền nói với Thiết Mộc Chân:
- Anh ta chừng như quên mất lời thề của anh ta trước đây rồi!
Thiết Mộc Chân nhìn theo bóng dáng của Tát Sát Biệt Khất rồi lại đưa mắt nhìn về hướng người Trát Đáp Lan dựng lều trại, trong lòng ngổn ngang tâm sự, nói:
- Việc gì phải đến thì hãy để cho nó đến vậy !

Những cuộc chiến tranh ở vùng thảo nguyên là để tranh đoạt bãi chăn nuôi, tranh đoạt những bầy gia súc và tranh đoạt quyền bá chủ vùng thảo nguyên. Đó là những cuộc đấu tranh một sống một chết. Thiết Mộc Chân sau khi xưng Khả Hãn, đã cố gắng kềm chế bộ hạ của mình, hy vọng tránh được mọi sự xung đột xảy ra với bộ lạc Trát Đáp Lan. Nhưng người em của Trát Mộc Hợp là Đãi Sát Nhi đã công nhiên cướp đoạt ngựa và sát hại bộ hạ của Thiết Mộc Chân, bắt buộc người chỉ huy của Thiết Mộc Chân phải chống trả và đã giết chết Đãi Sát Nhi. Trát Mộc Hợp trở mặt thành kẻ thù, tập hợp 13 bộ lạc gồm người Tháp Tháp Nhi, Thái Xích Ô, v.v... để phát động một cuộc tấn công vào vùng đất chăn nuôi của Thiết Mộc Chân.
Trên đỉnh núi Đáp Lan Bản Chu Tư đã dựng lên một chiếc lều lớn của Trát Mộc Hợp. Chiếc lều này cũng giống như lời tuyên thệ của ông ta đối với Đãi Sát Nhi. Ông ta qui tụ 13 bộ lạc chống Thiết Mộc Chân lại với nhau, để cùng chia thành 13 đường kéo tới bao vây vùng thung lũng Đáp Lan Bản Chu Tư là nơi dựng lều trại và chăn thả gia súc của Thiết Mộc Chân.
13 thủ lĩnh của 13 bộ lạc cùng đứng vững giữa phương trận với Trát Mộc Hợp. Các dũng sĩ của họ đều mặc khôi giáp sáng choang, 13 chiếc trống da bò cùng đánh lên ầm ầm.

Thoát Đóa bưng một thao rượu sữa ngựa tới. Tháp Lý Hốt Đài dùng tay rưới rượu sữa ngựa lên bờm và lên lưng của những con chiến mã.
Đáp Lý Đài lại lấy từ trong tay Thoát Đóa một con dao nhọn, nhắm ngay trán một con ngựa dùng để tế lễ đâm mạnh xuống. Tức thì con ngựa ngã quỵ.
Binh sĩ đang dàn trận hô to rền trời:
- Hô thụy! Hô thụy! .. Hô thụy! ...
Người thuộc bộ lạc Khất Nhan đang bị bao vây trong vùng thung lũng đều tỏ ra hết sức kinh hoàng. Tát Sát Biệt Khất là người vấn nạn Thiết Mộc Chân đầu tiên:
- Này Thiết Mộc Chân, tính sao bây giờ? Người Trát Đáp Lan đánh tới nơi rồi. Đó là Trát Mộc Hợp người an đáp tốt của anh, mà cũng là người mà tôi bảo anh đừng gây sự. Anh không nghe lời khuyến cáo của tôi, còn bảo là anh phải che chở cho thuộc hạ. Được, bây giờ cơ hội đã tới rồi đó, anh hãy che chở cho họ đi! Hãy che chở đi! Nhưng, anh phải trước tiên che chở cho được cái đầu của anh đã!
Thiết Mộc Chân sẵn sàng ăn miếng trả miếng, đáp:
- Tôi sẽ làm!
Tát Sát Biệt Khất cười nhạt, nói:
- Nếu nói láo mà thắng được giặc thì người ta cần chi phải mang đao theo cạnh sườn!
Anh ta bước trở ra ngoài cũng như lúc anh ta bước vào. Thiết Mộc Chân biết anh ta sẽ không bao giờ hợp lực với mình để đẩy lui quân địch. Các bộ lạc Trát Đáp Lan, Thái Xích ô, Nải Man đều là những đối thủ mạnh cả, trong khi các quí tộc trong gia đình mình thì lại mỗi người có sự tính toán riêng. Như vậy, trận giặc này thật là khó đánh. Giữa lúc Thiết Mộc Chân đang còn do dự chưa có quyết định dứt khoát, thì đứa con trai thứ tư của Mông Lực Khắc tên gọi Khoát Khoát Xuất đã xuất hiện tại đại trướng của Thiết Mộc Chân.
Trong số lực lượng tham gia vào khối liên minh 13 bộ lạc của Trát Mộc Hợp có cả Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài. Họ đều là bạn bè tốt của Dã Tốc Cai lúc sinh tiền, nhất là Mông Lực Khắc. Ngay như lúc Đáp Lý Đài, Niết Côn Thái Thạch rời bỏ gia đình của Thiết Mộc Chân thì riêng Mông Lực Khắc vẫn còn ở lại cùng chăn nuôi với gia đình Thiết Mộc Chân thêm hai năm. Họ tham gia trận đánh này là do bị bắt ép, chứ họ không thể múa con dao trước mặt con cái của người bằng hữu tốt trước đây của mình. Sau khi biết được kế hoạch tác chiến của Trát Mộc Hợp, Mông Lực Khắc liền phái đứa con thứ tư là một đứa con thông minh nhất của ông ta - có thể cùng nói chuyện với các thiên thần tức người đang giữ chức vụ "Thiên vu" (thầy mo), có tên Khoát Khoát Xuất bí mật trốn ra khỏi trận địa, tìm tới doanh trại riêng

của Thiết Mộc Chân để báo tin. Mông Lực Khắc cho biết vị trí đóng quân của mình và của Truật Xích Đài, bí mật giao ước với Thiết Mộc Chân là sẽ cho Thiết Mộc Chân rút lui qua vị trí đó để thoát khỏi sự bao vây của 13 bộ lạc. Thiết Mộc Chân liền triệu tập các anh em và những tướng lãnh thân cận đến, nói:
- Trát Mộc Hợp có ơn với ta, ta không muốn đánh nhau với ông ấy. Tuy nhiên, lần này dù không muốn đánh cũng không được. Vì nếu không đánh mà lại rút lui qua trận địa của Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài thúc thúc, cũng có nghĩa là ta bán đứng họ. Do vậy, chúng ta đánh nhau là để che giấu cho sự rút lui này. Dã Lặc Miệt, hãy thổi tù và lên!
Trận đánh này diễn tiến rất nhanh. Lực lượng của 13 bộ lạc không bị thương vong bao nhiêu là đã giành được thắng lợi. Trát Mộc Hợp ngồi tại chiếc lều to nhận được báo cáo là Thiết Mộc Chân đã bị đánh bại hoàn toàn. Quả nhiên, ông ta đứng trên đỉnh núi nhìn xuống thấy bộ hạ của Tháp Lý Hốt Đài đang áp giải một toán tù binh. ông nhảy lên lưng con chiến mã phi nhanh xuống chân núi, vì ông muốn đích thân xem qua từng tên tù binh để tìm trong đó phải chăng có Thiết Mộc Chân.
Ngoài ra, còn có một người khác cũng đang nóng lòng muốn biết Thiết Mộc Chân có bị bắt làm tù binh hay không. Người đó là Hợp Đáp An. Cô ta chen vào giữa đám đông, muốn nhìn nhưng lại sợ. Đám tù binh đang dẫn đi ngang. Sau khi Trát Mộc Hợp đến nơi, ông ta liền xuống ngựa tiến đến gần đám tù binh đang bị áp giải và xem kỷ mặt từng người một. Tâm trạng của Hợp Đáp An rất căng thẳng. Cô ta đưa tay xoa nhẹ cổ họng đang nóng bỏng của mình. Chồng cô ta là Xõa Lạc Đà đang áp giải tù binh. Anh ta cầm một ngọn roi đánh vào một tên tù binh hối:
- Đi mau lên! Đi mau lên!
Đánh xong, anh ta liếc nhìn Hợp Đáp An mỉm cười, để chứng tỏ mình là người oai vệ. Tâm trạng của Hợp Đáp An càng căng thẳng thêm.
Tâm trạng của Trát Mộc Hợp càng căng thẳng không kém. Ông ta nhìn từng tên tù binh một đi ngang, nhưng mỗi lúc càng cảm thấy nôn nóng, vội vàng bước tới trước, chụp lấy một tên tù binh hỏi:
- Trong số tù binh các ngươi có Thiết Mộc Chân không?
Xõa Lạc Đà quất một roi vào tên tù binh hối:
- Nói mau! - nhưng người đó lắc đầu.
Trát Mộc Hợp xô tên tù binh ra và lại chụp lấy một tên tù binh khác, hỏi:
- Này, trong số tù binh có Thiết Mộc Chân không?
Đáp Lý Hốt Đài phi ngựa tới báo cáo:
- Thưa thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, Thiết Mộc Chân đã mở được một đột phát khẩu tại trận địa của Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài thoát ra bỏ chạy về hướng Triết Liệt Niết rồi! Hợp Đáp An thở phào, nhắm đôi mắt lại dùng tay

xoa nhẹ lên lồng ngực còn đang phập phồng.
- Cái gì? - Trát Mộc Hợp giật mình, tuốt đao ra chém thẳng vào tên tù binh đang đứng trước mặt. Xõa Lạc Đà còn co chân đá vào xác tên tù binh một đá. Hợp Đáp An đưa tay bụm mắt rồi bỏ đi. Trát Mộc Hợp đang giận đến xanh mặt, cầm thanh đao đi trở lên núi. Tháp Lý Hốt Đài chạy theo nói:
- Truật Xích Đài và Mông Lực Khắc trước kia đều là bạn thân với Dã Tốc Cai. Tôi đã nói trước, họ là những con chim không thuần dưỡng được. Lần này có lẽ họ đã tự động mở một con đường cho Thiết Mộc Chân trốn thoát chăng? - Trát Mộc Hợp nghe qua, ánh mắt lộ rõ sát khí.
Cuộc chiến đấu đã kết thúc, thủ lĩnh của 13 lực lượng lần lượt cùng trở về gian lều to của Trát Mộc Hợp. Người trở về sau chót chính là Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài. Hai người này quần áo tả tơi mất cả khôi giáp. Trát Mộc Hợp vừa định lên tiếng chất vấn họ, thì hai người bỗng xông thẳng đến trước mặt Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn của bộ lạc Nải Man. Mông Lực Khắc chụp lấy cổ áo của ông ta, trừng đôi mắt đỏ ngầu lên trách hỏi:
- Nhà ngươi là một con chó Nải Man! Trong khi binh mã của Thiết Mộc Chân đánh vào trận địa của ta, tại sao nhà ngươi đang ở bên cánh trái của ta chỉ lo cướp ngựa, vậy lòng dạ của nhà ngươi là lòng dạ gì?!
Truật Xích Đài cũng chỉ vào mũi của Tháp Lý Hốt Đài mắng to:
- Còn ngươi nữa! Nhà ngươi đúng là một con dê béo của Thái Xích Ô, xem kìa, trên y phục của nhà ngươi có dính một vết bùn nào không? Trong khi chúng tôi chiến đấu đổ máu, thì nhà ngươi lại ngồi yên một chỗ để chờ dịp thủ lợi!
Mông Lực Khắc quay người lại nói:
- Không! Bọn họ tính làm ngư ông để thủ lợi đấy mà! Thưa thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, ngài là thống Soái Của 13 bộ lạc, vậy chúng tôi yêu cầu ngài đứng giữa mà xử vụ này, buộc họ phải bồi thường mọi sự tổn thất cho chúng tôi!
Lúc ban đầu Trát Mộc Hợp lộ sắc ngơ ngác, nhưng sau đó thì có vẻ suy nghĩ. Chờ cho Mông Lực Khắc lên tiếng hỏi ông ta, ông ta liền phá lên cười to, nói:
- Thưa các vị, thế là nghĩa làm sao? Chúng ta đã đánh thắng trận rồi kia mà! Còn việc chưa bắt sống được Thiết Mộc Chân, thì cứ để cho hắn ta nằm trên tấm thớt mà chờ, sớm muộn gì hắn cũng phải trở thành con quỉ không đầu dưới lưỡi đao của chúng ta mà thôi. Bây đâu, hãy truyền lệnh mở tiệc rượu cho thật long trọng!
Nói dứt lời, Trát Mộc Hợp đứng lên đi ra ngoài. Tháp Lý Hốt Đài cũng bám theo ông ta và nói thêm chi đó. Trát Mộc Hợp hạ thấp giọng nói:
- Thôi đừng nói nữa, ta biết xử trí đối với việc này ra sao!
Bên ngoài gian lều lớn, thủ lĩnh các lực lượng đã ngồi yên vào vị trí. Trát

Mộc Hợp ngồi ở chính giữa, sắc mặt tươi cười nói:
- Thưa các vị thủ lĩnh, hôm nay thủ lĩnh bộ lạc Thái Xích Ô có chuẩn bị một món ăn đặc biệt cho các vị nhắm rượu, các vị có thấy một hàng chảo to bên kia không? Mọi người đưa mắt nhìn, thấy bên dưới 70 chiếc chảo to lửa đang cháy hừng hực.
Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn hỏi:
- Ồ, có phải sửa soạn nấu món dê toàn tính không?
Tháp Lý Hốt Đài nở một nụ cười nham hiểm, nói:
- Không, nấu người toàn tính đấy!
Tháp Lý Hốt Đài vừa nói ra thì tất cả mọi người đều lộ sắc kinh hoàng. Ông ta lại nói tiếp:
- 70 người đàn ông thuộc họ Xích Na Tư trong số tù binh bị bắt sống, đều là người thuộc bộ lạc Thái Xích Ô của chúng tôi cả, nhưng về sau họ đã chạy sang nương nhờ với thủ lĩnh Trát Mộc Hợp, rồi sau đó họ lại chạy sang hàng ngũ của Thiết Mộc Chân. Người Hán trong thời kỳ Tần - Hán có cách xử những người trọng phạm bằng cách bỏ vào một chiếc đỉnh to đựng dầu đang sôi. Chúng ta không có những chiếc đỉnh như thế, nhưng có 70 chiếc chảo to dùng trong lúc hành quân, vậy nay đem 70 chiếc chảo to đó để nấu chín 70 tên phản phúc vô thường, tạo hứng cho các vị nhắm rượu. Dẫn người ra!
Số người có nhiệm vụ hành hình áp giải những tù binh bị trói, thân thể trần truồng đi ra. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt kinh ngạc về phía họ. Trát Mộc Hợp đứng lên cất tiếng cười ghê rợn, nói:
- Trát Mộc Hợp tôi sẽ trừng trị những người phản bội như thế này, để xem từ nay về sau có ai dám phản bội tôi nữa không, có ai dám chạy sang nương nhờ Thiết Mộc Chân nữa không? - Ông ta hạ giọng nói tiếp - Tất nhiên các vị có mặt ở đây đều là những bằng hữu liên minh, không bao giờ tách rời chúng tôi. Này, không cần nhìn nữa, muốn nấu chín thịt người thì phải chờ đợi một lúc, vậy bây giờ chúng ta hãy cùng nhau uống rượu trước đi nào! Xin mời! Xin mời!
Mọi người cùng bưng tô lên uống rượu, trong khi 140 binh sĩ có nhiệm vụ hành hình đã ném 70 người Xích Na Tư vào chảo nước sôi. Tiếng thét hãi hùng vang lên không dứt...
Người Thái Xích Ô và người Trát Đáp Lan cùng trở về chung một đường. Xõa Lạc Đà cưỡi ngựa chạy tới, nói với Hợp Đáp An đang ngồi trên xe:
- Này, Hợp Đáp An, thủ lĩnh Trát Mộc Hợp có thưởng cho anh một con cừu non, vì anh đánh giặc rất dũng cảm.
Anh ta đưa con cừu non đang ôm trong lòng cho Hợp Đáp An. Hợp Đáp An nhìn con cừu sợ hãi như sợ rắn độc, cứ thối lùi ra sau, nói:
- Anh đừng đụng vào tôi!
Xõa Lạc Đà không biết do đâu Hợp Đáp An lại có thái độ như vậy. Hợp Đáp

An nhanh nhẹn vứt con cừu non do Xõa Lật Đà đưa tới xuống đất, nói:
- Anh mau ôm lấy nó đi!
Trát Mộc Hợp và Tháp Lý Hốt Đài cùng cỡi ngựa đi song song nhau, mỗi đuôi ngựa đều có cột theo một thủ cấp, làm cho số Na Khả Nhi đi ở phía sau cảm thấy rất khó chịu. Thoát Đóa từ phía xa phi ngựa chạy tới, nói:
- Thưa thủ lĩnh, Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài đã dẫn bộ hạ của họ đi theo Thiết Mộc Chân rồi!
Trát Mộc Hợp dừng ngựa lại, hỏi:
- Cái gì?! Chúng nó dám phản bội ta ư! Ta phải bắt chúng nó trở về rồi bỏ vào chảo nấu chín!
Tháp Lý Hốt Đài cho gọi Nạp Nha A và Chỉ Nhi Khoát A Đãi dặn dò:
- Hai ngươi dẫn theo 5000 binh sĩ đuổi bắt hai tên phản bội Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài trở về cho ta!
Nạp Nha A và Chỉ Nhi Khoát A Đãi tuân lệnh truy đuổi theo Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài. Cha con của Tỏa Nhi Hãn Thất Thích cũng có mặt trong số binh sĩ này. 5000 người tiến vào cửa núi. Nạp Nha A gò cương ngựa đứng lại nhìn qua hẻm núi. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đứng sau lưng hắn cố ý nói:
- Ôi chao! Đi vào đây đừng gặp phục binh thì tốt!
Nạp Nha A giật mình, đưa mắt nhìn về phía Chỉ Nhi Khoát A Đãi. Tên này cũng tỏ ra do dự không muốn tiến vào hẻm núi. Xích Thích Ôn lên tiếng thăm dò:
- Địa hình trong đó ngày càng phức tạp, mà trời lại sắp tối, nếu gặp phục binh của Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài thì thực rắc rối. Vì chẳng những không bắt được người mang về nộp, mà còn bị hao binh tổn tướng, kẻ bị bỏ vào nồi nấu để xử tội chắc chắn là nhị vị rồi!
Chỉ Nhi Khoát A Đãi rùng mình quay sang hỏi Nạp Nha A:
- Anh thấy thế nào?
Nạp Nha A vốn không muốn đi làm việc này, nên anh ta trưng cầu ý kiến của Chỉ Nhi Khoát A Đãi:
- Vậy bây giờ đào bếp nấu cơm, rồi phái hai thám mã đi trinh sát được không?
Chỉ Nhi Khoát A Đãi lập tức đồng ý:
- Ờ, ý đó rất hay!
Nạp A Nha ra lệnh:
- Này Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, Xích Thích Ôn, hai cha con nhà ngươi hãy đi thám thính, nếu thấy tình hình có gì khả nghi thì hãy mau trở về báo cáo.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích và Thích Xích Ôn được cử đi làm nhiệm vụ này, liền cùng cỡi ngựa đi sâu vào phía trong. Đi được một đoạn đường, sau khi qua một khúc quanh, thấy bốn bên vắng vẻ không có người, Tỏa Nhi Hãn

Thất Thích tươi cười nói:
- Nơi đây yên tịnh quá, vậy hãy nằm nghỉ một chút đi nào! - Hai người xuống ngựa rồi cùng nằm xuống đất nghỉ ngơi.
Qui luật trong cuộc đời, cứ ai có nhân đạo thì sẽ được nhiều người giúp đỡ, còn ai thiếu nhân đạo thì không được ai giúp đỡ bao giờ. Cuộc chiến tranh của 13 bộ lạc mặc dù giành được thắng lợi trên chiến trường, nhưng Trát Mộc Hợp đã cư xử tàn bạo với những người bộ hạ cũ của ông ta, làm cho những người chung quanh xa lánh. Trong khi đó, Thiết Mộc Chân chú ý đoàn kết rộng rãi với các bộ hạ thuộc thành phần nghèo, mặc dù trên chiến trường họ bị thất bại nhưng về mặt chính trị, về mặt đạo nghĩa thì họ lại thắng lợi to. Sau trận đánh với 13 bộ lạc liên minh, thực lực của Thiết Mộc Chân chẳng những không bị suy yếu, mà trái lại đã xuất hiện tình hình uy tín được càng cao, mọi người tìm về nương tựa ngày càng đông hơn.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Bảy (3)

Mẹ con Thiết Mộc Chân vừa từ chiến trường phá vòng vây chạy thoát ra, nghe tin Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài kéo tới nương tựa đều hết sức mừng rỡ, lập tức cưỡi ngựa đi nghinh tiếp.

Hai toán người vừa gặp nhau thì người nào người nấy đều rơi lệ.
Vợ chồng của Mông Lực Khắc vừa khóc vừa nói:
- Tẩu tẩu phu nhân ơi, chúng tôi đến quá muộn! - Mông Lực Khắc và cả nhà đều quì xuống.
Kha Ngạch Luân vừa đỡ bà vợ của Mông Lực Khắc, vừa quay sang nói với Thiết Mộc Chân:
- Mau, con hãy mau đỡ phụ thân Mông Lực Khắc đứng dậy!
Thiết Mộc Chân vừa đỡ Mông Lực Khắc vừa nói:
- Phụ thân Mông Lực Khắc, Truật Xích Đài thúc thúc, các vị đến nương nhờ vào chúng tôi giữa lúc chúng tôi bị bại trận phải bỏ chạy, vậy các vị đến đây chỉ có thể chia sẻ gánh nặng, sự khổ nhọc và những nỗi lo buồn với chúng tôi mà thôi. Chúng tôi hết sức cảm tạ các vị đến với chúng tôi. Đây là dấu hiệu bộ lạc Khất Nhan chuyển bại thành thắng. Vậy tôi phải mở tiệc để chúc mừng hai vị trưởng bối trở về!

Thiết Mộc Chân ra lệnh cho Bác Nhi Truật lập tức triệu tập thủ lĩnh bộ tộc lại để cùng dự tiệc.
Cáp Tát Nhi lo lắng nói riêng với Thiết Mộc Chân:
- Này ca ca, chúng ta vừa bị liên quân của 13 bộ lạc đánh, Trát Mộc Hợp có thể sẽ phái người truy kích chúng ta, thế mà chúng ta còn mở đại tiệc có tốt không?
Thiết Mộc Chân hạ thấp giọng đáp:
- Chính vì vừa bị 13 bộ lạc liên minh đánh bại, chúng ta mới cần phải ổn định tâm trạng của quân lính, cổ vũ sĩ khí. Vậy buổi tiệc này phải đốt lửa cho sáng rực lên! - Tuy nhiên, Thiết Mộc Chân không dám sơ hở, nên đã phái Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai cùng dẫn một số binh mã đi tuần tiễu trong phạm vi 40 dặm, đồng thời, dặn dò họ nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không được làm náo loạn buổi tiệc.

Trên một bãi cỏ rộng, những đống lửa và những cây đuốc cháy sáng như ban ngày, thủ lãnh các bộ lạc và gia quyến của họ cùng ngồi chung một bàn và số bàn đó được sắp xếp thành một hình bán nguyệt, tại chính giữa đốt lên một đống lửa to và để hai chiếc chậu lớn đựng đầy rượu sữa. Biệt Lặc Cổ Đài và Bất Lý Bột Khoát tay cầm dao, ngực ưỡn lên, mạnh dạn bước ra chính giữa, đồng thanh tuyên bố:
- Tuân theo lệnh của Khả Hãn, hai chúng tôi sẽ chủ trì buổi tiệc đêm nay, mong tất cả an vị để bắt đầu buổi tiệc!
Hai người quay lưng đi về hướng bàn chủ tọa. Họ đến trước bàn cùng quì xuống nói:
- Xin Khả Hãn phát biểu và mời rượu! - Nói dứt lời, họ bước đến hai bên bàn chủ tịch đứng nghiêm trang.
Thiết Mộc Chân nâng ly lên nói:
- Hôm nay để hoan nghênh hai vị trưởng bối là Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài, đồng thời, để chúc mừng hầu hết các thủ lĩnh có tiếng tăm và các danh môn đại tộc của bộ lạc Khất Nhan Mông Cổ đã cùng nhau tập họp dưới trướng, đánh dấu niềm hy vọng trung hưng của gia tộc hoàng kim, vậy xin tất cả cùng nâng ly uống rượu thật vui rồi mới giải tán. Tôi xin kính mời tất cả các vị một ly rượu trước, cạn!
Bách Linh Điểu vừa kéo cây đàn đầu ngựa, vừa cất tiếng hát, trong khi một toán nam nữ thanh niên cũng bước ra vừa ca vừa múa:

Trong ly vàng mỹ tửu đầy tràn,

Tất cả các thân bằng mừng tụ tập một nơi.
Những miếng thịt cừu béo đã được bưng lên rồi.
Vậy chúng ta hãy cùng nhau ăn uống vui vẻ!

Mọi người đều nâng ly uống một hơi đến cạn. Biệt Lặc Cổ Đài, Bất Lý Bột Khoát đồng thanh nói lớn:
- Rót rượu!

Hai cô gái từ hai bên bàn chủ tọa bắt đầu đi rót rượu theo thứ tự. Ngạch Lý Chân Phi và Tát Sát Biệt Khất cùng ngồi tại một vị trí gần ngoài bìa, nên tỏ ra hết sức bất bình. Ngạch Lý Chân Phi là người thắc mắc nhiều nhất. Bà nghĩ bụng: "Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài là những người có đáng gì, thế mà được Thiết Mộc Chân đưa lên hàng thượng khách, còn ta vừa là trưởng bối vừa là chi họ gần, thế mà lại phải lùi về vị trí thứ yếu. Như vậy là có ý nghĩa gì?". Cô gái rót rượu cầm bầu rượu tới nơi nhưng đang rót được nửa ly thì bầu rượu cạn. Cô gái lễ phép nói:
- Xin bà chờ cho một chút - Dứt lời, cô để bình rượu đã cạn xuống, lấy một bình rượu mới định rót tiếp. Nhưng cô ta mới vừa rót thì Ngạch Lý Chân Phi liền lấy cớ gây sự. Bà ta cầm chiếc ly chỉ có phân nửa rượu tạt vào mặt cô gái, quát:
- Cút đi ngay đến nhà ngươi là một nô tài mà cũng dám xem thường ta, chỉ rót cho ta có nửa ly rượu. Ai xúi nhà ngươi làm thế?!
Cô gái sợ hãi quì xuống đất. Ngạch Lý Chân Phi liền đưa tay tát luôn cho cô gái mấy cái tát, nói:
- Ta xem nhà ngươi còn dám thế nữa không!
Thiết Mộc Chân bề ngoài tuy vui vẻ nhưng trong lòng thì hết sức căng thẳng. Chiếc ly đang cầm trong tay đã bị bóp dẹp. Kha Ngạch Luân và Bột Nhi Thiếp cùng một lúc đè bàn tay của Thiết Mộc Chân xuống. Thiết Mộc Chân nhìn mẹ và vợ cất tiếng cười to, nói:
- Thưa thím Ngạch Lý Chân Phi hà tất hạ mình để ăn thua với một tên nô lệ như vậy? Hạt minh châu dù để trong bóng tối nó vẫn cứ sáng, ngài là người có thân phận cao quí thì ai cũng không bao giờ quên được ngài. Này, Bột Nhi Thiếp, em hãy ra rót rượu cho thím Ngạch Lý Chân Phi.
Bột Nhi Thiếp nâng bình rượu lên, bước tới trước mặt Ngạch Lý Chân Phi. Ngạch Lý Chân Phi với một thái độ kênh kiệu, nói:
- Ôi chao! Để đại phi của Khả Hãn đến rót rượu như thế này, tôi đâu dám nhận! Bột Nhi Thiếp tươi cười nói:
- Thím là đại phi của tiên Khả Hãn, tất nhiên là có đủ tư cách để cháu đến

đây rót rượu cho thím!
Ngạch Lý Chân phi sau khi giành lại được thể diện của mình, trong lòng cảm thấy hết sức thỏa mãn, ngồi tự nhiên cho Bột Nhi Thiếp rót rượu vào ly.

Thiết Mộc Chân nhìn thấy thái độ đắc ý của Ngạch Lý Chân Phi không khỏi khẽ cau mày. Tát Sát Nhi, Hợp Xích Ôn, Thiết Mộc Cách đều cảm thấy bực tức trong lòng. Thiết Mộc Chân nói lẫy:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, nhà ngươi là người chủ trì buổi tiệc, chả lẽ chỉ biết đứng nhìn thái độ của một người thôi sao? Nhà ngươi hãy đi khắp mọi nơi để xem thần dân của ta phải chăng cũng được vui vẻ như ở tại đây!
Biệt Lặc Cổ Đài tuân lệnh bước đi. Bất Lý Bột Khoát cúi mình nói:
- Tôi cũng cùng đi!
Từng chiếc bàn tiệc một đều có những cỗ xe vây tròn chung quanh, lại được từng đống lửa chiếu sáng, nên không khí hết sức vui tươi, đâu đâu cũng nghe tiếng nói tiếng cười. Người Mông Cổ trên đường hành quân khi hạ trại nghỉ ngơi, để đảm bảo an toàn, họ thường dùng những cỗ xe vây tròn lại để làm công sự chiến đấu khi bị kẻ địch tấn công. Đó là cách bố trí có tên gọi "Cổ Liệt Diên". Giờ đây bên trong những "Cổ Liệt Diên" đó, đều trở thành những bàn tiệc.

Biệt Lặc Cổ Đài và Bất Lý Bột Khoát đi song song nhau, bỗng họ trông thấy có một bóng đen thập thò. Biệt Lặc Cổ Đài quát to:
- Ai đó?

Bóng đen vẫn tiếp tục bỏ chạy, hai người liền đuổi theo. Bất Lý Bột Khoát vừa đuổi kịp thì dùng tay xô mạnh vào lưng đối phương, khiến anh ta té lăn quay ra đất. Bất Lý Bột Khoát tuốt dao kề vào cổ họng của anh ta, người đó hốt hoảng la to:
- Xin dừng tay, xin đừng hiểu lầm, tôi là Hợp Đáp Cát Đãi đây! Bất Lý Bột Khoát không khỏi giật mình. Hợp Đáp Cát Đãi thừa cơ hội đó đứng dậy, chấp hai tay ra sau lưng rồi vừa cười vừa đi thụt lùi. Bất Lý Bột Khoát phát hiện trong tay anh ta có một chiếc vàm ngựa, liền đằng hắng một tiếng, nói:
- Anh là Na Khả Nhi của thủ lĩnh Tát Sát Biệt Khất, thế tại sao anh không đứng hầu bên cạnh ông ấy, mà đi khắp mọi nơi để tìm rượu uống vậy?

Hợp Đáp Cát Đãi không hiểu được câu nói của Bất Lý Bột Khoát là có ý che

chở cho mình, nên anh ta vừa đi thụt lùi, vừa muốn tìm cơ hội để bỏ chạy, bèn nói:
- *A*.. . *A*... thế thì bây giờ tôi đi!
- Hãy đứng lại! - Biệt Lặc Cổ Đài chận trước mặt anh ta nói tiếp - Trong tay anh đang cầm cái gì vậy?
- Không có... không có gì hết!
- Anh chìa tay ra xem! - Hợp Đáp Cát Đãi chìa một bàn tay ra. Biệt Lặc Cổ Đài nói tiếp - còn bàn tay kia?
Hợp Đáp Cát Đãi giấu bàn tay này ra sau lưng rồi đưa bàn tay khác ra.
- Anh hãy đưa cả hai bàn tay ra!
Hợp Đáp Cát Đãi đành phải chìa hai bàn tay ra phía trước mặt, để lộ chiếc vàm ngựa đang cầm. Nhưng, anh ta vội vàng giấu cả hai bàn tay ra sau lưng như trước. Biệt Lặc Cổ Đài hỏi:
- Vàm ngựa ư? Của ai vậy?
- À... À... của Tác thủ lĩnh Tát Sát Biệt Khắc.
Bất Lý Bột Khoát nói qua giọng nhắc nhỏ:
- Ông ấy bảo anh đi bắt kế ngựa phải không?
Hợp Đáp Cát Đãi vội vàng nói:
- Phải! Phải! ông ấy bảo tôi đi bắt kế ngựa!
Bất Lý Bột Khoát nhìn anh ta nháy mắt ra hiệu, nói:
- Nếu vậy thì anh hãy đi mau đi!
- Phải! Phải! Bây giờ tôi đi đây!
Hợp Đáp Cát Đãi muốn bỏ đi, nhưng bị Biệt Lặc Cổ Đài gọi lại, nói:
- Khoan đã? Anh bảo đi bắt kế ngựa cho Tát Sát Biệt Khất, thế tại sao anh từ bàn tiệc của Khả Hãn đi ra?
Hợp Đáp Cát Đãi ấp úng. Biệt Lặc Cổ Đài liền ra lệnh:
- Hãy đưa chiếc vàm ngựa cho ta xem! Hợp Đáp Cát Đãi đành phải trao chiếc vàm ngựa cho Biệt Lặc Cổ Đài, nhưng Bất Lý Bột Khoát nhanh nhẹn giật lấy và ném đi ra xa. Tiếp đó, lại tát cho Hợp Đáp Cát Đãi một cái tát tay, quát:
- Cút đi!
Hợp Đáp Cát Đãi muốn bỏ chạy, nhưng Biệt Lặc Cổ Đài đã tóm lấy anh ta nói:
- Không được! Tên ăn trộm ngựa người Chủ Nhi Khất nhà ngươi hãy theo ta đi gặp Khả Hãn!
Bất Lý Bột Khoát sợ mọi người biết chuyện này sẽ làm mất mặt người Chủ Nhi Khất, bèn cản lại nói:
- Này, Biệt Lặc Cổ Đài, anh đừng hà hiếp người ta thái quá!
- Cái gì? Tại sao tôi lại hà hiếp người ta thái quá?
- Anh dựa vào đâu để mắng người Chủ Nhi Khất là ăn trộm ngựa?!

Biệt Lặc Cổ Đài dùng tay xoay người Hợp Đáp Cát Đãi lại, nói:
- Đi! Hãy đi gặp Khả Hãn để thủ lãnh các bộ lạc cùng phê phán xem nhà ngươi phải chăng là một tên trộm!

Bất Lý Bột Khoát quýnh lên, bước tới xô Biệt Lặc Cổ Đài ra để tạo cơ hội cho Hợp Đáp Cát Đãi bỏ chạy.

Biệt Lặc Cổ Đài muốn đuổi theo nhưng bị Bất Lý Bột Khoát chận lại. Thế là hai người bắt đầu giằng co với nhau, không ai chịu nhường ai. Biệt Lặc Cổ Đài nhân lúc hai người vừa buông ra, liền nhanh chân đuổi theo Hợp Đáp Cát Đãi. Bất Lý Bột Khoát vì quá lính quýnh nên đã tuốt đao chém về phía Biệt Lặc Cổ Đài. Thế là cánh tay cởi trần của Biệt Lặc Cổ Đài bị lưỡi dao chém trúng. Biệt Lặc Cổ Đài quay lại trừng mắt giận dữ. Bất Lý Bột Khoát biết mình đã gây ra tai họa, vội vàng buông bỏ thanh đao đứng sững sờ.

Biệt Lặc Cổ Đài xé một vạt áo rịt vết thương, rồi kéo tay áo che lại Trong lúc đó Bác Nhi Truật đang dẫn một toán binh sĩ đi tuần tiễu. Trông thấy Biệt Lặc Cổ Đài bị thương, vội vàng hỏi anh ta xảy ra chuyện gì. Biệt Lặc Cổ Đài sợ gây ra chuyện lớn, làm rối loạn bầu không khí buổi tiệc của Thiết Mộc Chân, nên dặn Bác Nhi Truật làm thinh đừng nói gì cả.

Thế là Biệt Lặc Cổ Đài, Bất Lý Bột Khoát và Bác Nhi Truật cùng trở lại nơi bày tiệc. Cả ba người đến trước mặt Thiết Mộc Chân để báo cáo. Họ cho biết dưới ánh sáng của đống lửa, tất cả những bàn tiệc bày trong "Cổ Liệt Diên" đều vui vẻ bình thường. Thiết Mộc Chân nhìn thấy sắc mặt của Biệt Lặc Cổ Đài khác thường, lại phát hiện cánh tay của anh ta bị chảy máu, bèn hỏi:
- Cánh tay của ngươi làm sao vậy?
Biệt Lặc Cổ Đài giấu cánh tay phải ra phía sau, nói:
- Không!... Không sao cả!
- Máu?! - Kha Ngạch Luân giật mình kêu lên!
Thế là mọi người trong buổi tiệc đều để ly xuống. Thiết Mộc Chân nhìn thẳng vào Biệt Lặc Cổ Đài hỏi:
- Này, Biệt Lặc Cổ Đài, nhà ngươi có phải vừa đánh nhau với ai đó không?
Biệt Lặc Cổ Đài còn muốn che giấu, đáp:
- Thưa, không có!
- Nhà ngươi hãy kéo tay áo của nhà ngươi lên xem!
- Đây...

- Nhà ngươi cái gì cũng học được hết, nhưng chỉ có nói láo là chưa học được!
- Phải! . . . Tôi vừa đánh nhau! . . .
- Đánh nhau với ai? Tại sao lại đánh nhau!?
- Chỉ vì một chuyện bé nhỏ, xin Khả Hãn đừng hỏi nữa.
- Không, nhà ngươi hãy nói, nhất định hãy nói rõ ra!
Bác Nhi Truật bước tới một bước trả lời thay cho anh ta:
- Thưa Khả Hãn, vừa rồi Na Khả Nhi của thủ lĩnh Tát Sát Biệt Khất là Hợp Đáp Cát Đãi lấy trộm chiếc vàm ngựa bằng vàng của Khả Hãn, bị Biệt Lặc Cổ Đài tóm được nhưng quan chủ trì buổi tiệc là Bất Lý Bột Khoát lại có ý bảo vệ cho tên tội phạm, muốn thả Hợp Đáp Cát Đãi đi, Biệt Lặc Cổ Đài không đồng ý, do vậy hai người đã cãi vã đánh nhau, Bất Lý Bột Khoát cầm dao trên tay và chém bị thương Biệt Lặc Cổ Đài.
Lời nói của Bác Nhi Truật vừa dứt thì toàn thể buổi tiệc đều im phăng phắc. Thiết Mộc Chân và các anh em đều hết sức tức giận.
Kha Ngạch Luân nói nhỏ:
- Trời cũng khuya rồi, chấm dứt buổi tiệc cũng được rồi!
Nếu nghe theo lời của Kha Ngạch Luân thì một câu chuyện bé nhỏ như vậy có thể cho qua được. Nhưng Tát Sát Biệt Khất với nét mặt hầm hầm, đứng phát dậy, tức giận nói:
- Tôi tưởng Khả Hãn mở tiệc để cùng nhau vui mừng, không dè lại đặc bẩy để trả thù người Chủ Nhi Khất. Này, Bất Lý Bột Khoát, đi!
Tất cả người Chủ Nhi Khất đều đứng dậy bỏ đi. Thiết Mộc Chân vỗ bàn đứng lên nói:
- Hãy bắt bọn trộm ngựa này lại cho ta!
Cáp Tát Nhi xô ngã bàn ghế, nhảy bổ tới Bất Lý Bột Khoát và Tát Sát Biệt Khất. Số người này vừa chống trả vừa rút lui, làm cho cả hội trường đều hỗn loạn.

Số người của Tát Sát Biệt Khất sau khi bỏ chạy về tới "Cổ Liệt Diên" vẫn còn thở hào hển vì mệt. Bất Lý Bột Khoát tức giận nói:
- Này, Tát Sát Biệt Khất, tên Na Khả Nhi của anh đã làm mất hết thể diện của người Chủ Nhi Khất rồi. Vậy, Hợp Đáp Cát Đãi hiện giờ ở đâu? Tôi cần phải giết đi con chiên ghẻ đó!
Tát Sát Biệt Khất tức giận nói:
- Thôi hãy bỏ đi! Thiết Mộc Chân không khi nào tha thứ cho chúng ta, vậy chúng ta phải mau rời đi. Nhưng còn mẫu thân đâu? Ôi chao! mẫu thân của tôi đâu?
Đến chừng đó họ mới phát giác sự vắng mặt của Ngạch Lý Chân Phi.
- Chắc chắn đã bị Thiết Mộc Chân bắt rồi. Cướp lại ư? Rõ ràng là mình

không đánh thắng được Thiết Mộc Chân. Vậy làm sao bây giờ?
Tát Sát Biệt Khắc hoàn toàn lúng túng. Mộc Hoa Lê đứng bên cạnh nói:
- Thưa thủ lĩnh, để tôi đi gặp Thiết Mộc Chân đòi Đại Phi lại.
Hai anh em Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài một trước một sau dẫn Mộc Hoa Lê đi vào đại trướng. Thiết Mộc Chân nhìn thẳng vào Mộc Hoa Lê, lạnh lùng hỏi:
- Toàn bộ người Chủ Nhi Khất các ngươi đã phản ta bỏ đi rồi phải không?
Mộc Hoa Lê bình tĩnh trả lời:
- Tôi chỉ biết thủ lĩnh của chúng tôi dẫn toàn bộ gia tộc dời đến một vùng chăn nuôi khác.
Thiết Mộc Chân trừng mắt:
- Ngươi dám chống lại ta hả?!
Mộc Hoa Lê đứng yên lặng với thái độ không tự ti mà cũng không tự cao.
Thiết Mộc Chân lại hỏi:
- Tát Sát Biệt Khất phái ngươi tới đây để làm gì?
- Yêu cầu Khả Hãn thả Ngạch Lý Chân Phi ra.
- Khẩn cầu hay là van xin vậy?
- Không, thủ lĩnh của tôi bảo là đến yêu cầu.
- Hả? nhà ngươi tên gọi là gì?
- Mộc Hoa Lê.
- Nhà ngươi là người gì của Tát Sát Biệt Khất?
- Là nô lệ.
Thiết Mộc Chân cả giận, thò tay tuốt thanh đao đang mang bên cạnh sườn của Dã Lặc Miệt và chỉ thẳng mũi dao vào cổ họng của Mộc Hoa Lê nói:
- Nhà ngươi là một tên nô lệ, mà cũng dám tới đây nói chuyện với Khả Hãn sao?!
Mộc Hoa Lê bình tĩnh đáp:
- Tôi là nô lệ của Tát Sát Biệt Khắc chứ là không phải nô lệ của Khả Hãn.
Thiết Mộc Chân huơ đao chém mạnh về phía Mộc Hoa Lê. Khi lưỡi dao sắp bổ tới đầu của Mộc Hoa Lê thì Thiết Mộc Chân láy lưỡi dao ra ngoài. Mộc Hoa Lê vẫn đứng thẳng không hề nhúc nhích. Thiết Mộc Chân cười, nói:
- Can đảm lắm! - dứt lời, Thiết Mộc Chân trả thanh đao lại cho Dã Lặc Miệt, rồi ngồi xuống nói tiếp:
- Này, Mộc Hoa Lê, đừng trở về nữa, ở đây làm Na Khả Nhi của ta được không?
Mộc Hoa Lê không đáp. Thiết Mộc Chân nhóng người tới trước, hỏi:
- Thế nào? Nhà ngươi cho rằng Thiết Mộc Chân ta không bằng tên ăn trộm ngựa Tát Sát Biệt Khất ư?
Mộc Hoa Lê tôi hết sức kính trọng và ngưỡng mộ Khả Hãn, nhưng tôi không thể không trung thực với chủ nhân của tôi. Hiện giờ tôi vẫn là nô lệ của ông

ta.
Thiết Mộc Chân càng cảm thấy yêu thích Mộc Hoa Lê. Ông ta đi vòng quanh Mộc Hoa Lê một vòng, rồi vỗ vai Mộc Hoa Lê nói với Dã Lặc Miệt:
- Này, Dã Lặc Miệt, dẫn anh ta xuống dưới khoản đãi tử tế!
Dã Lặc Miệt dẫn Mộc Hoa Lê bước ra khỏi đại trướng. Thiết Mộc Chân nói với Tốc Bất Đài:
- Này, Tốc Bất Đài, mau đi mời thủ lĩnh các bộ lạc đến đại trướng để bàn việc.
Quí tộc và thủ lĩnh của các bộ lạc lần lượt đi vào đại trướng. Mỗi người đều nói lên ý nghĩ của mình khiến cả gian lều đều ồn ào. Đối với những con ngựa rừng đá hậu thì phải dùng roi mà đánh, đối với người Chủ Nhi Khất phản bội bỏ đi thì phải thảo phạt!
- Thưa Khả Hãn, ngài từng nói đối với những người đã bỏ đi trước kia đều có thể tha thứ, vậy từ nay về sau nếu ai có hành động bất trung như vậy nữa, thì ngài sẽ dùng mã tấu và giáo dài Tô lỗ đỉnh chăng?
- Bây giờ là lúc nên trút tai họa xuống đầu của người Chủ Nhi Khất rồi!
Mông Lực Khắc lên tiếng ngăn cản:
- Không thể được! Như chúng tôi đây được Khả Hãn không chê, thết tiệc hoan nghênh chúng tôi trở về. Vậy bằng hữu mới đáng hoan nghênh thì bằng hữu cũ cũng không nên vứt bỏ một cách dễ dàng. Phương chi người Chủ Nhi Khất lại là quí tộc trưởng chi của người Mông Cổ, vậy Khả Hãn càng nên độ lượng bao dung.
Đáp Lý Đài dù sao cũng là người lớn tuổi, không còn nóng tánh như người còn trẻ nữa. Ông ta nói:
- Lời nói của Mông Lực Khắc rất đúng. Chúng ta vừa mới đánh nhau với kẻ thù gồm 13 bộ lạc, vậy không nên tăng thêm nhiều kẻ thù nữa.
Cáp Tát Nhi lên tiếng phản đối:
- Nếu chúng ta ra tay sớm, thì chúng nó đã trở thành một đống xác chết rồi, vĩnh viễn không thể trở thành kẻ thù của chúng ta được!
Có một số người phụ họa theo ý kiến đó. Khoát Nhi Xích là người nắm vững tình hình, liền nói:
- Theo tôi chưa hẳn như thế đâu. Như tôi được biết bộ lạc Chủ Nhi Khất trong khi tiên Khả Hãn còn sống, là một bộ lạc gan dạ nhất, có tài chinh chiến nhất và cũng có nhiều tay cung nỏ giỏi nhất trong các bộ tộc Mông Cổ. Cho nên cùng một lúc với việc biến chúng thành xác chết thì trong số chúng ta cũng có nhiều người nằm xuống!
Cáp Tác Nhi dùng giọng chế giễu nói:
- Anh sợ rồi sao, Khoát Nhi Xích?
Khoát Nhi Xích đáp:
- Tôi sợ, nhưng điều tôi sợ là trong khi Khả Hãn tương tàn với nhau, thì sẽ

tạo cơ hội tốt cho Trát Mộc Hợp!
Thiết Mộc Chân thấy mọi người ai giữ ý kiến nấy của mình, tranh chấp không ngã ngũ, bèn chấm dứt cuộc họp và đi đến Khoát Nhi Đóa của Kha Ngạch Luân. Kha Ngạch Luân đoán biết sớm muộn gì Thiết Mộc Chân cũng sẽ đến. Bà chờ cho con mình thi lễ xong, bèn để cho Thiết Mộc Chân ngồi đối diện với Bột Nhi Thiếp rồi ung dung hỏi:
- Họ đã bàn nhau việc gì thế?
- Mọi người đều có ý kiến khác nhau, bàn cãi mãi mà không ngã ngủ.
- Có ai chỉ trích thái độ sơ thất của con trong buổi tiệc không?
- Dạ, chưa có.
Kha Ngạch Luân lắc đầu nói:
- Như vậy là rất không tốt, con vẫn chưa làm cho bộ hạ của mình biết là con sẵn sàng tiếp nhận những lời can gián. Con là Khả Hãn thế mà lại trở thành người chỉ huy cho một cuộc xung đột có vũ khí, còn thua cả thái độ nhẫn nhịn và tinh thần rộng lượng của Biệt Lặc Cổ Đài. Mẹ cho rằng điều đó họ đều thấy được, nhưng họ không dám nói ra đấy thôi.
Thiết Mộc Chân gượng cười của người biết nhận lỗi, nói:
- Vì lúc đó con bị bọn người của Ngạch Lý Chân Phi làm cho quá bực bội.
Bột Nhi Thiếp nói:
- Khả Hãn có thể khoan dung cái lỗi cũ của họ là từng cùng Tháp Lý Hốt Đài bỏ rơi chúng ta, vậy lần này cũng nên khoan dung cái lỗi so với trước bé nhỏ hơn nhiều mới phải.
Thiết Mộc Chân đứng lên, nói:
- Thôi được! Con sẽ phái ngay người hộ tống Ngạch Lý Chân Phi trở về và hòa giải với người Chủ Nhi Khất.
Trong khi Mộc Hoa Lê đi cùng Dã Lặc Miệt đến thả Ngạch Lý Chân Phi bị bắt trong cuộc hỗn chiến, thì bà ta đang bị giam giữ trong một chiếc lều Mông cổ và cũng đang la ó om sòm. Ngạch Lý Chân Phi nói cho cùng, vẫn là Đại phi của tiên Khả Hãn, cho nên khi bị bắt giam giữ bà ta đã gào la liên tục.
- Hãy thả ta ra! Bớ Thiết Mộc Chân đáng chết, nhà ngươi hãy mau thả ta ra!
Khoát Nhi Xích và Truật Xích Đài cùng hộ tống cỗ xe lạc đà đưa Ngạch Lý Chân Phi trở về cửa trại của người Chủ Nhi Xích. Mộc Hoa Lê đi theo sau xe liền xuống ngựa nói:
- Xin nhị vị hãy chờ một chốc để tôi vào trong bẩm lại với chủ nhân tôi rồi sẽ mời nhị vị đi vào. - Nói dứt lời, Mộc Hoa Lê trao ngựa cho người lính gác cửa rồi đi thẳng vào đại trướng.
Truật Xích Đài và Khoát Nhi Xích cũng xuống ngựa, nhẫn nại đứng chờ.
Một lúc sau, trông thấy Hợp Đáp Cát Đãi từ trong đi ra nói với hai người:
- Thủ lĩnh chúng tôi có lịnh, mời các vị đưa cỗ xe của Ngạch Lý Chân Phi đi

vào cửa doanh trại.
Truật Xích Đài và Khoát Nhi Xích đưa mắt ra hiệu cho nhau và cũng ra hiệu cho người đánh xe. Người đánh xe liền đánh cỗ xe đi vào cửa "Cổ Liệt Diên". Hai người cũng muốn đi vào nhưng bị Hợp Đáp Cát Đãi chận lại, nói:
- Thủ lĩnh Tát Sát Biệt Khất có lệnh, người ngoài không được đi vào trong.
Truật Xích Đài và Khoát Nhi Xích cùng ngơ ngác. Họ nhìn thấy Ngạch Lý Chân Phi bước xuống xe ở phía trong cổng doanh trại và số người của Tát Sát Biệt Khất và Bất Lý Bột Khoát cùng bước tới nghênh đón. Tát Sát Biệt Khất thi lễ nói:
- Thưa mẹ, chắc là mẹ bị một phen sợ hãi.
Khất Lý Chân Phi tỏ ra hết sức ngạo mạn, nói:
- Ta bị sợ hãi ư? Ai dám uy hiếp ta chứ? Ta là ai, là đại phi của tiên Khả hãn. Thiết Mộc Chân là cái quái gì, chỉ tự phong chức Khả Hãn cho mình. Con cừu đội nón thì thành người được sao? Ta đâu có sợ hắn?
Khoát Nhi Xích và Truật Xích Đài đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi quay lưng bỏ đi.

Thiết Mộc Chân sau khi nghe hai sứ giả trở về báo cáo, cảm thấy người Chủ Nhi Khất thật là quá đáng. Nhưng ông ta nghĩ, nên chờ đôi cánh của mình hoàn toàn cứng rắn và đến chừng đó dù có mưa sa có bão táp ta vẫn có thể bay bổng lên trời cao, Thiết Mộc Chân ngửa mặt nhìn lên trời tự nhủ: "Hãy nhẫn nại! và nhẫn nại", vì hiện nay ta vẫn chưa đủ sức mạnh, cho nên ta phải nhẫn nại, nhẫn nại một cách trái ngược với lòng mình! Nhưng hỡi những người Chủ Nhi Khất, các người hãy chờ đợi, hãy chờ đợi đến một ngày ta không còn có thể nhẫn nại và không còn cần thiết phải nhẫn nại nữa. Ngày đó sẽ đến không quá chậm đâu!

Đôi mắt của Thiết Mộc Chân hết sức kiên định, hết sức tự tin.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Tám
Đánh Nhau Lần Đầu Với Tháp Tháp Nhi

Năm sau, tức là vào năm 1196, vùng đất chăn nuôi và lều trại của Thiết Mộc Chân đã xuất hiện cảnh tượng thịnh vượng, giàu có. Ngày hôm đó, bên

ngoài gian lều nóc vàng to lớn có hai hàng binh sĩ oai hùng đứng dài đến tận cổng doanh trại. Cáp Tát Nhi đi song đôi với sứ thần của triều đình nhà Kim là Gia Luật A Hải. Biệt Lặc Cổ Đài cùng đi song đôi với phó sứ triều đình nhà Kim là Gia Luật Bất Hoa ở phía sau hai bước; và đi sau nữa là Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài mang đao bên cạnh sườn cùng đi với hai tùy tùng người Kim. Số người này từ cổng lớn của doanh trại đi thẳng vào đại trướng.

Bên trong đại trướng, Thiết Mộc Chân ngồi ở ngay chính giữa, còn các tướng lĩnh thì chia nhau ngồi hai bên. Sứ thần của triều đình nhà Kim cùng ngồi xuống vị trí của khách. Thiết Mộc Chân mở chiếc bao bằng lụa vàng do Dã Lặc Miệt dâng lên và nhìn bức thư viết tay được niêm phong bằng khăng nói:
- Tôi không hiểu văn tự của triều đình nhà Kim, vậy nhờ sứ thần của đại quốc đọc thay cho, được không?
Gia Luật A Hải đứng lên nói:
- Tôi bằng lòng làm điều đó cho Khả Hãn.

Dã Lặc Miệt lại từ tay Thiết Mộc Chân nhận lấy bức thư đưa đến cho Gia Luật A Hải. Gia Luật A Hải mở bức thư ra đọc lớn: "Thừa tướng của đại Kim quốc là Hoàn Nhan Tương gợi ý cho Thiết Mộc Chân, Khả Hãn nước Mông Cổ: Nước đại Kim ta giang sơn nghìn dặm, tám phương đều đến chầu, chỉ riêng có hai bộ lạc Hợp Đáp Cân và Sơn Chỉ Côn ở phương bắc là không chịu sự ràng buộc, cử binh làm phản. Hoàng đế đưa quân đi thảo phạt và đã đánh bại thê thảm bọn chúng, nhưng trên đường rút quân trở về không ngờ thủ lĩnh của Tháp Tháp Nhi là Miệt Ngột Chân Thiếu Lý Đồ đã thấy lợi mà quên nghĩa, chận đường tập kích quân ta, cướp đi nhiều tài vật và vô số bò ngựa. Hoàng đế hết sức giận dữ, khởi binh vấn tội. Bọn chúng không đủ sức chống trả dù chỉ một trận đánh, buộc phải chạy về hướng tây và khi đến Tùng Thọ Trại, Phong Thọ Trại là nơi ranh giới của nước đại Kim thì cố thủ để tiếp tục chống trả. Hoàng thượng được biết Thiết Mộc Chân đã xưng Hãn ở vùng sa mạc phía bắc, có nhiều tinh binh, có nhiều ngựa khỏe, nên đặc biệt ra lệnh cho ngươi dẫn bộ hạ đi tấn công bọn này. Việc thành sẽ có thưởng, thất bại sẽ bị phạt, mong ngươi thận trọng! Thủ thư của Hoàn Nhan Tương, thừa tướng của nước đại Kim. Mùa thu niên hiệu Thừa An nguyên niên" .

Gia Luật A Hải đọc xong bức thư, lại trao nó cho Dã Lặc Miệt và Dã Lặc Miệt lại trình lên cho Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nhìn qua bức thư,

bình thản nói:
- Sứ thần của thượng quốc đi đường nhọc mệt, vậy xin mời tạm nghỉ ngơi. Chuyện này là chuyện lớn, vậy để tôi cùng các tướng lĩnh bàn bạc qua sẽ quyết định. Tiễn khách!
Cáp Tát Nhi đưa bàn tay ra, nói:
- Xin mời!
Bốn vị sứ thần cùng bước ra khỏi trướng. Cáp Tát Nhi và một số người nữa cùng đưa sứ thần về nơi tạm nghỉ.
Thiết Mộc Chân chờ cho các sứ giả đi ra ngoài, bèn cầm bức thư viết trên lụa màu vàng đưa cao cho mọi người xem, rồi nói:
- Vuông lụa này xinh đẹp lắm. Có ai cần lấy nó để bó chân không?
- Mọi người nghe qua đều phá lên cười.
Cáp Tát Nhi đi trở vào đại trướng. Thiết Mộc Chân ra hiệu im tiếng cười, nói:
- Các ngươi hãy nói thử, làm cách nào để đuổi hai sứ thần nhà Kim?
- Tôi có cách. Mau khiêng vào! - Biệt Lặc Cổ Đài vừa nói vừa bước ra ngoài cửa trướng vẫy tay, tức thì hai binh sĩ khiêng vào một con lừa bằng gỗ và đặt xuống trước mặt mọi người. Mọi người không khỏi giật mình. Biệt Lặc Cổ Đài trừng đôi mắt đỏ ngầu lên nói:
- Trước đây, Kim Hy Tông đã đem Yểm Ba Hài Hãn của Mông Cổ đóng lên con lừa gỗ như thế này cho đến chết, vậy oan oan tương báo, chúng ta hãy đem hai tên sứ giả ngạo mạn như hai con chó đực của thừa tướng Hoàn Nhan đóng lên con lừa gỗ như chúng đã làm!

Tâm trạng của nhiều người có mặt đều sôi nổi lên. Thiết Mộc Chân nhìn thẳng vào con lừa gỗ. Hai bàn tay đè mạnh xuống mặt bàn, hai hàm răng nghiến chặt khiến cho những bắp thịt trên hai gò má đều nổi vòng. Nhưng, chỉ một chốc sau, ông ta thong thả ngồi trở xuống và nói lên một câu nói ngoài dự đoán của mọi người:
- Có lẽ chúng ta nên đánh trận giặc này!
Câu nói đó chẳng khác gì nắm một nắm muối ném mạnh vào chảo dầu đang sôi, khiến cho chảo dầu bị rạn nứt.
- Cái gì? Chúng ta đánh giặc giúp cho lũ chó Kim sao?!
- Người Tháp Tháp Nhi chẳng qua là một con chó của triều đình nhà Kim. Chủ đánh chó thì có can hệ gì tới chúng ta?
- Triều đình nhà Kim và người Tháp Tháp Nhi đều là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta, vậy hãy để cho bọn chúng đánh nhau?
- Phải! Như vậy chính là chúng ta ngồi trên núi để xem hai con cọp đánh nhau đó!

Thiết Mộc Chân bèn quay sang Khoát Nhi Xích từ nãy giờ vẫn ngồi im lặng, hỏi:
- Anh suy nghĩ sao?
- Hãy ra quân đánh Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ - Khoát Nhi Xích trả lời một cách quả quyết. Mọi người đều nhao nhao lên tiếng:
- Khoát Nhi Xích, anh nói tầm bậy?
- Anh không phải là người Mông Cổ, người của bộ lạc Khất Nhan; Khả Hãn bị Kim quốc sát hại không phải là Khả Hãn của anh!
- Hãy bắt anh ta đóng lên con lừa gỗ!
Dã Lặc Miệt tươi cười nói:
- Các anh phản đối anh ta om sòm chi thế? Anh ta chẳng qua là nói theo ý của Khả Hãn, với mục đích là sớm được cung cấp cho đủ 30 bà vợ!
Mọi người cùng phá lên cười.
- Chuyện đó không phải là chuyện cười! - từ bên ngoài cửa lều bỗng có tiếng nói của một người đàn bà vang lên. Tất cả đều quay mặt nhìn và tức khắc cùng đứng lên - Đó là Kha Ngạch Luân đang dẫn Bột Nhi Thiếp bước vào đại trướng.
Thiết Mộc Chân rời chỗ ngồi, cung kính chào:
- Thưa mẹ!
- Có phải vừa rồi con nói sẽ phụng mệnh nước Kim cử binh đi đánh người Tháp Tháp Nhi đó không?
- Thưa phải, con có ý định đó!
- Bộ con quên mất nước Kim là người gì của chúng ta sao? Nó là giặc? Nó là giặc! Bộ con muốn nhận giặc làm cha hay sao?!
- Thưa mẹ?!
- Ngươi hãy quì xuống cho ta! Hãy hướng về ngọn núi Bất Nhi Hãn; nãy hướng về bầu trời cao mà ngươi từng tuyên thệ; hãy hướng về vong linh của Yểm Ba Hài Hãn và Hợp Bất Lặc Hãn ở trên trời. Ngươi quì xuống!
Bột Nhi Thiếp hối:
- Thiết Mộc Chân, anh mau quì xuống kẻo mẹ lại giận!
Thiết Mộc Chân quì xuống đất.
- Ngươi hãy tỏ lòng sám hối với họ đi! - Kha Ngạch Luân ra lệnh - Thiết Mộc Chân quì trên đất suy nghĩ rồi nói:
- Hỡi ngọn núi Bất Nhi Hãn vĩ đại; hỡi trời cao vĩnh hằng; hỡi nhị vị tiên Khả Hãn của người Mông Cổ bị nước Kim đóng chết trên con lừa gỗ, tôi là Thiết Mộc Chân, từ ngày chào đời cho tới nay, tôi luôn luôn ghi tạc mối thù phải trả của cha ông và xem việc đánh bại nước Kim là trách nhiệm của mình. Chính vì vậy mà tôi đã trải qua bao nhiêu gian truân, nhưng ý chí vẫn không dời đổi. Chỉ vì tôi chưa đủ lông đủ cánh vì người trên thảo nguyên còn chia rẽ phân tán, cho nên ý chí đó đến nay vẫn chưa thực hiện được! -

Nói đến đây, hai mắt của Thiết Mộc Chân lóng lánh ánh lệ, nhưng sau đó giọng nói của ông bỗng chuyển thành rắn rõi và nhanh nhẹn hơn - Nước Kim là kẻ thù chủ yếu và là kẻ thù mạnh nhất của tôi. Từ bấy lâu nay chúng đã nuôi dưỡng hai con chó dữ trên vùng thảo nguyên: người Miệt Nhi Khất và người Tháp Tháp Nhi. Chúng từng bị tôi đánh bại nhiều lần, nhưng sau đó chúng lại được nước Kim nuôi dưỡng và khôi phục lại được sức mạnh của một con chó dữ để tiếp tục cắn người. Lần này nước Kim đã bỏ rơi con chó Tháp Tháp Nhi. Vậy, tôi có thể đánh bại bọn Tháp Tháp Nhi mà không sợ bị Kim quốc can thiệp, để trả mối thù sát phụ của tôi, Xin chư vị phù hộ cho tôi!
- Nhà ngươi?! - Kha Ngạch Luân hết sức ngạc nhiên.
Thiết Mộc Chân đứng lên nói với Kha Ngạch Luân:
- Thưa mẹ, vừa rồi Biệt Lặc Cổ Đài còn nói chúng ta sẽ không ra quân mà chỉ ngồi xem nước Kim đánh người Tháp Tháp Nhi, tức là "Tọa sơn quan hổ đấu".
Biệt Lặc Cổ Đài lên tiếng:
- Đúng!
Thiết Mộc Chân quay sang Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Nói như vậy thì ngươi cũng đã thừa nhận triều đình nhà Kim và người Tháp Tháp Nhi đều là cọp. Thế thì, nhà ngươi bằng lòng đứng trước mặt ngươi chỉ có một con cọp hay là có đến hai con cọp?
Khoát Nhi Xích bổ sung:
- Phải, kẻ thù của kẻ thù có thể trở thành bạn của chúng ta, cho dù là bạn tạm thời đi nữa cũng tốt!
Kha Ngạch Luân ngắt lời:
- Chúng nó bất luận là ai, cũng không thể trở thành là bạn của chúng ta!

Khoát Nhi Xích sợ hãi lùi ra sau một bước. Thiết Mộc Chân nói:
- Phải! Ý của con là tạm thời lợi dụng sự liên hợp với triều đình nhà Kim, để thanh toán người Tháp Tháp Nhi trước.
Khoát Nhi Xích như có được sự khuyến khích, lại bước tới một bước, nói:
- Đánh chết một con trước rồi sẽ chờ cơ hội đánh chết một con sau. Ý của tôi là thế.
Bác Nhi Truật suy nghĩ một chốc, nói:
- Tôi cảm thấy chủ trương của Khả Hãn là đúng. Chúng ta đánh bại người Tháp Tháp Nhi bề ngoài được ngụy trang là làm theo mệnh lệnh của nước Kim. Như vậy, chúng ta không bộc lộ ý đồ của mình trước nước Kim quá sớm, làm cho chúng để ý tới mình. Chúng ta chờ khi đủ lông đủ cánh và chụp lấy cơ hội nước Kim không chú ý, tức vào một ngày giờ thích hợp, sẽ

tung cánh bay cao lên tận trời xanh. Đến chừng đó, chính là ngày cùng của nước Kim vậy!
Thiết Mộc Chân cắn chặt hai hàm răng, nói:
- Tới chừng đó sẽ đến lượt Thiết Mộc Chân tôi đóng đinh hoàng đế nước Kim trên con lừa gỗ!
Kha Ngạch Luân hoàn toàn bị thuyết phục trước kế hoạch sâu sắc và lâu dài của Thiết Mộc Chân, thở phào một hơi dài nói:
- Mẹ đã già rồi, tóc tuy mọc trước nhưng không trường cửu bằng râu; lỗ tai tuy có trước nhưng không cứng rắn bằng sừng. Này, Thiết Mộc Nhi, từ nay về sau chúng ta không nên can thiệp vào chuyện đất nước của Thiết Mộc Chân nữa!
Thiết Mộc Chân chân thành nói:
- Thưa mẹ, con thật sự vẫn còn cần đến sự nhắc nhở và dạy dỗ của mẹ.
Kha Ngạch Luân lắc đầu, đáp:
- Không, con thực sự không còn cần nữa. - Tâm trạng của bà vừa cảm thấy vui mừng lại vừa cảm thấy một nỗi buồn khó diễn tả, quay lưng bước đi.
Ánh mắt của Thiết Mộc Chân hiện rõ nét phấn khởi, nói:
- Này, Cáp Tát Nhi, Bác Nhi Truật, Dã Lặc Miệt!
Ba người cùng đứng lên:
- Có!
- Các ngươi hãy lập tức đến Hắc Lâm mời an đáp của phụ thân ta là Thoát Oát Lân Hãn, điều động binh sĩ đến vùng thượng du sông Ngô Lặc Trác để hợp chung với binh sĩ của ta. Còn Đáp Lý Đài, Mông Lực Khắc, Khoát Nhi Xích!
Ba người cũng liền đứng lên:
- Có!
- Các người hãy đến vùng dựng lều trại của Chủ Nhi Khất, thuyết phục Tát Sát Biệt Khất cùng chúng ta đối phó với kẻ địch.
Đáp Lý Đài lộ vẻ ái ngại nói:
- Suốt năm năm qua Tát Sát Biệt Khất từ chối không hề chịu qua lại với chúng ta, vậy lần này họ . . .
- Ngươi sợ họ không đến chăng? Người Tháp Tháp Nhi chẳng những đầu độc giết chết phụ thân ta, mà họ còn hại chết Khả Hãn chung của chúng ta là Yểm Ba Hài; phụ thân của Tát Sát Biệt Khất cũng bị người Tháp Tháp Nhi bắt đem giao nộp cho nước Kim giết chết bằng cách đóng lên con lừa gỗ - Thiết Mộc Chân như đang suy nghĩ, nói tiếp - Có thể lần này họ lấy việc phục thù cho huyết tộc làm trọng, nên sẽ cùng chúng ta hòa giải trở lại chăng?
Đáp Lý Đài không tin người Chủ Nhi Khất sẽ ra quân ủng hộ Thiết Mộc Chân. Tuy nhiên, anh vẫn tuân lệnh:

- Được rồi!
Thiết Mộc Chân nói qua giọng hăng hái:
- Thủ lĩnh của các bộ lạc khác hãy theo tôi đi dự tiệc khoản đãi các sứ thần nước Kim - nói tới đây, Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn mọi người, nói tiếp - ôi chao! không nên lộ vẻ miễn cưỡng như thế nữa! Tôi mời các anh đi uống rượu, chứ nào phải đi uống thuộc độc đâu! - Thiết Mộc Chân phá lên cười trước tiên, mọi người thấy vậy cũng cười theo.
Đám đông đang bước ra ngoài thì Bột Nhi Thiếp hối hả chạy tới nói:
- Thiết Mộc Chân, không biết mẹ đi đâu mất rồi?
Anh em của Thiết Mộc Chân hối hả chạy vào lều của Kha Ngạch Luân, thấy bên trong vắng ngắt. Đôi mắt của Thiết Mộc Chân bỗng sáng lên, nói:
- Núi Bất Nhi Hãn! - Mọi người lại hối hả chạy ra khỏi cửa lều.
Anh em của Thiết Mộc Chân thúc ngựa phi nhanh về núi Bất Nhi Hãn. Sau khi qua một khúc quanh trong núi, mọi người nhìn thấy Kha Ngạch Luân đang quì dưới chân núi Bất Nhi Hãn và đang khóc - đó là địa điểm mà trước đây bà từng dẫn các con đến để cúng tế Dã Tốc Cai. Thiết Mộc Chân vội vàng xuống ngựa chạy đến bên cạnh Kha Ngạch Luân quì xuống, gọi:
- Mẹ ơi!
Kha Ngạch Luân ngước đôi mắt đẫm lệ lên nhìn đỉnh núi Bất Nhi Hãn, nói:
- Dã Tốc Cai ơi! Anh đã xa chúng tôi 26 năm rồi! Trong vòng 26 năm đó, một con cừu cái lạc bầy và tự mình phải nuôi dưỡng sáu anh em Thiết Mộc Chân. Ông có biết tôi đã chịu đựng bao nhiêu khốn khổ hay không? Để cho các con đừng mất đi lòng dũng cảm và lòng tự tin, tôi không bao giờ dám khóc cho chúng thấy, mà phải đợi đến đêm khuya lén khóc một mình. Tôi đã khóc ướt và khóc mục biết bao nhiêu tấm thảm len!
- Mẹ ơi!
- Con đừng ngắt lời mẹ, mẹ phải nói cho cha con biết bao nhiêu nỗi đau trong lòng mẹ đã qua - Bà lại nhìn đỉnh núi cao nói tiếp - Dã Tốc Cai ơi, ông đã bị người Tháp Tháp Nhi dùng rượu độc để giết chết. Khi chết ông đau đớn biết bao nhiêu. Nhưng ông biết không, tôi còn sống nhưng phải chịu đựng bao nhiêu gian nan còn đau khổ hơn ông chết nữa! Suốt 26 năm qua, biết bao nhiêu là ngày là đêm! Tấm thân yếu đuối của tôi mà phải gánh vác đến chín miệng ăn trong gia đình. Tôi đã chịu đựng tất cả mọi sự ấm lạnh trong cuộc đời, cũng như mọi sự lãnh đạm của nhân tình thế thái. Bao nhiêu thân nhân, bao nhiêu bạn bè ai ai cũng có chuồng cừu riêng của mình, nhưng không ai chịu nhường một chiếc lều Mông Cổ của họ cho tôi chăm sóc những con cừu non đói lạnh giữa bầu trời tuyết giá. Tất cả đều phải dựa vào bản thân. Chính tôi đã dạy dỗ các con trong hoàn cảnh như vậy. Cũng may là ngoại trừ Biệt Cách Thiết Nhi, mỗi chúng nó đều sống tất cả. Thiết Mộc Chân còn trở thành Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan. Tôi không hề phụ lòng

ông. Hôm nay tôi đã già rồi, tóc đã bạc trắng, vậy cái ngày chúng mình gặp nhau trên trời sẽ không còn xa nữa. Xin anh đừng nôn nóng, không phải tôi lưu luyến muốn hưởng vinh hoa phú quí do các con tạo nên, mà tôi chỉ muốn nhìn tận mắt cái ngày chúng nó trả thù rửa hận. Dã Tốc Cai ơi, anh hãy chờ em, anh hãy nhẫn nại chờ em!
Thiết Mộc Chân khuyên mẹ:
- Mẹ ơi, nếu mẹ không bằng lòng thì con sẽ không cử binh đánh Trại Tùng Thọ; con sẽ từ chối với các sứ giả của nước Kim, vậy mẹ đừng khóc nữa mà có hại cho sức khỏe!
Kha Ngạch Luân bật cười dù đôi mắt vẫn còn ướt đẫm lệ, nói:
- Này, Thiết Mộc Chân, ai bảo là mẹ không muốn cho con đi đánh Trại Tòng Thọ?
- Thế tại sao mẹ...
- Con đã trưởng thành và đã trở thành một dũng sĩ càng kiên cường hơn, càng có kiến thức hơn so với cha con. Trong lòng mẹ quá vui nên không thể làm thinh được, mẹ mới đến đây để nói rõ cho cha con biết!
Mấy anh em của Thiết Mộc Chân cùng mỉm cười vì đã hiểu được lòng mẹ.

Tại vùng thượng du con sông Ngô Lặc Trát, binh sĩ của Thiết Mộc Chân và binh sĩ của Thoát Oát Lân Hãn đã gặp nhau. Họ đang chờ đợi binh sĩ của người Chủ Nhi Khất tới.
Một trận đánh lớn sắp bùng nổ. Trong Trại Tùng Thọ, người Tháp Tháp Nhi đang hối hả củng cố bức tường cao để tăng cường sự phòng ngự. Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ hai bên tóc mai đã bạc hoa râm đang ngồi trong doanh trại, tự biết mình không phải là đối thủ của người Mông Cổ và bộ lạc Khắc Liệt. Ông ta nhận thấy ở phía bắc là một vùng bỏ trống, nên bảo Dã Khách Xa Liên bảo vệ cho Trát Lân Bất Hợp cấp tốc bỏ trốn. Chỉ có làm như vậy mới tránh khỏi bị tiêu diệt toàn bộ. Trát Lân Bất Hợp không muốn bỏ rơi người chú ở lại một mình, nên yêu cầu Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ cùng đi với mình. Nhưng ông này lắc đầu nói:
- Không thể được, Thiết Mộc Chân đã tới rồi! Đó là Thiết Mộc Chân đã hạ sinh trong ngày cha ngươi bị giết và đã lấy tên cha ngươi để mệnh danh! Trước đây ngươi dùng rượu độc để giết chết cha nó, bây giờ nó tới đây để báo thù! - ông ta đưa tay chỉ ra ngoài bức tường của doanh trại nói tiếp - Ngươi xem, binh sĩ của nó đông nhìn nhức mắt. Nếu chúng ta triệt thoái toàn bộ thì sẽ bị những con thiết mã của nó giẫm nát xương thịt, vậy nhà ngươi hãy mau dẫn quân sĩ cấp tốc bỏ trốn còn ta ngồi lại đây chờ nó dùng ngọn giáo dài Tô lỗ đỉnh đâm toạc lồng ngực của ta!
Trát Lân Bất Hợp vừa khóc vừa nói:
- Chú ơi!

Miệt Ngột Chân Tiểu Lý Đồ nói:
- Ngươi chớ đau lòng, ta sẽ chết như một người anh hùng chân chính. Ta chỉ mong ngươi sẽ nhớ mãi là giữa chúng ta và người Mông Cổ lại ghi thêm một món nợ. Mai sau chỉ còn mong dựa vào ngươi để thanh toán món nợ này. Đi nhanh lên!
Trát Lân Bất Hợp đi lùi ra sau rồi bỗng quì xuống đất dập đầu một cái thật mạnh, mới bước nhanh ra ngoài.
Bên bờ sông Ngô Lặc Trát, Thiết Mộc Chân dùng cán roi ngựa nhịp nhẹ vào lòng bàn tay nôn nóng đi tới đi lui. Một phi mã từ xa chạy tới và Tốc Bất Đài nhảy xuống khỏi lưng ngựa, chạy đến trước mặt Thiết Mộc Chân:
- Thưa Khả Hãn, không có tin tức gì của người Chủ Nhi Khất cả, còn Trát Lân Bất Hợp thì hướng dẫn một toán đông binh sĩ của người Tháp Tháp Nhi bỏ chạy về hướng bắc rồi?
Thiết Mộc Chân nhảy lên lưng con chiến mã của mình. Con ngựa giậm bốn vó có vẻ nôn nóng. Thiết Mộc Chân cặp nách cây giáo dài Tô lỗ đỉnh, nói:
- Nghe đây! Ta không cần tù binh đàn ông người Tháp Tháp Nhi, vậy ai bắt được phụ nữ và lấy được tài sản của chúng thì người đó được quyền làm của riêng. Nhưng, bất cứ ai để cho Miệt Ngột Chân Tiểu Lý Đài kẻ thù đã hại chết cha ta chạy thoát thì ta sẽ chặt đầu không bao giờ tha thứ! Sát!
Con chiến mã của Thiết Mộc Chân phóng tới đầu tiên. Các tướng sĩ hò reo nhiệt liệt và cùng thúc ngựa phi nhanh về hướng bức tường của doanh trại địch. Một cuộc chém giết ác liệt đã bắt đầu.
Đêm đến, Trát Lân Bất Hợp đứng trên đỉnh núi cao từ xa nhìn về hướng Trại Tùng Thọ đang có ánh đèn leo lét. Dã Khắc Xa Liên đang đứng bên cạnh anh ta thở dài nói:
- Trại Phong Thọ lửa đã tắt rồi, còn Trại Tùng Thọ lửa cũng sắp tắt đến nơi, e là thủ lĩnh Miệt Ngột Chân Tiểu Lý Đài...
Trát Lân Bất Hợp nói qua giọng căm thù:
- Chú ơi! Trát Lân Bất Hợp tôi nhất định sẽ dùng máu tươi của Thiết Mộc Chân để xoá bỏ món nợ ngày hôm nay!
Mấy người họ từ trên đỉnh núi cao đi trở xuống. Đội ngũ của Trát Lân Bất Hợp dần dần khuất mất trong màn trời đêm.
Trời sắp sáng. Giữa ánh lửa bập bùng, Thiết Mộc Chân đang phi ngựa tới:
- Có tìm được xác chết của Miệt Ngột Chân Tiểu Lý Đồ không?
Mọi người đáp:
- Thưa, không có!
Bỗng nhiên có người la to:
- Có người bỏ chạy kìa! - Giữa ánh sáng bình minh mờ tỏ, có một con ngựa xông ra khỏi cửa doanh trại. Thiết Mộc Chân lập tức thúc ngựa đuổi theo. Miệt Ngột Chân Tiểu Lý Đồ thúc ngựa chạy như bay. Số người của Thiết

Mộc Chân cũng bám theo sát bên cạnh. Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ khi chạy tới bờ sông thì không còn đường nào để chạy nữa. ông ta quay đầu ngựa lại để tiếp tục chạy theo bờ sông, nhưng số người của Thiết Mộc Chân đã nhanh nhẹn chận đường và bao vây ông ta vào chính giữa. Thiết Mộc Chân nói:
- Nhà ngươi có phải là Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ, ngươi đã hại chết cố Khả Hãn Yểm Ba Hài và phụ thân ta không?
Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ ung dung đáp:
- Nói như vậy thì ngươi là Thiết Mộc Chân đây hả?
- Không sai!
- Cha ngươi là Dã Tốc Cai do ta đầu độc giết chết, còn cái chết của Yểm Ba Hài không có dính dấp chi tới ta. Đó là việc làm ngu ngốc của Thiết Mộc Chân Ngột Cách, một tên hèn đốn muốn lấy lòng với nước Kim. Không ngờ tới ngày hôm nay lại có một Thiết Mộc Chân khác cũng đang cố gắng để lấy lòng nước Kim nữa!
- Ta thấy ngươi là một người đàn ông, được, ta sẽ cho ngươi một danh dự cùng quyết đấu với ta. Này Cáp Tát Nhi, Bác Nhi Truật các ngươi hãy lui ra xa?
- Mọi người tuân lệnh lui ra xa, trong khi Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ lại phá lên cười to. Thiết Mộc Chân hỏi:
- Ông cười cái gì?
Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ ngưng tiếng cười, nói:
- Nhà ngươi đã là khuyển ưng của nước Kim, thì đâu có xứng đáng được danh dự quyết đấu với ta. - ông ta nói dứt lời, bèn dùng thanh đao trong tay đâm thẳng vào ngực mình.
Thiết Mộc Chân quát to một tiếng, xông tới dùng cây giáo dài đâm thẳng vào người Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ, khiến ông ta té nhào xuống ngựa. Thiết Mộc Chân đưa cao cây giáo lên trời nói to:
- Hỡi phụ thân, linh hồn của cha trên trời có nghe được không? Hôm nay con đã trừ được tên độc ác Tháp Tháp Nhi rồi, ngày mai này con sẽ tiếp tục trừng phạt người Nữ Chân!
Tháp Tháp Nhi dựa vào sự giúp đỡ của triều đình nhà Kim, suốt một thời gian dài trở thành một kình địch ở phía đông của bộ lạc Khất Nhan người Mông Cổ. Nó đã làm cho bao nhiêu thế hệ anh hùng của bộ lạc Khất Nhan phải đổ máu, phải mất mạng. Thiết Mộc Chân đã lợi dụng mối mâu thuẫn giữa họ, phối hợp với triều đình nhà Kim lần đầu tiên kéo binh đánh Tháp Tháp Nhi, phá vỡ được cục diện xưng bá tại vùng thảo nguyên của người Tháp Tháp Nhi với ông chủ của nó. Kể từ nay so sánh lực lượng tại vùng thảo nguyên đã có sự thay đổi rõ rệt. Sự nghiệp của Thiết Mộc Chân đã bắt đầu vươn lên ngày càng mạnh.

Thừa tướng Hoàn Nhan Tương của Đại Kim Quốc tiếp kiến Thoát Oát Lân Hãn và Thiết Mộc Chân tại dinh tạm của ông ta đặt tại trại Tùng Thọ. Gia Luật A Hải và Gia Luật Bất Hoa đứng hầu hai bên. Thiết Mộc Chân và Thoát Oát Lân cùng cúi mình rồi quì lạy nói:
- Bộ lạc Khắc Liệt và bộ lạc Khất Nhan thuộc Mông Cổ xin tham kiến Hoàng Nhan thừa tướng! - Tất cả các tướng đi theo ở phía sau cũng quì lạy.
Hoàn Nhan Tương rời khỏi ghế ngồi bước tới đỡ Thiết Mộc Chân và Thoát Oát Lân Hãn, nói:
- Xin mời nhị vị Khả Hãn hãy ngồi - Thiết Mộc Chân đứng dậy và ngồi vào một bên. Hoàn Nhan Tương quay sang các tướng nói tiếp - Các vị thủ lãnh hãy bình thân - mọi người cùng đứng dậy. Hoàn Nhan Tương tươi cười dùng một giọng thân thiết nói tiếp - Lần này Thoát Oát Lân Khả Hãn và Thiết Mộc Chân Khả Hãn đã tuân thiên mệnh cùng liên quân đánh bại kẻ địch, giết chết tên đầu sỏ của giặc là Miệt Ngột Chân Tiểu Lý Đồ, giành được đại thắng, chịu nhiều khó nhọc và có công rất lớn. Đó là việc thật đáng khen... Hả hả hả...
Thiết Mộc Chân với một thái độ cung kính, nói:
- Đâu nào! Cuộc chiến thắng lần này hoàn toàn là nhờ vào sự tính toán tài ba cũng như nhờ vào diệu kế của Hoàn Nhan thừa tướng, cũng như nhờ vào uy danh của quân đội thiên triều. Nếu bảo rằng có công lao, thì công lao đó hoàn toàn thuộc về sự tương trợ mạnh mẽ của Thoát Oát Lân phụ hãn.
Hoàn Nhan Tương nói:
- Thiết Mộc Chân Khả Hãn quá khiêm tốn đó thôi. Nhị vị có công đối với hoàng thượng, nhất định hoàng thượng sẽ xét công ban thưởng. Nay chẳng qua vì kinh đô quá xa, tại hạ chưa kịp tâu lên triều đình, vậy trong phạm vi quyền hạn của tại hạ, xin tạm thời phong Thoát Oát Lân Khả Hãn làm Vương.
Mọi người cùng hoan hô:
- Vương Hãn! Vương Hãn! Vương Hãn! - Thoát Oát Lân Hãn rời chỗ ngồi để tạ ân:
- Cảm tạ sự cất nhắc của thừa tướng! Mong thượng đế sẽ phù hộ cho ngài!
Hoàn Nhan Tương nói:
- Còn riêng Thiết Mộc Chân thì có công rất lớn, nhưng lại khó phong, cần phải tâu rõ về cho hoàng thượng ban phong hiệu sau, nhưng tạm thời có thể phong chức Trác Ngột Thích Hốt Lý, cũng tức là chức vị thủ lĩnh chịu trách nhiệm thống soái các bộ lạc. Vậy mong rằng ông sẽ chỉ huy binh lính của các bộ lạc để trấn giữ biên cương phía bắc của nước đại Kim!
Thiết Mộc Chân rời chỗ ngồi nói:
- Thiết Mộc Chân nhất định sẽ không phụ lòng trọng vọng của triều đình!
Thiết Mộc Chân, Vương Hãn cùng bước ra khỏi đại trướng. Trên mặt của

Hoàn Nhan Tương hiện lên một nét đắc ý. Từ xưa tới nay triều đình nhà Kim luôn ủng hộ một bộ lạc này để đánh một bộ lạc khác tại vùng thảo nguyên. Trước kia, họ ủng hộ người Tháp Tháp Nhi và người Miệt Nhi Khất để đánh người Mông Cổ, lần này họ lại lợi dụng các bộ lạc Mông Cổ để làm suy yếu người Tháp Tháp Nhi vì gần đây tỏ ra không phục tùng họ. Chiêu này được thành công, làm cho thừa tướng Hoàn Nhan hết sức thỏa mãn. Riêng Thoát Oát Lân từ nay đã trở thành Vương Hãn mà ai cũng biết, tất nhiên là cũng rất thỏa mãn. Chỉ có Thiết Mộc Chân thì trong lòng ra sao khó ai đoán được.

Đối với sự phong thưởng của Hoàn Nhan Tương, các bộ tướng của Thiết Mộc Chân tỏ ra hết sức bất mãn. Họ bàn bạc với nhau rất nhiều:

- Tôi cho là không công bằng. Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ là do chúng ta khử. Vậy tại sao Thoát Oát Lân lại được phong Vương, còn Khả Hãn của chúng ta chỉ được phong cho cái chức Trác Ngột Thích Hốt Lý gì đó!
- Phong Vương là chức vụ cao nhất của triều đình, còn Trát Ngột Thích Hốt Lý thì là cái quái gì?
- Chúng ta bỏ ra rất nhiều công sức để khống chế con ngựa rừng, nhưng giờ đây thì Vương Hãn tin theo đạo Cơ Đốc lại nhảy phóc lên ngồi trên lưng con ngựa đã có yên sẵn!
- Làm thống soái các bộ lạc ở thảo nguyên cũng tốt, có được danh nghĩa này thì Khả Hãn sẽ quất những ngọn roi vào lũ súc sinh ngạo mạn, không biết phục tùng theo sự chỉ huy một cách ngôn chính danh thuận. Như vậy cũng là đã xưng hùng trên vùng thảo nguyên rồi!
- Việc tranh hùng ở vùng thảo nguyên là phải dựa vào ngựa béo binh mạnh của chính bản thân chúng ta, vậy hắn phong cho chức Trát Ngột Thích Hốt Lý thì có tác dụng gì?
- Lời nói đó thật là đúng. Nếu chúng ta không có sức mạnh, mà chỉ dựa vào cái chức Trát Ngột Thích Hốt Lý khỉ khô gì đó để bắt người ta phải phục tùng theo sự chỉ huy của mình, thì chắc chắn không bị người ta quất roi vào mông mới là chuyện lạ!

Giữa tiếng cãi vã ồn ào đó, Thiết Mộc Chân chỉ ngồi lắng nghe và to tiếng cười, không hề nói chi cả. Tốc Bất Đài đang giữ phiên trực bỗng từ ngoài bước vào báo cáo:

- Thưa Khả Hãn, người đặc sứ nước Kim đó lại tới và đi một mình vào xin ra mắt Khả Hãn.

Thiết Mộc Chân tuy lộ sắc ngạc nhiên, nhưng vẫn cho phép ông ta vào gặp. Tốc Bất Đài lui ra ngoài. Thiết Mộc Chân bèn quay sang mọi người nói:

- Các người không cần phải tranh cãi nữa, vậy hãy trở về ngủ một giấc cho thật ngon. Có lẽ khi các người thức dậy thì sẽ hiểu ra vấn đề. Thử hỏi lúc ban đầu chúng ta bằng lòng trợ giúp cho nước Kim để đánh người Tháp

Tháp Nhi là có dụng ý gì?
Cáp Tát Nhi đưa tay vỗ vai Khoát Nhi Xích nói:
- Đúng rồi, không phải chúng ta cần đánh bị thương cho một trong hai con cọp đấy sao? Vậy cần gì phải thắc mắc đối với vấn đề phong tước của họ!
Dã Lặc Miệt vừa gãi đầu vừa nheo mắt nói:
- Không cần phải ngủ cũng đã nghĩ ra được rồi!
Mọi người đều cười to một cách hả hê. Dã Lặc Miệt lên tiếng nói đùa:
- Chờ khi nào chúng ta có đủ sức mạnh đánh thêm một con cọp nữa, thì chừng đó con dê đực già Hoàn Nhan dù có muốn xin giữ chức Bách Phu Trưởng cũng phải chờ khi Khả Hãn của chúng ta uống xong trà sữa và có hứng thú mới ban cho! - Mọi người lại phá lên cười to rồi cùng đi ra khỏi trướng.
Trong đại trướng bây giờ chỉ con một mình Thiết Mộc Chân, ông ta không cười nữa, mà hai ánh mắt tràn đầy lửa giận, tự nhủ: "Hãy chờ xem, Hoàn Nhan Tương, ngươi chính là một con chồn giảo hoạt, một con lạc đà ngu xuẩn. Việc hôm nay ta phải quì lạy ngươi, mai sau ngươi phải bồi thường lại cho ta bằng nước mắt và máu!"
Có người đội nón kéo xuống sát mắt từ ngoài bước vào đại trướng. Thiết Mộc Chân nhận ra người đó chính là Gia Luật A Hải. Gia Luật A Hải bỗng quì xuống đất, nói:
- Thưa Khả Hãn, Gia Luật A Hải xin ra mắt Khả Hãn là để nhờ Khả Hãn rữa giúp mối nhục mất nước trước kia!
- Xin đứng dậy mau! - Thiết Mộc Chân đỡ Gia Luật Khả Hãn đứng lên, nói tiếp - Có việc gì hãy ngồi xuống rồi thong thả nói.
Gia Luật A Hải nói qua giọng xúc động:
- Thần nguyên là người Khiết Đan, tổ tiên luôn luôn làm quan ở nước Đại Liêu. Về sau, do nước mất nhà tan nên phải chịu quì gối để phụng sự cho kẻ thù, nhẫn nhục chờ đợi thời cơ. Trước đây tôi đi sứ sang Mông Cổ, biết Khả Hãn là người có hùng tài đại lược, tương lai chắc chắn sẽ trở thành vị chúa chung trong thiên hạ. Do vậy, hôm nay tôi lén tới đây để xin nương tựa, mong Khả Hãn thu dụng!
Trong khi Gia Luật A Hải nói thì trong đầu óc của Thiết Mộc Chân đang suy nghĩ rất căng thẳng: "Con người này phải chăng do nước Kim phái tới để thăm dò ta, nếu ta thu dụng hắn thì nước Kim sẽ lấy cớ phái quân đánh ta; trái lại, nếu hắn ta thực sự không phải là một tên gian tế của nước Kim, thì ngay bây giờ ta cũng không thể thu dụng ông ta, vì làm như vậy sẽ bộc lộ ý đồ chống Kim quá sớm. Bất cứ thế nào cũng không thể thu dụng ông ta được" . Do vậy, Thiết Mộc Chân bèn cười to, nói:
- Này, Gia Luật A Hải, Thiết Mộc Chân tôi từ việc tổ tiên là Yểm Ba Hài bị giết, cũng như việc người Tháp Tháp Nhi bị đánh bại ngày hôm nay, đã thấy

rõ oai trời của nước đại Kim. Do vậy, từ đây về sau tôi nhất định ngoan ngoãn tuân theo mạng lệnh của thừa tướng Hoàn Nhan. Hả hả! Mai sau tôi còn phải nhờ ông cụ đề bạt nữa kia mà!
Gia Luật A Hải ngạc nhiên, nói:
- Bộ Khả Hãn muốn nối giáo cho giặc hay sao?! Hoàn Nhan Tương lần này muốn che giấu việc ông ta bị người Tháp Tháp Nhi đánh bại và cướp sạch của cải, nên mới lợi dụng Khả Hãn để tiêu diệt Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ. Đồng thời, ông ta muốn giấu chiến công của Khả Hãn để tâu lên hoàng thượng ban thưởng riêng cho ông ta? - Thiết Mộc Chân mỉm cười lắc đầu.
Gia Luật A Hải cuống quít lên nói tiếp - Ngài không tin hay sao? Thưa Khả Hãn, Hoàn Nhan Tương rất sợ Khả Hãn, nếu Khả Hãn không đề phòng, thì sớm muộn gì ông ta cũng dồn Khả Hãn vào chỗ chết!
Thiết Mộc Chân bước ra cửa lều, nói:
- Này, Tốc Bất Đài, hãy đuổi người này ra khỏi doanh trại - Tốc Bất Đài và hai binh sĩ khác bước vào đại trướng, xốc nách lôi Gia Luật A Hải đi. Ông ta lớn tiếng mắng:
- Bớ Thiết Mộc Chân, tôi đã nhìn lầm ông rồi. Tôi tưởng ông là một vị chúa, một vị anh hùng, nhưng không ngờ ông chỉ là một tên thất phu có tầm nhìn như loài chuột!
Tốc Bất Đài tát cho ông ta một cái tát, quát:
- Lôi ông ta đi!
Khóe miệng của Gia Luật A Hải bị chảy máu và bị lôi ra khỏi trướng. Nhưng ông ta vẫn còn nhảy tưng lên mắng:
- Bớ Thiết Mộc Chân, nếu ông không nghe theo lời khuyến cáo của tôi thì sớm muộn gì ông cũng bị người Nữ Chân đóng lên con lừa gỗ giết chết! Ông được chúng ban cho chức ngũ phẩm Trát Ngột Hốt Lý mà đã thỏa mãn rồi. Chức đó chỉ là một cục xương ném cho chó của Hoàn Nhan Tương mà thôi! Sau này hắn sẽ giết ông, lột da ông ra đó!...

Tiếng la của Gia Luật A Hải đã bị tấm màn cửa chắn mất. Hai khóe mắt đang mở to của Thiết Mộc Chân trào ra hai dòng lệ nóng, nghĩ bụng: "Xem ra Gia Luật A Hải thực lòng muốn chạy sang hàng ngũ của ta, nhưng bây giờ ta vẫn chưa đủ sức mạnh để đánh con cọp đó!"

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Tám (2)

Thiết Mộc Chân dẫn đội ngũ vừa chiến thắng trở về con sông Onon, con sông đã tạo ra cuộc sống cho Thiết Mộc Chân. Trước lều của Kha Ngạch Luân, đang có mặt Kha Ngạch Luân, Bột Nhi Thiếp, Thiết Mộc Luân và bốn đứa con của Bột Nhi Thiếp, ba đứa con nuôi của Kha Ngạch Luân và Khoát A Hắc Thần đôi mắt đã mù cùng nghênh đón anh em của Thiết Mộc Chân.

Thiết Mộc Chân ngồi trên cỗ xe có lều trướng lớn do 20 con bò kéo, còn bốn người em trai và các tướng lãnh thì cưỡi ngựa đi theo sau. Tất cả mọi người khi đến gần đều đua nhau nhảy xuống xe, nhảy xuống ngựa để thi lễ trước bà mẹ.

Kha Ngạch Luân đã biết tin chiến thắng từ trước, giờ đây hai mắt ứa lệ, tươi cười nói:
- Này Thiết Mộc Chân, mẹ nghe nói con đã diệt trừ được Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đồ, như vậy linh hồn của cha con ở trên trời sẽ cảm thấy vui lắm đó.
- Nhưng Trát Lân Bất Hợp và một số đông người Tháp Tháp Nhi khác vẫn còn chưa bị trừng phạt! - Thiết Mộc Chân nói.
- Một nhát búa làm sao đốn ngã được một thân cây to cả ôm? - Kha Ngạch Luân nói tiếp - Mẹ phải thết tiệc để chúc mừng sự thắng lợi của năm anh em con.
Thiết Mộc Chân từ trên xe lấy xuống một cái bao nhỏ, trao cho Kha Ngạch Luân nói:
- Thưa mẹ, Biệt Lặc Cổ Đài đã từ chỗ người Tháp Tháp Nhi lấy được hai chiến lợi phẩm quí giá: một cỗ xe đại trướng và một chiếc áo lông chồn, con xin dâng cho mẹ.
Xe đại trướng tức là một loại xe do 20 con bò kéo, bên trên có dựng một chiếc lều to; còn chiếc áo lông chồn nạm rất nhiều hạt ngọc, thuộc loại ngọc đặc sản ở vùng Quan Đông, có thể nói là hết sức quí giá. Nhưng Kha Ngạch Luân tươi cười lắc đầu, nói:
- Lòng tốt của các con mẹ đã biết, nhưng nay mẹ đã già rồi vậy giữ nó có dùng vào đâu? Cỗ xe đại trướng thì con hãy giữ mà dùng, còn chiếc áo lông chồn có kết châu ngọc thì mẹ ban tặng cho Bột Nhi Thiếp vậy. Cô ta đã sinh cho con bốn đưa con trai và dạy dỗ đứa nào đứa nấy đều trở thành người dũng cảm và lương thiện, vậy cô ta mặc chiếc áo lông chồn này mới xứng đáng!
Bột Nhi Thiếp vội vàng từ chối, nói:

- Thưa mẹ, con không dám nhận đâu?
Tiểu muội Thiết Mộc Luân đứng bên cạnh khuyên chị dâu:
- Này chị dâu, mẹ ban thưởng cho chị thì chị cứ nhận đi, bằng không thì em sẽ nhận đó! - Mọi người đều cười rộ.
Thiết Mộc Luân hỏi Thiết Mộc Chân:
- Này anh, tại sao không thấy ông chồng nho nhã yếu đuối của em đâu?
Anh phái nó đi tặng chiến lợi phẩm cho người Chủ Nhi Khất rồi - Thiết Mộc Chân đáp.
Người con trai lớn của Thiết Mộc Chân là Truật Xích liền nói chen vào:
- Người Chủ Nhi Khất không phái một binh sĩ, một cỗ xe nào để phối hợp tác chiến, vậy tại sao họ cũng được chia chiến lợi phẩm?
Con trai thứ hai của bà là Sát Hợp Đài cũng giận hầm hầm nói qua giọng bất bình:
- Nên tặng cho họ một trận roi ngựa, để cho họ biết thế nào là người Mông Cổ mới phải!
Bột Nhi Thiếp nạt con: .
- Này Truật Xích, Sát Hợp Đài, chuyện đứng đắn của người lớn con không được nói chen vào!
Thiết Mộc Chân nhìn hai đứa con trai tươi cười. Ông ta muốn cho con mình sớm được tham gia vào việc nghị luận đối với những vấn đề lớn của bộ lạc. Do vậy, ông ta bèn quay sang đứa con trai thứ ba là Oa Khoát Đài vẫy tay.
Oa Khoát Đài liền bước tới gần cha. Thiết Mộc Chân xoa đầu Oa Khoát Đài, hỏi:
- Này! Oa Khoát Đài, đối với chuyện này con thấy thế nào?
Bột Nhi Thiếp lên tiếng trách:
- Nó chỉ là một thằng bé 12 tuổi thì biết cái gì chứ?
- Hãy cứ để cho nó nói?
Oa Khoát Đài suy nghĩ một chốc, đáp:
- À, lần này người Chủ Nhi Khất không hề ra quân, đó là việc không đúng. Còn việc phụ Hãn chia chiến lợi phẩm cho họ là có ý nhắc nhở họ, phải thân mật giữa nhau như người một nhà. Nếu họ nhận lấy thì hai nhà sẽ hòa hợp trở lại với nhau, trái lại, nếu họ không nhận lấy thì chính là họ không muốn hòa hợp với chúng ta. Qua đó, người ở vùng thảo nguyên sẽ hiểu người Chủ Nhi Khất là không đúng, còn phụ thân là đúng.
Thiết Mộc Chân cười to ha hả. Người đứng chung quanh cũng phá lên cười theo. Oa Khoát Đài xấu hổ chạy đến sau lưng Khoát A Hắc Thần để trốn.
Thiết Mộc Chân nói:
- Này Oa Khoát Đài, để ban thưởng cho ý kiến hay của con, cha cho phép con được yêu cầu một việc.
Oa Khoát Đài rụt rè nói:

- Con, con muốn ngồi chiếc xe đại trướng đó, để cùng với cô, chú, các anh, các em trai, các em gái... đi một vòng chơi!
Thiết Mộc Luân vốn có tánh vui vẻ, mạnh dạn như con trai, bèn nói:
- Vậy còn chờ gì nữa! Cô sẽ dẫn chúng bây đi một vòng!
Bọn trẻ con đua nhau leo lên xe. Bỗng nhiên, từ trong cỗ xe chui ra một đứa con trai 7, 8 tuổi, hai mắt vẫn còn có vẻ buồn ngủ. Nó vừa giụi đôi mắt vừa lên tiếng hỏi:
- Đến đây là đâu vậy?
Thiết Mộc Chân cười to, nói:
- Con quên mất nó rồi chứ. Thưa mẹ, đây là một thằng bé trai chúng con nhặt được ở trại Tùng Thọ. Trong khi đó cổ nó đeo kiềng vàng, trước ngực còn cột một cái yếm da chồn có may biên bằng lụa vàng. Theo tập của người Mông Cổ, cứ khi nào nhặt được những đứa trẻ như thế đều phải xem như là người nhà. Cho nên con mang nó về đây.
- Thằng bé thật đáng yêu. Nhà ngươi tên gì vậy? - Kha Ngạch Luân hỏi thằng bé.
- Thưa phu nhân cao quí, tiện danh của con không đáng nói ra đâu!
Ta muốn biết tiện danh của nhà ngươi đó chứ!
- Con gọi là Thất Cát Hốt Thốc Hốt.
Mọi người nhìn nó tuy còn bé nhưng lại khôn ngoan không thua người lớn nên đều bật cười. Thất Cát Hốt Thốc Hốt không cười, nói:
- Tôi xin hỏi, vị nào là Kha Ngạch Luân phu nhân cao quí và hiền lành đâu?
- Chính ta đây!
- Ồ! Thiết Mộc Chân Khả Hãn có nói ngài sẽ thu dụng tôi làm con nuôi, vậy lời nói đó có đáng tin không?
- Tất nhiên!
- Tôi có thể nhìn lên trời cao để thề: Trời xanh ở trên, Thất Cát Hốt Thốc Hốt ở dưới...
Kha Ngạch Luân không chờ cho thằng bé nói hết lời, cảm thấy nó thật đáng yêu quá. Bà ôm chầm thằng bé vào lòng, hôn nó mấy lượt, nói:
- Mẹ tin rồi, mẹ tin rồi, con trai của mẹ!
Mọi người hết sức vui vẻ. Thiết Mộc Luân gọi các đứa bé chung quanh:
- Mau lên xe, cả Thất Cát Hốt Thốc Hốt nữa, chị sẽ chở các em đi một vòng cho vui.

Bốn đứa con nuôi của Kha Ngạch Luân gồm Khúc Xuất, Khoát Khoát Xuất, Bác Nhi Hốt, Thất Cát Hốt Thốc Hốt, bốn đứa con trai của Thiết Mộc Chân và hai đưa con gái cùng hò reo rồi trèo cả lên xe. Thiết Mộc Luân tung ngọn roi, tức thì cỗ xe đại trướng mang theo bao nhiêu tiếng cười đã chạy nhanh

vào đồng cỏ. Kha Ngạch Luân tươi cười nói:
- Xem hai đứa em gái của con đã gần 30 tuổi, rồi thế mà vẫn như con nít!
Cáp Tát Nhi nói:
- Mẹ còn nói nữa, mẹ đối với bọn anh em trai chúng con lúc nào cũng nghiêm khắc như một con ó trên trời sa xuống, còn đối với Thiết Mộc Luân thì mẹ dịu dàng nuông chiều giống y như một con cừu mẹ để mặc cho cừu con muốn đến bú lúc nào cũng được. Mọi người đều cười, ngay đến Kha Ngạch Luân cũng cười. Khoát A Hốt Thần ngơ ngát hỏi:
- Các người cười chi thế!
Bột Nhi Thiếp nói to để cho bà ta nghe:
- Cười mẹ của con có lòng thiên vị đó mà!
- Khoát A Hắc Thần vẫn nghe không rõ, nên nhắc lại sai lệch câu nói của Bột Nhi Thiếp, làm mọi người lại cười rộ lên. Người lão bộc Khoát A Hắc Thần vừa mù lại vừa điếc, thật là đáng thương. Tuy nhiên, Kha Ngạch Luân đối xử với bà ta như người nhà, lúc nào cũng để cho bà ta sống chung với mình, có đồ ăn ngon cùng ăn, có y phục đẹp cùng mặc. Những đứa con nuôi và những đứa cháu của Kha Ngạch Luân lúc nào cũng quanh quẩn bên Khoát A Hắc Thần để chơi đùa, nhưng tuổi của bà đã lớn quá rồi, cứ mỗi ngày bà càng gầy yếu hơn.
Trên đồng cỏ, Thiết Mộc Luân vừa đánh cỗ xe chạy như bay, vừa cao hứng cất tiếng hát:

Người lương thiện thì đông bằng hữu,
Con tuấn mã hay thì nhiều chủ nhân,
Đường sá thênh thang thì nhiều vết xe chạy,
Anh em đã nhiều mà thân nhân lại càng nhiều!

- Kìa cô hãy xem! - Truật Xích đưa tay lên chỉ về phía xa - Thiết Mộc Luân thấy ở đó có một toán chừng 50 người, mình trần đóng khố và đang khiêng gì đó đi chầm chậm về phía cỗ xe.

Thiết Mộc Luân cho xe chạy chậm lại. Lúc bấy giờ cô ta trông thấy số người của Thiết Mộc Chân cũng đang phi ngựa chạy nhanh về phía đám người kia, nên đoán biết đã xảy ra chuyện gì rồi. Thiết Mộc Luân lại đánh xe chạy nhanh về đám người đó.

Đám người đó đã dừng chân đứng lại. Họ đặt đồ vật họ đang khiêng xuống đất. Thì ra, đó là một xác chết. Số người của Thiếp Mộc Chân quì xuống, Thiết Mộc Luân giật mình đoán biết người chồng của mình đã gặp nạn, nên vội vàng nhảy xuống xe chạy bay tới đó Những đưa trẻ cũng nhảy cả xuống xe. Thiết Mộc Luân vạch đám đông chen vào, hỏi:
- Anh ấy làm sao rồi? Anh ấy làm sao rồi?
Bác Nhi Truật ứa lệ trả lời:
- Anh ấy. . . Anh ấy dẫn 60 binh sĩ mang chiến lợi phẩm đi tặng Chủ Nhi Khất, nhưng người Chủ Nhi Khất đã giết chết hơn 10 binh sĩ của ta, rồi lột sạch quần áo của 50 người này thả cho về. Riêng chồng em thì cũng bị người Chủ Nhi Khất sát hại!
Thiết Mộc Luân sững sờ quì xuống đất. Thiết Mộc Chân an ủi:
- Này, Thiết Mộc Luân, em phải cứng cỏi lên chứ!
Hai mắt Thiết Mộc Luân nhắm lại, ngất xỉu, té xuống đất. Anh em của Thiết Mộc Chân lay gọi một lúc, Thiết Mộc Luân mới từ từ mở mắt ra, vừa thở nặng nhọc vừa thốt lên hai tiếng:
- Báo thù!
Thiết Mộc Chân quát to một tiếng:
- Hãy lên ngựa! - Mọi người đua nhau nhảy lên chiến mã của mình. Mối mâu thuẫn giữa Thiết Mộc Chân và Tát Sát Biệt Khất rốt cục rồi phải giải quyết bằng chiến tranh. Sau một trận đánh Tát Sát Biệt Khất bị đánh bại. Người Chủ Nhi Khất như một bầy ruồi không còn đầu đàn, kêu réo hỗn loạn giữa một vùng thung lũng. Binh sĩ của bộ lạc Khất Nhan đứng trên đỉnh đồi chật nứt. Bỗng nhiên có một tiếng pháo hiệu làm cho mọi người đều hốt hoảng. Bác Nhi Truật la to:
- Khả Hãn có lệnh: Hiện nay Trát Sát Biệt Khất, Bất Lý Bột Khoát đứng lên làm phản đã bị bắt sống cả rồi. Tất cả những người Chủ Nhi Khất và người Bột Nhi Chỉ Cân đều là đồng tông đồng tộc, vậy nếu họ không chống trả nữa thì chúng ta vẫn xem họ là người một nhà! - đến chừng đó, người Chủ Nhi Khất mới thấy an tâm.

Tát Sát Biệt Khất, Bất Lý Bột Khoát, Mộc Hoa Lê, Hợp Đáp Cát Đãi đều bị trói giật cánh khuỷu ra sau lưng, giải đến trước mặt Thiết Mộc Chân. Tát Sát Biệt Khất, Bất Lý Bột Khoát và Mộc Hoa Lê đi tới mấy bước thì quì cả xuống đất, còn Hợp Đáp Cát Đãi vì quá sợ nên đã tiểu ra quần. Hai binh sĩ kè hai bên để anh ta quì xuống đất. Thiết Mộc Chân nhận ra Mộc Hoa Lê, nói:
- À, anh ta không phải Mộc Hoa Lê đấy sao? Này, Dã Lặc Miệt, tại sao lại phải xử tử một tên nô lệ?

Dã Lặc Miệt sờ lên vết thương đã rịt vải nhưng còn rướm máu trên đầu, đáp:
- Gã tiểu từ này đã bảo vệ chủ nhân của nó, liên tiếp giết chết hơn mười mấy binh sĩ của ta và làm bị thương sáu bảy binh sĩ khác.
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Vết thương trên đầu của nhà ngươi cũng bị nó chém phải không?
Dã Lặc Miệt chỉ biết nở một nụ cười chữa thẹn. Thiết Mộc Chân ra lệnh:
- Thả nó ra!
Dã Lặc Miệt chần chừ trong giây lát mới cắt bỏ sợi thừng trói Mộc Hoa Lê.
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Còn mã tấu của nó đâu?
Dã Lặc Miệt dùng hai tay đưa thanh mã tấu cho Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân trả lại cho Mộc Hoa Lê, nói:
- Từ nay trở đi, nhà ngươi làm Na Khả Nhi luôn theo sát bên ta. Ta cho phép nhà ngươi được mang mã tấu ra vào đại trướng của ta bất kể ngày đêm.
Đối với quyết định đó mọi người chung quanh đều giật mình. Mộc Hoa Lê dập đầu nói:
- Thưa Khả Hãn, Mộc Hoa Lê tôi từ nay về sau nếu có một tí hành động bất trung bất tín, bất nghĩa nào với ngài, thì xin ngài cứ cắt gân chân của tôi, cứ moi ruột gan của tôi! - Thiết Mộc Chân kéo Mộc Hoa Lê đứng dậy!
Giữa lúc đó Thiết Mộc Luân từ xa chạy bay tới. Cô ta nhảy xuống con ngựa đang chạy như bay và xông vào đám đông tóm lấy Tát Sát Biệt Khất, nói:
- Này Tát Sát Biệt Khất, chả lẽ nhà ngươi không phải cùng chung một ông cố với tôi sao? Chả lẽ tôi không phải là em gái họ của nhà ngươi sao? Thế tại sao ngươi quá tàn ác, đang tâm giết chết người chồng yếu đuối lương thiện của tôi? Nhà ngươi nói đi, hãy nói đi!
Thiết Mộc Chân giận dữ chỉ vào mặt Tát Sát Biệt Khất nói:
- Tát Sát Biệt Khất, lúc ban đầu nhà ngươi đề cử ta làm Khả Hãn đã hướng về trời xanh tuyên thệ: nếu Thiết Mộc Chân làm Khả Hãn, Tát Sát Biệt Khất tôi nếu có làm gì trái với lời thề, thì bằng lòng đầu rơi xuống đất. Bây giờ nhà ngươi còn gì để nói nữa không?
Tát Sát Biệt Khất cúi gầm mặt. Thiết Mộc Chân vừa định quay sang bộ hạ ra lệnh, thì từ trong đám đông Ngạch Lý Chân Phi chui ra la lớn:
- Khoan đã! Này Thiết Mộc Chân, ngươi... ngươi hãy giết chết ta trước đi! - Thiết Mộc Chân không khỏi giật mình.
Đôi mắt của Ngạch Lý Chân Phi trào lệ nhưng vẫn tỏ ra ngạo mạn, nói:
- Bớ Thiết Mộc Chân, ta không thể chứng kiến con trai ta bị ngươi giết! Nếu ngươi để ta trở thành một bà mẹ cô đơn không người nuôi dưỡng, thì chi bằng nhà ngươi hãy giết ta đi! - Vừa nói bà ta vừa ngồi bẹp xuống đất, ôm lấy đứa con trai.
Thiết Mộc Luân xông vào, nói:

- Bà... bà là một mụ già ác độc như ma quỉ! Bây giờ bà mới biết mất đi người thân là đau khổ ra sao ư? Còn tôi? Tại sao bà lại để cho con trai bà giết chết chồng tôi? Bây giờ thì đến lượt bà rồi. Bà hãy chứng kiến con trai bà bị giết! Rồi sau đó tới lượt bà! Tất cả đều chết như loài sâu bọ!
Tát Sát Biệt Khất vừa khóc vừa nói:
- Mẹ ơi, mẹ đừng đau buồn nữa, mẹ hãy quay mặt đi chỗ khác đi. Món nợ của con gây ra thì con phải tự trả!
- Bớ Tát Sát Biệt Khất! - Ngạch Lý Chân Phi khóc rống lên hết sức thảm thiết.
Thiết Mộc Chân tức giận nói:
- Thôi, đủ rồi! Bây giờ các người có nước mắt rồi phải không? Còn trước đây thì sao? Lúc các ngươi gây ra tội ác thì sao?
Ngạch Lý Chân Phi bỗng từ dưới đất đứng phắt dậy, xông về phía Thiết Mộc Chân, gào lên:
- Thiết Mộc chân ngươi hãy giết ta đi. Món nợ của chúng tôi thiếu các người, hôm nay chúng tôi bằng lòng lấy máu của người Chủ Nhi Khất để trả!
Thiết Mộc Chân xô Ngạch Lý chân Phi ra nói:
- Hãy mang bà ta đi
- Bớ Tát Sát Biệt Khất, con trai của mẹ!... - Ngạch Lý Chân phi bị một số binh sĩ lôi đi ra xa.
Thiết Mộc Chân quay sang Tát Sát Biệt Khất, nói:
- Này Tát Sát Biệt Khất ta có thể để cho Bất Lý Bột Khoát sống để anh ta chăm sóc cho Ngạch Lý Chân Phi. Không phải ta thương hại bà mẹ của anh đâu. Mà ta kính trọng đại phi của tiên Khả Hãn. Nhưng riêng ngươi thì phải chịu chết! Vì ngươi đã từng hướng lên trời cao để thề: Bằng lòng tôn Thiết Mộc Chân lên làm Khả Hãn; ngoài chiến trường nếu cãi lệnh của Khả Hãn thì bằng lòng chịu đầu rơi xuống đất; trong những ngày thái bình không tôn trọng mạng lệnh của Khả Hãn, thì bằng lòng bị xóa bỏ vợ con, bằng lòng bị vứt bỏ ở một vùng đất vô chủ!
Tát Sát Biệt Khất ngửa mặt lên, nói:
- Ngươi đừng nói nữa, ta bằng lòng dùng máu của ta để thực hiện lời ta đã thề!
- Thế thì tốt, Này Tát Sát Biệt Khất. Nhà ngươi là người Mông Cổ, nên ta không muốn để cho ngươi bị đầu rơi khỏi cổ, mà chỉ gói ngươi vào một tấm da bò!
Có người mang đến một tấm da bò vừa mới lột trải xuống đất, binh sĩ khiêng Tát Sát Biệt Khất bỏ vào giữa tấm da bò rồi gói lại cột thật chặt. Tát Sát Biệt Khất giãy giụa một lúc thì chết vì ngạt thở.
Thiết Mộc Chân nhìn Hợp Đáp Cát Đãi đang nằm chết trên mặt đất quát ra

lệnh:
- Trảm! - Một binh sĩ đưa cao mã tấu lên rồi chặt xuống tức thì chiếc đầu của Hợp Đáp Cát Đãi liền bị rơi xuống đất, Thiết Mộc Chân bỏ đi đến cạnh con chiến mã của mình.

Trong gian lều riêng của Kha Ngạch Luân, Thiết Mộc Luân đang chải đầu cho mẹ, cô ta nói qua giọng xót xa:
- Thưa mẹ, tóc mẹ càng ngày bạc càng nhiều.
Kha Ngạch Luân gượng cười đáp:
- Con chỉ biết nói dại. Mẹ của con đã hơn 60 tuổi rồi kia mà. Con ngựa Ô già lông nó cũng trở thành bạc nữa là.
Thiết Mộc Luân buồn bã nhớ lại thời gian đi qua thật nhanh. Ngày nào mẹ mình còn dẫn bọn mình đến bờ sông Onon để móc rau rừng, anh cả dẫn mình đi tát suối bắt cá. Những ngày đầy máu và nước mắt đó chỉ trong chốt lát đã trôi qua 30 năm. Như vậy, mẹ không già sao được? Trong vòng 30 năm đó, có ngày nào lại không gối đầu trên giáo trên đao, sẵn sàng chiến mã để đối phó với mọi bất trắc? Có năm nào mà không chém giết nhau, phải luôn sống trong sự hồi hộp kinh hoàng.
Thiết Mộc Luân chải xong tóc cho mẹ, lại thở dài, nói:
- Thưa mẹ, con đi về đây! - Nàng đứng dậy muốn bước đi.
Kha Ngạch Luân gọi nàng lại, nói:
- Này Thiết Mộc Luân, con lại đây.
Thiết Mộc Luân ngồi đối diện với mẹ. Kha Ngạch Luân kéo lấy tay con gái, nói:
- Này Thiết Mộc Luân, chồng con qua đời đã năm năm rồi, thế mà con vẫn lẻ loi như một con nhạn cô độc, bộ con tính sống một mình mãi hay sao?
- Thưa mẹ, mẹ lại nói tới chuyện đó rồi.
- Năm nay mẹ đã 61 tuổi, rồi đây có ngày mẹ sẽ già, sẽ mù, sẽ điếc, như Khoát A Hắc Thần. Tới chừng đó ai lo chuyện hôn nhân cho con?
- Năm cha con bị hại mẹ mới có 28 tuổi, không phải mẹ vẫn ở thế hay sao? Con năm nay đã ngoài 30 tuổi rồi.
- Nhưng mẹ có đến bốn đứa con trai và một đứa con gái đáng yêu là con. Hiện nay mẹ lại có thêm bốn đứa con nuôi nữa. Thế còn con? Ngay đến một đứa con cũng không có. Khi mẹ nhớ đến hoàn cảnh của con thì tim mẹ rướm máu!
Kha Ngạch Luân nói đến đây đã bật tiếng khóc. Thiết Mộc Luân cắn chặt môi dưới, cố dằn không cho hai dòng lệ chảy ra, một lúc lâu sau mới nói:
- Con là em gái của một Khả Hãn, chả lẽ lại đi làm vợ bé của một tướng lãnh đã kết hôn, hay là đi ưng một nô lệ chưa lập gia đình? Hạnh phúc và tình yêu của con đã chôn theo chồng con từ năm năm trước rồi. Nhưng đáng mừng là

con có chiến mã, có cung tên, có mã tấu và còn có sự hận thù luôn ghi nhớ trong lòng. - Thiết Mộc Luân nói xong bèn rút bàn tay ra khỏi tay mẹ, nhảy lên lưng ngựa bỏ chạy như bay.
Kha Ngạch Luân bước ra cửa lều, nhìn theo con gái đã phi ngựa chạy xa, đôi mắt bắt đầu mờ đi vì ánh lệ.
Bên ngoài gian lều riêng của Kha Ngạch Luân, Truật Xích và bốn anh em đang học cách chém bằng mã tấu, cách đâm bằng giáo dài. Để chuẩn bị cho những ngày tháng chém giết dai dẳng sau này, con cháu của Kha Ngạch Luân đều lấy việc học tập chiến đấu làm bài học đầu tiên trong đời sống. Chúng đã căng một tấm da bò mới lột giữa hai thân cây để làm một tấm bia. Đà Lôi là con út của Thiết Mộc Chân phi nhanh ngựa tới, huơ dao chém mạnh vào tấm da bò, nhưng chỉ để lại một vệt trắng trên đó. Oa Khoát Đài là người thứ hai phi ngựa tới huơ đao chém mạnh lên tấm da bò và để lại trên mặt da một vết chém khá sâu. Người thứ ba phi ngựa tới là Sát Hợp Đài. Anh ta trước khi lao đến tấm bia tỏ ra hoàn toàn tự tin cho ngựa chạy một vòng tại chỗ rồi mới cắn chặt hai hàm răng lao tới tấm da bò, vận dụng tất cả sức mạnh chém xuống một dao, làm cho tấm da bò bị chém đứt một đường khá lớn. Truật Xích cười nhạt và cũng không chuẩn bị lấy thế, phóng ngựa tới huơ đao chém mạnh, tức thì tấm da bò đã bị chém đứt làm hai.
Sát Hợp Đài bỗng xông về phía Truật Xích, huơ dao chém tới. Truật Xích dùng dao đỡ lưỡi dao của Sát Hợp Đài. Đà Lôi đứng ngoài thấy vậy không khỏi hốt hoảng, la to:
- Nhị ca , anh định làm gì vậy?
Sát Hợp Đài tỏ vẻ giận dữ, nói:
- Truật Xích là một kẻ tiểu nhân chỉ biết lợi dụng? Vừa rồi tôi đã chém tấm da bò đứt một đường lớn và anh ta đã lợi dụng vết chém trước của tôi để chém đứt tấm da bò ra làm đôi!
Truật Xích cãi lại:
- Không phải như vậy! Tôi không có làm như vậy!
- Chính anh đã làm như vậy!
- Tôi không có kia mà!
Oa Khoát Đài đứng bên cạnh nói:
- Chuyện đó mà có gì phải tranh cãi? Chúng ta cùng đến đó xem lại thì sẽ rõ ngay. Bốn anh em cùng nhảy xuống ngựa đi đến xem tấm da bò. Khi họ vạch ra thì ở một nửa của tấm da bò vết chém trước của Sát Hợp Đài vẫn còn y nguyên. Truật Xích được thế bèn nói:
- Thế nào? Tôi đâu có lợi dụng vết chém trước để chém đứt tấm da bò ra làm đôi?
Sát Hợp Đài vẫn còn tức giận, vứt bỏ nửa tấm da bò xuống rồi bỏ đi.
- Đứng lại! Truật Xích làm như vậy là không đúng! - Đó là tiếng nói của

Kha Ngạch Luân. Những đứa trẻ đều giật mình. Kha Ngạch Luân nói tiếp - Này Truật Xích, vừa rồi chắc là con phải vận dụng với một sức mạnh to lớn lắm phải không?
- Đúng vậy, con đã vận dụng toàn lực của con!
- Trước đó Sát Hợp Đài đã chém rách một đường trên tấm da bò, nếu con biết lợi dụng đường rách có sẵn để chém thêm một nhát dao, thì chẳng phải con đỡ dùng sức hơn hay sao?
- Tất nhiên, nhưng con không muốn làm như vậy.
- Đó chính là chỗ sai của con, các con đều là anh em phải không? Chỉ dựa vào sức mạnh của một mình con cũng không thể nào đánh bại được nước Kim, cũng như bao nhiêu đối thủ mạnh mẽ khác. Nhưng, nếu tất cả anh em các con đồng tâm hiệp lực thì sức mạnh sẽ lớn hơn nhiều. Có hiểu rõ không?
Oa Khoát Đài lên tiếng đầu tiên:
- Con hiểu rồi. Điều đó cũng giống như tổ mẫu A Lan đã dùng cách bẻ tên để dạy con đó mà!
Thiết Mộc Chân đã xuất hiện trước mặt các con, nói:
- Lời nói của Oa Khoát Đài là đúng. Thôi, các con đừng ở đây chém da bò nữa. Ta sẽ dẫn các con đi tham gia luyện quân như một người chiến sĩ chân chính.
Kha Ngạch Luân nói:
- Này Thiết Mộc Chân, bọn trẻ còn quá bé.
- Đó là con muốn chúng trưởng thành trên lưng ngựa - Thiết Mộc Chân thúc ngựa bỏ đi. Tất cả những đứa trẻ đều hoan hô rồi thúc ngựa chạy theo.
Trong lòng Kha Ngạch Luân có một cảm giác khó tả.
Những cuộc chiến tranh liên tục không bao giờ dứt trên thảo nguyên lại cuốn hút con cháu của bà ta vào trong đó. Kha Ngạch Luân đi khắp khểnh trở về gian lều của mình và kề miệng gần lỗ tai của Khoát A Hắc Thần nói lớn:
- Này Khoát A Hắc Thần, chúng ta cùng đi ăn cơm tối. Khoát A Hắc Thần vẫn ngồi yên. Kha Ngạch Luân dùng tay xô nhẹ bà ta một lượt nói tiếp - Thoát A Hắc Thần! Khoát A Hắc Thần...
Chiếc đầu của Khoát A Hắc Thần nghiêng qua một bên. Kha Ngạch Luân cả kinh, dùng bàn tay kề sát mũi bà ta để thăm dò hơi thở rồi đau đớn buông thõng cánh tay xuống... Bột Thiếp Nhi ẵm một bé gái từ ngoài chạy vào lên tiếng hỏi:
- Bà ấy ở đâu?!
- Kha Ngạch Luân dùng ánh mắt để chỉ cho Bột Nhi Thiếp trông thấy Khoát A Hắc Thần đang nằm dài trên tấm thảm. Bột Nhi Thiếp trao đứa con cho mẹ, rồi chậm chạp tới bên cạnh và ngồi xuống sát bà ta. Kha Ngạch Luân thở dài, nói:
- Như vậy có lẽ tốt hơn đối với bà ta. Bột Nhi Thiếp nhìn người lão bộc sống

với mình trong cảnh bị giam cầm tại khu vực của người Miệt Nhi Khất và đã chăm sóc cho mình suốt trong thời gian đó, nay đã rời nhân thế ra đi vĩnh viễn. Bột Nhi Thiếp nấc lên thành tiếng.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Chín
Trận Đánh Tại Khoát Diệc Điền

Trát Mộc Hợp sau khi biết tin Thiết Mộc Chân đang dần dần mạnh lên thì ông ta ăn ngồi không yên. Ông ta nghĩ bụng: Mình để cho Thiết Mộc Chân uống nhiều sữa ngựa quá rồi, nếu để cho hai cánh tay của Thiết Mộc Chân ngày càng khỏe thì sẽ có một buổi sáng sớm nào đó nó vặn đầu mình. Do vậy, Trát Mộc Hợp liền phái người đi liên lạc với một số bộ lạc như Hợp Đáp Cân, Sơn Chỉ Côn, Hoằng Cát Thích, Nải Man,... với ý đồ cùng bao vây Thiết Mộc Chân. Tháp Lý Hốt Đài nhớ lại bài học liên minh 13 bộ lạc trước kia, liền nhắc nhở Trát Mộc Hợp:
- Nghe nói người Miệt Nhi Khất và Tháp Tháp Nhi hiện nay đã khôi phục được sức mạnh. Đối với việc tiêu diệt Thiết Mộc Chân có lẽ còn tha thiết hơn cả ngài nữa.
Trát Mộc Hợp lắc đầu:
- Nhưng tôi từng chỉ huy liên quân cua Thiết Mộc Chân và Vương Hãn đánh bại người Miệt Nhi Khất.
- Điều đó thì có quan hệ gì? Không có những người bạn vĩnh cửu, mà cũng không có những kẻ thù vĩnh cửu. Chỉ cần thủ lĩnh Trát Mộc Hợp phái một người có tài ăn nói đến đấy để thuyết phục thì họ sẽ chịu xuất binh.
- Tôi nghĩ ông là người thích hợp nhất để làm công việc này!
- Tôi ư? - Tháp Lý Hốt Đài giật mình, nói tiếp – Không! Không! Tôi là con cháu của Yểm Ba Hài Hãn, tổ phụ của tôi bị họ bắt đem nộp cho triều đình nhà Kim đóng đinh lên con lừa gỗ. Tôi đi e rằng không thích hợp.
- Kìa, không phải vừa rồi thúc thúc đã nói không có bằng hữu vĩnh viễn, mà cũng không có kẻ thù vĩnh viễn đó sao? - Trát Mộc Hợp cười to Tháp Lý Hốt Đài tỏ ra hết sức lúng túng.
Trát Mộc Hợp ngưng tiếng cười, nói:
- Tháp Lý Hốt Đài thúc thúc, chú chỉ cần thay mặt tôi hoàn thành được chuyện này, thì tôi hứa sau khi đánh bại được Thiết Mộc Chân, sẽ chia một nửa bộ hạ và tài sản của hắn cho chú.
Lời hứa đó quả là một sự hấp dẫn. Thế là Tháp Lý Hốt Đài bằng lòng đi thử

thời vận.
Tháp Lý Hốt Đài từ giã Trát Mộc Hợp dẫn theo các dũng sĩ của bộ lạc Thái Xích Ô gồm Nạp Nha A, Chỉ Nhi Khoát A Đãi và Thoát Đóa cùng đi đến khu vực cư trú của người Tháp Tháp Nhi.
Khi đi tới gần đại trướng của Trát Lân Bất Hợp, Tháp Lý Hốt Đài cảm thấy hối hận, vì trước mắt ông ta đang có bốn chiếc chảo lớn bắt thành một dãy dài, bên dưới lửa cháy đỏ rực, trong chảo nước sôi bốc khói. Và bên ngoài đại trướng có để một chiếc bàn dài. Những người ngồi ở phía sau chiếc bàn là hai cha con Trát Lân Bất Hợp và Thoát Hắc Thoát A. Đôi mắt nhìn chòng chọc về phía ông ta. Người dẫn ông ta đi vào là Dã Khách Xa Liên ở phía sau thúc giục ông ta:
- Này thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài, xin mời vào!
Tháp Lý Hốt Đài vẫn đứng yên một chỗ, nhìn sững sờ vào mấy chiếc chảo to. Nạp Nha A từ phía sau xô nhẹ vào lưng Tháp Lý Hốt đài. Chừng đó ông ta mới dám bước tới.
Khi còn cách chiếc bàn dài không xa nữa, thì binh sĩ đứng xung quanh thét lên một tiếng và tất cả đều tuốt đao ra khỏi vỏ, chỉ thẳng vào bốn người của Tháp Lý Hốt Đài. Thoát Đóa cảm thấy hai chân mềm nhũn và té quỵ xuống, còn tháp Lý Hốt Đài thì hai chân đang run lẩy bẩy. Ông ta quay mặt nhìn lại Nạp Nha A và Chỉ Nhi Khoát A Đãi, thấy hai dũng sĩ này như không thèm để ý chi tới Trát Lân Bất Hợp và Tháp Lý Hốt Đài đang ngồi ở sau chiếc bàn, nên ông ta cũng thấy vững bụng hơn.
Trát Lân Bất Hợp đưa tay chỉ vào bốn cái chảo to hỏi qua giọng lạnh lùng:
- Này, Tháp Lý Hốt Đài, ông biết đây là cái gì không?
Tháp Lý Hốt Đài cất tiếng cười mơn, đáp:
- Đây là chảo to để nấu dê toàn tính.
- Sai rồi! - Trát Lân Bất Hợp nói tiếp - Sau chiến dịch liên minh của 13 bộ lạc, ông đã dùng 70 chiếc chảo to để nấu 70 tù binh thì tên gọi của nó đã thay đổi rồi. Hiện nay nó được gọi là "chảo to để nấu người toàn tính". Ông biết ngày hôm nay tại sao tôi bắt bốn chiếc chảo này trước cửa đại trướng của tôi không?
Tháp Lý Hốt Đài liều mạng trả lời:
- Đại để là thủ lĩnh Trát Lân Bất Hợp đang có chuyện vui gì đó chăng?
- Ông lại nói sai rồi! - Trát Lân Bất Hợp nói tiếp - Tôi đặt bốn chiếc chảo này là chuẩn bị đón ông tới đây đó. Này Đáp Lý Đài, ông đã trả lời sai hai vấn đề rồi làm cho tôi hết sức bực mình. Vậy bây giờ còn ba vấn đề nữa tôi sẽ hỏi ông, nếu ông có một vấn đề nào đó không trả lời được, thì tôi sẽ ném ông vào chảo để nấu! - Ông ta bèn ra lệnh - Bây đâu thêm củi vào cho củi cháy to lên!
Binh sĩ liền mang củi khô thêm vào từng bếp lửa. Tháp Lý Hốt Đài sợ đến

tái mặt. Xem ra ngày hôm nay chắc là khó vượt qua được cái ải này. Ông ta chưa kịp suy nghĩ nhiều, đã nghe Trát Lân Bất Hợp nêu ra câu hỏi thứ nhất:
- Ông đến đây để mời tôi ra quân giúp cho ông và Trát Mộc Hợp đánh Thiết Mộc Chân chứ gì? Vậy ông quên mất giữa tôi và ông là người Mông Cổ có mối thâm thù hay sao?
Tháp Lý Hốt Đài cố giữ trấn tĩnh, lại cất tiếng cười mơn và trả lời:
- Tôi không còn nhớ giữa chúng ta có mối thù hận gì.
Trát Lân Bất Hợp ra lệnh:
- Hãy ném ông ta vào chảo nước sôi!
Hai binh sĩ vừa xông tới để bắt Tháp Lý Hốt Đài, thì Nạp A Nha và Chỉ Nhi Khoát A Đãi liền tuốt dao ra chận lấy họ. Nạp A Nha nói:
- Này Trát Lân Bất Hợp, ngài chưa giải thích thủ lĩnh Tháp Lý Hốt Đài của chúng tôi trả lời sai chỗ nào.
- Ta có thể giải thích - Trát Lân Bất Hợp nói tiếp - này Tháp Lý Hốt Đài, cha ta đã gạt ông nội của ông là Yểm Ba Hài Hãn để nộp cho triều đình nhà Kim giết chết, vậy tại sao ông bảo giữa chúng ta không có hận thù gì?
Tháp Lý Hốt Đài vội vàng đáp:
- Dã Tốc Cai cũng chính vì việc này nên mới giết phụ thân của ông là Thiết Mộc Chân Ngột Cách. Một mạng đền một mạng, vậy món nợ đó coi như đã thanh toán xong.
- Nhưng tôi lại đầu độc giết chết thủ lĩnh của các ông là Dã Tốc Cai!
- Chính vì vậy nên chúng mình mới là bằng hữu.
- Cái gì?!
Đáp Lý Đài có vẻ mạnh dạn hơn, vì câu hỏi này thật quá dễ trả lời:
- Dã tốc Cai chiếm lấy địa vị thủ lĩnh vốn là phải thuộc về tôi, chính các ông đã giúp tôi giết hắn. - Trát Lân Bất Hợp ngồi trở xuống, thái độ hòa dịu rất nhiều. Tháp Lý Hốt Đài càng can đảm thêm, nói tiếp - Bạn của bạn là bạn, kẻ thù của kẻ thù càng là người bạn đáng tin cậy hơn. Tôi nói thế có đúng không?
Trát Lân Bất Hợp cười nhạt, nói:
- Ông đừng quá đắc ý, tôi còn một vấn đề nữa hỏi ông. Ông bảo tôi liên hợp với Trát Mộc Hợp, sau khi mọi việc xong xuôi, Thiết Mộc Chân, Vương Hãn đều bị tiêu diệt xong, thì Trát Mộc Hợp sẽ trở thành bá chủ của thảo nguyên. Tôi lấy máu đào của người Tháp Tháp Nhi để đổi lấy việc bị ngọn roi quất vào lưng mình bất cứ lúc nào, vậy có phải ông muốn đánh lừa tôi không?
Hai cha con Thoát Lý Thoát A dằn mạnh thanh đao xuống bàn:
- Nói!
Tháp Lý Hốt Đài trái lại mỉm cười, đáp:
- Bộ ông cho rằng tôi không biết Trát Mộc Hợp là đồ gì sao?

Trát Lân Bất Hợp và những người có mặt đều lấy làm lạ:
- Hả?
- Trát Mộc Hợp là người Trát Đáp Lan. Trong bộ lạc người Mông Cổ ba tiếng Trát Đáp Lan có ý nghĩa là gì chắc là ông có nghe rồi chứ - Tháp Lý Hốt Đài giải thích tiếp - Cụ tổ của ông ta là do một người đàn bà đang có chửa bị cướp về sinh ra, là tạp chủng, vậy ông ta làm sao xứng đáng giữ chức Khả Hãn của bộ lạc Mông Cổ?!
- Thế tại sao ông lại qui thuận dưới trướng của hắn?
- Tôi chẳng qua muốn mượn chuồng cừu của hắn để nuôi cừu con của mình. Chỉ cần các ông giúp Trát Mộc Hợp đánh bại Thiết Mộc Chân và Vương Hãn, thì sau đó chúng ta sẽ áp dụng chiến thuật nội công ngoại kích để tiêu diệt Trát Mộc Hợp. Tới chừng đó, tôi, ông và Thoát Hắc Thoát A sẽ chia ba vùng thảo nguyên
Trát Lân Bất Hợp đứng lên, bước tới bên cạnh Tháp Lý Hốt Đài nghiến răng nói:
- Khá khen cho "Khất Lân Thốc Hắc" ông! Dã Tốc Cai quả thật không hề nói sai, ông đúng là một gã ích kỷ và tham lam. Bây đâu, thêm củi vào cho củi cháy to lên!
Binh sĩ tuân lịnh thêm củi vào bếp. Trát Lân Bất Hợp đi về chỗ ngồi, nói:
- Hãy ném con cừu béo này vào chảo cho ta - Tháp Lý Hốt Đài sợ hãi đến run lên cầm cập, không còn đứng vững nữa. Cũng may có Nạp Nha A và Chỉ Nhi Khoát A Đãi mỗi người một bên đỡ lấy ông ta, không thì ông ta đã té quỵ xuống đất. Bọn binh lính người Tháp Tháp Nhi sau một tiếng tuân lệnh, đã vác ra bốn con cừu thả vào bốn chảo nước sôi. Đến chừng đó Trát Lân Bất Hợp mới phá lên cười to nói tiếp - Xin các vị khách phương xa ngồi vào bàn!
Tháp Lý Hốt Đài như được đại xá, đưa tay gạt mồ hôi trên trán muốn bước tới nhưng hai chân không còn nghe theo mạng lệnh nữa!

Thiết Mộc Chân đứng trên cỗ xe đại trướng, tầm nhìn của ông thấy rõ toàn bộ khu đất diễn tập.
Bốn người em trai gồm Tát Sát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Hợp Xích Ôn, Thiết Mộc Cách đứng thành một hàng.
Bốn đứa con trai gồm Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi đứng thành một hàng.
Bốn người con nuôi của Kha Ngạch Luân gồm Khúc Xuất, Khoát Khoát Xuất, Thất Cát Hốt Thốc Hốt, Bác Nhi Hốt đứng thành một hàng.
Bốn người gồm Bác Nhi Truật, Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Hợp, Hốt Tất Lai đứng thành một hàng. Bốn người gồm Đáp Lý Đài, A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi, Mông Lực Khắc đứng thành một hàng.

Bốn người gồm Truật Xích Đài, Bất Lý Bột Khoát, Khoát Nhi Xích, Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất cùng đứng một hàng...
Từng hàng tướng sĩ một trong tay đều cầm lưỡi dao cong, thúc ngựa phi như bay, người nào người nấy đều thở dồn và mồ hôi ra ướt cả mặt.
Trời đã hoàng hôn nhưng các tướng sĩ của Thiết Mộc Chân đều đứng thành đội ngũ ngay ngắn. Thiết Mộc Chân cưỡi ngựa đi vòng qua khắp các đội ngũ hỏi:
- Hỡi các tướng sĩ Mông Cổ của tôi, các người cảm thấy có mệt không?
Mọi người đều đồng thanh đáp lớn:
- Không mệt!
Thiết Mộc Chân đi đến bên cạnh Đà Lôi, hỏi:
- Này Đà Lôi, con thấy mệt không?
Đà Lôi ưỡn ngực lên, đáp:
- Không mệt!
- Còn Oa Khoát Đài thì sao? - Thiết Mộc Chân lại hỏi.
- Có hơi mệt, nhưng con vẫn chịu đựng nổi!
Thiết Mộc Chân tươi cười và to tiếng nói với các tướng sĩ:
- Tinh thần của Đà Lôi, thật đáng khen ngợi, còn đứa con thứ ba của tôi là Oa Khoát Đài đã trả lời rất thực tế. Tất cả mọi người đã trải qua hai ngày một đêm không rời lưng ngựa, tất nhiên phải cảm thấy mệt mỏi. Nhưng, khi tôi nhớ đến trận đánh với liên minh 13 bộ lạc cách nay 11 năm về trước, đó là một trận đánh mà chúng ta bị đánh bại, không phải chỉ vì chúng ta ít người, mà còn do chúng ta là một đội quân ô hợp. Hiện nay, người an đáp tốt của tôi là Trát Mộc Hợp lại phái sứ giả đi khắp bốn phương để liên kết với các bộ lạc khác. Nghe đâu trong đó có các bộ lạc như Hợp Đáp Cân, Sơn Chỉ Côn, Trát Đáp Lan đều cùng tổ tiên với người Mông Cổ, lại có cả bộ lạc Hoằng Cát Thích, một bộ lạc từng thông gia nhiều đời với Mông Cổ, trong đó có cả nhạc phụ của tôi. Ngoài ra, còn có các bộ lạc Tháp Tháp Nhi, Miệt Nhi Khất là những kẻ thù không đội trời chung của ta. Bọn chúng sắp sửa tràn đến đánh ta, muốn chặt đầu tất cả chúng ta, vậy mọi người nghĩ sao?
Dã Lặc Miệt cười hô hố, nói:
- Tôi còn muốn giữ lại cái đầu của tôi để uống rượu sữa ngựa chứ!
Truật Xích nói to:
- Chúng tôi phải chặt đầu chúng nó!
- Thế thì tốt, tôi muốn tất cả mọi người tiếp tục ngồi trên lưng ngựa suốt hai đêm một ngày! - Thiết Mộc Chân nói tiếp - Mọi người có thể ăn uống, nhưng không cho phép xuống ngựa, kể cả đứa con nhỏ nhất của tôi và chính bản thân tôi!
Đêm đã khuya các tướng sĩ có người ngồi ngủ gục trên lưng ngựa, có người ăn uống và cũng có người liên tục đập muỗi.

Đáp Lý Đài, Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn cùng thúc ngựa đến sát bên nhau.
Hốt Sát Nhi hỏi:
- Này bá phụ A Lặc Đàn, này thúc thúc Đáp Lý Đài, các vị chịu đựng nổi không?
A Lạc Đàn thở ra một hơi dài, đáp:
- Còn có cách nào khác hơn được?
Đáp Lý Đài tỏ ra rất bất mãn, nói:
- Tôi và anh tóc đã bạc trắng, thế mà vẫn còn phải chịu đựng sự hành hạ này?
Hốt Sát Nhi nói qua giọng giận hầm hầm:
- Nếu đi đánh người Tháp Tháp Nhi hoặc người Miệt Nhi Khất, thì đó là cái lẽ đương nhiên, nhưng lần này Thiết Mộc Chân lại đánh nhau với anh bạn kết nghĩa và nhạc gia của mình!
Đáp Lý Đài và A lặc Đàn lộ rõ sắc tức giận trên mặt. Hốt Sát Nhi nói:
- Trước đây phải chi đề cử bá phụ A Lặc Đàn giữ chức Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan thì tốt rồi. Vì bá phụ là con trai trưởng của Khả Hãn Hốt Đồ Thích, lại là trưởng bối, tuổi cao đức trọng...
- Đáp Lý Đài trông thấy có người đi tới, bèn dùng khuỷu tay thúc nhẹ Hốt Sát Nhi, thế là ba người ngưng ngang câu chuyện. Riêng Đáp Lý Đài thì quá sợ hãi trước những lời nói của Hốt Sát Nhi. Ông ta sợ thằng cháu này lại nói thêm nữa thì ông ta sẽ mất đầu dễ như chơi, nên ông ta đã thúc ngựa bỏ đi.
Hốt Sát Nhi có ý bất mãn, quay sang A Lạc Đàn nói:
- Con thỏ già tham lam này, vừa muốn ăn lại vừa sợ bị sụp bẫy!
A Lạc Đàn thở dài đáp:
- Cẩn thận một tí cũng tốt, bây giờ mà còn nói chuyện đó là đã muộn rồi.
Hốt Sát Nhi nói:
- Không muộn, thúc thúc, tôi lại sách động thêm một số người Chủ Nhi Khất của Bất Lý Bột Khoát là...
Giữa lúc Hốt Sát Nhi muốn sách động người Chủ Nhi Khất gây ra nội loạn, thì tại Khoát Diệc Điền đâu đâu cũng thấy những cây đuốc và những đống lửa cháy sáng rực và đâu đâu cũng có những "Cổ Liệt Diên" do những chiếc xe bao thành vòng tròn tạo nên. Trát Mộc Hợp đã tập trung người ngựa của bộ lạc đông đến mấy vạn người có mặt tại địa điểm này.
Trên bờ nơi ba con sông hợp lưu có cột một con ngựa con, một con la và để sẵn hai vò rượu.
Thủ lĩnh của 12 bộ lạc trong đó có Trát Mộc Hợp, Tháp Lý Hốt Đài, Thoát Hắc Thoát A, Trát Lân Bất Hợp, v.v... cùng đứng thành một hàng và ở phía sau là các tướng lãnh của các bộ lạc. Năm đó là năm 1201, tức năm Thiết Mộc Chân được 39 tuổi. Thế lực mới vươn lên của Thiết Mộc Chân và thế lực cũ mà Trát Mộc Hợp là hai thế lực đại biểu sắp sửa bùng nổ một cuộc đọ

sức mang tính chất quyết định qua trận đánh Khoát Diệc Điền.
Trát Lân Bất Hợp cỡi sợi dây nịt quàng ngang cổ, một tay cầm nón đưa lên cao, một tay đấm mạnh vào ngực, nói:
- Xin ba dòng sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, Căn Hà và Đắc Nhĩ Mộc Nhĩ làm chứng. Tôi là Trát Lân Bất Hợp khi mới vừa biết đi, phụ thân của Thiết Mộc Chân đã giết cha tôi. Trước đây năm năm, Thiết Mộc Chân lại cấu kết với Vương hãn Thoát Oát Lân đồng lõa với triều đình nhà Kim giết chết thủ lĩnh bộ lạc Tháp Tháp Nhi của chúng tôi là Miệt Ngột Chân Tiếu Lý Đài và mấy nghìn người khác. Chúng đã trở thành chó săn chim mồi của người Nữ Chân.
Thoát Lý Thoát A cỡi sợi dây nịt của mình choàng qua cổ, một tay đưa cao chiếc nón, rồi quì xuống đất, một tay khác đấm vào ngực nói:
- Xin ba dòng sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, Căn Hà và Đắc Nhĩ Mộc Nhĩ làm chứng, phụ thân của Thiết Mộc Chân đã cướp đi người vợ mới cưới của Xích Liệt Đô thuộc bộ lạc Miệt Nhi Khất; Thiết Mộc Chân lại nhiều lần tập kích chúng tôi, làm cho Hợp A Đài và mấy nghìn người Miệt Nhi Khất khác bị sát hại, hằng vạn phụ nữ Miệt Nhi Khất bị bắt làm nô dịch.
Tháp Lý Hốt Đài cũng có những động tác như trên, đưa tay đấm lồng ngực, nói:
- Xin ba dòng sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, Căn Hà và Đắc Nhĩ Mộc Nhĩ làm chứng. Tên Thiết Mộc Chân được nước Kim phong làm thủ lĩnh để chỉ huy các bộ lạc, đã trở thành một con sói hung dữ trên đồng cỏ, uy hiếp đến sự sống còn của 12 bộ lạc chúng tôi. Quân đội của từng bộ lạc chia ra thì yếu, nhưng tập hợp lại thì mạnh. Nếu 12 bộ lạc chúng tôi đơn độc tác chiến thì không phải là đối thủ của hắn, nhưng liên hợp lại thì không sợ gì không chiến thắng được hắn. Chúng tôi đã đề cử Trát Mộc Hợp, một con ngươi có tài năng siêu quần làm Hãn của các Hãn để đối phó với con sói dữ đó!
Thủ lĩnh của các bộ lạc khác cũng quì cả xuống, đưa tay đấm ngực nói:
- Xin ba dòng sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, Căn Hà và Đắc Nhĩ Mộc Nhĩ làm chứng. Sự phối hợp cần phải chung một lòng, hành động của thị tộc cần phải có tù trưởng, sự liên hợp của các bộ lạc không thể thiếu một Khả Hãn. Chúng tôi bằng lòng đề cử Trát Mộc Hợp làm Hãn của các Hãn: Cổ Nhi Hãn!. Tiếng trống, tiếng nhạc liền đánh rộn lên, các binh sĩ hò hét như sấm động:
- Trát Mộc Hợp là Hãn của các Hãn; Trát Mộc Hợp: Cổ Nhi Hãn!
Trát Mộc Hợp cỡi sợi dây nịt choàng ngang cổ, một tay đưa cao chiếc nón rồi quì xuống, tay kia đấm vào ngực, nói:
- Xin ba dòng sông Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, Căn Hà, Đắc Nhĩ Mộc Nhĩ làm chứng: Thiết Mộc Chân là an đáp ba lần kết nghĩa với Trát Mộc Hợp tôi, nhưng anh ta không giữ lời thề đồng cam cộng khổ, mà lại giết chết người

anh em ruột của tôi là Đãi Sát Nhi. Hôm nay tôi được đề cử làm Cổ Nhi Hãn, sẽ thay mặt cho 12 bộ lạc cùng nêu cao chính nghĩa, giết chết Thiết Mộc Chân và người tiếp tay cho chúng là Vương hãn Thoát Đóa Lân của bộ lạc Khắc Liệt tin thờ Cảnh giáo!
Hai người đàn ông lực lưỡng cởi trần, một tay nắm chặt hai lỗ tai của hai con ngựa, một tay khác cầm dao nhọn đâm thẳng vào trán chúng, tức thì máu tươi bắn vào vò rượu.
Mười hai thủ lĩnh cùng bưng vò rượu lên uống đến cạn. Trát Mộc Hợp ngửa mặt nhìn trời, nói:
- Vị chúa của trời đất có nghe rõ không? Nay chúng tôi cùng thề một cách trang trọng: Nếu ai phản lại lời thề , tiết lộ lời thề , thì sẽ chịu chung số phận như bờ sông sụp đổ này!
Có không biết bao nhiêu bàn chân giậm mạnh xuống bờ sông, tức thì đất ở bờ sông liền sụp đổ nghe ầm ầm.
Trát Mộc Hợp lại nói to:
- Ai phản bội lại lời thề, tiết lộ lời thề, thì sẽ chịu chung số phận như thân cây bị đốn ngã này!
Có không biết bao nhiêu mã tấu cùng một lúc chặt vào thân cây và thân cây to liền đổ ập.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Chín (2)

Cũng giống như trước kia, những trận đánh lớn giữa bộ lạc với bộ lạc thông thường chẳng những huy động tất cả những người đàn ông phải xuất chinh, mà còn huy động toàn thể mọi người trong bộ lạc. Hợp Đáp An cũng đi theo với chồng đến Khoát Diệc Điền, cô ta đang quì dưới bóng trăng ở bên trong "Cổ Liệt Diên" của người Thái Xích Ô nhắm hai mắt khấn vái:
- Hỡi Thiết Mộc Chân, anh còn nhớ Hợp Đáp An, người con gái đã giúp anh trốn vào đống lông cừu hay không? Cô ta đang van vái cho anh sẽ được trời cao có mặt ở khắp nơi và có mọi thứ tài năng, đem lòng nhân từ và sức mạnh để phù hộ cho anh đây!
Đôi mắt đang nhắm của cô ta tuôn trào hai dòng lệ. Bỗng nhiên, có một tiếng động làm cho cô ta giật mình, mở mắt:
- Ai! Ai ở đó vậy? - Đức Tiết Thiền từ trong bóng tối bước ra. Hợp Đáp An hỏi - ông là ai vậy?
- Tôi là Đức Tiết Thiền ở bộ lạc Hoằng Cát Thích.

- Đức Tiết Thiền ư? Có phải là phụ thân của Bột Nhi Thiếp, vợ Thiết Mộc Chân hay không?
- Đúng vậy!
- Ông muốn gì?
- Tôi muốn đi tìm một cô gái tên gọi Hợp Đáp An, trước kia được Thiết Mộc Chân hứa sẽ cưới làm vợ.
- Tìm cô ta có chuyện gì? Cô ta đã lấy chồng rồi!
- Nhưng lương tâm của cô ta không hẳn đã đem ra làm của hồi môn chứ?
- Có những người dám bán đứng cả con gái, con rể, vậy lương tâm của họ đổi được mấy tấm da cừu?
Đức Tiết Thiền chụp lấy cổ tay của Hợp Đáp An nói:
- Tôi không hề nhận lầm cô. Mau, hãy dẫn tôi đi gặp cha và anh cô!
Hợp Đáp An dẫn Đức Tiết Thiền vào gian lều Mông Cổ của gia đình và nói rõ ý định của Đức Tiết Thiền tìm tới đây cho cha nghe. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nhìn Đức Tiết Thiền với anh mắt hoài nghi. Đức Tiết Thiền liền trải một tấm bản đồ vẽ trên vải xuống mặt đất nói:
- Tôi là Đức Tiết Thiền, tôi không có cách nào để ngăn chặn những thủ lĩnh của bộ lạc Hoằng Cát Thích tham gia vào cuộc liên minh này, nhưng tôi biết bất cứ người nào trong số họ cũng đều không có điều kiện giành được ngôi vị cao, cho dù có dựa vào những tên gian tế miệng nói khác mà lòng dạ nghĩ khác, hoặc dựa vào cái dũng của kẻ thất phu, bọn họ cũng không thể chiến thắng nổi con rể của tôi là Thiết Mộc Chân.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nói với Hợp Đáp An:
- Con đi ra ngoài canh chừng một tí - Hợp Đáp An liền bước ra ngoài. Trong gian lều chỉ còn lại Tỏa Nhi Hãn Thất Thích và Đức Tiết Thiền. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích làm ra vẻ lạnh nhạt, nói tiếp - Thưa Đức Tiết Thiền đại nhân, ngài nói với tôi vấn đề này thử hỏi có ích lợi gì?
- Để cho binh sĩ của con rể của tôi bớt đổ máu. Ở đây tôi có một tấm bản đồ, bên trên ghi chú bằng chữ Khiết Đan, vẽ rõ tình hình bố trí lực lượng của 12 bộ lạc do Trát Mộc Hợp cầm đầu. Tôi không có cách nào để thoát thân, nên đành phải tới đây nhờ sự giúp đỡ của các vị.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích xem qua tấm bản đồ nói:
- Này, Đức Tiết Thiền, với cái tên của ngài đã chứng tỏ ngài là một người trí tuệ siêu quần, cho nên mới nghĩ ra diệu kế này để hãm hại chúng tôi. Chúng tôi là những người nô lệ, nên có bổn phận phải phục tùng chủ nhân của chúng tôi.
- Ông nói như vậy tức là chưa tín nhiệm tôi chứ gì?
- Ngài biết rõ Thiết Mộc Chân là người không biết chữ Khiết Đan, nên ngài mới sử dụng cái chiêu này để thử lòng dạ cha con chúng tôi xem phải chăng chúng tôi có ý định phản bội lại người trong tộc của chúng tôi! Vậy, xin ngài

hãy rời đi!
Đức Tiết Thiền tươi cười nói:
- Không, Bột Nhi Thiếp có học chữ Khiết Đan với tôi, còn Thiết Mộc Chân cũng có học chữ Khiết Đan với Bột Nhi Thiếp. Tôi biết rõ các vị từng cứu Thiết Mộc Chân thoát khỏi lưỡi dao sát nhân của Tháp Lý Hốt Đài, cho nên tôi mới đến đây để nhờ cậy các vị. Nếu tôi muốn hại các vị, chỉ cần nói ra chuyện các vị cứu thoát Thiết Mộc Chân trước kia thì cũng đủ rồi!

Hợp Đáp An đứng ngoài lều thấy Tỏa Nhi Hãn Thất Thích vẫn chưa chịu tin Đức Tiết Thiền là người có thành tâm, lại thấy cha mình cứ liên tục thối thoát, bèn bước vào chụp lấy tấm bản đồ, nói:
- Để con đi!
Bây giờ thì Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đã hoàn toàn tin tưởng lòng thành thật ở Đức Tiết Thiền, bèn lấy tấm bản đồ lại, nói:
- Ngựa già quen đường cũ, vậy hãy để tôi đi! - Đến chừng đó Đức Tiết Thiền mới thở phào một hơi dài.
- Tỏa Nhi Hãn Thất Thích bước ra khỏi lều, Đức Tiết Thiền và Hợp Đáp An cũng bước ra theo. Hợp Đáp An nhìn theo bóng của người cha và của Đức tiết Thiền mỗi người đi một con đường khác, lại quì xuống thành tâm khấn vái: "Xin trời cao hãy phù hộ cho cha tôi đưa bức thư này tới nơi. Hãy phù hộ cho Thiết Mộc Chân qua khỏi tai nạn, phù hộ cho anh ấy được bình an vô sự?"

***

Kha Ngạch Luân ngồi nhìn Tỏa Nhi Hãn Thất Thích ăn ngấu nghiến như cọp đói, trong khi đó Thiết Mộc Chân và hai vị chỉ huy của ông ta là Dã Lặc Miệt, Bác Nhi Truật đang xem tấm bản đồ của Đức Tiết Thiền. Bột Nhi Thiếp chỉ vào tấm bản đồ nói với mọi người:
- Nơi đây là chỗ hợp lưu giữa ba con sông Onon, Căn Hà và Đắc Nhĩ Mộc Nhĩ. Liên quân của 12 bộ lạc sẽ xuất phát tại địa điểm này. Tháp Lý Hốt Đài của bộ lạc Thái Xích ô, Thoát Hắc Thoát A và Hốt Đô của bộ lạc Miệt Nhi Khất, bộ lạc Nải Man, bộ lạc Oát Diệc Thích Thích cùng làm tiên phong. Họ sẽ từ nơi này... là núi Cổ Liên Lặc Cổ tiến quân đánh chúng ta. Liên quân của họ cần phải đi qua Ngột Thích Khất Nha, A Lan Tái, Khoát Diệc Điền...

Bỗng ở ngoài lều có tiếng ồn ào như đang xảy ra chuyện rắc rối gì. Đúng như sự tiên liệu của Thiết Mộc Chân, Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn đã sách động người Chủ Nhi Khất, bảo là bộ lạc Hoằng Cát Thích đã tham gia vào liên quân của 12 bộ lạc. Ngạch Lý Chân Phi nhớ lại việc đứa con trai của mình bị giết, nên muốn đem tất cả sự oán hận đó trút lên đầu Bột Nhi Thiếp. Bà ta cùng người cháu là Bất Lý Bột Khoát dẫn theo mấy trăm người Chủ Nhi Khất, trên tay cầm đuốc cháy sáng, ồ ạt kéo tới đại trướng của Thiết Mộc Chân. Tốc Bất Đài đang đứng gác liền chận họ lại nói:
- Các người định làm gì vậy?
Bất Lý Bột Khoát giận dữ quát to:
- Chúng tôi yêu cầu Thiết Mộc Chân phải giết chết tên phản nghịch Bột Nhi Thiếp cũng như đã giết chết tên phản nghịch Tát Sát Biệt Khất trước kia!
- Phải giết chết Bột Nhi Thiếp! Phải giết chết Bột Nhi Thiếp!
Hơn 100 người hò hét và đang đổ dồn về phía đại trướng của Thiết Mộc Chân.

Tốc Bất Đài muốn ngăn chặn họ, nhưng bị Bất Lý Bột Khoát là một dũng sĩ số một của người Chủ Nhi Khất, có sức mạnh phi thường, chỉ xô tay xô một cái thì Tốc Bất Đài đã bị đẩy lui về phía sau hai ba bước, rồi té ngồi xuống đất. Hốt Tất Lai bước tới ngăn chặn cũng bị Bất Lý Bột Khoát ném ra xa. Ngạch Lý Chân Phi chẳng khác gì một người điên đang gào thét, đốc thúc mọi người tràn vào đại trướng của Thiết Mộc Chân. Các binh sĩ cảnh vệ đều bị họ đẩy sang một bên. Mộc Hoa Lê đang có trách nhiệm gác trước cửa trướng liền cùng các binh sĩ khác bước ra. Tiếng nói của ông ta không to nhưng có một sức mạnh khuất phục được đối phương:
- Hãy đứng lại!
Bất Lý Bột Khoát không khỏi giật mình, vì anh ta biết người này không dễ đối phó. Ngạch Lý Chân Phi đưa tay chỉ thẳng vào mũi của Mộc Hoa Lê, to tiếng quở trách:
- Nhà ngươi ư? Nhà ngươi chẳng qua là một tên nô lệ của người Chủ Nhi Khất, tại sao lại dám chận đường ta? Hãy cút đi cho ta! Mộc Hoa Lê vẫn đứng yên tại chỗ, không tự cao mà cũng không tự ti, lên tiếng đáp:
- Thưa Ngạch Lý Chân Phi, tôi hiện giờ là Na Khả Nhi của Khả Hãn, vậy nếu không có lịnh cho phép của Khả Hãn, thì bất cứ ai cũng không được bước tới một bước.
Ngạch Lý Chân Phi cả giận, nói:
- Này Bất Lý Bột Khoát, hãy tống cổ gã tiểu tử này cho ta!

Bất Lý Bột Khoát vừa muốn động thủ, thì Mộc Hoa Lê đã nhanh như chớp tuốt đao ra và mũi đao đã kề sát cổ Bất Lý Bột Khoát. Anh ta đứng yên như trời trồng, trong khi đám đông cũng không ai dám tràn tới nữa. Tốc Bất Đài và Hốt Tất Lai cũng vội vàng đến tương trợ. Mũi đao của Mộc Hoa Lê vẫn kề sát cổ Bất Lý Bột Khoát, nói:
- Hãy lui ra? Tất cả hãy lùi về phía sau cho ta!
Bất Lý Bột Khoát và số người của bộ lạc Chủ Nhi Khất đều đua nhau bước lui. Thiết Mộc Chân, Bột Nhi Thiếp, Bác Nhi Truật, Dã Lặc Miệt cùng bước ra trước đại trướng. Thiết Mộc Chân nói:
- Có phải thím Ngạch Lý Chân Phi đó không? Có việc gì vậy?
Mộc Hoa Lê thu lưỡi đao trở về, đám đông người Chủ Nhi Khất lại tràn lên. Ngạch Lý Chân Phi ra hiệu cho đám đông im lặng, rồi lên tiếng hỏi Thiết Mộc Chân:
- Này Thiết Mộc Chân, ngươi giết con trai ta là Tát Sát Biệt Khất vì nó phản bội lại ngươi, vì ngươi là Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan, phải không? - Thiết Mộc Chân đáp:
- Anh ta chẳng những phản bội lại tôi, mà còn phản bội lại tổ tiên của người Mông Cổ!
Ngạch Lý Chân Phi hỏi:
- Nếu vậy, có người tiếp tục phản bội thì nhà ngươi có xử tử hay không?
Thiết Mộc Chân trả lời một cách quả quyết:
- Có!
Ngạch Lý Chân Phi nói:
- Tốt, vậy ta hỏi nhà ngươi, có phải bộ lạc Hoằng Cát Thích đã tham gia vào liên minh của Trát Một Hợp không? Có chuyện đó không?
- Có!
- Nhạc phụ của nhà ngươi là Đức Tiết Thiền cũng tham gia vào liên minh đó phải không?
- Phải!
- Phải là tốt rồi! Bây đâu, hãy mang tấm da bò đã chuẩn bị sẵn tới đây!
Có người mang một tấm da bò mới vừa lột đến trải ra mặt đất.
Ngạch Lý Chân Phi hung hăng nói:
- Bớ Thiết Mộc Chân, ta yêu cầu nhà ngươi hãy giết chết Bột Nhi Thiếp, con gái của Đức Tiết Thiền cũng như từng giết chết con trai của ta - Bà ta chòm tới chụp lấy Bột Nhi Thiếp. Đám đông người Chủ Nhi Khất cùng reo vang:
- Giết chết Bột Nhi Thiếp!

Bột Nhi Thiếp muốn xô Ngạch Lý Chân Phi ra, nhưng do bị đám đông dồn

ép nên không làm gì được. Bốn anh em của Thiết Mộc Chân, bốn người con nuôi của Kha Ngạch Luân, bốn đứa con trai của Thiết Mộc Chân ghét người Chủ Nhi Khất đang gây rối, nên đã thúc đội kỵ mã của họ chia thành hai cánh đến bao vây đám đông. Người Chủ Nhi Khất sợ hãi im tiếng ngay, không dám la ó nữa. Ngạch Lý Chân Phi giận dữ nói:
- Các người định làm gì? Bộ muốn ỷ thế hiếp đáp người ta hả? Hôm nay ta phải lấy lại sự công bằng cho toàn thể bộ lạc Khất Nhan?
- Bà ta đưa tay chỉ về hướng có ánh lửa bừng sáng. A Lặc Đàn, Đáp Lý Đài, Hốt Sát Nhi đang dẫn hàng nghìn hàng vạn binh mã đã xuất hiện trước mắt.
Kha Ngạch Luân cũng bước ra cửa, nói:
- Ngạch Lý Chân Phi, tôi sẽ giúp bà lấy lại sự công bằng.
Bà bèn cho gọi tỏa Nhi Hãn Thất Thích bước tới, nói:
- Mời ông ra đây - Có người đưa cao ngọn đuốc để chiếu sáng. Kha Ngạch Luân nói tiếp - Ngạch Lý Chân Phi, bà có nhận ra người này không?
Ngạch Lý Chân Phi không khỏi hoang mang, trong khi đó thì Bất Lý Bột Khoát đã nhận ra Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, bèn nói:
- Ông ta dường như là nô lệ chuyên vắt sữa ngựa cho Đáp Lý Hốt Đài ở bộ lạc Thái Xích ô.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nói lớn:
- Phải! Tên tôi gọi là Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, tôi đến đây để báo tin với Thiết Mộc Chân Khả Hãn giúp cho Đức Tiết Thiền.
- Hả hả hả! Ngạch Lý Chân Phi bắt đầu nói ngang không cần biết lẻ phải! Ai tin được lời nói của một tên nô lệ!
Kha Ngạch Luân lại đưa cao tấm bản đồ lên, nói:
- Đây là tấm bản đồ của sui gia tôi đưa tới, bên trên có những dòng chữ Khiết Đan giống như những dòng chữ Khiết Đan viết trên tấm bia của Yểm Ba Hài, vậy xin các tướng lãnh của các bộ lạc hãy xem qua!
Các tướng đều bước tới xem tấm bản đồ và đều gật đầu.
Thiết Mộc Chân nhân cơ hội đó bèn quay sang Biệt Lặc Cổ Đài, nói:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, không khuất phục được Bất Lý Bột Khoát thì cũng sẽ không khuất phục được người Chủ Nhi Khất.
- Vậy theo ý đại ca phải làm sao?
- Cùng quyết đấu với hắn, nhà ngươi dám không?
- Tiểu đệ dù phải chết vạn lần cũng không từ chối!
Hốt Sát Nhi thấy chuyện lớn đã hỏng và muốn tránh khỏi phải bị nghi ngờ bèn to tiếng nói với đám đông:
- Ồ! Té ra chỉ là một sự hiểu lầm, vậy hãy giải tán đi, giải tán đi!
- Đám đông nghe thế đều bỏ đi tứ tán. Số người Chủ Nhi Khất cũng muốn rời đi.
Biệt Lặc Cổ Đài cũng nói lớn:

- Bớ Bất Lý Bột Khoát, bộ nhà ngươi tính bỏ đi êm như thế sao?
- Bất Lý Bột Khoát đang tiu nghỉu, muốn rời đi cho nhanh, nhưng nghe Biệt Lặc Cổ Đài nói thế không khỏi giật mình. Anh ta quay đầu lại nhìn Biệt Lặc Cổ Đài với đôi mắt cảnh giác. Biệt Lặc Cổ Đài nói tiếp:
- Nhà ngươi vừa rồi đã bôi nhọ Đại phi của Khả Hãn, tức bôi nhọ chị dâu cả của ta là Bột Nhi Thiếp. Khả Hãn có thể không trách chi ngươi, nhưng ta sẽ thay mặt cho chị dâu cả của ta đòi công bằng với ngươi!
- Hốt Sát Nhi sợ trở về tay không mà không lập được chiến công gì, nên khi thấy Biệt Lặc Cổ Đài nhảy ra thì đôi mắt của anh ta sáng lên nói:
- Bộ anh muốn quyết đấu hả?
Bất Lý Bột Khoát trong lòng đang mất bình tĩnh, nên vội vàng khoát tay lia lịa nói:
- Không! Không! Bây giờ tôi trân trọng xin lỗi Đại phi Bột Nhi Thiếp!
Bột Nhi Thiếp hiểu rõ ý định của Thiết Mộc Chân nên đáp lại một cách cứng rắn:
- Sự tôn nghiêm của người Hoằng Cát Thích chúng tôi không cho phép ai xúc phạm!
Dã Lạc Miệt là một con người thông minh, nên cũng hiểu được ý đồ của Thiết Mộc Chân, bèn cố tình khiêu khích Bất Lý Bột Khoát:
- Này Bất Lý Bột Khoát, nghe nói nhà người có sức mạnh vô địch, thì ra anh chỉ là một gã nhát gan!
Nhóm người của Tốc Bất Đài cùng phá lên cười to. Biệt Lặc Cổ Đài không chờ đối phương tỏ thái độ, bèn nhanh nhẹn nhảy bổ tới. Bất Lý Bột Khoát cũng nhanh nhẹn tránh sang một bên. Biệt Lặc Cổ Đài lại nhảy tới một lần nữa. Bất Lý Bột Khoát muốn sớm thoát khỏi chuyện rắc rối, nên hoàn toàn đối phó một cách bị động và mong sẽ có người đứng ra giải vây giúp cho anh ta. Trong khi mất cảnh giác, anh ta bị Biệt Lặc Cổ Đài tóm lấy một cánh tay. Thế là hai người bắt đầu ôm cứng lấy nhau. Biệt Lặc Cổ Đài liên tục tấn công, nhưng Bất Lý Bột Khoát chỉ lo phòng thủ, nên anh ta không thể chiến thắng. Người Chủ Nhi Khất thấy thủ lĩnh của mình hoàn toàn bị động đều to tiếng la hét. Bất Lý Bột Khoát thoát được ra ngoài và bắt đầu chuyển thế thủ thành thế công. Nói về việc đấu vật cũng như sức khỏe, thì Biệt Lặc Cổ đài đều không thể sánh được với Bất Lý Bột Khoát. Do vậy, Biệt Lặc Cổ Đài đã bắt đầu bị núng thế. Ngạch Lý Chân Phi và người Chủ Nhi Khất đều thở phào. Dã Lặc Miệt thấy tình thế bất lợi, bèn chỉ huy người Bột Nhi Chỉ Cân cùng trợ uy cho Biệt Lặc Cổ Đài một cách có trật tự. Những tiếng la rập ràng đó đã làm Bất Lý Bột Khoát mất bình tĩnh. Sự mất bình tĩnh đó đã giúp cho Biệt Lặc Cổ Đài thoát ra khỏi cánh tay của Bất Lý Bột Khoát. Hai người bắt đầu đi vòng tròn để tìm thế tấn công. Bất Lý Bột Khoát đưa mắt nhìn về phía Thiết Mộc Chân, Thiết Mộc Chân trừng mắt lại khiến anh ta không khỏi giật

mình. Anh ta lại nhìn về phía Mộc Hoa Lê, Bác Nhi Truật, Hợp Xích ôn, Cáp Tát Nhi đang đứng sau lưng Thiết Mộc Chân, đưa bàn tay lên đè cán đao và nhìn chòng chọc vào anh ta, làm cho anh ta thêm hốt hoảng. Anh ta biết trận quyết đấu này mình không thể giành được thắng lợi, nên chấm dứt tấn công. Không ngờ sự sơ hở đó đã bị Biệt Lặc Cổ Đài chụp lấy. Cho dù Biệt Lặc Cổ Đài kém sút hơn Bất Lý Bột Khoát một bậc, nhưng vẫn là người có sức khỏe nhất trong năm anh em khỏe như cọp của Thiết Mộc Chân. Anh ta đã chụp lấy cơ hội tốt quật ngã Bất Lý Bột Khoát, rồi ngồi lên người của đối phương, đè đối phương xuống đất. Cùng một lúc đó, Biệt Lặc Cổ Đài đưa mắt về người anh cả một lượt thấy Thiết Mộc Chân nhìn về mình với đôi mắt trợn to và hai hàm răng cắn chặt, thì hiểu ngay ý định của người anh. Biệt Lặc Cổ Đài liền buông lỏng Bất Lý Bột Khoát ra cho anh ta đứng dậy, có vẻ như chấm dứt cuộc quyết đấu. Bất Lý Bột Khoát cũng tưởng đâu thắng bại đã phân minh, cuộc quyết đấu đã kết thúc, nên chổi tay đình đứng lên. Bất ngờ trong cái tít tắt đó, Biệt Lặc Cổ Đài đã dùng đầu gối thúc mạnh vào bẹ sườn của anh, ta tức thì xương sườn của Bất Lý Bột Khoát bị gãy đi mấy cọng và liền ói ra một đống máu trên mặt đất. Anh ta cố ngồi dậy, đưa tay chỉ vào mặt Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Ngươi! Vì ta sợ Thiết Mộc Chân nên mới nhường ngươi, nhưng ngươi lại hạ độc thủ như thế này đối với ta! - Vừa nói dứt lời thì Bất Lý Bột Khoát lại ói ra một đấng máu và ngã lăn ra đất tắt thở.
Người của Bột Nhi Chỉ Cân đều to tiếng hoan hô và nhắc bổng Biệt Lặc Cổ Đài lên cao. Trong khi đó, người Chủ Nhi Khất hết sức bất bình, nhưng họ không dám nói gì. Riêng Ngạch Lý Chân Phi thì trợn đôi mắt và ngã quị xuống đất. Thiết Mộc Chân nhìn Bột Nhi Thiếp nháy mắt ra hiệu. Bột Nhi Thiếp hiểu được ý muốn của chồng, bèn vạch đám đông bước tới đỡ đầu Ngạch Lý Chân Phi lên nói:
- Thưa thím, cho dù đã nhiều lần thím xem chúng tôi như là kẻ thù, nhưng chúng tôi vẫn xem thím là người trưởng bối đáng kính trọng nhất trong bộ lạc Khất Nhan. Bây đâu, hãy đỡ Ngạch Lý Chân Phi vào trong lều của ta để hầu hạ cho tốt.
Mấy nữ nô tỳ vội vàng vội vàng bước ra muốn đỡ Ngạch Lý Chân Phi, nhưng bà ta khoát tay rồi tự ý mình đứng lên, bước những bước lảo đảo bỏ đi khỏi nơi đó. Người Chủ Nhi Khất cũng lẳng lặng bước theo sau bà ta. Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn và Đáp Lý Đài Trên sắc mặt của ba người này đều hiện rõ sự thất vọng.

Thiết Mộc Chân đã hiểu được ý đồ tát chiến của Trát Mộc Hợp, nhưng ông ta cần phải có thời gian để điều chỉnh sự bố trí quân đội của mình, bèn phái Khoát Nhi Xích dẫn hai tên lính làm sứ giả đi đón đường liên quân đang tiến

quân để giữ chân Trát Mộc Hợp lại. Khoát Nhi Xích đã gặp toán quân tiền tiêu của liên quân trên đường Ngột Thích Khất Nha.
- Khoát Nhi Xích đến hả? - Trát Mộc Hợp nghe báo tin, cất giọng hung dữ nói tiếp - Xuống lệnh cho toàn quân hạ trại tại chỗ. Ngày hôm nay ta phải mở tiệc chiêu đãi thật tốt người sứ giả của Thiết Mộc Chân này.
Khoát Nhi Xích nguyên là một thủ lĩnh của bộ lạc Trát Đáp Lan, còn nói về mặt thân tộc thì Khoát Nhi Xích lại là tộc đệ của Trát Mộc Hợp. Thế nhưng Khoát Nhi Xích đã chạy sang nương tựa với Thiết Mộc Chân làm cho Trát Mộc Hợp hết sức căm hận, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống anh ta.
Khoát Nhi Xích được Thoát Đóa dẫn đi luồn qua một đám đông quân đội của Trát Mộc Hợp đang đào đất xây lò nấu cơm, đang cho ngựa uống nước ăn cỏ, hoặc đang dựng lều để tạm nghỉ. Đi không mấy chốc đã đến cỗ xe có đại trướng của Trát Mộc Hợp. Trát Mộc Hợp đang nằm nghiêng trên một tấm thảm, còn Thoát Hắc Thoát A, Trát Lân Bất Hợp, Tháp Lý Hốt Đài và Hốt Đô thì ngồi hai bên. Riêng những người như Đức Tiết Thiền, Xích Thích ôn, Nạp Nha A, Chỉ Nhi Khoát A Đãi v. v... thì tay đè trên cán đao, sắc mặt hầm hầm đứng ở hai bên.
Khoát Nhi Xích tự trấn tĩnh, bước đến trước mặt Trát Mộc Hợp thi lễ, nói:
- Tôi là sứ giả bộ lạc Khất Nhan, xin bái kiến Trát Mộc Hợp Cổ Nhi Hãn.
Trát Mộc Hợp dùng giọng trêu cợt, nói:
- Đấy có phải là người anh em Khoát Nhi Xích hay không vậy?
Khoát Nhi Xích cười hô hố, đáp:
- Cảm tạ Cổ Nhi Hãn vẫn còn nhớ đến tôi.
- Nhà ngươi bỏ ta chạy sang Thiết Mộc Chân cũng lâu rồi chứ hả?
- Vâng, đã vừa đúng 18 mùa dê cái đẻ con rồi.
- Ta nghe nói do ngươi xúi bẩy người an đáp của ta cử binh đánh ta có công, nên hứa hẹn sau khi giành được thiên hạ sẽ thưởng cho ngươi 30 bà vợ phải không?
Mọi người chung quanh đều cười rộ. Khoát Nhi Xích vẫn bình tĩnh đáp:
- Chuyện hứa thưởng cho tôi 30 bà vợ là chuyện có thật, còn việc tôi xúi bẩy ông ta đánh ngài là chuyện không có. Vì cho đến bây giờ an đáp của ngài vẫn còn nhớ tới ngài kia mà!
Đôi mắt hơi khép của Trát Mộc Hợp liền mở to:
- Nhà ngươi nói bá láp!
Khoát Nhi Xích dang rộng hai tay ra, nói:
- Đó là sự thật kia mà. Tôi hiện đang phụng mệnh của Thiết Mộc Chân mang lễ vật tới chúc mừng. Xin mời xem!
Khoát Nhi Xích đứng tránh sang một bên. Hai tên tùy tùng liền mở gói ra, bên trong là lụa, là gấm vóc và châu báu. Trát Mộc Hợp đứng lên, đi quanh gói lễ vật và Khoát Nhi Xích một vòng, bỗng lên tiếng hỏi:

- Thiết Mộc Chân đang làm gì?
Khoát Nhi Xích đáp:
- Đang chăn thả gia súc ở dưới núi Cổ Liên Lặc Cổ.
Số người của Tháp Lý Hốt Đài nghe qua đều cười to. Trát Mộc Hợp lại hỏi:
- Ông ta có bảo nhà ngươi nói lại với ta điều gì không?
- Có! ông ấy xin xóa bỏ mọi sự hiểu lầm để xây dựng lại tình bạn tốt đẹp!
- Thế hả? Theo ý kiến của nhà ngươi thì sao?
- Tôi cho là...
- Khoan đã! - Trát Mộc Hợp nói tiếp - Này Thoát Đóa, thịt dê trong chảo đã chín chưa?
Thoát Đóa đáp:
- Thưa Cổ Nhi Hãn, chưa chín.
Trát Mộc Hợp nhìn thẳng vào Khoát Nhi Xích với anh mắt cười cợt:
- Hãy chờ một chốc. Này Khoát Nhi Xích, đừng có nôn nóng. Chờ thịt dê chín ta mời ngươi uống một chén súp nóng rồi sẽ tiếp tục nói cũng chưa muộn - Trát Mộc Hợp đi trở lại tấm thảm, nằm xuống, dùng tia mắt không có thiện ý nhìn thẳng vào Khoát Nhi Xích.
Ngoài mặt Khoát Nhi Xích vẫn giữ một nụ cười tự nhiên, nhưng trong lòng anh ta đang cảm thấy rùng mình: "Gã Trát Mộc Hợp này là một tên có tâm địa độc ác, chắc là hắn chờ nước sôi bỏ ta vào chảo nấu chín chứ gì?" . Nghĩ tới đây anh ta bèn đưa mắt lén nhìn về cái chảo to đang nấu thịt. Nước trong chảo bắt đầu bốc khói một tên binh sĩ vẫn ngồi tại chỗ cho củi thêm vào lò. Tháp Lý Hốt Đài, Thoát Hắc Thoát A, Trát Lân Bất Hợp, Hốt Đô đều cất tiếng cười nhạt và đưa mắt nhìn Khoát Nhi Xích giống như đang nhìn một con cừu chờ giết thịt. Trước mắt Thoát Nhi Xích đang lờ mờ hiện lên cảnh tượng 70 chiếc chảo to nấu chín 70 tù binh trước kia, cho nên thịt dê đang nấu trong chảo cũng hóa thành thịt người. Hai tên tùy tùng đi theo Thoát Nhi Xích bỗng la lên một tiếng to, rồi cắm đầu bỏ chạy. Chúng bị những tên liên quân chận lại và đè xuống đất. Khoát Nhi Xích nhanh nhẹn phán đoán tình hình, rồi cố tình trấn tĩnh tinh thần cười lên hô hố, nhìn những tên lính đang đè hai tùy tùng của mình nói:
- Ồ! Chủ nhân tỏ ra có nhiệt tình quá đấy!
Những tên lính của liên quân liền buông tay ra. Khoát Nhi Xích nói với hai tên tùy tùng của mình:
- Sao vậy? Bộ hai người chờ lâu quá nên sốt ruột hay sao? Dù sao cũng phải chờ thịt dê trong chảo chín chớ!
Hai tên tùy tùng nói qua giọng kinh hoàng:
- Họ... Họ sẽ nấu chúng mình đấy!
Khoát Nhi Xích phá lên cười to, nói:
- Chúng bây chỉ nói bậy! Một khi hai nước giao tranh thì có ai giết sứ giả

bao giờ? Phương chi, Trát Mộc Hợp Cổ Nhi Hãn lại là an đáp tốt của Thiết Mộc Chân còn ba người chúng ta đây lại là những người mang lễ vật tới biếu. Vậy chúng bây hãy an tâm. Một người thông minh như Trát Mộc Hợp Cổ Nhi Hãn, không bao giờ lại sát hại ba tên tiểu nhân như chúng ta để làm mất thanh danh anh hùng một thuở của ông ấy đâu?
Trát Mộc Hợp đứng phắt dậy:
- Khá khen cho tài lẻo mép của Khoát Nhi Xích! Bây đâu, hãy múc một vá súp nóng lại đây!
Thoát Đóa dùng một chiếc môi bằng sắt, múc đầy nước súp dê đang sôi đưa tới. Trát Mộc Hợp nói:
- Này Khoát Nhi Xích, nhà ngươi hãy uống một ngụm nước súp dê này đi, rồi ta sẽ tiếp tục nghe ngươi nói.
Khoát Nhi Xích giật mình. Đám đông la hét lên:
- Uống đi! Uống đi! Uống cho súp nóng này luộc chín tim gan phổi của nhà ngươi đi!
Khoát Nhi Xích cười hô hố, nói:
- Đa tạ Trát Mộc Hợp Cổ Nhi Hãn! - Anh ta thò tay nhận lấy chiếc môi bằng sắt.
Đám đông lại la hét lên:
- Uống? Uống mau lên!
Khoát Nhi Xích cầm chiếc môi nóng vừa đi vừa nói:
- Thế nào, ông cũng uống thử chứ? Còn ngài nữa? Ngài cũng uống một ngụm xem sao? Hương vị chắc không tệ, nếu không phải vậy thì làm sao chứng tỏ tấm lòng đại lượng của Trát Mộc Hộp Cổ Nhi Hãn? Tôi đi mấy ngày, người mệt ngựa cũng đuối, nay mấy khi được uống súp dê nóng như thế này. Trong khi chủ nhân còn chưa thưởng thức, lại mời khách thưởng thức trước. Ồ! Này Tháp Lý Hốt Đài thúc thúc! đã lâu không gặp nhau, xem ra ngài càng ngày càng béo, vậy ngài uống thử một ngụm chứ? Còn các vị đây đều lạ, nhưng chắc là khách quí cả vậy các vị có nếm thử hay không?
Thoát Đóa quay sang Chỉ Nhi Khoát A Đãi nói:
- Gã tiểu tử này muốn kéo dài thời gian để cho súp nguội bớt đó mà!
Câu nói vừa dứt thì Trát Mộc Hợp bỗng phi một chân lên đá bay chiếc môi đựng súp. Khoát Nhi Xích kêu rú lên một tiếng rồi ôm ngực té xuống đất.
Trát Mộc Hợp thực lòng muốn giết chết anh ta đi, nhưng do những câu nói vừa rồi của Khoát Nhi Xích đã làm cho hắn phải thay đổi ý định. Hắn không thể vì việc giết sứ giả mà làm mất thanh danh của mình. Do vậy, hắn liền quát ra lệnh:
- Hãy tống cổ ba con chồn này đi! - Binh sĩ bước vào lôi tất cả ba người đi ra ngoài.
Xích Lặc Cách Nhi phi ngựa từ xa chạy bay tới. Binh sĩ đang hạ trại nhìn

thấy đều hoảng sợ, tránh đi. Khi hắn còn cách Trát Mộc Hợp không xa, liền nhảy xuống ngựa nói to:
- Thưa Trát Mộc Hợp Cổ Nhi Hãn, binh mã của Thiết Mộc Chân và Thoát Oát Lân đã tập kích toán quân tiền tiêu của chúng ta rồi!
Trát Mộc Hợp và số người của Trát Lân Bất Hợp đều cả kinh, nói:
- Hiện giờ chúng nó đang ở đâu?
Xích Lặc Cách Nhi nói:
- Họ đang chiếm A Lan Tái gần Khoát Diệc Điền rồi!
Đến chừng đó Trát Mộc Hợp mới hiểu ra, nhóm ba người của Khoát Nhi Xích đến đây vừa rồi chính là để làm mất thời gian của mình, thế mà mình đã bị mắc mưu chúng. Ông ta liền xuống lệnh - Mau đuổi theo bắt Khoát Nhi Xích lại, ta phải lột da nó ra! - Nạp Nha A, Chỉ Nhi Khoát A Đãi lên tiếng tuân lệnh rồi nhảy phốc lên lưng ngựa đuổi theo.
Trát Lân Bất Hợp cũng đã hiểu ra:
- Đúng rồi Thiết Mộc Chân phái người đến đây đàm phán để làm mất thời gian của chúng ta!
Thoát Hắc Thoát A lộ sắc kinh hoàng, quay sang Trát Mộc Hợp nói:
- Thiết Mộc Chân đã chiếm A Lan Tái rồi ư? Nơi đó lưng tựa vào núi lại có vị trí ở trên cao nhìn xuống, đối với chúng ta hết sức bất lợi đấy!
- Thiết Mộc Chân làm thế nào đến nhanh như vậy? Hơn nữa, tại sao hắn hiểu rõ nội tình của chúng ta đến thế - ánh mắt hung tợn của Trát Mộc Hợp lần lượt nhìn từng người chung quanh, rồi cất tiếng cười nhạt dùng một ngón tay chỉ ra nói tiếp - Đức Tiết Thiền!
Đức Tiết Thiền vuốt râu tươi cười đáp:
- Này Trát Mộc Hợp, nhà ngươi biết được thì đã quá muộn rồi?
Tháp Lý Hốt Đài vỗ mạnh lên trán nói:
- À tại sao ta lại không phòng bị thằng cha già này chứ!
- Hãy giết hắn! Hãy nấu hắn - Đám đông cùng nhau la hét - Trát Mộc Hợp vẫy tay ra lệnh:
- Chém!
Xích Lặc Cách Nhi mạnh dạng bước ra nói:
- Để tôi - Anh ta dùng tay xô mạnh Đức Tiết Thiền, rồi giãi đi lên một quả đồi.
Xích Lặc Cách Nhi áp giải Đức Tiết Thiền đi qua khỏi đỉnh đồi, liền quát:
- Hãy đứng lại!
Đức Tiết Thiền nhìn chung quanh một lượt, tươi cười nói:
- Ở đây đứng về mặt phong thủy tốt lắm, vậy tiểu tử ngươi hãy khai đao đi.
Xích Lặc Cách Nhi không động thủ, nhưng lên tiếng hỏi:
- Này Đức Tiết Thiền, tôi có một việc muốn hỏi ông.
- Ngươi hỏi việc gì?

- Truật Xích có phải là con của tôi không?
Đức Tiết Thiền kinh ngạc nhìn Xích Lặc Cách Nhi, đáp:
- Ồ! Nhà ngươi chính là cái tên đáng chết Xích Lặc Cách Nhi người Miệt Nhi Khất đó hả? Nhà ngươi hãy xuống đao đi, còn chờ gì nữa? - Đức Tiết Thiền quay mặt nhìn về phía khác!
- Có phải ông không muốn nói cho tôi biết ư? Thế thì tốt, để tôi hỏi thẳng Bột Nhi Thiếp vậy! - Xích Lặc Cách Nhi tra đao vào vỏ, rồi xoay lưng bỏ đi.
Đức Tiết Thiền suy nghĩ rồi kêu hắn lại:
- Bớ Xích Lặc Cách Nhi!
Xích Lặc Cách Nhi quay mặt nhìn. Đức Tiết Thiền bèn nói:
- Mầy đừng làm cái chuyện ngu ngốc. Truật Xích là con trai của Thiết Mộc Chân.
Xích Lặc Cách Nhi không tin. Hắn lắc đầu rồi lại bỏ đi. Đức Tiết Thiền gọi giật hắn lại, nói:
- Này Xích Lặc Cách Nhi, với bộ râu bạc của ta cũng như với cái ân tha chết của ngươi đối với ta, ta xin thề nói sự thật: Truật Xích đúng là con trai của Thiết Mộc Chân. Bà vợ của ta có nói cho ta biết chuyện đó. Bột Nhi Thiếp trước khi bị ngươi cướp đi là đã có thai rồi!
Xích Lặc Cách Nhi nhìn Đức Tiết Thiền một lúc, nói:
- Không! Ông gạt tôi, trời xanh không khi nào lại quá tàn nhẫn với tôi như thế. Đối với một con người bị nước mất nhà tan thì trời xanh đâu nở cướp đi một tia hy vọng, để cho tôi trở thành một con người cô độc đau khổ! - Dứt lời, Xích Lặc Cách Nhi bỏ đi tuốt.
- Đức Tiết Thiền chỉ biết lắc đầu chứ không thể làm gì hơn.
Khoát Nhi Xích sau khi chạy được trở về đại trướng tại trung quân của Thiết Mộc Chân đang đóng tại A Lan Tái, thì vết bỏng làm cho anh ta cảm thấy hết sức đau đớn. Thông thiên vu, Khoát Khoát Xuất đắp thuốc lên ngực và lên bàn tay cho anh ta. Cứ mỗi lần đụng đến chỗ phỏng thì anh ta la to:
- Ôi chao! Đau chết tôi mất!
Dã Lặc Miệt lên tiếng trêu chọc:
- Cũng may là chỉ phỏng ngực và tay thôi, nếu chân tướng bị chúng biết được, thì 30 bà vợ mà Khả Hãn sắp thưởng cho anh, chắc là bi thảm lắm! - Mọi người đều phá lên cười.
Khoát Nhi Xích nói to:
- Tôi đang đau muốn chết, thế mà các anh còn chọc tôi! - Đám đông vẫn tiếp tục cười.
Thiết Mộc Chân cũng cười, nói:
- Này Khoát Nhi Xích, anh bị thương như thế cũng rất xứng đáng, vì anh đã lập được đầu công!
Vương Hãn đến liên hợp với Thiết Mộc Chân cũng lên tiếng nói đùa:

- Tuy nhiên, từ nay về sau thì anh không bao giờ gặp trở lại Trát Mộc Hợp nữa, bằng không, thì hắn không bỏ anh vào chảo nấu chín mới là chuyện lạ!

Thiết Mộc Chân sau khi chiếm được A Lan Tái, trong lòng cảm thấy yên tâm rất nhiều. Ông ra lệnh cho Bác Nhi Truật lo việc canh tuần, thám thính, để cho tướng sĩ của toàn quân được ngủ một giấc cho khỏe, chờ đợi liên quân của 12 bộ lạc tới.
Nạp Nha A và Chỉ Nhi Khoát A Đãi đuổi theo Khoát Nhi Xích không thu được kết quả gì, liền quay ngựa trở về báo cáo với Trát Mộc Hợp là Khoát Nhi Xích đã chạy được vào "Cổ Liệt Diên" đầu tiên của Thiết Mộc Chân rồi. Trát Mộc Hợp giận dữ đá bay chiếc chảo đang nấu thịt dê. Mọi người đều cảm thấy tình hình rất nghiêm trọng. Những nhóm tử thù với Thiết Mộc Chân như Tháp Lý Hốt Đài cùng tụ tập đến đại trướng của Trát Mộc Hợp để thương lượng kế hoạch đối phó.
- Thưa, Cổ Nhi Hãn! - Tháp Lý Hốt Đài nói trước tiên - Thiết Mộc Chân chiếm cứ địa thế có lợi như vậy, theo tôi thì các bộ lạc như Hoằng Cát Thích, Oát Diệc Thích Thích đều chao đảo, vậy nếu ngày mai bùng nổ trận đánh thì có thể lành ít dữ nhiều đấy!
Thoát Hắc Thoát A kiến nghị:
- Tôi có chủ trương là nên để cho hai bộ lạc Hoằng Cát Thích và Oát Diệc Thích Thích cùng đi đầu, còn bốn bộ lạc của chúng ta đi ở phía sau. Như vậy, không sợ gì họ bỏ chạy, mà chắc chắn họ phải xông lên phía trước để chém giết!
- Không ổn đâu! - Trát Lân Bất Hợp phản đối, nói tiếp - Nếu họ không có tinh thần chiến đấu thì đối với Thiết Mộc Chân mà nói, họ chẳng qua là một bầy cừu đang chờ làm thịt mà thôi!
Tháp Lý Hốt Đài vỗ mạnh bàn tay vào đùi, nói:
- Đã có cách rồi! Nghe đâu Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn ở bộ lạc Nải Man là người biết thuật "trát đáp", có thể hô phong hoán vũ. Ngày mai trước khi mở cuộc tấn công, nếu ông ta cầu được một trận mưa to, thì chắc chắn sĩ khí của chúng ta sẽ phấn chấn lên ngay!
Trát Mộc Hợp cũng từng nghe qua chuyện đó. Nay về mặt địa lợi họ đã mất đi, vậy về mặt nhân hòa rõ ràng là rất cần thiết. Nếu sĩ khí của liên quân được phát đông cao độ, thì việc dựa vào quân số nhiều hơn gấp ba lần, chắc chắn họ sẽ giành được chiến thắng dễ dàng thôi. Ông ta đồng ý làm theo kiến nghị của Tháp Lý Hốt Đài, cho người mời Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn ngày mai đứng ra làm phép cầu mưa.
Tại thung lũng Ngột Thích Khất Nha, tướng sĩ của liên quân 13 bộ lạc đều đứng nghiêm chỉnh, với một tinh thần sùng bái rất cao, họ im lặng theo dõi Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn tiến hành làm phép cầu mưa. Mọi người thấy Bất Diệc

Lỗ Hắc Hãn để một chậu nước trước mặt, rồi bỏ những viên đá đang cầm trong tay vào chậu nước sạch đó, miệng lâm râm đọc thần chú:
Trời xanh vĩnh hằng ở trên cao,
Ngọc chó ngưu *hoàn đã bỏ vào thau nước sạch,*
Lập tức ban cho chúng tôi điện chớp và sấm sét,
Hô giáng! Mưa sa bão táp mau đến ngay.
Làm cho bọn Thiết Mộc Chân phải sợ vỡ mật!
Giúp cho sĩ khí của 12 bộ lạc được phấn chấn lên!
Không bao lâu sau, chẳng rõ là do ngẫu nhiên hay do pháp thuật của Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn cao cường, một vừng mây đen đã xuất hiện tại một góc trời và từ xa kéo tới thật nhanh. Trát Mộc Hợp vui mừng đưa tay chỉ:
- Mây đen kia rồi!
Các tướng sĩ đều vui mừng nhảy nhót, người nào người nấy đều hò reo.
Tháp Lý Hốt Đài đưa cao thanh đại đao to tiếng gào thét:
- Giết chết Thiết Mộc Chân! ...
Mấy vạn người cũng to tiếng hô theo:
- Giết chết Thiết Mộc Chân!
Theo sau tiếng sấm nổ là một trận cuồng phong kéo theo một trận mưa lớn ào ạt đổ xuống. Các tướng sĩ của liên quân hò reo nhảy nhót giữa gió mưa. Bỗng nhiên, Trát Mộc Hợp là người đầu tiên không hò reo nữa, mà ông ta đưa một cánh tay lên để tìm hiểu hướng gió, sau đó lại xoay người tiếp tục phán đoán và sắc mặt bỗng trở thành tái xanh. ông ta bước tới chụp lấy ngực Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn, lên tiếng chất vấn :
- Ông làm pháp thuật gì vậy?
Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn không hiểu Trát Mộc Hợp muốn nói gì, chỉ đáp:
- Cái đó… Cái đó… làm sao rồi?
- Ông hãy thử xem! - Trát Mộc Hợp đẩy Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn đến trước mặt mình, nơi có gió trực tiếp thổi tới, nói tiếp - Ông xem, ông cầu mưa gió gì lạ vậy? Nó thổi tạt vào mặt chúng ta đến nỗi không mở mắt ra được thì làm sao đánh giặc?!
Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn sửng sờ, đáp:
- Tôi... tôi cũng không biết nữa. Đây... có lẽ là ý trời!
Trát Mộc Hợp xô Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn ra, to tiếng gào thét:
- Không! Đây không phải là ý trời! Trời cao sẽ phù hộ cho chúng ta chặt được đầu Thiết Mộc Chân! - Ông ta tuốt gươm ra khỏi vỏ, nói tiếp - Tất cả hãy nghe tôi đây, ai xông lên thì sống, ai thối lui thì chết, tất cả cùng tấn công lên A Lan Tái!
Liên quân bắt đầu mở cuộc tấn công. Quân đội của bộ lạc Nải Man trong liên quân được sự chỉ huy của Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn, đã dầm mưa cùng bò lên núi. Phía sau lưng của họ là đội ngũ của người Thái Xích Ô. Tuy nói

người Thái Xích Ô là đội quân trợ chiến cho họ, nhưng kỳ thực đó là một đội quân đốc chiến, nếu họ thối lui thì những thanh đao, những mũi tên của người Thái Xích Ô sẽ tiêu diệt họ. Nhưng, họ muốn xông lên núi cũng không phải dễ, vì quân đội của Thiết Mộc Chân đứng thành ba hàng tiếp tục bắn tên ra như mưa, khiến bao nhiêu người bị trúng tên ngã lăn ra chết.
Lúc bấy giờ Đức Tiết Thiền đang đứng trong hàng ngũ của quân đội Mông Cổ, to tiếng nói với quân tấn công ở phía dưới:
- Bớ Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn, tôi là Đức Tiết Thiền của bộ lạc Hoằng Cát Thích đây! Mưa to gió lớn làm cho các người không thể mở mắt ra được, đó là ý trời muốn giúp cho Thiết Mộc Chân, vậy ông chớ nên bán mạng cho Trát Mộc Hợp nữa! ... Hãy mau rút lui đi nào!
Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn nghe lời kêu gọi của Đức Tiết Thiền, liền tỏ ra do dự. Tốc độ tấn công của binh sĩ dưới tay ông ta bắt đầu chậm lại.
Xích Thích Ôn trong hàng ngũ của người Thái Xích Ô, có nhiệm vụ đốc chiến bổng kéo lấy Xõa Lạc Đà la to:
- Mau chạy đi!... Thiết Mộc Chân tràn xuống rồi!... Mau chạy đi! - Họ là những người bỏ chạy đầu tiên, không cần biết hậu quả sẽ ra sao. Cũng giống như một bầy cừu khi di chuyển, luôn luôn bám theo con cừu đi đầu. Binh sĩ của liên quân trong khi tấn công lên núi, dù có người bị bắn ngã, nhưng họ vẫn tiếp tục tràn lên; trái lại, giờ đây nghe có người bỏ chạy, thì một số đông binh sĩ khác cũng bỏ chạy theo, khiến tinh thần binh sĩ của người Thái Xích Ô bị dao động và tất cả đều quay về phía chân núi bỏ chạy không ai ngăn cản nổi.
Quân đội của Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn thấy ở phía sau lưng mình không còn ai đốc chiến, nên chúng cũng đua nhau thối lui. Binh sĩ của hai bộ lạc tranh nhau chạy trở xuống chân núi như chạy đua. Phía sau lưng của người Thái Xích Ô chính là đội ngũ của người Tháp Tháp Nhi, do Trát Lân Bất Hợp chỉ huy. Đội ngũ này vẫn giữ vững trận địa nên đã thẳng tay tàn sát số binh sĩ người Thái Xích Ô và người Nải Man đang bỏ chạy. Do vậy, số binh sĩ bỏ chạy bắt buộc phải quay trở lên núi để tiếp tục chiến đấu. Nghe nói Đức Tiết Thiền đang có mặt trong hàng ngũ của Thiết Mộc Chân, lại đứng lên kêu gọi người Nải Man hãy tháo chạy để bảo tồn tính mạng, thì Thoát Hắc Thoát A giận dữ, chất vấn Xích Lặc Cách Nhi:
- Có phải nhà ngươi đã tha chết cho lão già Đức Tiết Thiền không?
Xích Lặc Cách Nhi không che giấu việc làm của mình. Anh ta thành thật thừa nhận:
- Tôi không muốn giết chết phụ thân của Bột Nhi Thiếp! Nhưng tôi không bao giờ buông tha cho Thiết Mộc Chân! - Nói dứt lời, anh ta tuốt thanh đao ra la lớn - Hỡi anh em người Miệt Nhi Khất, hãy theo tôi xông lên bắt sống Thiết Mộc Chân! - Anh ta dẫn đội ngũ của mình tiếp tục xông lên núi.

Trát Mộc Hợp và Tháp Lý Hốt Đài lo việc chỉ huy chung tại trung quân.
Trát Mộc Hợp hỏi:
- Trận đánh đã diễn tiến được hai giờ đồng hồ rồi chăng?
- Được, hiện nay đã gần ba giờ rồi - Tháp Lý Hốt Đài trả lời.
- Ôi chao! Máu! - Thoát Đóa đưa tay chỉ dòng nước mưa đang từ trên núi chảy xuống. Mọi người cùng nhìn theo, thấy nước mưa mang màu đỏ và cứ mỗi lúc màu đỏ càng đậm thêm. Sau đó, có một bầy chiến mã không người cưỡi từ trên núi cao chạy bay trở xuống chân núi. Tất cả mọi người hối hả tránh ra xa và bầy chiến mã đã chạy vút đi. Đứng trước tình hình đó, ai ai cũng biết được trận đánh sắp sửa thất bại. Tháp Lý Hốt Đài quay sang nói với Trát Mộc Hợp:
- Xem ra chức "Cổ Nhi Hãn" của ngài không làm được nữa rồi. Trận đánh ngày hôm nay là thua chắc, vậy ngài và tôi mỗi người một đường mau chạy thoát thân! - Trát Mộc Hợp đưa tay gạt nước mưa trên mắt nói:
- Không thể chịu thua như vầy được!
Tháp Lý Hốt Đài lộ sắc ngạc nhiên, hỏi:
- Bộ ngài còn muốn tiếp tục đánh nữa hay sao?
- Không, số xe chở lương thực và tài sản, kể cả người già, đàn bà và trẻ con của bộ lạc Hoằng Cát Thích đang ở trên cao, vậy tôi và ông hãy cùng chia nhé!
Trát Mộc Hợp nói dứt lời, bèn cùng số người của Tháp Lý Hốt Đài nhảy phóc lên lưng ngựa, cùng dẫn quân đội của họ tháo lui.
Thoát Đóa hỏi Tháp Lý Hốt Đài:
- Thưa thủ lĩnh, chúng ta cũng mau chạy đi cướp giật chăng?
Chỉ Nhi Khoát A Đãi giận dữ nói:
- Thưa thủ lĩnh, làm như thế thì đâu còn danh dự chi nữa!
Nạp Nha A cũng nói:
- Trát Mộc hợp đâu xứng đáng là Hãn của các Hãn nữa! Ông ta đúng là một bọn trộm cướp mà thôi!
Tháp Lý Hốt Đài suy nghĩ một chút nói:
- Chi bằng bây giờ chúng ta hãy mau trở về doanh trại để cứu thê nhi, người già và trẻ con. Nếu chậm sẽ không còn kịp nữa! - Bốn người bèn dẫn binh sĩ của mình đi về "Cổ Liệt Diên" của họ.

Trận đánh tại Khoát Diệc Điền là một trận quyết chiến để tranh quyền bá chủ tại vùng đồng cỏ. Quí tộc của các bộ lạc sợ Thiết Mộc Chân quật khởi, nên cùng đề cử Trát Mộc Hợp làm "Cổ Nhi Hãn", tức Hãn của các Hãn, thề thốt cùng nhau liên kết đối địch với Thiết Mộc Chân. Nhưng mỗi bộ lạc đều có sự tính toán riêng, nên họ chỉ là một liên quân ô hợp, không đủ sức đánh

nhau với liên quân của Thiết Mộc Chân và Vương Hãn dù chỉ một trận. Cuộc chiến diễn ra không đầy một ngày là họ đã tan rã hoàn toàn. Tình hình đó chẳng những mang cơ hội trả thù rửa nhục cho Thiết Mộc Chân, mà còn tạo điều kiện cho Thiết Mộc Chân tiến lên một bước thống nhất toàn bộ Mông Cổ.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười
Truy Kích Tàn Quân, Thiết Mộc Chân Bị Thương

Trên núi A Lan Tái, Bác Nhi Truật chạy bộ đến trước Thiết Mộc Chân báo cáo, quân địch đang tháo chạy như một bầy thỏ trông thấy chim ưng. Thiết Mộc Chân thấy anh ta không cưỡi ngựa, hỏi ra mới biết con ngựa của Bác Nhi Truật đã vấp phải đá bị thương chân. Thiết Mộc Chân bèn trao con ngựa vàng của mình cho Bác Nhi Truật. Ông lại phái Dã Lặc Miệt đi liên hệ với Vương Hãn, để nhờ bộ lạc Khắc Liệt tiến đánh người Tháp Tháp Nhi và người Miệt Nhi Khất, còn bản thân ông thống lĩnh toàn quân đi tấn công người Thái Xích Ô và người Trát Đáp Lan là hai kẻ thù hung ác nhất.

Dã Lặc Miệt phụng mệnh chạy tới đại doanh của bộ lạc Khắc Liệt, nói với Thoát Oát Lân:
- Thưa Vương Hãn, con trai của ngài là Thiết Mộc Chân đã xua binh sĩ của ông ấy đi đánh người Thái Xích Ô và người Trát Đáp Lan. Ông ấy nhờ Vương Hãn tiêu diệt người Tháp Tháp Nhi và người Miệt Nhi Khất.
- Ta biết rồi! Tạ ân chúa! Vương Hãn làm dấu thánh giá trước ngực. Dã Lặc Miệt nhảy phóc lên lưng ngựa để chạy theo Thiết Mộc Chân. Vương Hãn bèn to tiếng ra lệnh - Tất cả lên ngựa. Vương Hãn ta lấy danh nghĩa của Chúa ra lệnh cho các người hãy đi tiêu diệt bọn Sa tăng và đẩy tất cả bọn ma quỉ trước đầu ngựa của các người xuống địa ngục?
- Khoan đã! - Tang Côn đứng bên cạnh liền ngăn chặn lại.
- Con ta muốn nói gì chăng?
- Theo cha, trong số 12 bộ lạc này, bộ lạc nào giàu có nhất?
- Tất nhiên là bộ lạc Hoằng Cát Thích.
- Thiết Mộc Chân tại sao lại giành việc tiêu diệt bộ lạc Hoằng Cát Thích cho anh ta?
Người em trai của Vương Hãn là Trát Hợp Cảm Bất đứng bên cạnh cãi lại:

- Không đúng! Thiết Mộc Chân đi truy kích để tiêu diệt Trát Mộc Hợp và Tháp Lý Hốt Đàn.
- Đó là dối gạt! - Tang Côn nói qua giọng ngạo nghễ. ông ta đã giành bò béo cừu mập về cho mình, còn để chúng ta đánh giặc đổ máu mà chỉ được phần xương để gậm. Như vậy công bình không?
Trát Hợp Cảm Bất hoàn toàn không tin lời nói của Tang Côn, cãi lại:
- Thiết Mộc Chân không phải là hạng người đó!
Tang Côn không muốn tranh cãi với người chú của mình. Anh ta quay sang nói với cha:
- Không cần biết anh ta có làm như thế hay không? Riêng chúng ta từ xa xôi nghìn dặm đi đến đây đánh giặc, vậy không thể chỉ mang thương binh và những đầu lâu của người chết trở về?
- Vậy thì... theo con phải làm sao?
Vương Hãn đúng là đã già rồi, cho nên đứng trước sự cãi vã của người em trai và đứa con, khiến ông ta không thể quyết định dứt khoát. Tang Côn cũng không chờ cho Vương Hãn ra lệnh, bèn đưa cao thanh đao đang cầm treo tay lên la to:
- Hỡi các dũng sĩ của các bộ lạc Khắc Liệt, bộ lạc Hoằng Cát Thích có rất nhiều đồ vật tốt đổi được từ người Hán. Đó là của thượng đế ban cho chúng ta, vậy chúng ta hãy đi cướp lấy! ... - Tang Côn thúc ngựa vọt lên trước tiên. Đám đông cùng hoan hô rồi thúc ngựa đuổi theo, làm cho Vương Hãn và Trát Hợp Cảm Bất cũng phải thúc ngựa chạy theo họ.

Lúc bấy giờ, quân đội của Trát Mộc Hợp đang xông vào bộ lạc Hoằng Cát Thích. Trong "Cổ Liệt Diên" của bộ lạc Hoằng Cát Thích tiếng la khóc tiếng hò hét rền trời. Quân đội của bộ lạc Khắc Liệt cũng vừa kéo tới nơi. Tang Côn đưa tay chỉ "Cổ Liệt Diên" của người Hoằng Cát Thích nói với cha:
- Ôi! Thượng đế! Phụ Hãn, cha hãy xem... Trát Mộc Hợp kia kìa? Thế mà cha còn nói Thiết Mộc Chân kéo quân đi đánh Tháp Lý Hốt Đài và Trát Mộc Hợp. Trát Mộc Hợp có mặt ở đây, thế còn Thiết Mộc Chân ở đâu?!
Vương Hãn cảm thấy bất ngờ. ông ta không có đủ thời giờ để suy nghĩ, vội vàng xuống lệnh:
- Bớ Trát Hợp Cảm Bất, Bớ Tang Côn, hai ngươi mỗi người một cánh tiến quân bao vây, dù một tấm da cừu cũng không để cho Trát Mộc Hợp giật đi!
Tang Côn và Trát Hợp Cảm Bất nhanh chóng chia thành hai cánh, bao vây "Cổ Liệt Diên" của bộ lạc Hoằng Cát Thích. Riêng Vương Hãn thì thúc ngựa chạy theo cánh quân của người em trai.
Trát Mộc Hợp đang chỉ huy cướp đoạt tài vật và đàn bà con gái của bộ lạc Hoằng Cát Thích, thì trông thấy binh sĩ của bộ lạc Khắc Liệt tràn tới. Hắn

cảm thấy nguy hiểm, nên vội vàng tháo chạy về một hướng mà quân đội của bộ lạc Khắc Liệt chưa kịp bao vây, quên mất việc ra lệnh cho bộ hạ rút lui. Trát Hợp Cảm Bất nói với Vương Hãn:
- Thưa Hãn huynh, Trát Mộc Hợp đã bỏ chạy rồi!
Vương Hãn không trả lời dứt khoát ra sao, mà chỉ ú ớ trong cổ họng, không biết ông ta muốn nói gì. Trát Hợp Cảm Bất do dự trong phút chốc. Liền trao quyền chỉ huy quân đội lại cho người anh, còn bản thân mình thì dẫn theo mười mấy thân binh cùng truy đuổi Trát Mộc Hợp.

Tháp Lý Hốt Đài chạy trở về doanh trại của mình, hốt hoảng ra lệnh rút lui bỏ cả chiếc xe có lều trướng cũng như người già và trẻ con. Chỉ Nhi Khoát A Đãi phản đối. Anh ta cho rằng nếu bây giờ bỏ chạy thì đã quá muộn, chỉ có cách dùng xe bố trí thành một "Cổ Liệt Diên" để tử thủ thì mới có thể tìm được cái sống trong cái chết. Tháp Lý Hốt Đài cảm thấy lời nói của anh ta có lý, liền xuống lệnh cho bộ hạ tháo bò khỏi xe, rồi dùng tất cả những chiếc xe đó bố trí khắp bốn bên tạo thành một tấm bình phong vững chắc.

Mọi việc vừa mới làm xong thì quân đội của Thiết Mộc Chân đã ào tới "Cổ Liệt Diên" của người Thái Xích Ô như một trận cuồng phong. Tháp Lý Hốt Đài càng tin tưởng ở sự phán đoán của Chỉ Nhi Khoát A Đãi là chính xác. Ông ta mừng thầm vì nếu bỏ chạy thì chắc chắn sẽ bị Thiết Mộc Chân chém chết giữa đồng hoang. Tuy nhiên, việc "Cổ Liệt Diên" bị đánh chiếm cũng là chuyện có thể xảy ra. Người Thái Xích Ô do cần phải tìm sự sống, nên tất cả đều núp ở phía sau những cỗ xe, giương cung lắp tên chờ đợi quân đội của Thiết Mộc Chân đến gần. Chỉ Nhi Khoát A Đãi trong tay cầm một cây cung đứng sững trên một cỗ xe, trông như một pho tượng. Mấy người Thái Xích Ô đã vác từng đống tên lại. Chỉ Nhi Khoát A Đãi là một tay thần tiễn của bộ lạc, có thể bảo vệ tính mệnh cho họ.

Quân đội của Thiết Mộc Chân cứ mỗi lúc càng tiếp cận "Cổ Liệt Diên" của người Thái Xích ô. Chỉ Nhi Khoát A Đãi giương cung lên, nhưng rồi anh ta lại bỏ xuống. Vì toán tiên phong của Thiết Mộc Chân trong khi còn ở ngoài tầm bắn thì họ đã chạy quanh một vòng rồi bỗng biến mất ở phía sau lằn chân trời.

Mọi sự vắng lặng như cõi chết đang đè nặng lên tinh thần của người Thái Xích Ô. Sắc mặt của Tháp Lý Hốt Đài và Thoát Đóa xám ngắt, trông như xác chết. Bỗng có tiếng khóc ré của một hài nhi, làm cho Tháp Lý Hốt Đài không khỏi kinh sợ. Ông ta ra lệnh cho Thoát Đóa:
- Đi bóp cổ thằng bé đang khóc đó đi! Bóp cổ nó!

Thoát Đóa đi một lúc thì tiếng khóc của thằng bé im bặt, nhưng thay vào đó là tiếng khóc rống của một người phụ nữ. Tháp Lý Hốt Đài nghe tiếng khóc xé lòng của bà mẹ mất con lại càng cảm thấy tuyệt vọng hơn: "Ôi, phải chi ngay từ lúc đầu ta không đối địch với bọn con côi của Dã Tốc Cai, không tóm Thiết Mộc Chân để làm lễ tế trời, thì đâu có gặp cảnh như thế này. Bây giờ tất cả đều đã muộn, tất cả đều tiêu tan hết". Ông ta ôm đầu rên rỉ hết sức đau khổ. Sau một lúc vắng lặng, từ chỗ đường chân trời bỗng xuất hiện cờ xí và người ngựa. Bên dưới là quân kỳ Thốc Hắc. Thiết Mộc Chân đang dửng ngựa đứng sừng sững và để cây giáo nằm ngang trước bụng. Bên cạnh Thiết Mộc Chân là Đức Tiết Thiền, Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, Bác Nhi Truật, Mộc Hoa Lê, Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Thiết Mộc Luân, A Lặc Đàn, Hết Sát Nhi và Đáp Lý Đài. Thiết Mộc Chân vừa nhận được báo cáo toán quân truy kích theo người Tháp Tháp Nhi của Cáp Tát Nhi đã vượt qua sông Căn Hà, còn quân đội của Vương Hãn thì đang truy kích Trát Mộc Hợp. Như vậy là người đối thủ già của Thiết Mộc Chân là Tháp Lý Hốt Đài đang hoàn toàn bị cô lập. Vậy đây là thời điểm tốt để tổng thanh toán các món nợ với ông ta. Thiết Mộc Chân cất tiếng cười và hỏi mọi người:
- Thế nào rồi? Các ngươi cảm thấy đói chưa?
Tất cả không ngờ đứng trước quân địch mà câu hỏi đầu tiên của Thiết Mộc Chân lại như vậy, nên tất cả không khỏi cất tiếng cười một cách vui vẻ.
Thiết Mộc Luân nói:
- Dù đói cũng không sao, còn bây giờ chỉ muốn có nước để uống một tí!
Tiếng cười của mọi người càng to hơn.
Thiết Mộc Chân chớp chớp đôi mắt, nói:
- Hãy chịu đựng một tí nữa đi nào, Thiết Mộc Luân. Chúng ta do cấp tốc phải truy đuổi giặc, nên quên mang theo nước, vậy phải cùng vào "Cổ Liệt Diên" của người Thái Xích Ô để uống nước của Tháp Lý Hốt Đài thúc thúc thôi? - Mọi người càng thêm phấn khởi.
Tiếp đó, Thiết Mộc Chân ra lệnh:
- Này Bác Nhi Truật ngươi hãy mở một đột phá khẩu tại "Cổ Liệt Diên" của Tháp Lý Hốt Đài! - Bác Nhi Truật tuân lệnh, huýt sáo làm ám hiệu cho binh mã của mình tiến lên phía trước.

Chỉ trong chốc lát, người ngựa của Bác Nhi Truật đã tiếp cận "Cổ Liệt Diên" của người Thái Xích Ô. Chỉ Nhi Khoát A Đãi kéo thẳng dây cung, nhắm ngay yết hầu của Bác Nhi Truật và buông tay. Xích Thích Ôn la to:
- Bắn người phải bắn ngựa trước, hãy bắn con ngựa vàng đó! - Chỉ Nhi Khoát A Đãi bèn hạ thấp tầm cung xuống và một mũi tên bay vút ra. Con ngựa vàng đang phi nhanh bị trúng tên, quá đau nên nó dựng đứng lên, hất Bác Nhi Truật té xuống đất.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đang đứng bên cạnh Thiết Mộc Chân hốt hoảng la to:
- Hắn là thần tiễn Chỉ Nhi Khoát A Đãi!
Mộc Hoa Lê và Dã Lặc Miệt không cần chờ lệnh, cùng một lúc thúc ngựa chạy bay ra. Từ trong "Cổ Liệt Diên" của người Thái Xích Ô Nạp Nha A dẫn mười mấy kỵ binh cũng phóng nhanh ra truy đuổi Bát Nhi Truật đang chạy bộ trên mặt đất. Khoảng cách giữa đôi bên cứ mỗi lúc càng gần thêm. Nạp Nha A đưa cao thanh đao chém xuống Bác Nhi Truật, nhưng Dã Lặc Miệt đã kịp thời phóng ngựa tới, đưa thanh đao trong tay đỡ lấy thanh đao của Nạp Nha A. Hai thanh đao chạm vào nhau nghe một tiếng "xoảng" và tóe những đốm lửa ra. Dã Lặc Miệt cảm thấy nguyên cả cánh tay của mình tê dại, suýt nữa đã buông rơi thanh đao, buột miệng nói:
- Khá khen cho tên này, quả nó có một sức mạnh phi thường!
Trong khi Dã Lặc Miệt và Nạp Nhi A chạm đao với nhau thì Mộc Hoa Lê đã nhanh nhẹn chụp lấy Bác Nhi Truật kéo lên lưng ngựa của mình, nhanh chóng chạy trở về đội ngũ.
Nạp Nha A thoát ra khỏi sự cản trở của Dã Lặc Miệt, thúc ngựa đuổi theo Mộc Hoa Lê. Bốn người con của Thiết Mộc Chân đồng thời thúc ngựa xông thẳng vào Nạp Nha A. Mông Lực Khắc thấy thế cuống quít la to:
- Bớ Truật Xích, các cháu hãy mau trở lại! Ôi chao! Này, Thiết Mộc Chân, chúng nó hãy còn trẻ con kia mà!
Thiết Mộc Chân tươi cười đáp:
- Chúng nó là con trai của tôi và tôi muốn những đứa con của tôi được trui rèn trên chiến trường!
Nhưng, cùng một lúc đó Tốc Bất Hợp, Hốt Tất Lai, Truật Xích Đài cũng phóng ngựa chạy theo. Sau những tiếng va chạm giữa đao thương với nhau, Nạp Nha A vội vàng quay đầu ngựa chạy trở về "Cổ Liệt Diên" của hắn.
Thiết Mộc Luân cất tiếng quát to:
- Mau bắn tên!
Thiết Mộc Chân đưa tay chận lại, nói:
- Đừng bắn tên! Này Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, người đó là ai vậy?
- Anh ta tên gọi Nạp Nha A!
- Đúng là một anh hùng vùng thảo nguyên. Ta phải bắt sống anh ta để sau

này sử dụng! - Thiết Mộc Chân nói dứt lời, liền đưa cao ngọn giáo Tô lỗ đỉnh lên, to tiếng kêu gọi mọi người:
- Hãy theo tôi, chúng ta cùng vào ăn cơm tối với người Thái Xích Ô! Thế là toàn quân của Thiết Mộc Chân đều tuân lệnh tràn lên tấn công "Cổ Liệt Diên" của người Thái Xích Ô. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nhắc nhở:
- Thưa Khả Hãn, hãy lưu ý Chỉ Nhi Khoát A Đãi!
Thiết Mộc Chân không quan tâm, tươi cười nói:
- Đừng quên tôi lúc 16 tuổi đã là một anh hùng xạ điêu rồi - dứt lời Thiết Mộc Chân treo cây giáo dài Tô lỗ đỉnh trên yên ngựa, lấy cung tên ra nhắm thẳng vào Chỉ Nhi Khoát A Đãi đang đứng cao trên cỗ xe.
Cùng một lúc đó, Tháp Lý Hốt Đài đang núp phía sau cỗ xe đã nhận ra được Thiết Mộc Chân. Hắn dùng thanh đao đập mạnh lên cỗ xe, vang lên thành tiếng lớn, rồi la to:
- Đó là Thiết Mộc Chân! Này Chỉ Nhi Khoát A Đãi, hãy bắn chết Thiết Mộc Chân cho ta!
Tiếng đập thanh đao lên cỗ xe của Tháp Lý Hốt Đài làm cho Chỉ Nhi Khoát A Đãi giật mình, cho nên khi buông tên bàn tay của hắn bị rung. Chính cái rung đó đã cứu mạng cho Thiết Mộc Chân. Mũi tên bị lệch đi một tí và đã cắm pháp vào cần cổ của Thiết Mộc Chân, Mọi người đều cả kinh. Thiết Mộc Chân gò cương cho ngựa đứng lại, rồi đưa tay lên chụp lấy mũi tên dùng sức kéo mạnh ra. Khi mũi tên được kéo ra thì một vòi máu tươi cũng theo đó bắn ra ngoài. Thiết Mộc Chân gục đầu xuống lưng ngựa.
Chừng như số mạng của Thiết Mộc Chân là phải chịu đựng nhiều lượt tấn công của người chú họ Tháp Lý Hốt Đài: lúc 9 tuổi, Tháp Lý Hốt Đài đã bỏ rơi mẹ góa con côi của họ; đến 16 tuổi, Tháp Lý Hốt đài suýt nữa đã dùng thủ cấp của Thiết Mộc Chân để tế trời; còn lần này, mũi tên của Chỉ Nhi Khoát A Đãi đã bắn trúng cổ và làm vỡ tĩnh mạch nơi cổ của Thiết Mộc Chân, đưa ông đến trước mặt tử thần. Bên dưới lá quân kỳ Thốc Hắc mọi người đều cuống cuồng cả lên. Dã Lặc Miệt, Mộc Hoa Lê, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai nhanh nhẹn phóng ngựa tới che chở cho Thiết Mộc Chân. Dã Lặc Miệt thò tay kéo Thiết Mộc Chân sang lưng ngựa của mình và tất cả các tướng chung quanh đều theo bảo vệ, để đưa Thiết Mộc Chân rút lui trở lại nơi có cắm lá quân kỳ Thốc Hắc.
Người Thái Xích Ô hoan hô rền trời.
Hốt Sát Nhi đang ở một địa điểm cách đó khá xa, bèn quay sang A Lặc Đàn hỏi:
- Này A Lặc Đàn bá phụ, dường như có ai bị bắn chết thì phải? Đôi mắt của A Lặc Đàn liền bừng sáng lên: "Ồ! Đó là Thiết Mộc Chân! Nếu Thiết Mộc Chân bị bắn chết, thì ngôi vị Khả Hãn của bộ lạc Khất Nhan sẽ thuộc về mình rồi". Ông ta hết sức phấn khởi lên tiếng gọi Đáp Lý Đài, rồi ba người

cùng nhắm hướng trung quân thúc ngựa chạy bay về. Họ muốn biết rõ tình hình.
Bên dưới lá quân kỳ Thốc Hắc, Thiết Mộc Chân được để nằm dài trên mặt đất. Thiết Mộc Luân, Truật Xích cùng cất tiếng gọi:
- Ca ca ơi!
- Phụ Hãn ơi!
Đức Tiết Thiền nhìn qua vết thương trên cổ của Thiết Mộc Chân, liền nói:
- Cần phải dùng miệng hút hết máu bầm trong vết thương ra, bằng không thì nguy lắm!
Dã Lặc Miệt liền kê miệng vào vết thương trên cổ của Thiết Mộc Chân hút từng búng máu bầm, rồi nhổ ra đất.
Tốc Bất Đài nói qua giọng căng thẳng:
- Thương thế của Khả Hãn không phải nhẹ đấy!
Đức Tiết Thiền bỗng nhiên la to:
- Khả Hãn không có bị thương!
Mộc Hoa Lê là người đầu tiên phản ứng nhanh nhạy, nói:
- Lệnh tấn công không được đình chỉ!
Mọi người đều ngạc nhiên. Nhưng Bác Nhi Truật đã hiểu được dụng ý câu nói của Đức Tiết Thiền và Mộc Hoa Lê, nên thay thế ngay vai trò chỉ huy của Thiết Mộc Chân, to tiếng ra lệnh:
- Không được làm rối loạn đội ngũ, ai về vỉ trí nấy, mau!
Mọi người tuân lệnh tản ra và khôi phục lại phương trận. Bác Nhi Truật cưỡi lên con ngựa của Thiết Mộc Chân, đội chiếc nón của Thiết Mộc Chân và tay cầm cây giáo dài Tô lỗ đỉnh. Thiết Mộc Luân nhìn thấy ba người của A Lặc Đàn đang phi ngựa về hướng lá quân kỳ Thốc Hắc, bèn thúc ngựa chạy tới chận họ lại, hỏi:
- Này A Lặc Đàn bá phụ, Đáp Lý Đài thúc thúc, kìa, còn có Hốt Sát Nhi đại ca nữa, các vị có thấy Khả Hãn gặp chuyện không?
A Lặc Đàn còn đang do dự, thì tại trung quân có tiếng ra lệnh xung phong. Số người của A Lặc Đàn không khỏi hốt hoảng. Thiết Mộc Luân nói:
- Tại sao các vị chưa chịu chỉ huy quân đội theo Khả Hãn xung phong? - Nói dứt lời, Thiết Mộc Luân liền thúc ngựa chạy bay theo đại quân.
- Người bị trúng tên không phải là Thiết Mộc Chân! - Số người của A Lặc Đàn đưa mắt nhìn nhau có vẻ thất vọng và cùng thúc ngựa chạy trở về cánh quân của mình.
Trung quân đang tiến lên. Dưới lá quân kỳ Thốc Hắc, Mộc Hoa Lê nói với Bác Nhi Truật:
- Người vừa rồi bắn trúng Khả Hãn chính là một tay thần tiễn.
Vậy không thể tấn công một cách liều lĩnh và anh cũng không nên xung phong quá gần chúng để nhận ra anh.

Bác Nhi Truật khẽ gật đầu, gò cương ngựa đứng lại trong khi lá quân kỳ Thốc Hắc vẫn tung bay theo gió. Toàn quân đã hoàn toàn bình tĩnh. Người Thái Xích Ô đang hoan hô bỗng lộ sắc kinh ngạc. Xích Thích Ôn la to:
- Thiết Mộc Chân! Thiết Mộc Chân!
Tháp Lý Hốt Đài chạy ra nhìn, hỏi:
- Ai?
Xích Thích ôn chỉ vào lá quân kỳ Thốc Hắc, nói:
- Xem kìa, ngọn giáo dài Tô lỗ đỉnh! Thiết Mộc Chân là người khi chào đời đã cầm trong tay ngọn giáo Tô lỗ đỉnh!
Tháp Lý Hốt Đài nhận định người cầm ngọn giáo Tô lỗ đỉnh đúng là Thiết Mộc Chân, nên ông ta không khỏi cuống cuồng cả lên, quất cho Chỉ Nhi Khoát A Đãi một roi rồi nói:
- Này Chỉ Nhi Khoát A Đãi, thần tiễn của mầy như thế sao? Chắc là mầy đã thông đồng với Thiết Mộc Chân rồi hả? Tại sao chưa chịu bắn, không bắn chết được Thiết Mộc Chân, thì mầy hãy bợ thủ cấp của mầy đến ra mắt tao!
Bác Nhi Truật đã học được hai bài học vừa rồi, nên không nôn nóng xung phong. Ông ta ra lệnh cho những người cầm những tấm mộc vuông lớn xếp thành một hàng dài, lại ra lệnh cho những tay cung nỏ núp theo sau bắn tên như mưa vào quân địch. Người Thái Xích Ô bị trúng tên chết không phải ít.
Nạp Nha A quay sang Chỉ Nhi Khoát A Đãi đang đứng trên xe la lớn:
- Này, Chỉ Nhi Khoát A Đãi, tại sao chưa chịu xuống?
Tháp Lý Hốt Đài cuống quít la to:
- Phải chận chúng lại! Phải bắn trả với Thiết Mộc Chân!
Chỉ Nhi Khoát A Đãi trong khi còn đang do dự thì bị Nạp Nha A kéo xuống khỏi cỗ xe. Tháp Lý Hốt Đài liền tuốt đao ra đâm về phía Chỉ Nhi Khoát A Đãi nói:
- Ta phải giết tên phản bội nhà ngươi! - Nạp Nha A đưa một cánh tay tới và dùng hai cánh tay kẹp lấy lưỡi đao của Tháp Lý Hốt Đài, nói:
- Thưa thủ lĩnh, kẻ địch đang ở trước mặt, chính là lúc chúng ta cần phải dùng tới người tài!
Tháp Lý Hốt Đài thu thanh đao về, nói qua giọng uy hiếp:
- Này, Chỉ Nhi Khoát A Đãi, nếu nhà ngươi buông tha cho Thiết Mộc Chân, thì ta sẽ dùng chảo to để nấu ngươi!
Tháp Lý Hốt Đài đi về một hướng khác để lo đôn đốc cho binh sĩ chiến đấu. Riêng Chỉ Nhi Khoát A Đãi cảm thấy hết sức bực tức, nên ngồi bẹp xuống đất nghĩ bụng: Thằng cha này đúng là một tên vô dụng!
Trời bắt đầu tối, Mộc Hoa Lê, Bác Nhi Truật chỉ huy trên 10 Na Khả Nhi bảo vệ bên ngoài đại trướng của Thiết Mộc Chân, không khí vừa căng thẳng vừa nặng nề. Thiết Mộc Chân nằm trong trướng, trong khi Đức Tiết Thiền, Thiết Mộc Luân, Hốt Tất Lai, Tốc Bất Đài luôn đứng bên cạnh lúc nào cũng

tỏ ra nôn nóng. Họ nhìn Dã Lặc Miệt liên tục kê miệng vào vết thương hút máu bầm và nhổ xuống đất Thiết Mộc Chân vẫn còn hôn mê. Trên mặt đất đâu đâu cũng thấy những đốm máu bầm do Dã Lặc Miệt phun ra.
Các chiến sĩ đầu cụng đầu, chân đạp chân, cùng nằm lăn ra đất ngủ giữa bầu trời đêm và cứ cách 100 bộ thì có một người đứng canh gác. Số người canh gác cũng cảm thấy hết sức mỏi mệt. Họ đã chiến đấu suốt một ngày qua, lại không được ăn uống, cho nên họ vừa mỏi mệt, vừa khát nước, vừa đói bụng.
Riêng Truật Xích, Oa Khoát Đài cùng kết hợp thành một toán và Sát Hợp Đài, Đà Lôi kết hợp thành một toán thứ hai luôn đi quanh đại trướng của Thiết Mộc Chân để tuần tiễu. Họ biết phụ thân đang bị trọng thương, vậy tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì rắc rối nữa.
Trong khi đó, nhóm ba người A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi và Đáp Lý Đài đã lần lần tìm hiểu được người bị trúng tên chính là Thiết Mộc Chân. Họ tức tối vì bị Đức Tiết Thiền dối gạt. Cả ba người đều có sắc mặt hầm hầm, dẫn mười mấy tên binh sĩ đi về hướng trung quân. Họ phải lật tẩy sự dối gạt của Đức Tiết Thiền và từ đó đặt vấn đề đề cử Khả Hãn mới. Bên ngoài đại trướng của trung quân, ba người bị Bác Nhi Truật chận lại, hỏi:
- Kìa, A Lặc Đàn bá phụ có chuyện gì chăng?
A Lặc Đàn tỏ ra nóng nảy, nói:
- Ta phải vào gặp mặt Khả Hãn!
Bác Nhi Truật trả lời:
- Khả Hãn đã ngủ rồi.
Hốt Sát Nhi cười nhạt, nói:
- Khả Hãn đã ngủ thật rồi sao? Hay là đã...?
- Tôi không hiểu ông muốn nói gì!
- Chỉ cần trên cần cổ của ngươi không phải là đầu cừu thì ngươi đã rõ. Nếu Khả Hãn đã thăng thiên thì cần phải đề cử Khả Hãn mới. Trong khi đó ta là trưởng bối trong bộ tộc Khất Nhan, cho nên ta quyết không nhân nhượng ai cả! Vậy nhà ngươi hãy tránh ra, đây là chuyện của gia tộc hoàng kim, nhà ngươi không được quyền chen vào!
Hốt Sát Nhi xô Bác Nhi Truật sang một bên rồi mạnh đạn bước thẳng vào trong, nhưng anh ta bỗng bị Mộc Hoa Lê đưa ngang lưỡi dao kề sát cổ. Anh ta giật nẩy mình. Vì anh ta từng chứng kiến Mộc Hoa Lê khi còn làm nô lệ cho Tát Sát Biệt Khất đã có thái độ liều chết để bảo vệ chủ. Gã này thì chuyện gì cũng dám làm cả. Chính vì vậy Hốt Sát Nhi đứng yên không dám cử động.
A Lặc Đàn tự cho mình là trưởng bối trong bộ lạc, nên không xem Mộc Hoa Lê vào đâu, quát hỏi:
- Này Mộc Hoa Lê, nhà ngươi là một tên Chủ Nhi Khất đáng chết, bộ người muốn làm phản hả?!

Mộc Hoa Lê trợn mắt nhìn thẳng vào Hốt Sát Nhi nói:
- Nếu không được phép mà tự động xông vào đại trướng của Khả Hãn thì mới là kẻ làm phản.
Hốt Sát Nhi còn định lên tiếng cải, nhưng Đáp Lý Đài kéo anh ta ra, nói:
- Đây là một tên liều mạng, vậy đừng cãi với hắn làm gì.
Hốt Sát Nhi suy nghĩ một chốc, tươi cười bước lui, rồi mới xoay người lại nhanh nhẹn tuốt đao ra xuống lệnh cho bộ hạ:
- Xông vào!
Mấy tên Na Khả Nhi của hắn cùng chĩa dao về phía trước, xông lên. Mộc Hoa Lê liền cầm dao chận chúng lại, đôi bên đứng ghìm nhau, sẵn sàng chiến đấu.
- Chậm đã! - Bỗng nghe có tiếng nói ra lệnh như tiếng dao chém sắt Thiết Mộc Luân từ trong bước ra. Hốt Sát Nhi giật mình hỏi:
- Thiết Mộc Luân đấy hả?
- Lời nói của ba vị tôi đã nghe rõ cả rồi - Thiết Mộc Luân tỏ ra hết sức bình tĩnh, nói tiếp - Khả Hãn chỉ bị thương thôi, chưa đến lúc để các vị tranh giành ngôi vị Khả Hãn đâu!
Hốt Sát Nhi cố đè nén sự sợ hãi trong lòng, nói:
- Tôi muốn bước vào để thăm người anh em tốt của tôi.
- Hảo ca ca, hãy theo tôi.
- Thiết Mộc Luân ra hiệu cho Mộc Hoa Lê và Bác Nhi Truật tránh ra. Mộc Hoa Lê đứng nép sang một bên. Bọn người của Hốt Sát Nhi muốn xông vào, nhưng Thiết Mộc Luân đã hạ giọng nạt:
- Na Khả Hãn của các người hãy lui ra ngoài!
Đáp Lý Đài giật mình, đưa mắt nhìn chầm chập vào Mộc Hoa Lê, Bác Nhi Truật, rồi nháy mắt ra hiệu với A Lặc Đàn, nói:
- Này Hốt Sát Nhi đừng làm ồn để cho Thiết Mộc Chân nằm nghỉ. Chỉ một mình anh bước vào trong thăm được rồi.
Hốt Sát Nhi theo chân Thiết Mộc Luân bước vào đại trướng, nhìn thấy Dã Lặc Miệt đang hút máu bầm trên cổ của Thiết Mộc Chân và liên tục phun xuống đất. "Thì ra Thiết Mộc Chân chưa chết" . Hốt Sát Nhi không khỏi giật mình, bước lui ra ngoài.
Thế là Hốt Sát Nhi, Đáp Lý Đài và A Lặc Đàn cùng dẫn mấy tên Na Khả Nhi của họ quay trở về.
A Lặc Đàn hỏi Hốt Sát Nhi:
- Hắn còn sống thật sao?
- Vết thương trên cổ của hắn vẫn còn chảy máu, rõ ràng là vẫn còn sống.
Đáp Lý Đài liền lên tiếng xét đoán:
- Nếu còn chảy máu thì chắc chắn là hắn ta bị tổn thương mạch máu rồi!
- Nếu tổn thương mạch máu thì chẳng phải đang lâm vào cảnh thập tử nhất

sinh hay sao? - A Lặc Đàn mừng thầm trước tai họa của Thiết Mộc Chân. Chừng như ông ta còn nuôi một tia hy vọng.
- Này A Lặc Đàn bá phụ, này đáp Lý Đài thúc thúc, cũng may là hiện nay không có mặt bốn anh em của Cáp Tát Nhi, vậy chỉ cần Thiết Mộc Chân chết, thì tôi lập tức ủng hộ cho một trong nhị vị lên làm tân Khả Hãn! - Hốt Sát Nhi phấn khởi nói rõ ý định của mình. Giữa lúc đang nói chuyện thì họ đã tới trước đại trướng của họ. Đáp Lý Đài cẩn thận nhìn chung quanh, ra hiệu cho Hốt Sát Nhi đừng nói lớn:
- Chuyện này chúng ta hãy vào bên trong đại trướng rồi sẽ thương lượng sau. - Ba người liền bước vào đại trướng.
Màn đêm dầy đặc đang bao trùm đại trướng của Thiết Mộc Chân. Bên ngoài đại trướng Thiết Mộc Luân, Đức Tiết Thiền. Bốn anh em của Truật Xích, Mộc Hoa Lê, Bác Nhi Truật đang bàn bạc trong một bầu không khí rất căng thẳng.
Truật Xích tay siết chặt thanh đao lưỡi cong, giận dữ nói:
- Chúng ta cùng đi giết quách ba gã đó, kẻo lại có hậu hoạn về sau.
Oa Khoát Đài đứng chận lại, lên tiếng khuyên ngăn:
- Không được, thưa đại ca, nếu bây giờ động thủ thì chúng ta không có danh nghĩa gì cả, từ đó có thể gây ra sự xung đột trong nội bộ.
- Nếu thế thì theo ý ngươi phải làm sao? - Đà Lôi đồng ý cách làm của Truật Xích, nên nhìn thẳng vào Oa Khoát Đài hỏi vặn.
Oa Khoát Đài ấp úng. Trong nhất thời không thể đưa ra một ý kiến rõ rệt.
Mộc Hoa Lê bình tĩnh nói:
- Theo tôi có thể làm như thế này: Tất cả đều sắp xếp như Khả Hãn lúc chưa bị thương. Chỉ có như vậy mới ổn định được tâm trạng của binh sĩ, mới tiêu diệt được người Thái Xích Ô.
Oa Khoát Đài như trút được gánh nặng, nói:
- Chính tôi cũng suy nghĩ như thế.
Ngươi cũng suy nghĩ như thế ư? Vậy theo ngươi thì sắp xếp như thế nào? - Truật Xích hỏi dồn.
- Ý kiến của tôi là bất luận đến lúc nào Phụ Hãn tỉnh lại, chúng ta vẫn phải quyết định vào sáng ngày mai sẽ mở cuộc tấn công để tiêu diệt Tháp Lý Hốt Đài.
Sát Hợp Đài cho rằng ý kiến của Oa Khoát Đài là có lý, nên cũng bày tỏ ý kiến của mình một cách rõ ràng:
- Ý kiến của Tam đệ đã nói rõ tất cả rồi. Tôi đồng ý!
Bác Nhi Truật nhận ra giữa bốn anh em họ đang có sự tranh chấp, nên vội vàng đứng ra điều giải:
- Phải đấy, không thể nào lại thả cọp về rừng. Sáng sớm ngày mai cần phải trừ quách Tháp Hốt Lý Đài đi!

Đức Tiết Thiền là một cụ già có nhiều mưu trí, nên không khỏi tỏ ra lo ngại, nói:
- Dù một bầy rồng đi nữa nhưng không có người cầm đầu cũng không thể được, vì không có người cầm đầu thì không thể đánh giặc, mà cũng dễ bị ba nhân vật vừa rồi có cơ hội lợi dụng.
- Này Bác Nhi Truật, anh là người được ca ca trong ngày lên làm Khả Hãn, cử giữ chức chỉ huy trưởng toàn quân, vậy bây giờ anh hãy đứng ra sắp xếp!
- Thiết Mộc Luân nhìn Bác Nhi Truật, lại nhìn đám đông nói:
- Ai không chịu nghe quân lệnh, thì tôi và Truật Xích sẽ chém đầu người đó?
Đức Tiết Thiền gật gù tán thưởng, nói:
- Ý đó thật đáng khen!
- Thế thì tốt, bây giờ tôi thay mặt Khả Hãn để hành sử quyền lực. Này Mộc Hoa Lê, anh hãy đi gọi Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lại đây - Bác Nhi Truật tiếp nhận đại quyền chỉ huy một cách mạnh dạn, đồng thời, bắt đầu thi hành nhiệm vụ của mình.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười (2)

Bên trong "Cổ Liệt Diên" của bộ lạc Thái Xích Ô, các binh sĩ do phải đánh nhau, do phải bôn ba suốt ngày nên đã quá mệt mỏi, có người ngồi ôm mã tấu, có người tựa lưng vào lều, có người gối đầu lên đùi của bạn lần lượt ngủ ngon lành. Những tướng lãnh trẻ chịu trách nhiệm canh gác như Chỉ Nhi Khoát A Đãi thấy vậy hết sức cuống quít, dùng roi quất vào những binh sĩ có nhiệm vụ canh gác mà ngủ gục, tức giận la to:
- Ngủ nè! Ngủ nè! Chúng bây ngủ đi, một chốc nữa Thiết Mộc Chân tới chặt đầu chúng bây hết, đến chừng đó cho chúng bây mặc tình ngủ! - Những ngọn roi quất xuống như mưa trên mình bọn lính có nhiệm vụ canh gác - Thức dậy đi, thức dậy lo việc canh gác tốt cho ta. Nếu Thiết Mộc Chân mở cuộc đánh lén thì phải thổi ngay tù và báo động! ...

Phía sau binh sĩ chính là những người dân thường của bộ tộc Thái Xích Ô. Cho nên Chỉ Nhi Khoát A Đãi vừa thẳng tay quất vào các binh sĩ đang ngủ vừa nói:
- Chúng bây hãy mở mắt ra cho ta! Vợ con của các ngươi đang ở phía sau lưng của các ngươi đó, chả lẽ chúng bây để cho họ làm quỉ không đầu dưới

lưỡi dao của Thiết Mộc Chân hay sao?

Nhưng vì người Thái Xích Ô quá mệt mỏi, cho nên Chỉ Nhi Khoát A Đãi đánh người này thức dậy thì người kia lại nằm xuống ngủ!
Xích Thích Ôn nãy giờ đứng bên cạnh nhìn, trong lòng cảm thấy rất bất nhẫn, bèn bước tới khuyên:
- Thôi, Thiết Mộc Chân cũng là người chứ không phải sắt đá gì mà liên tục tác chiến không cần ăn, không cần uống, không cần ngủ. Nếu anh ta muốn kéo quân tới đây đánh lén, thì cũng phải chờ nửa đêm trở về sau!

Chỉ Nhi Khoát A Đãi thở một hơi dài, rồi ngồi xuống đất. Thích Xích Ôn ngồi xuống với anh ta và cùng tựa lưng vào một gốc cây to ngủ gật.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lẳng lặng chui vào "Cổ Liệt Diên", bước ngang qua cạnh Xích Thích Ôn. Xích Thích Ôn đứng phắt dậy, trong khi Chỉ Nhi Khoát A Đãi cũng xoay người lại đè Xích Thích Ôn xuống, nói:
- Ai vậy??
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích vội vàng cúi khòm người xuống. Xích Thích Ôn tuốt đao ra muốn đâm Chỉ Nhi Khoát A Đãi thì anh ta dùng giọng nói nhựa nhựa hỏi:
- Ồ, anh đó hả, Xích Thích Ôn, anh định đi đâu vậy?
- Đi thăm đứa em gái của tôi và Xõa Lạc Đà - Xích Thích Ôn thở phào, vừa tra đao vào vỏ, vừa nói qua loa với hắn.
Chỉ Nhi Khoát A Đãi vừa nhắm đôi mắt thì Xích Thích Ôn liền đi nhanh theo cha, để hướng dẫn cha mình đi vào trong.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích hỏi nhỏ:
- Này Xích Thích Ôn, Tháp Lý Hốt Đài có phát hiện cha rời khỏi doanh trại này không?
- Ngay đến tính mệnh của bản thân hắn còn giữ chưa xong, có đâu chú ý tới những chuyện như vậy. Thiết Mộc Chân hiện giờ ra sao rồi?
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích ra hiệu bảo anh ta không nên hỏi vội. Hai người cùng đi đến bên cỗ xe của gia đình. Xõa Lạc Đà đang nằm ngủ ngáy pho pho, còn Hợp Đáp An thì đã phát hiện hai người vừa đi tới bèn nhóng người lên hỏi:
- Cha đấy hả? Cha trở về rồi đấy hả? Cha có gặp Thiết Mộc Chân không?
- Có gặp rồi, tất nhiên là có gặp!
- Anh ấy... anh ấy hiện nay ra sao? - Hợp Đáp An vì quá vui mừng nên tỏ ra rất nôn nóng.
- Nó khỏe mạnh như hải đông thanh, oai phong như cọp ở trong núi.

- Có mọc râu không?
- Một hàm râu đen cứng như bờm ngựa!
Hợp Đáp An bật cười, nói:
- Con chỉ nhớ anh ấy lúc hồi mới 16 tuổi thôi.
Xích Thích Ôn bực mình, nói:
- Thôi đi Hợp Đáp An - Dứt lời anh ta quay sang người cha nói tiếp - Cha ơi, mau nói chuyện quan trọng đi!
- Thiết Mộc Chân cho biết sáng sớm ngày mai sẽ mở cuộc tấn công - Tỏa Nhi Hãn Thất Thích truyền lệnh của Thiết Mộc Chân qua giọng nói khẽ - Ông ấy bảo chúng ta hãy nói lại với người Thái Xích ôn, Thiết Mộc Chân chỉ tìm Tháp Lý Hốt Đài để báo thù, còn người dân trong bộ lạc nếu ai qui thuận, không chống trả thì tất cả đều bình an vô sự Thiết Mộc Chân không cướp vợ con của họ, không cướp tài sản của họ .
- Tốt, mọi người từ lâu đối với Đáp Lý Đài đã hết sức bất mãn - Xích Thích Ôn nói với một niềm tin vững chắc - Chúng ta chia nhau đi thuyết phục mọi người bỏ trốn, chạy sang hàng ngũ của Thiết Mộc Chân.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích kéo lấy Xích Thích Ôn, nói:
- Đừng quá nôn nóng, chờ nửa đêm trở về sau, khi Tháp Lý Hốt Đài và đồng bọn ngủ mê sẽ hành động.
Mấy người họ lần lượt nằm xuống. Hợp Đáp An hỏi nhỏ người cha:
- Cha ơi, Thiết Mộc Chân có quên con không?
- Không có, anh ta còn hỏi con nữa đó. - Tỏa Nhi Hãn Thất Thích thật ra quá mỏi mệt nên đã nhắm hai mắt lại.
- Hỏi con cái gì? - Hợp Đáp An không hề cảm thấy buồn ngủ, muốn nhanh chóng tìm hiểu tin tức của Thiết Mộc Chân.
- Hỏi con... có chồng.. hay chưa - Tỏa Nhi Hãn Thất Thích sắp sửa ngủ thiếp đi, nên lời nói cũng trở thành nhừa nhựa, không còn nghe rõ nữa.
Hợp Đáp An nhìn người chồng đang nằm bên cạnh thở dài và mở mắt nhìn lên những ngôi sao trên bầu trời. Trong khi đó, theo tiếng ngáy của Tỏa Nhi Hãn Thất Thích thì ngày càng to.
Dưới sự che chở của màn đêm, Truật Xích đi tuần tiễu chung quanh doanh trại của Thiết Mộc Chân. Đức Tiết Thiền bước tới, đặt tay lên vai Truật Xích, gọi:
- Này Truật Xích!
Truật Xích quay đầu nhìn lại thấy ông ngoại, vừa ngạc nhiên lại vừa vui vẻ :
- Kìa, ông ngoại đó hả?
Đức Tiết Thiền mỉm một nụ cười hài lòng, nói:
- Con đã trở thành một người đàn ông thực sự rồi.
Truật Xích mỉm một nụ cười hiền hậu. Đức Tiết Thiền hỏi:
- Mẹ con có mạnh khỏe không?

- Mẹ con rất mạnh khỏe.
- Phụ Hãn của con đối với mẹ con có tốt không?
Truật Xích lấy làm lạ, đưa mắt nhìn ông ngoại, đáp:
- Rất tốt. Tại sao ông ngoại lại hỏi như vậy?
Đức Tiết Thiền nhận thấy Truật Xích còn chưa biết cảnh ngộ của Bột Nhi Thiếp trước kia, cũng như tình trạng chào đời của Truật Xích, nên chỉ nói:
- Không, ông chỉ hỏi thăm thế thôi. Chúng ta đã nhiều năm qua không gặp nhau và lần này ông đinh ninh là có dịp gặp được mẹ của cháu.
- Trước đây cha con đi đánh giặc bao giờ cũng dẫn mẹ con theo. Hiện nay cha bảo mẹ ở nhà để chăm sóc bà nội, cho nên không đi theo.
Đức Tiết Thiền vừa gật gù vừa suy nghĩ, lại hỏi:
- Cha con đối với tất cả các anh em của con có tỏ ra thương yêu đứa nào nhiều hơn không?
- Con không nhận ra. - Truật Xích lắc đầu nói tiếp - Con chỉ cảm thấy Sát Hợp Đài và Oa Khoát Đài lúc nào cũng chống đối con, Đà Lôi thì tốt với con hơn. Đức Tiết Thiền thở dài rồi nhắc nhở Truật Xích:
- Này Truật Xích, cháu là anh cả trong các anh em, vậy đối với các em cần phải nhường nhịn, đối với cha mẹ cần phải hiếu thảo, bất cứ lúc nào ai có nói con điều gì hoặc khi con gặp một trường hợp nào khó khăn, thì con cũng phải nhớ rõ con là con trai của Thiết Mộc Chân!
- Con biết. Con không khi nào làm mất mặt Phụ Hãn đâu! Con phải tỏ ra càng xuất sắc hơn tất cả các em!
Đức Tiết Thiền mỉm một nụ cười hài lòng.
Trong gian lều lớn của Thiết Mộc Chân, mấy ngọn đèn sáp tỏa ánh sáng khi mờ khi tỏ, mấy viên đại tướng vẫn túc trực bên cạnh Thiết Mộc Chân với một tâm trạng nôn nóng, lo âu.
Thiết Mộc Chân khẽ lay động, Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai vội vàng bước tới gọi:
- Khả Hãn! Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân mở mắt, ngơ ngác nhìn lên nóc trướng âm u, nói với giọng nói than thở:
- Ta đã đi không biết bao nhiêu xa rồi, thấy toàn là sa mạc mênh mông không có một tí nước... khát quá... khát chết ta thôi!
Nói dứt lời, Thiết Mộc Chân nhắm mắt lại. Số người của Thiết Mộc Luân, Mộc Hoa Lê và Bác Nhi Truật nghe tiếng gọi của nhóm Dã Lặc Miệt nên từ bên ngoài bước vào Đức tiết Thiền, Truật Xích và Oa Khoát Đài cũng bước vào theo, Đức Tiết Thiền hỏi:
- Khả Hãn ra sao rồi?
- Phụ Hãn, phụ Hãn đã tỉnh lại chưa? - Truật Xích bước tới gần cha.
Thiết Mộc Luân vừa vui mừng vừa cuống quít gọi:

- Ca ca ơi! Ca ca ơi!
Dã Lặc Miệt buồn bã nhìn mọi người, nói:
- Anh ấy bị mất máu nhiều quá, nên khát nước!
Đức Tiết Thiền nói:
- Cần phải kiếm một cái gì cho anh ấy uống mới được.
Mọi người đưa mắt nhìn những vành môi khô nứt của nhau, Bác Nhi Truật nói:
- Hiện nay trong doanh trại không còn một thùng sữa, không còn một giọt nước - Ai nấy đều cảm thấy thất vọng.
- Bấy giờ biết đi đâu để tìm cái uống? - Truật Xích cuống quít vò đầu, trong nhất thời không nghĩ ra được một biện pháp nào.
Đôi mắt của Mộc Hoa Lê bỗng sáng lên, nói:
- Có chỗ có!
- Chỗ nào vậy? - Tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về Mộc Hoa Lê.
- Trong doanh trại của người Thái Xích Ô. Họ dẫn cả gia quyến đi theo tất nhiên ở đó sẽ có sữa ngựa và nước.
- Tôi sẽ dẫn binh sĩ đi cướp! - Truật Xích tay cầm mã tấu, muốn đi ngay tức khắc.
Oa Khoát Đài không đồng ý cách làm mạo hiểm như vậy, nói:
- Không thể được, Cổ Liệt Diên của họ rất khó công phá.
- Vậy ngươi bảo phải làm sao?
- Ăn trộm!
Dã Lặc Miệt đứng lên hăng hái nói:
- Để tôi đi!
Dã Lặc Miệt lột bỏ cả giày, nón, quần áo. Bác Nhi Truật lấy làm lạ hỏi:
- Tại sao anh làm như vậy?
Dã Lặc Miệt mỉm cười có vẻ bí mật, nói:
- Anh không cần biết. Này Oa Khoát Đài, hãy đi với tôi.
Dưới sự che chở của bóng tối, Dã Lặc Miệt và Oa Khoát Đài đã tới được bên ngoài doanh trại người Thái Xích Ô. Hai người mai phục sau một gò đất. Dã Lặc Miệt nói với Oa Khoát Đài:
- Để tôi chui vào trong đó, còn nhà ngươi thì ở yên tại đây chờ tiếp ứng. Nếu tôi bị gì, thì nhà ngươi mau chạy trở về doanh trại để báo tin. Riêng tôi nhất định sẽ có cách để trở về.
- Này Dã Lặc Miệt thúc thúc, chú cần phải hết sức cẩn thận đấy nhé!
Dã Lặc Miệt mỉm cười, nói:
- Thần chết lúc nào cũng sợ nụ cười của ta cả! - Dã Lặc Miệt bò ra khỏi mô đất và tiếp tục bò đến Cổ Liệt Diên, chui qua một bánh xe để vào trận địa của người Thái Xích Ô.
Trước mặt anh ta là từng hàng những người Thái Xích Ô đang nằm la liệt

ngủ như chết. Anh ta cẩn thận bò qua những khe trống để vượt qua số người đang ngủ đó .
Bỗng nhiên, anh bị đá một đá vào mông. Anh giật mình quay đầu nhìn lại, té ra đó là một người đang ngủ mê và đang trở mình. Anh ta kê sát mặt mình vào người đó để nhìn cho kỹ rồi mắng thầm: "Thằng nhóc này gan thật, mầy dám đá vào mông ta hả? Chờ ngày mai khi trời sáng tỏ thì mầy sẽ biết Dã Lặc Miệt này không phải dễ trêu chọc đâu!".
Dã Lặc Miệt lại bò đi về phía trước và bò ngang bọn lính gác đang ngồi ngủ. Khi bò tới khu vực có bóng tối thì Dã Lặc Miệt đứng lên, rón rén bước vào phía sau của doanh trại.
Dã Lặc Miệt đã lục soát hai cỗ xe nhưng không thấy có gì. Anh ta đưa tay giụi mắt nhìn quanh, phát hiện bên dưới những cỗ xe có để những chiếc thùng đậy nắp, liền bước tới đó nhóng thử chiếc thùng lên xem nặng nhẹ rồi vội vàng dở nắp ra, thò tay vào bên trong sờ soạn một lúc mới lấy tay ra liếm thử đầu ngón tay. Anh ta hết sức vui mừng, tự nhủ: "Ôi, cảm ơn trời xanh, đây là sữa chua!”
Lúc bấy giờ ba người của Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đã đứng lên chia nhau đi khắp ba phương hướng. Dã Lặc Miệt chui xuống gầm xe, chờ họ đi khỏi mới bò trở ra. Anh ta ôm lấy chiếc thùng đi trở ra ngoài. Khi ra đến gần bìa Cổ Liệt Diên thì khòm mình xuống, nhưng khổ nỗi vì có chiếc thùng nên anh ta không thể khòm sát đất để chui ra.
Lúc bấy giờ có một người đi tới, đưa mắt nhìn ra ngoài, rồi lại nhìn sao trên trời cất tiếng nói lẩm nhẩm có vẻ sốt ruột:
- Tất cả đều ngủ như những con lạc đà chết. Ủa! Sao số người bây giờ lại ít thế này? Người đó cúi xuống chụp lấy người đang nằm ngủ kéo lên, hỏi tiếp
- Này, chúng nó bỏ đi đâu hết rồi?
- Được rồi, này Chỉ Nhi Khoát A Đãi, có ai lại không vợ không con chứ? - Người đó nói qua giọng càu nhàu, rồi lại ngã xuống ngủ. Chỉ Nhi Khoát A Đãi tỏ vẻ thất vọng, thở dài nói một mình:
- Thôi rồi, khí số của bộ lạc Thái Xích Ô đến đây là tận cùng rồi!"
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích bước tới gần, Chỉ Nhi Khoát A Đãi giật mình hỏi:
- Ai đó?
- Tôi đây, tôi là Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đi vắt sữa ngựa. Anh lại đây tôi có chuyện trọng đại này muốn nói với anh. - Tỏa Nhi Hãn Thất Thích kéo Chỉ Nhi Khoát A Đãi cùng bước đi.
Dã lặc Miệt bèn lật ngang chiếc thùng để cho nó lăn đi ra gần bìa Cổ Liệt Diên. Hai người đang ngủ mê nằm dưới đất đã chận chiếc thùng đứng lại. Dã Lặc Miệt do bước thiếu cẩn thận nên đã giẫm lên chân của hai ngươi đó. Một người bực mình lên tiếng trách đối phương:
- Tại sao anh lại đạp lên chân tôi?!

Đối phương trả lời qua giọng nói bực tức:
- Anh thật vô lý, anh đạp chân tôi thì có!
- Ôi chao! Bực mình chết đi được!
Hai người cùng co rút chân lên, chừa một khoảng trống cho Dã Lặc Miệt kéo chiếc thùng ra ngoài. Có một người thò chân đụng phải Dã Lặc Miệt, khiến anh ta hoảng hốt, ôm lấy chiếc thùng vượt qua cỗ xe rồi chạy thẳng ra ngoài và nhanh chân chạy đến ụ đất nơi có Oa Khoát Đài đang chờ.
Người Thái Xích Ô đó liền ngồi dậy, hỏi:
- Ai đó? Một người khác cũng giật mình thức giấc, lên tiếng hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Hai người đưa mắt nhìn nhau và chừng như họ đã vỡ lẽ ra. Sau đó họ lại nhìn chung quanh, thấy số người nằm ngủ đã biến đi đâu gần hết, bèn hạ giọng nói nhỏ:
- Tất cả đều bỏ trốn rồi.
- Vậy chúng mình còn ở đây làm chi nữa?
- Ờ, hãy dẫn cả vợ con cùng bỏ trốn!
Hai người liền tìm cỗ xe riêng của mình rút ra.
Dã Lặc Miệt trở về đến đại trướng của Thiết Mộc Chân, vội vàng dùng môi (vá) để đút cho Thiết Mộc Chân từng môi sữa chua. Oa Khoát Đài dùng khăn tay liên tục lau sạch chung quanh miệng cho cha.
Mộc Hoa Lê bước vào khẽ hỏi:
- Khả Hãn uống được không?
- Phải uống ba lần mới uống hết một chén sữa chua - Oa Khoát Đài trả lời.
- Chỉ còn chừng một tiếng đồng hồ nữa là trời sáng, vậy mọi người nên ngủ một chút đi.
Mộc Hoa Lê bước ra ngoài, Dã Lặc Miệt nói với Oa Khoát Đài:
- Này Oa Khoát Đài, ngươi cũng ngủ một chút đi.
- Dã Lặc Miệt thúc thúc, phụ thân không còn gì đáng lo ngại nữa. Vậy chú cũng ngủ một giấc đi nào.
Dã Lặc Miệt tươi cười nói:
- Ta ư? Ta còn có thể thức ba ngày ba đêm nữa!
Oa Khoát Đài ngáp dài, lấy tay chà xát lên trán rồi lắc qua lắc lại chiếc đầu cho tỉnh táo hơn. Trong khi đó, cậu ta nhìn thấy Dã Lặc Miệt đã ngủ khò, nước dãi chảy ra khóe miệng. Oa Khoát Đài bật cười lấy y phục đắp lên người Dã Lặc Miệt cho ấm.
Trời đã quá nửa đêm, Thoát Đóa bước vào gian lều của Tháp Lý Hốt Đài nói qua giọng sợ hãi:
- Bớ thủ lĩnh mau thức dậy!
Tháp Lý Hốt Đài hốt hoảng ngồi lên, hỏi:
- Thế nào rồi, Thoát Đóa?

Thoát Đóa mếu máo nói:
- Nguy rồi, người của chúng ta gần như đã trốn hết!
Tháp Lý Hốt Đài cả kinh, vội vàng chạy ra ngoài gian lều. Dưới ánh trăng lờ mờ, Cổ Liệt Diên của ông ta đã trở thành xác xơ, còn người thì đã bỏ trốn quá nửa. Tháp Lý Hốt Đài với tấm thân béo phì bỗng té quị xuống đất, nói:
- Bớ Thoát Đóa, mau đỡ ta dậy, chuẩn bị xe để bỏ trốn!
Thoát Đóa thối lui ra sau mấy bước, rồi quay lưng bỏ chạy. Hắn nhảy lên mình con chiến mã, tự bỏ chạy đi mất.
Tháp Lý Hốt Đài giận dữ mắng:
- Bớ Thoát Đóa, nhà ngươi là một con chồn quỉ quyệt. Ta cư xử với ngươi đâu có bạc, thế mà nhà ngươi lại bỏ rơi ta tự chạy trốn một mình!
Nạp Nha A đánh xe đi qua, to tiếng gọi:
- Bớ thủ lỉnh, mau lên xe!
Tháp Lý Hốt Đài vội vàng trèo lên chiếc xe của Nạp Nha A.

Trời đã hừng sáng, Thiết Mộc Chân đang nằm trong lều riêng của mình đã từ từ tỉnh lại. Trong đầu óc của Thiết Mộc Chân xuất hiện toàn ảo giác: ông ta thấy mình như đi trong sa mạc và đang gắng sức vượt lên đồi cát. Đứng trên đồi cát nhìn xuống thấy toàn những hình ảnh mờ ảo như là đồng cỏ, suối nước, ao hồ. Ông ta vui mừng chạy xuống bụm lấy nước uống, nhưng nước chảy ra hết không còn miếng nào. Ông ta lại bụm một bụm khác, nhưng nước lại chảy hết... ông ta xoay đầu một lượt, bỗng cảm thấy đau đớn, buột miệng kêu:
- Ôi chao!
Oa Khoát Đài và Dã Lặc Miệt đều bật lên khỏi mặt đất. Y phục đắp trên mình của Dã Lặc Miệt rơi xuống đất từ lúc nào anh ta cũng không hay. lộ sắc vui mừng hỏi:
- Thưa Khả Hãn, ngài đã tỉnh lại rồi hả?
- Khát! Dã Lặc Miệt bưng một chén sữa chua đưa đến sát miệng Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân tự mình bưng lấy chén sữa uống ừng ực:
- Ôi! Thật là ngon! - Khi cúi mặt nhìn thấy chung quanh mặt đất rất dơ bẩn, lại hỏi - Tại sao các người lại dựng lều ở nơi bùn đất dơ bẩn như thế này?
- Thưa phụ Hãn, đấy là máu của cha đó! - Oa Khoát Đài giải thích thêm - Ngày hôm qua cha bị tên bắn trúng cổ, làm vỡ mạch máu ở cổ. Dã Miệt Lặc thúc thúc đã dùng miệng hút máu bầm nơi vết thương rồi nhổ xuống đất.
Dã Lặc Miệt cất tiếng cười nói:
- Những ngụm máu không kịp nhổ, mà cũng không kịp xin phép Khả Hãn, tôi đã nuốt nó vào bụng! Hả hả!
- Cảm ơn nhà ngươi!
- Thiết Mộc Chân nở một nụ cười hài lòng, bỗng nhìn thấy Dã Lặc Miệt

không mặc quần áo ngoài, ngạc nhiên hỏi tiếp - ủa, tại sao nhà ngươi lại ở trần như thế này?
- À, vì lúc lẻn vào doanh trại của người Thái Xích Ô để trộm sữa chua tôi đã cởi bỏ hết quần áo, chỉ mặc quần đùi, sau khi trở về phải lo ngay việc đút cho ngài một chén sữa chua, nên quên cả việc mặc quần áo vào. Sau đó, vì quá buồn ngủ, nên tôi đã ngủ quên! - Oa Khoát Đài bật cười.
- À! Tôi nhớ ra rồi, tôi từng đòi nước để uống. - Thiết Mộc Chân lại đưa mắt nhìn Dã Lặc Miệt đang ở trần, hỏi - Một mình nhà ngươi lén vào doanh trại của người Thái Xích Ô, vậy nếu Tháp Lý Hốt Đài bắt được nhà ngươi, nhà ngươi có tiết lộ với kẻ địch về thương thế của ta không?
- Tôi hả?! - Dã Lặc Miệt với một tấm lòng trung thành, không ngại tất cả mọi thứ hiểm nguy, giờ đây lại bị Khả Hãn hoài nghi, nên cảm thấy thật oan ức, cổ họng nghẹn cứng, không nói nên lời.
Oa Khoát Đài vội vàng giải thích:
- Dã Lặc Miệt thúc thúc cố ý cởi bỏ hết quần áo để nếu rủi ro bị quân địch bắt được, thì chú ấy sẽ trả lời: "Vì tôi muốn đầu hàng bộ lạc Thái Xích Ô nên bị Thiết Mộc Chân phát giác và định xử tử. Nhưng họ mới vừa cởi bỏ quần áo, chỉ còn lại một chiếc quần đùi thì tôi tìm cách chạy thoát, đến đây để đầu hàng các vị" .
Dã Lặc Miệt nghe thế mới từ từ định thần trở lại, nói:
- Tôi nghĩ là chúng sẽ tin tôi và sẽ đưa quần áo cho tôi mặc, tiếp đón tôi một cách nhiệt tình, để sau đó tôi tìm cách trộm sữa mang về. Đối với chúng thì thùng sữa này chẳng có đáng là bao, nhưng đối với chúng ta thì nó chính là tính mệnh của Khả Hãn!
- Ờ, này Dã Lặc Miệt - Thiết Mộc Chân hết sức cảm động nói tiếp
- Ta thật không nhìn lầm anh thợ rèn nhà ngươi, không phong chức chỉ huy cho ngươi một cách sai lầm. Trước đây khi ta bị người Miệt Nhi Khất bao vây tại núi Bất Nhi Hãn, ngươi đã từng cứu mạng sống cho ta. Hôm nay ta bị trúng tên, ngươi lại dùng miệng hút máu bầm cho ta, cứu ta tỉnh dậy; trong khi ta quá khát nước thì nhà ngươi lại sẵn sàng hy sinh tánh mệnh đi tìm sữa về cho ta uống, giúp cho sức khỏe của ta được bình phục. Nhà ngươi đối với ta đã có ơn lớn ba lần. Nhà ngươi là người đã trung thành như thế, ta sẽ luôn luôn ghi nhớ trong lòng và không bao giờ quên ơn.
Dã Lặc Miệt quì xuống dập đầu, nói:
- Thưa Khả Hãn!- Khi anh ta ngước mặt lên thì nét mặt kiên cường và lạc quan của anh ta đã ràn rụa nước mắt.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Một
Một Sự Xụp Đổ Của Bộ Lạc Thái Xích Ô

Mặt trời đã nhô lên từ phương đông, bên ngoài doanh trại của Thiết Mộc Chân, Bác Nhi Truật đang theo dõi việc các tướng chấn chỉnh đội ngũ sửa soạn xuất kích. Bác Nhi Truật to tiếng xuống lệnh:
- Hỡi các tướng sĩ anh dũng của bộ lạc Khất Nhan, thời điểm tiêu diệt Tháp Lý Hốt Đài đã đến! Lên ngựa mau!
- Hãy chờ một tí! - Hốt Sát Nhi bỗng bước ra khỏi đội ngũ một bước, ngăn chặn không cho binh sĩ xuất phát, nói:
- Nay Thiết Mộc Chân Khả Hãn đang bị trọng thương, không thể đích thân chỉ huy đánh địch, vậy chúng ta cần phải đề cử một nhân vật đức cao vọng trọng để tạm thời thay thế Thiết Mộc Chân khống chế toàn quân.
A Lặc Đàn liền lên tiếng phụ họa thêm:
- Phải! tôi kiến nghị đề cử Đáp Lý Đài là trưởng bối quí tộc của dòng họ Bột Nhi Chỉ Cân lên thay thế Thiết Mộc Chân.
Hốt Sát Nhi liền lên tiếng ủng hộ:
- Tôi tán thành!
Thiết Mộc Luân và anh em Truật Xích bước ra trước đội ngũ. Thiết Mộc Luân nói:
- Không cần thiết! Bác Nhi Truật là một trong hai chỉ huy trưởng do đích thân đại ca phong cho, vậy Bác Nhi Truật hoàn toàn có đủ tư cách chỉ huy quân đội.
Anh em của Truật Xích cũng lên tiếng ủng hộ ý kiến của Thiết Mộc Luân, nói:
- Cô cô nói rất có lý, chúng tôi bằng lòng nghe theo sự chỉ huy của Bác Nhi Truật thúc thúc.
Hốt Sát Nhi bất phục, nói to:
- Tôi không bằng lòng nghe theo sự chỉ huy của anh ta. Bác Nhi Truật là cái thứ gì? Đáp Lý Đài là thúc thúc của Thiết Mộc Luân nhà ngươi, là gia gia của bọn Truật Xích nhà ngươi. Ông ấy mới xứng đáng là người chỉ huy toàn quân!
Ngay lúc đó có người nói lớn:
- Hãy xem! ...
Mọi người đều im lặng. Dã Lặc Miệt đang đánh một cỗ xe đại trướng, người ngồi trên xe chính là Thiết Mộc Chân. Mặc dù Thiết Mộc Chân có vẻ mệt mỏi, nhưng hai khóe miệng vẫn hiện lên một nụ cười.
Đáp Lý Đài và đồng bọn cả kinh.

Toàn quân hoan hô vang dội:
- Thiết Mộc Chân Hãn! Thiết Mộc Chân Hãn!
***
Để tránh xa khu vực đóng binh của Thiết Mộc Chân, Nạp Nha A đánh cỗ xe chạy thẳng vào một khu rừng, rồi mới gò cương cho ngựa đứng lại. Tháp Lý Hốt Đài đang ngồi trên xe lên tiếng hỏi:
- Này Nạp Nha A, sao nhà ngươi không tiếp tục đi?
Nạp Nha A nhảy xuống xe, tháo ngựa ra rồi lại nhảy lên lưng ngựa, nói:
- Này Đáp Lý Đài, nghe đâu hồi Dã Tốc Cai còn sống đã gọi ông là "Khất Lân Thốc Hắc" phải không? Ông đúng là một gã ích kỷ và tham lam. Đồng thời cũng là một bạo chúa!
Tháp Lý Hốt Đài lộ sắc ngạc nhiên, hỏi:
- Nhà ngươi tại sao lại mắng ta? Ta là thủ lãnh của nhà ngươi kia mà!
Đúng thế, nếu tôi không nghĩ tình ông là thủ lãnh, thì tôi sẽ không bao giờ cứu ông. Nơi đây đã thoát ra khỏi phạm vi bao vây của Thiết Mộc Chân rồi, vậy ông hãy tự lo cho mình, tôi còn phải đi tìm một vị Khả Hãn xứng đáng để mà phục vụ đó là Khả Hãn Thiết Mộc Chân!
Nạp Nha A thúc ngựa bỏ đi. Tháp Lý Hốt Đài nhảy tưng lên, to tiếng mắng theo:
- Khá khen cho Nạp Nha A! Nhà ngươi là một bào thai đẻ non của con chồn xảo trá và con hổ độc ác giao phối sinh ra! Thiết Mộc Chân sẽ giết nhà ngươi, vì nhà ngươi là một tên ác độc phản chủ!
- Nạp Nha A quay ngựa trở lại. Tháp Lý Hốt Đài sợ hãy bước thụt lùi và đã té ngồi xuống đất. Nạp Nha A phá lên cười to, rồi giục ngựa bỏ đi.
Tháp Lý Hốt Đài không dám mắng chửi nữa, khấp khểnh về phía trước.
- Bớ Tháp Lý Hốt Đài! - Thoát Đóa từ trong rừng rậm phi ngựa chạy ra.
Tháp Lý Hốt Đài quá vui mừng, lên tiếng gọi:
- Bớ Thoát Đóa! Đúng là nhà ngươi đấy phải không? Hãy mau cứu ta với! Cuộc đời ta không bao giờ quên ngươi!
Thoát Đóa trả lời qua giọng nói gian xảo:
- Không! Này Tháp Lý Hốt Đài, tôi đến đây để nhờ ông cứu tôi!
Tháp Lý Hốt đài ngơ ngác, không hiểu Thoát Đóa muốn nói gì, lên tiếng hỏi:
- Ngươi nói sao?
- Trước kia tôi là Na Khả Nhi của Dã Tốc Cai. - Tháp Lý Hốt Đài vẫn chưa hiểu Thoát Đóa muốn nói gì, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía anh ta, Thoát Đóa nói tiếp - Do lúc bấy giờ ông bỏ rơi mẹ con Kha Ngạch Luân, nên tôi mới rời khỏi họ. Sau đó, đã năm lần bảy lượt ông luôn tỏ ra đối đầu với Thiết Mộc Chân. Bây giờ ông đã hoàn toàn bị thất bại rồi, khiến tôi cũng không còn con đường nào để đi. Vậy thử hỏi Thiết Mộc Chân có thể chịu tha

thứ cho ông không?
- Đúng, nhưng bây giờ nhà ngươi tính sao? - Tháp Lý Hốt Đài vẫn chưa thực sự hiểu được ý nghĩa câu nói của Thoát Đóa.
Thoát Đóa đưa tay chỉ vào đầu của Tháp Lý Hốt Đài, rồi lại chỉ vào đầu mình, nói:
- Chỉ còn cách là lấy thủ cấp của ông đi, thì cái đầu của tôi mới giữ được!
Tháp Lý Hốt Đài cả kinh, nghĩ bụng: "Gã này đúng là một tên tiểu nhân phản phúc vô thường".
Thoát Đóa tuốt đao ra. Tháp Lý Hốt Đài sợ hãi té quị xuống đất, kêu lên:
- Đừng! Đừng! Không nên... không nên...!
Thoát Đóa mỉm một nụ cười ghê rợn và bước tới sát Tháp Lý Hốt Đài...

Người Thái Xích Ô gồm trẻ già trai gái ngồi xếp hàng hai bên hẻm núi. Chỉ Nhi Khoát A Đãi dùng giọng nói nài nỉ nói với Tỏa Nhi Hãn Thất Thích:
- Này Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đại thúc, tôi van xin chú hãy trói tôi lại - Tỏa Nhi Hãn Thất Thích do dự chưa chịu làm theo.
- Tôi suýt nữa bắn chết Thiết Mộc Chân, e là khó tránh được cái chết!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lắc đầu. Chỉ Nhi Khoát A Đãi đưa thẳng hai cánh tay ra phía trước và mang cây cung vào lưng, để cho Tỏa Nhi Hãn Thất Thích trói hai tay và cây cung của anh ta lại.
Trên cổ của Thiết Mộc Chân đang rịt một tấm vải trắng còn dính máu, được số người của Bác Nhi Truật, Mộc Hoa Lê, Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai hộ tống từ từ đi ra. Tất cả những người Thái Xích Ô đều đua nhau quì xuống đất, lên tiếng yêu cầu Thiết Mộc Chân:
- Xin Thiết Mộc Chân Khả Hãn, xin ngài đừng chấp mối thù trước kia của chúng tôi, hãy khoan dung cho chúng tôi!
Thiết Mộc Chân tươi cười khoát tay, nói:
- Không phải tôi đã nhờ Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nói lại với các người rồi đó sao! Chỉ cần các người không chống trả, bằng lòng qui thuận Thiết Mộc Chân tôi, thì tôi sẽ không bao giờ cướp vợ con, cướp tài sản của các người. Chúng ta đều là người sống ở đồng cỏ, từ trước tới nay hễ nói ra là biết giữ lời hứa. Thiết Mộc Chân tôi cứ nói là phải thực hành. Vậy kể từ nay các vị sẽ như tất cả những người Mông Cổ khác, đều là thần dân của tôi cả!
Mọi người đều dập đầu lạy, nói:
- Tạ ơn Khả Hãn! Tạ ơn Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn qua một lượt, to tiếng nói:
- Ở bộ lạc Thái Xích Ô có một người bắn tên "Mai châm" rất giỏi. Anh ta trước tiên bắn chết con chiến mã của tôi, làm cho đại tướng Bác Nhi Truật của tôi suýt nữa mất mạng. Ngày hôm qua này anh ta lại bắn trúng cổ tôi...
Tốc Bất Đài quát to một tiếng:

- Cái tên khốn kiếp đó ở đâu? Nói mau!
- Tôi ở đây! - Chỉ Nhi Khoát A Đãi bị trói tay bước đến trước mặt Thiết Mộc Chân, Tốc Bất Đài dùng chân đá vào nhượng của anh ta, khiến anh ta té quì xuống mặt đất.
Dã Lặc Miệt, Mộc Hoa Lê, Tốc Bất Dài, Hốt Tất Lai đều tuốt mã tấu ra khỏi vỏ. Thiết Mộc Chân đưa tay lên ngăn mọi người.
- Bắn chết con ngựa vàng miệng trắng của Khả Hãn, khiến cho đại tướng Bác Nhi Truật của ngài suýt nữa mất mạng chính là tôi! Ngày hôm qua bắn trúng cổ ngài cũng chính là tôi! - Chỉ Nhi Khoát A Đãi nói thật tất cả tội trạng của mình, hoàn toàn không che giấu - Nếu như Khả Hãn bảo tôi chết, thì chẳng qua chỉ làm bẩn một vùng đất rộng bằng một bàn tay và tôi cũng không hề có lời oán hận; nhưng nếu không bảo tôi chết, thì Chỉ Nhi Khoát A Đãi tôi sẽ tuân lệnh của vị Khả Hãn anh minh, đi chém nước sâu ra thành hai đoạn, đi đạp đá cứng bể thành từng mảnh. Vậy, việc sống chết của tiểu nhân hoàn toàn do Khả Hãn định đoạt?
- Không che giấu sự thật, dám làm dám chịu, nhà ngươi đúng là một tay hảo hán! - Nói dứt lời, Thiết Mộc Chân chẳng những không tức giận, mà trái lại đưa cao một ngón tay cái lên tỏ ra rất vui vẻ.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích bước tới nói thêm vào cho người bằng hữu:
- Thưa Khả Hãn, Chỉ Nhi Khoát A Đãi có tài bắn tên "Mai châm" trăm phát trăm trúng, nhưng anh ta chỉ bắn vào hai nơi là hoàn toàn sai!
Mọi người có mặt đều cười to. Thiết Mộc Chân nói:
- Tên "Mai châm" còn được gọi là "Giả biệt" vậy từ nay ta đổi tên ngươi lại là "Giả Biệt" nhé!
Chỉ Nhi Khoát A Đãi dập đầu nói:
- Đa tạ Khả Hãn đã đổi tên cho!
- Từ nay về sau trong tay nhà ngươi luôn giữ cung tên "Mai châm", theo hầu sát bên ta không bao giờ rời xa nửa bước, để theo ta giết cường địch, chinh phục cả thiên hạ!
Chỉ Nhi Khoát A Đãi xúc động đến đôi mắt trào lệ, nói:
- Giả Biệt sẽ luôn luôn tuân lệnh Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân tươi cười nói:
- Hãy mau đứng lên, Giả Biệt!
Thiết Mộc Chân quay mặt lại hỏi:
- Này Tỏa Nhi hãn Thất Thích, con trai, con gái và rể của ông đâu rồi? Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đưa tay lên chỉ, nói:
- Chúng nó ở phía trước.
Vậy hãy dẫn ta đi gặp người ân nhân cứu mạng của ta! - Thiết Mộc Chân vui vẻ đi về phía trước.
Đoàn người của Thiết Mộc Chân đi theo sườn núi, những toán người của

Thái Xích Ô đầu hàng đang đứng hai bên cúi đầu chào.
Bỗng cách xa ở phía trước xuất hiện tình trạng lộn xộn. Nhóm người của Mộc Hoa Lê đều cảm thấy căng thẳng. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích hốt hoảng nói:
- Xảy ra chuyện rồi!
Sau cuộc chiến, tại nơi dựng lều của người Thái Xích Ô đều bị tàn phá. Đáp Lý Đài đang chỉ huy bộ hạ của ông ta ra tay cướp bóc người Thái Xích ô.
Xõa Lạc Đà vừa tranh giành với một tên lính cỗ xe bò của mình, vừa la to:
- Bớ Xích Thích Ôn, anh và cha anh đã nói dối với mọi người! Anh bảo rằng chỉ cần không chống trả, chỉ cần qui thuận Thiết Mộc Chân, thì Thiết Mộc Chân sẽ không cướp vợ con, không cướp tài sản của chúng ta, vậy tại sao bây giờ Thiết Mộc Chân lại cướp xe tôi, cướp đàn bà của tôi vậy?
Xích Thích Ôn chạy tới, đưa tay xô tên đang cướp giật, nói:
- Ngươi hãy buông tay ra! Chỉ cần chúng tôi không chống trả, chỉ cần chúng tôi qui thuận Thiết Mộc Chân, thì Thiết Mộc Chân sẽ không cướp vợ con, không cướp tài sản của mọi người. Chính miệng Thiết Mộc Chân đã nói với cha tôi như thế, vậy tại sao các anh còn dám làm trái lệnh của Thiết Mộc Chân?
Người đang cướp giật đó từ dưới đất lồm cồm bò lên để xin sự giúp đỡ của Đáp Lý Đài:
- Bớ thủ lĩnh, làm sao bây giờ?
Đáp Lý Đài nói:
- Từ xưa tới nay ở vùng đồng cỏ này hễ người chiến bại thì tài sản của họ đều thuộc về người chiến thắng. Muốn giết muốn cướp đều do người Chiến thắng quyết định. Nào, cứ việc cướp đi! Ai chống lại cứ giết chết cho ta! -
Bộ hạ của Đáp Lý Đài tràn lên như nước vỡ bờ. Xích Thích Ôn cố chống trả.
Đáp Lý Đài tuốt thanh đao ra chỉ vào mặt Xích Thích Ôn, quát:
- Giết chết nó đi!
Mấy tên bộ hạ của Đáp Lý Đài cũng tuốt đao ra khỏi vỏ, nhảy tới trước mặt Xích Thích Ôn. Xích Thích Ôn vội vàng tuốt đao ra chống trả. Có một số người Thái Xích Ô cũng tuốt đao tiếp ứng cho Xích Thích Ôn.
Xõa Lạc Đà từ trên xe rút ra một cây gậy đánh quị mấy tên nhảy lên xe để cướp giật. Nhìn thấy mấy tên cướp giật đó đang bò la bò lết dưới đất, anh ta đắc ý cười to. Một tên lính của Đáp Lý Đài nhân cơ hội anh ta không chú ý, bèn từ phía sau lưng chồm lên. Hợp Đáp An thấy vậy la to:
- Xõa Lạc Đà.... xem chừng!
Nhưng, Xõa Lạc Đà không có phản ứng gì, mà chỉ chăm chú nhìn Hợp Đáp An. Do vậy, thanh đao của tên lính kia đã đâm thẳng vào lưng Xõa Lạc Đà. Anh ta té xuống mà vẫn đưa mắt nhìn Hợp Đáp An, nói:
- Ngươi... ngươi đã hại ta!

- Hợp Đáp An hốt hoảng nhảy xuống xe, chụp lấy Xõa Lạc Đà lay gọi:
- Bớ Xõa Lạc Đà! ...
Đáp Lý Đài đang ngồi trên lưng ngựa, chỉ vào Hợp Đáp An nói:
- Đứa con gái này khá đẹp đấy, vậy nó là của ta. Hãy mang nó đi cho ta! - Mấy tên lính của Đáp Lý Đài cùng xông lên lôi Hợp Đáp An đi.
Dã Lặc Miệt xuất hiện trước mặt những tên lính đó, anh ta vẫn giữ giọng cười cợt nói:
- Khoan đã! Khoan đã! ông cụ Đáp Lý Đài ơi, bộ ông thích cô ta hả? Bộ ông không thấy ông đã già quá rồi sao?
Đáp Lý Đài cầm cây giáo đưa tới trước mặt Dã Lặc Miệt, nói:
- Để ta cho nhà ngươi xem ta có già như nhà ngươi nói không?
Dã Lặc Miệt né tránh mũi giáo. Đáp Lý Đài quát to:
- Bây đâu! Hãy bầm thằng nhóc này ra thành một đống thịt vụn cho ta?
Mấy tên lính tuân lệnh xông tới trước mặt Dã Lặc Miệt. Tình hình trên sườn núi trở nên hết sức hỗn loạn.
Trong cuộc hỗn chiến đó, bọn lính kéo Hợp Đáp An rời khỏi chiến trường. Xích Thích Ôn muốn chạy theo cứu em, nhưng bị toán binh sĩ của Đáp Lý Đài bao vây chận đánh.
Nhóm kỵ mã của Thiết Mộc Chân đã chạy tới nơi. Hợp Đáp An trông thấy Thiết Mộc Chân, vừa khóc vừa la to:
- Bớ Thiết Mộc Chân! Bớ Thiết Mộc Chân!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích cũng hốt hoảng kêu to:
- Bớ Hợp Đáp An!
Thiết Mộc Chân giật mình, hỏi:
- Hợp Đáp An đó hả?
Thiết Mộc Chân và những người tùy tùng bèn phóng ngựa đuổi theo. Bọn binh sĩ thấy Thiết Mộc Chân đến, vội vàng buông bỏ Hợp Đáp An ra. Thiết Mộc Chân nhảy xuống ngựa chạy về phía Hợp Đáp An, gọi tên nàng một cách âu yếm:
- Hợp Đáp An! Hợp Đáp An!
Hợp Đáp An té quị xuống. Thiết Mộc Chân vội vàng đỡ nàng dậy, hỏi:
- Này Hợp Đáp An, xảy ra chuyện gì thế? Hãy nói mau đi!
- Chồng tôi bị người ta giết chết rồi! - Hai mắt Hợp Đáp An trào lệ, lời nói nghẹn ngào - Chính anh trai tôi cũng suýt nữa bị giết chết. Thiết Mộc Chân vội vàng xuống lệnh.
- Này Mộc Hoa Lê, nhà người hãy đi cùng Tỏa Nhi Hãn Thất Thích đến đấy xem sao. Bất cứ xảy ra chuyện gì, cũng phải lập tức dẫn Xích Thích Ôn lại đây gặp ta!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích dẫn Mộc Hoa Lê cùng phóng ngựa đi về phía sườn

núi.
Thiết Mộc Chân ôm chặt lấy Hợp Đáp An gọi:
- Này hợp Đáp An, có phải là em thật đấy không?
Hợp Đáp An xô Thiết Mộc Chân ra, quì hai đầu gối xuống đất, nói:
- Thiết Mộc Chân... Khả Hãn ơi! Tôi chỉ là Hợp Đáp An nô lệ ty tiện, chuyên vắt sữa ngựa! - Vừa nói nàng vừa dập đầu lạy.
Thiết Mộc Chân dùng hai tay đỡ Hợp Đáp An lên, nói:
- Không, Hợp Đáp An, em là ân nhân của tôi. Hai đầu gối của em hết sức cao quí, vậy từ nay về sau đừng quì trước mặt tôi nữa. Mau, đứng dậy mau!
Hợp Đáp An đứng lên, nói:
- Đa tạ Khả Hãn! - Dứt lời nàng bước lùi ra phía sau rồi khom người thi lễ .
Thiết Mộc Chân cảm thấy Hợp Đáp An có thái độ xa cách mình, bèn hỏi:
- Em đã có chồng rồi ư?
- Phải!
- Thế hả? Có phải người của anh giết chết chồng em không? Hai vợ chồng em có tình cảm sâu đậm lắm phải không?
- Tôi không biết cái chết của anh ấy, là điều tốt đối với tôi hoặc là điều tốt đối với anh ấy? - Hợp Đáp An nở một nụ cười rất đau khổ.
- Nếu nói vậy thì em cũng không thích anh ta lắm?
- Nhưng anh ấy đã chết rồi! Hợp Đáp An thở dài, nói tiếp - Không phải chết trong chiến tranh, mà chết vì sự thất tín của Khả Hãn!
Hợp Đáp An quay lưng bỏ đi. Thiết Mộc Chân nghiến chặt hai hàm răng, vừa mới định nhảy lên lưng ngựa thì trông thấy số người của Dã Lặc Miệt cùng thúc ngựa chạy tới. Ở phía sau Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, Xích Thích Ôn, Dã Lặc Miệt và Mộc Hoa Lê cũng vội vàng chạy tới. Thiết Mộc Chân vừa nhìn thấy Xích Thích Ôn bèn hỏi Tỏa Nhi Hãn Thất Thích:
- Đây là Xích Thích Ôn phải không?
- Chính là nó!
Xích Thích ôn vội vàng quì xuống đất nói:
- Thưa, Thiết Mộc Chân Khả Hãn!
- Thôi được, anh hãy ở lại nơi lều trướng của tôi - Thiết Mộc Chân quay đầu hỏi - Này Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, ở đó xảy ra chuyện gì vậy?
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lắc đầu thở dài, nói:
- Thưa Khả Hãn, thằng rể của tôi bị họ giết chết. Nếu tôi đến chậm một tí thì ngay đến Xích Thích Ôn cũng bị họ giết rồi!
Thiết Mộc Chân giật mình, hỏi:
- Tại sao vậy? Tại sao họ lại giết các người?
- Tối hôm qua cha tôi lén trở về Cổ Liệt Diên của người Thái Xích Ô, bảo tôi đi loan truyền cho tất cả mọi người biết là ngài đã hứa, chỉ cần không chống trả, chỉ cần qui thuận Khả Hãn, thì Khả Hãn sẽ không cướp vợ con tài

sản của mọi người - Xích Thích Ôn nói với Thiết Mộc Chân vì anh ta tỏ ra thật khó hiểu - Thế nhưng đám người kia lại cứ thẳng tay cướp đoạt tài sản của bá tánh người Thái Xích Ô. Tôi và đứa em rể của tôi tranh cãi với họ, họ bảo chúng tôi là người thân tín của Tháp Lý Hốt Đài và sách động người Thái Xích Ô chống lại Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân cả giận, nói:
- Ai lại dám làm như vậy? Này Mộc Hoa Lê, tại sao nhà ngươi không bắt bọn đáng chết đó dẫn đến đây cho ta?
- Thưa Khả Hãn, họ chính là số người của Đáp Lý Đài, thúc thúc của ngài! - Mộc Hoa Lê cảm thấy mình không thể làm gì khác hơn.
Thiết Mộc Chân lộ sắc kinh ngạc. Sự tức giận đã tích chứa từ lâu trong lòng, nay bỗng bừng bừng nổi dậy. Thiết Mộc Chân nhảy lên lưng ngựa chạy bay về phía đang xảy ra chuyện rắc rối. Mộc Hoa Lê cũng thúc ngựa chạy theo.
Tại khu vực dựng lều của người Thái Xích Ô, bọn binh sĩ của Đáp Lý Đài chất tất cả đồ đạc do họ cướp được lên một hàng xe bò đang đậu định chở đi về.
Thiết Mộc Chân chận đường họ lại, dùng đôi mắt uy nghiêm nhìn thẳng vào chúng. Tất cả bọn chúng đều khiếp sợ, dừng xe đứng yên.
Đáp Lý Đài đang ở phía sau liền thúc ngựa đi tới. Khi trông thấy Thiết Mộc Chân ông ta bèn nói:
- Này Thiết Mộc Chân, ngươi định làm gì vậy?
Thiết Mộc Chân nghiến răng quay sang Bác Nhi Truật nói:
- Các ngươi còn chờ gì nữa?
Số người của Dã Lặc Miệt liền nhảy tới quật ngã Đáp Lý Đài xuống ngựa, rồi trói ông ta lại.
Đáp Lý Đài nằm trên mặt đất la to:
- Bớ Thiết Mộc Chân, ta là chú của ngươi! ...
- Hôm nay tôi phải cho các người biết, tôi là Khả Hãn của các người - Thiết Mộc Chân giận dữ nói tiếp - Đã tuyên bố là Khả Hãn thì là Khả Hãn! Các người phải phục tùng Khả Hãn của các người!
Nói dứt lời, Thiết Mộc Chân quay ngựa bỏ đi.
Đáp Lý Đài giãy giụa la to:
- Thả ta ra! Bớ Thiết Mộc Chân, ngươi hãy thả ta ra!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Một (2)

Trong một hẻm núi khác, Trát Mộc Hợp dẫn mấy tên tàn binh bại tướng đang nằm nghỉ trên mặt đất.

Trát Hợp Cảm Bất dẫn mấy chục kỵ binh truy đuổi. Sau khi họ quanh qua một đỉnh núi thấp, nhìn thấy số người của Trát Mộc Hợp. Trát Hợp Cảm Bất dùng roi ngựa chỉ về hướng đó, các binh sĩ liền quất ngựa truy đuổi.

Trát Mộc Hợp thấy bị phát hiện, vội vàng nhảy lên lưng ngựa bỏ chạy. Số người của Trát Hợp Cảm Bất xông vào hẻm núi. Trát Mộc Hợp cùng bọn thân binh thúc ngựa chạy nhanh hơn. Mấy chục kỵ mã của Trát Hợp Cảm Bất vẫn bám sát theo không buông tha.

Trên một sườn núi cạnh đó, hai cha con Thoát Hắc Thoát A, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn và Xích Lặc Cách Nhi đang cùng đứng. Xích Lặc Cách Nhi đưa tay chỉ xuống hẻm núi, nói:
- Xem kìa, Trát Mộc Hợp đã chạy vào một hẻm núi không có lối ra!
- Thưa cha, quân đuổi theo không đông, vậy chúng ta hãy xuống cứu ông ấy đi nào! - Người con trai lớn của Thoát Hắc Thoát A là Hốt Đô đề nghị cứu Cổ Nhi Hãn của họ.
Thoát Hắc Thoát A ngăn lại một cách quả quyết:
- Đừng! Làm như thế sẽ bị lộ tông tích của chúng ta. Vậy chúng ta hãy im lặng rời đi là tốt nhất! - Nói dứt lời, ông ta thúc ngựa vượt lên một đỉnh núi thấp rồi chạy xuống phía bên kia. Bộ hạ của ông ta cũng thúc ngựa chạy theo. Trên sườn núi chỉ còn lại một người duy nhất, đó là Xích Lặc Cách Nhi.
Số người của Trát Mộc Hợp chạy tới cuối hẻm núi thì một thân binh la to:
- Bớ Cổ Nhi Hãn! Hẻm núi này là hẻm núi cùng không có lối ra!
Trát Mộc Hợp cho ngựa chạy một vòng để xem xét. Trát Hợp Cảm Bất truy đuổi đến nơi, dẫn binh sĩ bao vây Trát Mộc Hợp. Ông này vừa thúc ngựa cho chạy vòng quanh vừa nói với Trát Mộc Hợp:
- Này Trát Mộc Hợp, nhà ngươi không chạy thoát đâu, vậy hãy xuống ngựa đầu hàng đi!
- Đây là do trời xanh khiến ta chọn lựa hẻm núi này, để ta đi tận cùng cuộc đời của ta! - Trát Mộc Hợp gượng cười nói tiếp - Ta không có gì để nói nữa. Ta có thể đầu hàng. Nhưng, các ngươi hãy giao ta cho Thiết Mộc Chân để người an đáp tốt của ta quyết định xem ta phải chết cách nào?

Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Được! ông cũng là một con chim đại bàng trên thảo nguyên, vậy tôi sẽ làm đúng theo nguyện vọng của ông.
Trát Mộc Hợp cắm thanh đao xuống đất.

Màn đêm bao phủ chiếc lều to của Thiết Mộc Chân. Bên trong gian lều Hợp Đáp An đang thay thuốc cho vết thương của Thiết Mộc Chân. Nàng quan tâm hỏi:
- Còn đau không?
Thiết Mộc Chân cầm lấy tay nàng, gọi:
- Hợp Đáp An!
Thiết Mộc Chân kéo Hợp Đáp An đến sát bên mình, mặt kề mặt nói:
- Này Hợp Đáp An, 23 năm về trước, trong khi Tháp Lý Hốt Đài bắt tôi mang về bộ lạc Thái Xích Ô, định chặt đầu tôi để tế cờ. Cũng may lúc đó có hai cha con em không ngại nguy hiểm sẽ bị giết hết cả nhà, đối đãi tốt với tôi, giúp đỡ tôi. Chính nhờ có gia đình của em, Thiết Mộc Chân tôi mới có được ngày hôm nay. Ơn to đó tôi vẫn chưa báo đáp được, nên trong lòng hết sức ái ngại. Không ngờ hôm nay lại được gặp mặt nhau, thủ hạ của anh đã giết lầm chồng em, làm cho anh cảm thấy càng có lỗi hơn đối với em... Hợp Đáp An...
Hợp Đáp An bụm mặt khóc:
- Thiết Mộc Chân! ...
Thiết Mộc Chân thò tay âu yếm vuốt mớ tóc trên đầu Hợp Đáp An, nói:
- Này Hợp Đáp An, xin em đừng dùng nước mắt để tô đậm thêm nỗi ái ngại trong lòng anh nữa?
Hợp Đáp An cố nuốt nước mắt, ngửa mặt nhìn lên. Thiết Mộc Chân chậm nước mắt cho nàng, nói:
- Em hãy hứa với anh là quên đi nỗi bất hạnh ngày hôm nay. Anh sẽ mang đến hạnh phúc cho em, để em có thể hưởng được hết tất cả phú quí vinh hoa ở trên đời này!
- Em không có phước lớn như thế đâu, đừng làm vậy khiến em bị tổn thọ!
Thiết Mộc Chân nắm chặt cánh tay của Hợp Đáp An, nói:
- Em có mà! Anh cho em thì em sẽ có tất cả!
Hợp Đáp An nói với giọng van xin:
- Thưa Khả Hãn, tuyệt đối không nên làm như vậy!
Thiết Mộc Chân lấy làm lạ, hỏi:
- Này Hợp Đáp An chả lẽ em quên mất chuyện 23 năm về trước, hai chúng mình đã sống cạnh nhau qua nhiều ngày đêm giữa đống lông cừu đấy sao?
- Em làm sao có thể quên được chứ?
Thiết Mộc Chân nói qua giọng hết sức âu yếm:

- Thanh đao cột trên đuôi ngựa có thể rơi xuống đầu anh bất cứ lúc nào. Nhưng chính nhờ có em, nhờ người con gái mà trong đời lần đầu tiên anh gần gũi, đã dùng lồng ngực ấm áp của mình sưởi ấm quả tim băng giá của anh; dùng mối tình gái trai nồng nhiệt để xua đuổi đi nỗi sợ hãi và nỗi thống khổ đang bao vây anh. Đúng thế, về sau anh đã cưới vợ có con, nhưng anh không bao giờ có thể quên được em, không bao giờ quên được tấm chân tình thuần khiết của em!
Hợp Đáp An nói ấp úng:
- Thật . . . thế. . . hả?
Thiết Mộc Chắn ôm lấy Hợp Đáp An, nói:
- Em hãy bằng lòng đi, hãy quên đi sự bất hạnh ngày hôm nay, để luôn sống bên cạnh anh, để anh được dịp báo đáp lại những ân tình ngày xa xưa đó!
- Ôi! Thiết Mộc Chân ơi!
Hai dòng lệ nóng trào ra hai khóe mắt của Hợp Đáp An và lăn xuống đôi má...
Bên ngoài đại trướng của Thiết Mộc Chân, Hốt Tất Lai đang dẫn Nạp Nha A đi tới và nói với Mộc Hoa Lê :
- Này Mộc Hoa Lê, người này muốn vào ra mắt Khả Hãn.
- Có phải bắt được Tháp Lý Hốt Đài đấy không?
- Không phải.
Mộc Hoa Lê nói qua thái độ đầy bí mật:
- Nếu vậy thì đừng khuấy rầy sự nghỉ ngơi của Khả Hãn, chờ sáng mai rồi sẽ tính!
Trời vừa hừng sáng, Thiết Mộc Chân cũng vừa thức giấc, hốt hoảng ngồi dậy sờ soạn và lên tiếng gọi:
- Hợp Đáp An, Hợp Đáp An đâu?
Hợp Đáp An đang quì trên mặt đất, đáp:
- Nô tỳ có mặt đây!
Thiết Mộc Chân lộ sắc ngạc nhiên, hỏi:
- Hợp Đáp An, em quì ở đó làm chi vậy? Lại đây, lại đây ngồi lên chiếc giường lát thảm của anh đây.
Hợp Đáp An với một sắc mặt trang trọng, dập đầu nói:
- Thưa Khả Hãn, 23 năm trước Hợp Đáp An tôi từng nói, là tôi không bao giờ dám đèo bồng, dám làm vợ của ngài!
- Em nói chi lạ thế? Anh sẽ cưới em ngay bây giờ, ngay bây giờ!
Hợp Đáp An từ chối:
- Không, không thể được!
- Có phải em sợ Bột Nhi Thiếp không? Anh là Khả Hãn, anh muốn làm gì có ai ràng buộc được anh chứ.? Anh yêu thích em, thì có thể cưới em, mau lại đây!

- Không, thưa Khả Hãn? - Hợp Đáp An thối lui ra sau nói tiếp - Tôi chỉ có một nguyện vọng là làm nô tỳ cho ngài, để hầu hạ ngài suốt cả cuộc đời!
- Anh, anh muốn em làm thứ phi cho anh?
Hợp Đáp An dập đầu lạy, nói: - Thưa Khả Hãn, nô tỳ không dám! Giờ nô tỳ xin lui ra.!
- Hợp Đáp An, em không thể xa rời anh, anh đang cần tới em!
- Tôi có dựng một chiếc lều Mông Cổ ở cạnh đây, nếu Khả Hãn có việc chi cần thì nô tỳ sẽ làm. Khả Hãn có thể cho người gọi nô tỳ bất cứ lúc nào!
Hợp Đáp An đứng lên lùi ra sau mấy bước, rồi lại quì xuống nói:
- Hợp Đáp An có một lời xin này.
Thiết Mộc Chân nói:
- Em cứ nói đi!
- Xin Khả Hãn hãy tha cho Đáp Lý Đài, tôi không muốn vì tôi mà hai chú cháu của Khả Hãn lại bất hòa với nhau.
- Không, anh bắt ông ta là do ông ta miệt thị uy quyền Khả Hãn của anh. Nhưng lỗi lầm của ông ta là do em mà ra. Cho dù Khả Hãn trừng phạt ông ta là đúng, cũng sẽ không tránh khỏi có người cho rằng do Khả Hãn vì muốn báo đáp cái ơn cứu mạng của em, nên mới có thái độ thiếu công bằng. Cho nên xin Khả Hãn hãy tha cho ông ấy. - Nói tới đây nàng lại dập đầu xuống đất.
Thiết Mộc Chân thở dài, nói:
- Thôi được, anh sẽ tha cho ông ta.
- Đa tạ Khả Hãn - Hợp Đáp An đứng lên lui ra ngoài. Thiết Mộc Chân cảm thấy hết sức bùi ngùi, xót xa.
Thiết Mộc Chân đi chậm chạp ra bên ngoài chiếc lều, nói với Tốc Bất Đài đang gác cửa:
- Này Tốc Bất Đài, nhà ngươi hãy đi thả Đáp Lý Đài ra.
Tốc Bất Đài tuân lệnh rời đi. Mộc Hoa Lê liền bước tới báo cáo:
- Thưa Khả Hãn, có hai người Thái Xích Ô yêu cầu vào ra mắt Khả Hãn. Một người đến hồi tối hôm qua và một người khác mới vừa đến hồi sáng sớm này. Cả hai người đều có tin tức của Tháp Lý Hốt Đài. Thiết Mộc Chân thở phào, nói:
- Được rồi, hãy để họ vào ra mắt ta.
Thiết Mộc Chân trở vào đại trướng ngồi cao trên ghế chính giữa, còn các tướng thì chia thành hai hàng đứng hai bên. Đại tướng Hốt Tất Lai dẫn Nạp Nha A và Thoát Đóa bước vào trướng. Cả hai đều quì xuống đất. Thiết Mộc Chân hỏi:
- Các người xin ra mắt ta, vậy có gì để nói?
Nạp Nha A tỏ ra hết sức sợ sệt, đáp:
- Tôi đến đây để xin tội!

Thoát Đóa phấn khởi nói:
- Tôi đến đây để báo công!
Thiết Mộc Chân lấy làm lạ, chú ý nhìn cả hai người, hỏi:
- Hả? vậy người đến đây xin tội hãy nói trước, nhà ngươi có tội gì?
Nạp Nha A đem sự thật mình đã thả cho Tháp Lý Hốt Đài bỏ trốn, kể lại đúng như sự thật:
- Giữa lúc bộ hạ của Tháp Hốt Lý Đài đua nhau bỏ trốn, tôi đã giúp cho ông ta thoát khỏi vòng vây của đại quân thuộc bộ lạc Khất Nhan.
- Hả? Anh trung thành với ông ta đến thế sao? Vậy tại sao bây giờ ông lại đến đây nương nhờ tôi?
- Tháp Lý Hốt Đài là một gã "Khất Lân Thốc Hắc", không xứng đáng để cho tôi trung thành. Sở dĩ tôi cứu ông ta là tôi không muốn bỏ rơi người chủ cũ, trong khi Khả Hãn ngài là một vị anh hùng thảo nguyên mà ai ai cũng kính mộ, cho nên tôi mới liều chết tới đây xin nương tựa ngài!
Thiết Mộc Chân rời chỗ ngồi, đi một vòng chung quanh Nạp Nha A, bỗng lên tiếng hỏi:
- Nhà ngươi tên là gì?
- Thưa, tên là Nạp Nha A.
- Có phải nhà ngươi là người có sức mạnh kéo lùi cỗ xe bò đang đi tới đó không?
- Xin Khả Hãn đừng cười cho?
Nhà ngươi có biết giữa ta và Tháp Lý Hốt Đài có mối thù không đội trời chung không?
- Thưa biết?
- May mà nhà ngươi còn biết - Thiết Mộc Chân đi trở về chỗ ngồi, quay sang người kia lên tiếng hỏi - Còn người báo công cũng nói cho ta nghe thử.
Thoát Đóa mở chiếc bao ra, lộ vẻ đắc ý nói:
- Xin Khả Hãn xem đây, đây là chiếc đầu của Tháp Lý Hốt Đài!
Thiết Mộc Chân giật mình, hỏi:
- Phải không? Này Nạp Nha A, nhà ngươi hãy xem thử, có phải là chiếc đầu của Tháp Lý Hốt Đài hay không?
Nạp Nha A đáp:
- Tôi không xem!
Thiết Mộc Chân một lần nữa lại cảm thấy ngạc nhiên, nói:
- Hả? Vậy hãy cho gọi Xích Thích Ôn tới đây!
Hốt Tất Lai bước ra khỏi trướng, dẫn Xích Thích Ôn đi vào. Xích Thích ôn quì xuống nói:
- Thưa Khả Hãn?
Thiết Mộc Chân chỉ vào đầu người hỏi Xích Thích Ôn:
- Này Xích Thích ôn, nhà ngươi nhìn kỹ xem, đây có phải là thủ cấp của

Tháp Lý Hốt Đài hay không?
Xích Thích ôn xem qua chiếc đầu người trong bọc, rồi tâu:
- Không sai, đây chính là đầu của Tháp Lý Hốt Đài?
Thiết Mộc Chân tỏ ra hết sức vui sướng, nói:
- À, đó là một công to, vậy nhà ngươi tên gọi là gì?
Thoát Đóa trong nhất thời không dám nói rõ tên thực của mình, ấp úng nói:
- Tôi.. . tôi...
Đến chừng đó Xích Thích Ôn mới nhìn thấy Thoát Đóa, nói:
- Thoát Đóa ư? Chính ông đã giết chết Tháp Lý Hốt Đài hả?
Thiết Mộc Chân bỗng đứng phắt dậy, hỏi:
- Ai?!
Thoát Đóa dập đầu xuống đất, nói:
- Thưa tôi, tôi là Thoát Đóa.
Mông Lực Khắc sấn tới chụp lấy Thoát Đóa, nói:
- Té ra nhà ngươi vẫn chưa chết ư? - Nói dứt lời, ông ta tuốt đoản đao ra định giết chết Thoát Đóa.
Thoát Đóa la to:
- Khoan! Tôi còn có lời xin nói:
Thiết Mộc Chân quát:
- Nói!
Mông Lực Khắc xô Thoát Đóa ra. Anh ta ấp úng một lúc mới nói:
- 30 năm trước, tôi bị sự uy hiếp của Tháp Lý Hốt Đài, nên mới rời bỏ Kha Ngạch Luân phu nhân và anh em của Khả Hãn. Tháp Lý Hốt Đài là nguồn gốc của mọi thứ tội ác. Cho nên, khi Nạp Nha A buông tha cho tên Tháp Lý Hốt Đài đáng ghét này thì tôi đã bắt hắn giết đi báo thù cho Kha Ngạch Luân phu nhân và cũng báo thù cho thủ lĩnh Dã Tốc Cai, vậy xin Khả Hãn nghĩ tới cái công ngày hôm nay để tha chết cho tôi!
Mông Lực Khắc bước ra khỏi đội ngũ tâu:
- Thưa Khả Hãn, chính anh ta đã giết chết cha tôi là Sát Thích Hợp, vậy xin Khả Hãn hãy trả thù giúp cho tôi!
- Hãy giết hắn? Hãy giết hắn! - Các bộ tướng đều đồng thanh la hét.
- Này Thoát Đóa, hôm nay ta phải giết nhà ngươi! - Thiết Mộc Chân đứng lên dùng một giọng nói quả quyết nói tiếp - Không phải do nhà ngươi đã tiếp tay Tháp Lý Hốt Đài suýt nữa đã giết chết ta, mà do nhà ngươi trước kia đã phản bội thủ lĩnh của nhà ngươi, tức là phụ thân của ta và bây giờ nhà người lại phản bội người chủ của ngươi là Tháp Ly Hốt Đài. Theo luật lệ của vùng thảo nguyên, phàm ai phản bội lại chủ nhân của mình đều không thể để cho sống sót. Hãy kéo hắn đi! - Na Khả Nhi cùng xốc nách kéo Thoát Đóa vốn đã té quị và mềm nhũn trên mặt đất ra ngoài.
- Thưa Khả Hãn, xin cho phép tôi được giết chết tên ác nhân này để trả thù

cho ông nội tôi là Sát Thích Hợp - Người con trai của Mông Lực Khắc là Khoát Khoát Xuất lên tiếng thỉnh mệnh.
Thiết Mộc Chân khẽ gật đầu. Khoát Khoát Xuất đi theo ra ngoài.
Thiết Mộc Chân quay sang Nạp Nha A nói:
- Này Nạp Nha A, nhà ngươi có thể ở sát bên cạnh ta để làm Na Khả Nhi cho ta.
Mông Lực Khắc ngạc nhiên nói:
- Thưa Khả Hãn, hắn từng tiếp tay cho kẻ thù bất cộng đáy thiên của Khả Hãn, vậy Khả Hãn để hắn được sống bện cạnh mình có đáng tin cậy không?
- Không! Một người không bỏ rơi chủ cũ thì chắc chắn người đó sẽ trung thành với người chủ mà họ phụng sự - Thiết Mộc Chân nói qua giọng quả quyết - Anh ta ngay đến một người như Tháp Lý Hốt Đài mà cũng không phản bội, bỏ rơi, vậy anh ta không trung thành với tôi hay sao?
Nạp Nha A cảm kích dập đầu lạy tạ.
- Tạ ơn Khả Hãn.

Tháp Lý Hốt Đài của bộ lạc Thái Xích Ô là hậu duệ đích tôn của Yểm Ba Hài Hãn, là một kẻ thù chính trị, một đối thủ trong việc tranh đoạt ngôi vị Khả Hãn của cha con Thiết Mộc Chân. Sau khi Dã Tốc Cai chết, chính con người này đã tạo ra bao nhiêu tai họa cho gia đình của Thiết Mộc Chân. Sự tiêu diệt bộ lạc Thái Xích Ô đã dẹp bỏ đi một chướng ngại to lớn trên bước đường thống nhất Mông Cổ của Thiết Mộc Chân. Trong khi đó, mấy bộ tướng dưới tay của Tháp Lý Hốt Đài như Giã Biệt, Nạp Nha A, *v.v...* lại trở thành những trợ thủ đắc lực nhất là cũng là những bậc anh hùng một thuở đã giúp cho Thiết Mộc Chân chinh phục thiên hạ.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Hai
Dẹp Yên Bộ Lạc Tháp Tháp Nhi

Làn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, trên đồng cỏ đã xuất hiện màu xanh mới.

Sau khi chiến thắng kẻ cường địch là người Thái Xích Ô, các tướng sĩ của Thiết Mộc Chân đang đắm chìm trong một bầu không khí vui mừng thắng lợi.

Thiết Mộc Chân và bốn đứa con trai tiễn Đức Tiết Thiền ra khỏi đại trướng. Ông cụ nhất định phải trở về bộ lạc Hoằng Cát Thích.

Thiết Mộc Chân, nhất là anh em của Truật Xích hết sức mong muốn ông cụ có thể ở chơi thêm vài ngày nữa, thậm chí có thể cùng họ về nơi dựng lều của bộ lạc một chuyến. Thiết Mộc Chân không còn cách nào khác hơn, đành thở dài nói:
- Bột Nhi Thiếp vẫn luôn tưởng nhớ đến nhạc phụ!
- Này Thiết Mộc Chân, Bột Nhi Thiếp đã có con chăm sóc, lại có cả bốn đứa con trai tốt như thế này, trong khi đó người bạn già của cha là Sóc Thiện hiện đang sống rất cô đơn - Đức Tiết Thiền cố ngăn dòng lệ để nó không trào ra ngoài, nói tiếp - Hiện nay các thủ lãnh của bộ lạc Hoằng Cát Thích đã qui thuận bộ lạc Khất Nhan, vậy chỉ cần cha chết sau Sóc Thiện, thì cha vẫn có cơ hội để góp một tí sức lực với con, - phụ tá cho con!

Thiết Mộc Chân hết sức cảm động, nói:
- Mong hai cụ chú ý bảo trọng nhiều!
- Này Sát Hợp Đài, này Đà Lôi! - Đức Tiết Thiền quay sang nói với hai người cháu - Chúng con không phải bảo là sẽ cùng Thiết Mộc Luân cô cô trở về đầu sông Onon đó sao?
- Phụ Hãn cho phép con trở về trước để chăm sóc mẫu thân và tổ mẫu - Hai người đồng thanh đáp:
- Con về nói lại với mẹ con là Bột Nhi Thiếp, ông luôn luôn thương nhớ đến nó. Ông và bà ngoại của các con, ngày đêm đều cầu xin với trời xanh phù hộ cho mẹ các con!
- Thưa vâng! Chúng con nhất định sẽ nói lại cho mẹ chúng con biết.
- Được rồi, bây giờ ông đi.
Đức Tiết Thiền dẫn ngựa ra đi. Bốn đứa cháu ngoại đều quì xuống nói:
- Chúng cháu xin chào ông ngoại!
Nhóm năm người của Đức Tiết Thiền cùng phi ngựa chạy bay về hướng bắc.
Trát Hợp Cảm Bất cùng toán thân binh của mình đang đi về phía đại trướng của Thiết Mộc Chân.
Bác Nhi Truật vào bẩm báo:
- Thưa Khả Hãn, Trát Hợp Cảm Bất vừa đến. Bên phía Vương Hãn chắc có tin vui.
Thiết Mộc Chân vui mừng bước ra nói:

- Chào Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc!
- Thưa Thiết Mộc Chân Hãn, bộ lạc Trát Đáp Lan đã bị chúng ta đánh bại hoàn toàn rồi - Sắc mặt của Trát Hợp Cảm Bất hết sức vui vẻ, bước nhanh đến trước mặt Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân trước tiên nghĩ đến người an đáp của mình, lên tiếng hỏi ngay:
- Thế còn Trát Mộc Hợp đâu?
Đang bị áp giải ở phía sau - Trát Hợp Cảm Bất dùng tay chỉ về một hướng, nói tiếp - ông ta yêu cầu Khả Hãn đích thân xử trí ông ta. Điều đó cũng phù hợp với ý muốn của Vương Hãn ca ca tôi.
- Hãy dẫn ngựa đến cho ta! - Thiết Mộc Chân to tiếng ra lệnh.
Người hầu liền dẫn ra một con tuấn mã đến trước mặt Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nhảy lên lưng ngựa. Mộc Hoa Lê, Nạp Nha A bám sát theo phía sau. Bác Nhi Truật cũng thúc ngựa chạy theo. Thiết Mộc Chân và Trát Hợp Cảm Bất đều phi ngựa rất nhanh, một lúc sau, Thiết Mộc Chân bỗng cau mày, trong đầu óc của ông ta hiện lên hình ảnh Trát Mộc Hợp cùng với mình đã ba lần kết giao an đáp... bỗng Thiết Mộc Chân gò cương cho con chiến mã đứng lại. Trát Hợp Cảm Bất lên tiếng hỏi:
- Thiết Mộc Chân Hãn, tại sao không tiếp tục đi nữa?
Một toán binh sĩ đã xuất hiện từ xa ở phía trước, áp giải Trát Mộc Hợp bị đóng gông, toán người ngựa đó cũng dừng chân đứng lại.
Trát Mộc Hợp và Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn nhau. Thái độ của Trát Mộc Hợp hiện rõ nét trào lộng, còn thái độ của Thiết Mộc Chân thì hiện rõ nét nặng nề.
Thiết Mộc Chân xuống ngựa đi từng bước đến bên cạnh Trát Mộc Hợp nói:
- Trát Mộc Hợp người an đáp tốt của tôi. Có lẽ anh vẫn còn nhớ trong chiến dịch của liên quân 13 bộ lạc, anh đã sát hại không biết bao nhiêu là bộ hạ của tôi chứ?
- Này Thiết Mộc Chân, anh còn nhớ cuộc chiến tranh do tôi chỉ huy đánh nhau với người Miệt Nhi Khất để đoạt lại vợ anh bị Xích Lặc Cách Nhi cướp lấy đó không?
- Nhưng lần này anh lại liên hợp với những kẻ thù truyền kiếp của người Mông Cổ như người Miệt Nhi Khất, Tháp Tháp Nhi để đối phó với an đáp của anh, người an đáp mà đã ba lần cùng nhau kết bái!
- Lần trước, anh không kể gì tôi là một người bạn, một ân nhân của anh, chỉ vì mấy con ngựa mà anh đã gây thương tích cho một số nô lệ của tôi và giết chết đứa em trai ruột của tôi nữa. Trong thời điểm đó anh còn nghĩ tới việc chúng mình đã ba lần kết bái an đáp không?
Thiết Mộc Chân nghẹn lời.
Nét mặt của Trát Mộc Hợp vẫn giữ vẻ trào lộng, nói:

- Thôi! đừng có lý luận với tôi nữa. Nay tôi đã rơi vào tay anh, thì anh có thể giết chết tôi. Này Thiết Mộc Chân, anh hãy xem tôi vẫn còn đeo miếng thạch bội của anh trao cho khi chúng mình cùng kết bái an đáp đây. Hôm nay để tôi dùng máu đào của tôi nhuộm đỏ món quà kỷ niệm tình hữu nghị này vậy!
Hai khóe mắt của Thiết Mộc Chân đã trào lệ. Ông cắn chặt vành môi, nói:
- Hãy tháo gông cho ông ta!
Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài bước tới tháo bỏ gông trên cổ cho Trát Mộc Hợp.
Thiết Mộc Chân từ trên cổ của trát Mộc Hợp bứt đứt tấm thạch bội xuống, rồi bứt đứt tấm thạch bội của mình đang mang nhập vào nhau, trao cho Trát Mộc Hợp:
- Tình bạn và hận thù, ân và oán giữa hai chúng ta hôm nay xem như đã thanh toán xong. Tôi sẽ nhờ Vương Hãn, người an đáp của cha tôi thu dụng anh. Từ nay về sau, hy vọng chúng ta không trở thành thù địch, được không?
Trát Mộc Hợp không trả lời, đôi mắt vẫn hiện vẻ trào lộng và nhìn thẳng vào Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân quay đầu lại nói với Trát Hợp Cảm Bất:
- Xin ngài mang anh ấy trở về giao cho phụ Hãn, xin phụ Hãn ân dưỡng và đối đãi tốt với anh ấy!
Thiết Mộc Chân nhảy lên ngựa đi trở về đường cũ. Nhóm người của Bác Nhi Truật cũng lên ngựa bám sát theo sau. Nét trào lộng trên mặt của Trát Mộc Hợp đã biến mất.
Bác Nhi Truật thúc ngựa đi sát Thiết Mộc Chân nói:
- Thưa Khả Hãn, con người Trát Mộc Hợp không thể để cho hắn sống được!
- Thưa Khả Hãn, hãy giết hắn đi! - Các tướng đều đồng thanh nói: Tốc Bất Đài cũng lên tiếng nhắc nhở:
- Thưa Khả Hãn, Trát Mộc Hợp đã hai lần huy động bao nhiêu kẻ thù của ngài, định dồn ngài vào con đường chết!
- Phải đấy, thưa Khả Hãn - Bác Nhi Truật thấy mọi người đều ủng hộ ý kiến của mình, nên lại nói rõ hơn cách nhìn vấn đề của mình đối với Trát Mộc Hợp - Trát Mộc Hợp là một con người tâm địa hẹp hòi lại độc ác, chắc chắn không bao giờ nhớ ơn đức của ngài đâu. Sau này nếu có cơ hội hắn lại sẽ đối đầu với ngài.
Thiết Mộc Chân cảm thấy bực bội, nên to tiếng quát:
- Thôi đừng nói nữa!
Mọi người đưa mắt nhìn nhau không còn ai dám nói gì thêm.
Dã Lạc Miệt bỗng cất tiếng hát:

Chiếc áo đấu vật nạm vàng đáng giá 10 lạng bạc... hò ơ...

Trước ngực, sau lưng đều lấp lánh ánh sáng,
Tay đấu vật trẻ tuổi, hò ơ. . .
Chỉ khi nào vật ngã được đối thủ mới chứng tỏ được uy phong!
Tốc Bất Đài cũng lên tiếng hát theo:
Chiếc áo đấu vật đáng giá 20 lạng bạc, hò ơ...
Sau lưng trước ngực đều lấp lánh ánh sáng,
Một tay đấu vật xuất chúng hò ơ...
Quật ngã được đối thủ mới gọi là oai thần!

Thiết Mộc Chân liếc xéo hai người, nói:
- Chúng bây hát thua xa cha chúng bây là Bách Linh Điểu, vậy hãy câm mồm lại đi!
Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài không hát nữa. Các tướng cũng đều im lặng.
Một lúc lâu sau, Thiết Mộc Chân lẩm bẩm như nói một mình và cũng như dặn dò những người chung quanh:
- Ta nói cho các ngươi biết, Trát Mộc Hợp là người từng có ân đối với ta. Chỉ một điều đó thôi, ta cũng không thể giết anh ta được.

Hiện giờ số người của Cáp Tát Nhi đang bám chặt theo những người thuộc bộ lạc Tháp Tháp Nhi, vậy chúng ta hãy dồn tất cả tâm trí vào việc đối phó với bọn thù địch truyền kiếp này!

Thiết Mộc Chân đưa cao ngọn roi lên, rồi mới từ từ hạ thấp xuống, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, chạy bay về phía trước. Đám đông liền bám sát theo sau.

Tại nơi cắm lều trại của Vương Hãn cũng tràn ngập không khí vui tươi vì thắng lợi.

Vương Hãn ngồi ngay ngắn trong đại trướng, con trai của ông là Tang Côn bước tới báo cáo:
- Thưa Phụ Hãn, Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc đã trở về tới nơi.
Trát Hợp Cảm Bất bước vào đại trướng thi lễ:
- Thưa Hãn huynh!
Vương Hãn sau khi ban chỗ ngồi xong, bèn hỏi:

- Thiết Mộc Chân con ta đã giết chết Trát Mộc Hợp rồi chăng?
- Thưa chưa?
- Ồ! Đó là do chúa Jesus đã ban cho anh ta một tấm lòng bác ái. Anh ta không muốn tự mình xuống tay, thì ta sẽ giúp cho anh ta vậy!
- Thiết Mộc Chân bảo Trát Mộc Hợp từng là an đáp của ông ấy, từng là người có ân đối với ông ấy, nên Thiết Mộc Chân hy vọng Hãn huynh ân dưỡng và đối đãi tốt với Trát Mộc Hợp.
- Thế hả? - Vương Hãn cảm thấy hết sức bất ngờ, nói tiếp - Điều đó là điều ta chưa từng nghĩ tới.
- Thưa Phụ Hãn, Thiết Mộc Chân quả là người biết đóng vai trò là người tốt, vậy chúng ta hà tất phải đi làm người xấu cho ông ta? - Tang Côn dùng một giọng nói kiêu ngạo của mình nói tiếp - Trát Mộc Hợp là một kỳ tài ở vùng thảo nguyên, vậy bộ lạc Khắc Liệt muốn xưng hùng tại vùng thảo nguyên, ông ấy sẽ là người giúp ích cho chúng ta rất nhiều. Xin phụ Hãn hãy thu dụng ông ta dưới trướng để chờ nghe lệnh.
- Nhưng, con người đó sẽ không bao giờ chịu ở dưới quyền của người khác lâu dài - Trát Hợp Cảm Bất không khỏi lo ngại nói tiếp - Đối với hắn tốt nhất Hãn huynh không nên trọng dụng.
Vương Hãn cất tiếng cười to, nói:
- Hắn có trong tay thiên quân vạn mã mà còn bị ta đánh bại, vậy huống hồ chi hiện nay hắn chỉ còn có một cái miệng và một cái lưỡi thôi!
- Thúc thúc khỏi phải lo lắng, Thiết Mộc Chân không phải để cho chúng mình đối xử tốt với hắn đó sao? Vậy chúng ta cứ ngày ngày cho hắn ăn toàn loại cỏ béo bổ là được rồi - Tang Côn tự cho mình là người có sự tính toán sâu sắc, nên tươi cười nói tiếp - Chỉ cần không cho hắn ta nắm giữ binh quyền, dù hắn là người có mưu sâu tới đâu, thử hỏi còn xưng Cổ Nhi Hãn trong bầy cừu được nữa không chứ?
Vương Hãn cả cười, nói:
- Còn chờ gì nữa? Hãy mời hắn vào trướng đi!
Tiệc rượu đã bày xong. Trát Mộc Hợp ngồi vào vị trí của người khách. Vương Hãn tiếp đón Trát Mộc Hợp rất khách khí, nói:
- Xin mời, Trát Mộc Hợp, ta cảm ơn chúa đã ban cho nhà ngươi một mạng sống thứ hai. Mong chúa Jesus sẽ cùng tồn tại với ông!
Cha con và anh em của họ cùng làm dấu thánh giá trước ngực.

Trong đại trướng của Thiết Mộc Chân thật vắng lặng. Một tia nắng từ cửa sổ trên nóc lều soi xuống. Thiết Mộc Chân nằm trên giường có lót thảm len, trông có vẻ mệt mỏi. Hợp Đáp An bưng một ly trà sữa đến nói:
- Thưa Khả Hãn, ngài uống một tí trà sữa đi.
Thiết Mộc Chân ngồi dậy, đón lấy ly trà sữa.

- Thưa Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân ngước mắt nhìn Hợp Đáp An:
- Em có chuyện gì phải không?
- Nghe nói Khả Hãn ngày mai sẽ đi đánh người Tháp Tháp Nhi. Tôi muốn theo cha tôi đến sông Onon để ra mắt đại phi Bột Nhi Thiếp và Ngột Chân Kha Ngạch Luân.
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên, hỏi:
- Tại sao vậy?
- Vì cha tôi tuổi đã lớn, không còn đi đánh giặc với Khả Hãn nữa.
- Tôi muốn hỏi, tại sao em phải đi?
Hợp đáp An lúng túng khó trả lời, chỉ nói:
- Tôi...
- Em ở lại đây. Từ nay về sau bất luận anh đi đâu thì em đi theo đó, em luôn luôn phải theo anh!
Hợp Đáp An nín lặng. Thiết Mộc Chân hỏi:
- Thế nào? Em không bằng lòng ư?
- Hợp Đáp An là nô lệ của Khả Hãn tất nhiên phải tuân theo mạng lệnh của Khả hãn. Nhưng...
Hợp Đáp An nói đến đây thì dừng lại. Thiết Mộc Chân tỏ ra nóng lòng muốn nghe nên lên tiếng hối:
- Em muốn nói gì? Em cứ nói ra đi!
Hợp Đáp An thở ra một hơi nhẹ.
- Theo bên anh, em cảm thấy không vui sao? Này hợp Đáp An, anh hiện nay là Khả Hãn, mà Khả Hãn trong một bộ lạc là người có quyền uy cao tột. Với địa vị cao tột đó làm cho anh cảm thấy lẻ loi buồn tẻ. Với địa vị cao tột hiện nay, anh có thể nhất hô bá ứng, nhưng lại không có một người để cùng tâm sự. Này Hợp Đáp An, em đừng xa rời anh! - Thiết Mộc Chân nắm lấy cánh tay của Hợp Đáp An. Hợp Đáp An xoa đầu Thiết Mộc Chân như một đứa trẻ, nói:
- Khả Hãn nên cưới thêm mấy phi tử nữa đi!
Không, anh chỉ cần em!
- Tôi là nô lệ, là tôi tớ của Khả Hãn!
- Em đừng nói như vậy. Em biết không? Chỉ khi nào anh cùng sống chung với em thì cõi lòng và cả thân người anh mới cảm thấy được thư giãn nhẹ nhàng, mới giống một con người sống chứ không phải là một pho tượng được mọi người tôn sùng!
- Khi Khả Hãn cùng sống chung với đại phi Bột Nhi Thiếp, cũng cảm thấy như thế chăng?
- Thiết Mộc Chân buồn ra mặt, đứng lên bước tới trước cửa lều, đưa mắt nhìn ra ngoài rồi thở dài nói:

- Phải nói với em thế nào đây?
- Thì Khả Hãn suy nghĩ thế nào cứ nói thế ấy.
Thiết Mộc Chân trở lại bên cạnh Hợp Đáp An, ngồi xuống, đặt hai bàn tay lên hai đầu gối của Hợp Đáp An, nói:
- Kể từ khi Bột Nhi Thiếp bị Xích Lặc Cách Nhi bắt giữ chín tháng và khi trở về hạ sinh Truật Xích giữa đường, thì tình hình không còn giống như vậy nữa.
- Tại sao không còn giống như vậy nữa?
- Lý trí của tôi lúc nào cũng nhắc nhở tôi, Truật Xích là con trai tôi, Bột Nhi Thiếp là một người phụ nữ phi thường, vậy tôi cần phải yêu Truật Xích, yêu thương Bột Nhi Thiếp. Cho nên đối với Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi tôi không thương đứa nào nhiều hơn đứa nào cả, Đối với Bột Nhi Thiếp tôi tỏ ra hết sức ôn tồn, hết sức tế nhị. Tôi biết, phụ thân tôi chẳng qua chỉ là một thủ lãnh, thế mà còn có một người vợ nhỏ. Trong khi đó, tôi đã là Khả Hãn, tôi có thể có càng nhiều đàn bà hơn, nhưng tôi không nở làm như vậy, tôi không muốn để cho Bột Nhi Thiếp cảm thấy tôi lãnh đạm đối với nàng!
Hợp Đáp An hỏi:
- Nhưng trong lòng của Khả Hãn cảm thấy đau khổ lắm phải không? - Thiết Mộc Chân thở dài. Hợp Đáp An nói tiếp - Hơn nữa, tất cả những điều đó là do Khả Hãn cố gắng làm như vậy phải không? Thiết Mộc Chân, tôi là một người đàn bà nên tôi biết, nếu Bột Nhi Thiếp nhận thấy thái độ đó thì bà ấy sẽ hết sức đau khổ.
Thiết Mộc Chân dang rộng hai cánh tay, nói:
- Nhưng, tôi không có cách nào khác hơn.
- Nếu vậy thì Khả Hãn phải tự mình thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn đó trước tiên đi, cũng như thoát ra khỏi một vòng vây vậy - Hợp Đáp An đưa tay ra bộ, nói tiếp - Nói cho cùng Khả Hãn không có biện pháp nào làm cho Bột Nhi Thiếp được vui, vậy thì Khả Hãn nên dành địa vị cao nhất để cho bà ấy, tạo điều kiện cho bà ấy hưởng thụ được những gì cao quí nhất, danh dự nhất. Riêng Khả Hãn thì có đầy đủ quyền bính, vậy Khả Hãn cần có những cái gì khác - như một người đàn bà để an ủi quả tim vốn đã bị lạnh nhạt vì chinh chiến, cũng như một tâm hồn cô độc do quyền thế tạo ra.
Câu nói đó đánh trúng vào chỗ đau thầm kín trong lòng Thiết Mộc Chân. ông ta nói:
- Cho nên anh rất cần em!
- Nếu trước đây hai năm thì tôi đồng ý. Còn bây giờ thì không thể được - Một lần nữa Hợp Đáp An lại từ chối lời yêu cầu của Thiết Mộc Chân và nói ra ý nghĩ chân thực của mình - Tôi có thể làm chị cả, thậm chí làm mẹ của Khả Hãn để chăm sóc thương yêu Khả Hãn, nhưng tôi không thể trở thành

một bà vợ yêu kiều mang đến sự vui vẻ cho Khả Hãn được. Đây là lời nói thật của tôi.
Thiết Mộc Chân im lặng. Ông lại nằm xuống chiếc giường trải thảm len, nói:
- Vậy thì anh cần em đi theo anh để đánh người Tháp Tháp Nhi.
- Được, thưa Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân bật ngồi dậy, nói:
- Này Hợp Đáp An, em đừng gọi anh là Khả Hãn, mà cứ gọi thẳng tên anh được không? Em gọi anh là Thiết Mộc Chân!
Hợp Đáp An tỏ ra lúng túng, đáp:
- Nếu thế... người chung quanh nghe được sẽ không hay.
- Thế thì khi nào không có ai em sẽ gọi anh là Thiết Mộc Chân, được không? Anh đang cần một người không xem anh là Khả Hãn!
- Thôi được, anh Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân ôm lấy hai đầu gối của Hợp Đáp An nói:
- Hợp Đáp An của anh, em là người đàn bà đầu tiên chứng minh anh là một người đàn ông. Tại sao giờ đây em lại lớn như vậy? Đây là sự bất hạnh của em hay là sự bất hạnh của anh?
***
Bột Nhi Thiếp đang đứng bên ngoài gian lều của mình. Một đám đông nữ nô đang ngồi dệt thảm len. Họ dệt thành hình dáng của một chiếc áo choàng đi mưa. Một số nữ nô khác bắt đầu bôi mỡ bò lên những chiếc áo đi mưa đã dệt xong. Bột Nhi Thiếp đi tới đi lui chỉ huy tất cả mọi việc làm này. Xích Lặc Cách Nhi đem con ngựa buộc tại bìa rừng ở phía xa, rồi nhắm hướng những cô gái đang làm việc đi tới.
Bột Nhi Thiếp nói với một nữ nô:
- Tấm thảm này làm áo đi mưa cho Đà Lôi, vậy có thể dệt nhỏ hơn một tí. Bộ hết mỡ bò rồi sao? Hãy đi lấy thêm một thùng nữa.
Xích Lặc Cách Nhi xách một thùng mỡ bò để trước mặt Bột Nhi Thiếp, nói:
- Mỡ bò đây!
- Hãy đưa cho cô ta - Bột Nhi Thiếp ra hiệu trao thùng mỡ bò cho một nữ nô, nói tiếp - Hãy bôi nhiều vào, phải bôi cho thật đều mới không thấm nước mưa.
Xích Lặc Cách Nhi đứng bên cạnh nói chen vào:
- Áo đi mưa cho Truật Xích bà cũng đích thân lo liệu như thế chăng?
Bột Nhi Thiếp ngạc nhiên quay đầu nhìn Xích Lặc Cách Nhi.
Người này lên tiếng gọi:
- Thưa phu nhân!
Bột Nhi Thiếp ngạc nhiên, hỏi:
- Anh là ai?
Xích Lặc Cách Nhi dùng một giọng nói khiêu khích đáp:

- Một người mà phu nhân không thể nào quên được!
- Nhà ngươi hãy ngửa mặt lên xem!
- Mặt tôi từng bị rắn cắn, vậy phu nhân nhìn qua đừng hoảng sợ nhé?
Xích Lặc Cách Nhi ngửa mặt lên, đôi mắt nhìn thẳng vào Bột Nhi Thiếp và Bột Nhi Thiếp đã nhận ra người này, buột miệng kêu lên:
- Ngươi! ...
- Tôi là một con quạ đen chỉ xứng đáng ăn thịt thừa đồ cặn, thế nhưng cũng từng làm bẩn đến tiên hạc một cách quá đáng!
Bột Nhi Thiếp đã hiểu rõ tình hình trước mắt. Những bắp thịt trên mặt nàng đều căng thẳng, kêu to:
- Bây đâu!
Các nữ nô giật mình, nhìn chung quanh không thấy có đàn ông, liền bỏ chạy đi tìm người.
Xích Lặc Cách Nhi vẫn đứng yên tại chỗ, nói:
- Tôi cần thăm con trai tôi!
Bột Nhi Thiếp kinh ngạc hỏi:
- Cái gì? nhà ngươi nói cái gì?
Xích Lặc Cách Nhi vẫn bướng bỉnh nói tiếp:
- Tôi cần thăm con trai tôi là Truật Xích!
- Ngươi nói bậy, nó không phải là con trai của ngươi. Nó là con trai của Thiết Mộc Chân!
- Bao giờ bà mới cho phép tôi thăm con trai tôi? - Xích Lặc Cách Nhi vẫn hỏi dồn. Bột Nhi Thiếp la càng to:
- Bây đâu! - Vệ binh đang tuần tiểu từ xa nghe tiếng la phi ngựa chạy tới, hỏi:
- Có chuyện gì, thưa đại phi?
Bột Nhi Thiếp chỉ Xích Lặc Cách Nhi, nói:
- Hãy bắt giữ người này lại cho ta!
Sát Hợp Đài và Đà Lôi phi ngựa chạy tới, thấy vậy liền nhảy xuống ngựa. Sát Hợp Đài hỏi:
- Thưa mẹ, người này là ai vậy?
Bột Nhi Thiếp nhận ra hai đưa con trai của mình đã chạy đến sát cạnh mình. Sau giây phút ngạc nhiên, liền đáp:
- Hắn đã ăn cắp chiếc roi ngựa nạm vàng của mẹ?
- Thế thì chém quách nó cho xong - Sát Hợp Đài vừa nói vừa tuốt thanh mã tấu ra chém thẳng về phía Xích Lặc Cách Nhi. Tên này nhanh nhẹn né khỏi lưỡi dao, rồi xoay lại xô ngã một tên lính vào người của Sát Hợp Đài. Trong khi Sát hợp Đài còn lúng túng thì hắn đã quay lưng bỏ chạy. Hắn huých lên một tiếng sáo dài. Con ngựa của hắn từ xa chạy tới.
Nhóm người của Sát Hợp Đài liền đuổi theo. Xích Lặc Cách Nhi phóng

mình lên lưng ngựa bỏ chạy như bay.
Hai binh sĩ cũng phóng ngựa đuổi theo. Sát Hợp Đài và Đà Lôi ra lệnh cho binh sĩ xuống ngựa, để cho hai anh em cùng đuổi theo đối phương.
Bột Nhi Thiếp lảo đảo mấy lượt, đưa tay vịn lấy cửa lều, nói như rên rỉ:
- Hỡi trời xanh! Con người đó còn tồn tại để gieo đau khổ cho tôi mãi sao?
Sát Hợp Đài và Đà Lôi quay ngựa trở lại. Trên lưỡi dao của Sát Hợp Đài còn dính máu, nói với mẹ:
- Thưa mẹ, con đã chém hắn rồi.
Bột Nhi Thiếp nhìn qua Sát Hợp Đài và Đà Lôi, hỏi:
- Tại sao hai con lại trở về?
Sát Hợp Đài đáp:
- Phụ Hãn bảo con và Đà Lôi trở về lo hầu hạ mẹ.
- Phụ Hãn của con khỏe mạnh không?
- Phụ Hãn rất khỏe mạnh. Trong trận đánh tại Khoát Diệc Điền, Phụ hãn trúng tên bị thương. Bột Nhi thiếp giật mình hỏi:
- Thế hả? vậy có sao không?
- Nay Phụ Hãn đã khỏi rồi.
- Cảm ơn trời xanh! Này các con hãy đi theo mẹ vào ra mắt tổ mẫu của các con.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Hai (2)

Mùa xuân năm 1202, Thiết Mộc Chân với tuổi 40, đã chỉ huy đoàn quân chiến thắng của mình chuẩn bị đánh nhau một trận sống chết với người Tháp Tháp Nhi. Nhằm đối phó với người Tháp Tháp Nhi, mấy thế hệ qua người Mông Cổ đã nhiều lần cử binh phục thù nhưng đều chưa thể đạt được nguyện vọng mong muốn. Sự chiến thắng trong trận đánh tại Khoát Diệc Điền đã tạo điều kiện cho Thiết Mộc Chân chiến thắng người Tháp Tháp Nhi. Mối thù trải qua mấy thế hệ đã đến thời điểm thanh toán toàn diện.

Thiết Mộc Chân và các tướng lĩnh cùng đi về hướng đại trướng của Cáp Tát Nhi. Mấy anh em của Cáp Tát Nhi và bốn người con nuôi của Kha Ngạch Luân từ trong trướng đi ra nghênh đón. Họ chờ Thiết Mộc Chân đi tới nơi, lại theo chân ông trở vào đại trướng. Các tướng đứng thành hai hàng trong khi Thiết Mộc Chân ngồi xuống một chiếc ghế đặt ngay chính giữa.

Cáp Tát Nhi bước ra khỏi hàng ngũ báo cáo:
- Thưa Hãn huynh, hiện nay chúng tôi đã bao vây tất cả người của bộ lạc Tháp Tháp Nhi vào chính giữa rồi. Trát Lân Bất Hợp đã trở thành một con ngựa rừng ở giữa vòng vây!
- Tốt! Bốn em trai của ta và bốn người con nuôi của mẫu thân ta đã lập được một chiến công to lớn, vậy bây giờ, chỉ còn chờ hành động của chúng ta nữa mà thôi. Một con cọp trúng tên vẫn có thể nhảy tới sát hại đối thủ, do vậy, trận đánh này tuyệt đối không thể khinh địch - Thiết Mộc Chân như có điều gì suy nghĩ, liền đứng lên ban bố một đạo mệnh lệnh hết sức quan trọng:
- Các cánh quân của chúng ta đều có y phục khôi giáp riêng biệt, cờ xí khác nhau, nhưng cần phải có hiệu lịnh thống nhất, phải có hành động nhất trí, khi tấn công bất cứ ai cũng không được vì tham lam tiền bạc của cải mà giành lấy phần riêng. Tất cả những chiến lợi phẩm sẽ được chia đều sau khi trận đánh kết thúc. Nếu bị kẻ địch dồn ta vượt ra ngoài trận địa, thì nhất định phải phản công mãnh liệt chứ không thể để chúng tiếp tục đẩy lui ta. Ai tùy tiện cướp bóc sẽ bị trừng trị, ai bị đẩy lui ra khỏi trận địa mà không ra sức chiến đấu thì sẽ trảm! Tất cả nghe rõ chưa?
Các tướng sĩ đều đồng thanh nói lớn:
- Chúng tôi đều tuân theo mạng lệnh của Khả Hãn!

Đây là lần đầu tiên sau khi Thiết Mộc Chân được đề cử làm Khả Hãn đã ra một mệnh lệnh quan trọng. Tại sao Thiết Mộc Chân phải ra một mệnh lệnh như vậy? Vì trải qua thực tiễn chiến tranh, Thiết Mộc Chân phát hiện được một số quí tộc cũ trong khi tác chiến không tuân lệnh chỉ huy, chỉ lo cướp đoạt tài sản, mỗi người điều động bộ hạ của mình tùy tiện tiến thoái. Nếu vấn đề này không được giải quyết, thì sẽ khó chỉ huy thống nhất, khó có hành động thống nhất. Vì chiến tranh bao giờ cũng rất tàn khốc, nếu không có sự chỉ huy thống nhất và tập trung cao độ, thì sẽ không hình thành được lực lượng mạnh mẽ vững chắc. Nếu mạnh ai nấy tiến, nấy lùi, mạnh ai nấy cướp, những người dũng cảm tiến lên, còn những người yếu hèn tìm cách tụt lại sau. thì đó chỉ là một đạo quân ô hợp khó giành được thắng lợi trong chiến tranh. Mệnh lệnh của Thiết Mộc Chân vừa ban ra đã quyết định Khả Hãn sẽ là người đứng ra phân phối chiến lợi phẩm, sẽ luận công để ban thưởng; yêu cầu tất cả các tướng sĩ phải phục tùng lệnh chỉ huy thống nhất trong đó còn có một ý nghĩa khác hơn, ấy là tiến lên một bước nâng cao uy quyền của Khả Hãn, hạn chế các quí tộc cũ, cho nên đó cũng là một sự đấu tranh trong vấn đề tập quyền và phân quyền.

Thiết Mộc Chân nghĩ rằng, sẽ có người nêu lên ý kiến khác, nhưng không ngờ tất cả tướng sĩ đều nhất trí ủng hộ mạng lệnh của mình. ông vui vẻ nói lớn:
- Thôi được! bây giờ tất cả mọi người hãy ăn uống cho nô nê, rồi ngủ một giấc cho thật ngon lành, chờ sáng sớm ngày mai sẽ dùng thừng để bắt lấy con ngựa rừng Tháp Tháp Nhi.
Màn đêm đã buông rũ, khắp cả vùng đóng quân có một sự im lặng khác thường. Đó là sự im lặng tạm thời trước khi bùng nổ một cuộc đại chiến.
Hợp Đáp An từ chiếc lều Mông Cổ riêng của mình dựng lên bên cạnh đại trướng của Thiết Mộc Chân, tiếp tục đi về hướng lều của Khả Hãn. Khi đến bên ngoài đại trướng, Hợp Đáp An gặp Xích Thích Ôn đang có nhiệm vụ canh gác. Hợp Đáp An bèn bước tới gọi:
- Này ca ca, tới phiên trực của anh rồi đấy hả?
Xích Thích Ôn nhận ra em gái của mình, bèn gọi:
- Hợp Đáp An!
- Này ca ca, em có một việc muốn nhờ anh làm giúp.
- Việc gì thế?
- Ngày mai này Khả Hãn sẽ tấn công người Tháp Tháp Nhi, vậy anh hãy lưu ý xem có những cô gái nào xinh đẹp thì bắt về cho Khả Hãn!
Xích Thích Ôn do dự một chốc, hỏi:
- Việc này... là do ý kiến của Khả Hãn ư?
- Không, đây là ý kiến riêng của em.
Xích Thích Ôn có vẻ lo lắng, hỏi:
- Làm như vậy. . . có được không?
Hợp Đáp An dùng giọng nói quả quyết như dao chém sắt:
- Anh cứ làm theo ý em đi!
Hợp Đáp An bước vào đại trướng của Thiết Mộc Chân.
Sáng sớm ngày hôm sau, hằng vạn tướng sĩ của bộ lạc Khất Nhan đứng thành đội ngũ chờ xuất phát.
Có người dâng lên cho Thiết Mộc Chân một chiếc mâm. Thiết Mộc Chân trịnh trọng bưng lấy chén sữa ngựa thứ nhất, hất mạnh lên bầu trời; ông lại bưng chén sữa ngựa thứ hai rải đều xuống mặt đất; tiếp đó ông bưng chén sữa ngựa thứ ba dùng ngón tay vô danh chấm vào chén sữa rồi búng về hướng các binh sĩ đang đứng và bôi đều lên bờm con chiến mã của mình. Sau cùng, ông hướng về mọi người ngửa mặt uống cạn chén sữa ngựa.
Thiết Mộc Chân nhảy lên lưng con chiến mã phấn khởi nói lớn:
- Hỡi những chàng trai khỏe mạnh người Mông Cổ! Sau cuộc chiến thắng tại Khoát Diệc Điền, các bộ lạc Trát Đáp Lan, Thái Xích Ô đã bị tiêu diệt triệt để! Riêng bộ lạc Miệt Nhi Khất đã được Thoát Hắc Thoát A dẫn một số bộ hạ rất ít chạy đến vùng phía đông của hồ Baikal để tạm lẩn trốn; còn bộ lạc

Hoằng Cát Thích thì đã đầu hàng. Như vậy, chỉ còn lại bộ lạc Tháp Tháp Nhi có thể uy hiếp đến chúng ta - Nói tới đây, Thiết Mộc Chân đứng cao lên bàn đạp, nói tiếp - Tổ tiên của bộ lạc Khất Nhan chúng ta có hai vị đã chết dưới tay người Tháp Tháp Nhi. Lần này chúng ta nhất định phải tiêu diệt toàn bộ kẻ thù! Hãy gióng trống chiến bịt bằng da bò lên!
Toàn thể tướng sĩ la to:
- Hãy gióng trống chiến da bò lên!
Thiết Mộc Chân đưa cao ngọn giáo Tô lỗ đỉnh nói lớn:
- Hãy đưa cao thanh mã tấu sắc bén!
Toàn thể tướng sĩ đồng thanh la to:
- Hãy đưa cao thanh mã tấu sắc bén lên!
-Hãy đi theo quân kỳ Tô lỗ đỉnh! - Toàn thể các tướng sĩ cùng hô to rung chuyển cả trời xanh.
Thiết Mộc Chân lại hô to:
- Hãy trả thù cho cha ông!
Tướng sĩ toàn quân cũng la to theo:
- Hãy trả thù cho cha ông!
- Phải đưa ngựa tới uống nước tại hồ Hô Luân, hãy bắt bò và ngựa của chúng!
- Hãy cướp vợ và con gái của chúng, hãy cướp tài vật của chúng!
Thiết Mộc Chân ra lệnh:
- Tất cả lên ngựa!
Các tướng sĩ đều nhảy lên lưng chiến mã. Những chiếc trống da bò đánh lên ầm ầm, rung chuyển cả một góc trời!
Đáp Lý Đài với sắc mặt xám xịt đang cùng đứng so đầu ngựa với Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn. Phía sau lưng họ cờ bay phất phới, đội ngũ chỉnh tề .
A Lặc Đàn thở dài nói:
- Này Đáp Lý Đài, hôm qua lúc ở trong đại trướng ngươi có nghe nói không? Thiết Mộc Chân tuyên bố không cho phép cướp giật, ta nghĩ rằng câu nói đó là muốn ám chỉ lão đệ đấy!
Đáp Lý Đài không đồng ý, nói:
- Tại sao vậy?
Lão đệ quên việc vừa rồi chúng ta cướp tài vật của người Thái Xích Ô đã bị Thiết Mộc Chân bắt giam đấy sao?
Tháp Lý Đái cắn chặt hàm răng mấy lượt.
A Lặc Đàn cười, nói:
- Ta buồn cười cho lão đệ, khòm lưng xuống tưởng đâu bắt được con thỏ béo, ai ngờ khi chụp vào tay mới biết nó là một con nhím có gai! - Ông ta quay sang Đáp Lý Đài nói qua giọng nửa kín nửa hở - Lão đệ dù có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi, là người con gái mà lão đệ muốn cướp,

ngay đêm hôm đó đã vào ngủ trong đại trướng của Thiết Mộc Chân!
Hốt Sát Nhi đứng bên cạnh cất tiếng cười hô hố.
Đáp Lý Đài tức giận nói:
- Cười cái gì chớ? Không cho cướp giựt cũng có thể là việc đúng đối với anh. Các anh sau khi chém giết bất kể mạng sống, chắc là chỉ chia được một tí xíu cơm thừa canh cặn của Thiết Mộc Chân đó thôi!
Hốt Sát Nhi nói qua giọng bất phục:
- Ta không cần đếm xỉa tới lệnh của anh ta. Các tướng sĩ của chúng ta tại sao dám đánh giặc gan dạ như vậy? Nếu không phải vì họ có thể cướp đoạt tài vật, bắt đàn bà con gái, bắt bò cừu, xe ngựa, thì họ đâu có chịu chiến đấu dũng cảm như thế? Không cho họ cướp giật, thử hỏi ai bằng lòng đi bán mạng không công cho mình?
Đáp Lý Đài đưa tay chỉ về hướng quân kỳ nói:
- Xem kìa, lá quân kỳ Thốc Hắc đã lay động rồi, mau!
Ba người tuốt đao ra khỏi vỏ, chỉ thẳng về phía trước, quân đội bắt đầu tiến lên.
Cuộc quyết chiến giữa bộ lạc Khất Nhan của người Mông Cổ với người Tháp Tháp Nhi đã bắt đầu.
Bên dưới lá quân kỳ Thốc hắc đang đứng chỉnh tề một đội quân dự bị.
Thiết Mộc Chân, Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Mộc Hoa Lê, Bác Nhi Truật, Xích Thích Ôn, Giã Biệt cùng đứng tại một điểm cao để quan sát tình hình chiến đấu. Bỗng thấy Hốt Tất Lai phi ngựa chạy lên, nói:
- Thưa Khả Hãn, Dã Lặc Miệt đang gặp sức phản kháng ngoan cường của Trát Lân Bất Hợp, ba lần bị đẩy lui ra khỏi trận địa xếp đặt sẵn và ba lần đã quay lại chiến đấu quyết liệt, hiện đang lâm vào một tình thế hết sức nguy hiểm.
Thiết Mộc Chân quay sang hai người em trai nói:
- Này Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, hãy dẫn binh mã của các ngươi đi chi viện cho Dã Lặc Miệt!
Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài khoát tay cho binh sĩ của họ cùng xông trở xuống phía chân núi.
Tốc Bất Đài phi ngựa tới, nói:
- Thưa Khả Hãn, cánh quân của Mông Lực Khắc, Truật Xích Đài tấn công vào Cổ Liệt Diên của người Tháp Tháp Nhi từ lâu mà không thể chiếm được, thương vong rất nặng nề!
Thiết Mộc Chân xuống lệnh:
- Này Bác Nhi Truật, Xích Thích Ôn, hãy dẫn đội dự bị của trung quân đi chi viện cho hai cha con Mông Lực Khắc và Truật Xích Đài thúc thúc!
Hai người tuân lịnh thúc ngựa chạy bay. Nhưng, chỉ trong phút chốc thì họ dừng lại. Bác Nhi Truật lo ngại hỏi:

- Thưa Khả Hãn, xung quanh ngài không có người bảo vệ thì làm thế nào được?
Thiết Mộc Chân không do dự đáp:
- Chiến trường ở phía trước, vậy không thể để lỡ thời cơ, hãy đi mau!
Bác Nhi Truật và Thích Xích Ôn dẫn quân đội chạy bay xuống chân núi. Ở bên cạnh Thiết Mộc Chân chỉ còn lại Mộc Hoa Lê, Nạp Nha A và hơn 10 Na Khả Nhi.
Một toán binh mã vượt lên đỉnh núi. Người cầm đầu toán binh mã này là Trát Lân Bất Hợp. Ông ta đứng lên lưng ngựa để quan sát tình hình, nhìn thấy bên dưới lá quân kỳ Thốc Hắc chỉ có lèo tèo mấy người thì đôi mắt bừng sáng lên, nói:
- Hỡi các tướng sĩ! Xem kìa, Thiết Mộc Chân đang đứng đó! Chúng ta đến đấy bắt sống Thiết Mộc Chân! ...
Trát Lân Bất Hợp thúc ngựa chạy đi trước tiên. Toán người của Dã Khách Xa Liên cũng thúc ngựa đuổi theo.
Mộc Hoa Lê cả kinh, nói:
- Người Tháp Tháp Nhi đến kìa!
Thiết Mộc Chân nhìn thấy toán người người ngựa từ dưới chân núi vượt lên, tẻ ra thành hai cánh định bao vây đỉnh núi. Tiếng la "Bắt sống Thiết Mộc Chân" liên tiếp nổi lên.
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Chúng nó từ đâu xuất hiện một cách bất ngờ như thế?
Mộc Hoa Lê quan sát tình hình một lúc, nói:
- Chúng từ phía trận địa của Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn và Đáp Lý Đài chạy lên đấy?
Nạp Nha A cuống quít, nói:
- Thưa Khả Hãn, hãy mau đột phá vòng vây. Để cho người Tháp Tháp Nhi bao vây thì nguy lắm?
Thiết Mộc Chân phóng lên lưng ngựa, nói với hai người:
- Hãy đột phá vòng vây về hướng Hốt Sát Nhi, để xem ở đấy xảy ra chuyện gì?
Mộc Hoa Lê thúc ngựa chạy đầu tiên, quay sang nói với Nạp Nha A:
- Để tôi mở đường, còn anh thì đoạn hậu, tất cả chúng ta xông lên!
Một đoàn người cùng phi ngựa xông thẳng vào hướng giặc. Bảy người của Mộc Hoa Lê đã mở được một con đường máu và năm người của Nạp Nha A thì vừa đánh vừa chạy theo bảo vệ Thiết Mộc Chân rồi phi ngựa ra khỏi vòng vây.
Người Tháp Tháp Nhi chuyển đội hình truy đuổi theo. Trát Lân Bất Hợp la to:
- Đừng để Thiết Mộc Chân chạy thoát!

Giữa một trận mưa tên, có mấy Na Khả Nhi của Thiết Mộc Chân bị té xuống ngựa.
Trong giờ phút nguy hiểm đó, bốn đứa con nuôi của Kha Ngạch Luân chỉ huy một đoàn binh mã dàn hàng ngang chạy tới chận đứng cánh quân truy đuổi của Tháp Tháp Nhi, khiến chúng bỏ chạy toán loạn. Trát Lân Bất Hợp vì không thể chống trả nổi nên cũng bỏ chạy theo.
Bốn người con nuôi phi ngựa đuổi theo Thiết Mộc Chân. Số người của Thiết Mộc Chân đã đến được một bãi chiến trường vừa kết thúc. Nơi đây tập trung hằng đống tài vật, xe cộ và từng đám đông tù binh bị người Khất Nhan gom lại canh giữ.
Giã Biệt, Khoát Nhi Truật cũng chạy tới nơi. Thiết Mộc Chân hỏi:
- Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn, Hợp Lý Đài ở đâu?
Bác Nhi Truật đáp:
- Đáp Lý Đài chừng như bị thương nhẹ, còn A Lặc Đàn và Hốt Sát Nhi vẫn còn xua quân đi cướp đoạt tài vật!
Thiết Mộc Chân giận đến sắc mặt tái xanh, nói:
- Đi theo ta xem thử.
Thiết Mộc Chân thúc ngựa đi ngay. Mộc Hoa Lê và Nạp Nha A cũng thúc ngựa đi theo. Khoát Nhi Xích nói với Giã Biệt:
- Hãy dẫn binh mã theo để đề phòng bất trắc!
Tại một chiến trường khác nơi diễn ra cuộc chiến đấu với người Tháp Tháp Nhi, bọn binh sĩ của Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn đang đua nhau cướp giật. Họ thu gom được rất nhiều đàn bà con gái, bò, cừu, lạc đà. Những tấm thảm len để căn lều, những thức ăn làm từ sữa, làm từ thịt, thứ gì cũng có. Họ bắt đầu chở hết lên xe để đi về.
Thiết Mộc Chân từ phía xa đuổi theo. Nạp Nha A to tiếng quát:
- Hãy đứng lại, Khả Hãn đến!
Bọn binh sĩ của Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn đều đứng lại. Hốt Sát Nhi và A Lạc Đàn cũng phải đứng lại.
Thiết Mộc Chân đi đến gần, lên tiếng hỏi:
- Này huynh trưởng Hốt Sát Nhi, này bá phụ A Lặc Đàn, trước khi xảy ra trận đánh tôi đã nói, trong khi tấn công giặc thì bất cứ ai cũng không được vì tham lam tài vật mà bỏ nhiệm vụ chiến đấu kia mà! Tôi hứa tất cả những tài vật chiếm được sau khi chiến tranh kết thúc sẽ đem ra phân phối đồng đều cho mọi người, vậy các người có nghe rõ không?
Hết Sát Nhi đáp:
- Có nghe rõ.
- Thế tại sao các người lại không chấp hành?
- Vì ý kiến đó không đúng! - Hốt Sát Nhi trả lời mạnh mẽ một cách ngang bướng - Nếu không phải vì cướp đoạt đàn bà con gái và tài vật trong chiến

tranh, thử hỏi có ai chịu đi đánh giặc?
- Tôi đã nói, tất cả những gì lấy được, sau khi chiến tranh chấm dứt chính tôi sẽ đem ra chia đều cho tất cả.
A Lặc Đàn phá lên cười to. Thiết Mộc Chân hỏi:
- Bá phụ cười cái gì?
A Lặc Đàn đáp:
- Khi đánh giặc, không phải tất cả ai ai cũng đều đổ máu như nhau, vậy tại sao khi thu được chiến lợi phẩm lại đem phân phối bình quân?
Thiết Mộc Chân chất vấn:
- Những lời nói này của bá phụ, tại sao lúc tôi ban lệnh không chịu nói ra?
Hốt Sát Nhi tự cho là mình có đủ lý lẽ, nên trả lời:
- Vì lúc bấy giờ anh không hỏi ý kiến của chúng tôi?
- Này, Hốt Sát Nhi, này A Lặc Đàn! - Thiết Mộc Chân không thể nào nhẫn nại được nữa, nói tiếp - Cho dù lời nói của các người có một vạn lần lẽ phải đi nữa, nhưng trong chiến tranh mà các người chỉ lo cướp đoạt tài vật bỏ cho tên thủ lãnh người Tháp Tháp Nhi là một tên tội ác tày trời Trát Lân Bất Hợp chạy thoát, thì chả lẽ các người thoát khỏi sự xử trí của quân pháp hay sao?
Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn đưa mắt nhìn nhau một lượt, lộ sắc sợ hãi. Hốt Sát Nhi nói:
- Vậy anh... anh định làm gì?
- Trong khi tôi xưng Hãn, các người đều có tuyên thệ kia mà?
Hốt Sát Nhi tuốt thanh đao ra khỏi vỏ nghe một tiếng "rẻng". Bộ hạ của anh ta cũng đồng loạt đưa ngang thanh đao tới trước.
Mộc Hoa Lê và bốn đứa con nuôi cũng lập tức tuốt đao ra cầm chắc trong tay, lên tiếng hỏi:
- Các người muốn làm gì?
Đôi mày của Thiết Mộc Chân dựng đứng, nói:
- Hừm?!
A Lặc Đàn nhìn thấy xung quanh khu đất cao đã xuất hiện đội ngũ của Khoát Nhi Truật và Nạp Nha A, cho nên ông ta liền ném thanh đao xuống dưới đất.
Lúc bấy giờ Hốt Sát Nhi cũng nhìn thấy đội ngũ của Khoát Nhi Xích, tay bắt đầu run và thanh kiếm cũng rơi xuống đất. Bọn họ vội vàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, quì cả xuống, nói:
- Việc để cho Trát Lân Bất Hợp chạy thoát là cái lỗi của tôi. Không, là cái tội của tôi? vậy xin Khả Hãn nể tình chúng tôi với Khả Hãn đều cùng một tổ phụ, đừng giết chúng tôi cũng như đã giết Tát Sát Biệt Khất!
A Lặc Đàn cũng quì xuống, nói:
- Thưa Thiết Mộc Chân Khả Hãn? Tôi từng rời bỏ Trát Mộc Hợp chạy sang

hàng ngũ của Khả Hãn, trong khi hoàn cảnh của Khả Hãn còn hết sức khó khăn. Vậy Khả Hãn có thể tha thứ cho Trát Mộc Hợp, chả lẽ lại không thể tha thứ cho tôi sao?
Thiết Mộc Chân khẽ híp đôi mắt lại, cắn chặt hai hàm răng, nói:
- Cút đi! Các người hãy cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa!
Không chờ cho Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn đứng dậy, Thiết Mộc Chân quay đầu ngựa bỏ đi. Mộc Hoa Lê cũng thúc ngựa đi theo.
Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn cùng đứng lên. Hốt Sát Nhi phun một bãi nước bọt xuống đất, nói:
- Thiết Mộc Chân, nhà ngươi sẽ phải trả giá đắt cho mọi việc xảy ra ngày hôm nay!

Tại khu vực lều trại của người Tháp Tháp Nhi, hiện lên một cảnh tượng tan hoang đổ nát. Các tướng sĩ vứt bỏ khôi giáp, khắp mặt đất đâu cũng thấy từng đốm máu.
Trát Lân Bất Hợp và số người tùy tùng của ông ta cũng đi theo ông ta vào trướng. Trát Lân Bất Hợp quay đầu lại gầm lên:
- Các người đừng đeo theo ta nữa! - Nhưng liền đó ông ta giữ bình tĩnh trở lại, dùng một giọng nói đau thương nói với những người chung quanh - Tháp Tháp Nhi đã thua rồi, bị đánh bại rồi, bị diệt vong rồi! Vậy các người hãy chạy trốn để tự tìm con đường sống đi nào!
Dã Khách Xa Liên lên tiếng an ủi:
- Thưa thủ lĩnh, binh sĩ của ta còn đang đánh nhau chết sống với Thiết Mộc Chân, thắng bại chưa ngã ngũ, vậy ngài...
Trát Lân Bất Hợp khoát tay rồi đi thẳng vào đại trướng. Số người của Dã Khách Xa Liên đưa mắt nhìn nhau, đứng im lặng.
Trên một chiếc bàn đặt bên trong đại trướng đã bày sẵn rượu thịt. Trát Lân Bất Hợp chụp lấy một tô rượu uống cạn rồi lại rót thêm một tô khác uống cạn luôn. Ông ta dừng tô rượu trên khóe miệng, nhắm đôi mắt lại một lúc lâu mới từ từ để tô rượu xuống. Ông ta từ trong áo móc ra một túi nhỏ, tháo sợi dây cột miệng túi, rồi đổ một loại thuốc bột trắng ra tô.
Trát Lân Bất Hợp đau đớn hồi ức lại chuyện xảy ra mấy mươi năm trước: Lúc Trát Lân Bất Hợp vừa mới 12 tuổi, đã đem loại thuốc độc này đổ vào tô rượu. Dã Tốc Cai bưng tô rượu lên uống, trong khi Trát Lân Bất Hợp hát lên một bài hát chúc rượu!
Trát Lân Bất Hợp rót rượu vào tô thuốc, miệng lẩm nhẩm:
- Oan oan tương báo, vậy ngươi trách ai? Ha ha! Tất cả cuộc đời ta bắt đầu bằng chén rượu độc và số mệnh đã định sẵn cũng được kết thúc bằng chén rượu độc!
Ông ta bưng chén rượu lên, dùng một ngón tay quấy đều chất thuốc. Bên lỗ

tai ông ta văng vẳng tiếng gầm thét của Dã Tốc Cai: "Rồi sẽ có một ngày, hậu duệ của ta khi phục thù cho ta, sẽ bắt hết những đàn ông con trai, kể cả những đứa bé đứng cao hơn bánh xe đều giết sạch không chừa một tên nào!".
Trát Lân Bất Hợp tiếp tục lẩm nhẩm: "Không, ta không nỡ tiếp tục sống để chứng kiến người Tháp Tháp Nhi bị hủy diệt!". Ông ta quì xuống: "Hỡi người cha bị trời xanh xóa sổ từ lâu của ta là Thiết Mộc Chân Ngột Cách, con của cha đang bị một người cũng có tên Thiết Mộc Chân khác, dồn vào tình cảnh không còn đường thoát thân. Có lẽ đấy là lý do tại sao hắn đã dùng lại tên của cha. Dưới lá quân kỳ Thốc hắc, hắn cầm giáo phi ngựa, cứ đến chỗ nào thì người Mông Cổ cũng hoan hô như sấm dậy, còn người Tháp Tháp Nhi thì bị chiến bại tan tành. Hắn xông vào đâu, thì ở đấy xác chết của người Tháp Tháp Nhi chồng chất thành đống. Cha ơi, xin cha đừng trách con, thương hại con ở chỗ con không để cho nó bắt sống và làm nhục mình, xin tiếp nhận linh hồn cô độc chơi vơi của con!". Ông ta bưng tô rượu độc lên uống cạn.
Mặt trời chiều đỏ như máu tại nơi dựng lều trại của người Tháp Tháp Nhi đang đứng trơ trơ không biết bao nhiêu tướng sĩ mệt mỏi, kiệt sức.
Dã Khách Xa Liên từ đại trướng bước ra, cất giọng buồn đau nói:
- Ông ấy đã chết rồi! Người lãnh tụ anh dũng của chúng ta là Trát Lân Bất Hợp đã bỏ rơi chúng ta, vậy chúng ta hãy tự đi tìm chỗ yên ổn mà sống - Nói dứt lời, ông ta ném thanh mã tấu xuống đất.
Mọi người ai này đều im lặng bước tới và cũng ném thanh mã tấu trong tay xuống đất. Đống mã tấu dần dần cao lên như một hòn núi.
Dã Khách Xa Liên nói:
- Thiết Mộc Chân có thể cắt lấy thủ cấp của Trát Lân Bất Hợp mang về tế vong linh của phụ thân ông ta, vậy chúng ta hãy thiêu hủy xác chết của thủ lĩnh Trác Lân Bất Hợp đi!
Người con gái lớn của Dã Khách Xa Tiên bước tới phóng hỏa đốt chiếc lều đại trướng. Ngọn lửa bốc lên thật cao.
Cô gái kế Dã Tốc Can bỗng kêu lên những tiếng kinh hoàng:
- Người Mông Cổ tới kia rồi! ...
Mọi người đều hỗn loạn. Đội kỵ mã của người Mông Cổ ào ào tràn tới nơi.
Dã Khách Xa Liên đưa hai tay lên cao, nói:
- Mọi người đừng hỗn loạn! ...Chúng ta xin đầu hàng! ...
Đội kỵ binh của người Mông Cổ bao vây chặt chẽ xung quanh người Tháp Tháp Nhi.
Tại nơi đóng quân của Thiết Mộc Chân, sau khi chiến tranh chấm dứt, đâu đâu cũng mở những tiệc rượu tưng bừng, đâu đâu mọi người cũng vừa ca vừa múa.

Cụ già Bách Linh Điểu kéo cây đàn đầu ngựa, trong khi Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài cùng cất cao tiếng hát:

Từng cỗ xe bò một,
Vây tròn thành Cổ Liệt Diên.
Những chàng trai Mông Cổ khỏe mạnh đang vui vẻ uống rượu.
Hãy cùng nhảy múa cho thỏa lòng vui nhộn.
Từng đàn chim nhạn một cất tiếng kêu,
Bay ngang qua bầu trời doanh trại.
Hãy mau mang tin vui thắng lợi truyền đi khắp nơi nơi,
Đừng để mẹ *ta phải nặng lòng mong đợi.*
Hỡi con ngựa vàng yêu quí của ta ơi,
Với đôi chân khỏe ngươi có thể vượt qua dãy núi Altay.
Mẹ ta đã già và tóc đã bạc phơ, khiến ta lúc nào cũng thương cũng nhớ.
Trên mặt mẹ vết nhăn mỗi năm một nhiều,
Mười ngón tay vắt sữa từ thẳng trở thành cong.
Thế nhưng mối huyết thù của bao nhiêu thân nhân, vẫn còn in đậm trong lòng người không thể nào xóa sạch,
Mau báo tin cho bà biết các binh sĩ của Khả Hãn,
Đã dùng mã tấu tấn công chiếm thành lũy quân địch.
Kẻ thù bị mất mạng, máu đào của họ đã trở thành đen.
Đang rưới lên tế đàn của tiên tổ!
Hát lên! Hát lên! Hát lên! Hát lên!
Nhảy múa! Nhảy múa! Nhảy múa! Nhảy múa!
Hò ơ! Hò ơ! ...

Quân đội của Khả Hãn bước tiến không bến bờ!
Thiết Mộc Chân dẫn Giã Biệt và Mộc Hoa Lê đi đến từng Cổ Liệt Diên một. Đi tới đâu họ cùng nhảy múa và ca hát với các tướng sĩ tới đó .
Sau khi rời khỏi Cổ Liệt Diên cuối cùng, Thiết Mộc Chân đi thẳng về đại trướng của mình. Đi một đoạn, ông bỗng quanh qua một khúc quanh, nói với Dã Lặc Miệt còn đang nhảy múa:
- Này Dã Lặc Miệt, nhà ngươi hãy đưa rượu sữa ngựa đến cho người Tháp Tháp Nhi. Hãy đưa nhiều một tí, để cho họ uống đến say mới thôi!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Hai (3)

Cảnh trời đêm của mùa xuân thật xinh đẹp, khiến mọi người đều thấy rất dễ chịu. Nhưng những tù binh người Tháp Tháp Nhi chịu sự giám sát dưới những thanh mã tấu của người Mông Cổ thì không hề cảm thấy được sự ấm áp của mùa xuân. Họ túm tụm vào nhau, chừng như để lấy hơi ấm chống lại với cái giá rét của mùa đông còn sót lại.

Dã Lặc Miệt tươi cười bước tới nói:
- Này, tất cả những người Tháp Tháp Nhi nghe đây, các ngươi đừng làm ra vẻ âu sầu như người chịu tang mẹ. Hãy xúm lại đây cùng uống rượu sữa ngựa cho vui! Trát Lân Bất Hợp của các anh đã chết rồi, vậy hãy xem đó như một con dê bệnh vừa mới chết! Từ nay về sau, các anh sẽ trở thành bộ hạ của Khả hãn chúng tôi, như vậy sẽ tốt hơn biết bao nhiêu!

Tất cả những người Tháp Tháp Nhi đều im lặng không nói gì. Dã Lặc Miệt càng cười to hơn, nói tiếp:
- Hãy bỏ qua tất cả đi! Các anh là ai chứ? Là người gì của Trát Lân Bất Hợp? Cho dù các anh có là người thân cận bao nhiêu thì các anh cũng chỉ là những người nô lệ trong gia đình của hắn! Thay đổi chủ nhân thì chúng ta cũng phải làm việc, cũng phải tiếp tục uống sữa ngựa như trước kia. Thiết Mộc Chân Khả Hãn sai tôi đưa rượu sữa ngựa tới đây, nếu các anh cao hứng thì hãy cùng uống cho vui; không cao hứng thì cũng lấy rượu này để giải sầu. Nói cho cùng, rượu sữa ngựa không hề biết phân biệt bạn hay thù, ai uống nó vào bụng thì người đó cảm thấy vui!

Các binh sĩ người Mông Cổ khiêng từ thùng rượu vào đám đông.

Dã Khách Xa Liên bước tới bên cạnh Dã Lặc Miệt, hỏi:
- Tôi xin hỏi vị tướng quân này, các vị đã mang con gái tôi đi đâu vậy?
Dã Lặc Miệt trố mắt kinh ngạc:
- Con gái của ông bị người ta mang đi hả? Không thể có như vậy được! Khả Hãn đã nói, tất cả các chiến lợi phẩm cũng như tù binh đều được mang ra phân phối chung.

- Đúng là đã mang đi! - Dã Khách Xa Liên cố đè nén sự phẫn nộ trong lòng nói tiếp - Một ngươi đàn ông hơn 30 tuổi, trông như một Na Khả Nhi của Khả Hãn.
- Không sao, anh hãy đi theo tôi - Dã Lặc Miệt tươi cười an ủi Dã Khách Xa Liên - Tôi là chỉ huy trưởng của những người ở chung quanh Khả hãn, chỉ cần anh chỉ được gã tiểu tử đã bắt con gái anh, thì tôi sẽ cho hắn không còn bao giờ được uống rượu sữa ngựa nữa!
Dã Lạc Miệt dẫn Dã Khách Xa Liên cùng bước đi.
Xích Thích Ôn đang đứng gác bên ngoài đại trướng của Thiết Mộc Chân. Mộc Hoa Lê và Giã Biệt cùng bước tới. Thiết Mộc Chân nói với Xích Thích Ôn:
- Này Xích Thích Ôn, hãy mau đi gọi em gái của anh tới!
Thiết Mộc Chân bước vào đại trướng. Giã Biệt cũng bước vào theo.
Còn Xích Thích Ôn thì tuân lệnh rời đi. Mộc Hoa Lê liền thay thế vào vị trí canh gác.
Sau khi Thiết Mộc Chân bước vào trướng, liền nằm xuống chiếc giường có trải thảm len, rồi dang rộng hai chân hai tay ra thành hình chữ "Đại" nói:
- Ôi thật là khỏe! Đã từ lâu không khi nào được nằm thoải mái như thế này!
- Thiết Mộc Chân vỗ nhẹ lên chiếc giường trải thảm len, nói tiếp - Đúng là người Trung Nguyên giỏi. Họ lúc nào cũng ngủ trên một chiếc giường có bốn chân.
Giã Biệt không hiểu, hỏi:
- Nó giống con ngựa ư?
Thiết Mộc Chân đáp:
- Không phải!
- Vậy chắc là giống con bò?
- Cũng không phải!
Giã Biệt có sức tưởng tượng nói:
- À, như vậy chắc là nó giống con lạc đà.
Thiết Mộc Chân phá lên cười to, nói:
- Ngươi, ngươi làm sao có thể nói được một thứ đồ vật mà trong vùng thảo nguyên này hoàn toàn không có?
Giã Biệt cũng bật cười.
Hợp Đáp An đang sắp đặt một "chuyện vui" đầy bí mật trong gian lều Mông Cổ của cô ta.
Hợp Đáp An nói với người con gái thứ hai của Dã Khách Xa Liên là Dã Tốc Can:
- Này Dã Tốc Can, những lời tôi nói cô đã hiểu rõ chưa?
Dã Tốc Can khẽ gật đầu. Hợp Đáp An liền đứng lên nói với Xích Thích Ôn:
- Anh hãy ở đây trông chừng cô ấy, tôi đi một chốc sẽ trở lại - Nói dứt lời,

Hợp Đáp An đứng lên bước ra khỏi lều.
Sau khi bước vào đại trướng của Thiết Mộc Chân, Hợp Đáp An trông thấy Thiết Mộc Chân đang nằm trên giường thiu thiu ngủ, bèn bước tới ngồi xuống bên cạnh ông ta và đưa một bàn tay ra vuốt nhẹ lên mặt. Thiết Mộc Chân mở to đôi mắt, chụp lấy cánh tay của Hợp Đáp An, nói:
- Em Hợp Đáp An!
Hợp Đáp An ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc, nói:
- Ngài đã uống bao nhiêu rượu sữa ngựa rồi?
Thiết Mộc Chân nói:
- Tôi không biết. Ngày hôm nay tôi quá vui, chừng như là một ngày vui nhất trong đời, kể từ khi tôi được sinh ra! Trước đây khi tôi nhìn thấy gương mặt đã xanh của phụ thân tôi, thì tôi luôn mong chờ có một ngày như hôm nay và ngày đó rốt cục rồi nó cũng đến. Nó đến quá chậm, em xem, hai bên tóc mai của anh đã bắt đầu bạc. Nhưng dù sao đi nữa anh cũng chứng thực mình là con trai của Dã Tốc Cai! Là con trai của người Mông Cổ!
- Đúng thế! Ngày hôm nay thì tất cả mọi người đều hết sức vui! - Hợp Đáp An không thực sự hiểu hết ý nghĩa câu nói của Thiết Mộc Chân. Nàng nói tiếp - Mọi người đều nói là từ nay có thể trở về nhà đoàn tụ với mọi người trong gia đình, an tâm chăm lo việc chăn nuôi bò, cừu, ngựa và lạc đà rồi!
Thiết Mộc Chân dùng hai tay ôm lấy Hợp Đáp An nói:
- Chờ khi trở về đến sông Onon, anh sẽ nói với mẹ để nạp em làm thứ phi!
Hợp Đáp An vẫn giữ sắc mặt bình thường, nói:
- Xin tạ ơn Khả Hãn.
Thiết Mộc Chân trách nàng lại gọi mình là "Khả Hãn". Ông giả vờ làm mặt giận nói:
- Nè, em đã quên rồi sao? Chúng mình giao ước với nhau từ trước rồi kia mà?
Hợp Đáp An tươi cười, nói:
- Xin đa tạ Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân ôm lấy Hợp Đáp An và đè nàng xuống phía dưới thân người của mình.
Hợp Đáp An đưa tay chận đôi môi của Thiết Mộc Chân áp sát vào đôi môi của nàng, nói:
- Hãy chờ một chốc!
- Sợ chi chứ? Anh đã dặn mọi người rồi, đêm nay không ai được bước vào đây.
- Đây là chuyện đàn bà, anh hãy chờ em một chốc em sẽ trở lại.
Hợp Đáp An ra đến cửa lều, quay lại nói - Anh hãy bảo mọi người tắt hết đèn đuốc đi.
Thiết Mộc Chân hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ trong giây lát thì tươi cười trở

lại:
- Được! Được!
Xích Thích Ôn và Hợp Đáp An dẫn Dã Tốc Can đến bên ngoài đại trướng của Thiết Mộc Chân.
Giã Biệt quát hỏi:
- Ai đó?
Xích Thích Ôn bình tĩnh đáp:
- Tôi đây, Xích Thích Ôn đây!
Ba người của Xích Thích Ôn cùng bước tới trước. Giã Biệt nhìn thấy rõ mọi người. Xích Thích Ôn mỉm một nụ cười bí mật.
Hợp Đáp An dẫn Dã Tốc Can đến sát đại trướng, cất tiếng dặn dò :
- Những lời tôi nói với cô, chắc là cô đã nhớ rõ cả chứ?
Dã Tốc Can trả lời qua giọng nói sợ sệt:
- Nhớ rõ cả, chỉ có điều là tôi hơi sợ.
- Đừng sợ, tất cả có tôi mà.
Dã Tốc Can bước vào đại trướng. Hợp Đáp An đứng bên ngoài lóng tai nghe ngóng mọi sự động tịnh.
Trong trướng có tiếng nói của Thiết Mộc Chân:
- Hợp Đáp An, em đi đâu mà lâu dữ vậy?
Dã Tốc Can không trả lời.
Thiết Mộc Chân lại vui vẻ nói:
- Lại đây, cô gái thân yêu mà anh đã ngày trông đêm nhớ!
Hợp Đáp An nói với Nạp Nha A đang có nhiệm vụ đứng canh gác:
- Khả Hãn có nói, đêm nay người không tiếp bất cứ ai cả - Nói dứt lời thì Hợp đáp An bước đi.

Đại khái đã quá nửa đêm. Dã Lặc Miệt dẫn theo mấy binh sĩ và Dã Khách Xa Liên cầm đuốc cùng đi đến đại trướng của Thiết Mộc Chân.
Giã Biệt phát hiện người cầm đầu đám đông là Dã Lặc Miệt, hỏi:
- Có phải chỉ huy trưởng đó không? Khả Hãn bảo bất cứ ai cũng không được vào yết kiến.
- Tôi không yết kiến Khả Hãn, mà tôi đi tìm một người.
Giã Biệt cảm thấy khó hiểu:
- Đến đây để tìm người ư? Ai vậy?
- Tìm một con ngựa con đang động đực! Dã Lặc Miệt dùng giọng nói vừa bực tức vừa hài hước, nói tiếp - Hắn không kể gì đến mạng lệnh của Khả Hãn, đã cướp con gái của người này.
- Tại sao ông cho rằng người đó chắc chắn ở đây?
- Vì những chỗ khác tôi đã tìm khắp cả rồi.
Giã Biệt không tiện ngăn cản, nói:

- Thôi được, tất cả những người trực gác đều ở đây vậy ông cứ tìm thử?
Dã Lặc Miệt quay đầu lại nói với Dã Khách Xa Liên:
- Này, Dã Khách Xa Liên, ông hãy nhìn kỹ xem, có phải anh ta không?
Dã Khách Xa Liên nhìn mặt Giã Biệt.
Giã Biệt nói:
- Đây là chuyện có thể bay đầu như chơi, vậy anh hãy nhìn kỹ đấy nhé!
- Anh không được nói gì hết! - Dã Lặc Miệt khoát tay ngăn rồi nói tiếp Này Dã Khách Xa Liên, có phải anh ta không?
Dã Khách Xa Liên nói:
- Có hơi giống!
- Hả?! - Giã Biệt cả kinh.
Dã Khách Xa Liên lại nhìn kỹ hơn một lúc, nói:
- Người đó không to lớn như người này và tuổi thì lớn hơn một tí.
Giã Biệt gạt mồ hôi trán.
Cây đuốc trên tay Dã Lặc Miệt chuyển sang người khác. Dã Khách Xa Liên nhìn mặt từng người một và đều phủ nhận tất cả. Kịp khi nhìn đến Xích Thích Ôn, thì Dã Khách Xa Liên đưa tay chỉ, nói:
- Đúng là anh ta!
Dã Lặc Miệt ngạc nhiên, nói:
- Anh ta ư?
Dã Khách Xa Liên với một giọng nói quả quyết:
- Chính anh ta đã cướp con gái của tôi!
Dã Lặc Miệt hỏi Xích Thích Ôn:
- Đối với chuyện này anh có ý kiến gì?
Xích Thích Ôn bình tĩnh như không, đáp:
- Tôi ư? Tôi không có ý kiến gì cả!
- Này ông bạn, ông bạn là người có ơn cứu mạng đối với Khả Hãn, nếu ông bạn cần một cô gái thì có thể nói với Khả hãn thưởng cho một người kia mà!
- Dã Lặc Miệt dang rộng hai cánh tay, nói tiếp qua giọng hối tiếc - Cần chi phải đi cướp? Nhưng bây giờ không còn cách nào khác hơn là tôi phải bắt ông bạn!
Xích Thích Ôn bó tay chịu bắt, nói:
- Được anh không cần khách sáo!
- Con người tôi cũng có nhiều thói hư tật xấu, nhưng cái tật khách sáo thì tôi không bao giờ có - Dã Lặc Biệt ra lệnh cho bộ hạ - Trói anh ta lại?
Các binh sĩ bước tới trói Xích Thích Ôn. Dã Lặc Miệt hỏi:
- Còn con gái của ông này đâu?
- Cái đó tôi không tiện nói cho anh biết? - Xích Thích Ôn từ chối không trả lời, chừng như anh ta có chỗ dựa nên chẳng cần sợ.
Dã Lặc Miệt không cần biết điều đó, nói:

- À, anh giống như một con ngựa con chưa bao giờ bị bắt kế! Vậy thì tôi đem nhốt anh trước, chờ sáng mai Khả Hãn sẽ đích thân xử trị!
Các binh sĩ xô Xích Thích Ôn nói:
- Đi! - Họ đem Xích Thích Ôn nhốt vào khám tạm.
Sáng sớm ngày hôm sau, Thiết Mộc Chân thức giấc vui vẻ xô nhẹ vào người Dã Tốc Can, nói:
- Mau thức dậy đi Hợp Đáp An, một chốc nữa các tướng sẽ vào đây để bàn công việc.
Dã tốc Can giựt mình thức giấc, vội vàng ngồi dậy, lấy áo che ngực. Thiết Mộc Chân nhìn thấy cô ta không phải là Hợp Đáp An, liền hỏi:
- Ủa? Cô là ai vậy?
Dã Tốc Can vừa thẹn vừa sợ, đáp:
- Nô tỳ là người Tháp Tháp Nhi.
- Cô... cô làm thế nào vào đây được? Dã Tốc Can cúi đầu làm thinh.
Hợp Đáp An nghe tiếng động liền bước vào đại trướng, nói:
- Thưa Khả Hãn, mời ngài rửa mặt.
Thiết Mộc Chân bừng hiểu ra, hỏi:
- À, này Hợp Đáp An, có phải em sắp đặt không?
Hợp Đáp An đặt chậu nước xuống rồi đi trở ra.
Đến chừng đó Thiết Mộc Chân mới nhìn kỹ Dã Tốc Can, nói:
- Ôi! Trông em thật là xinh đẹp mỹ miều làm sao! Em tên gọi là gì?
Dã Tốc Can dịu dàng đáp:
- Em là Dã Tốc Can.
Thiết Mộc Chân bước xuống giường, ra cửa to tiếng gọi:
- Ai trực gác bên ngoài vậy?
Nạp Nha A trả lời:
- Người trực gác là Nạp Nha A tôi!
Thiết Mộc Chân bèn ra lệnh:
- Hãy nói lại với chỉ huy trưởng Dã Lặc Miệt, nếu ta không gọi thì bất cứ ai cũng không được vào.
Dặn dò xong, Thiết Mộc Chân lại bước lên giường và ôm Dã Tốc Can vào lòng, nói:
- Bắt đầu từ nay em là Dã Tốc Can phi tử của anh!
Dã Tốc Can tươi cười đáp:
- Đa tạ ân điển của Khả Hãn!
- Ồ! Em cười càng thêm đẹp! - Thiết Mộc Chân hết sức vui vẻ. Dã Tốc Can cúi mặt thở dài. Thiết Mộc Chân thấy vậy liền hỏi - Tại sao em lại thở dài?
Dã Tốc Can quì xuống nói:
- Thần thiếp đã mạo phạm Khả Hãn, vậy xin Khả Hãn giảm tội cho!
Thiết Mộc Chân cười to, nói:

- Hãy nói cho anh biết, việc gì làm cho em buồn? Hãy đứng lên nói đi!
Dã Tốc Can không đứng, nói:
- Khả Hãn hứa đừng giận thì em mới dám nói.
- Được, ta không giận.
- Thưa Khả Hãn thần thiếp là tù binh của ngài, vậy không dám chờ được ngài sắc phong làm phi tử, mà chỉ cần được ngài xem như một người thông thường hoặc một nô lệ như gia súc, thì thiếp cũng xem đó là một ân điển rồi, vậy còn gì khiến thần thiếp không vui nữa? Nhưng, chỉ có điều là phụ thân của thần thiếp là Dã Khách Xa Liên một lãnh tụ của người Tháp Tháp Nhi, chỉ kém hơn Trát Lân Bật Hợp một bậc!
- Chỉ cần ông ấy chịu qui phục anh thì chẳng những anh không giết ông ấy, mà còn cho ông ấy được làm tướng dưới trướng của anh.
- Đa tạ Khả Hãn! - Dã Tốc Can quì xuống lạy rồi nói thêm - Em còn có một người chị.
- Chị ư? Thì để cho chị ấy trở thành một người tự do được rồi!
- Chị ấy còn đẹp hơn em nữa, lại là người thông minh lanh lợi, chị ấy mới xứng đáng làm phi tử cho Khả Hãn.
- Thế hả? - Thiết Mộc Chân tươi cười nói - Đúng như vậy ư?
Dã Tốc Can không dám nói dối.
Thiết Mộc Chân nói một cách nghiêm trang:
- Thôi được, để anh lập tức cho người đi tìm chị ấy. Nhưng, sau khi tìm được chị ấy rồi, em có chịu nhường địa vị của em cho chị ấy không?
- Chỉ cần Khả Hãn gia ân, thì Dã Tốc Can này bằng lòng nhường địa vị của mình cho chị ấy ngay.
Thiết Mộc Chân kéo Dã Tốc Can đứng lên, nói:
- Ồ! Thật không ngờ dung nhan của em đẹp như một đóa hoa, mà lòng dạ của em còn đáng quí như vàng nữa!
Thiết Mộc Chân ôm Dã Tốc Can vào lòng. Dã Tốc Can vừa thẹn vừa sợ nói:
- Khả Hãn, ngài bằng lòng những điều em xin chứ?
Thiết Mộc Chân tươi cười buông Dã tốc Can ra, bước đến cửa trướng nói với Dã Lặc Miệt đang ngồi trực:
- Này Dã Lặc Miệt, truyền lịnh cho người đến nơi giam giữ tù binh Tháp Tháp Nhi, để tìm một cô gái tên gọi Dã Toại. Tìm được cô ấy thì lập tức đưa đến đây cho ta.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Phần III - Chương Mười Ba
Con Đường Dẫn Đến Tế Đàn Được Trải Bằng Máu Đỏ

Thu Nạp Hai Phi Và Phục Thù Cho Huyết Tộc

Sau khi nghe được mệnh lệnh của Thiết Mộc Chân, người đang trực gác là Dã Lặc Miệt liền lên tiếng đáp:
- Thưa vâng! - Và liền đó, anh ta báo cáo lại với Thiết Mộc Chân về những chuyện đã xảy ra trong đêm qua - Thưa Khả Hãn, hôm qua thủ lãnh của người Tháp Tháp Nhi là Dã Khách Xa Liên có tố cáo việc con gái của ông ấy bị một Na Khả Nhi của ngài cướp mất!
Thiết Mộc Chân đã biết rõ đâu phải đó là việc Na Khả Nhi của mình đi cướp con gái của ông ta, mà đó là việc Dã Tốc Can hiện nay đã trở thành phi tử của mình. Đồng thời, người thủ lãnh của Tháp Tháp Nhi là Dã Khách Xa Liên hiện nay cũng đã trở thành nhạc gia của mình nữa. Do vậy, Thiết Mộc Chân tươi cười nói:
- Ta đã biết rồi, vậy nhà ngươi cũng đi tìm luôn Dã Khách Xa Liên dẫn về đây, để ta nhìn thân nhân của ta!
Dã Lặc Miệt không hiểu ất giáp gì cả, gãi đầu, nói:
- Tại sao lại có chuyện rối tung như thế này? Ngài định nhìn người thân với Dã Khách Xa Liên ư? - Thiết Mộc Chân chỉ cười chứ không trả lời. Dã Lặc Miệt như vừa tỉnh cơn mộng nói tiếp - À, bây giờ tôi mới hiểu!
- Đã hiểu sao còn chưa chịu đi! - Thiết Mộc Chân lui trở vào đại trướng.
Dã Lặc Miệt nhảy lên ngựa đi thi hành nhiệm vụ của mình.
Mặt trời chiều sắp lặn xuống núi, Hốt Tất Lai dẫn người đi vào doanh trại của Mông Lực Khắc. Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất bước ra đón, hỏi:
- Hốt Tất Lai, có chuyện ư?
- Tôi phụng mệnh Khả Hãn đi tìm một người con gái Tháp Tháp Nhi tên gọi Dã Toại.
Cùng một lúc đó, Tốc Bất Đài cũng dẫn một số binh sĩ đi vào doanh trại của Cáp Tát Nhi để tìm người. Cáp Tát Nhi bước ra đón, Tốc Bất Đài liền hỏi:
- Này Cáp Tát Nhi, anh chia được bao nhiêu đàn ông người Tháp Tháp Nhi?
- Một nghìn người!
- Cộng thêm đàn bà và trẻ con nữa chắc là có đến 3.000 chăng?
Cáp Tát Nhi tươi cười đáp:
- Cũng suýt soát con số đó, nhưng tôi chưa đếm kỹ.
- Anh có trông thấy một người con gái tên gọi Dã Toại không?
Cáp Tát Nhi lắc đầu:
- Không có. Anh kiếm cô ta để làm gì?
Lúc bấy giờ Nạp Nha A cũng bước tới, lên tiếng gọi:
- Bớ Tốc Bất Đài, tôi đã tìm được Dã Toại rồi!

- Tốc Bất Đài vui mừng hỏi:
- Ở đâu?
- Ở trong doanh trại của Khoát Nhi Xích.
- Tại sao chưa chịu dẫn cô ta đến?
- Khoát Nhi Xích bảo giữ cô ta lại để làm vợ.
- Anh có nói Khả Hãn cần cô gái ấy không? Có nói rồi, nhưng anh ta bảo chính miệng Khả Hãn đã hứa cho anh ta chọn 30 cô gái đẹp để làm vợ!
Tốc Bất Đài đuối lý, không biết phải trả lời ra sao.
Cáp Tát Nhi cười nói:
- Đúng là Khả Hãn có nói như vậy.
- Vậy phải làm thế nào? - Nạp Nha A cũng không thể làm gì hơn.
- Chuyện này có một người giải quyết được! - Tốc Bất Đài, Nạp Nha A đưa tia mắt ngờ vực nhìn vào Cáp Tát Nhi. Anh này thong thả nói tiếp - Người đó là Dã Lặc Miệt!
Màn đêm đã xuống. Bên trong chiếc lều Mông Cổ của Khoát Nhi Xích, một thiếu nữ đẹp như tiên tên gọi Dã Toại đang ngồi khóc thút thít.
Khoát Nhi Xích với tuổi đời ngoài 40, đang mê mẩn nhìn chăm chú vào cô gái dùng giọng nói ôn tồn để dỗ dành:
- Thôi, đừng khóc nữa. Khóc mãi hai mắt sưng lên sẽ mất đẹp đấy. Nếu xét về công lao thì tôi đây cũng là khai quốc công thần của bộ lạc Khất Nhan, Khả Hãn luôn luôn nghe theo mọi kế hoạch của tôi, vậy cô chịu làm vợ tôi cũng là có phúc đấy! Lại đây, lại đây đi nào!
Khoát Nhi Xích bắt đầu cởi áo cho cô ta. Dã Toại không chống trả mà cũng không có sự phản ứng gì. Khoát Nhi Xích bồng cô ta lên, đặt xuống giường và bắt đầu cởi y phục cho mình.
Dã Lặc Miệt dẫn Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai và Nạp Nha A từ ngoài xông vào.
Khoát Nhi Xích buông Dã Toại ra, hốt hoảng lên tiếng hỏi:
- Anh... anh định làm gì vậy?
Dã Lặc Miệt bước tới xô Khoát Nhi Xích ra, rồi thấy chiếc áo cho Dã Toại nói:
- Mặc vào, Khả Hãn cần gặp cô.
Khoát Nhi Xích giận dữ lên tiếng chất vấn:
- Này Dã Lặc Miệt, tại sao anh làm như là một con sói dữ nhảy vào chuồng cừu vậy?
Dã Lặc Miệt liền ăn miếng trả miếng nói:
- Này Khoát Nhi Xích, sao anh trông giống như một con bò đực đang động đực vậy?
Dã Toại thừa cơ hội chạy đến bên cạnh Nạp Nha A.
Khoát Nhi Xích trông thấy cô gái đẹp sắp sửa trở thành vật sở hữu của mình bỗng nhiên lại vuột tay, nên hết sức cuống quít, nói:

- Khoan đã! Dã Toại là cô gái do tôi cướp được, vậy theo lý thì phải để cho tôi xử trí!
Dã Lặc Miệt đứng trước mặt anh ta và hoàn toàn không nhượng bộ, nói:
- Anh quên rồi sao, trước khi mở cuộc tấn công Khả Hãn nói rõ, việc cướp giật như trước kia đã bị bãi bỏ, mà tất cả những chiến lợi phẩm đều bị sung công và do Khả Hãn dựa vào công lao để ban thưởng.
- Anh nói sao? - Khoát Nhi Xích bị đuối lý, nhưng anh ta hỏi vặn lại - Chả lẽ công lao của tôi trong trận đánh này không xứng đáng được một cô gái như vầy sao?
- Không! Không! Không! - Dã Lặc Miệt vừa cười vừa bước ra khỏi chiếc lều Mông Cổ, rỗi dẫn vào một người đàn bà xấu xí có tuổi trung niên, xô bà ta đến bên cạnh Khoát Nhi Xích nói tiếp - Công lao của anh chỉ đáng thưởng cho người đàn bà này!
Khoát Nhi Xích tức giận đến nghẹn họng. Dã Lặc Miệt và Nạp Nha A cùng dẫn Dã Toại bỏ đi tuốt. Người đàn bà vừa xấu vừa ngốc nghếch kia nhìn Khoát Nhi Xích cười tình, Khoát Nhi Xích giận dữ lấy chiếc giày ống ném vào bà ta, nói:
- Ngươi hãy cút đi cho ta nhờ!

Thiết Mộc Chân tiến hành một cuộc họp. Ông ngồi trên chiếc ghế trải da cọp đặt chính giữa đại trướng, phía sau lưng là hai phi tử Dã Toại và Dã Tốc Can ăn mặc sang trọng, trang điểm lộng lẫy ngồi ngang hàng nhau.
- Tham kiến Khả Hãn! Tham kiến Dã Toại phi, Dã Tốc Can phi!
Các tướng lãnh sau khi thi lễ, chia thành hai hàng ngồi hai bên.
Thiết Mộc Chân tuyên bố:
- Hôm nay là Đại Hội Khố Lý Đài, mặc dù ta đã xưng Hãn, nhưng đại hội Khố Lý Đài do toàn thể tướng lãnh và quí tộc cùng chung quyết định những chuyện trọng đại của bộ lạc mà tổ tiên truyền lại vẫn không thể không duy trì. Nếu có điều khác hơn trước, là những tướng lãnh quí tộc phạm phải lỗi lầm quan trọng thì sẽ không còn tư cách tham dự cuộc họp này.
Các tướng đều giật mình đưa mắt nhìn chăm chú vào Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân dùng giọng nói cứng rắn như dao chém sắt: Giờ đây xin mời Đáp Lý Đài thúc thúc rời khỏi hội nghị!
Đáp Lý Đài vốn đã ngồi yên tại hàng ghế đầu bỗng đỏ bừng cả mặt rồi nhanh chóng biến thành tái xanh. ông ta gắng sức đứng lên rồi bước ra ngoài.
Chờ cho ông ta rời khỏi đại trướng xong, Thiết Mộc Chân mới bắt đầu nói tiếp:

- Người Miệt Nhi Khất từng cướp vợ ta và người mẹ thứ của ta nay đã bị đại quân của Vương Hãn tiêu diệt rồi. Chỉ đáng tiếc là tên chủ mưu Thoát Lý Thoát A và đứa con trai của hắn là Hốt Đô đã bỏ trốn sang bộ lạc Nải Man, để tìm sự che chở của Thái Dương Hãn, hiện giờ ta chưa có biện pháp nào để trừng trị chúng. Ta nhờ sự phù hộ của trời xanh, nên ngọn giáo dài Tô lỗ đỉnh của ta đã chinh phục được người Tháp Tháp Nhi của Trát Lân Bất Hợp.
Thiết Mộc Chân quay mặt sang các tướng lãnh lên tiếng hỏi:
- Các người biết tại sao ta lại phân chia số bá tánh đầu hàng và số tù binh người Tháp Tháp Nhi cho các người hay không?
Trong nhất thời, các tướng lãnh đều không biết phải trả lời ra sao.
Thiết Mộc Chân hỏi Truật Xích Đài:
- Này Truật Xích Đài thúc thúc, chú hãy nói thử xem sao?
- Đó là để luận công ban thưởng, khuyến khích tướng sĩ từ đây về sau càng giết giặc một cách anh dũng hơn.
- Không! - Thiết Mộc Chân to tiếng nói tiếp - Bộ chú đã quên tiên phụ của tôi là Dã Tốc Cai sau khi bị người Tháp Tháp Nhi dùng rượu độc sát hại. Trước khi lâm chung đã nói những lời gì hay sao?
Truật Xích Đài giật mình.
Các tướng đều ngạc nhiên.
Mông Lực Khắc nói:
- Tôi còn nhớ, thủ lĩnh Dã Tốc Cai khi sắp lâm chung đã có nói lại là ngày nào đó khi hậu duệ của tôi phục thù cho tôi, sẽ bắt tất cả người Tháp Tháp Nhi là đàn ông con trai chỉ cần đứng cao hơn bánh xe đều không chừa một tên nào cả!
Không khí trong đại trướng bỗng trở nên hết sức căng thẳng.
Dã Tốc Can nhắm đôi mắt lại, còn Dã Toại thì ngồi im không cử động. Thất Cát Hốt Thốt Hốt mắt ngó thẳng về phía trước. Biệt Lặc Cổ Đài đằng hắng một tiếng.
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, theo ngươi thì nên hành động ra sao? Biệt Lặc Cổ Đài sững sờ một lúc, đáp:
- Tôi ư? Ở ngoài chiến trường tôi giết quân thù không hề chớp mắt, Nhưng, nếu bảo tôi đi giết những người tù binh tay không tấc sắt thì tôi... thiếu sự can đảm đó!
- Thế hả? - Thiết Mộc Chân có vẻ bực tức - Trong khi ngươi tấn công người Miệt Nhi Khất, dường như ngươi đã giết không ít những tù binh tay không tất sắt đấy chứ?
Biệt Lặc Cổ Đài không thể trả lời.
Truật Xích nói:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài thúc thúc, chỉ cần chú nhớ lại người Tháp Tháp Nhi

đã sát hại ba vị tổ tiên của chúng ta như thế nào, thì chú sẽ có đầy đủ can đảm!
- Thưa Tam ca, không sao đâu - Hợp Xích Ôn phụ họa theo - Mấy anh em chúng tôi có thể trợ giúp cho Tam ca.
Cáp Tát Nhi nhìn thẳng xuống lỗ mũi của mình, im lặng không nói gì.
Thiết Mộc Chân quyết định một cách dứt khoát:
- Được rồi! Kể từ sau nửa đêm cho tới hừng sáng ngày mai chúng ta sẽ làm cho xong công việc này. Phải hành động thống nhứt theo hiệu lịnh của tôi, không cho phép bất cứ ai tiết lộ tin tức ra ngoài, cũng không cho phép bất cứ ai nương tay vì lòng nhân từ. Ai để lại một mầm hậu họa nào thì người đó là người phản bội lại oan hồn của ba vị tổ tiên!
Việc phục thù cho huyết tộc là một hiện tượng rất phổ biến trong giai đoạn sơ cấp của xã hội con người. Nó chừng như phù hợp với thiên tính của nhân loại. Do vậy, nó thường trở thành một lời hiệu triệu trong sự đoàn kết của thị tộc, trở thành khẩu hiệu tối cao của một bộ lạc. Sự chấn hưng đầu tiên của Thiết Mộc Chân chính là bắt đầu từ đó Người Tháp Tháp Nhi là kẻ thù không đội trời chung đã giết chết cha ông của Thiết Mộc Chân, vậy thái độ đối xử với người Tháp Tháp Nhi ra sao, chính là một thử thách nghiêm khắc đối với Thiết Mộc Chân.
Màn đêm phủ kín khu vực đóng doanh trại của người Mông Cổ. Dã Khách Xa Liên kéo con gái là Dã Tốc Can đến một nơi vắng vẻ.
Dã Tốc Can lo lắng hỏi:
- Thưa phụ thân, cha có việc gì chăng?
- Vừa rồi có phải Khả Hãn đã họp Đại Hội Khố Lý Đài đó chăng?
- Thưa phụ thân, cha con ta đã được đặt ân của Khả Hãn, vậy không nên nhiều chuyện nữa.
- Không, này con, con đã hưởng được vinh hoa phú quí, nhưng con đừng quên con là người Tháp Tháp Nhi. Con hãy nói cho cha biết, Khả Hãn định xử trí với người Tháp Tháp Nhi ra sao?
- Cha đừng hỏi nữa. Vào đêm cha cứ ở yên trong lều đừng đi ra ngoài là được rồi.
- Tại sao thế? - Dã Khách Xa Liên truy hỏi.
Dã Tốc Can sợ hãi bước đi, nói:
- Con phải trở về.
Dã Tốc Can đã bỏ đi. Dã Khách Xa Liên cũng đi trở về với một tâm trạng hoài nghi lo lắng và bất ngờ đã gặp Biệt Lặc Cổ Đài đi ngang qua. Một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu óc Dã Khách Xa Liên. Ông ta quay đầu lại gọi:
- Có phải Biệt Lặc Cổ Đài tướng quân đấy không?
Biệt Lặc Cổ Đài đứng lại, xoay người nhìn về hướng đối phương hỏi:
- Dã Khách Xa Liên đấy hả? Ông đi thăm con gái chứ gì?

Dã Khách Xa Liên đi thẳng vào vấn đề bằng cách ướm thử:
- Khả Hãn muốn giết hết toàn bộ những người Tháp Tháp Nhi phải không?
- Không, Khả Hãn chỉ nói là sẽ giết tất cả nhưng người đàn ông con trai đứng cao hơn bánh xe mà thôi. - Biệt Lặc Cổ Đài thở dài nói tiếp - Ôi! Còn có cách gì hơn nữa được! Sau đó ông ta an ủi Dã Khách Xa Liên - Ông đã được xem là người ngoại lệ rồi mà. Tuy nhiên, tốt nhất là ông vẫn phải thận trọng.
Biệt Lặc Cổ Đài xoay lưng bước đi. Dã Khách Xa Liên suy nghĩ trong chốc lát, bèn nhanh chóng đi về hướng người Tháp Tháp Nhi đang bị giam giữ. Bên ngoài đại trướng của Cáp Tát Nhi có mười mấy thân binh đang canh gác nghiêm nhặt. Bên trong đại trướng đang có mặt Cáp Tát Nhi và bà vợ với ba đứa con trai.
Người con trai lớn Dã Cổ hỏi:
- Thưa phụ thân, cha định không chấp hành mệnh lệnh của bá phụ hay sao?
Trong khi Cáp Tát Nhi chưa kịp trả lời thì bà vợ thở dài nói:
- Một ngàn người đàn ông Tháp Tháp Nhi đang khỏe mạnh, bỗng chốc lại biến thành những xác chết thì thật quá nhẫn tâm!
Người con trai thứ là Dã Tòng Cách lo lắng hỏi:
- Nhưng, nếu không chấp hành mạng lệnh của bá phụ, thì bá phụ sẽ bắt tội phụ thân đấy!
Người con trai thứ ba là Thoát Hổ nói:
- Riêng con đang có một ý nghĩ như thế này.
Số người của Cáp Tát Nhi đưa mắt nhìn về phía Thoát Hổ, Cáp Tát Nhi nói:
- Con nói đi?
- Chúng ta đưa 500 người phân tán ngay vào số bộ hạ của chúng ta đang có, còn để lại 500 người thì giết chết đi. Đại bá phụ chắc không khi nào đích thân xuống kiểm tra lại số người bị giết?
Bà vợ của Cáp Tát Nhi vẫn cảm thấy bất nhẫn, nói:
- Như vậy, 500 người bị giết đó cũng là những người đáng thương.
Cáp Tát Nhi thở dài, nói:
- Lời nói của Thoát Hổ cũng phải, vì tối thiểu chúng ta cũng giúp cho 500 người được sống sót!
Dã Tòng Cách cũng đồng ý cách làm đó, nói:
- Nếu vậy, chúng ta phải lập tức phong tỏa tin tức không để tiết lộ ra ngoài.
Cáp Tát Nhi đứng lên ra lệnh:
- Dã Cổ, Dã Tòng Cách, hai con hãy phong tỏa toàn bộ khu vực doanh trại, không cho phép bất cứ ai ra vào. Còn Thoát Hổ thì cùng mẹ và cha đi lo việc an trí 500 người Tháp Tháp Nhi được cứu sống.
Được sự che chở của màn đêm, Dã Khách Xa Liên chui vào một địa điểm tập trung của người Tháp Tháp Nhi, hạ thấp giọng nói với một người Tháp

Tháp Nhi đang sống tại đây:
- Không xong rồi! Đêm nay Thiết Mộc Chân sẽ giết hết chúng ta!
Một chốc sau, Dã Khách Xa Liên lại đến một nơi tập trung người Tháp Tháp Nhi khác, nói qua giọng bí mật với một người ở đây:
- Thiết Mộc Chân đã xuống lệnh, giết hết tất cả những người đàn ông đứng cao hơn bánh xe!
Một chốc sau, tại một địa điểm tập trung người Tháp Tháp Nhi khác, Dã Khách Xa Liên nói với một người Tháp tháp Nhi mà ông ta gặp:
- Mau tìm ngay những thứ gì có thể làm vũ khí để tự vệ, Thiết Mộc Chân định giết hết tất cả những người Tháp Tháp Nhi, không phân biệt trẻ già trai gái, thậm chí thai nhi còn ở trong bụng cũng không buông tha!
Tiếng khóc ré của một đứa trẻ xé tan màn trời đêm!
Nét sợ hãi hiện rõ trên mặt của từng người Tháp Tháp Nhi.
Người Tháp Tháp Nhi tay cầm đá, cầm gậy gộc để làm vũ khí tự vệ. Dã Khách Xa Liên từ trong bóng tối chui ra, lần mò tìm tới doanh trại của Cáp Tát Nhi. Ông ta định chui qua vòng phong tỏa nhưng bị người canh gác phát hiện, quát hỏi:
- Ai đó?
Ông ta vội vàng quay lưng bỏ chạy, nhưng bị các binh sĩ đuổi theo tóm được.
Dã Khách Xa Liên vừa giãy giụa và la:
-Thả tôi ra, tôi là nhạc phụ của Khả Hãn!
Trong doanh trại có một số người Tháp Tháp Nhi đang tiến hành việc di dời. Khi nghe tiếng la lớn họ đều tỏ vẻ kinh ngạc dừng chân theo dõi. Một người Tháp tháp Nhi râu đen cũng đứng lại nghe ngóng.
Ba người con trai của Cáp Tát Nhi gồm người con cả và các người con thứ như Dã Cổ và Dã Tòng Cách cùng bước tới. Dã Cổ hỏi Dã Tòng Cách:
- Này nhị đệ, em có biết ông ta không?
Dã Tòng Cách lắc đầu đáp:
- Không biết, nhưng nghe nói bá phụ có nạp hai mỹ nữ người Tháp Tháp Nhi để làm phi tử.
Dã Cổ không khỏi lúng túng nói:
- Vậy, phải làm gì sao với ông ta đây?
Dã Tòng Cách đáp:
- Nếu sợ lộ tin tức thì trong khi không ai hay biết gì, cứ giết quách ông ta đi!
- Không! Các anh không thể giết tôi! - Dã Khách Xa Liên muốn thoát ra khỏi bàn tay nắm giữ của các binh sĩ, nói tiếp - Hãy gọi phụ thân của các anh tới! - ông ta tiếp tục giãy giụa và la to - Bớ Cáp Tát Nhi! Bớ Cáp Tát Nhi! Tôi là Dã Khách Xa Liên đây!
Người đàn ông Tháp Tháp Nhi có bộ râu đen nghe có tiếng la, liền chạy

thẳng tới mà không cần biết sợ ai cả, lên tiếng chứng thực:
- Ông ấy đúng là Dã Cách Xa Liên, là phụ thân của Dã Toại và Dã Tốc Can!
Bộ hạ của Thoát Hổ bắt giữ người râu đen. Dã Khách Xa Liên nói:
- Thế nào? Tại sao các anh chưa chịu thả ngay tôi ra!
Dã Cổ khoát tay nói:
- Hãy đi mau! Hãy đi mau!
Dã Tòng Cách tỏ ra bực mình, nói:
- Nếu muốn giữ cái đầu thì đừng có đi lung tung như một con ngựa hoang đấy nhé!
Dã Khách Xa Liên và người râu đen cùng đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi rời đi.
Trong đại trướng của Thiết Mộc Chân ánh nến lờ mờ. Thiết Mộc Chân quì trên mặt đất.
Thông thiên vu (thầy mo) Khoát Khoát Xuất mình cỡi trần đang tiến hành làm phù phép. Sau một lúc múa may, miệng ông ta gầm lên hồng hộc, rồi nói the thé:
- Ta là linh hồn Yểm Ba Hài và linh hồn Oát Trần Ba Nhi Hợp Hắc, trước đây từng bị hoàng đế triều đình nhà Kim giết chết bằng cách đóng lên con lừa gỗ giờ cũng đã đến đây rồi; còn linh hồn của dũng sĩ Dã Tốc Cai trước đây bị người Tháp Tháp Nhi dùng thủ đoạn đê hèn như lũ ăn trộm ngựa, giết chết bằng cách cho uống rượu độc cũng đã tới đây rồi!
Những tiếng trống, những tiếng lục lạc đeo vòng theo eo lưng của người thầy mo cùng một lúc vang lên.
Tiếng nói của Yểm Ba Hài văng vẳng trên không trung bắt đầu thóa mạ Thiết Mộc Chân Ngột Cách.
Những lời trối trước khi lâm chung của Dã Tốc Cai cũng nghe văng vẳng trên bầu trời.
Nét mặt thần bí của Khoát Khoát Xuất cùng một lúc xuất hiện với những tiếng kêu hồng hộc trong cổ họng của ông ta.
Thiết Mộc Chân quì lạy một cách trang nghiêm, nói:
- Thưa ba vị tiên tổ, Thiết Mộc Chân tôi ngày hôm nay sẽ trả thù thay cho các vị, sẽ dùng hằng nghìn hằng vạn chiếc đầu lâu của người Tháp Tháp Nhi để rửa sạch những nỗi nhục và mối thâm thù sâu như biển đã tích chứa suốt mấy mươi năm qua! Xin tổ tông phù hộ!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Ba (2)

Tại doanh trại của Tháp Lý Đài, một đội binh sĩ đang bao vây nơi tập trung người Tháp Tháp Nhi.
Vốn đã chuẩn bị sẵn, người Tháp Tháp Nhi cùng đứng lên giữa bóng tối, trong tay cầm đủ các loại vũ khí tự vệ, mở to đôi mắt đỏ ngầu chờ đợi...
Thiết Mộc Chân đứng trên mình ngựa nhìn đội ngũ đang bao vây chặt chung quanh, xuống lệnh:
- Bắt đầu!
Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai chỉ huy ngươi Mông Cổ xông vào người Tháp Tháp Nhi.
Tiếng va chạm của đao kiếm vang lên liên tục...
Tiếng gào la thảm thiết nơi này vừa dứt thì nơi khác nổi lên...
Tiếng hò reo sát phạt rền trời...
Nét kinh hoàng lộ rõ trên từng khuông mặt của người đã chết.
Từng đống xác chết nằm la liệt ngổn ngang. . .
Tốc Bất Đài, Hốt Tất lai và cha con Mông Lực Khắc phi ngựa tới trước mặt Thiết Mộc Chân. Tốc Bất Đài báo cáo:
- Thưa Khả Hãn, chúng tôi đã gặp phải sự chống trả quyết liệt của người Tháp Tháp Nhi, khiến chiến sĩ bị chết không ít!
Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn những tướng sĩ đang đứng trước mặt, y phục xốc xếch, máu đỏ dính khắp người như vừa chiến đấu ngoài chiến trường trở về, giận dữ nói:
- Chắc chắn có người đã tiết lộ tin tức!
Tốc Bất Đài hỏi:
- Vậy phải làm sao?
- Giết! Tiếp tục giết! Giải quyết từng bộ lạc một!
- Phải! - Tốc Bất Đài xoay người đi ngay.
- Hãy chờ một tí!
Thiết Mộc Chân gọi Tốc Bất Đài lại, ra lệnh:
- Hãy bắt trói hai đứa con gái người Tháp Tháp Nhi đáng chết là Dã Toại và Dã Tốc Can cho ta! Toàn thể các tướng lĩnh hãy kéo tới doanh trại của Cáp Tát Nhi để tập hợp!
Mặt trời buổi sáng đang chiếu rọi rực rỡ lên khu vực doanh trại của Cáp Tát Nhi. Quân đội Mông Cổ di dời tất cả những người Tháp Tháp Nhi tập trung tại đây, rồi bao vây chặt chẽ ở bên ngoài. Dã Khách Xa Liên cũng đứng trong đám đông này. Cặp mắt của đôi bên đều đỏ ngầu như nhau. Thiết Mộc Chân đứng thằng chân trên bàn đạp ngựa, hai bên tả hữu có Mộc Hoa Lê, Bác Nhi Truật, Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai, Truật Xích, Oa Khoát Đài và bốn người em trai của Thiết Mộc Chân, bốn người con nuôi của Kha Ngạch Luân. Ngoài ra còn có Mông Lực Khắc, Truật Xích Đài

v.v... đang đứng thẳng chân trên bàn đạp ngựa để chờ đợi.
Xích Thích Ôn áp giải Dã Toại và Dã Tốc Can bị trói quật hai tay ra phía sau đi tới nơi và để họ đứng giữa người Tháp Tháp Nhi và số người của Thiết Mộc Chân.
Dã Khách Xa Liên hết sức kinh ngạc, vội vàng rẽ đám đông bước ra nói:
- Bớ Dã Toại, Bớ Dã Tốc Can!
Dã Tốc Can vừa khóc vừa gọi:
- Cha ơi!...
Dã Toại nạt lớn:
- Này Dã Tốc Can, em không được khóc!
Sắc mặt của Thất Cát Hốt Thốc Hốt tái xanh.
Thiết Mộc Chân gằn giọng hỏi:
- Nghe đây, hai con tiện nhân, có phải hai ngươi đã để lọt tin tức ra ngoài không? Có phải hai ngươi đã đem tình hình cuộc Đại Hội Khố Lý Đài của chúng tôi tiết lộ cho người Tháp Tháp Nhi biết không?
Dã Tốc Can quì ngay xuống đất, lắc đầu liên tiếp nói:
- Không! Không phải chúng tôi! Thưa Khả Hãn, ngay đến cha tôi hỏi tôi cũng không hề cho ông ấy biết!
Dã Toại quát:
- Dã Tốc Can, hãy đứng lên! Em không nên quì trước mặt một bạo chúa giết người không nháy mắt, ông ta không xứng đáng!
Mộc Hoa Lê Nạp Nha A, Hốt Tất Lai, Xích Thích Ôn đồng thanh to tiếng quát:
- Ngươi hãy câm miệng lại!
Thiết Mộc Chân nhảy xuống ngựa! Mộc Hoa Lê, Nạp Nha A, Hốt Tất Lai, Xích Thích Ôn cũng nhảy xuống ngựa, đi theo bảo vệ hai bên. Thiết Mộc Chân to tiếng mắng :
- Hai con rắn độc nhà ngươi! Ta đã ân dưỡng chúng bây lại phong cho chúng bây làm phi, trong khi Hội Nghị Khố Lý Đài bàn bạc mọi việc ta cũng không để hai người tránh đi nơi khác. Hai ngươi đã lợi dụng sự khoan hồng và lòng nhân từ của ta, đem những tin tức cơ mật tiết lộ cho phụ thân của hai ngươi biết, dẫn đến tình hình người Tháp Tháp Nhi đứng lên chống trả quyết liệt, làm cho binh sĩ của ta bị chết không biết bao nhiêu người. Vậy, hai ngươi còn đáng sống không?
Dã Tốc Can tiếp tục biện hộ:
- Không phải! Không phải chúng tôi!
Thiết Mộc Chân quay sang đám đông người Tháp Tháp Nhi hỏi:
- Này, Dã Khách Xa Liên, người dám phủ nhận không?
Dã Toại to tiếng gọi:
- Bớ phụ thân, cha không cần phải phủ nhận!

- Bớ Dã Toại, bớ Dã Tốc Can, con gái yêu quí của cha! - Dã khách Xa Liên cất giọng run run nói tiếp: - Cha đã hại hai con rồi!
Thiết Mộc Chân khoát tay, quay sang các tướng sĩ đang đứng bên cạnh xuống lệnh:
- Tất cả đã rõ rồi! Mau! hãy đem chém hai đứa con gái đáng chết người Tháp Tháp Nhi này!
Giã Biệt và Nạp Nha A bước tới lôi Dã Tốc Can; Hốt Tất Lai, Xích Thích Ôn cũng bước tới lôi Dã Toại. Họ bắt hai cô gái quì xuống đất để chuẩn bị hành hình.
- Đừng nên giết họ! Người để lộ tin tức chính là tôi! - Biệt Lặc Cổ Đài xuống ngựa, bước tới trước mấy bước.
Đôi mày của Thiết Mộc Chân, nhướng cao hỏi:
- Nhà ngươi ư?!
Biệt Lặc Cổ Đài không hề sợ hãi, đáp:
- Ngày hôm qua trong khi trời vừa tối, Dã Khách Xa Liên có hỏi tội sẽ xử trí đối với người Tháp Tháp Nhi như thế nào, vì tôi không biết nói dối, nên đã nói thật tất cả cho ông nghe!
Thiết Mộc Chân quay sang Dã Khách Xa Liên hỏi:
- Này Dã Khách Xa Liên, có phải như vậy không?
Dã Khách Xa Liên ưỡn ngực, ngước đầu lên cao, đáp:
- Tôi không muốn nói cho ông biết!
Thiết Mộc Chân dùng hai tay tóm ngực Biệt Lặc Cổ Đài giận dữ nói:
- À! Nhà ngươi không biết nói dối! À, nhà ngươi đã nói thực tất cả! Nhà ngươi có biết những lời nói của nhà ngươi đã làm cho bao nhiêu tướng sĩ người Mông Cổ đã chịu chết dưới lưỡi dao của người Tháp Tháp Nhi hay không?
Sau khi giận dữ, Thiết Mộc Chân buông Biệt Lặc Cổ Đài ra và dùng một giọng nói bình tĩnh uy nghiêm nói tiếp:
- Hãy nghe đây, từ nay về sau phàm việc quốc gia đại sự, sẽ không cho phép Biệt Lặc Cổ Đài tham gia. Ngươi chỉ có thể ở bên ngoài lo dẹp bọn trộm cướp mà thôi. Sau khi Đại Hội Khố Lý Đài kết thúc và mọi người uống xong một ly rượu thì nhà ngươi mới được bước vào!
Thiết Mộc Chân lại quay sang nhóm người Mộc Hoa Lê nói:
- Hãy thả Dã Toại và Dã Tốc Can ra!
Giã Biệt bước tới mở trói cho Dã Tốc Can, còn Dã Toại thì không cho Xích Thích Ôn mở trói, nói:
- Đừng có đụng tới tôi! Tôi bằng lòng cùng chết với những người trong bộ tộc của tôi! - Cô ta đứng lên và bước thẳng tới cạnh người cha.
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên, gọi:
- Bớ Dã Toại! - Dã Tốc Can cũng vừa khóc vừa gọi:

- Bớ tỷ tỷ?
Dã Toại bình tĩnh nói:
- Theo pháp luật của Khả Hãn thì tôi cần phải chết!
Dã Tốc Can nói:
- Chị không có báo tin tức cho người Tháp Tháp Nhi kia mà!
- Đó là vì ta không có cơ hội! Bằng không, ta cũng nhất định thông báo tin tức này cho những người Tháp Tháp Nhi đã sinh ra ta, đã nuôi ta lớn! Nếu ta có được một cuộc sống vinh hoa và được sự ân sủng của Khả Hãn như ngày hôm nay mà ta quên mất người thân và người đồng tộc của mình, thì rõ ràng ta là một đứa con gái đứng trước quyền lợi đã vong ân phụ nghĩa. Nếu dùng lời nói vừa rồi của Khả Hãn thì ta đúng là một con rắn độc!
Thiết Mộc Chân lạnh lùng hỏi:
- Ồ! Nhà ngươi trách móc ta tại sao lại giết kẻ thù của ta là người Tháp Tháp Nhi chăng?
- Ngài không nên làm như vậy! Nếu cho phép tôi báo đáp lại cái ơn sủng hạnh trong một đêm của ngài, thì tôi có thể đóng góp một số lời nói với Khả Hãn?
Thiết Mộc Chân và đám đông đều lộ sắc kinh ngạc. Ông đưa mắt nhìn Dã Toại, nói:
- Hãy nói!
- Không phải ngài muốn trở thành một vị anh hùng trên vùng đồng cỏ đó sao? Nếu thế thì ngài nên thả tất cả những người Tháp Tháp Nhi này ra.
Thiết Mộc Chân cười nhạt, nói:
- Ngươi là một người đàn bà con gái thì biết cái gì?
Dã Toại cất tiếng mạnh dạn hơn, đáp:
- Tôi biết! Tôi biết Trát Mộc Hợp và Tháp Lý Hốt Đài đã dùng 70 chiếc chảo to để nấu chín 70 tù binh người Xích Na Tư, do vậy, đã có nhiều người xa rời hai bạo chúa này. Ngày nay, nếu ngài lại giết hết những người đàn ông Tháp Tháp Nhi, thì ngài cũng là bạo chúa, giống y Trát Mộc Hợp và Tháp Lý Hốt Đài. Tình cảnh của họ ngày hôm nay chính là tình cảnh của ngài ngày mai!
Thiết Mộc Chân tuốt thanh đao ra khỏi vỏ nghe một tiếng "rẻng”, nói:
- Nhà ngươi dám thóa mạ ta ư?
Dã Tốc Can khóc lớn nói:
- Bớ tỷ tỷ... - Chưa dứt lời thì nàng ngã xuống đất bất tỉnh.
Thiết Mộc Chân nhìn chăm chú vào Dã Toại, nói:
- Nhà ngươi có biết hằng nghìn hằng trăm năm nay những cuộc chiến tranh trên đồng cỏ đã được tiến hành như thế nào không? Đó là chém giết và cướp bóc! Những lời nói theo kiểu đàn bà như nhà ngươi thử hỏi có ích gì? Vậy nhà ngươi hãy chết đi cho rảnh!

Dã Toại cất tiếng cười, đáp:
- Tôi thấy ngài là một bậc anh hùng chưa từng có trên vùng thảo nguyên, nên mới muốn nói với ngài. Nếu Khả Hãn không giết những kẻ địch, những kẻ thù dám chống đối ngài, thì mới có thể làm cho đối thủ phải khiếp phục trước oai quyền của ngài; còn việc lạm sát những kẻ địch đã qui hàng, thì đó chính là việc khuyến khích cho tất cả những kẻ thù và những đối thủ vốn có ý để trở thành những người dân qui thuận, đồng hành đứng lên kiên quyết tử chiến với người Mông Cổ. Ngài lạm sát tù binh trên thực tế chính là lạm sát bá tánh và binh sĩ của chính mình!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt nhảy xuống ngựa, bước tới đứng bên cạnh Dã Toại, nói:
- Hãy chờ một tí, Dã Toại đại tỷ, tôi cùng đi chung với chị!
Thiết Mộc Chân hết sức kinh ngạc, nói:
- Này, Thất Cát Hốt Thốc Hốt, ngươi muốn làm gì thế?
Thất Cát Hốt Thốc Hốt đáp;
- Tôi cũng là người Tháp Tháp Nhi, đồng thời cũng là một người đàn ông Tháp Tháp Nhi đứng cao hơn bánh xe!
- Nói bậy! - Ngươi là con nuôi của mẹ và là anh em khác họ với ta.
- Nếu vậy thì tôi xin lấy tư cách là đứa con của mẹ có những lời khuyên anh. Tôi xin hỏi Khả Hãn, số binh sĩ bị tử thương trong khi tiến hành việc tàn sát tù binh người Tháp Tháp Nhi, phải chăng còn nhiều hơn cả khi đánh nhau với Trát Lân Bất Hợp! Đó chính là cái giá phải trả của một việc làm sai lầm của anh! Vừa rồi Dã Toại tỷ tỷ nói rất đúng. Anh tiến hành từ cuộc chiến tranh này đến cuộc chiến tranh khác chỉ là nhằm trả thù rửa hận. Như vậy anh hoàn toàn không có gì phân biệt với Thiết Mộc Chân Ngột Cách, Dã Tốc Cai, Trát Mộc Hợp, Thoát Hắc Thoát A, Miệt Ngột Chân Tiểu Lý Đồ và Trát Lân Bất Hợp vừa mới chết. Trong khi đó Khả Hãn Thiết Mộc Chân trong tâm tưởng của tôi là một hải đông thanh có hùng tài đại lược anh ta phải bay cao, bay xa!
Thiết Mộc Chân cúi mặt.
Dã Khách Xa Liên nói lớn:
- Ngài hãy động thủ đi, Thiết Mộc Chân!
Dã Toại quay sang Thiết Mộc Chân hỏi:
- Ngài định cho chúng tôi chết như thế nào đây?
Thiết Mộc Chân ngước mặt lên, đôi mắt của ông lóng lánh ánh lệ, cổ họng nghẹn cứng không nói nên lời, chỉ khoát tay để cho các tướng sĩ lui ra sau.
Tốc Bất Đài hỏi:
- Thưa Khả Hãn, động thủ chưa?
- Hãy lui ra sau! - Thiết Mộc Chân bước trở lại con chiến mã của mình. Khi ông cầm lấy sợi dây cương thì Dã Khách Xa Liên to tiếng gọi ông, nói:

- Bớ Thiết Mộc Chân ngài hãy chờ một tí!
Thiết Mộc Chân đứng lại. Dã Khách Xa Liên cùng mười mấy người Tháp Tháp Nhi bước ra phía trước. Dã Khách Xa Liên nói:
- Tôi biết người Mông Cổ có ân thì đền có thù thì trả, vậy chúng tôi đây là kẻ thù của ngài. Trong việc hại chết Yểm Ba Hài có tôi; trong việc hại chết Dã Tốc Cai cũng có tôi; vậy chúng tôi có thể dùng máu của chúng tôi thường lại cho ngài và chỉ yêu cầu ngài đối đãi tốt với đồng bào của chúng tôi và cả hai đứa con gái của tôi nữa?
Dã Toại, Dã Tốc Can hốt hoảng kêu to:
- Bớ phụ thân!
Dã Khách Xa Liên nói qua giọng âu yếm:
- Này Dã Toại, Dã Tốc Can, Thiết Mộc Chân là một vị anh hùng vĩ đại là một vị chúa chung trên đồng cỏ, vậy các cô đừng vì cái chết của cha mà có thái độ khinh mạn, mất đi lòng trung thành đối với ông ấy. Được vậy, dù cha có chết cũng không có gì đáng tiếc đâu? Tiếng nói vừa dứt, Dã Khách Xa Liên đã từ trong người rút ra một thanh đoản đao cắm thẳng vào ngực của mình. Mười mấy người Tháp Tháp Nhi khác cũng đều tự tận, đồng loạt ngã ra chết.
Dã Tốc Can, Dã Toại quì gối xuống đất.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt cũng quì gối xuống đất.
Những người Tháp Tháp Nhi có mặt cũng đều quì gối xuống đất. Chung quanh thốt lên những tiếng khóc nghẹn ngào. Thiết Mộc Chân đi từng bước một đến bên cạnh xác chết của Dã Khách Xa Liên, từ từ quì xuống.
Tất cả những người Mông Cổ đang có mặt cũng đều quì theo.
Thiết Mộc Chân sờ nhẹ vào di thể của Dã Khách Xa Liên, nói qua giọng đau đớn:
- Ôi, Dã Khách Xa Liên, tôi không có một người anh hùng thảo nguyên như ông để phò tá suốt đời, thì quả là một điều ân hận. Chính trời cao đã phò hộ nên ông mới đưa người con gái thông minh là Dã Toại đến với tôi. Tôi sẽ ban quyền cho nàng được phép nhắc nhở những sai lầm của tôi bất cứ lúc nào. Cho dù nàng có nói sai đi nữa, hoặc nàng xúc phạm tới tôi đi nữa, tôi cũng không bao giờ bắt tội nàng!
Dã Toại mọp đầu sát đất, kêu lên:
- Thưa Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân đỡ mặt nàng quay sang một bên. Dã Toại từ từ ngóc đầu dậy và hai hàng nước mắt tuôn ra như suối.

Bên ngoài đại trướng của Thiết Mộc Chân, Đáp Lý Đài cố đuổi theo Thiết Mộc Chân gọi:
- Này Thiết Mộc Chân, cháu cư xử với chú thật không công bằng.

Thiết Mộc Chân lấy làm lạ, hỏi:
- Có chuyện gì thế? Đáp Lý Đài thúc thúc?
- Chú ra lịnh ân xá cho người Tháp Tháp Nhi, thế nhưng số người Tháp Tháp Nhi chia phần cho chú, những người đàn ông đứng cao hơn bánh xe đều giết chết hết rồi, trong khi đó còn ngộ sát nhiều phụ nữ và trẻ con nữa.
Thiết Mộc Chân lại hỏi:
- Đúng vậy, nhưng theo chú thì phải làm sao?
- Cháu phải bù lại cho chú đủ số như trước!
- Có phải chú bảo cháu ra lệnh cho họ mọc lại một chiếc đầu khác trên cổ của họ hay không?
Đáp Lý Đài nghẹn lời. Thiết Mộc Chân bước vào đại trướng. Đáp Lý Đài to tiếng gọi:
- Cháu... cháu cư xử với chú như vậy, chú sẽ bỏ cháu ra đi!
Thiết Mộc Chân từ trong đại trướng bước ra, nhìn thẳng vào Đáp Lý đài với anh mắt nghiêm khắc.
Đáp Lý Đài "Hứ" một tiếng, rồi quay lưng bỏ đi.
Sau buổi trưa, Thiết Mộc Chân chỉ huy đoàn quân của mình kéo trở về vùng đất cũ.
Các tướng sĩ ai nấy đều chở chiến lợi phẩm đầy xe.
Hai phi tử Dã Toại và Dã Tốc Can ngồi trên hai cỗ xe bò riêng biệt, tuy sắc mặt có buồn nhưng ăn mặc vẫn hết sức lộng lẫy.
Hợp Đáp An ngồi trên một cỗ xe riêng, tâm hồn thanh thản nhẹ nhàng.
Tháp Lý Đài dẫn bộ hạ của mình cũng chuẩn bị ra đi. Ông ta đứng thẳng chân trên bàn đạp ngựa nhìn theo đoàn tướng sĩ đông đảo của Thiết Mộc Chân lần lượt rời đi xong, mới quay đầu ngựa lại đi về một hướng khác.
Thiết Mộc Chân ngồi trên lưng ngựa, một chốc thì ngắm nghía hai chị em Dã Toại, một chốc lại rơi vào sự trầm tư nghĩ ngợi. Trong đầu óc của Thiết Mộc Chân liên tục xuất hiện những nét mặt khác nhau của Bột Nhi Thiếp: khi thì nũng nịu, lúc lại vui tươi, khi thì giận dỗi, lúc lại phát cáu....
Bỗng nhiên, Thiết Mộc Chân xuống lệnh:
- Dã Lặc Miệt, hãy thông báo toàn quân hạ trại tại chỗ.
Dã Lặc Miệt ngước đầu nhìn trời:
- Thưa Khả Hãn, trời vẫn còn sớm kia mà.
Thiết Mộc Chân nói qua giọng dứt khoát:
- Không đi nữa!
Dã Lặc Miệt thúc ngựa chạy đi, loan báo:
- Tất cả hạ trại tại chỗ! . . .
Đội ngũ dừng lại, có một số tướng sĩ hỏi Dã Lặc Miệt:
- Tại sao hạ trại sớm quá vậy?
Dã Lặc Miệt vừa phi ngựa vừa trả lời:

- Anh hãy đi tìm Khả Hãn mà hỏi?
Tại khu vực hạ trại tạm, các tướng lãnh đang ngồi xung quanh Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân lộ sắc băn khoăn, lên tiếng hỏi các tướng lãnh:
- Có một câu chuyện này, tuy là chuyện cá nhân của tôi. Nhưng, tôi đã là một Khả Hãn, vậy không có chuyện gì là thuần túy của cá nhân tôi cả, phải không nào?
Các tướng đều gật đầu cho là phải. Chỉ riêng có Khoát Nhi Truật thì vẫn cúi đầu làm thinh. Anh ta còn bực bội đối với vấn đề Dã Toại.
Thiết Mộc Chân tiếp tục nói:
- Bột Nhi Thiếp là một bà vợ được người cha tôn kính của tôi đi nói cưới cho tôi, hiện nay Bột Nhi Thiếp là bà mẹ của bốn đứa con tôi. Từ nhiều năm qua, chúng tôi chung chịu hoạn nạn, cùng vào sinh ra tử, cảm tình giữa nhau rất đặc biệt. Chính vì vậy mà nhiều năm qua tôi không hề nghĩ tới chuyện cưới vợ lẽ, cũng như chuyện nạp thiếp.
Các tướng đưa mắt nhìn nhau.
Dã Lặc Miệt là ngươi đầu tiên chen vào, nói:
- Đúng ra, ngay như Khoát Nhi Xích mà còn muốn cưới đến 30 bà vợ kia mà!
Số người của Tốc Bất Đài cười rộ lên.
Khoát Nhi Xích tức giận nói:
- Tôi chỉ cướp có một người, thế mà còn bị người ta đoạt đi mất?
Mọi người lại cười rộ.
Thiết Mộc Chân liếc xéo Dã Lặc Miệt, nói:
- Ngươi đừng có nói đùa nữa.
Dã Lặc Miệt trừng đôi mắt lên, nói:
- Đâu có! Tôi nói thật đấy mà. Chung quanh một con ngựa đực, còn có mười mấy con ngựa cái kia! Khả Hãn có muốn cưới 300 bà vợ đi nữa, mọi người cũng phải tìm cách cung cấp cho đủ và đó cũng không phải là chuyện quá đáng!
Tiếng cười của mọi người càng to hơn.
Thiết Mộc Chân cũng cười và nói:
- Đừng nói chi là 300 người, trong lần bình định người Tháp Tháp Nhi này. Ta không ngờ lại cưới được hai phi tử là Dã Toại và Dã Tốc Can. Chỉ với hai người phi tử đó mà ta đã cảm thấy khó ăn nói với Bột Nhi Thiếp trong lần trở về này.
Khoát Nhi Xích tưởng đâu đây là một cơ hội tốt cho mình, bèn nói:
- Tôi cũng cảm thấy Khả Hãn làm như vậy là không thỏa đáng lắm.
Dã Lặc Miệt dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Khoát Nhi Xích, hỏi:
- Hả?

- Không phải tôi muốn nói Khả Hãn không nên nạp thêm mấy phi tử - Khoát Nhi Xích bắt đầu nói rõ lý do của mình - Các hoàng đế người Hán ông nào cũng có tam cung lục viện, đông đến 72 phi tần kia mà! Chẳng qua trường hợp của Khả Hãn là trước đó không có nói rõ cho đại phi Bột Nhi Thiếp biết. Nay bất ngờ dẫn hai phi tử trở về, đại phi nhất định sẽ cảm thấy quá đột ngột. Nếu việc này có ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa Khả Hãn và đại phi, thì đó cũng là một điều bất hạnh cho cả bộ lạc Khất Nhan của chúng ta!
Dã Lặc Miệt lên tiếng trêu chọc:
- Ý của Khoát Nhi Xích có phải là muốn Khả Hãn nhường cả hai phi tử lại cho anh không?
Đám đông cười rộ. Khoát Nhi Xích đứng lên, nói:
- Có cái gì đáng cười đâu? Không phải Khả Hãn cho phép ta được cưới 30 bà vợ đấy sao?
Bác Nhi Truật với thái độ hòa giải, nói:
- Này Khoát Nhi Xích, chuyện của anh để sau này sẽ nói, còn bây giờ hãy bàn qua chuyện của Khả Hãn trước nhé?
- Đúng. Này Khoát Nhi Xích, anh đừng quá sốt ruột - Dã lặc Miệt nói tiếp:
- Hiện nay anh cũng đã có mấy bà vợ rồi, cũng tạm đủ dùng rồi đó mà!
Đám đông lại phá lên cười. Bác Nhi Truật ra hiệu cho mọi người im lặng, nói:
- Ý của Khả Hãn là...
Thiết Mộc Chân nói:
- Tôi muốn trong số các vị tướng lãnh, sẽ có một vị tách ra về trước, để tạo sự thông cảm đối với đại phi Bột Nhi Thiếp. - Các tướng đều nhìn về phía Dã Lặc Miệt. Ông này tươi cười nói:
- Đừng có nhìn tôi. Con người tôi đánh giặc, ca hát thì còn tạm được chứ làm một công việc còn tế nhị hơn cả đỡ đẻ cho con lạc đà thì tôi làm không xong đâu, tuyệt đối không được! Đúng ra, Bác Nhi Truật là người sống gần Khả Hãn nhiều năm, đồng thời, lại là chỉ huy trưởng của mọi người nữa.
Mọi người lại cùng nhau quay sang Bác Nhi Truật, một người bạn ngay từ thuở thiếu thời của Thiết Mộc Chân. Bác Nhi Truật lắc đầu quầy quậy, nói:
- Tôi ư? Tôi mà nói chuyện với phụ nữ thì chiếc lưỡi của tôi nó còn cứng hơn cả cây gậy đập sói nữa đấy!
Dã Lặc Miệt hỏi:
- Thế anh có bao giờ nói chuyện với bà xã của anh không?
- Nếu không nói, thì thằng bé của anh làm sao có thể chào đời?
Mọi người cười rộ. Tốc Bất Đài nói:
- Bác Nhi Truật không thích hợp đâu.
Dã Lặc Miệt quay lại nói với Tốc Bất Đài:
- Ngươi thích hợp không? Phải rồi, để cho em trai tôi là Tốc Bất

Đài đi về trước vậy!
Tốc Bất Đài đấm cho Dã Lặc Miệt một đấm, nói:
- Anh nói bậy! Tôi thì làm sao được?
Thiết Mộc Chân cảm thấy thất vọng, nên thở dài.
Mộc Hoa Lê xung phong nói:
- Để tôi đi thử một lần vậy!
Thiết Mộc Chân hỏi qua giọng ngạc nhiên:
- Mộc Hoa Lê ư?
Dã Lặc Miệt cũng tỏ vẻ hoài nghi, lên tiếng trêu chọc:
- Ôi chao chao! Lần này thì đúng là có một con lạc đà nhảy ra từ chuồng cừu đấy!
Các tướng đưa mắt nhìn Mộc Hoa Lê với những thái độ khác nhau.
Ngay trong đêm hôm đó, Mộc Hoa Lê đã trở về đến vùng đất cũ của Thiết Mộc Chân tại núi Cổ Liên Lặc Cổ. Sát Hợp Đài đi vào gian lều riêng của Bột Nhi Thiếp, trông thấy Bột Nhi Thiếp đang hướng dẫn nữ nô sắp xếp y phục vào tủ áo, bèn gọi:
- Mẹ ơi! Mộc Hoa Lê trở về đến kia. Ông ta bảo có chuyện quan trọng muốn vào ra mắt mẹ.
Bột Nhi Thiếp vừa lo lắng vừa vui mừng hỏi:
- À, không phải đã có tin chiến sự, cho biết mình tiêu diệt được người Tháp Tháp Nhi rồi đó sao? Hay là còn có chuyện quan trọng gì khác? Nhanh lên, nhanh lên, ông ta ở đâu rồi? Hãy để ông ta vào gặp mẹ!
- Ông ta đang đứng ngoài cửa.
Sát Hợp Đài quay lưng bước ra ngoài.
Mộc Hoa Lê từ ngoài cửa bước vào với nét mặt và y phục hết sức phong trần, lên tiếng chào:
- Xin chúc đại phi điện hạ mạnh khỏe! - Mộc Hoa Lê thi lễ rất cung kính, nhưng anh ta làm thinh, không nói gì thêm.
Bột Nhi Thiếp lo lắng hỏi:
- Này Mộc Hoa Lê tướng quân, đang đêm khuya như thế này mà ông còn lặn lội trở về, phải chăng có chuyện gì quan trọng xảy ra?
Mộc Hoa Lê vẫn không trả lời rõ ràng. Bột Nhi Thiếp cuống quít lên hỏi:
- Có phải sức khỏe của Khả Hãn?
Sức khỏe của Khả Hãn rất tốt.
- Nếu vậy thì các con của tôi...
Các cậu ấy cũng rất tốt.
Bột Nhi Thiếp tỏ ra bình tĩnh hơn, hỏi:
- Hay là có vị tướng lĩnh nào xảy ra chuyện gì rồi?
- Dạ không có!
- Thế đã xảy ra chuyện gì?

Mộc Hoa Lê vẫn im lặng.
Bột Nhi Thiếp bắt đầu cảm thấy hoài nghi, hỏi:
- Này Mộc Hoa Lê, như vậy là rất lạ. Ông bảo ông về đây trước hết là để gặp tôi có việc quan trọng, thế tại sao ông chưa chịu nói rõ? Phải chăng chuyện này không tiện nói ra?
Tới chừng đó Mộc Hoa Lê mới bắt đầu nói:
- Tôi có một chuyện với muốn nói cho đại phi biết, đồng thời, cũng muốn báo với đại phi một chuyện không vui. Tôi chưa kịp suy nghĩ kỷ, nên nói chuyện vui trước hay là nên nói chuyện không vui trước?
Bột Nhi Thiếp không khỏi ngơ ngác. Sau một lúc suy nghĩ, bà đáp:
- Chuyện vui sẽ làm cho người ta vui, còn chuyện không vui sẽ làm cho người ta buồn. Nếu nghe chuyện vui trước thì sẽ trước vui sau buồn, còn nếu nghe chuyện không vui trước thì sẽ buồn trước vui sau. Vậy thì ông hãy nói chuyện không vui trước đi nào!
Mộc Hoa Lê nói:
- Đại Hãn không chịu nghe lời khuyên của các tướng, nên đã say mê hai mỹ nữ người Tháp Tháp Nhi, bằng lòng nhận hai người làm đệ Nhị và đệ Tam phi tử.
- Cái gì?!
Bột Nhi Thiếp nhắm cả hai mắt lại một lúc thực lâu, mới từ từ nói:
- Thế còn chuyện vui?
Mộc Hoa Lê đáp:
- Đại Hãn không nghe theo lời khuyên của các tướng, bị hai mỹ nữ người Tháp Tháp Nhi lôi cuốn đến say mê, nên đã thu họ làm đệ Nhị và đệ Tam phi tử?
- Câu chuyện không vui đó ông đã nói rồi!
- Không, chuyện vui và chuyện không vui cũng là một chuyện.
Bột Nhi thiếp hoang mang không thể hiểu được, hỏi:
- Ông nói cái gì, tôi không hiểu?
Mộc Hoa Lê đáp:
- Khả Hãn trước kia chỉ yêu có một người đàn bà là đại phi, bây giờ ông ấy lại cùng một lúc yêu đến hai ngươi đàn bà. Điều đó đối với đại phi là điều không vui. Trước kia chỉ có một mình đại phi là ngươi đàn bà lo lắng cho Khả Hãn, hôm nay lại có thêm hai người đàn bà nữa phụ với đại phi để cùng lo cho Khả Hãn, vậy tất nhiên đó là chuyện vui rồi!
Bột Nhi Thiếp tức giận, nói:
- Tôi không muốn có người khác cùng lo lắng cho Khả Hãn giống như tôi!
- Chuyện này như ván đã đóng thuyền, không còn làm gì khác hơn được! - Mộc Hoa Lê tiến lên một bước bày tỏ cách nhìn vấn đề của mình - Nếu đại phi đồng tình với Khả Hãn thì nhất định sẽ vì sự khoan hồng của đại phi,

Khả Hãn lại càng kính trọng đại phi hơn nữa, địa vị của đại phi do vậy cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi đó là chuyện vui. Trái lại, nếu đại phi công khai phản đối việc Khả Hãn nạp thêm hai người thứ phi, Khả Hãn sẽ có lòng oán trách đại phi. Như vậy, đối với đại phi mà nói là chuyện buồn, là một chuyện buồn to lớn không còn chuyện buồn nào to lớn hơn nữa!
- Có phải Khả Hãn bảo ông về trước để thuyết phục tôi không? - Bột Nhi Thiếp tỏ vẻ bực bội.
- Không phải! Khả Hãn bảo ai cũng không dám đi, nên tôi mới yêu cầu để tôi đi làm việc này!
- Tại sao ông bằng lòng đi làm chuyện này*?*
- Vì đại phi là một bà mẹ của bốn đứa con trai, tôi không muốn thấy giữa đại phi và Khả Hãn có sự bất hòa. Vì điều đó không phải là một sự bất hạnh giữa đại phi với Khả Hãn , mà còn là một sự bất hạnh của những người Mông Cổ chúng ta!
Bột Nhi Thiếp nói qua giọng tủi thân:
- Nếu nói như vậy, thì tôi dù muốn hay không, mọi việc cũng không còn thay đổi khác hơn được nữa, phải không?
Mộc Hoa Lê khẽ gật đầu.
Bột Nhi Thiếp ngã xuống giường khóc òa lên, tiếng khóc nghe hết sức đau đớn.
Mộc Hoa Lê an ủi:
- Thưa đại phi, có điều gì khổ tâm cứ nói hết ra đi nào!
- Ngay từ năm mới lên chín, tôi đã đính hôn với anh ấy - Bột Nhi Thiếp hồi ức lại chuyện mấy mươi năm về trước - Lúc bấy giờ anh ấy còn là một thằng bé, thấy chó cũng sợ, thường đi theo sau lưng tôi, dính liền nhau như hình với bóng. Chúng tôi cùng đi cắt lông cừu, cùng đi bắt kế ngựa, cùng đùa giỡn bên bờ hồ. Thuở đó, tôi chưa biết gì là tình yêu nam nữ, mà chỉ thấy giữa tôi với anh ấy có một tình thương hồn nhiên, dù một khắc cũng không muốn xa rời. Về sau gia đình anh ấy gặp nạn, phải trở về nhà suốt chín năm. Trong vòng chín năm đó, không ngày nào đêm nào mà tôi không nhớ thương đến anh ấy. Chính cha tôi vì quá sốt ruột, nhất là vì lời yêu cầu của tôi, nên đã gạt bỏ tục lệ của người ở đồng cỏ, bằng lòng để cho Thiết Mộc Chân đến bộ lạc Hoằng Cát Thích thành hôn với tôi. Sau đó cha mẹ tôi còn đưa tôi về đến bờ sông Onon để hoàn thành việc hôn nhân với anh ấy. Thế nhưng hương thơm của ly rượu mừng chưa bay hết mùi, thì kẻ thù của anh ấy đã cướp tôi đi suốt chín tháng, khiến tôi phải sống suốt chín tháng trong nhớ mong và đau khổ. Chính anh ấy đã cứu tôi ra, nhưng giữa tôi và anh ấy không còn tình yêu hồn nhiên như trước, mà chỉ còn tôn trọng nhau qua tình vợ chồng. Tôi vừa liên tiếp sinh cho anh ấy mấy đứa con trai, vừa phải nuốt ngược những dòng lệ của mình vào bụng. Bộ tôi không khổ sao? Thế mà

ngày nay anh ấy chẳng những tìm thêm đàn bà, mà còn tìm một lúc đến hai người! Đại để trong một tương lai không xa, anh ấy sẽ vứt bỏ tôi như một chiếc giày cũ đã rách chăng?
Bột Nhi Thiếp tiếp tục khóc rất đau đớn.
Mộc Hoa Lê đứng trơ trơ một mình không hề cử động mà cũng không hề lên tiếng khuyên giải.
Một lúc sau, Bột Nhi Thiếp mới chùi nước mắt, nói:
- Ông hãy trở về nói với anh ấy...
Mộc Hoa Lê đáp:
- Tôi biết phải nói với Khả Hãn những gì rồi.
Bột Nhi Thiếp lộ sắc ngạc nhiên. Mộc Hoa Lê nói:
- Tôi sẽ nói với Khả Hãn là đại phi bảo: "Trước kia Dã Tốc Cai cha chúng ta chỉ là một thủ lĩnh của một bộ lạc, thế mà còn có một bà vợ bé, nay Thiết Mộc Chân là Khả Hãn, tất nhiên cần phải có nhiều vợ hơn. Việc Thiết Mộc Chân phái người đến thông báo trước việc này, hoàn toàn là không cần thiết. Vì người làm vợ luôn luôn phải phục tùng chồng, cũng như bá tánh trong bộ lạc phải phục tùng Khả Hãn, đó là cái lý tất nhiên. Với địa vị là đại phi, tôi rất vui mừng khi thấy Khả Hãn tìm được những người phi tử vừa ý. Tôi đang chuẩn bị những căn lều mới cho những người phi tử của Khả Hãn đây!".
Bột Nhi Thiếp mở to đôi mắt nhìn chăm chú vào Mộc Hoa Lê. Mộc Hoa Lê cung kính hỏi:
- Tôi không hiểu sai những lời nói của đại phi chứ?
Bột Nhi Thiếp thở dài, nói:
- Lời nói của ông đúng lắm, vậy cứ nói cho Khả Hãn như thế đi!
Mộc Hoa Lê nhanh chóng trở về đoàn quân của Thiết Mộc Chân để phục mệnh.
Trong đại trướng của Thiết Mộc Chân tại địa điểm đóng quân tạm, Thiết Mộc Chân tỏ ra hết sức vui vẻ, nói:
- Bột Nhi Thiếp thực sự nói như thế hả?
Mộc Hoa Lê kể lại như một chuyện bình thường:
- Dạ phải! Tôi vừa mới nói ra, là ở ngoài chiến trướng Khả Hãn đã thu được hai cô gái người Tháp Tháp Nhi làm phi tử, thì đại phi liền vui vẻ nói lên những lời nói đó. Đại phi còn bảo mình đang nôn nóng muốn thấy mặt hai mỹ nhân được Khả Hãn chọn.
Thiết Mộc Chân hết sức vui vẻ, nói:
- Ồ! Này, Mộc Hoa Lê nhà ngươi thực biết cách làm việc, vậy ta phải phong thưởng cho nhà ngươi!
- Không, không! Thưa Khả Hãn, ngài hãy để dành sự phong thưởng đó để khuyến khích tôi khi ra trận đánh giặc, còn lần này hoàn toàn là do tấm lòng

hiền đức to lớn của đại phi, dù ai đến tiếp xúc cũng sẽ được đại phi trả lời như thế cả!
- Vậy thì... rượu sữa ngựa chắc là uống được chứ?
Mộc Hoa Lê nói:
- Tháng này tôi đã uống đủ ba lần rượu rồi!
- Ta có thể uống bớt đi một lần, để nhường cho nhà ngươi uống thêm kia mà! Này, Dã Tốc Can phi, Dã Toại phi, hai em có nghe không nào? Đại phi đang chuẩn bị lều mới cho hai em đó! Vậy tại sao không nhanh tay mang rượu sữa ngựa ra đây mời Mộc Hoa Lê tướng quân?
Hợp Đáp An liền nói:
- Thưa Khả Hãn, việc này đúng là nên ăn mừng. Nhưng việc rót rượu là việc của người nô bộc tôi đây, vậy xin Khả Hãn và nhị vị thứ phi cứ ngồi yên tại chỗ.
Thiết Mộc Chân ngăn lại, nói:
- Không, này Hợp Đáp An, em cũng ngồi xuống đi! Ngồi xuống. Trong việc này cũng có công lao của em. Này Dã Toại, Dã Tốc Can, cần phải mời Hợp Đáp An một chén rượu!
Dã Toại và Dã Tốc Can rót rượu, dâng rượu mời Mộc Hoa Lê và Hợp Đáp An.
Mộc Hoa Lê và Hợp Đáp An vội vàng đứng lên nói:
- Đa tạ nhị vị thứ phi nương nương!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Ba (3)

Tại vùng chăn nuôi cũ của Thiết Mộc Chân ở đầu nguồn ba dòng sông, Kha Ngạch Luân, Bột Nhi Thiếp, Thiết Mộc Luân, Sát Hợp Đài, Đà Lôi và tất cả phụ nữ người già và trẻ con của bộ lạc Khất Nhan đều tụ tập nghênh đón các tướng lãnh và các chiến sĩ của Thiết Mộc Chân.

Bốn anh em Thiết Mộc Chân, Cáp Tát Nhi cùng thi lễ trước mặt Kha Ngạch Luân, nói:
- Chúc mẹ bình an khỏe mạnh.
Kha Ngạch Luân tươi cười đáp:
- Thôi, đứng lên đi! Các con đi đường mệt nhọc rồi!
Truật Xích và Oa Khoát Đài cùng thi lễ trước Kha Ngạch Luân nói:

- Chúc tổ mẫu bình an khỏe mạnh.
Kha Ngạch Luân cười đáp:
- Tốt, tốt! Này Bột Nhi Thiếp, hãy xem mấy đứa con trai của con kia kìa, chúng nó đều trở thành những vị anh hùng của vùng thảo nguyên cả rồi đó!
Anh em Cáp Tát Nhi thi lễ trước Bột Nhi Thiếp, nói:
- Chúc chị dâu bình an khỏe mạnh!
Bột Nhi Thiếp đáp lễ, nói:
- Chúc các thúc thúc đều bình an khỏe mạnh!
Truật Xích và Oa Khoát Đài thi lễ trước Bột Nhi Thiếp, nói:
- Chúc mẫu thân bình an khỏe mạnh!
Bột Nhi Thiếp tươi cười đáp:
- Gió mưa đã làm cho các con đều trở nên rắn chắc cả - Anh em của Truật Xích bước tới hỏi thăm Thiết Mộc Luân và chúc:
- Chúc cô bình an khỏe mạnh!
Thiết Mộc Luân vui vẻ nói:
- Cô chúc các cháu đều khỏe mạnh!
Bốn người con nuôi của Kha Ngạch Luân cùng thi lễ trước Kha Ngạch Luân và Bột Nhi Thiếp:
- Chúc mẫu thân bình an khỏe mạnh! Chúc tẩu tẩu Bột Nhi Thiếp bình an khỏe mạnh.
Kha Ngạch Luân và Bột Nhi Thiếp cùng chúc lại họ:
- Chúc tất cả được khỏe mạnh!
Thiết Mộc Chân to tiếng gọi:
- Này Dã Toại, Dã Tốc Can hãy bước lại đây.
Dã Toại và Dã Tốc Can cùng bước ra, Thiết Mộc Chân nói:
- Đây là hai phi tử người Tháp Tháp Nhi mà tôi vừa mới thu nạp ngoài mặt trận. Đây là một cặp chị em ruột. Mau, hãy đến đây ra mắt mẫu hậu và đại phi.
Hai phi tử quì lạy nói:
- Tham kiến mẫu hậu! Tham kiến đại phi!
Kha Ngạch Luân và Bột Nhi Thiếp đưa tay ra đỡ hai người:
- Hãy đứng lên!
Hai người cùng đứng dậy, Kha Ngạch Luân ngó kỹ hai nàng dâu mới, nói:
- Ồ! Này Bột Nhi Thiếp, quả thực không thể phân biệt được giữa hai người đẹp hơn ai!
Bột Nhi thiếp hỏi Dã Toại:
- Em là chị phải không?
Dã Toại khẽ gật đầu, đáp:
- Dạ phải?
Bột Nhi Thiếp nhìn qua hai chị em của họ nói:

- Chị nhã nhặn thùy mị hơn em; còn em thì lanh lợi hơn chị!
Kha Ngạch Luân nói qua giọng tán đồng:
- À! Con nhận xét không sai!
Dã Toại và Dã Tốc Can đều lộ sắc lúng túng, thẹn thùng. Thiết Mộc Luân bước ra để giải vây cho hai người, nói:
- Thưa mẹ, thưa tẩu tẩu, các vị bình phẩm từ đầu tới chân như vậy làm cho hai tẩu tẩu mới không khỏi quá thẹn rồi đó!
Mọi người đều cười.
Kha Ngạch Luân nhìn đám đông, nói:
- Hình như nhà ta thiếu đi hai người thì phải? Mọi người im lặng.
Kha Ngạch Luân hỏi tiếp:
- Ca ca Hốt Sát Đài và thúc thúc Đáp Lý Đài của con tại sao không thấy trở về?
Truật Xích lộ sắc tức giận, đáp:
- Còn có A Lặc Đàn nữa. Tất cả họ đều rời bỏ phụ hãn ra đi rồi!
Trên mặt mọi người thoáng hiện nét không vui. Kha Ngạch Luân thở dài, nói:
- Chúng ta cư xử với họ cũng như một lò lửa nóng, thế tại sao họ lại tỏ ra lạnh còn hơn lỗ mũi chó thế kia? Chả lẽ dòng máu chảy trong huyết quản của họ không phải là dòng máu của gia tộc Bột Nhi Chỉ Cân hay sao?

Mặt trời đã nghiêng về hướng tây, gió tây cũng đang thổi mạnh.
Trát Mộc Hợp ngồi một mình trước một đống đá cội. Bên cạnh ông ta chỉ có một con ngựa, trông thật cô độc lẻ loi. Đôi khóe mắt của Trát Mộc Hợp đang trào lệ. Ông ta nhìn vào đống đá cội nói một mình:
- Này Đãi Sát Nhi, đứa em thân yêu của ta, hôm nay ta đến thăm em đây. Anh không thể làm như lời anh đã hứa, tay xách thủ cấp của Thiết Mộc Chân đến tế lễ vong linh của em, mà chỉ mang tới đây một bầu tâm sự bi phẫn, một sắc mặt thẹn thùng, nhưng anh vẫn tiếp tục phấn đấu! Anh nhất định phải báo thù rửa hận đối với cái nhục mà dòng họ Tráp Đáp Lan của chúng ta phải hứng chịu. Anh từng cố gắng để làm cho được chuyện đó. Nhưng, trời xanh vẫn cứ nghiêng về phía gia tộc hoàng kim của Thiết Mộc Chân! Có lẽ mạng của anh còn phải chịu bao nhiêu nỗi đau khổ nữa; có lẽ Thiết Mộc Chân đang là một thế lực mạnh nhất hiện nay, khí số của hắn vẫn chưa hết chăng? Thế thì anh phải làm sao đây? Anh phải đi tìm ai để cùng liên minh với họ? Ở trên đời này, những người bạn thân thiết nhất chỉ có thể tìm thấy trong gương soi. Còn những người tỏ ra thân cận với mình, nếu không phải họ muốn cầu cạnh nơi mình điều gì đó, thì cũng là muốn lợi dụng mình mà thôi. Dù vậy, hiện nay cho đến những người bạn như vậy anh cũng không có!

Bỗng nhiên, một toán người ngựa bất ngờ xuất hiện trong tầm nhìn của Trát Mộc Hợp. Ông ta liền đứng lên.

Đáp Lý Đài, A Lặc Đàn và Hốt Sát Nhi cùng dẫn bộ hạ của mình từ phương xa kéo tới.

Trát Mộc Hợp nhảy lên lưng ngựa chạy về phía họ và chặn ngang đội ngũ của đối phương lại nói lớn:
- Đó có phải là nhị vị trưởng bối và lão huynh Hốt Sát Nhi không? Tại sao các vị không ở nơi đại trướng của Thiết Mộc Chân để cùng nhau chia xẻ chiến lợi phẩm, mà phải kéo nhau tới nơi này?
Đáp Lý Đài nhìn chăm chú người đang đứng trước mặt, lên tiếng hỏi:
- Có phải là Trát Mộc Hợp đó không?
- Ông không còn nhận ra tôi nữa sao? Bộ tôi thay đổi nhiều lắm sao?
Đáp Lý Đài nói:
- Con người cũng giống như một năm bốn mùa, bao giờ cũng có xuân hạ thu đông, vậy ai lại không thay đổi? Ông từ Cổ Nhi Hãn trở thành thực khách của Vương Hãn, còn ba chúng tôi đây cũng không thể sống chung được với Thiết Mộc Chân, nên đành phải tự đi tìm một vùng thủy thảo để lo việc chăn nuôi.
Trát Mộc Hợp đưa mắt nhìn ba người một lúc, nói:
- Một vùng thủy thảo để chăn nuôi không phải khó tìm, nhưng trong tình hình tranh bá tại vùng thảo nguyên ngày hôm nay, muốn tìm được một khu đất không bị người ta tấn công, không bị người ta thôn tính là chuyện không phải dễ.
Đáp Lý Đài gật đầu nói:
- Đúng vậy! Nhưng đành phải nghe theo số phận mà thôi!
Trát Mộc Hợp nói:
- Tôi có một kiến nghị, là các ông nên đi nương tựa vào Vương Hãn là tốt nhất. Hiện nay ngoài Vương Hãn thì không còn ai mạnh hơn Thiết Mộc Chân nữa.
Vương Hãn là một gốc đại thụ, có thể giúp cho chúng ta che mưa trốn nắng - A Lạc Đàn tán đồng ý kiến của Trát Mộc Hợp.
Hốt Sát Nhi vẫn còn tỏ ra lo ngại, nói:
- Vương Hãn là an đáp của phụ thân Thiết Mộc Chân, vậy ông ấy có chịu nhận những người từ phía Thiết Mộc Chân tới đây không?

Trát Mộc Hợp hỏi:
- Bộ các ông sợ Thiết Mộc Chân hả?
Ba người đều im lặng.
- Vậy các ông căm thù Thiết Mộc Chân hả? - Trát Mộc Hợp lại hỏi thêm một câu.
Cả ba người đều đưa mắt nhìn nhau và vẫn không trả lời.
- Nếu thế thì các người nên tìm đến nương nhờ vào Vương Hãn là tốt nhất. - Trát Mộc Hợp có vẻ như trong lòng đã có sẵn mưu kế - Tôi có thể dựa vào ba tấc lưỡi của tôi, để thuyết phục Vương Hãn thu nạp các người. Chỉ cần Vương Hãn chịu thu nạp các vị, thì ông ta sẽ không còn là phụ hãn của Thiết Mộc Chân nữa. Vậy, một khi không còn là phụ Hãn, thì Vương Hãn có còn liên minh với Thiết Mộc Chân nữa không? Có lẽ có một ngày nào đó trong tương lai, ông ấy sẽ lôi Thiết Mộc Chân từ chiếc ngai Khả Hãn xuống và chọn một trong ba vị đưa lên để thay thế đó.

Đôi mắt của ba người bỗng bừng sáng lên. Hốt Sát Nhi nói:
- Được, chúng tôi sẽ đi nương nhờ Vương Hãn!

Trát Mộc Hợp hướng dẫn đám đông cùng phấn khởi đi về hướng lều trại của Vương Hãn. Trát Mộc Hợp vừa rồi hãy còn thối chí ngã lòng, nhưng bây giờ thì ông ta đã tìm được một khởi điểm mới để chống Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp hai anh em kết nghĩa đến ba lần đó, lại sẽ bắt đầu một cuộc đọ sức mới.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Bốn
Sự Liên Minh Tại Hắc Lâm

Thảo nguyên đã bước vào cuối thu, trên bầu trời tuy có nhiều sao sáng, nhưng trong khi mặt trăng chưa lên thì bóng tối vẫn còn dầy đặc.

Bên trong gian lều Mông Cổ của Bột Nhi Thiếp rất vắng lặng. Mấy cây đèn sáp cứ chập chờn theo ngọn gió lùa, nên khi tỏ khi lu. Bên trong gian lều Mông Cổ, ngoài Bột Nhi Thiếp thì không còn ai nữa, vì tất cả mọi người đều

được bà cho lui ra.

Hợp Đáp An được tin đại phi cho gọi mình vào gặp mặt, băn khoăn không hiểu đại phi có sự chỉ dạy gì. Ngày trở về vùng đất cũ mặc dù Hợp Đáp An cũng có gặp Bột Nhi Thiếp, nhưng do người đông, nhiều việc lộn xộn nên Thiết Mộc Chân không có đủ thì giờ để giới thiệu, cho hai người được gặp nhau. Hợp Đáp An cũng không có cơ hội để nói chuyện riêng với Bột Nhi Thiếp. Nàng tỏ ra rất đồng tình cảnh ngộ với Bột Nhi Thiếp và cũng rất kính trọng sự cư xử của Bột Nhi Thiếp đối với những người chung quanh, nên rất mong muốn sớm có dịp gặp riêng nhau để cùng tâm sự. Hợp Đáp An bước vào gian lều Mông Cổ của Bột Nhi Thiếp với một tâm trạng vui vẻ và phấn khởi.

Nào ngờ Bột Nhi Thiếp đang ngồi nghiêm trang trong gian lều với sắc mặt giận hầm hầm chờ Hợp Đáp An tới gặp mình.

Hợp Đáp An bước tới thi lễ, kính cẩn hỏi:
- Thưa đại phi điện hạ, ngài cho gọi nô tỳ phải không?
Sắc mặt giận dữ của Bột Nhi Thiếp không hề thay đổi, nghiêm giọng nói:
- Tôi làm sao dám cho gọi bà? Tôi mời bà đấy, vậy xin ngồi xuống đi!
Hợp Đáp An không biết tại sao đại phi lại tức giận, nhưng suy nghĩ chắc là phải có lý do gì, nên vẫn tiếp tục giữ một thái độ dè dặt, nói:
- Đứng trước mặt đại phi, tôi là một nô tỳ, đâu có chỗ để ngồi!
- Bộ cô nghĩ như thế sao? - Bột Nhi Thiếp lên tiếng mắng tiếp - Cô là một ngươi đàn bà khẩu phật tâm xà!
- Xin đại phi chỉ rõ chỗ sai sót của nô tỳ để nô tỳ tiện sửa chữa. - Hợp Đáp An mặc dù cũng cảm thấy bực tức, nhưng không tiện bộc lộ ra ngoài.
Trong khi đó, Bột Nhi Thiếp càng tỏ ra tức giận hơn, nói lớn:
- Cô còn hỏi trở lại tôi hả? Bộ không phải cô đã bảo người anh của cô đi chọn gái đẹp cho Khả Hãn và người anh của cô qua việc đó đã được sự ban thưởng của Khả Hãn sao?!
- Đại phi muốn hỏi vấn đề đó ư? - Hợp Đáp An ngơ ngác nói tiếp - Không phải đại phi từng tỏ ra tán đồng việc Khả Hãn làm việc đó sao? Chính đại phi còn lo dựng lều Mông Cổ mới cho họ nữa kia mà!
- Câm miệng lại! Nếu không phải có một người đàn bà độc ác như cô, mang đến cho tôi một chuyện rắc rối lớn như thế này, thì tôi đâu có phải ép lòng để làm vừa lòng Khả Hãn!

- Đáng lý đại phi phải nói thật lòng vấn đề đó sẽ tốt hơn.
- Ta không cần nhà ngươi phải dạy khôn ta. Ta chỉ cần hỏi nhà ngươi, tại sao nhà ngươi lại làm như vậy?
Hợp Đáp An đành phải nói rõ sự thật:
- Vì Khả Hãn muốn cưới tôi làm thứ phi!
Bột Nhi Thiếp sững sờ như vừa nghe một cậu chuyện quái đản, nói:
- Cái gì? Cưới cô ư? - Bột Nhi Thiếp một lần nữa bắt đầu chú ý nhìn kỹ Hợp Đáp An - Cô cũng là một người đàn bà có nhan sắc, nhưng cô đã mấy tuổi rồi?
- Tôi nhỏ hơn Khả Hãn một tuổi.
Bột Nhi Thiếp cất giọng lạnh lùng, trêu cợt:
- Cô đã sắp 40 tuổi rồi, vậy mà còn bịa đặt một câu chuyện như thế để dối gạt tôi ư? Bộ cô không biết làm như vậy là quá ngu ngốc hay sao? - Nói dứt lời Bột Nhi Thiếp lại cất tiếng cười.
Hợp Đáp An vẫn bình tĩnh như thường, đáp:
- Đại phi có thể hỏi lại Khả Hãn.
Bột Nhi Thiếp một lần nữa lại giật mình, đi vòng quanh Hợp Đáp An để quan sát, nói:
- Thực có việc như thế ư? Chả lẽ cô là một nữ phù thủy biết làm ma thuật chăng?
Hợp Đáp An không trả lời. Bột Nhi Thiếp tiếp tục hỏi dồn:
- Nói!
- 23 năm trước, Khả Hãn có hứa là sẽ cưới tôi làm vợ.
Bột Nhi Thiếp ngạc nhiên.
- Cô là người Thái Xích Ô ư?
- Phải!
Bột Nhi Thiếp đứng lên nói:
- Có phải Khả Hãn hứa cưới cô khi ngồi giữa đống lông cừu đấy không?
- Phải.
- Cô chính là Hợp Đáp An, người chuyên vắt sữa ngựa cho Tháp Lý Hốt Đài đây ư?
- Tôi chính là Hợp Đáp An, một nô tỳ ti tiện đó!
Bột Nhi Thiếp bước tới chụp lấy tay Hợp Đáp An, lại đưa mắt nhìn kỹ nàng, rồi bỗng nhiên quì xuống nói:
- Tôi phải thay mặt Thiết Mộc Chân cảm tạ cô!
Hợp Đáp An cũng vội vàng quì xuống:
- Thưa đại phi, tôi là nô tỳ của bà, vậy xin bà đừng làm thế khiến cho tôi khó xử!
Bột Nhi Thiếp kéo Hợp Đáp An ngồi xuống, nói:
- Hợp Đáp An thân yêu, sắc đẹp của cô không hơn tôi, tư cách đạo đức của

cô thì hơn hẳn tôi rất xa!
- Thưa đại phi đừng nói thế. Tôi chỉ là một người thô lỗ, chỉ là một nữ nô.
Bột Nhi Thiếp nói qua giọng chân thành:
- Xin cô đừng vì thái độ vừa rồi của tôi mà buồn giận tôi nhé!
- Tôi làm sao dám.
- Nhưng, tôi vẫn phải nói là nếu Khả Hãn cưới cô làm thứ phi, thì chắc chắn tôi sẽ vui vẻ từ trong lòng ra ngoài mặt. Nhưng anh ấy thu nạp hai con yêu tinh này thì sự uất hận trong lòng tôi thật khó nuốt cho trôi.
- Thưa đại phi, tôi là người thô lỗ, chỉ có thể hiểu được những lý lẽ dễ hiểu mà thôi. Một thủ lĩnh của một bộ lạc đều có thể có hai hoặc nhiều người vợ, còn Khả Hãn hiện nay đã là một Đại Hãn, có mấy vạn bộ hạ kia mà. Cho dù đại phi vẫn còn nhan sắc nhưng nói cho cùng cũng là một người trên 40 tuổi rồi. Khả Hãn lại luôn luôn đi chinh chiến, trong khi đại phi không thể theo sát bên cạnh, vậy thử hỏi người làm sao thiếu đàn bà được?
- Trước kia anh ấy đâu có nói là sẽ nạp thứ phi!
- Điều đó là do Khả Hãn yêu quí bà, kính trọng bà, nhưng, nếu bà làm trái ý Khả hãn, làm mất đi sự vui vẻ của Khả Hãn, thì chắc chắn bà sẽ phải chịu khổ đấy, bà sẽ phải chịu khổ đấy! Thưa đại phi điện hạ!
Bột Nhi Thiếp bị đánh trúng chỗ nhược, nói:
- Tôi cũng hiểu điều đó, nhưng trong lòng... - Bột Nhi Thiếp òa lên khóc.
Hợp Đáp An thở dài, nói:
- Thưa đại phi diện hạ, người đàn ông nào cũng là trẻ con cả và chắc là Khả Hãn cũng không ngoại lệ. Một khi họ muốn thứ gì đó mà nếu không có được thì họ sẽ làm ra được những điều ngu ngốc. Vậy bà tuyệt đối không nên bắt buộc ông ấy làm nhưng điều thiếu khôn ngoan.
Bột Nhi Thiếp mỉm cười để chữa thẹn, nói:
- Hợp Đáp An thân yêu, tôi sẽ nghe theo em.

A Lặc Đàn, Đáp Lý Đài, Hốt Sát Nhi lần đầu tiên tới Hắc Lâm. Sau khi bái kiến Vương Hãn xong, họ cùng tới lều riêng của Trát Mộc Hợp. Ông này lấy rượu sữa ngựa ra để chiêu đãi mấy người bạn mới kết giao. Trát Mộc Hợp, A Lạc Đàn, Hốt Sát Nhi cùng nâng ly, trong khi Đáp Lý Đài vẫn còn theo đuổi tâm sự riêng của mình.
Trát Mộc Hợp nói:
- Này Đáp Lý Đài thúc thúc, hãy uống đi nào, đây là rượu sữa ngựa do nhà chúng tôi tự gài lấy, nó cũng ngon như rượu sữa ngựa của bộ lạc Khất Nhan người Mông Cổ nữa đó!
- Con người của Vương Hãn thế nào? Chúng tôi có bộ hạ, có gia súc riêng, không phải kéo tới đây để xin cơm ăn, thế mà qua thái độ đắc ý của ông ấy, thật làm cho người ta rất khó chịu! - Tâm trạng của Đáp Lý Đài vẫn chưa

chuyển sang chén rượu trước mặt.
A Lặc Đàn đưa cao ly rượu, thở dài nói:
- Đến nương tựa Vương Hãn là chuyện bất đắc dĩ. Sống nương nhờ với người ta là chuyện không thể diện tí nào.
Trát Mộc Hợp cười to nói:
- Này, Đáp Lý Đài thúc thúc, lúc ông còn ở với Thiết Mộc Chân, khi các tướng lãnh họp bàn đại sự, thì ông bị đuổi ra khỏi đại trướng, chờ cho mọi người bàn bạc xong và uống một ly rượu, thì ông mới được vào. Như vậy có thể diện hay không?
Đáp Lý Đài ngửa cổ uống cạn chén rượu, rồi dằn mạnh cái chén xuống mặt bàn.
- Còn đối với nhị vị đây, cái mạng sống của mình cũng suýt nữa đã cùng chịu chung số phận với Tát Sát Biệt Khất và Bất Lý Bột Khoát rồi. Như vậy có thể diện không?
Hốt Sát Nhi tức giận đấm mạnh quả đấm xuống mặt bàn, nói:
- Sớm muộn gì tôi cũng phải rữa cái nhục này!
Trát Mộc Hợp kéo dài giọng nói:
- Đúng như A Lạc Đàn thúc thúc đã nói. Sống nương tựa vào người ta thật rất khổ tâm. Chính tôi cũng vậy, trong lòng ngày nào cũng cảm thấy bực tức vì phải chịu nghe theo lão già tin đạo Gia Tô này sắp đặt.
- Vậy chứ có cách nào hơn? - Đáp Lý Đài nhận thấy ý nghĩa sâu xa từ câu nói của Thiết Mộc Hợp, đoán biết người này sẽ không bao giờ chịu ở dưới quyền người khác lâu dài. Do vậy, ông ta muốn nghe ý kiến của Trát Mộc Hợp.
Trác Mộc Hợp chừng như đã có sẵn kế hoạch trong lòng:
- Đã có! Hiện nay đã có cơ hội rồi!
A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi vội vàng lên tiếng hỏi:
- Cơ hội gì?
Trát Mộc Hợp chồm người tới:
- Thiết Mộc Chân đang định liên hợp với Vương Hãn kéo quân chinh phạt địch thủ cuối cùng trên vùng thảo nguyên này là bộ lạc Nải Man, vì họ đang chứa chấp hai cha con Thoát Hắc Thoát A. Chúng ta có thể lợi dụng Vương Hãn để trừ quách Thiết Mộc Chân đi. Hành động đó chính là cách mượn đồng cỏ của người ta để nuôi béo bò cừu của mình!
A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi thấy có cơ hội tốt sắp đến, liền vội vã hỏi:
- Thật thế ư?
Trong khi đó Đáp Lý Đài vẫn còn tỏ ra do dự, nói:
- Có thể có, được không?
Bên trong đại trướng của Vương Hãn. Vương Hãn, Trát Hợp Cảm Bất, Tang Côn đang bày tiệc để chiêu đãi Khoát Nhi Xích và Cáp Tát Nhi. Cáp Tát Nhi

trao một sợi thừng có cột nhiều gút lớn nhỏ khác nhau cho Vương Hãn, nói:
- Đại ca của tôi lấy được rất nhiều của cải của người Tháp Tháp Nhi, cho nên giờ đây chúng tôi mang 200 nô lệ, 50 xe bò, 10 xấp lụa quí, 100 món binh khí đến tặng cho Phụ Hãn.
Vương Hãn vui vẻ nói:
- Ôi chao! Tôi cũng đã lấy được rất nhiều tài vật của người Miệt Nhi Khất vậy Thiết Mộc Chân hà tất phải...
Khoát Nhi Xích cắt đứt lời nói của Vương Hãn, nói tiếp:
- Vương Hãn chớ nên từ chối. Sự liên minh cha con giữa Vương Hãn với Khả Hãn của chúng tôi rất tốt đẹp, cho nên việc Khả Hãn của chúng tôi muốn tỏ lòng hiếu kính với người cha là một điều tất nhiên.
- Thôi được, ta sẽ nhận lấy và ba ngày sau ta sẽ phát binh. Mười lăm hôm nữa quân đội của ta sẽ gặp nhau với quân đội của Thiết Mộc Chân tại vùng đồng bằng sông Bái Đạt Lý Khắc để mở cuộc tấn công bộ lạc Nải Man. Bây giờ ta phải đi làm lễ mi-sa, vậy Trát Hợp Cảm Bất và Tang Côn hãy thay mặt ta tiễn khách.
Cáp Tát Nhi cúi mình thi lễ, nói:
- Đa tạ Phụ Hãn!
Sau khi Cáp Tát Nhi, Khoát Nhi Xích ra về, chú cháu của Trát Hợp Cảm Bất cũng trở về khu vực dựng lều trại riêng của họ.
Trát Hợp Cảm Bất xem qua số quà biếu của Thiết Mộc Chân đưa đến, nói với Tang Côn:
- Thiết Mộc Chân đúng là người phi thường!
Tang Côn không hiểu hàm ý trong câu nói của Trát Hợp Cảm Bất, lên tiếng hỏi:
- Thúc thúc nói thế là sao?
- Ông ta suốt mấy năm qua đã đưa quân viễn chinh, hoàn toàn không phải vì muốn cướp đoạt tài sản bò ngựa, mà còn có một ý chí to lớn hơn. Nếu so sánh với Vương huynh và Thiết Mộc Chân thì... - Trát Hợp Cảm Bất lắc đầu.
Tang Côn cười nhạt, đáp:
- Phụ Hãn đã già rồi!
***
Bên trong đại trướng của Thiết Mộc Chân tại vùng núi Cổ Liên Lặc Cổ, Thiết Mộc Chân ngồi ngay chính giữa, phía sau lưng là Kha Ngạch Luân và các hậu phi, phía trước mặt là đông đảo các tướng lãnh.
Thiết Mộc Chân phấn khởi tuyên bố kế hoạch tác chiến của mình:
- Người Tháp Tháp Nhi đã bị tiêu diệt, vậy vùng phía đông của đồng cỏ không còn gì đáng lo ngại nữa, Thái Dương Hãn của bộ lạc Nải Man ở phía Tây, đã chứa chấp kẻ thù truyền kiếp của chúng ta là người Miệt Nhi Khất

chết tiệt đó. Từ trước tới nay chúng ta không hề gây sự với người Đại Ngột Lỗ Tư ở phía Tây này, thế nhưng họ đã hai lần liên minh với Trát Mộc Hợp định dồn chúng ta vào con đường chết. Hiện nay đang giữa mùa thu, ngựa đều béo, chính là thời cơ tốt nhất để ta tiêu diệt kẻ thù cuối cùng trên thảo nguyên Mông Cổ này.
Các tướng lãnh đều hoan hô. Dã Lặc Miệt nói:
- Nghe đồn Thái Dương Hãn là một người tin đạo Gia Tô, vậy chúng ta nên rước một vị mục sư trước, để cầu chúc cho linh hồn của lão ta được lên Thiên quốc!
Thiết Mộc Chân nói:
- Ta sẽ dẫn bốn người em trai, Tứ kiệt, Tứ Dũng, bốn đứa con và bốn người con nuôi của mẹ để cùng xuất chinh. Còn các tướng sĩ khác và các hậu phi sẽ theo mẹ ở lại doanh trại lớn tại vùng Cổ Liên Lặc Cổ này, chỉ riêng Hợp Đáp An là đi theo để chăm sóc miếng ăn chỗ ngủ cho ta đủ rồi.
Bột Nhi Thiếp nhìn Thiết Mộc Chân rồi lại nhìn sang hai phi tử Dã Toại và Dã Tốc Can. Riêng Dã Toại và Dã Tốc Can thì cúi đầu im lặng.
- Được rồi! Sáng sớm ngày mai khi mặt trời mọc thì chúng ta sẽ xuất binh! - Thiết Mộc Chân ban bố mạng lệnh cuối cùng.
Trong đêm hôm đó, Hợp Đáp An đi vào gian lều riêng của Bột Nhi Thiếp.
Hợp Đáp An thi lễ trước mặt Bột Nhi Thiếp, nói:
- Thưa đại phi điện hạ.
Bột Nhi Thiếp đang thu dọn đồ đạc, với một thái độ ôn tồn, bà nói:
- Ngồi đi, Hợp Đáp An, em theo Khả Hãn xuất chinh, vậy có một số việc chị phải dặn dò em.
- Thưa đại phi điện hạ, tôi đang suy nghĩ, lần này Khả Hãn xuất chinh tại sao lại không dẫn theo một phi tử nào cả, mà chỉ cho phép một mình tôi theo để hầu hạ?
Bột Nhi thiếp lắc đầu.
Hợp Đáp An như có sự suy nghĩ gì, nói:
- Tôi nghĩ, chắc là Khả Hãn vì đại phi nên mới làm như vậy.
Bột Nhi Thiếp giật mình.
Bên ngoài bỗng nghe có tiếng nói của Thiết Mộc Chân:
- Nạp Nha A, ngươi hãy cho con ngựa của ta ăn no nhé! Ngày mai này ta sẽ cưỡi con chiến mã có màu vàng đó!
Hợp Đáp An nói với Bột Nhi Thiếp:
- Khả Hãn đến rồi, vậy để nô tỳ cáo lui.
Hợp Đáp An vừa mới đi ra tới cửa thì gặp Thiết Mộc Chân đi vào, hỏi:
- Hợp Đáp An đấy ư?
- Thưa Khả Hãn! - Hợp Đáp An chào hỏi xong thì bước đi.
Thiết Mộc Chân vừa cởi chiếc áo ngoài, vừa hỏi Bột Nhi Thiếp:

- Em cho gọi Hợp Đáp An đến đây hả?
- Em nhắc nhở cô ấy, trên đường đi, phải mang theo những vật gì cho anh.
- À!
Bột Nhi Thiếp hỏi:
- Thưa Khả Hãn, tại sao lần này chỉ mang theo một mình Hợp Đáp An cùng xuất chinh? Mặc dù cô ta là nô bộc, nhưng chúng ta phải cư xử với cô ta như một ân nhân.
Thiết Mộc Chân đưa tay sờ nhẹ vào mặt Bột Nhi Thiếp, nói:
- Em có thể cư xử với cô ấy như vậy, làm cho anh rất vui. Thực ra anh cũng không bao giờ dám xem cô ta là người tôi tớ!
Bột Nhi thiếp lên tiếng hỏi với thái độ khó hiểu:
- Thế tại sao anh để cho hai phi tử vừa mới được phong ở nhà làm gì? Anh hãy dẫn hai cô ấy cùng đi!
Thiết Mộc Chân hơi ngạc nhiên, nói:
- Anh... Anh nghĩ rằng nên để họ ở lại để giúp em mọi công việc hằng ngày.
- Em dùng họ để làm gì chứ? Dùng họ để vắt sữa ư? Hay dùng họ để làm phó mát? Anh cứ dẫn họ đi được rồi!
Thiết Mộc Chân ôm lấy Bột Nhi Thiếp, nói:
- Này Bột Nhi Thiếp, em thật là tốt?
- Thôi đi! Em buồn ngủ rồi, vậy anh đi đi!
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Đi đâu bây giờ?
- Thì cứ đi tới chỗ hai phi tử mới của anh, người nào cũng được.
Thiết Mộc Chân ẵm lấy Bột Nhi Thiếp lên, rồi ném xuống giường có trải thảm len, nói:
- Anh hả, đêm nay thì không đi đâu cả! - Tiếp đó là những chuỗi cười hết sức vui vẻ .
Sáng sớm ngày hôm sau, Mông Lực Khắc đứng chờ bên ngoài chiếc lều riêng của Bột Nhi Thiếp. Thiết Mộc Chân từ trong bước ra.
Mông Lực Khắc bèn bước tới nói:
- Thưa Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân giật mình, hỏi:
- Sẽ xuất binh ngay bây giờ, vậy Mông Lực Khắc phụ thân có chuyện gì?
Mông Lực Khắc nói:
- Thưa Khả Hãn, thằng con Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất của tôi đang tiến hành thỉnh thị với trời xanh về việc xuất binh của Khả Hãn. Nó bảo ý của trời xanh... Nhưng tốt nhất Khả Hãn nên đến đấy mà xem.
- À, thế hả? Để ta đi xem - Thiết Mộc Chân lộ sắc kém vui: "Gần đây thế lực của thủ lĩnh đạo Tát Mãn là Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất ngày càng lớn, lại thường lấy danh nghĩa "Trời xanh" để can dự vào việc quân chính

đại sự. Không rõ ngày hôm nay anh ta lại muốn "chỉ thị" điều gì, thực làm cho người ta bực bội quá. - Ông vừa đi vừa suy nghĩ.

Toán Na Khả Nhi đi theo hai bên bảo vệ Thiết Mộc Chân. Đám đông theo sự hướng dẫn của Mông Lực Khắc, đi đến chiếc lều riêng của Thông thiên vu.

Ánh sáng mặt trời ban mai đang chiếu rọi trên bãi đất trống. Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất đang cầu thần cầu thánh. Một đám đông đứng vây quanh để xem.

Số người của Thiết Mộc Chân và Mông Lực Khắc cũng bước vào. Khoát Khoát Xuất đang tập trung tinh thần, trong cổ họng phát ra những tiếng gầm hồng hộc, rồi nhảy tới trước mặt Thiết Mộc Chân nói qua giọng the thé:
- Thiết Mộc Chân, sao chưa chịu quì xuống để nghe lời chỉ dạy?
Thiết Mộc Chân hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng quì xuống.
Khoát Khoát Xuất vừa nhảy quanh Thiết Mộc Chân vừa cất giọng the thé hát:

Thiết Mộc Chân, đại Khả Hãn,
Suốt đời luôn ngưỡng mộ trời xanh.
Hôm nay xuất quân đi chinh chiến,
Đừng để vó ngựa đạp sương lạnh!

Nói dứt lời, Khoát Khoát Xuất lại nhảy chung quanh Thiết Mộc Chân.
Mông Lực Khắc cũng quì bên cạnh Thiết Mộc Chân, lên tiếng nhắc nhở:
- Thưa Khả Hãn, trời xanh lần này thông qua Khoát Khoát Xuất bảo cho ngài biết, vó ngựa không được đạp lên sương lạnh, vì như thế sẽ bất lợi cho toàn quân.
Khoát Khoát Xuất lại bắt đầu hát:

Mặt trời đúng ngọ sương sẽ khô,
Hắc kỳ phất phơ bay theo gió.

Lúc đó xuất binh may mắn nhất.
Hát khải hoàn ca đắc thắng trở về!

Khoát Khoát Xuất vừa đánh trống cầm tay, vừa nhảy tiếp rồi bỗng té ngã ra đất, bọt trắng trào ra hai khóe miệng.
Mông Lực Khắc nói:
- Thiên thần đã xuất rồi. Thưa Khả Hãn, vậy ngài nên làm theo lời dạy của trời xanh.
Thiết Mộc Chân đứng lên suy nghĩ rồi nói:
- Trời xanh đã bảo như vậy, thì ta chờ đúng ngọ sẽ ra quân.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Bốn (2)

Trên một đường núi, đại quân của bộ lạc Khắc Liệt đang kéo đi. Vương Hãn, Trác Hợp Cảm Bất và Tang Côn cùng so đầu ngựa bước đều. Trong khi đó, Trát Mộc Hợp, A Lặc Đàn, Đáp Lý Đài, Hốt Sát Nhi cũng so đầu ngựa đi thành hàng ngang.

Trên đồng cỏ Mông Cổ, các tướng của Thiết Mộc Chân gồm Tứ kiệt (Bát Nhi Truật, Mộc Hoa lê, Bát Nhi Hốt, Xích Thích Ôn); bốn người em (Cáp Tác Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Hợp Xích Ôn, Thiết Mộc Cách); bốn dũng sĩ (cũng gọi là Tứ Cẩu, gồm: Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Giã Biệt, Hốt Tất Lai); bốn con trai (Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi); bốn người con nuôi (Thất Cát Hốt Thốc Hốt, Bát Nhi Hốt, Khúc Xuất, Khoát Khoát Xuất) cùng chỉ huy quân đội tiến binh (Bát Nhi Hốt vừa là một trong Tứ kiệt, mà cũng là một trong bốn người con nuôi).

Thiết Mộc Chân và hai thứ phi là Dã Toại, Dã Tốc Can cùng ngồi trên xe đại trướng.

Mùa thu năm 1202, liên quân của bộ lạc Mông Cổ và bộ lạc Khắc Liệt, mở cuộc tấn công vào một đại quốc ở phía tây là Nải Man. Đôi bên mở chiến trường tại vùng đồng bằng sông Baidarid.

Tiếng hò reo sát phạt, tiếng vó ngựa nện trên mặt đất, tiếng đao thương va chạm vào nhau, tiếng tên bay vèo vèo đã chấm dứt. Trên chiến trường trở nên phẳng lặng. Mặt trời chiều bắt đầu lặn xuống phía tây, màn đêm đã bắt đầu xuất hiện.

Ba doanh trại lớn của Vương Hãn, Thiết Mộc Chân và Nải Man cùng đứng chong mặt với nhau, đèn đuốc sáng choang, tiếng tù và thổi liên hồi, bóng người di động liên tục.

Tại đại bản doanh của Nải Man được xây hào lũy chặt chẽ. Lão tướng của Nải Man là Tát Bốc Thích Hắc dẫn Thoát Hắc Thoát A và Hốt Đô cùng đi tuần trong doanh trại.

Một binh sĩ bước tới báo:
- Thưa, có thái tử Khuất Xuất Luật đến!
Khuất Xuất Luật dẫn theo mười mấy tên thân binh cùng đi tới, đôi bên cùng thi lễ. Tát Bốc Thích Hắc nói:
- Xin mời thái tử điện hạ vào đại trướng cùng nói chuyện.
Khuất Xuất Luật đáp:
- Không cần, Thái Vương Hãn cha ta bảo ta tới đây để quan sát tình hình địch.
Tát Bốc Thích Hắc tươi cười nói:
- Chắc là Thái Vương Hãn không an tâm chứ gì?
- Không phải thế, tướng quân Tát Bốc Thích Hắc là một đại tướng có nhiều mưu lược, có đầy đủ tinh thần dũng cảm của bộ lạc Nải Man ta kia mà. Phụ Hãn phái ta tới đây chỉ để trợ giúp cho ông mà thôi.
- Được rồi, Thoát Hắc Thoát A đây nguyên là thủ lĩnh của bộ lạc Miệt Nhi Khất, còn vị này là con trai của ông ấy tên gọi Hốt Đô - Tát Bốc Thích Hắc giới thiệu hai cha con Thoát Hắc Thoát A với thái tử Khuất Xuất Luật - Họ đều là đối thủ trong nhiều năm qua của Vương Hãn và Thiết Mộc Chân, vậy xin để họ nói rõ tình hình cho thái tử nghe.
Khuất Xuất Luật nói:
- Xin mời!
Thoát Hắc Thoát A giới thiệu tình hình chiến sự:
- Lúc ban ngày liên quân của Thiết Mộc Chân và Vương Hãn từng phát động

một cuộc tấn công vào trận địa của bộ lạc Nải Man ta, trong khi tướng quân Tát Bốc Thích Hắc đã chiếm địa hình có lợi, rồi dùng loạn tiễn và đã đẩy lui được họ. Theo tôi nghĩ trận tấn công đó của Thiết Mộc Chân là muốn thăm dò hư thực của quân ta và đoán ngày mai này chắc chắn sẽ bùng nổ một trận đại chiến hoặc một trận ác chiến.
Khuất Xuất Luật to tiếng cười ha hả, nói:
- Hai cha con của ông đúng là bại tướng dưới tay của Thiết Mộc, nên gần như nói tới Thiết Mộc Chân là sợ hãi! Hả hả!...
Khuất Xuất Luật tiếp tục đi về phía trước, đưa mắt quan sát hai doanh trại của đối phương với một thái độ xem thường.
Hốt Đô nói nhỏ với Thoát Hắc Thoát A:
- Thưa phụ thân, Thái Vương Hãn có một người con trai tự cao tự đại không xem ai ra gì như thế này, chắc là ngày mất nước của bộ lạc Nải Man không xa. Như vậy, hai cha con chúng ta cũng sắp đi vào bước đường cùng rồi!
Thoát Hắc Thoát A thở dài, nói:
- Vương Hãn đang đóng đối diện chúng ta đây, nay cũng không còn là một anh hùng trong thảo nguyên này nữa. Như vậy, số phận của chúng ta phải xem con dê núi già đó và con lạc đà non ngạo mạn kia, ai đút cổ vào tròng trước?
Gần như cùng một lúc đó, bên trong đại trướng của Vương Hãn, thì Vương Hãn, Trát Hợp Cảm Bất và Tang Côn đang đọc kinh tối. Sau khi ba người cùng đứng lên, đôi mày của Vương hãn nhướng cao, nhìn thẳng vào Trát Mộc Hợp với một thái độ không tin tưởng, nói:
- Vừa rồi ông nói gì?
Trát Mộc Hợp đáp:
- Tôi nói trong trận đánh hồi sáng này, rõ ràng là quân đội chúng ta chiếm được thế áp đảo, nhưng tại sao Thiết Mộc Chân bỗng lại ra lịnh ngưng cuộc tấn công? Vậy ngài cảm thấy bất ngờ không?
Vương Hãn không đồng ý, nói:
- Ông mà biết cái gì? Tát Bốc Thích Hắc là một kiện tướng của bộ lạc Nải Man, không thăm dò sự hư thực của ông ta thì làm sao có thể mở cuộc tấn công vào tối nay?
Trát Mộc Hợp cười to nói:
- Ngài quả nhiên bị cái kế hoãn binh của Thiết Mộc Chân mê hoặc rồi!
Vương Hãn lấy làm lạ, hỏi:
- Hả? - Ông ta đưa mắt nhìn Đáp Lý Đài, A Lặc Đàn và Hốt Sát Nhi.
Trát Mộc Hợp nói tiếp:
- Xem ra ngài còn chưa biết việc Thiết Mộc Chân đã nhiều lần phái người qua lại để cấu kết với Thái Dương Hãn!
Vương Hãn ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?
Tang Côn bán tín bán nghi, hỏi:
- Hả? Bộ có chuyện như thế sao?
Đáp Lý Hốt Đài thở dài.
Trát Hợp Cảm Bất không tin có chuyện như vậy, nói:
- Không đúng! Thiết Mộc Chân không bao giờ làm chuyện đó!
Trát Mộc Hợp nói:
- Anh ta có làm! Bộ lạc Nải Man là kẻ thù truyền kiếp nằm sát bên cạnh ngài còn Thiết Mộc Chân thì mở cuộc viễn chinh vượt qua bộ lạc Khắc Liệt. Nếu đánh thắng được Thái Dương Hãn thì người được lợi chính là các ngài.
Trát Hợp Cảm Bất phản đối:
- Giữa chúng tôi đã liên hợp tác chiến nhiều lần, được lợi nhiều hay ít cũng không nói lên được điều gì.
- Nhưng, Thiết Mộc Chân muốn liên hợp với bộ lạc Nải Man để chiến thắng các ngài và sự thắng lợi đó là thuộc về Thiết Mộc Chân!
Trong thời Chiến Quốc chính sách "giao hảo với nước xa để tấn công nước gần" chẳng phải cũng có ý nghĩa như thế sao? Vậy điều đó có thể nói rõ cái gì không? - Trát Mộc Hợp hỏi vặn lại.
Tang Côn vuốt đầu suy nghĩ, nói:
- Thưa phụ vương, lời nói của Trát Mộc Hợp là có lý.
Đôi mắt của Vương Hãn nhìn thẳng vào Trát Mộc Hợp, trong khi đôi mắt của Trát Mộc Hợp cũng nhìn thẳng vào Vương Hãn không hề chớp. Vương Hãn nói qua giọng khinh bỉ:
- Này Trác Mộc Hợp, có Thượng đế làm chứng, ông và Thiết Mộc Chân đã ba lần kết bái an đáp và chính ông cũng nhiều lần đối địch với Thiết Mộc Chân, trong khi đó thì Thiết Mộc Chân đối với ông lại luôn tỏ ra trọn tình trọn nghĩa. Vậy tại sao mãi cho tới bây giờ ông vẫn còn bịa đặt chuyện này chuyện nọ để làm tổn thương đến Thiết Mộc Chân, chả lẽ lòng dạ của ông lại là thứ lòng dạ gì? Bộ ông không sợ Thượng đế trừng phạt hay sao?
Trát Mộc Hợp ngửa mặt lên trời thở dài, nói:
- Ôi! Thật là đáng tiếc! Đáng tiếc! Được rồi, tôi sẽ không nói nữa, thưa ngài... Được rồi, được rồi, tôi sẽ không nói nữa! - Trát Mộc Hợp quay lưng bước ra khỏi đại trướng.
Tang Côn lên tiếng nhắc nhở cha.
- Thưa phụ vương nên suy nghĩ kỹ.
Trát Mộc Hợp khi bức ra tới cửa lều thì quay lại nói:
- Thưa Vương Hãn, lời nói của tôi đối với ngài cũng như tiếng hót của con chim bách linh, bất cứ mùa đông hay mùa hè nó vẫn luôn luôn sống tại phương bắc, còn người an đáp Thiết Mộc Chân của tôi đối với ngài, cũng như loài chim Cáo Thiên, cứ đến mùa đông thì nó bỏ miền bắc bay xuống

miền nam! - Nói dứt lời ông ta tiếp tục bước đi.
- Đứng lại! Câu nói của ông là có ý nghĩa gì? - Vương Hãn ra lệnh cho Trác Mộc Hợp phải nói rõ ý kiến của mình.
Trát Mộc Hợp quay lại, nói:
- Nói như vậy mà ngài chưa hiểu hay sao? Trát Mộc Hợp tôi dù chết hay sống, dù vinh hay nhục, luôn luôn vẫn dựa vào Vương Hãn ngài. Trong khi đó một trở lực lớn đối với việc xưng bá trên vùng thảo nguyên của Thiết Mộc Chân, lại chính là ngài! Ngài nên suy nghĩ cho kỹ, trong trường hợp đó ngài tin ai hơn ai?
Trát Mộc Hợp bỏ đi. Vương Hãn ngồi im suy nghĩ một lúc lâu rồi kêu lên:
- Chúa ơi!
Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Thưa Vương huynh, ngài chớ nên tin lời của Trát Mộc Hợp một cách dễ dàng.
Nhưng Tang Côn thì lại nói:
- Nhưng cũng không thể quá tin ở Thiết Mộc Chân!
- Ôi! Nói cho cùng thì Thiết Mộc Chân không phải là người chân thành như cha của ông ta là Dã Tốc Cai - Vương Hãn đưa tay lên làm dấu thánh giá trước ngực - Cầu mong cho linh hồn người an đáp tốt Dã tốc Cai được an lành trên trời!
- Thưa phụ vương, vậy chi bằng chúng ta nên liên hợp ngay với người Nải Man để tiêu diệt Thiết Mộc Chân!
Tang Côn có ý đồ muốn thừa cơ hội này tiêu diệt Thiết Mộc Chân để xưng bá trên vùng thảo nguyên.
Trát Hợp Cảm Bất kiên quyết phản đối hành động bội tín như thế, nói:
- Thưa Vương huynh chúng ta không thể làm như vậy được!
- Ta hiểu, làm như vậy chính là vi phạm lời dạy của Chúa!
Tang Côn và Trát Hợp Cảm Bất cùng đồng thanh hỏi:
- Nếu vậy là ngài muốn...
Vương Hãn đáp:
- Chúng ta rút ra khỏi chiến trường, để cho Thiết Mộc Chân giảng hòa với người Nải Man cũng được, mà đánh nhau với người Nải Man cũng được, còn chúng ta thì không cần can dự vào chuyện này nữa!
Tang Côn trong lòng không muốn giải quyết như vậy, bèn lên tiếng gọi:
- Thưa phụ vương!
Trong khi đó, Trát Hợp Cảm Bất cho rằng làm như thế có nghĩa là bội tín với Thiết Mộc Chân, nên cũng buột miệng gọi:
- Thưa Vương huynh!
Vương Hãn không cần chú ý sự phản đối của những người chung quanh, nói một cách dứt khoát:

- Xuống lệnh cho toàn quân đừng dập tắt lửa và tất cả đều rút lui. Nếu chậm thì không còn kịp nữa!
Trát Hợp Cảm Bất thở dài, nói:
- Thôi, cũng được!
Sáng sớm ngày hôm sau, doanh trại quân đội của Thiết Mộc Chân hàng ngũ chỉnh tề, các tướng sĩ đang chuẩn bị xuất chiến.
Một phi mã từ doanh trại của Vương Hãn chạy bay trở về. Dã Lặc Miệt nhảy xuống ngựa lên tiếng báo cáo:
- Thưa Khả Hãn, tại doanh trại của Vương Hãn tuy vẫn còn đốt lửa, nhưng không còn một bóng người!
Thiết Mộc Chân không tin ở hai lỗ tai của mình, hỏi:
- Tại sao lại như thế được? Trong doanh trại của Vương Hãn vẫn còn tiếng trống đánh kia mà!
Dã Lặc miệt đáp:
- Đó là những con dê núi được buộc vào trống gây thành âm thanh!
Thiết Mộc Chân thúc ngựa chạy bay đi. Bốn người em trai và Tứ kiệt cũng thúc ngựa chạy theo.
Sau khi Thiết Mộc Chân chạy tới doanh trại của Vương Hãn, thấy từng đống lửa một vẫn còn cháy bùng giữa sương sớm. Số người của Thiết Mộc Chân đi quanh doanh trại trống trơn, tinh thần đều tỏ ra hết sức căng thẳng.
Cáp Tát Nhi tức giận nói:
- Vương Hãn tự rút quân một mình, há chẳng phải xô chúng ta vào lửa hay sao?
Bát Nhi Truật cũng tức giận nói:
- Đó là họ muốn dùng chúng ta làm vật hy sinh!
Biệt Lặc Cổ Đài kêu lên:
- Đây chính là một sự bán đứng chúng ta hết sức vô liêm sỉ! Thưa Khả Hãn, chúng ta hãy đuổi theo bắt sống lão già đó lại!
Thiết Mộc Chân quát:
- Đừng có ồn nữa!
Mộc Hoa Lê lên tiếng nhắc nhở:
- Thưa Khả Hãn, Vương Hãn rút hết quân, làm cho sườn phía trái của chúng ta trống không, phơi bày ra trước mặt người Nải Man. Nếu họ kéo quân đánh thốc vào, thì quân ta sẽ lâm vào cảnh có thể bị họ cắt đứt ra làm đôi.
Thiết Mộc Chân quả quyết ra lệnh:
- Tức khắc vượt đồng bằng qua sông A Lặc Đài, tiến xuống phía Nam.
Tại doanh trại của bộ lạc Nải Man, các tướng soái sau khi nghe tin Vương Hãn và Thiết Mộc Chân đã lần lượt triệt thoái, thì Khuất Xuất Luật cười to ha hả nói:
- Đó chính là Thiết Mộc Chân mà người Miệt Nhi Khất vừa nghe nói tới là

đã sợ hãi đó sao? Đôi bên chưa chính thức giao phong thì họ đã cụp đuôi bỏ chạy rồi - ông ta khoát một tay lên nói tiếp - Vậy hãy xuất kích toàn diện cho ta!
- Chậm đã! - Tát Bốc Thích Hắc nói tiếp - Binh lực của chúng ta chỉ có thể đánh vào một cánh quân yếu trong hai cánh quân đó, vậy chúng ta hãy truy đuổi theo Vương Hãn! - Không cần chờ ai có ý kiến khác ông ta liền thúc ngựa và dẫn quân theo Vương Hãn.
Khuất Xuất Luật giận dữ, gầm to:
- Nhà ngươi?! Bộ nhà ngươi thả cho Thiết Mộc Chân chạy thoát hay sao? - Ông ta cưỡi ngựa đi trên đỉnh núi để theo dõi.
Mặt trời đã sắp lặn, trung quân của Thiết Mộc Chân đã triệt thoái. Tốc Bất Đài sau khi đuổi theo kịp Thiết Mộc Chân, liền báo Thưa Khả Hãn, người Nải Man đang truy kích quân đội của Vương Hãn, hiện giờ ở phía sau lưng ta không có quân địch.
Thiết Mộc Chân thở phào, nói:
- A, vậy hãy ra lịnh cho Tứ kiệt, cho bốn người em trai của ta, cho Tứ dũng, cho bốn đứa con của ta, cho bốn người con nuôi của mẹ ta, xây ngay Cổ Liệt Diên hạ trại tại chỗ.
Dã Toại và Dã Tốc Can cũng xuống xe, đi tới bên cạnh Thiết Mộc Chân nói:
- Thưa Khả Hãn, tại sao ngài vẫn còn ngồi trên lưng ngựa vậy?
Thiết Mộc Chân từ trong sự suy nghĩ bừng tỉnh ra, nói:
- Như vậy, Vương Hãn không phải đơn độc giảng hòa với người Nải Man, tức họ không có bán đứng chúng ta.
Thiết Mộc Chân nhảy xuống ngựa, một người Na Khả Nhi bước tới cầm lấy sợi cương ngựa. Thiết Mộc Chân lại tự đặt câu hỏi cho mình:
"Thế tại sao ông ta không nói gì hết mà lại đơn độc rút quân?".
Dã Toại nói:
- Vậy có lẽ ông ta sợ bị bán đứng nên mới bỏ chạy giữa đêm khuya như vậy chăng?
Thiết Một Chân chỉ vào Dã Toại nói:
- Trát Mộc Hợp! đúng rồi, nhất định là Trát Mộc Hợp. Ngoài ra còn có những người không muốn cho chúng ta chiến thắng như A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi và Đáp Lý Đài. Chắc chắn họ đã thuyết phục Vương Hãn rút quân - Ông híp đôi mắt lại và cắn chặt hai hàm răng nói tiếp - Ta nói trước là ta chỉ tha thứ cho chúng một lần thôi và không tha thứ cho chúng lần thứ hai nữa!
Đêm đã khuya, các tướng sĩ tại trung quân của Thiết Mộc Chân vẫn còn đang đi tuần tiễu.
Thiết Mộc Chân vừa mới ngủ không bao lâu, bỗng thức dậy khoác áo hối hả bước ra ngoài. Trát Hợp Cảm Bất mất cả khôi giáp, dẫn theo một số thân bình quần áo rách nát đang đứng trước cửa lều. Trát Hợp Cảm Bất nói to qua

giọng đau đớn:
- Bớ Thiết Mộc Chân, Vương huynh của tôi lâm nguy rồi!
Thiết Mộc Chân vội vàng hỏi:
- Phụ Hãn làm sao rồi?
Trát Hợp Cảm Bất đáp:
- Ông ấy nghe theo lời xúi bẩy của Trát Mộc Hợp, quả là chuyện hết sức không nên. Trát Mộc Hợp bảo ngài đã cấu kết với bộ lạc Nải Man để tiêu diệt ông ấy, cho nên ông ấy mới hoảng hốt rút lui. Không ngờ đại quân vừa mới kéo tới bờ sông Ỷ Đắc Nhĩ thì bị người Nải Man đuổi kịp, đoạt đi tất cả toàn bộ tài sản, đồng thời, lại bắt hết gia đình và toàn thể người thân trong gia tộc. Ngay đến vợ của Tang Côn cũng lọt vào tay của Tát Bốc Thích Hắc. Ca ca của tôi xem như thế cùng lực tận rồi!
Thiết Mộc Chân lên tiếng an ủi:
- Đừng quá sốt ruột, đừng quá cuống cuồng, còn có tôi đây mà!
Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Người Nải Man vẫn còn truy đuổi không buông tha. Này, Thiết Mộc Chân, bây giờ tôi phải mặt chai mày đá tìm tới đây xin ông cứu giúp. Xin ông hãy phái ngay Tứ kiệt dẫn binh tới cứu chúng tôi. Nếu chậm trễ, thì bộ lạc Khắc Liệt sẽ bị chúng giết chết hết!
Thiết Mộc Chân lập tức quay sang Nạp Nha A, nói:
- Này, Nạp Nha A, nhà ngươi hãy lập tức cùng Bát Nhi Truật, Mộc Hoa Lê, Xích Thích Ôn và Bát Nhi Hốt dẫn quân bản bộ đi theo Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc để cứu nguy cho Phụ Hãn!
Trời vừa hừng sáng, bốn người em trai, bốn người con nuôi vội vã kéo tới trước đại trướng của Thiết Mộc Chân lên tiếng hỏi Dã Toại và Dã Tốc Can đang rửa mặt chải tóc:
- Khả Hãn đâu rồi?
Dã Tốc Can đáp:
- Khả Hãn đã cùng Nạp Nha A lên núi quần ngựa rồi.
Cáp Tát Nhi giận dữ nói:
- Anh ấy trông có vẻ còn an nhàn quá đấy!
Tất cả mọi người đều hối hả bước ra khỏi đại trướng, nhìn thấy Thiết Mộc Chân và Nạp Nha A trên núi, bèn thúc ngựa chạy bay lên đó.
Thiết Mộc Chân phấn khởi nhảy xuống khỏi lưng ngựa, hỏi:
- Các ngươi thế nào? Người Nải Man đã kéo hết binh sĩ đi đánh Vương Hãn vậy chúng ta không cần gấp gáp mà hãy trở về uống trà sữa ngựa đã rồi mới khởi hành.
Truật Xích bước tới, nói:
- Thưa phụ thân, tại sao cha lại phái Tứ kiệt đi giúp Vương Hãn, một con người đã bội tín với chúng ta?

Cáp Tát Nhi nói:
- Con sói già rụng cả răng đó, nếu bị người Nải Man lột da thì cũng được, tại sao anh lại phái quân đi cứu ông ta làm gì?
Sát Hợp Đài cũng tức giận nói:
- Việc ông ta gặp nạn chính là việc tự làm tự chịu, chính là sự báo ứng của một kẻ phản phúc vô thường!
Thiết Mộc Chân vẫn giữ thái độ bình tỉnh, hỏi:
- Này, Oa Khoát Đài, theo con thấy sao?
Oa Khoát Đài suy nghĩ một lúc đáp:
- Con cảm thấy Vương Hãn thu nạp những người Mông Cổ phản bội lại cha, như vậy chính ông ta là người không đáng tin cậy, ít nhất ông ta không xứng đáng là người bạn liên minh sáng suốt. Cùng sống chung với những người như thế cần phải hết sức thận trọng!
Thiết Mộc Chân tươi cười, nói:
- Những lời nói của các ngươi đều có lý cả. Nhưng ta không đủ sức mạnh để đối phó cùng một lúc với rất nhiều kẻ thù. Trên thực tế, nếu chúng ta không liên minh với Vương Hãn thì chúng ta từ lâu đã bị Trát Mộc Hợp, Tháp Lý Hốt Đài hoặc bị người Tháp Tháp Nhi, người Miệt Nhi Khất tiêu diệt rồi!
Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Đó là sự thật, nhưng con người của Vương Hãn đúng như Oa Khoát Đài vừa nói, là người không thể tin cậy.
Thiết Mộc Chân tươi cười. Ông ta thở ra một hơi dài, nói:
- Đúng thế, chúng ta dùng đức để báo oán không phải có mục đích thu được tài vật, thu được nô lệ, thậm chí cũng không phải nhằm hâm nóng lại cái tình phụ tử, mà chỉ là tạm thời giảm bớt đi một kẻ thù hung hãn!
Một con đại bàng đang bay cao vút trên bầu trời. Thiết Mộc Chân ngửa mặt nhìn theo con chim đại bàng đang bay cao đó.
Cáp Tát Nhi bực tức nói:
- Bây giờ anh đã thấy rõ kết quả của tất cả những sự cố gắng đó và cũng đã đến lúc anh muốn hối hận cũng không còn được nữa! - Nói dứt lời, anh ta giận dữ bỏ đi.

Hắc Lâm là vương đình của bộ lạc Khắc Liệt. Vương Hãn bày một bữa tiệc thịnh soạn để chiêu đãi Thiết Mộc Chân và nhóm Tứ Kiệt của Mộc Hoa Lê.

Trát Hợp Cảm Bất, Tang Côn, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn. A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi, Đáp Lý Đài và Trát Mộc Hợp cũng có mặt.

Những dải lụa màu bay phất phơ. Tiếng trống tiếng nhạc inh ỏi, những ca sĩ mặc tình hát xướng, những vũ nữ mặc tình nhảy múa.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Bốn (3)

Một toán cô gái tay bưng từng mâm châu báu, lụa là, cung tên, bảo đao và một toán đàn ông dẫn theo chín con ngựa quí bước ra. Vương Hãn ra hiệu cho ban nhạc, cho những toán ca vũ ngưng lại, rồi với một sắc mặt xúc động, to tiếng nói:
- Tuân theo ý Chúa, Thiết Mộc Chân đã giúp ta tập hợp bá tánh đang phân tán và từ trong tay người Nải Man đoạt lại Hắc Lâm, cứu vãn cho bộ lạc Khắc Liệt đang sắp bị diệt vong. Những thứ châu báu và những con ngựa quí này, được xem như là tấc lòng của ta đó!
Thiết Mộc Chân đứng lên nói:
- Phụ vương là an đáp của phụ thân tôi, cũng tức là phụ thân của tôi rồi, vậy có lý nào người con mà lại nhận lấy những quà biếu của cha như thế được?
Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Này Thiết Mộc Chân, đây là tấm lòng của Vương huynh, vậy ông không nên từ chối!
Thiết Mộc Chân cười đáp:
- Được! Được! Tôi xin nhận lấy! - Ông bưng chén rượu lên nói tiếp - Vậy tôi xin mượn rượu sữa ngựa thơm ngon của chủ nhà, để đa tạ ý tốt của chủ nhà!
Mọi người cùng uống cạn chén rượu trên tay.
Thiết Mộc Chân rời chỗ ngồi bước đến trước mặt nhóm người của A Lặc Đàn, nói:
- Thưa A Lặc Đàn bá phụ, thưa Hốt Sát Nhi ca ca, thưa Đáp Lý Đài thúc thúc, chúng ta xa nhau đã lâu rồi! - Ba người cùng đứng lên với thái độ hết sức lúng túng. Thiết Mộc Chân nói tiếp - Các vị sống chung với tôi hay là sống chung với phụ vương của tôi thì cũng vậy thôi. Tôi mong các vị đồng tâm hiệp lực để giúp đỡ cho phụ Hãn! Chính vì việc đó, nay tôi xin dâng lên các vị một chén rượu nầy.
Bốn người cùng uống cạn bốn chén rượu đang bưng.
Thiết Mộc Chân bước tới trước mặt Trát Mộc Hợp nói:
- Này Trát Mộc Hợp, bây giờ thì chúng ta đã bắt tay vui vẻ trở lại rồi!
Trát Mộc Hợp tươi cười rất tự nhiên, nói:
- Thời gian trôi qua thật nhanh, đến nay ngọn gió đồng cỏ đã thổi làm cho da

mặt của chúng ta đều có nếp nhăn cả rồi!
Thiết Mộc Chân thở dài nói:
- Phải đấy! Anh còn nhớ hình ảnh lần đầu tiên chúng mình mới gặp nhau tại bờ sông Onon hay không?
Trát Mộc Hợp đáp:
- Tại sao không nhớ? Chúng ta đã cùng nhau vun lên một mô đất nhỏ, rồi bẻ cỏ cắm vào đấy để bắt đầu kết giao làm an đáp. Lúc bấy giờ tình bạn giữa chúng ta thật là thuần khiết và thiết tha biết bao nhiêu!
- Người an đáp tốt của tôi ơi! Vậy chúng ta hãy trở về khởi điểm đó để làm lại từ đầu!
- Những mong thời gian có thể quay ngược trở lại!
Những người tôi tớ bước ra rót rượu, hai người cùng cạn chén và gần như cùng uống cạn một lúc.
Khi Thiết Mộc Chân bước tới trước mặt người huynh đệ của Vương Hãn, thì nhìn thấy Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Anh ấy là Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, hàng tướng của người Miệt Nhi Khất. Khi bộ lạc Nải Man tấn công, tất cả những người Miệt Nhi Khất khác đều chạy trốn, chỉ có anh ta ở lại. Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn nói.
- Tôi rất ngưỡng mộ uy danh của Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân hỏi vặn lại một cách không khách sáo:
- Tức kể cả người Miệt Nhi Khất bắt vợ tôi mang đi chứ?
Thiết Mộc Chân bước tới gần Vương Hãn ngồi xuống, rõ ràng
Vương Hãn đã bắt đầu say, thở dài nói:
- Này Thiết Mộc Chân, con hãy an tâm, nếu có miệng của những kẻ ác độc như miệng rắn, tìm cách ly gián và gây bất hòa đối với tình bạn giữa chúng ta, thì tôi sẽ không bao giờ bị mắc bẫy của chúng nữa. Gặp những trường hợp đó, thì giữa ngươi và ta cần phải gặp mặt nhau để nói rõ sự việc, để tuyệt đối trừ đi căn nguyên của tai họa, xóa bỏ tất cả mọi sự hiểu lầm!
Thiết Mộc Chân nói:
- Phụ vương có thể làm được như vậy là tốt nhất!
Vương Hãn nói:
- Ta đã già rồi, sắp bị Chúa triệu về Thiên Đường rồi. Sẽ có một
ngày nào đó ta sẽ dựa lưng vào núi cao, gối đầu lên cỏ khô và thi thể bị vứt bỏ trong núi như một thứ đồ vật phế thải!
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên, kêu lên:
- Thưa phụ vương!
Hai khóe mắt của Vương Hãn trào lệ, nói tiếp:
- Đến chừng đó thì bá tánh của ta sẽ như một đàn chim tan bầy, vậy ta biết giao họ lại cho ai? Em trai ta ư? Nó có thể là người tốt đấy, nhưng tài năng của nó, xin Chúa khoan dung cho con, tài năng của nó thì không xứng đáng

là một Vương Hãn của bộ lạc Khắc Liệt. Một nét buồn thoáng hiện trên sắc mặt của Trát Hợp Cảm Bất. Vương Hãn nói tiếp:
- Còn con trai ta ư? Xin đa tạ Chúa đã ban ân cho ta, giúp ta có một người con trai như Tang Côn. Nhưng, mặc dù nó có danh nghĩa là "tướng quân", nhưng trong lòng nó lại không có thao lược, nên cũng không thể trao cho nó một trách nhiệm lớn.
Một nét buồn cũng thoáng hiện trên sắc mặt của Tang Côn, Vương Hãn đứng lên nói tiếp:
- Bây giờ ta xin tuyên bố lập Thiết Mộc Chân làm huynh trưởng của Tang Côn! Ta có hai đứa con trai như vầy, thì sẽ không còn lo nghĩ gì đối với mọi việc sau này nữa!
Ông ta không cần nhìn xem sự phản ứng đầy kinh ngạc của đám đông, vẫn tiếp tục đứng yên nói lớn:
- Mau lại đây, Tang Côn và Thiết Mộc Chân, ta phải hướng về chúa Gia Tô của ta, phải dựa vào tập quán cửa người Mông Cổ, quay mặt về hướng mặt Trời để cùng Thiết Mộc Chân tuyên thệ phụ tử một lần nữa!
Đám đông đều đứng dậy!
Vương Hãn, Tang Côn, Thiết Mộc Chân cùng bước ra phía ngoài, quì xuống, tuyên thệ trước trời cao:
- Trời xanh ở trên cao, có các vị thần linh chứng giám...
Vương Hãn tỏ ra hết sức thành khẩn, nói tiếp:
- Tôi là Thoát Oát Lân!
Thiết Mộc Chân cũng nói theo lý trí của mình:
- Tôi là Thiết Mộc Chân!
Tang Côn nói một cách rất miễn cưỡng:
- Tôi là Tang Côn!
Ba người đồng thanh nói:
- Xin tuyên thệ một lần nữa về mối quan hệ cha con!
Vương Hãn nói:
- Từ nay trở về sau khi tác chiến với quân địch thì cùng nhau xuất chinh một lượt.
Thiết Mộc Chân nói:
- Khi đi săn bắt loài thú giảo hoạt, thì sẽ cùng đi săn một lúc!
Tang Côn nói:
- Có phúc cùng san sẻ, hoạn nạn cùng chịu chung!
Vương Hãn nói:
- Nếu có một người ác độc nào ly gián, thì chúng ta nhất định phải gặp mặt nhau để tìm hiểu cho rõ sự thật.
Thiết Mộc Chân nói:
- Xoá bỏ mọi sự hiểu lầm, để tạo sự tín nhiệm giữa nhau.

Ba ngươi đồng thanh nói:
- Tương thân tương ái, vững bền như trời đất!
Vương Hãn nói:
- A men!
Thiết Mộc Chân nói:
- Trời cao và thần thánh xin cùng chứng giám!
Ba người cùng dập đầu lạy.
Hốt Sát Nhi đang đứng trong đám đông nói nhỏ với Trát Mộc Hợp:
- Tình cảm tương thân tương ái của người ta bền vững như trời đất rồi!
Trát Mộc Hợp cười nhạt, đáp:
- Hãy xem sắc mặt buồn thiu của Tang Côn kia, thì anh hãy yên tâm chịu khó chờ xem một trận phong ba bão táp sắp xảy đến!
Đêm hôm đó, Thiết Mộc Chân và Tứ kiệt ngủ lại Hắc Lâm.
Bên trong gian đại trướng của Thiết Mộc Chân, Tứ kiệt và Thiết Mộc Chân đang bàn bạc những việc đã diễn ra trong ngày.
Bát Nhi Hốt tỏ ý hoài nghi nói:
- Việc Vương Hãn tiến hành minh thệ về mối cha con một lần nữa là có ý nghĩa gì? Phải chăng ông ấy làm như thế tức là muốn giao hết bộ lạc Khắc Liệt cho Hãn huynh?
Xích Thích Ôn nói một cách khẳng định:
- Đúng là có ý nghĩa như thế. Không phải ông ấy đã bảo là mình không hài lòng đối với người anh em cũng như đối với đứa con trai đó sao?
Bát Nhi Truật không đồng ý, nói:
- Theo tôi thì ông ấy đã uống quá nhiều rượu sữa ngựa.
Xích Thích Ôn hỏi:
- Có phải anh lo sáng sớm ngày mai này khi ông ta thức dậy, thì quên hết tất cả những lời đã nói ư?
Mộc Hoa Lê cũng tỏ ra lo ngại, nói:
- Tôi luôn thấy lo ngại về những lời nói của Vương Hãn sẽ gây nên một ý thức đối địch giữa chú cháu Tang Côn và Vương Hãn.
- Muốn đánh nhau ư? Chúng ta đâu có sợ hắn! - Xích Thích Ôn hoàn toàn không xem cha con của Vương Hãn ra gì.
Mộc Hoa Lê nói:
- Nhưng hiện nay chưa đến lúc chúng ta phải đọ sức với bộ lạc Khắc Liệt.
Thiết Mộc Chân như đang suy nghĩ gì, nói:
- Phải đấy! chúng ta cần sớm ổn định con ngựa con háo đá Tang Côn.
Trận mưa tuyết đầu mùa đã phủ trắng khu vực đóng doanh trại của Thiết Mộc Chân.
Bốn người gồm Vương Hãn, Thiết Mộc Chân, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, Nạp Nha A cùng cưỡi ngựa đi săn trở về. Vương Hãn cười nói:

- Ôi chao! Trận đỗ tuyết này không phải nhỏ, chắc là những con thỏ bị cóng chân hết chạy nổi rồi.
Vừa lúc đó, có một con thỏ rừng hốt hoảng chạy băng ngang cánh đồng tuyết. Một kỵ mã đuổi theo giương cung bắn một phát, con thỏ rừng té quị trước đầu ngựa của Thiết Mộc Chân. Người ấy nhảy xuống ngựa chạy nhanh tới nhặt lấy con thỏ .
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn to tiếng gọi:
- Hốt Lan!
Người đó ngước mặt nhìn lên, thấy rõ đôi mắt to và sáng ngời, nói lớn:
- Phụ Thân đấy hả?
Đôi mắt của Thiết Mộc Chân bừng sáng lên.
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn lên tiếng quở trách:
- Bộ nhà ngươi không thấy Vương Hãn và Thiết Mộc Chân Khả Hãn đó sao? Tại sao chưa chịu tránh ra?
Hốt Lan bạo dạn đưa mắt nhìn Vương Hãn và Thiết Mộc Chân một lượt, sau đó mới xách con thỏ chạy trở về con ngựa của mình, để lại phía sau một chuỗi cười trong trẻo.
Vương Hãn nói:
- Này Thiết Mộc Chân, bây giờ hãy đến kim trướng của tôi để uống trà sữa nhé!
Thiết Mộc Chân im lặng không trả lời.
Nạp Nha A dùng cán roi ngựa khều nhẹ Thiết Mộc Chân, chừng đó ông ta mới giật mình, "ồ" một tiếng rồi nói:
- Hay là đến kim trướng của con ngồi chơi đi, vì Bột Nhi Thiếp có việc muốn thương lượng với phụ vương đấy!
- Như vậy cũng được, thì cứ đến kim trướng của con đi! - Số người của Vương Hãn cùng thúc ngựa đi về phía trước để đến kim trướng của Thiết Mộc Chân.
Hợp Đáp An dâng trà cho khách. Bột Nhi Thiếp đứng lên nói với Vương Hãn:
- Nghe đâu con gái của ngài là Thái Ngột Nhi Biệt Cơ còn chưa đính hôn, cho nên chúng tôi muốn cưới Thái Ngột Nhi cho con trai trưởng nam của chúng tôi là Truật Xích. Riêng con gái của chúng tôi là Khoát Chân Biệt Cơ năm nay cũng đã 18 tuổi rồi. Tôi bằng lòng gã nó cho con trai của Tang Côn là Thốc Tát Hợp, không rõ phụ vương có ý kiến thế nào?
- Đổi nhau để làm sui gia phải không? - Vương Hãn tươi cười nói tiếp - Cảm ơn Chúa! Ý nghĩ đó hay lắm, chuyện hôn nhân giữa Thái Ngột Nhi Biệt Cơ và Truật Xích ngay bây giờ ta có thể hứa, còn việc Thốc Tát Hợp vì nó là con trai trưởng của Tang Côn, vậy ta phải bàn qua với nó rồi mới có thể trả lời được.

Thiết Mộc Chân nói:
- Nếu vậy, chúng tôi sẽ phái Khoát Nhi Xích làm ông mai cùng đi với phụ vương trở về bên đó.
Vương Hãn tươi cười nói:
- Được! Tang Côn chắc chắn sẽ bằng lòng. Trao đổi để làm sui gia thì thân lại càng thân, tốt, quá tốt.
Khoát Nhi Xích cùng Vương Hãn trở về kim trướng của Vương Hãn. Khoát Nhi Xích chuyển đạt mỹ ý của vợ chồng Thiết Mộc Chân là muốn "trao đổi làm sui gia". Trong khi Vương Hãn không ngớt tán đồng, thì Tang Côn giận dữ nói:
- Tốt cái gì? Thiết Mộc Chân tính toán giỏi quá đấy! Con gái của anh ta gã sang đây, chờ cho con trai của tôi lớn làm Vương Hãn, thì nó có thể ngồi trên ghế cao tại phía nam của trung cung. Còn em gái của tôi gã cho Truật Xích thì sao? Truật Xích kể là cái quái gì?
Vương Hãn đưa mắt nhìn người đến cầu hôn là Khoát Nhi Xích một lượt, tỏ ý không vui nói với Tang Côn:
- Này Tang Côn, tại sao con lại ăn nói như thế? Truật Xích là con trưởng nam của Thiết Mộc Chân kia mà!
Tang Côn trả lời với một thái độ kiêu ngạo:
- Bộ con nói sai hay sao? Có ai không biết dòng máu trong người Truật Xích là dòng máu của người Miệt Nhi Khất?
- Tang Côn! Con không được nói bậy như thế! - Vương Hãn hết sức giận dữ.
Khoát Nhi Xích chỉ đằng hắng một tiếng.
Trong khi đó, Tang Côn lại nói mạnh mẽ hơn:
- Con không hề nói bậy! Sau này Thiết Mộc Chân tuyệt đối sẽ không truyền ngôi Khả Hãn lại cho Truật Xích đâu. Như vậy, công chúa của chúng ta gã sang đó sau này chỉ có thể ngồi ở phía bắc để làm thân thiếp, phục vụ người ta thôi. Trong khi đó thì cháu ngoại của Thiết Mộc Chân lại có thể trở thành Khả Hãn của bộ lạc Khắc Liệt. Cha thấy sự trao đổi đó có công bình hay không?
Vương Hãn lên tiếng phản bác:
- Lời đồn đãi mà hơi nào nói, người có ý xấu thì luôn tìm đủ cách để nói xấu người khác. Bột Nhi thiếp chỉ bị người Miệt Nhi Khất bắt đi có mấy tháng, còn Truật Xích thì được hạ sanh trên đường trở về, vậy nó làm sao là người mang dòng máu của Miệt Nhi Khất được?
Tang Côn cười nhạt nói:
- Được bây giờ cứ để cho ông mai này nói nghe thử, Truật Xích phải chăng là người có thể kế thừa ngôi vị Khả Hãn sau này?
Khoát Nhi Xích bình tĩnh trả lời:
- Theo tập quán của người Mông Cổ thì tất cả những người bà con gần đều

có thể chọn kế thừa ngôi vị Khả Hãn, cho nên dù Truật Xích là con trai cả cũng không hẳn đương nhiên được kế thừa ngôi vị Khả Hãn. Truật Xích cũng như các người anh em khác của anh ta, đều có thể được chọn để kế thừa ngôi vị Khả Hãn như nhau cả.
- Này Khoát Nhi Xích, miệng của ngươi nói nghe còn hay hơn cả tiếng hót của con chim bách linh nữa! - Tang Côn rõ ràng không vừa ý câu trả lời phân hai của Khoát Nhi Xích.
Vương Hãn lên tiếng nói với thái độ không hài lòng:
- Chuyện ai kế thừa ngôi vị Khả Hãn là chuyện sau, còn bây giờ là bàn về chuyện hôn nhân của con cái!
Tang Côn vẫn không chịu nhượng bộ, nói:
- Hôn nhân của con cái cha mẹ phải đứng ra làm chủ. Con trai của tôi không cần đến con gái của Thiết Mộc Chân đâu, còn việc phải chăng cha nhất định gã em gái của con cho Truật Xích, người mang dòng máu ngoại tộc là việc tôi không có quyền can dự vào - Nói xong, anh ta tức giận bỏ đi ra ngoài.
- Này Tang Côn! Này Tang côn! - Vương Hãn chỉ biết lắc đầu chứ không còn biết cách gì khác. Ông quay sang nói với Khoát Nhi Xích:
- Như ngươi đã thấy đó, vậy chuyện trao đổi làm sui gia xem như không thành rồi!

Gió bấc rít gào nơi đóng lều trại của Vương Hãn, tuyết trắng đã phủ kín cả trời đất.
Thiết Mộc Hợp, Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn mang theo một luồng gió lạnh chạy ập vào chiếc lều Mông Cổ của Đáp Lý Đài.
Trát Mộc Hợp phấn khởi nói:
- Này, Đáp Lý Đài thúc thúc, chú có biết không nào? Tang Côn đã tách rời Vương Hãn, đến xây dựng lều trại tại vùng Biệt Lý Khiếp Sa Đà rồi!
Đáp Lý Đài ngạc nhiên hỏi:
- Sao? Tại sao vậy?
Trát Mộc Hợp đáp:
- Giữa cha con họ đang gấu ó với nhau như hai con ngựa con cắn lộn đấy mà!
- Cơ hội này tuyệt đối không được bỏ qua... Mau!... Hãy đi ngay rồi sẽ nói! - Hốt Sát Nhi nôn nóng đến đổi không thể để mất giờ phút nào.
Trên một con đường nhỏ giữa hai khe núi, bọn họ đắc ý cười to ha hả.
A Lặc Đàn nói:
- Phen này thì vui nhộn đấy!
Trát Mộc Hợp chen vào:
- Không! Vui nhộn còn chưa đủ! Chúng ta cần phải đổ thêm dầu vào sự chia rẽ giữa hai cha con Vương Hãn và Tang Côn mới được!

A Lặc Đàn nói:
- Này! Này! Không thể chỉ để việc vui nhộn này xảy ra tại Khắc Liệt, mà còn phải đưa sự vui nhộn này đến chỗ Thiết Mộc Chân nữa!
Trát Mộc Hợp nói với Đáp Lý Đài:
- Phải rồi! Này Đáp Lý Đài thúc thúc, chú hãy chịu khó đi tới bộ lạc Khất Nhan một chuyến để tìm gặp cái thằng bướng bỉnh Sát Hợp Đài đem những lời nói của Tang Côn nói lại cho nó biết!
- Tôi ư? Tôi là ông của nó, làm việc đó e rằng không thích hợp chăng? Đáp Lý Đài tỏ ra ái ngại.
- Thế thì tôi đi, tôi đi ngay bây giờ! - Hốt Sát Nhi thúc ngựa tách rời ba người.
Tại nơi dựng lều trại của Thiết Mộc Chân, Sát Hợp Đài từ trong chiếc lều Mông Cổ của mình chạy ra và tiếp tục chạy về hướng lều riêng của Kha Ngạch Luân.
Hốt Sát Nhi vội vàng thúc ngựa bám theo sau.
- Hốt Sát Nhi đại ca đấy hả? - Thiết Mộc Luân xuất hiện ở phía sau lưng anh ta.
Hốt Sát Nhi giật mình, quay đầu nhìn lại nói:
- Thiết Mộc Luân đấy à?
Thiết Mộc Luân nói:
- Ngọn gió nào thổi anh tới đây? Hay là anh định tới đây để thổi một ngọn gió gì đó chăng?
Hốt Sát Nhi cười ha hả, nói:
- Cái miệng của cô thiệt tình! - Vừa nói vừa vội vàng thúc ngựa đi.
Thiết Mộc Luân bám theo anh ta với ánh mắt đầy hoài nghi, nên cũng vội vàng đi về hướng lều riêng của Kha Ngạch Luân.
Bên trong gian lều của Kha Ngạch Luân, Kha Ngạch Luân với sắc mặt bệnh hoạn đang gượng ngồi dậy, giận dữ hỏi Sát Hợp Đài:
- Ai nói với ngươi những lời nói khốn nạn đó?
Sát Hợp Đài hỏi vặn lại:
- Thưa bà, tôi chỉ muốn bà nói lại cho tôi rõ, những lời nói đó có thật hay không?
- Nói bá láp! - Kha Ngạch Luân ho liên tiếp. Hợp Đáp An vội vàng đấm nhẹ vào lưng của bà ta.
Thiết Mộc Luân từ ngoài bước vào lều. Sát Hợp Đài nói qua thái độ không bằng lòng:
- Tôi xem bà có ý muốn giấu sự thật đó.
Kha Ngạch Luân giận dữ:
- Ngươi! ngươi! . . .
Hợp Đáp An vội vàng lên tiếng trách Sát Hợp Đài:

- Này Sát Hợp Đài, anh mau câm miệng lại, anh xem anh đã làm cho bà tức giận đến như thế này!
Sát Hợp Đài hoàn toàn không xem Hợp Đáp An ra gì, buột miệng mắng ngay:
- Đồ nô tài thối! ở đây nhà ngươi không có quyền gì xen vào!
Thiết Mộc Luân cả giận:
- Này, Sát Hợp Đài, tôi không cho phép anh nói những lời nói như thế đối với Hợp Đáp An cô cô!
Sát Hợp Đài ứa lệ nói:
- Hứ! Suốt bao nhiêu năm qua, mọi người vẫn nói dối với tôi? Nếu Truật Xích không mang dòng máu của người Miệt Nhi Khất, thì phụ thân đâu có đặt cho anh ấy cái tên "Truật Xích"? Ý nghĩa của chữ "Truật Xích" tức là người khách không mời mà đến. Rõ ràng là muốn ám chỉ Truật Xích không phải là con của cha!
Kha Ngạch Luân chỉ thẳng vào mặt Sát Hợp Đài, quát:
- Ngươi hãy câm mồm lại!
Thiết Mộc Luân bừng hiểu ra:
- Trời ơi! Đúng là gã Hốt Sát Nhi rồi! Hắn chính là một con hồ ly chuyên đâm bị thóc thọc bị gạo! - Thiết Mộc Luân vội vàng chạy ra khỏi lều phóng lên mình ngựa truy đuổi theo.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Lăm
Âm Mưu Của Trác Mộc Hợp Và Tang Côn

Ngọn gió lạnh của khu vực phía bắc từ cánh đồng tuyết mênh mông thổi đến, thế mà Thiết Mộc Luân đang phi ngựa như bay mồ hôi vẫn rướm ướt cả áo.
Hốt Sát Nhi đang ngồi trên lưng ngựa, miệng hát nghêu ngao cảm thấy rất vui vẻ, vì đã thực hiện được âm mưu của mình. Chợt anh ta nghe có tiếng vó ngựa phi rất gấp ở phía sau, hoảng hốt quay đầu nhìn lại.
- Bớ Hốt Sát Nhi. Nhà ngươi hãy dừng ngựa lại! - Giọng nói trong trẻo bộc lộ sự tức giận của Thiết Mộc Luân xé tan bầu không khí tịch mịch trên cánh đồng tuyết. Hốt Sát Nhi đoán biết gian kế của mình đã bị Thiết Mộc Luân thấy được, vậy "36 kế bỏ chạy là hơn". Anh ta khòm lưng sát mình ngựa, tra roi cho ngựa chạy như bay.
Thiết Mộc Luân ngồi trên lưng ngựa lắp tên vào cung, bắn ra một phát. Mũi

tên cắm phập vào nón của Hốt Sát Nhi.
Hốt Sát Nhi càng cúi sát mình xuống bờm ngựa, thúc ngựa chạy càng nhanh hơn. Khoảng cách giữa hai người cứ mỗi lúc một xa dần.
Thiết Mộc Luân dừng ngựa đứng lại, la to:
- Bớ Hốt Sát Nhi. Nhà ngươi là một con rắn độc, vậy từ nay về sau chớ có gặp mặt ta!
Hốt Sát Nhi cảm thấy đã thoát khỏi sự nguy hiểm, cũng dừng ngựa đứng lại, thò tay nhổ lấy mũi tên trên chiếc nón, quay đầu lại nói lớn:
- Bớ Thiết Mộc Luân, nhà ngươi hãy chờ đấy, mũi tên này sớm muộn gì ta cũng trả lại cho nhà ngươi!
Trong thời đại của Thiết Mộc Luân, các bộ lạc ở vùng thảo nguyên đều lấy việc chinh phục và chiến tranh làm nghề nghiệp. Giữa họ với nhau không bao giờ có tình bạn tốt đẹp lâu dài, mà cũng không bao giờ có mối thù địch vĩnh viễn. Tình bạn và thù địch giữa họ hoàn toàn dựa vào quyền lợi tùy lúc mà thay đổi. Sự kết hợp giữa Thiết Mộc Chân và cha con Vương Hãn cũng được xây dựng trên mối quan hệ đó. Tình cảm an đáp xưa kia cũng như việc hâm nóng lại mối tình liên minh cha con đều không thể ngăn cản được sự chuyển hóa mối mâu thuẫn giữa đôi bên.
Tại nơi dựng lều trại của Tang Côn, Trát Mộc Hợp và đồng bọn đang đạo diễn một âm mưu mới.
Trát Mộc Hợp và A Lặc Đàn đang thay phiên nhau kích động Tang Côn:
- Đáng lý ra tôi không nên nói xấu phụ thân của anh - Trát Mộc Hợp nói tiếp - Nhưng ông ấy... trước đây đã tuyên bố Thiết Mộc Chân là con trưởng nam của ông ấy, còn chê anh là người không có thao lược, không đủ tài năng để gánh vác trọng trách.
- Phải đấy! Nói như vậy chẳng hóa ra là việc trăm năm về sau, Hãn vị và Vương vị của bộ lạc Khắc Liệt này đều nhường cả cho Thiết Mộc Chân thừa kế hay sao? - A Lặc Đàn đánh thẳng vào chỗ thắc mắc của Tang Côn.
- Về điểm này Thiết Mộc Chân còn hiểu rõ hơn cả anh - Trát Mộc Hợp phân tích sâu hơn - Nếu không phải vậy thì tại sao anh ta lại cam tâm làm con trai của phụ vương anh?
- Anh phải tuyệt đối thận trọng! - A Lặc Đàn nói qua giọng của người hiểu nhiều thấy rộng - Trong các bộ tộc Mông Cổ của chúng ta có thiếu gì nhân tài, thế mà không ai có thể quật ngã được Thiết Mộc Chân!
Trát Mộc Hợp nói tiếp:
- Tất cả những anh hùng trên vùng thảo nguyên này đều lần lượt bị anh ta tiêu diệt, giờ đây chỉ còn lại Mông Cổ, Nải Man và Khắc Liệt đứng thành hình chân vạc.
- Tình thế tương đối rõ rệt, nếu có anh ta thì không có chúng ta, nếu có chúng ta thì không có anh ta - A Lặc Đàn dường như đi đến một kết luận.

- Tôi thấy anh có thể trở thành một người nắm sự nghiệp lớn, cho nên tôi mới đem những ý nghĩ, những kế hoạch ở trong lòng thành thật nói với anh - Sự tâng bốc của Trát Mộc Hợp đánh trúng tâm địa háo danh của vị "tướng quân" trẻ này. Do vậy, vừa nghe qua thì Tang Côn đấm quả đấm xuống mặt bàn, nói:
- Ngay từ lâu tôi đã thấy được lòng lang dạ sói của Thiết Mộc Chân rồi, thế nhưng phụ hãn của tôi đã bị một số ân huệ bé nhỏ của Thiết Mộc Chân làm cho mờ cả đôi mắt!
Trát Mộc Hợp nói:
- Anh là con trai duy nhất của ông ấy, vậy sự tồn vong của bộ lạc Khắc Liệt là hoàn toàn trông cậy vào anh!
- Các ông thấy tôi phải làm gì?
Trát Mộc Hợp nói ngay không do dự:
- Phải ra tay trước là hơn!
- Hãy trừ quách Thiết Mộc Chân, rồi sau đó sẽ tiêu diệt bộ lạc Nải Man! - A Lặc Đàn nêu rõ tư tưởng chiến lược của mình - Tới chừng đó thì cả vùng thảo nguyên này đều là của anh!
Đáp Lý Đài nguyên là thúc thúc của Thiết Mộc Chân, thấy được tình cảnh nguy hiểm đó của Thiết Mộc Chân, bèn nhanh nhẹn góp ý:
- Tôi có một chủ trương như thế này!
Tang Côn hối:
- Ông hãy nói đi!
- Không có nước thì không thành sông ngòi, không có gốc thì không thành đại thụ, vậy chúng ta có thể trước tiên cướp đi tất cả bá tánh của anh ta, một khi đã mất hết bá tánh thì anh ta còn xưng Khả Hãn với ai nữa? - Đáp Lý Đài hiến ra một kế sách của mình.
Trát Mộc Hợp giật mình, Tang Côn và A Lặc Đàn vui mừng nói:
- Hay! Cướp lấy bá tánh của nó!
Đối với âm mưu của Tang Côn và Trác Mộc Hợp, Thiết Mộc Chân hoàn toàn không hay biết. Tại khu vực cắm lều trại của Thiết Mộc Chân đang xảy ra một trận tranh chấp do Hốt Sát Nhi tạo ra.
Bốn đứa con trai của Thiết Mộc Chân đang đứng tại một khu đất trống, Truật Xích và Sát Hợp Đài đối mặt nhau trong tình hình sẵn sàng bùng nổ một trận ác chiến. Truật Xích giận dữ lên tiếng chất vấn:
- Này Sát Hợp Đài có phải chính nhà ngươi nói ta không phải là con của cha, phải không?
- Đúng vậy! - Sát Hợp Đài không hề nhường bước.
- Nhà ngươi bảo ta là con của người Miệt Nhi Khất, phải không?
- Anh chính là con của người Miệt Nhi Khất!
- Tại sao ngươi lại dám bịa đặt ra chuyện đó để xúc phạm tới ta? Có phải vì

nhà ngươi là con trai thứ của phụ Hãn, nên muốn dùng thủ đoạn đê hèn này để ly gián tình cảm giữa ta và Phụ Hãn hay không? Có thể nhà ngươi muốn thừa kế Hãn vị hay không?
- Tôi có thừa kế được Hãn vị hay không, chuyện đó không phải là chuyện quan trọng. Nhưng tôi tuyệt đối không cho phép một hậu duệ của người Miệt Nhi Khất lên làm Khả Hãn của người Mông Cổ!
Đà Lôi cảm thấy hết sức bất bình, đứng bên cạnh Truật Xích lên tiếng khiển trách Sát Hợp Đài:
- Này nhị ca, tại sao anh lại lấy việc đồn đại ở ngoài đường để gán lên đầu cho đại ca như thế?
- Biết đâu sự đồn đãi ở ngoài đường đó lại là chuyện có căn cứ! - Oa Khoát Đài rõ ràng đã nghiêng về phía Sát Hợp Đài.
Truật Xích sấn tới trước mặt Oa Khoát Đài, nói:
- Mầy nói bậy!
Sát Hợp Đài chặn ngang Truật Xích, nói:
- Này Truật Xích anh là người từ đâu đến, tốt nhất nên trở về nơi đó là hơn!
Truật Xích tuốt thanh đao ra, nói:
- Nhà ngươi sẽ vì chuyện đó mà chảy hết máu trong người của nhà ngươi.
Sát Hợp Đài cũng tuốt đao ra khỏi vỏ, nói:
- Máu của tôi chảy ra chính là dòng máu của người Mông Cổ, còn dòng máu trong huyết quản của anh chính là dòng máu dơ bẩn ti tiện của người Miệt Nhi Khất!
Truật Xích huơ dao chém về phía Sát Hợp Đài, nói:
- Nếu thế thì để cho máu của chúng ta chảy ra xem thử nào!
Thế là hai anh em bắt đầu quần thảo với nhau!
Oa Khoát Đài biết Sát Hợp Đài tuyệt đối không thể là đối thủ của Truật Xích, muốn bước tới can ngăn, nhưng Đà Lôi kéo lấy anh ta, nói:
- Này tam ca, đừng can thiệp vào, có lẽ đây là phương pháp tốt nhất để giải quyết sự tranh chấp giữa hai người họ.
Hợp Đáp An thở hào hển từ xa chạy tới, quát:
- Dừng tay lại! Tất cả các người hãy buông đao xuống!
Sát Hợp Đài hoàn toàn không nghe theo lời khuyên ngăn của Hợp Đáp An, nói:
- Hãy cút đi cho ta!
Truật Xích đối với Hợp Đáp An cũng có sẵn thành kiến, nói:
- Đừng can thiệp vào chuyện của chúng tôi, cô chỉ là một cô gái ti tiện!
Hợp Đáp An đứng sững sờ.
Lưỡi đao của Truật Xích đã chém trúng vào cánh tay Sát Hợp Đài, vết thương trên cánh tay của Sát Hợp Đài bắt đầu chảy máu.
Hợp Đáp An la to:

- Bớ Truật Xích ngươi không thể chém bị thương em của ngươi?
Truật Xích bèn huơ lưỡi đao trở lại, khứa đứt một đường trên cánh tay của mình, nói:
- Được! Vậy để cho mọi người xem thử, máu từ trong huyết quản của các người chảy ra có gì khác nhau với máu của ta không?
Truật Xích bước tới để cho những giọt máu của mình nhỏ xuống bên cạnh những giọt máu của Sát Hợp Đài trên mặt tuyết.
Oa Khoát Đài la to:
- Phụ Hãn đến kia rồi!
Thiết Mộc Chân dẫn theo Dã Lặc Miệt và Xích Thích Ôn từ xa chạy tới.
Thiết Mộc Chân giận dữ gầm lên:
- Đánh chúng cho ta! - Trong khi đó, Thiết Mộc Chân đã tung ngọn roi ngựa trong tay quất mạnh vào Truật Xích và Sát Hợp Đài.
Xích Thích Ôn không dám đánh những đứa con của Thiết Mộc Chân. Riêng Dã Lặc Miệt đã tung ngọn roi trong tay lên, quất mạnh vào Truật Xích và Sát Hợp Đài.
Truật Xích và Sát Hợp Đài không hề né tránh.
Một bầu không khí nghiêm trang bao trùm bên trong chiếc lều riêng của Kha Ngạch Luân. Kha Ngạch Luân và Bột Nhi Thiếp ngồi ngang hàng nhau. Những người quì trước mặt họ là Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài và Đà Lôi. Hợp Đáp An đứng hầu bên cạnh.
Thiết Mộc Chân nổi trận lôi đình, quát:
- Hãy nghe đây, Bột Nhi Thiếp là bà mẹ đáng tôn kính của chúng bây, cả đời luôn giữ được sự trong sạch, trung thành, lương thiện, nhiều tài năng. Chính mẹ của chúng bây giúp đỡ cho ta được sự nghiệp lớn ngày hôm nay. Còn Truật Xích là con trai của ta, là đứa con trai dũng cảm nhất, có nhiều chiến công nhất của ta. Chúng bây nhớ rõ chưa nào?
Trong số bốn người con đang quì, có người nói lớn, có người nói nhỏ, nhưng đều đồng thanh trả lời:
- Dạ, đã nhớ rõ!
Thiết Mộc Chân nhìn sang Hợp Đáp An, nói:
- Còn Hợp Đáp An cô cô không phải là người để cho bọn chúng bây sai khiến như một nô bộc, mà chúng bây phải tôn kính như một trưởng bối! Hãy mau... mau thưa cô đi nào!
Bốn đứa trẻ lại đồng thanh lên tiếng thưa:
- Thưa cô Hợp Đáp An.
Truật Xích nói:
- Thưa Hợp Đáp An cô cô, con có lỗi, vậy xin cô tha thứ!
Sát Hợp Đài cũng dập mạnh đầu xuống đất trước mặt Hợp Đáp An, nói:
- Con mắng cô như thế thật là có lỗi. Con xin lỗi cô!

Hợp Đáp An xúc động đến hai mắt rưng rưng ánh lệ, nói:
- Không! Không! Các người đều là tiểu chủ nhân của tôi!
Cơn giận trong lòng Thiết Mộc Chân vẫn chưa nguôi, lên tiếng nói:
- Em đừng có khách sáo với chúng nó. Từ nay về sau đứa nào quên những lời dặn của ta vừa rồi, thì ta không nhìn nhận đứa đó là con trai của ta! - Dứt lời, Thiết Mộc Chân giận dữ bỏ đi ra ngoài. Nhóm anh em Truật Xích vẫn chưa dám đứng lên. Bột Nhi Thiếp đứng trơ trơ như khúc gỗ. Kha Ngạch Luân lẳng lặng khoát tay, bốn đứa trẻ cùng đứng lên lui ra khỏi lều.
Kha Ngạch Luân vuốt nhẹ lên lưng Bột Nhi Thiếp một cách thân mến, nói:
- Nè con, đừng khổ tâm nữa. Mẹ biết nỗi đau lòng của con!
Bột Nhi Thiếp ngã mình vào lòng mẹ chồng khóc lên thành tiếng.
Kha Ngạch Luân nói:
- Làm một người đàn bà thật khó. Nhưng làm vợ của họ Bột Nhi Chỉ Cân lại càng khó hơn! - Vừa nói đôi mắt của bà vừa trào ra hai hàng lệ.
Ngọn gió bấc tiếp tục gào rít, khiến cho bầu trời đêm của mùa đông lại càng chậm sáng hơn. Bên trong chiếc lều lớn của Thiết Mộc Chân, mặc dù lò lửa đang cháy đỏ rực, nhưng hơi lạnh ở bên ngoài vẫn cứ thỉnh thoảng tràn vào. Thiết Mộc Chân ngồi buồn một mình trong lều. Hợp Đáp An thắp sáng chiếc đèn dầu, nhưng cũng không biết phải nói gì với Thiết Mộc Chân, nàng chỉ đặt bàn tay của mình lên lưng bàn tay của Thiết Mộc Chân và nhìn Thiết Mộc Chân với đôi ánh mắt tràn ngập tình cảm ấm áp. Thiết Mộc Chân cũng đặt bàn tay của mình lên tay Hợp Đáp An, rồi thở dài não nuột! Một lúc lâu sau, Hợp Đáp An mới khẽ nói:
- Đêm nay Khả Hãn nên đến ngủ chung với Bột Nhi Thiếp, chắc chắn bà ấy đang rất khổ tâm.
Thiết Mộc Chân lắc đầu.
Hợp Đáp An lại khuyên:
- Nếu vậy, Khả Hãn có thể đến ngủ với Dã Toại hoặc Dã Tốc Can cũng được, chứ ngồi đây một mình nghỉ ngơi mông lung thì rất có hại cho sức khỏe.
Thiết Mộc Chân lại lắc đầu nói:
- Hai chúng ta cứ ngồi như thế này không phải hay hơn sao?
- Thôi được, tôi sẽ ngồi lại đây với Khả Hãn!
Hợp Đáp An ngồi xuống một cách ngay ngắn. Hai người đưa bốn mắt nhìn nhau, hai khóe miệng của Thiết Mộc Chân hiện lên một nụ cười đau khổ lờ mờ...
Đèn dầu sắp cạn trời cũng sắp sáng, nhìn thấy Thiết Mộc Chân ngáp dài, Hợp Đáp An nói:
- Cứ ngồi mãi thế này hay sao? Khả Hãn nằm xuống ngủ một lát, tôi sẽ thêm củi vào lò cho nó cháy đỏ hơn.

Thiết Mộc Chân nằm xuống, Hợp Đáp An kéo mền đắp cho ông ta.
Nhìn thấy Thiết Mộc Chân vẫn đưa mắt ngó lên nóc lều, Hợp Đáp An bèn nói:
- Khả Hãn không nên suy nghĩ mông lung nữa, hãy ngủ đi. Trời sắp sáng rồi đấy!
Thiết Mộc Chân thở dài, nói:
- Báo ứng! Đó là một sự báo ứng!
Hợp Đáp An hỏi:
- Khả Hãn nói gì vậy?
- Em nên biết, thời còn nhỏ anh từng bắn chết một đứa em trai khác mẹ, cho nên bây giờ hai đứa con của anh mới đánh nhau như hai con bò đực! - Thiết Mộc Chân đau đớn nhắm cả đôi mắt lại.
Hợp Đáp An nói:
- Này Thiết Mộc Chân, chỉ cần mai sau anh có một sự sắp xếp thích hợp, thì giữa chúng nó sẽ bình an vô sự. Chỉ sợ anh có thái độ bất tín nhiệm đối với một đứa nào đó thì hậu quả thực sẽ khó lường!
Bỗng nhiên, bên ngoài lều có tiếng vó ngựa. Giọng nói của Bát Nhi Truật từ ngoài vọng vào:
- Có Khả Hãn ở đây không?
Hợp Đáp An vén cửa lều. Bát Nhi Truật vội vàng từ ngoài bước vào lều, nói:
- Thưa Khả Hãn, bọn người của Tang Côn đã nổi lửa đốt khu vực chăn nuôi của chúng ta, lại muốn bắt đi bá tánh của chúng ta nữa!
Thiết Mộc Chân khoác áo ngồi lên hỏi:
- Họ cướp đi bao nhiêu người?
Bát Nhi Truật đáp:
- Nhờ chúng tôi có đề phòng trước nên họ cướp chẳng được mấy người.
Thiết Mộc Chân nghiến chặt đôi hàm răng, nói:
- Chuyện này sao lại đến nhanh quá!

Sáng sớm ngày hôm sau, tình hình tại khu vực cầm lều trại của Tang Côn cũng không còn yên tĩnh.
Hốt Sát Nhi xông vào chiếc lều của Trát Mộc Hợp, nói với Trát Mộc Hợp và A Lặc Đàn đang ngồi uống trà sữa:
- Nguy rồi! Việc Tang Côn đánh cướp bá tánh của Thiết Mộc Chân đã thất bại rồi!
Trát Mộc Hợp hỏi:
- Bức mây động rừng rồi ư?
A Lặc Đàn và Hốt Sát Nhi đều ngồi tiu nghỉu.
Trát Mộc Hợp đang moi óc suy nghĩ, nói:
- Quả nhiên mọi việc xảy ra đúng như dự liệu! - Dứt lời, ông ta hối hả đi ra

khỏi lều. A Lặc Đàn và Hốt Sát Nhi đều cảm thấy lạ.
Trát Mộc Hợp bước vào chiếc lều Mông Cổ của Đáp Lý Đài, kéo ông ta dậy rồi hai người cùng đến một nơi thanh vắng đứng lại. Trát Mộc Hợp nhìn thẳng vào mặt Đáp Lý Đài, hỏi:
- Anh chủ trương đánh cướp bá tánh của Thiết Mộc Chân là có ý nghĩa gì?
Đáp Lý Đài ấp úng nói:
- Không có nước thì làm sao thành sông ngòi...
Trác Mộc Hợp nói toạc móng heo:
- Anh muốn bứt dây động rừng phải không?
Đáp Lý Đài cứng họng.
Trác Mộc Hợp lắc đầu nói:
- Đáng lý ra lúc đó tôi phải nghĩ tới việc giữa hai người là chú cháu ruột với nhau?
- Không phải, hắn từng nhốt tôi và không cho tôi tham gia đại hội Khố Lý Đài... Đáp Lý Đài dù trong lòng có tịch đang nhúc nhích, nhưng cũng cố tìm lý do để phản bác lại.
Trát Mộc Hợp nói:
- Anh đừng ngụy biện! Anh tưởng đâu làm như thế là tranh thủ được cảm tình cả hai bên, một khi Thiết Mộc Chân đánh bại Tang Côn thì anh sẽ được Thiết Mộc Chân tha thứ, phải không? Anh chớ nên hy vọng hão huyền, không có ai lại thích những kẻ tiểu nhân phản phúc vô thường đâu! Tôi cảnh cáo anh lần đầu mà cũng là lần chót, nếu anh tiếp tục giúp đỡ Thiết Mộc Chân, thì thanh mã tấu của tôi đây sẽ không tiếc rẻ gì mà không bổ xuống đầu anh. Xin anh nghe cho rõ đấy! - Hốt Sát Nhi chạy tới gọi:
- Này Trát Mộc Hợp, Tang Côn cho gọi chúng ta mau đến đấy!
Trát Mộc Hợp, A Lặc Đàn, Đáp Lý Đài, Hốt Sát Nhi cùng nhau kéo tới đại trướng của Tang Côn!
Tang Côn liền nói với bốn người vừa bước vào:
- Thiết Mộc Chân đã phát giác rồi. Hắn đã dẫn bộ hạ và bá tánh của hắn rời khỏi khu vực chăn nuôi của Phụ Hãn rồi, vậy bây giờ các
anh tính sao đây?
Trát Mộc Hợp đưa mắt nhìn Đáp Lý Đài, mạnh dạn nói:
- Ngay từ trước tôi đã có sẵn ý nghĩ rồi. Bây giờ chỉ còn cách là thuyết phục Vương Hãn khởi động binh đao, tiêu diệt Thiết Mộc Chân?
Tang Côn có vẻ do dự:
- Phụ vương có đồng ý không?
Trát Mộc Hợp nói:
- Chúng ta sẽ bố trí 10 người, đến nói với ông ấy mười lần những lời nói giống nhau thì ông ấy sẽ đồng ý thôi!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Lăm (2)

Tại gian kim trướng của Vương Hãn, những người thuyết khách của Tang Côn ngày đêm ra vào liên tục.
Vào ban ngày, A Lặc Đàn thuyết phục Vương Hãn:
- Tôi được báo cáo, Thiết Mộc Chân đã liên hợp với Thái Dương Hãn. Hắn di chuyển khu vực chăn nuôi của hắn chính là để tiện cấu kết với người Nải Man.
Vương Hãn nghe qua hết sức tức giận, nói:
- Nói bậy! Thiết Mộc Chân không bao giờ phản bội ta. Cầu mong Chúa phù hộ cho nó. Nhà ngươi đừng xúi bẩy Tang Côn có thái độ vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ân!
Đêm đến, Hốt Sát Nhi đến thuyết phục Vương Hãn:
- Thiết Mộc Chân sẽ thôn tính bộ lạc của ngài. Tại bộ lạc Mông Cổ anh ta đã làm như vậy. Người Chủ Nhi Khất, người Thái Xích Ô, lại còn Trát Mộc hợp, A Lặc Đàn, người chú ruột của hắn là Đáp Lý Đài và tôi chẳng phải đều bị hắn tiêu diệt hoặc đuổi đi đó hay sao?
Vương Hãn hết sức bất mãn, nói:
- Ngươi đừng có kiếm chuyện với Thiết Mộc Chân. Trong trận đánh của 13 bộ lạc, không phải kẻ đứng ra cầm đầu 12 bộ lạc là Trát Mộc Hợp đó sao? Con người này khéo ăn nói để lừa bịp lôi kéo người chung quanh, lại không biết trọng chữ tín, vậy các ngươi đừng có mắc lừa hắn.
Vào một buổi sáng khác, Trát Mộc Hợp kéo Đáp Lý Đài cùng đến thuyết Phục Vương Hãn:
- Ngươi có miệng có lưỡi đều nói như vậy. Ngài là người thông minh và có tầm nhìn xa, vậy Thiết Mộc Chân và ngài không bao giờ cùng tồn tại song song được. Tình hình đó ngài không thấy rõ sao?
Vương Hãn lạnh nhạt đáp:
- Chỉ có những người miệng lưỡi như quỉ Sa-tăng thì mới mắng chửi Thiết Mộc Chân. Mong Chúa sẽ khoan dung cho nhà ngươi.
Trát Mộc Hợp cười nói:
- Vậy theo ngài, Đáp Lý Đài thúc thúc có phải là ma quỉ hay không? Không phải chứ gì? Ông ấy là người nghe được chính miệng Thiết Mộc Chân nói là sau khi đánh bại Trát Đáp Lan, Thái Xích Ô, Tháp Tháp Nhi, Miệt Nhi Khất thì mục tiêu sau đó sẽ là chính ngài!
Vương Hãn hoàn toàn không tin nói:

- Này Đáp Lý Đài, trong thánh kinh thường nói. Kẻ làm chứng gian dối là một tội lớn không thể tha thứ. Nhà ngươi hãy thề với Chúa là nhà ngươi nói thực đi! Có phải Thiết Mộc Chân từng nói như thế không?
Đáp Lý Đái ấp úng đáp:
- Dường như... Đại khái... Hắn có nói như vậy!
Vương Hãn không khỏi giật mình. Trát Mộc Hợp lại nói thêm với dụng ý gây hiềm khích:
- Vậy thì thế nào?
Vương Hãn khoát tay. Trát Mộc Hợp và Đáp Lý Đài cùng bước ra ngoài.
Đêm đến, Vương Hãn đọc kinh cầu nguyện với thái độ hết sức chân thành. Tang Côn từ ngoài bước vào rồi ngồi nhẹ nhàng xuống. Vương Hãn cảm nhận được, lên tiếng hỏi:
- Tang Côn đó phải không?
- Thưa phụ Hãn, con đây!
- Có phải nhà ngươi đã tách rời ta đi đến một nơi khác xây dựng lều trại không?
- Con nghe nói sức khỏe của phụ Hãn không tốt, nên con vội vàng đi ngay trong đêm tối đến để thăm cha. Con cũng có mang thuốc bổ đến cho cha nữa.
Vương Hãn xoay lưng đứng dậy, nói:
- Nhà ngươi liên tục phái người đến thuyết phục ta tấn công bộ lạc Khất Nhan và lần này đích thân nhà ngươi tới để làm việc đó phải không?!
Hai mắt của Tang Côn rưng rưng ánh lệ. Vương Hãn dịu giọng nói:
- Tại sao nhà ngươi không nói?
Tang Côn nói qua giọng nói đầy tình cảm với hai mắt như sắp sửa trào lệ:
- Thưa phụ Hãn, con là con trai duy nhất của cha. Hôm nay cha còn khỏe mạnh mà Thiết Mộc Chân đã muốn thôn tính bộ lạc Khắc Liệt, vậy một ngày nào đó cha ra đi và con lên thay thế, thì bá tánh mà tổ phụ đã khó nhọc thu gom bao nhiêu năm qua, thử hỏi còn ai bảo vệ cho họ được nữa? Đứa con duy nhất của cha nếu bị Thiết Mộc Chân tiêu diệt hoặc bắt làm tù binh, làm nô lệ ti tiện, thì vợ con của cha và của con đều trở thành phi thiếp của Thiết Mộc Chân, thử hỏi cha ở chín suối có nhắm mắt được hay không?
Vương Hãn giật mình nói:
- Không! Điều đó không thể xảy ra!
- Có thể! Việc gì cũng có thể cả! Bộ cha quên ngay từ lúc nhỏ Thiết Mộc Chân đã từng bắn chết đứa em trai cùng cha khác mẹ của hắn là Biệt Cách Thiếp Nhi đó sao! Giữa cha và hắn, thử hỏi tình thân có bằng tình thù túc của hắn không?
Vương Hãn cảm thấy tâm trạng của mình rối bời, bèn quì xuống trước bức tượng chúa Jesus bị nạn trên cây thánh giá, cầu khẩn:

- Chúa ơi! Người mau cứu vớt lấy con!
Tang Côn cũng quì xuống bên cạnh cha, nói:
- Chúa ơi! Với tấm lòng từ bi của người hãy ban cho con một biện pháp tốt hơn để con thuyết phục cha con, giúp cho ông ấy không còn bị Thiết Mộc Chân với một tâm địa như quỉ Sa-tăng làm mờ ám lương tri, đừng để cho con cái của Chúa phải tiếp tục đổ máu nữa!
Vương Hãn cất giọng nặng nề nói:
- Ngươi muốn làm gì?
Tang Côn mạnh dạn đáp:
- Muốn lấy uy danh của cha để tập họp toàn thể bá tánh trong bộ lạc mở một trận đánh tiêu diệt Thiết Mộc Chân.
Vương Hãn trầm ngâm một lúc rồi bỗng đứng lên bước đi. Cuối cùng, ông thở một hơi dài nói:
- Ta và thân phụ của Thiết Mộc Chân là an đáp, họ chẳng những vui vẻ giúp đỡ cho ta nhiều lần, vậy ta làm sao nhẫn tâm mưu hại Thiết Mộc Chân?
Tang Côn cất giọng xúc động gọi:
- Bớ phụ vương!
Vương Hãn nói tiếp:
- Nhưng, ta đã thấy rõ rồi, ngươi nhất định phải làm điều đó. Nay ta đã già, không còn dùng vào đâu được, vậy nhà ngươi muốn làm gì thì nhà ngươi cứ làm thôi. Chỉ có điều là nhà ngươi đừng đổ trách nhiệm cho người khác, để ta có thể sống yên ổn trong tuổi già, để ta có thể mang một tấm lòng trong sạch về gặp Chúa!
Tang Côn quì xuống nói:
- Phụ Vương!
Vương Hãn lắc đầu thở dài, khoát tay ra hiệu.
Tang côn đứng lên, tay siết chặt cán đao, vui vẻ bước ra ngoài. Anh ta cảm thấy mình đang có sức mạnh vĩ đại, xoay chuyển nổi cả càn khôn, có đủ một tấm thân đủ sức đội trời đạp đất. Anh ta tung quả đấm lên cao như đang thị oai, nói:
- Bớ Thiết Mộc Chân, ta phải đánh bại nhà ngươi, phải bắt sống nhà ngươi, giết chết nhà ngươi!...
Trát Mộc Hợp và Đáp Lý Đài cùng bước tới nghênh đón. Trát Mộc Hợp hỏi:
- Vương Hãn có đồng ý xuất binh hay không?
- Đồng ý rồi! Này Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, hãy tập hợp toàn thể bộ hạ và bá tánh lại, ta phải làm lễ tuyên thệ xuất chinh.
Trát Mộc Hợp ngăn lại nói:
- Không nên! Thưa Vương tử điện hạ, không được khoa trương, mà phải dùng biện pháp đánh lén, tức đánh mà không cần tuyên chiến, để Thiết Mộc Chân không kịp trở tay!

Tang Côn bừng hiểu ra, nói:
- Phải! Nếu thế thì hãy tập trung bộ hạ và bá tánh lại để cùng lên ngựa xuất chiến!
Trát Hợp Cảm Bất bước nhanh vào đại trướng của Vương Hãn, lên tiếng hỏi ngay:
- Thưa Vương huynh, bộ anh đánh Thiết Mộc Chân thật hay sao?
Vương Hãn thở dài đáp:
- Còn cách nào khác hơn nữa? Ta nuôi một con lạc đà con, nay nó đã lớn rồi và nó đuổi con lạc đà già ra khỏi chuồng!
Trát Hợp Cảm Bất hết sức giận dữ, nói:
- Vương huynh có thái độ lấy oán trả ân như thế! Bộ không sợ sự trách phạt của Chúa hay sao?
Vương Hãn chỉ còn cách hy vọng:
- Chúa sẽ không trừng phạt cách làm sai lầm của người lương thiện chứ?
- Vương huynh, anh thật sự đã già rồi! - Trát Hợp Cảm Bất bỏ đi ra ngoài.
- Bớ Trát Hợp Cảm Bất! - Vương Hãn chạy theo chụp ông ta lại nói - Trát Hợp Cảm Bất, người em trai tốt của ta, ngươi hãy cứu lấy bộ lạc Khắc Liệt!
- Anh đã kéo bộ lạc Khắc Liệt vào một cuộc chiến tranh bất nghĩa, vậy tôi làm sao cứu được!
- Con ngựa con do ta sinh ra, tất nhiên ta biết mỗi ngày nó chạy được bao nhiêu dặm đường. Tang Côn nhất định không thể đánh thắng Thiết Mộc Chân!
- Nếu thế, anh muốn tôi làm gì?
- Ngươi hãy giúp Tang Côn!
- Cái gì?
- Bây giờ không còn có thể lựa chọn con đường nào khác. Nếu Tang Côn bị thất bại thi bá tánh của bộ lạc Khắc Liệt sẽ trở thành nô lệ của người Mông Cổ. Vợ con của ta, của ngươi và của Tang Côn đều trở thành nô tỳ của người Mông Cổ tin theo đạo Tát Mãn. Như vậy sau khi chết ta còn mặt mũi nào đi gặp Chúa nữa!
- Thôi được! Tôi sẽ đi theo Tang Côn đánh Thiết Mộc Chân. Nhưng, lòng dạ của nó rất hẹp hòi, lại bất tài vô đức, không thể thuyết phục được mọi người. Do vậy, anh không thể trao hết chuyện này cho một mình nó !
- Được rồi, ta sẽ đem bộ xương già này trèo lên chiến mã một lần nữa!
Vương Hãn ngồi xuống nói:
- Ta sẽ hạ chiếu thư cho Thiết Mộc Chân. Nhưng viết như thế nào đây?
Lúc bấy giờ bên ngoài có tiếng khua lẻng kẻng và Hốt Lan chạy ập vào nói:
- Thưa Vương hãn, tại sao ngài không ngăn việc Tang Côn kéo quân đi đánh Thiết Mộc Chân?
Vương Hãn ngạc nhiên nhìn Hốt Lan, nói:

- Sao! Nó đã . . .
Trát Hợp Cảm Bất ngạc nhiên hỏi:
- Này Hốt Lan, tại sao nhà ngươi biết được?
Hốt Lan đáp:
- Tang Côn, cha tôi và nhóm người của Trát Mộc Hợp kéo quân đi đánh lén doanh trại của Thiết Mộc Chân rồi?
Vương Hãn sững sờ nói:
- Cái gì? Nó đã xuất binh rồi ư? - Hốt Lan đáp:
- Mời ngài bước ra xem đi!
- Thưa vương huynh, chúng mình cần phải nhanh chóng đuổi theo Tang Côn! - Trát Hợp Cảm Bất vừa nói vừa bỏ chạy ra ngoài và nói tiếp - Nó manh động như vậy, chắc chắn là sẽ gặp chuyện không may!

Năm 1203, Thiết Mộc Chân đã 41 tuổi. Hai cha con Vương Hãn và Tang Côn phát động một cuộc tập kích bất ngờ vào Thiết Mộc Chân. Đôi bên đã bùng nổ cuộc ác chiến nổi tiếng tại Cáp Lan Chân Sa Đà. Trận quyết đấu sống chết giữa bộ lạc Khắc Liệt và bộ lạc Khất Nhan được lịch sử đặt trước mặt Thiết Mộc Chân, bất luận ông ta muốn hay không, đều phải tiếp nhận lần thử thách ác liệt này.
Đêm hôm ấy, Tang Côn huơ đao dẫn binh sĩ xông vào doanh trại của Cáp Tát Nhi.
Tiếng người la hét, tiếng ngựa hí vang, ánh lửa rực trời.
Cáp Tát Nhi đang ngủ, giật mình thức dậy. Bỗng gian lều của anh ta bị kéo sập và lôi đi. Cáp Tát Nhi đang ở trần, vội vàng bật dậy. Còn bà vợ của anh ta vội vàng chụp tấm thảm len che ngực.
Một tên lính múa đao bổ thẳng xuống đầu Cáp Tát Nhi. Anh ta vội vàng né tránh lưỡi dao.
Trong cảnh chiến tranh hỗn loạn đó, Thiết Mộc Luân cưỡi một con ngựa và dẫn theo một con ngựa khác hướng về phía Cáp Tát Nhi, gọi to:
- Bớ nhị ca! Hãy mau nhảy lên ngựa!
Cáp Tát Nhi nhanh như chớp phóng mình lên lưng ngựa. Thiết Mộc Luân lại thảy cho anh ta một thanh mã tấu, nói:
- Chụp lấy! Mau thoát ra khỏi vòng vây đi báo cáo cho Thiết Mộc Chân!
Hai người vừa thúc ngựa vừa huơ đao chiến đấu, chém hạ những người của bộ lạc Khắc Liệt đang chận đường.
Trời đã sáng hẳn. Vương Hãn đứng bên ngoài đại trướng tại trung quân với một tâm trạng nôn nóng.
Trát Hợp Cảm Bất đưa tay chỉ về phía trước nói:
- Xem kìa, đã bắt được một toán phụ nữ!
Đôi mắt của Vương Hãn bỗng sáng bừng lên, hỏi:

- Số người đó là ai vậy? Có phải Kha Ngạch Luân và Bột Nhi Thiếp không?
Trát Hợp Cảm Bất thúc ngựa chạy xuống núi để xem qua tốp phụ nữ bị bắt sống. Trong số đó có những người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp. Trát Hợp Cảm Bất lên tiếng hỏi:
- Họ là gia quyến của ai vậy?
Hốt Sát Nhi có nhiệm vụ áp giải tù binh đáp:
- Chúng tôi đã đánh tan doanh trại của Cáp Tát Nhi em trai của Thiết Mộc Chân và bắt sống được vợ, con gái và hai đứa con trai của hắn!
Vương Hãn cũng vội vàng chạy tới nơi, lên tiếng hỏi:
- Còn Thiết Mộc Chân thì sao?
Hốt Sát Nhi đáp:
- Trát Mộc Hợp đang dẫn quân truy đuổi hắn nhưng gặp phải sức kháng cự rất mãnh liệt.
Vương Hãn nói:
- Ta hiểu và ta đã nói ngay từ lúc đầu, Thiết Mộc Chân không phải là người dễ trêu chọc, bây giờ chúng bây thấy chưa?
Có mười mấy kỵ mã chạy tới nơi. Vương Hãn hoảng hốt hỏi:
- Chuyện gì vậy? Các tay kỵ mã đã đến trước lều. A Lặc Đàn đỡ Tang Côn được Đáp Lý Đài từ trên ngựa đưa xuống.
Vương Hãn hất hoảng hỏi:
- Tang Côn thế nào rồi? Tang Côn làm sao rồi?
A Lạc Đàn đáp:
- Anh ấy bị trúng tên ngay quai hàm!
Mặt Tang Côn đầy máu và không ngớt rên rỉ. Vương Hãn lại nói lẩm bẩm:
- Ngay từ trước ta đã nói rồi, Thiết Mộc Chân không phải là người dễ trêu chọc. Thế mà các người đi trêu chọc con người đó. Hãy xem, trên mặt con trai ta đã bị đóng một mũi đinh rồi đó!
Tang Côn muốn nói nhưng không nói được, chỉ ấp úng. Hốt Sát Nhi tức giận nói:
- Bây giờ mà ngài còn nói những lời nói đó để làm gì nữa? Bây giờ phải lo chuyện báo thù thôi!
Vương Hãn nói:
- Chúa phù hộ ta! Mọi việc đã như thế này rồi, thì ra chỉ còn lo việc báo thù cho con, vậy tất cả mọi người hãy tiếp tục xung phong đi nào!
Trát Hợp Cảm Bất bước tới ngăn lại:
- Thưa Hãn huynh, không thể tiếp tục đánh được nữa. Nếu một khi anh không còn đứa con trai nào để cầm phướn cầu nguyện cho anh trước Chúa thì sao? Cho nên hiện nay việc chúng ta cần phải làm, chính là việc chăm sóc cho đứa con trai duy nhất của anh!
Vương Hãn như mới bừng tỉnh cơn mộng, nói:

- Hả?
Hốt Sát Nhi vội vàng lên tiếng:
- Không thể dừng tay được! Hiện nay Thiết Mộc Chân đang hết sức khó khăn, ngay đến chiến mã để cưỡi cũng không có, lều trại để ở cũng không, vậy ta phải nhân cơ hội này tràn lên tiêu diệt hắn!
Đáp Lý Đài cũng nói chen vào:
- Con cọp bị thương sẽ chống trả càng dữ tợn hơn. Vậy chi bằng ta tạm ngưng tấn công để bảo toàn thực lực, chỉnh đốn đội ngũ rồi sẽ tiến đánh Thiết Mộc Chân sau. Làm như vậy sẽ dễ dàng như việc trẻ con đi lượm phân bò vậy!
Vương Hãn nói:
- Ờ nói thế rất có lý!
A Lặc Đàn cuống quít nói chen vào:
- Thưa Vương Hãn, không thể thu quân trở về được!
Vương Hãn trả lời một cách quả quyết:
- Đừng có tranh cãi nữa! Này Trát Hợp Cảm Bất, hãy xuống lệnh cho Trát Mộc Hợp rút quân ra khỏi chiến trường!
Trên cánh đồng mênh mông nhìn mút mắt tại Cáp Lan Chân Sa Đà, tử thi nằm ngổn ngang khắp nơi.
Kết cục của trận đánh tại Cáp Lan Chân Sa Đà, bộ lạc Khắc Liệt và bộ lạc Khất Nhan của người Mông Cổ đều bị tổn thất nặng nề.
Thiết Mộc Chân vì muốn tránh những đòn tập kích mới của Vương Hãn nên đã rút quân ra khỏi chiến trường kéo về phía đông. Lúc đó quân đội của Thiết Mộc Chân chỉ còn lại 4.600 người và trung quân của ông ta chỉ còn lại một chiếc lều duy nhất.
Dưới ánh nến mờ tỏ, Kha Ngạch Luân, Bột Nhi Thiếp, Dã Toại, Dã Tốc Can, Hợp Đáp An và Thiết Mộc Chân đang vây quanh Thiết Mộc Luân đang nằm hôn mê bất tỉnh.
Trong tay Thiết Mộc Chân đang cầm một mũi tên. Ông ta đưa mắt quan sát kỹ dấu hiệu trên mũi tên, nói:
- Thật quái lạ, đây là mũi tên Thiết Mộc Luân, thế tại sao nó lại bắn vào người của Thiết Mộc Luân vậy?
- Bớ Thiết Mộc Luân, con mau tỉnh lại! - Kha Ngạch Luân vừa khóc vừa nói tiếp - Chính nó đã yểm hộ cho chúng tôi thoát ra khỏi sự truy kích của Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn nên mới bị thương. Nếu không có nó thì chúng tôi đều trở thành tù binh của Vương Hãn rồi!
Bột Nhi Thiếp hỏi:
- Có tin tức của Oa Khoát Đài hay chưa?
- Hiện nay Oa Khoát Đài, Cáp Tát Nhi, Bát Nhi Truật, Bát Nhi Hốt đều bị lạc đội ngũ, không có tin tức - Thiết Mộc Chân thở một hơi dài nói tiếp -

Quân đội của chúng ta cũng như bá tánh bị tản lạc đến bảy tám phần mười!
- Bây giờ Khả Hãn hãy đi thu gom bộ đội lại, ở đây đã có chúng tôi!
Thiết Mộc Chân vẫn còn đắn đo. Mộc Hoa Lê từ bên ngoài gian lều nói lớn:
- Bát Nhi Truật trở về đến nơi rồi!
Thiết Mộc Chân bước ra khỏi gian lều. Mộc Hoa Lê hạ thấp giọng nói:
- Ngài hãy đi theo tôi!
Thiết Mộc Chân và Mộc Hoa Lê đi xuyên qua chỗ binh sĩ nằm ngủ và những đống lửa đang bùng cháy cùng đến dưới một gốc cây to.
Những người ở đây vội vàng tránh ra để nhường đường. Mọi người trông thấy khóe miệng của Bát Nhi Truật vẫn còn dính máu bầm và đứng bên cạnh ông ta là Bát Nhi Hốt. Trên một chiếc áo da cừu trải trên mặt đất có một người đang nằm và người đó chính là Oa Khoát Đài. Thiết Mộc Chân bước nhanh tới cúi mình vừa xem kỹ vừa nói:
- Oa Khoát Đài thế nào rồi?
Bát Nhi Hốt đáp:
- Anh ấy bị quân của Vương Hãn bắn trúng một mũi tên vào cổ. Tôi và Bát Nhi Truật đã cứu thoát anh ấy ra khỏi loạn quân. Bát Nhi Truật đã dùng miệng hút lấy máu bầm nơi vết thương và phải trải qua rất nhiều khó khăn chúng tôi mới đưa được anh ấy tới đây.
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Có phải nó bị ngất đi hay không?
Bát Nhi Truật đáp:
- Anh ấy đang ngủ đấy! Thiết Mộc Chân từ cạnh sườn của Mộc Hoa Lê tuốt một thanh kiếm thép ra, nói:
- Nhanh lên! Hãy nung đỏ lưỡi kiếm lên!
Nạp Nha A đón lấy lưỡi kiếm và đưa vào đống lửa để nung.
Thiết Mộc Chân nói:
- Bây giờ đừng cho mẹ nó hay vội - Mọi người đều gật đầu cho là phải.
Nạp Nha A cầm lưỡi kiếm đã nung đỏ. Bát Nhi Truật giữ đầu, Mộc Hoa Lê đè lưng, Truật Xích đè hai đùi của Oa Khoát Đài. Thiết Mộc Chân đưa tay cầm lấy lưỡi kiếm, Nạp Nha A nói:
- Thưa Khả Hãn, để tôi!
Thiết Mộc Chân đáp:
- Không sao, ta tự làm được! - Thiết Mộc Chân một tay cầm kiếm thử qua, rồi nhanh nhẹn áp vào vết thương nơi cổ của Oa Khoát Đài. Oa Khoát Đài rú lên một tiếng to. Mọi người có mặt chung quanh cũng kêu rú lên. Thiết Mộc Chân ném lưỡi kiếm sang một bên và trong ánh lửa bập bùng đôi mắt của ông ta đang lóng lánh ánh lệ.
Oa Khoát Đài từ từ mở mắt ra. Bát Nhi Truật vui mừng kêu to:
- Thưa Khả Hãn, Oa Khoát Đài đã tỉnh lại rồi!

- Thiết Mộc Chân vội vàng bước tới bên cạnh Oa Khoát Đài. Đôi mắt của Oa Khoát Đài đang trào lệ, cố gượng cười nói với Thiết Mộc Chân.
- Thưa Phụ Hãn, đừng lo lắng, con không cảm thấy đau tí nào đâu!
Thiết Mộc Chân đưa tay sờ đầu Oa Khoát Đài một cách âu yếm, nói:
- Con hãy bình phục nhanh lên, đừng để cho cha phải lo lắng. Con nên biết, con là đứa con trai mà cha thương yêu nhất đấy!
Oa Khoát Đài gật đầu, đáp:
- Thưa Phụ Hãn, chung quanh mắt của cha đã bị thâm quầng rồi đấy, vậy cha hãy mau đi ngủ một tí, riêng con sẽ bình phục nhanh chóng thôi!
Thiết Mộc Chân đúng là đang quá mệt mỏi. Ông giẫm lên tuyết trắng đi tới một gốc đại thụ khác, nói với Dã Lặc Miệt:
- Có thể báo tin về Oa Khoát Đài cho đại phi rồi đấy!
Dã Lặc Miệt rời đi. Mộc Hoa Lê bước tới nói:
- Thưa Khả Hãn, xin mời ngài vào lều Mông Cổ để ngủ một tí!
Thiết Mộc Chân lắc đầu đáp:
- Nay chỉ còn lại một cái lều Mông Cổ duy nhất! - Ông ta ôm lấy một chiếc mền da rồi tựa lưng vào gốc cây rồi ngủ gật. Tuyết lại bắt đầu rơi!
Bột Nhi Thiếp hối hả bước tới bên cạnh Oa Khoát Đài, đứng nhìn Oa Khoát Đài đang nhắm mắt ngủ. Bà nói qua giọng nước mắt:
- Ôi! Con trai của mẹ! - Bà dùng sức xé đứt một vạt áo, rồi hối hả bước đi ra phía sau một gốc cây lớn.
Dã Lặc Miệt lắc đầu, không hiểu Bột Nhi Thiếp định làm gì. Một lúc sau, Bột Nhi Thiếp từ phía sau một gốc cây bước ra, trên tay cầm vạt áo đã thấm nước tiểu của mình, bước trở lại bên cạnh Oa Khoát Đài rồi đắp nó lên vết thương của Oa Khoát Đài.
Dã Lặc Miệt hỏi:
- Thưa đại phi, đó là nước gì vậy?
Bột Nhi Thiếp đáp:
- Đó là nước tiểu của ta!
Dã Lặc Miệt lấy làm lạ hỏi:
- Nước tiểu ư, nó có công dụng gì?
- Điều trị vết thương. Con trai bị thương, thì món thuốc tốt nhất để điều trị chính là nước tiểu của người mẹ!
Dã Lặc Miệt lắc đầu, nói:
- Thế là hết! Mẹ tôi đã chết từ lâu, vậy nếu tôi lỡ bị thương thì chắc là không còn cách nào cứu sống!
Bột Nhi Thiếp không để ý tới lời nói của Dã Lặc Miệt, thở phào một hơi dài:
- Hãy khiêng nó vào gian lều Mông Cổ của ta. Trời cao sẽ phù hộ cho con trai ta, sáng sớm ngày mai này nó lại có thể cưỡi ngựa được rồi đấy!
Bát Nhi Truật từ trên lưng ngựa lấy xuống một chiếc áo khoác đan bằng len,

rồi cùng Mộc Hoa Lê căng chiếc áo đó để che Thiết Mộc Chân đang ngồi ngủ dưới gốc cây.
Tuyết vẫn tiếp tục đổ. Hai chân của Mộc Hoa Lê và Bát Nhi Truật dần dần bị chìm ngập trong tuyết...
Oa Khoát Đài và Thiết Mộc Luân cùng nằm trong gian lều Mông Cổ Đám người của Bột Nhi Thiếp thì ngồi chung quanh hai người họ.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Lăm (3)

Sáng sớm hôm sau tuyết đã ngưng đổ, trời đã quang đãng, từ phía đông vầng thái dương bắt đầu nhô lên.
Một tiếng ngựa hí làm cho Thiết Mộc Chân vội vàng ngồi bật dậy, to tiếng quát:
- Lên ngựa mau!
Tất cả mọi người đều ngồi bật dậy. Thiết Mộc Chân đã bình tĩnh trở lại nhìn thấy Mộc Hoa Lê và Bát Nhi Truật đang đứng phía trước mặt của mình. Hai chân đang bị tuyết phủ kín. Mọi người cũng đưa mắt nhìn về phía họ .
Mộc Hoa Lê và Bát Nhi Truật lảo đảo mấy lượt rồi té ngã xuống mặt tuyết.
Thiết Mộc Chân vội vàng la to:
- Nhanh lên! Hãy tháo ủng của họ ra, rồi lấy tuyết chà lên chân cho họ!
Nạp Nha A, Dã Lặc Miệt và nhiều người chung quanh cùng chạy tới tháo ủng của Mộc Hoa Lê và Bát Nhi Truật, rồi dùng tuyết chà xát lên chân của họ.
Thiết Mộc Chân chú ý theo dõi. Một lát sau, chính Thiết Mộc Chân bước tới đẩy Nạp Nha A ra ngoài, rồi đích thân lấy tuyết chà xát vào chân của Mộc Hoa Lê. Không mấy chốc Mộc Hoa Lê tỉnh lại, vội vàng rút chân của mình lên. Thiết Mộc Chân lại dùng tuyết chà xát đôi chân của Bát Nhi Truật, phải qua một lúc lâu Bát Nhi Truật mới đánh rấm một tiếng to. Mọi ngươi đều ngơ ngác nhưng sau đó là một trận cười to đã nổi lên. Thiết Mộc Chân cũng cười đến không khép miệng lại được.
Bát Nhi Truật giật mình mở mắt ra:
- Các anh cười chi thế? - Mọi người cười càng dữ dội hơn.
Thiết Mộc Chân ngồi bẹp trên mặt tuyết cười ngặt nghẽo, trông giống như một đứa trẻ đang gặp một việc gì hết sức vui vẻ.
- Trời ơi! Thiết Mộc Luân của tôi!...
Tiếng khóc của Kha Ngạch Luân từ chiếc lều Mông Cổ vang ra.

Tiếp đó là tiếng khóc của mấy người đàn bà. Hợp Đáp An chạy ra nói với Thiết Mộc Chân vừa chạy tới, qua giọng buồn thảm:
- Thiết Mộc Luân đã chết rồi!
Thiết Mộc Chân chạy ập vào chiếc lều Mông Cổ.
Một đoàn đưa tang kéo dài đang từ từ đi lên sườn núi.
Bốn anh em Thiết Mộc Chân, Biệt Lặc Cổ Đài, Hợp Xích Ôn, Thiết Mộc Cách cùng vác xác chết của Thiết Mộc Luân trên vai từ từ đi tới Kha Ngạch Luân, Bột Nhi Thiếp và một số phụ nữ khác đi theo sau. Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi và bốn người con nuôi cũng như các tướng lãnh đi nối tiếp ở phía sau theo thứ tự.
Trước mắt Thiết Mộc Chân đang xuất hiện liên tục không biết bao nhiêu ảo ảnh về Thiết Mộc Luân, nào là Thiết Mộc Luân còn nhỏ cùng đi bắt cá với mình, cũng như tiếng cười tiếng nói cũng luôn văng vẳng bên tai.
Số người của Thiết Mộc Chân để di thể của Thiết Mộc Luân xuống, bốn người con nuôi tiếp tục khiêng di thể của Thiết Mộc Luân đi tới.
Trước mắt Thiết Mộc Chân lại xuất hiện ảo ảnh về người chồng của Thiết Mộc Luân khi bị hy sinh. Tất cả những hoàn cảnh đáng buồn và đáng tức giận đó, cứ hiện lên rõ ràng trước mắt ông.
Bốn người con trai lại đặt di thể của Thiết Mộc Luân xuống. Truật Xích, Sát Hợp Đài và mấy anh em lại tiếp tục cùng vác di thể của Thiết Mộc Luân đi lên sườn núi. Bát Nhi Hốt muốn thay thế cho Oa Khoát Đài, nhưng Oa Khoát Đài lặng thinh ra hiệu từ chối. Oa Khoát Đài nghiến chặt hai hàm răng, chịu đựng sự đau đớn của vết thương và tiếp tục bước đi.
Trước mắt của Thiết Mộc Chân lại xuất hiện ảo ảnh của Thiết Mộc Luân khi chiến đấu ngoài chiến trường, với một tinh thần dũng cảm, luôn thúc ngựa giương cung...
Mọi người moi một hố tuyết, rồi đặt di thể của Thiết Mộc Luân xuống đó. Thân nhân trong gia đình mỗi người nắm một nắm tuyết phủ lên di thể của nàng.
Kha Ngạch Luân nói:
- Chỉ có tuyết trắng này mới xứng đáng với con gái của tôi!
Thiết Mộc Chân quì xuống bên cạnh nấm mộ được đắp bằng tuyết, từng giọt lệ một từ khóe mắt của ông rơi xuống mặt tuyết tạo thành những lỗ thủng nhỏ .
Bột Nhi Thiếp ngồi bên cạnh nói:
- Đêm qua cô ta có tỉnh lại một lần.
Thiết Mộc Chân vội vàng hỏi:
- Cô ta có trối lại lời gì không?
Bột Nhi Thiếp tức giận nói:
- Kẻ bắn trúng cô ấy chính là Hốt Sát Nhi.

Thiết Mộc Chân siết chặt một nắm tuyết trong tay, nói:
- Khá khen cho người anh họ nội của tôi! - Hai hàm răng của Thiết Mộc Chân nghiến vào nhau nghe trèo trẹo!

Trung quân của Thiết Mộc Chân dựng lều trại trong rừng. Các Na Khả Nhi tổ chức những toán tuần tiễu để cảnh giới ở chung quanh. Các tướng lãnh và nhóm người của Kha Ngạch Luân đang họp cùng Thiết Mộc Chân để bàn về đối sách.
Biệt Lặc Cổ Đài mạnh dạn nói:
- Cha con Vương Hãn làm thế là có nghĩa gì? Họ đã được chúng ta giúp đỡ mấy phen, họ cũng đã bội phản chúng ta mấy lượt, lần này họ lại dùng tới thanh đao thì rõ ràng là vô liêm sỉ hết cỡ nói!
Sát Hợp Đài nói:
- Hành động như loài sói dữ đó, đáng lý chúng ta phải dùng đến cây gậy đập sói để đối phó với họ từ lâu. Nhưng chúng ta trái lại, đã liên tục ném cho họ những khúc xương có nhiều thịt!
- Bây giờ cầm cây gậy đập sói lên cũng chưa phải muộn - Dã Lặc Miệt tiếp lời của Sát Hợp Đài - Mặc dù hiện giờ họ tạm thời giành được thắng lợi, nhưng họ cũng đã trở thành một con sói ghẻ còn có ba chân!
Sự liên minh giữa chúng ta và bộ lạc Khắc Liệt đến đây xem như đã chấm dứt. Con đường từ nay về sau sẽ là con đường mà chúng ta chọn riêng để đi
- Mộc Hoa Lê cảm thấy bị một áp lực rất to lớn và rất nặng nề .
Bát Nhi Truật cũng thở dài, nói:
- Đúng thế! Từ nay về sau thì chúng ta không còn bạn đồng minh nữa!
Dã Lặc Miệt cười nói:
- Nhưng chúng ta đã thấy rõ được ai là kẻ thù. Đã thấy rõ rệt nhất!
- Phải đấy! Qua trận đánh tại Cáp Lan Chân Sa Đà đã phá vỡ triệt để mối liên minh giữa chúng ta và Vương Hãn. Được rồi. Mục tiêu tiêu diệt của chúng ta sắp tới chính là bộ lạc Khắc Liệt! - Tâm trạng của Thiết Mộc Chân rất nặng nề, ông giữ bình tĩnh nói chậm rải - Tuy nhiên, hiện nay chúng ta còn phải tạm thời nhẫn nại. Như mọi người đều biết, chúng ta hiện nay chỉ còn lại có hơn 4.600 người. Trong khi đó, nhị đệ Cáp Tát Nhi sống chết ra sao vẫn chưa biết rõ. Có không biết bao nhiêu tướng lãnh và binh sĩ bị phân tán khắp các địa phương. Chúng ta chưa đủ sức mạnh để tiêu diệt Vương Hãn - Thiết Mộc Chân đứng lên, nói qua giọng kiên quyết - Hiện nay chúng ta cần phải làm hai việc, một là phái sứ giả đi giảng hòa với Vương Hãn.
Trát Hợp Đài đưa ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ nhìn về phía người cha, nói:
- Giảng hòa ư?
Bát Nhi Truật hỏi:

- Vương Hãn có đồng ý giảng hòa với chúng ta không?
Mộc Hoa Lê nhanh nhẹn lý giải được dụng ý của Thiết Mộc Chân, bèn nói:
- Chuyện này có khó khăn. Vì không phải Vương Hãn không muốn giảng hòa, mà then chốt là ở các tướng đầu hàng người Mông Cổ như Trát Mộc Hợp, Hốt Sát Nhi, Đáp Lý Đài.
Kha Ngạch Luân cũng đồng ý với ý kiến của Thiết Mộc Chân, nói:
- Hãy phái mấy đứa con của ta đi, để ta có dịp xem các cháu cũng như các anh em nó giết chúng bằng cách nào?
Biệt Lặc Cổ Đài xung phong, nói:
- Để tôi đi gặp Đáp Lý Đài thúc thúc và Hốt Sát Nhi ca ca!
Thiết Mộc Chân nói:
- Biệt Lặc Cổ Đài có đủ tinh thần dũng cảm để đối diện với đao kiếm của Vương Hãn, nhưng phải có Khoát Nhi Xích là người túc trí đa mưu cùng đi theo.
- Được! - Khoát Nhi Xích đồng ý đi sứ, nhưng đề xuất một điều kiện -Biệt Lặc Cổ Đài cần phải nghe theo lời của tôi.
Biệt Lặc Cổ Đài thắc mắc:
- Nghe theo anh ư?
Khoát Nhi Xích nói:
- Đúng vậy! Tôi không muốn cái đầu của tôi bị Vương Hãn chặt mất!
Dã Lặc Miệt nhân cơ hội đó nói đùa:
- Phải đấy! Chiếc đầu của Khoát Nhi Xích còn phải dùng vào việc đối phó với 30 bà vợ kia mà!
- Chuyện đó thì có gì để nói đùa? - Khoát Nhi Xích tỏ ra không đồng ý với thái độ của Dã Lặc Miệt.
Thiết Mộc Chân nói:
- Này Khoát Nhi Xích, anh hãy nói thử cách suy nghĩ của anh xem?
- Lần đi giảng hòa này, trở lực lớn nhất là số người Mông Cổ như Trát Mộc Hợp và Đáp Lý Đài. Nếu như chúng ta muốn sống trở về, hoặc muốn đạt được mục đích của mình, thì chủ yếu phải dựa vào Vương Hãn, một người rất tin tưởng Chúa. Cho nên chúng ta phải tìm đủ cách để nói thế nào cho Vương Hãn phải thẹn đến đỏ mặt; phải nói thế nào để cho ông ta cảm thấy hối hận trước mặt Chúa, được vậy cũng giống như một con cừu non sinh ra một cách an toàn!
Thiết Mộc Chân hết sức tán thưởng cách suy nghĩ của Khoát Nhi Xích, nói:
- Tốt! Vậy thì cứ làm theo cách suy nghĩ của anh. Dù các anh không đạt được mục đích nghị hòa, thì ít nhất cũng phải tranh thủ cho được một thời gian trì hoãn.
Khoát Nhi Xích buột miệng hỏi:
- Kế hoãn binh ư?

Thiết Mộc Chân đáp:
- Phải! Riêng công việc làm thứ hai mà tôi quyết định là lập tức triệt thoái về phía đông, tức phải lui đến thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ.
Hợp Xích Ôn hỏi:
- Thế còn Nhị ca thì tính sao?
Kha Ngạch Luân đáp:
- Bây giờ hãy cứ đi, chỉ cần mọi người còn sống, thì sẽ có ngày gặp nhau thôi!
Thiết Mộc Chân nhìn đám đông. Tất cả mọi người đều im lặng gật đầu.
Thiết Mộc Chân nói tiếp:
- Nếu vậy thì xem như đã quyết định. Hiện nay trong quân đội không còn nhiều thức ăn mà cũng không còn gia súc. Riêng ngựa thì chúng ta không thể ăn thịt được, vì tương lai khi đánh Vương Hãn sẽ phải dùng đến rất nhiều ngựa. Vậy, mọi người hãy tự đi săn mồi kiếm ăn giống như dã thú ở ngoài rừng vậy!
Quân đội của Thiết Mộc Chân bắt đầu tiến bước một cách khó khăn trên cánh đồng tuyết mênh mông...
Tại Hắc Lâm, nơi dựng lều trại của Vương Hãn, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn và ái nữ của ông ta là Hốt Lan từ trong lều bước ra ngoài.
Hốt Lan sau khi đi khỏi gian lều không xa thì đứng lại nói với cha:
- Cha ơi! Việc Vương Hãn cử binh đánh Thiết Mộc Chân là một việc làm sai trái, vậy cha phải triệt để tìm cách ngăn họ, không được giết chết các sứ giả của Thiết Mộc Chân!
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cảm thấy mình không đủ sức làm chuyện đó nói:
- Cha là người Miệt Nhi Khất đến đây để nương tựa người ta, thì thử hỏi làm gì được?
- Cha làm được tới đâu thì cố gắng làm hết mình tới đó!
Bỗng nghe từ xa có tiếng lệnh truyền:
- Hãy dẫn Biệt Lặc Cổ Đài...
Các binh sĩ đứng bên ngoài lều vàng của Vương Hãn bố trí thành hai hàng, mã tấu tuốt trần cầm sẵn trên tay.
Biệt Lặc Cổ Đài và Khoát Nhi Xích một trước một sau bước nhanh qua hai hàng mã tấu đó. Đôi mày của Biệt Lặc Cổ Đài không hề cau lại trong khi Khoát Nhi Xích thì quá sợ hãi, nên cần cổ đã rùn thấp xuống!
Bên trong đại trướng của Vương Hãn không khí cũng căn thẳng như ở bên ngoài, đao kiếm đều tuốt trần cầm tay. Biệt Lặc Cổ Đài và Khoát Nhi Xích đi thẳng vào trại trướng.
Một bên cầm của Tang Côn còn bị sưng to, bên ngoài còn đắp thuốc. Anh ta dằn mạnh thanh đao xuống bàn nghe một tiếng "bốp", nói:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, có phải nhà ngươi tới đây để trả nợ máu thay cho

Thiết Mộc Chân đấy không?
Trát Mộc Hợp gầm to lên một tiếng, nói:
- Giết nó đi! Còn cả thằng phản chủ ở bộ lạc Trát Đắp Lan là Khoát Nhi Xích kia nữa!
Hốt Sát Nhi nhảy tới, đưa thanh đao chĩa thẳng vào Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Nhà ngươi vào đây rồi thì đừng mong trở ra nữa!
Cùng một lúc đó, Tang Côn, A Lặc Đàn và Trát Mộc Hợp cũng nhảy tới, đưa thanh đao trong tay chỉ về phía Biệt Lặc Cổ Đài. Riêng Đáp Lý Đài sau giây phút đắn đo, cũng bước ra và cũng tuốt thanh mã tấu ra khỏi vỏ.
Biệt Lặc Cổ Đài xé rách cổ áo của mình để lộ lồng ngực ra ngoài, nói:
- Cứ việc! Các anh là những người gan dạ bé nhỏ như loài dê cừu. vậy hãy đâm thẳng lưỡi dao của các anh vào chỗ này, Biệt Lặc Cổ Đài tôi nếu có chau mày thì sẽ trở thành người của bộ lạc Khắc Liệt các anh đó!
Khoát Nhi Xích cất tiếng cười mỉa, nói:
- Này các vị, đối phó với hai người trong tay không có một tất sắt, mà phải dùng tới nhiều thanh đao như thế ư?
Trát Mộc Hợp giận dữ quát:
- Im cái mỏ quạ của nhà ngươi lại!
Khoát Nhi Xích trả lời:
- Nếu Vương Hãn vĩ đại cũng sợ nghe lời nói của hai sứ giả hòa bình thì tôi không nói câu nào cả!
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn nói với Vương Hãn:
- Thưa Vương Hãn, muốn giết hai con cừu đã bị nhốt vào chuồng như thế này thì có chi là khó, nhưng tại sao ngài lại không chịu nghe xem họ nói gì? Có lẽ họ đại biểu cho Thiết Mộc Chân đến đây xin đầu hàng đó!
Vương Hãn khoát tay:
- Các ngươi hãy lui đi cho ta!
Tháp Lý Đài là người trước tiên tra dao vào vỏ, nói:
- Vậy thì hãy để nó sống thêm một chốc nữa cũng không sao!
Biệt Lặc Cổ Đài và Khoát Nhi Xích cùng làm lễ bái kiến Vương Hãn và Trát Hợp Cảm Bất.
Biệt Lặc Cổ Đài cố đè nén cơn giận dữ trong lòng nói:
- Ca ca của tôi sai tôi đến đây để hỏi Phụ Hãn, chúng tôi đã phạm tội gì khiến Phụ hãn phải nỗi trận lôi đình đến thế? Tại sao ngài lại làm cho những đứa con trai con gái hèn hạ của mình phải một phen khiếp sợ? Tại sao không để cho họ được ăn no ngủ yên rồi sẽ dạy dỗ họ? Tại sao giữa đêm gà gáy lại phá hủy giường ngủ, lều trại của họ? Tại sao lại phá hủy bếp lò, dập tắt ngọn lửa nấu ăn của họ, khiến họ sống không yên và không còn lều trại để ở?
Vương Hãn không thể trả lời và tỏ ra ray rức đứng ngồi không yên.
Khoát Nhi Xích đang đứng bên cạnh dùng giọng nói ôn tồn tiếp lời:

- Khả Hãn của chúng tôi có bảo, Vương Hãn ngài là người trung hậu, đối với Khả Hãn của chúng tôi từ trước đến nay vẫn tỏ ra quan tâm ưu ái. Cho nên chuyện xảy ra lần này chắc chắn là có người khiêu khích ly gián, chứ tuyệt đối không phải là bản ý của ngài!
Vương Hãn nói liên tiếp:
- Phải rồi! Phải rồi! Phải rồi!
Trát Mộc Hợp quát lớn:
- Ngươi hãy câm mồm lại!
Khoát Nhi Xích cố tình hỏi vặn:
- Ông bảo Vương Hãn phải câm mồm ư?
Trát Mộc Hợp quát to:
- Ta bảo ngươi! Ngươi hãy câm mồm lại cho ta!
Khoát Nhi Xích cũng không nhượng bộ, nói:
- Nơi đây là đại trướng nóc vàng của Vương Hãn ở tại bộ lạc Khắc Liệt, chứ không phải là ở bộ lạc Trát Đáp Lan để cho Cổ Nhi Hãn ông hò hét ra lệnh!
Trát Mộc Hợp nghẹn lời. Vương Hãn đằng hắng một tiếng. Khoát Nhi Xích liền nói thêm:
- Tôi còn muốn ông hãy nói kỹ, cái mồm của ông còn nói được trước mặt Vương Hãn, cũng như cái đầu của ông còn giữ được trên cổ để tiếp tục sống, là do Khả Hãn của chúng tôi, con trai của Vương Hãn - Thiết Mộc Chân bố thí cho ông đấy!
Vương Hãn cắt đứt sự cãi vã giữa đôi bên, nói:
- Hai ngươi đừng cãi vã ồn ào trước mặt ta nữa. Này, Biệt Lặc Cổ Đài sự chỉ trích của người vừa rồi bảo là có người đứng giữa khiêu khích ly gián đó là chuyện hoàn toàn không có.
Biệt Lặc Cổ Đài cất cao giọng hơn, đáp:
- Thưa không! Thưa Vương Hãn, tôi còn nhớ năm qua khi ca ca của chúng tôi đoạt lại bộ hạ, tài sản, gia súc và vùng Hắc Lâm này từ trong tay của người Nải Man trao lại cho Vương Hãn, thì sau đó trong dịp tái minh thệ giữa tình cha con, ngài có nói rõ ràng: nếu có ai miệng mồm ác độc như loài rắn, nói lên những lời khiêu khích thì đôi bên phải gặp mặt nhau để đối chất, để tìm hiểu rõ ràng sự thực. Lời thề Hắc Lâm còn văng vẳng bên tai, vậy tại sao ngài lại nghe theo lời gièm pha vu khống để chà đạp lên những lời thề đó. Như vậy thì làm sao nói được việc cùng sống chung thân ái, giữ mối tình liên minh lâu dài như trời như đất?
Sắc mặt của Vương Hãn, lúc thì đỏ bừng, lúc thì tái xanh.
Khoát Nhi Xích lại kéo chủ đề của câu chuyện trở về hiện thực, nói:
- Thực ra Khả Hãn của chúng tôi suốt mấy mươi năm qua trước sau vẫn như một, vẫn xem ngài như là cha, vẫn một mực hiếu thảo kính trọng ngài. Ông ấy thường khuyên răn chúng tôi: Khắc Liệt và Mông Cổ cũng giống như hai

càn xe của một cỗ xe, nếu gãy đi một càn thì bò sẽ không thể kéo xe được; lại cũng giống như hai bánh xe, nếu hỏng đi một bánh xe, thì cỗ xe cũng không thể đi tới được!
Biệt Lặc Cổ Đài tỏ ra vừa căm tức vừa nói:
- Ca ca của tôi cũng vì suy nghĩ như vậy nên mới cùng ngài lo việc chinh phạt trên vùng thảo nguyên, đem quá nửa tù binh trao cho ngài để ngài làm bá tánh. Thế mà hôm nay ngài lại dùng họ để đánh chúng tôi. Thưa phụ Hãn, tại sao ngài lại trừng phạt chúng tôi như vậy? Chúng tôi suy nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được! - Biệt Lặc Cổ Đài vừa nói, hai dòng lệ vừa tuôn trào.
Vương Hãn bỗng đứng dậy nói ;
- Thôi đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Tất cả những điều đó đều do ta quá hồ đồ ta đã trở thành một lão già hồ đồ!
Vương Hãn rút ra một thanh đoản đao, cắt đứt đầu ngón tay cho mấy giọt máu chảy vào một cái túi da bò nhỏ, nói:
- Các ngươi trở về nói lại với Thiết Mộc Chân là ta đã thề trước mặt Chúa, từ nay về sau nếu ta có những ác ý đối với Thiết Mộc Chân nữa, thì cũng giống như những giọt máu này, chết không có đất chôn thây!
Vương Hãn trao chiếc túi da nhỏ cho Biệt Lặc Cổ Đài, nói tiếp:
- Nhà ngươi hãy mang chiếc túi này về trao lại cho Thiết Mộc Chân!
Sau đó Vương Hãn quay sang số người của Tang Côn đang ngồi hai bên, nói:
- Các ngươi đã nghe rõ lời nói của ta chưa? Bất cứ ai cũng không cho phép truy kích Thiết Mộc Chân, bất cứ ai cũng không được phép nói đến chuyện chinh phạt Thiết Mộc Chân nữa! Trát Hợp Cảm Bất, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, hai ngươi hãy thả vợ con của Cáp Tát Nhi ra để cho Biệt Lặc Cổ Đài và Khoát Nhi Xích dẫn họ về, đồng thời, phải hộ tống đưa họ ra khỏi vùng Hắc Lâm một cách an toàn!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Lăm (4)

Do nhóm người của Trát Mộc Hợp khiêu khích ly gián, khiến Vương Hãn, Tang Côn đã phản bội lại chữ tín, phát động cuộc tập kích bất ngờ vào Thiết Mộc Chân. Tình chiến hữu thân mật ngày xưa, nay đã trở thành kẻ thù không đội trời chung. Thiết Mộc Chân bị tổn thất nặng nề, bắt buộc phải di chuyển đến vùng đồng cỏ phía đông. Trong khi đó, việc đi sứ của Khoát Nhi Xích và Biệt Lặc Cổ Đài không khác nào một cuộc tấn công tâm lý chiến.

Chuyến đi sứ đó, đã giành được cho Thiết Mộc Chân sự chủ động về mặt chính trị và thời cơ chấn chỉnh quân đội của mình.

Biệt Lặc Cổ Đài và Khoát Nhi Xích được Trát Hợp Cảm Bất và Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cùng đưa đi trở về, dẫn theo vợ và con trai con gái của Cáp Tát Nhi. Họ đang trên đường rời khỏi Hắc Lâm.

Tang Côn và Trát Mộc Hợp đứng bên ngoài đại trướng của họ nhìn theo đoàn người đang rời đi.

Tang Côn nói qua giọng hung hăng:
- Phải chi giết quách chúng trong khi miệng chúng chưa nói ra được lời nào thì hay quá!
Trát Mộc Hợp nói:
- Anh giết được chúng nó thì mối liên minh giữa Thiết Mộc Chân và bộ lạc Khất Liệt sẽ triệt để được xóa bỏ.
- Chính ta muốn như vậy!
- Thế tại sao anh còn chờ gì nữa? Bộ anh sợ Trát Hợp Cảm Bất hay là sợ Biệt Lặc Cổ Đài?!
- Tôi sợ bọn họ ư? Tang Côn quay sang nói với số thân binh của anh ta - Mau theo ta!
Nhóm người của Tang Côn bèn lên ngựa đuổi theo.
Trong khi đang đi, Trát Hợp Cảm Bất thở dài nói:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, sau khi trở về anh hãy nói với ca ca của anh, đừng có tin ở những giọt máu đựng trong chiếc túi da bò đó. Hiện giờ những lời nói của Vương Hãn có thể là thật tình, nhưng riêng tôi thì tôi hiểu người anh của mình quá nhiều, cầu mong Chúa phù hộ anh ấy, anh ấy là người hoàn toàn không có một chủ trương nhất định, sau này anh ấy vẫn có thể bị nhóm Tang Côn xỏ mũi dẫn đi!

Biệt Lặc Cổ Đài trong lòng đang ngổn ngang tâm sự, nói:
- Xin đa tạ sự quan tâm của Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc.
Khoát Nhi Xích vội vàng lên tiếng:
- Không hẳn như thế đâu! Theo tôi nghĩ, sau việc hiểu lầm nhau lần này thì giữa hai bộ lạc Khất Liệt và Khất Nhan, sẽ càng thắt chặt tình hữu hảo hơn trước nữa!
- Hãy chờ một chốc! - Tang Côn từ sau lưng to tiếng gọi. Mọi người quay

mặt nhìn. Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Hãy cẩn thận, Tang Côn đuổi theo đấy!
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn liền quay đầu ngựa lại, nói:
- Để tôi đi báo với Vương Hãn! - Nói dứt lời, anh ta thúc ngựa chạy bay đi.
Tang Côn thúc ngựa vượt nhanh qua đám đông, rồi chận đầu ngựa của mọi người lại, nói:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, Khoát Nhi Xích, bộ các người định rời khỏi Hắc Lâm một cách an toàn hay sao?
Biệt Lặc Cổ Đài tuốt đao ra khỏi vỏ, riêng Khoát Nhi Xích liền nhanh nhẹn nói:
- Này Tang Côn, anh và Khả Hãn của chúng tôi là an đáp, Khả Hãn của chúng tôi bảo mình là con trai do Vương Hãn sinh ngang hông, còn anh là con trai ruột thịt của Vương Hãn, nhưng Vương Hãn vẫn xem hai người như nhau, vậy anh không cần phải có lòng nghi kỵ, tìm cách hãm hại Khả Hãn của chúng tôi, anh nên xem như là hai anh em tốt!
- Đừng nói những lời vô ích đó nữa? Thiết Mộc Chân lúc nào cũng gọi cha ta là Phụ Hãn, phụ vương, nhưng sau lưng cha tôi thì anh lại mắng cha tôi là tên đồ tể già!
Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Nói láo!
- Còn nữa! - Tang Côn tiếp tục nói - Ngoài mặt Thiết Mộc Chân gọi tôi là anh em, nhưng sau lưng thì lại xem tôi chẳng ra gì, xem tôi là đồ vô dụng không có tương lai!
Biệt Lặc Cổ Đài hỏi vặn lại.
- Đó là ý nghĩ trong lòng của anh chăng?
Khoát Nhi Xích vội vàng hòa giải:
- Thiết Mộc Chân tuyệt đối không bao giờ nói những lời nói như vậy!
Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Những lời nói đó có phải do Trát Mộc Hợp và Hất Sát Nhi nói cho anh nghe không?
Khoát Nhi Xích nói:
- Khả Hãn của chúng tôi hiện nay đang chuẩn bị rời xa các anh, dẫn bá tánh và bộ hạ của mình cũng như dẫn vợ, con gái con trai của Cáp Tát Nhi di chuyển tới một vùng đồng cỏ ở phía đông, để cho Phụ Hãn của anh được sống những ngày tuổi già yên ổn, không bị khuấy rầy, việc này anh tin cũng được, không tin cũng được!
Biệt Lặc Cổ Đài khoát tay nói:
- Thôi, chúng ta đi!
Tang Côn cười nhạt, nói:
- Đi đâu? Nhà ngươi hãy xem vết thương bị tên bắn trên mặt ta Đây. Nghe

đâu vết thương này chỉ có lấy máu của kẻ thù để chữa trị thì nó mới lành được. Vậy các ngươi mau nộp mạng cho ta!

Tang Côn xông lên, múa đao chém về phía Biệt Lặc Cổ Đài. Biệt Lặc Cổ Đài đưa con dao của mình lên đỡ.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Sáu
Sáu Uống Nước Đục, Đánh Trướng Vàng

Trát Hợp Cảm Bất nói với Tang Côn đang chận đường:
- Này Tang Côn, hãy để cho họ đi, đấy là ý của phụ vương ngươi!
Tang Côn với một thái độ kiêu ngạo và ngang ngược, đưa cao lưỡi đao trong tay lên, nói:
- Tôi phải cho chúng biết ý nghĩa của thanh mã tấu này!
Tang Côn lại huơ đao chém về phía Biệt Lặc Cổ Đài. Biệt Lặc Cổ Đài vừa đưa đao lên đỡ vừa trở sóng đao chém mạnh vào Tang Côn, làm cho anh ta té xuống ngựa.
Tang Côn vừa nhục vừa quá tức giận, nên quay sang bọn thân binh tùy tùng quát lớn:
- Tiến lên! Hãy bằm chúng nó thành một đống thịt vụn cho ta!
Bọn thân binh tuân lịnh tràn tới. Trát Hợp Cảm Bất không ngăn chặn. Biệt Lặc Cổ Đài và Khoát Nhi Xích buộc phải chống trả. Một trận hỗn chiến đã diễn ra.
Biệt Lặc Cổ Đài tập trung tinh thần để ứng chiến, đao pháp rất thuần thuộc lại có sức mạnh nghìn cân, nên đã chém hạ mấy đối thủ.
Trong khi đó, Khoát Nhi Xích tỏ ra lực bất tòng tâm, ứng phó một cách lúng túng, nhiều lúc hết sức nguy hiểm cũng may là mấy lần được Biệt Lặc Cổ Đài và Trát Hợp Cảm Bất tiếp sức nên thoát được tai họa. Nhưng, Khoát Nhi Xích cuối cùng đã bị đánh té xuống ngựa. Giữa lúc một tên thân binh đưa cao mã tấu định bổ xuống thì Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn và Vương Hãn phi ngựa tới nơi. Vương Hãn quát lớn:
- Dừng tay lại!
Bọn thân binh của Tang Côn dừng nhưng thanh mã tấu mà họ còn đang đưa cao lên trời. Tang Côn hết sức tức giận, huơ đao một lúc rồi cũng đành phải dừng lại.

Vương Hãn giận dữ nói:
- Này Tang Côn, trước khi ta bị tử thần gọi đi, ngươi hãy để cho ta được yên ổn một tí nào!
Bọn thân binh thối lui ra sau, trong khi Tang Côn vẫn không chịu nhượng bộ, nói:
- Phụ vương, bộ cha bị loài ma quỉ ám ảnh rồi sao? Cha hãy chờ xem sớm muộn gì Thiết Mộc Chân cũng sẽ lấy xương sọ của cha nạm bạc để làm ly uống rượu đấy!
- Ta không cho phép ngươi nguyền rủa ta! - Vương Hãn vừa làm dấu thánh giá vừa nói lẩm nhẩm - Chúa ơi, xin Chúa hãy tha thứ cho nó!
- Con không có gì sai, vậy xin Chúa hãy tha thứ cho thái độ thiên vị của cha đối với bọn gian ác! - Tang Côn ra lịnh cho bọn thân binh - Bây đâu, hãy bắt giữ vợ con của Cáp Tát Nhi lại cho ta!
Bọn thân binh của Tang Côn tràn lên vây chặt lấy vợ con của Cáp Tát Nhi.
Biệt Lặc Cổ Đài nói to:
- Thưa Vương Hãn, ngay đến con của ông mà ông cũng không dạy được hay sao?
Tang Côn quát:
- Mi hãy câm miệng! Vợ con của Cáp Tát Nhi là tù binh do ta bắt được trên chiến trường, vậy chỉ có ta mới có quyền tha hay giữ chúng?
Vương Hãn đành bó tay, nói:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, thôi hãy bỏ qua, dù sao Cáp Tát Nhi hiện nay sống chết chưa rõ, vậy các người hãy về trước đi!
Tang Côn nói với Biệt Lặc Cổ Đài:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, hai người hãy cụp đuôi như loài dê Hồi Hồi bỏ chạy về nhà đi. Ta sẽ tuyên chiến với Thiết Mộc Chân, nếu hắn bị thua thì ngôi vị Ngột Lỗ Tư sẽ thuộc về ta!
Biệt Lặc Cổ Đài cất giọng lạnh lùng hỏi vặn:
- Còn nếu nhà ngươi thua thì sao?
- Thì địa vị Ngột Lỗ Tư của ta thuộc về hắn! Tóm lại, ta và hắn không thể cùng đội trời chung!
Vương Hãn liên tục làm dấu thánh giá trước ngực, nói:
- Chúa ơi! Xin Chúa mau đến cứu vớt linh hồn của con trai tôi!
Biệt Lặc Cổ Đài quát lên một tiếng "đi", rồi dùng hai chân kẹp mạnh vào bụng ngựa. Con ngựa co bốn vó chạy như bay. Khoát Nhi Xích cũng thúc ngựa chạy theo.
Vợ con của Cáp Tát Nhi cùng òa lên khóc.
Trát Hợp Cảm Bất thở dài nói:
- Bộ lạc Khắc Liệt sắp diệt vong rồi.
Tang Côn giận dữ quát mắt nhìn người chú, rồi thúc ngựa bỏ đi.

Thiết Mộc Chân cho quân đội nghỉ ngơi tại Đồng Ca Trạch gần hồ Bối Nhĩ để chờ đợi hai sứ giả trở về.
Thiết Mộc Chân ngồi bên cạnh vũng nước nhỏ đục ngầu hiện ra giữa mặt băng, sau khi nghe xong lời kể lại rất sinh động của Biệt Lặc Cổ Đài và Khoát Nhi Xích, thì híp cả hai mắt lại.
Khoát nhi Xích và Biệt Lặc Cổ Đài nhìn Thiết Mộc Chân đang chìm sâu vào sự suy nghĩ. Một lúc lâu, Biệt Lặc Cổ Đài mới nói qua giọng nói của một người có lỗi:
- Ôi! Tôi không thể làm tốt việc nghị hòa vừa rồi!
Thiết Mộc Chân vứt bỏ chiếc túi da nhỏ trong đó có đựng mấy giọt máu, nói:
- Không! Các ngươi đã làm được khá tốt việc này. Chúng ta nhờ đó cũng biết rõ tình hình chia rẽ giữa Vương Hãn và Tang Côn và cũng biết rõ Tang Côn sẽ mở một cuộc tập kích đối với chúng ta. Bao nhiêu sự cực nhọc của các ngươi đi trong chuyến này không phải hoang phí. Này Biệt Lặc Cổ Đài, từ nay trở đi ngươi sẽ được tham dự những cuộc hội nghị như các tướng lãnh khác!
Biệt Lặc Cổ Đài cảm động đến hai dòng lệ trào ra, nói:
- Xin đa tạ Hãn huynh.
Khoát Nhi Xích kiến nghị:
- Thưa Khả Hãn, chúng ta không thể ngồi đây chờ bị họ đánh.
- Chúng ta nên chủ động xuất kích! - Biệt Lặc Cổ Đài nắm chặt quả đấm nói tiếp - Hãy đánh bại cái quân ngông cuồng đó!
- Đi! - Thiết Mộc Chân chừng như đồng ý với kiến nghị của họ.
Khoát Nhi Xích vui mừng vỗ tay, nói:
- Phải! Chính tôi cũng có ý nghĩ đó.
Biệt Lặc Cổ Đài hỏi:
- Đi ư? Đi đâu bây giờ?
Thiết Mộc Chân đáp:
- Đi về phía tây nam, cách xa người Nải Man và người Khắc Liệt chừng nào tốt chừng đó! - Nói dứt lời, Thiết Mộc Chân đi về hướng lều trại đóng tạm của mình.
***
Ánh nắng ban mai rọi vào cánh rừng già. Trên mặt tuyết có mười mấy người đang nằm ngủ. Một người đã thức giấc liền lay gọi người nằm bên cạnh, thế là hai người cùng lẳng lặng rời đi. Tiếng bước chân của họ làm cho một binh sĩ khác giật mình thức dậy. Ông ta thấy số người kia rời đi, cũng lay gọi hai người bạn đang nằm bên cạnh, thế là ba người lại tiếp tục rời đi.
Một ngươi đàn ông râu đen phủ cả mặt cũng ngồi dậy. Anh ta thở dài rồi đưa mắt nhìn chung quanh. Sau đó moi tuyết lên để tìm một viên đá, rồi đứng

dậy bước đi.
Sau một lúc lâu anh râu đen xách một số con chồn đèn đồng cỏ (Marmota bobak - ND) và ôm một ôm củi khô từ xa đi trở lại. Ông ta lay gọi người con trai của Cáp Tát Nhi là Thoát Hổ. Sau khi Thoát Hổ thức dậy, người râu đen hạ giọng nói khẽ:
- Cháu hãy đi tìm một số đá cội lại đây!
Thoát Hổ vui vẻ hỏi:
- Chồn đèn đồng cỏ đấy hả? - Dứt lời anh ta hăng hái đi tìm đá cội. Người râu đen dùng lưỡi liềm đánh lửa và bỏ tất cả những viên đá cội của Thoát Hổ tìm được vào đống lửa để nung. Anh ta một mặt dùng dao mổ ruột những con chồn đèn để lấy tạng phủ, một mặt dùng nhành cây gắp những viên đá cội nóng nhét vào bụng những con chồn đèn.
Thoát Hổ đánh thức những người chung quanh dậy:
- Dậy mau! Dậy mau! Cha ơi, anh râu đen đang chuẩn bị cho chúng ta một bữa ăn rất ngon. Chúng ta có thể ăn đến no!
Mọi người lòm còm bò dậy! Người nào người nấy mặt mày dơ bẩn, họ vừa nhìn thấy những con chồn đèn thì hiện sắc tươi cười ngay.
Anh râu đen phân phối từng con chồn đèn cho mọi người, cứ hai ba người vây thành một khóm với một con chồn đèn đã được nướng chín. Họ dùng dao cắt thịt chồn đèn để ăn.
Cáp Tát Nhi vừa ăn vừa hỏi người râu đen:
- Tại sao chỉ còn lại có mấy người vậy?
Anh râu đen đáp:
- Họ nhân lúc ngài ngủ mê đã bỏ trốn rồi.
Cáp Tát Nhi hỏi:
- Tại sao anh không trốn?
- Vì tôi là người Tháp Tháp Nhi.
Thoát Hổ và Cáp Tát Nhi cùng trao đổi sự ngạc nhiên qua ánh mắt.
Người râu đen chỉ vào bốn năm người kia nói:
- Ngoài Na Khả Nhi của ngài, còn tất cả chúng tôi đều là người Tháp Tháp Nhi được ngài giải cứu trước kia!
Cáp Tát Nhi không khỏi xúc động, đến đỗi nghẹn không nuốt được miếng thịt đang nhai.
Người râu đen quì xuống nói:
- Với một người có lòng tốt như ngài, rồi sẽ được sự đền đáp tốt. Chúng tôi còn sống ngày nào sẽ tuyệt đối không bao giờ rời bỏ ngài nửa bước! - Mấy người Tháp Tháp Nhi kia đều quì xuống.
Cáp Tát Nhi đỡ từng người đứng lên. Anh râu đen được đỡ đứng lên sau cùng. Cáp Tát Nhi hỏi:
- Tên anh gọi là gì?

Anh râu đen đáp:
- Tôi xấu hổ là không có tổ tông nên họ tên cũng không đáng kể vậy ngài cứ gọi tôi là "thằng râu đen" được rồi!
Cáp Tát Nhi nói:
- Tốt! Này anh râu đen, chúng ta nhất định phải tiếp tục sống để tìm cho được Khả Hãn!
Đoàn người lại bắt đầu lặn lội ra đi!
Tại nơi dựng lều trại tạm thuộc trung quân của Thiết Mộc Chân, trời đã khuya. Kha Ngạch Luân bỗng từ trong giấc mộng bật ngồi dậy, nói to:
- Cáp Tát Nhi! Cáp Tát Nhi! Con đã trở về đấy hả?
Thiết Mộc Chân cũng giật mình thức giấc, lên tiếng hỏi:
- Ở Đâu? Cáp Tát Nhi ở đâu?
Kha Ngạch Luân biết là mình đang nằm mộng, nên đưa tay bụm mặt vừa khóc vừa nói:
- Cáp Tát Nhi, đứa con ngoan của mẹ. Bao nhiêu năm qua nó đã cùng con chịu đựng biết bao nhiêu gian khổ. Vậy bây giờ nó không thể bỏ chúng ta ra đi quá sớm!
Thiết Mộc Chân nói:
- Mẹ ơi, mẹ đừng làm thế, chính vì Cáp Tát Nhi ngay từ lúc nhỏ đã quen chịu cảnh khổ, nên dù khổ tới đâu nó vẫn tiếp tục sống, không xảy ra chuyện gì đâu!
- Nhưng bây giờ nó ở đâu? Bây giờ nó ở đâu chứ?
- Nó chắc chắn đang trên đường đi tìm chúng ta và đang nhắm nơi chúng ta ở để đi tới.
Nhưng chúng ta càng đi càng xa, vậy nó có thể đuổi kịp chúng ta hay không? Trời lạnh như thế này mà chúng nó lại không có gì để ăn!
Thiết Mộc Chân tỏ ra phấn chấn hơn nói:
- Còn có thảo nguyên mà! Chỉ cần còn có thảo nguyên thì người Mông Cổ nào cũng có thể sống được!

Dưới sự che chở của màn đêm, Trát Mộc Hợp đang soạn thảo một âm mưu mới tại khu vực cắm lều trại của anh ta. Tất cả các bộ hạ của anh ta đều nai nịt sẵn sàng chờ lệnh.
Đáp Lý Đài và A Lặc Đàn theo Hốt Sát Nhi đi về hướng đại trướng của Trát Mộc Hợp. Đáp Lý Đài lên tiếng hỏi:
- Bây giờ . . . Bây giờ định làm gì đây?
Hốt Sát Nhi tươi cười, đáp:
- Cứ đến chỗ Trát Mộc Hợp thì sẽ rõ.
Từ phía xa có một cặp mắt cảnh giác - Đó là cặp mắt theo dõi của Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn.

Trát Mộc Hợp, Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn, Đáp Lý Đài cùng ngồi trong gian lều của Trát Mộc Hợp để cùng bí mật thương nghị. Trát Mộc Hợp nói:
- Sau chiến dịch Cáp Lan Chân Sa Đà, lực lượng của Thiết Mộc Chân đã bị tổn thất nặng nề, còn Vương Hãn cũng bị tổn thất không kém, hơn nữa, hai cha con họ đang chia rẽ nhau, vậy họ không còn là cây đại thụ để cho chúng ta lấy bóng mát nữa, vậy chi bằng chúng ta hãy đốn ngã nó để làm củi chụm thôi!
Đáp Lý Đài cảm thấy không nỡ, nói:
- Vương Hãn đã cho chúng ta nương nhờ, ngay đến bộ hạ hiện có của Trát Mộc Hợp anh, cũng là do Vương Hãn ban cho. Vậy, chúng ta làm thế có ổn không?
Hốt Sát Nhi nói qua giọng phấn khởi:
- Có chi gọi là không ổn? Khu vực đầu nguồn ba con sông này trước kia chính là đất cũ của người Mông Cổ ta, vậy nhất định không thể nhường cho người Khắc Liệt!
Đáp Lý Đài hỏi:
- Nếu thế... Sau khi giết chết Vương Hãn và Tang Côn, chúng ta sẽ làm gì?
- Chúng ta sẽ tự lập làm vua!
Trát Mộc Hợp sững sờ trong giây lát mới nói: - Còn việc ai lên làm Khả Hãn, tất nhiên sẽ do mọi người cùng đề cử.
A Lặc Đàn lên tiếng hòa giải:
- Nói chung chúng ta đều là người Mông Cổ, vậy chuyện gì cũng dễ giải quyết thôi!
- Các anh dám chắc thành công hay không? - Đáp Lý Đài hỏi tiếp - Xem chừng sợi dây cung giương lên để bắn địch, lại cắt đứt mất cái lỗ tai của mình đấy!
- Tất cả những điều đó tôi và Hốt Sát Nhi đã có bàn qua từ trước rồi - Trát Mộc Hợp chừng như đã có sẵn kế hoạch trước, nên nói tiếp - Tất nhiên, bộ hạ dưới tay của bốn người chúng ta vẫn chưa đủ chống trả Vương Hãn. Nhưng, nếu chúng ta dùng cách đánh lén, ập vào trướng vàng của Vương Hãn, giết chết Vương Hãn, người em trai của ông ta và Tang Côn, thì bộ hạ của họ chẳng qua cũng giống như một bầy cừu mà thôi!
Hốt Sát Nhi tỏ ra rất nôn nóng nói:
- Bây giờ thì sao? Chúng ta tiến hành ngay chứ!
Đáp Lý Đài cũng lên tiếng phụ họa:
- Nếu các anh đã quyết định thì chúng ta sẽ ra tay ngay!
Bỗng nhiên, ở phía ngoài có tiếng vó ngựa và tiếng hò reo sát phạt nổi lên như sấm. Hốt Sát Đài hỏi:
- Chuyện gì xảy ra vậy?
- Không xong rồi, chắc chắn đã bị bại lộ! - Trát Mộc Hợp nhảy dựng lên! A

Lặc Đàn hối hả nói to:
- Bỏ chạy mau! - số người của Trát Mộc Hợp cùng thoát ra khỏi lều!
Ánh sáng của những ngọn đuốc chiếu sáng khắp nơi nơi. Vương Hãn, Trát Hợp Cảm Bất, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn đang chỉ huy binh sĩ ào tới bao vây nơi đóng lều trại của Trát Mộc Hợp.
- Hãy theo tôi! - Trát Mộc Hợp nhảy lên lưng ngựa, huơ đao phá vòng vây. Mọi người cũng thúc ngựa chạy theo.
Mấy trăm người đã mở được một con đường máu và nhắm hướng đồng cỏ hoang vắng đang nằm dưới bầu trời đêm bỏ chạy như bay.
Sau một đêm tháo chạy, số người của Trát Mộc Hợp mới thoát khỏi sự truy kích của Vương Hãn. Khi mặt trời bắt đầu nhô lên, họ cùng ngồi xuống cánh đồng hoang để nghỉ ngơi. Bốn người gồm Trát Mộc Hợp, A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi và Đáp Lý Đài cùng bàn bạc hướng đi của họ trong tương lai.
Đáp Lý Đài thở dài nói:
- Trát Mộc Hợp ơi, Trát Mộc Hợp! Tôi cho rằng việc gì anh cũng tuyệt vời cả. Trong bụng anh chứa đầy mưu kế, chỉ đáng tiếc là tất cả những mưu kế đó đều tan thành bọt nước rồi. Chúng ta cùng xây dựng một túp lều để sống dưới một gốc cổ thụ to, thế mà cũng bị anh phá sạch. Vậy bây giờ theo anh chúng ta phải làm gì?
Trát Mộc Hợp cuống cuồng cả lên, đáp:
- Lão già ơi, không biết chừng chính ông đã để lộ tin tức đấy!
Đáp Lý Đài gượng cười nói:
- Nếu đúng là tôi để lộ tin tức thì tôi đâu có trở thành một con chó chết chủ như các anh bây giờ!
A Lặc Đàn cố khuyên giải:
- Các anh đừng gây gổ nữa. Bây giờ chúng ta đang ở trong tình cảnh không nhà để về, không đất nước để đến, vậy tốt nhất anh nên suy nghĩ để tìm cách gì mưu sinh đây!
Trát Mộc Hợp nói:
- Có một biện pháp.
Ba người đồng thanh hỏi:
- Biện pháp gì?
- Kéo tới nương nhờ Thái Dương Hãn ở bộ lạc Nải Man - Mọi người đều im lặng, Trát Mộc Hợp nói tiếp - Hiện giờ chúng ta không thể trở lại với Vương Hãn nữa, còn Thiết Mộc Chân thì lánh xa đến tận vùng thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ rồi, hơn nữa, chúng ta đã gây thù gây oán với hắn quá nhiều, vậy chỉ còn Thái Dương Hãn là nơi từ trước tới nay chúng ta chưa bao giờ có dịp qua lại. Ông ta lại là kẻ thù của Vương Hãn và Thiết Mộc Chân, vậy chắc chắn ông ta sẽ thu dụng và hậu đãi chúng ta!
A lặc Đàn nói:

- Theo tôi thì chỉ còn cách đó!
Hốt Sát Nhi cũng ngỏ ý đồng tình, nói:
- Nếu tính đi thì đi ngay. Chỉ cần nơi nào là kẻ thù của Vương Hãn và Thiết Mộc Chân thì đều là bạn của chúng ta cả.
- Nếu đi thì các anh cứ đi - Đáp Lý Đài không đồng ý với chủ trương đó .
Ba người đồng thanh hỏi:
- Thế còn anh?
- Tôi sẽ đi tìm Thiết Mộc Chân!
Trát Mộc Hợp nhảy tưng lên, nói:
- Cái gì? Anh phản bội chúng tôi hả? Anh đã có ý nghĩ đó từ lâu rồi phải không?
- Đáng lý ra tôi không nên rời bỏ Thiết Mộc Chân.
- Anh?! Anh định đi đầu Thiết Mộc Chân để chống đối lại chúng tôi hả? Tôi giết anh!
Trát Mộc Hợp tuốt mã tấu ra muốn chém Đáp Lý Đài, nhưng bị A Lạc Đàn cản lại, nói:
- Này Trát Mộc Hợp, nhà ngươi định làm gì vậy?
- Này chú Tư ơi, một con ngựa hay thì không bao giờ trở lại ăn vùng đồng cỏ cũ. Chú đi đầu Thiết Mộc Chân, thử hỏi chú có trà sữa ngon để uống không? - Hốt Sát Nhi vội vàng lên tiếng chất vấn.
Trát Mộc Hợp tiếp tục xông về phía Đáp Lý Đài nói:
- Các anh đừng can tôi!
Đáp Lý Đài hoàn toàn không có ý nghĩ chống trả, nói:
- Này, A Lặc Đàn, ngươi cứ để cho anh ta giết tôi đi. Râu tóc tôi đã bạc phơ rồi, được chết có lẽ còn sung sướng hơn là phải lặn lội bôn ba như thế này!
Hốt Sát Nhi xô Trát Mộc Hợp ra, nói:
- Trát Mộc Hợp, anh hãy bỏ thanh đao xuống. Này chú Tư, việc đã như thế này rồi, vậy ai lo tìm tương lai nấy vậy!
Đáp Lý Đài đi từ từ về phía bộ hạ của mình.
Trên thảo nguyên mênh mông nhìn mút mắt. Số người của Trát Mộc Hợp sau khi đột phá trùng vây đã chia thành hai toán, mỗi toán đi về một hướng và đôi bên mỗi lúc càng xa.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Sáu (2)

Thiết Mộc Chân phái sứ giả đi cầu hòa bị Tang Côn cự tuyệt, còn Vương

Hãn quyết định nghị hòa lại dẫn đến sự chia rẽ nội bộ. Mùa hè năm 1203, Thiết Mộc Chân vì phải đề phòng sự tập kích bất ngờ của Tang Côn một lần nữa, nên bắt buộc phải dời khu vực cắm lều trại của mình đến bên bờ hồ nhỏ Ban Chu Nê nằm về phía tây nam của hồ Hô Luân. Trong khi Thiết Mộc Chân rút lui thì hầu hết quân đội của ông ta bị ly tán. Lúc bấy giờ Thiết Mộc Chân đang lâm vào một hoàn cảnh hết sức khó khăn. Trên đường rút lui đội ngũ của ông lại tiếp tục tản mát, số thành viên sút giảm nghiêm trọng. Có một số tướng lãnh chủ yếu chịu trách nhiệm đối với những bộ đội khác hoặc chịu trách nhiệm đoạn hậu thu gom người thất tán đã cùng Thiết Mộc Chân kéo tới hồ Ban Chu Nê. Lúc bấy giờ thủ lãnh các cấp chỉ còn lại chừng mười mấy người. Thiết Mộc Chân, Truật Xích Đài Tốc Bất Đài và mười mấy tướng lĩnh khác đứng bên bờ hồ không ngớt thở dài. Thiết Mộc Chân nói:
- Người ta bảo bị bại trận giống như núi đổ. Kể từ sau trận đánh Cáp Lan Chân Sa Đà, chúng ta phải liên tục di chuyển đến mấy nghìn dặm, từ chỗ có mấy vạn bộ hạ nay chỉ còn lại có mấy nghìn người. Nếu tiếp tục như thế này nữa thì Thiết Mộc Chân ta sẽ trở thành "Cô gia quả nhân" mất!
Truất Xích Đài nói:
- Đâu có thể như thế được? Ngài còn Tứ kiệt, còn bốn đứa con đang chia nhau đi khắp mọi nơi để thu gom binh mã kia mà!
Tốc Bất Đài nói:
- Phải đấy, vùng thảo nguyên ở phía đông trời cao đất rộng, bộ hạ đông đảo chỉ trong nháy mắt là có thể chiêu tập được mấy vạn binh mã ngay!
Thiết Mộc Chân cất tiếng cười, nói:
- Điều đó ta biết! Ta biết! Nhưng, việc bị tổn thất bao nhiêu bộ hạ, bao nhiêu tài sản, phải khó khăn lắm mới thu gom được, lại bị chết đi quá nhiều tướng sĩ và người thân, vậy thử hỏi không có tâm lý hoang mang sao được!
Mọi người nghe qua ai ai cũng cảm thấy bùi ngùi.
Bỗng nhiên, từ phía xa có tiếng người huýt sáo và tiếng lục lạc ngựa reo vang. Số người của Thiết Mộc Chân đều ngạc nhiên, vội vàng chạy ra trước cửa lều để nhìn.
Mọi người trông thấy một đoàn người ngựa đang chạy về hướng cắm lều của Thiết Mộc Chân. Tất cả họ đều ăn mặc theo người Kim.
Trong số đó có một người ngưng huýt sáo, còn ba người kia sau khi xuống ngựa đi mấy bước tới trước mặt Thiết Mộc Chân thì quì xuống, nói:
- Thưa Khả Hãn, không rõ ngài còn nhớ chúng tôi không?
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên, hỏi:
- Nhị vị có phải là sứ giả của nước đại Kim không? Không nên quì lạy như vậy được!
Một người trong đó nói:
- Thần đây là Gia Luật A Hải, còn đây là em ruột của thần tên gọi Gia Luật

Bất Hoa và vị này là một phú thương người úy Ngô Nhĩ tên gọi Trấn Hải từng đi khắp cả thiên hạ.
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Ba vị đến đây để . . .
Ba người đồng thanh đáp:
- Để qui thuận Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân, hỏi:
- Qui thuận tôi ư? Tôi hiện nay đang bị người ta đánh bại, quân đội gần như tan rã!
- Không! Khả Hãn ngài đã sinh ra trong gian khổ và cũng lớn lên trong gian khổ, là người có chí lớn, là người anh minh, có nhiều mưu lược, giỏi quả đoán, lại có cả uy quyền và đức hạnh, chắc chắn sau này sẽ tạo dựng được đại nghiệp. Tôi và em tôi bằng lòng theo Khả Hãn để xây dựng lại sự nghiệp gia đình, mưu đồ sự trung hưng, báo thù việc người Nữ Chân đã tiêu diệt nước Liêu của chúng tôi. Vậy mong Khả Hãn thu nhận! - Anh em của Gia Luật cùng quì xuống.
Trấn Hải nói:
- Trấn Hải tôi là một người doanh thương, từng đi khắp trong thiên hạ, thấy Khả Hãn là người vừa có mưu trí lại vừa dũng cảm, vừa có đức lại vừa có oai, mai sau chắc chắn là người làm nên sự nghiệp lớn. Do vậy, Trấn Hải tôi bằng lòng bỏ nghề doanh thương để đi tùng quân và đem hết tài sản của mình hiến dâng cho Khả hãn làm quân phí, mong Khả Hãn vui lòng nhận cho! - Nói dứt lời ông ta cũng quì xuống đất.
Thiết Mộc Chân cảm động đỡ họ cùng đứng lên, nói:
- Tốt! Tốt! Đa tạ! Xin đa tạ các vị! Này Gia Luật A Hải, trước kia tại trại Tùng Thọ, tôi bất đắc dĩ phải làm như vậy, xin tha thứ cho!
- Lúc bấy giờ chúng tôi cũng hành động quá liều lĩnh!
Thiết Mộc Chân cười to, nói:
- Xin mời mọi người cùng ngồi tạm xuống đất. Này Gia Luật A Hải, tôi muốn nghe anh em của ông nói về tình hình hoàng đế, đại thần và dân chúng ở nước Kim, cũng như muốn nghe tất cả tình hình có liên quan tới nước Kim.
- Vậy tôi xin nhường cho Trấn Hải huynh nói, vì ngoại trừ nước Kim, ông ấy có thể nói rõ tình hình của triều đình nhà Tống, tình hình Tây Liêu, Đại Hạ, Khwarezm, Irakq, Azerbaijan và Oát La Tư.
Thiết Mộc Chân vui vẻ nói:
- Xin mời! Tất cả các anh đều nói, cứ nói liên tục bảy ngày bảy đêm đi!
Tốc Bất Đài nói:
- Vừa rồi Khả Hãn buồn bã sắp trở thành "Cô gia quả nhân" rồi, thế mà bây giờ lại quan tâm đến mọi việc ở bên ngoài thảo nguyên!

Trấn Hải hết sức vui vẻ nói:
- Ồ! Khả Hãn xưng mình là Cô, xưng mình là Quả, chính là một điềm cát tường đấy!
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên một lúc, mới phá lên cười to. Mọi người có mặt cũng cười theo.
Bộ lạc Nải Man là một bộ lạc lớn nằm về phía Tây của thảo nguyên, do Thái Dương Hãn và người em trai là Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn cùng chia nhau cai trị. Thái Dương Hãn chiếm cứ những phần đất chủ yếu của bộ lạc Nải Man và dựa theo phong tục "cưới mẹ sau làm vợ", ông ta đã cưới người sũng phi của Phụ Hãn là Cổ Nhi Biệt Tốc làm quốc hậu. Riêng Bất Diệc Lỗ Hắc Hãn thì chỉ chiếm đóng những vùng núi non.
Triều đình của Thái Dương Hãn vàng son lộng lẫy. Thái Dương Hãn và Cổ Nhi Biệt Tốc quốc hậu ngồi tại ghế giữa. Thái tử Khuất Xuất Luật ngồi bên cạnh, còn văn võ bá quan thì chia nhau đứng hai hàng hai bên, trong đó có cả cha con của Thoát Hắc Thoát A.
Riêng tướng Tát Bốc Thích Hắc dẫn Trát Mộc Hợp, Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn bước vào kim điện. Ba người quì cả xuống đất. Tướng Tát Bốc Thích Hắc tâu:
- Thưa Thái Dương Hãn vĩ đại, thần là Tát Bốc Thích Hắc phụng chỉ dẫn những người đầu hàng là Trát Mộc Hợp vào đây.
Thái Dương Hãn khoát tay. Tát Bốc Thích Hắc đứng sang một bên. Thái Dương Hãn rời chỗ ngồi, bước đến gần ba người đi một vòng tròn chung quanh, lỗ mũi luôn hít ngửi rồi mới quay trở lại chỗ ngồi cũ.
Quốc hậu Cổ Nhi Biệt Tốc chồm người tới hỏi:
- Thế nào? Phải trên người của họ có mùi tanh đặc biệt không?
Thái Dương Hãn đáp:
- Ờ! Quả không sai! - Nói dứt lời thì phá lên cười to. Bá quan văn võ đứng hai bên cũng đồng loạt cười rộ. Khuất Xuất Luật đằng hắng một tiếng, tỏ ra bất mãn. Thái Dương Hãn liếc mắt nhìn con trai rồi ngồi ngay ngắn trở lại. Những bắp thịt trên nét mặt của Trác Mộc Hợp đều căng thẳng.
Riêng Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn thì tỏ ra hết sức lúng túng. Thái Dương Hãn lên tiếng hỏi:
- Ba người các ngươi là người Mông Cổ phải không?
- Dạ phải!
- Có phải từ Vương Hãn ở bộ lạc Khắc Liệt đến đây không?
- Dạ phải!
- Có phải tới đây để làm nội ứng cho Vương Hãn không? - Thái Dương Hãn bỗng nổi nóng, quát to.
- Dạ không! Chúng tôi đến đây là để nương tựa với Thái Dương Hãn vĩ đại!
- Trát Mộc Hợp nhìn thấy tình thế không tốt, nên lập tức bày tỏ ngay lòng dạ

của mình - Chúng tôi đến đây để góp sức với ngài tiêu diệt bộ lạc Khắc Liệt, giúp ngài làm bá chủ trên đồng cỏ này!
- Nhà ngươi làm sao chứng minh lời nói của nhà ngươi là chân thực?
Ba người đưa mắt nhìn nhau, không có cách nào để trả lời.
Thái Dương Hãn bèn quay sang các vệ sĩ xuống lệnh.
- Bây đâu! Hãy dẫn chúng nó ra ngoài chém đầu!
Các vệ sĩ ập tới Trát Mộc Hợp la to:
- Thưa Thái Dương Hãn, ngài có thể phái người đi điều tra đó mà!
Thái Dương Hãn cười đáp:
- Ai đi làm cái chuyện phí công đó! Chi bằng đem chúng bây ra chém đầu sẽ dễ dàng hơn. Có phải không quốc hậu A Cổ Nhi Biệt túc?
Quốc hậu Cổ Nhi Biệt Tốc ngáp dài, đáp:
- Mau đi, em mệt quá rồi đó!
Các võ sĩ kéo ba người của Trát Mộc Hợp ra ngoài. Cả ba đều to tiếng kêu oan.
Cha con Thoát Hắc Thoát A rời hàng ngũ bước ra ngoài, quì xuống đất nói:
- Thưa Thái Dương Hãn vĩ đại, tôi có thể chứng minh nhóm người của Trát Mộc Hợp là muốn đầu hàng thực sự!
Thái Dương Hãn khoát tay, các võ sĩ buông ba người ra. Thái Dương Hãn hỏi:
- Có phải thế không?
Thoát Hắc Thoát A đáp:
- Ba người này. . .
Thái Dương Hãn quay sang Thoát Hắc Thoát A khoát tay, nói:
- Không cần nói nữa - ông ta quay sang ba người của Trát Mộc Hợp nói tiếp - Ba người hãy ở lại đây vậy. Này thái tử Khuất Xuất Luật, con hãy dẫn họ đến nhà thờ làm lễ rữa tội, rồi sau đó xem có quan chức gì thích hợp thì phân phối cho họ làm. Cầu mong Chúa phù hộ họ! - Nói xong thì dẫn quốc hậu thoái trào!
Ánh mắt của Trát Mộc Hợp thoáng hiện vẻ thù hận và khinh bỉ.
Đây là một ngôi nhà thờ được xây dựng bằng những tấm thảm len, bên trên có một cây thập tự giá. Bên trong giáo đường có một vị mục sư đang đứng trước một chiếc bàn thờ xinh đẹp. Sau lưng ông ta là tượng thánh mẫu Maria, tượng thánh John và tượng hai thiên thần. Một đám tín đồ đang hát thánh ca và gõ nhịp lên một tấm ván theo kiểu người Hy Lạp. Họ đang đọc kinh cầu nguyện.
Khuất Xuất Luật dẫn ba người của Trát Mộc Hợp bước vào giáo đường. Ông ta để ba người đứng chờ ở bên dưới, còn bản thân ông ta đi đến trước bàn thờ quì xuống cầu nguyện, rồi sau đó mới bước lên bục cao nói với mục sư vài câu gì đó.

Mục sư bước xuống bàn thờ, đến bên cạnh ba người của Trát Mộc hợp, đưa mắt nhìn kỹ, nói:
- Đây là những con chiên lạc bầy phải không? - Khuất Xuất Luật đáp:
- Dạ phải!
- Ồ! Cầu nguyện Chúa tha thứ cho các con. Bắt đầu từ ngày nay, các con sẽ trở thành những tín đồ Cơ Đốc ngoan đạo. Sau khi làm lễ rửa tội thì linh hồn của các con sẽ được cứu rỗi. Đi nào, các con của ta!
Vị mục sư đi ra phía ngoài. Số người của Trát Mộc Hợp đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi bước theo.
Một hồ nước nhỏ dùng làm lễ rữa tội được xây dựng bên trong giáo đường.
Vị mục sư hỏi Trát Mộc Hợp:
- Có phải con tin tưởng một vị thần chân chính và duy nhất - Jehovah không?
Trát Mộc Hợp trả lời:
- Con tin!
- Phải chăng con tin Chúa cứu thế của chúng ta là Jesus Christ?
- Dạ phải!
- Tốt! Bây giờ ta sẽ lấy danh nghĩa Cha, Con, Thánh Thần để rửa tội cho con.
Nói dứt lời, vị mục sư để cho Trát Mộc Hợp ngửa mặt nhìn lên trời rồi ấn đầu ông ta vào hồ nước. Trát Mộc Hợp giãy giụa ngồi dậy và bò ra khỏi hồ.
Mục sư quay sang A Lặc Đàn gọi:
- Bước vào!
A Lặc Đàn tỏ ra do dự. Vị mục sư đẩy ông ta vào:
- Nhanh lên! A Lặc Đàn đành phải bước vào hồ nước và ngồi xuống. Hơi nước làm cho ông ta cảm thấy rất lạnh.
- Có phải con chỉ tin duy nhất một vị chân thần - Jehovah hay không?
A Lặc Đàn không biết "Jehovah" là gì, bèn hỏi:
- Hả? À tôi tin!
- Phải chăng con chỉ tin Jesus Christ duy nhất?
A Lặc Đàn hỏi:
- Cái gì?
Vị mục sư lập lại câu hỏi vừa rồi. A Lặc Đàn bực mình quá nói:
- Được làm nhanh đi!
- Tốt, bây giờ cha lấy danh nghĩa Cha, Con, Thánh Thần để làm lễ rửa tội cho con!
Nói dứt lời liên đè đầu A Lặc Đàn xuống nước, ngước mặt lên trời, hai lỗ mũi A Lặc Đàn không ngớt sủi bọt, cuối cùng ông ta bị uống một ngụm nước. Sau khi giãy giụa ngồi lên, ông ta bò ra khỏi hồ nước. Hốt Sát Nhi thấy vậy không chờ vị mục sư nói gì, tự mình bước vào hồ nước.

Vị mục sư hỏi:
- Con phải chăng chỉ tin duy nhất một vị chân thần - Jehovah?
Hốt Sát Nhi nhanh nhẩu đáp:
- Con tin!
Phải chăng con chỉ tin Chúa cứu thế của chúng ta là Jesus Christ?
- Phải!
Mục Sư nói:
- Tốt! bây giờ cha sẽ lấy danh nghĩa Cha, Con, Thánh Thần để làm lễ rữa tội cho con!
Nói dứt lời, mục sư đè đầu hốt Sát Nhi. Nhưng Hốt Sát Nhi đã tự mình nhúng đầu vào nước trước, rồi ngồi dậy bò ra khỏi hồ nước.
A Lặc Đàn liên tục lấy tay quẹt mũi, còn Hốt Sát Nhi vì bị nước vô lỗ tai nên không ngớt dùng một ngón tay để ngoái.
Mục sư nói: - Tốt rồi, từ nay về sau các con sẽ là tín đồ Cảnh giáo (một phái của đạo Cơ Đốc)
Trát Mộc Hợp cắn chặt hai hàm răng, Hốt Sát Nhi vừa ngoái lỗ tai vừa nói:
- Ôi chao! Sao lại cưỡng bách người ta phải tin Jesus vĩ đại hơn cả ông trời?
Này Trát Mộc Hợp, Thái Dương Hãn này là thứ đồ khốn gì vậy?!
A Lặc Đàn vẫn lấy tay chà lỗ mũi, nói:
- Điều đáng giận hơn ấy là ông ta lại tin theo lời nói của bà vợ.
Đứng trước mặt bá quan văn võ, mà ông ta bước đến gần chúng ta để ngửi xem chúng ta có mùi tanh hay không? Ông ta xem chúng ta gần như không phải là con người!
Hốt Sát Nhi nói:
- Nếu biết trước như vậy chúng ta thà là đi theo Đáp Lý Đài thúc thúc đến đầu hàng Thiết Mộc Chân còn hơn!
Trát Mộc Hợp chỉ cắn chặt hai hàm răng không nói một lời.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Sáu (3)

Thiết Mộc Chân, Truật Xích Đài, Tốc Bất Đài, Gia Luật Bất Hoa, Trấn Hải, bốn đưa con và các binh sĩ cùng kéo tới cạnh hồ Ban Chu Nê để săn bắn.
Trấn Hải đi bên cạnh Thiết Mộc Chân, cất giọng háo kỳ hỏi:
- Thưa Khả Hãn, người Mông Cổ đi săn, tại sao lại giống như đi đánh giặc vậy?
- Lời nói của tiên sinh đúng lắm, trong khi không đi đánh giặc, chúng tôi cần

phải đi săn cho người ngựa, đặc biệt là để cho những đứa trẻ vị thành niên có dịp tham gia. Chúng tôi dạy con em của chúng tôi đi săn bắn dã thú để tập cho chúng có thói quen chịu cực khổ, có ý chí và có sức khỏe tốt. Chỉ có như vậy, sau này ra chiến trường đối đầu với những kẻ thù hung dữ như những con mãnh thú, thì chúng mới có thể chiến đấu một cách dễ dàng - Vừa nói, Thiết Mộc Chân vừa đưa tay chỉ - Xem kìa!
Trấn Hải nhìn theo ngón tay chỉ của Thiết Mộc Chân, thấy một con hươu đang đứng ngó dáo dác, tức thì mấy con chiến mã phóng tới cùng đuổi theo con hươu. Chỉ trong phút chốc, không còn thấy bóng dáng của họ đâu nữa.
Trấn Hải vừa vỗ tay vừa cười:
- Ôi chao! Tôi đi từ đông sang tây, từ nam chí bắc, đi khắp nhiều quốc gia, nhưng chưa bao giờ trông thấy một đạo quân dũng cảm như thế này!
Những người săn bắn đã tiếp cận được con hươu. Con hươu sau khi chạy tới một gốc cổ thụ, thì Thoát Hổ từ trên cây nhảy xuống, tuốt mã tấu đâm về phía con hươu. Trấn Hải hốt hoảng la to:
- Kìa! Người rừng.
- Nghe la, Thoát Hổ giật mình, vừa muốn bỏ chạy thì trông thấy chung quanh mọi người đều giương cung nên vội vàng trèo lên cây trở lại. Tốc Bất Đài nhảy khỏi lưng ngựa ra lệnh:
- Người rừng cũng bắn như hươu.
Thoát Hổ nhận ra đó là Tốc Bất Đài, liền la to:
- Bớ Tốc Bất Đài! - Dứt lời Thoát Hổ từ trên cây nhảy xuống mặt đất nói tiếp - Bớ Tốc Bất Đài thúc thúc.
Số người của Tốc Bất Đài đều hết sức kinh ngạc, nói:
- Ai? Anh là ai?
- Con là Thoát Hổ? Con là Thoát Hổ đây nè!
Trong một hang động, Cáp Tát Nhi, anh râu đen và mười mấy người nữa trông chẳng khác nào người rừng. Vì quá đói nên họ nằm la liệt trên mặt đất.
Thoát Hổ chạy vào hang động gọi:
- Cha ơi! Tìm được rồi! Bác Cả ở đây rồi! - Nói dứt lời, Thoát Hổ quì xuống mặt đất òa lên khóc - Trời xanh đã phù hộ chúng ta, nên mới có thể tìm được họ!
Cáp Tát Nhi và tất cả mọi người đều ngồi dậy, nhìn thấy Thiết Mộc Chân, Truật Xích Đài và Tốc Bất Đài từ ngoài bước vào. Cáp Tát Nhi đứng lên chạy ra cửa hang, đôi môi co giật, muốn nói không nên lời, hai chân tự nhiên mềm nhũn, té quỵ xuống mặt đất.
Thiết Mộc Chân chạy tới ôm chặt lấy Cáp Tát Nhi, nói:
- Ôi, Cáp Tát Nhi, người em yêu quí của ta! Rốt cục rồi em cũng trở về được. Mau lên, hãy lấy cho cậu ta một ít nước!
Thoát Hổ từ trong túi móc ra một trứng chim nói:

- Ở đây có trứng chim rồi!
Cáp Tát Nhi bỏ nguyên cái trứng chim vào miệng. Ông ta ăn luôn hai trứng chim thì sắc mặt hiện nét vui cười. Hai mắt lóng lánh ánh lệ, nói:
- Đây có phải là sự thật hay không? Không phải là giấc mơ chứ?
Thiết Mộc Chân nói:
- Đây hoàn toàn là sự thực!
- Anh em chúng ta còn sống và được gặp nhau đây ư? - Cáp Tát Nhi không dám tin cảnh tượng trước mặt là sự thật. Thiết Mộc Chân ứa lệ khẽ gật đầu.
Cáp Tát Nhi đau đớn nói:
- Đứa con trai, đứa con gái và mẹ nó nữa đều bị Vương Hãn bắt sống mang đi rồi. Bá tánh và tài sản của tôi cũng bị chúng cướp sạch trơn!
Thiết Mộc Chân cắn chặt hai hàm răng nói:
- Tôi biết! Tôi biết! Tôi nhất định sẽ cứu họ từ trong tay Vương Hãn ra, tôi sẽ cướp họ trở về và trả lại cho em tất cả, không thiếu một món nào!
Mọi người đi trở lại nơi cắm lều trại tạm. Bên trong gian lều, Thiết Mộc Chân và các tướng lãnh sung sướng nhìn Cáp Tát Nhi đang húp cháo lỏng ngon lành.
Thiết Mộc Chân chỉ vào hai anh em Gia Luật hỏi Cáp Tát Nhi:
- Chắc em đã từng gặp hai vị này rồi chứ?
Cáp Tát Nhi đáp:
- Đây là sứ thần của nước Kim, có ý định đầu hàng Hãn huynh tại trấn Tùng Thọ trước đây chứ gì?
Mọi ngươi đều cười. Thiết Mộc Chân chỉ Trấn Hải, nói:
- Trấn Hải tiên sinh là một đại phú thương, người Uy Ngột Nhĩ từng đi khắp mọi nơi trong thiên hạ. À, ông ấy gần như biết hết tình hình của các nước. Trong những ngày qua chúng tôi đã nghe ông ấy kể chuyện đến say mê. So với những chuyện cổ tích trong thánh kinh do Vương Hãn kể còn có ý nghĩa hơn nhiều!
Cáp Tát Nhi lấy làm lạ hỏi:
- Thế ư?
Thiết Mộc Chân đáp:
- Thí dụ như ông biết cả quốc gia có tên gọi như Oát La Tư, Khwarezm và nước Azerbaijan chi đó nữa. Tất cả những nước đó ông ấy cũng từng đi tới.
- Trấn... Tôi phải xưng hô với ông ấy như thế nào? - Cáp Tát Nhi vừa chỉ Trấn Hải vừa hỏi.
Thiết Mộc Chân đáp:
- Chúng ta nên gọi ông ấy là Trấn Hải tiên sinh như tập quán của người Trung Nguyên.
- Chờ có dịp tôi cũng muốn nghe Trấn Hải tiên sinh kể chuyện về nước Oát La Tư.

Hai người đã ăn hết chén cháo và liếm sạch cả bát đựng. Thiết Mộc Chân hỏi:
- Thêm một tí nữa không?
Cáp Tát Nhi hỏi trở lại:
- Đây là thức ăn gì vậy?
- Đây là lương thực của người Trung Nguyên quen dùng, do Trấn Hải tiên sinh mang tới.
Cáp Tát Nhi đã tỉnh táo trở lại, nói:
- Ăn ngon quá!
- Cho thêm một chén nữa đi!
- Không được! Không thể hưởng cái ngon trên đời trong một ngày được! - Mọi ngươi đều cười rộ!
- Mẫu thân và tẩu tẩu hiện ở đâu?
- Họ và Giã Biệt giữ nhiệm vụ hậu đội - Thiết Mộc Chân nói tiếp - Bát Nhi Hốt và một số người nữa đang lo việc thu gom những người trong bộ lạc bị thất tán.
Cáp Tát Nhi lấy tay quẹt miệng, đưa mắt nhìn chiếc lều Mông Cổ nói:
- Ôi chao! Còn có cả lều Mông Cổ nữa! Đời sống của các anh kể như còn khá?
Sát Hợp Đài nói:
- Đây là chiếc lều Mông Cổ do Trấn Hải tiên sinh mang tới. Trước đây tất cả chúng tôi đều ngủ bờ ngủ bụi suốt mấy tháng qua. Cáp Tát Nhi sa sầm nét mặt, nói:
- Lão già Vương Hãn đã hại chúng ta, mối thù này nhất định phải trả!
Thiết Mộc Chân nói:
- Sắp sửa rồi! Em trở về đây thật đúng lúc! Chờ cho em nghỉ ngơi khỏe lại chúng ta sẽ bàn bạc việc cử binh đánh Vương Hãn.
- Thế hả? Em chờ đợi cái ngày đó đến sốt ruột!
Từ phía ngoài có tiếng hí của một con ngựa rừng. Tiếp đó là tiếng người la to:
- Kìa, ngựa rừng, hãy bắt lấy nó!
Cáp Tát Nhi đứng phắt dậy chạy ra ngoài. Mọi người cũng chạy ra khỏi trướng.
Cáp Tát Nhi phi thân lên lưng ngựa, thúc ngựa chạy như bay. Số người của Thiết Mộc Chân đứng nhìn theo Cáp Tát Nhi truy đuổi con ngựa rừng. Chỉ một phát tên bắn ra, con ngựa rừng đã ngã quị. Tất cả mọi người đều chạy tới và tiếng hò reo vui mừng cũng vang dội cả lên.
Trấn Hải đưa cao ngón tay cái, nói:
- Cáp Tát Nhi tướng quân đúng là một tay thần tiễn!
Gia Luật A Hải chỉ vào Thiết Mộc Chân nói:

- Khả Hãn đây cũng là một tay thần tiễn. Năm 16 tuổi ông đã nổi tiếng là anh hùng xạ điêu tại vùng đồng cỏ!
Thiết Mộc Chân cười đáp:
- Đâu nào! Anh em của chúng tôi nếu so sánh với một trong Tứ Dũng là Giã Biệt thì không đáng kể chi cả!
Trấn Hải cất tiếng khen:
- Ở Mông Cổ rõ ràng là nhân tài thật đông đảo!
Các chiến sĩ chạy tới chỗ con ngựa cùng khiêng nó về.
Tốc Bất Đài bước tới với hai bàn tay đầy máu ngựa, nói:
- Thưa Khả Hãn, ngựa đã lột da xong.
Thiết Mộc Chân vui vẻ nói:
- Tốt, đây là ông trời đãi cho chúng ta một bữa tiệc ngon trong dịp anh em chúng ta được đoàn tụ!
Tốc Bất Đài nói:
- Nhưng chúng ta không có nồi để nấu thịt!
Thiết Mộc Chân vui vẻ đáp:
- Không sao cả, hãy lấy một phiến đá để làm nồi, đánh đá lấy lửa, lấy nước làm rượu... Hả hả hả... Đây là một bữa tiệc rượu nhớ đời!
Thiết Mộc Chân, Cáp Tát Nhi và các chiến sĩ cùng đặt một phiến đá lên trên bốn cục đá được kê làm bếp. Chính tay Thiết Mộc đánh đá lấy lửa, còn Cáp Tát Nhi thì thổi cho lửa bùng cháy lên. "Nồi" đã bắt đầu bốc khói nóng. Tốc Bất Đài hỏi người chịu trách nhiệm trông coi chiếc "nồi" là Dã Lặc Miệt.
- Chín chưa?
Dã Lặc Miệt đáp:
- Vừa mới sôi thôi!
Thiết Mộc Chân nói:
- Được rồi! Được rồi! Mau vớt ra đi! ăn nửa sống nửa chín thấy ngon hơn!
Thoát Hổ cũng nói lớn:
- Hãy nhanh lên, nước miếng của tôi đã chảy đầy bụng rồi đây!
Dã Lặc Miệt to tiếng gọi mọi người:
- Hãy lại ăn thịt ngựa mau lên!
Mọi người cùng ngồi quanh bờ hồ ăn thịt ngựa! - Thoát Hổ cao hứng nói:
- Ôi phải có một tí rượu sữa ngựa thì ngon tuyệt!
- Ôi chao! Rượu sữa ngựa hả? Có đây! - Dã Lặc Miệt chạy đến bên cạnh bờ hồ, từ trong vũng bùn bụm lên một bụm nước, rồi đưa cao khỏi đầu nói - Rượu này thật là đặc!
Mọi người đua nhau đi bụm nước. Thiết Mộc Chân lấy một bụm nước đổ vào vạt áo để lược bùn đất, nói:
- Cáp Tát Nhi, hãy kê miệng vào uống!
Mọi người đều áp dụng phương pháp đó để lọc nước bùn, cùng uống với

nhau. Thiết Mộc Chân nói:
- Xin mời, hãy cạn ly! - Mọi người đều uống hết số nước trong tay của mình bụm. Thiết Mộc Chân nói:
- Dã Lặc Miệt, thứ rượu này không gọi là rượu đặc, mà gọi là cồn đấy! Xin mời, tất cả hãy cùng uốn cạn ba ly!
Nét vui cười trên mặt mọi người bỗng biến mất, thay vào đó là sự trang nghiêm và phẫn nộ. Thiết Mộc Chân quì xuống, mọi người cũng im lặng quì theo.
Thiết Mộc Chân đưa cao một cánh tay đấm vào ngực, rồi thề với trời:
- Hỡi trời cao! Hôm nay chúng tôi cùng ăn thịt ngựa rừng, cùng lấy nước đục của hồ Ban Chu Nê làm rượu. Cho dù gặp cảnh gian truân như thế này, nhưng 19 tướng lĩnh đều trung thành như xưa. Nếu trời cao ban ân, phù hộ cho tôi có một ngày nào đó dựng nên đại nghiệp, thì Thiết Mộc Chân tôi quyết định sẽ đồng cam cộng khổ với họ, vĩnh viễn không bao giờ quên! Nếu tôi làm trái lời thề ngày hôm nay, thì tôi sẽ giống như dòng nước, trôi đi không bao giờ trở lại!
Mọi người đều dập đầu, rồi cùng bụm lấy nước đục dưới hồ lên, hai khóe mắt của mọi người đều trào lệ. Những giọt lệ đó rơi vào bụm nước trong tay họ và họ đã uống hết số nước đó vào bụng mình!
Cây đàn đầu ngựa của Bách Linh Điểu bắt đầu ngân vang. Dã Lặc Miệt cất giọng trong trẻo hát:

Trong nồi đá đang nấu thịt ngựa rừng nửa chín nửa sống,
Bụm từng bụm nước đục trong hồ để xem đó là rượu ngon.
Chớ cười chúng tôi y phục lam lũ,
Chớ chê chúng tôi mặt mày đều dơ.
Ý chí của chúng tôi được trui luyện trên chiến trường.
Vì sự nghiệp lớn của Khả Hãn chúng tôi không dừng chiến đấu...

Việc 19 thủ lĩnh cùng uống nước hồ Ban Chu Nê, trở thành một giai thoại trong lịch sử dấy nghiệp của Thiết Mộc Chân. Nó phản ánh tinh thần không sợ gian khó, thất bại vẫn tiếp tục phấn đấu của Thiết Mộc Chân.

Mùa thu năm 1203, sau một thời gian dưỡng sức chấn chỉnh đội ngũ, Thiết Mộc Chân đã hoàn toàn khôi phục lại được sức mạnh của mình và bắt đầu phát động một cuộc chiến tranh với bộ lạc Khắc Liệt.
Thiết Mộc Chân và Cáp Tát Nhi tiễn đưa Thoát Hổ và anh râu đen ra đi . . .
Tang Côn dẫn Thoát Hổ và anh râu đen đi vào trướng vàng của Vương Hãn.

Hai người quì xuống. Vương Hãn lên tiếng hỏi:
- Nghe Tang Côn nói, cha ngươi là Cáp Tát Nhi muốn đầu hàng ta phải không?
Thoát Hổ đáp:
- Dạ phải!
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn nói chen vào:
- E rằng đây là một sự trá hàng chăng?
Thoát Hổ òa lên khóc to. Vương Hãn hết sức ngạc nhiên hỏi:
- Nhà ngươi... Nhà ngươi khóc cái gì thế?
- Dạ, con nhớ mẹ con! - Nói dứt lời, Thoát Hổ lại òa lên khóc.
Vương Hãn sụt sùi, nói:
- Này thằng bé, ngươi chớ nên khóc nữa, Chúa phù hộ cho mẹ của ngươi, hiện giờ bà ta vẫn khỏe mạnh. Chờ một chốc nữa ta sẽ cho người dẫn nhà ngươi đi gặp mẹ, vậy bây giờ nhà ngươi hãy nói rõ cha nhà ngươi cho ta nghe!
- Cha con vốn muốn đi tìm bác cả của con là Thiết Mộc Chân, nhưng tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng ở đâu. Chúng tôi đi tới đâu hỏi thăm tới đó, nhưng không ai được biết cả. Chúng tôi trèo lên những ngọn đồi cao để to tiếng gọi, nhưng vẫn không bao giờ nghe được tiếng trả lời. Mãi cho tới ngày nay, chúng tôi vẫn không nhà để ở lấy bóng cây làm lều trại, lấy đá làm gối nằm, đêm đêm ngửa mặt nhìn sao trên trời mà không thể ngủ được!
Vương Hãn thở dài nói:
- Được ta sẽ thu dụng cha con ngươi!
Thoát Hổ nói:
- Đa tạ Vương Hãn! Nhưng, cha con bảo ngài nên phái một người tâm phúc đến minh thệ với cha con, thì cha con mới dám đến phục vụ cho Vương Hãn!
Vương Hãn đứng lên, lấy ra một con dao nhỏ cắt đứt ngón tay út để cho máu chảy vào một chiếc túi da bò nhỏ, nói:
- Này Thoát Hổ, nhà ngươi hãy về nói lại với Cáp Tát Nhi, chính ta đã thích máu ăn thề, vậy đối với một tướng có tài như cha nhà ngươi khi đến đây ở thì ta nhất định sẽ trọng dụng, sẽ trọng thưởng! Nói dứt lời, Vương Hãn trao chiếc túi da nhỏ cho Thoát Hổ nói tiếp - Hãy lấy mang về!
Thoát Hổ nhận lấy chiếc túi da, nói:
- Xin đa tạ Vương Hãn, trong vòng bảy ngày sau chúng tôi sẽ đến.
Trong gian đại trướng của Trát Hợp Cảm Bất, Trát Hợp Cảm Bất đang ngồi buồn uống rượu một mình.
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn bước vào đại trướng của ông ta, nói:
- Vương Hãn vừa mới trích máu ăn thề với Thiết Mộc Chân để giữ tình hòa hiếu, nay lại trích máu ăn thề để thu nạp người anh em của Thiết Mộc Chân,

thử hỏi với một thái độ luôn luôn phản phúc như vậy, làm sao người ta tin được? Tại sao ngài không đến khuyên Vương Hãn một lời?
Trát Hợp Cảm Bất lắc đầu thở dài, đáp:
- Người anh của ta có bao giờ chịu nghe lời khuyên đâu? Bộ lạc Khắc Liệt đã bị tổn thất nặng nề, tương lai chắc chắn sẽ bị bại vong dưới tay hai cha con của anh ấy mà thôi!
- Nhưng, ngài làm thế nào ngồi yên đưa mắt nhìn bộ lạc Khắc Liệt đi vào con đường diệt vong chứ?
- Này Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, nhà ngươi là quí tộc của bộ lạc Miệt Nhi Khất, nay Thoát Hắc Thoát A và Hốt Đô đang sống tại bộ lạc của người Nải Man...
- Ý của ngài là...
- Ta muốn dẫn bá tánh của ta đi đầu hàng để nương tựa Thái Dương Hãn, vậy nhà ngươi hãy thông qua hai cha con Thoát Hắc Thoát A để giới thiệu cho ta được không?
- Ngài và Dương Hãn là anh em ruột thịt, mà còn có thể chia tay, vậy tôi là một tên tù binh dưới trướng của ngài, thử hỏi có việc gì mà làm không được?
- Tốt! Vậy đêm nay chúng ta cùng đi!
Trát Hợp Cảm Bất và Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn đứng nhìn bộ hạ và bá tánh của mình kéo đi giữa đêm tối.
Hốt Lan đứng thẳng chân trên bàn đạp ngựa, nhìn về hướng đông.
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn nói với Hốt Lan:
- Thôi, đi mau, Hốt Lan!
Hốt Lan thở dài, nói:
- Hãy lên đường, đi càng xa càng tốt!
Đội ngũ của Trát Hợp Cảm Bất tiếp tục đi giữa đêm tối.
Sáng ngày hôm sau, Tang Côn hối hả chạy vào đại trướng của Vương Hãn, nói: - Thưa phụ vương, Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc đã dẫn Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn rời bỏ Hắc Lâm rồi!
Vương Hãn đang đọc kinh sáng quay lại hỏi:
- Nó bỏ đi đâu?
- Nghe nói đi đầu hàng Thái Dương Hãn ở bộ lạc Nải Man!
- Tại sao vậy? Tại sao vậy chớ?
Tang Côn hỏi vặn lại cha:
- Cha có cần con đuổi theo bắt chú ấy trở về để cha hỏi hay không?
- Không! Bộ lạc Khắc Liệt sau trận đánh với Thiết Mộc Chân đã bị tổn thương nghiêm trọng, sau đó nhóm Trát Mộc Hợp và Đáp Lý Đài lại bỏ đi, khiến lực lượng của ta càng suy yếu hơn. Bây giờ thử hỏi làm sao có thể gây sự đánh nhau trong nội bộ?

- Cha để cho chú ấy bỏ đi, không phải lực lượng của chúng ta càng suy yếu hơn hay sao?
- Cũng may là có Cáp Tát Nhi đến qui thuận. Chỉ cần một khi chúng ta cường thịnh lên, thì cũng giống như trước, các anh hùng ở vùng thảo nguyên này sẽ kéo nhau tới xin qui thuận ta!
- Hứ! với một người nhu nhược và thiếu sự quả đoán như cha, thì một ngày như thế sẽ không bao giờ có nữa!
Vương Hãn giận dữ, nói:
- Ngươi hãy câm mồm lại cho ta! Nếu không phải ngươi có hành động liều lĩnh, ham lập công lớn, thì sự liên minh giữa ta và Thiết Mộc Chân đâu có tan rã, dẫn đến tình trạng người thân cũng phản bội bỏ ra đi như hiện nay?
- Xem cha kìa! Cha càng già lại càng hồ đồ đấy! - Tang Côn quay lưng bỏ đi ra ngoài.
- Tại sao ngươi lại dám ăn nói với cha ngươi như vậy? - Vương Hãn giận dữ nói tiếp - Chúa ơi! Tôi đã phạm tội tày trời gì mà Chúa phái một tên yêu nghiệt này đến đây trừng phạt con! - Vương Hãn nhìn lên tượng Chúa làm dấu thánh giá liên tiếp.
Tại doanh trại Hắc Lâm đang bao trùm bầu không khí của một ngày lễ hội. Hai cha con Vương Hãn thết tiệc để nghênh đón Cáp Tát Nhi vừa mới đến đầu hàng.
Tang Côn và Cáp Tát Nhi tay nắm tay cùng đi, còn Thoát Hổ và hơn 100 binh sĩ quần áo rách rưới cũng nối gót theo sau. Họ cùng đến đại doanh của Vương Hãn.
Bên ngoài đại trướng của Vương Hãn đặt rất nhiều bàn tiệc. Bà vợ, con gái, con trai của Cáp Tát Nhi cũng có mặt tại đó. Vương Hãn hết sức vui vẻ, nói:
- Ô kìa! Họ đã đến rồi kìa!
Một đội nhạc đông hằng trăm người bắt đầu tấu lên những bản nhạc của đạo Cơ Đốc.
Trong khi Cáp Tát Nhi sắp sửa đi tới đại doanh thì bỗng nghe có vô số tiếng vó ngựa nện đất rền trời từ xa ập tới.
Vương Hãn phát hiện được tình thế bất thường, vội vàng lên tiếng hỏi:
- Xảy... Xảy ra chuyện gì vậy?
Tiếng hò hét sát phạt của đoàn người ngựa vừa ập tới làm cho ai nấy đều kinh hoàng.
Số người của Cáp Tát Nhi vừa tuốt mã tấu ra khỏi vỏ vừa quát:
- Bớ Vương Hãn, bớ Tang Côn, ngày chết của các ngươi đã tới rồi?
Tang Côn thấy nguy liền nhanh chân nhảy phóc lên lưng ngựa tháo chạy.
Vương Hãn gọi lớn:
- Bớ Tang Côn! Ta sinh ra một đứa con như ngươi để làm gì, mà nay ngươi lại bỏ rơi ta để tháo chạy một mình như vậy?

Người con trai lớn của Cáp Tát Nhi là Dã Cổ, người con trai thứ là Dã Tòng Cách cũng tuốt đao ra khỏi vỏ, tràn lên tấn công Vương Hãn.
Bọn thân binh của Vương Hãn vội vàng tuốt đao chống trả, bảo vệ cho Vương Hãn nhảy lên lưng ngựa, rồi nhắm hướng Tang Côn vừa tháo chạy hối hả chạy theo. Bộ hạ và bá tánh của bộ lạc Khắc Liệt đua nhau giơ tay xin đầu hàng, riêng những người chống trả đều bị chém té xuống ngựa.
Thiết Mộc Chân ngồi trên lưng ngựa la to:
- Hỡi bá tánh của bộ lạc Khắc Liệt, các người nếu buông bỏ vũ khí thì sẽ trở thành thần dân của Thiết Mộc Chân.
Trải qua cuộc tập kích lều vàng của Vương Hãn lần này, Thiết Mộc Chân rốt cục đã đánh bại bộ lạc Khắc Liệt. Từ đó, trên vùng thảo nguyên Mông Cổ, Thiết Mộc Chân đã chiếm được 2/3 thiên hạ.
Mặt trời đã sắp lặn xuống núi, Vương Hãn và Tang Côn dẫn theo mấy chục kỵ binh tiếp tục chạy bay trên đồng cỏ hoang vắng. Đến lúc mặt trời lặn xuống đường chân trời thì họ mới bắt đầu chạy chậm lại.
Vương Hãn ngồi trên lưng ngựa, vừa đấm vào đầu mình vừa nói:
- Ôi! Ta đã rời bỏ những người không đáng rời bỏ, hay là ta đã rời bỏ những người nên rời bỏ vậy. Giờ đây bộ hạ và bá tánh của ta đã ly tán, ta không còn biết dựa vào đâu. Tất cả những điều đó đều do tên nghiệt chướng có một vết thương sưng to trên mặt kia gây ra!
Tang Côn sờ lên vết thương sưng to trên mặt, vì quá thẹn nên đổ quạu, nói:
- Cha nói những lời nói đó thì có ích lợi gì? Điều quan trọng hiện nay là phải tức khắc quyết định xem ta nên đi về đâu?
- Chú của ngươi đã chạy đi đầu hàng Thái Dương Hãn rồi, vậy ta còn đi đâu nữa? Tất nhiên là cũng tìm tới bộ lạc Nải Man để thử thời vận xem sao!
Đoàn người của Vương Hãn tiếp tục đi sâu vào bóng tối.
Nơi đóng doanh trại cũ của Vương Hãn đâu đâu cũng thấy ánh đuốc. Nạp Nha A bước đến gần Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân lên tiếng hỏi:
- Có tìm được Hốt Sát Nhi không?
- Thưa, chưa được, nghe đâu ông ta đã đi đầu hàng bộ lạc Nải Man rồi.
- Còn Trát Mộc Hợp, A Lặc Đàn và Đáp Lý Đài thì sao?
Nạp Nha A đáp:
- Nghe nói họ cũng đi chung với nhau.
Thiết Mộc Chân buồn bã như bị đánh mất một cái gì.
Mặt trời chiều đang chiếu nhợt nhạt trên biên giới của bộ lạc Nải Man. Vương Hãn đang bị mấy tên binh sĩ Nải Man áp giải.
Trên một đỉnh núi cách đó khá xa, Tang Côn và những thân binh của anh ta đang ẩn núp sau tảng đá lớn để theo dõi tình hình.
Một viên tiểu lại canh gác biên giới của bộ lạc Nải Man đang ngồi ăn thịt uống rượu, thản nhiên lên tiếng hỏi:

- Có phải đây là tên gian tế mà các ngươi vừa mới bắt được đấy không?
Bọn binh sĩ đáp:
- Chính là anh ta!
Vương Hãn kêu oan:
- Không! Không! Không! Tôi không phải là gian tế, tôi là Vương Hãn của bộ lạc Khắc Liệt, tên tôi là Thoát Oát Lân.
Viên tiểu lại có vẻ ngạc nhiên, rồi phun mạnh ngụm rượu trong miệng ra, phá lên cười to, nói:
- Cái gì? Ngươi... Ngươi là Vương Hãn của bộ lạc Khắc Liệt ư? Có Chúa làm chứng, nếu ngươi là Vương Hãn thì ta đây sẽ là Hoàng đế của nước đại Kim!
- Tôi đúng là Vương Hãn thật. Thái Dương Hãn của các anh từng gặp tôi. Phải rồi, trước đây không bao lâu, thái tử Khuất Xuất Luật của các anh từng đánh nhau với tôi. Chỉ cần các anh dẫn tôi vô gặp họ thì họ sẽ nhận tôi ra ngay!
Viên tiểu lại làm ra vẻ thông minh, nói:
- Bộ ngươi muốn hại ta hả? Ta dẫn ngươi vào vương đình gặp Thái Dương Hãn, khi họ nhận ra ngươi là một thằng khùng, một gã lừa bịp, thì chiếc đầu của ta còn có dính trên cần cổ được nữa không?
- Tôi không phải là thằng khùng, mà cũng không phải là tên lừa bịp, tôi chính là Vương Hãn!
Viên tiểu lại bật cười, khiến mớ thịt đang nhai trong miệng của anh ta phun thẳng vào mặt Vương Hãn, nói:
- Hứ! Ngươi là Vương Hãn ư? Thế đội nhạc 100 người của ngươi đâu? Đội nghi trượng 1.000 người của ngươi đâu? Chiếc chiến bào bằng da chồn của ngươi đâu?
- Tôi bị bại trận rồi, Hãn quốc của tôi đã bị diệt vong rồi, cho nên tôi mới đến đây để đầu hàng Thái Dương Hãn.
- Thôi, nhà ngươi đừng bịa chuyện nữa! - Anh ta quay sang ,tả hữu nói tiếp - Hãy chém đầu nó đi!
Binh sĩ kéo Vương Hãn đi chém. Vương Hãn kinh hoàng la to:
- Đừng! Xin các người hãy nể Chúa dẫn tôi đi gặp Thái Dương Hãn đi!
Viên tiểu lại đang bực bội liền quát:
- Ông hả? Bây giờ ông hãy đi gặp Thượng đế trước! - Nói dứt lời, hắn tuốt thanh mã tấu ra đâm thẳng vào bụng Vương Hãn. Vương hãn kinh hoàng thất sắc, gào lên:
- Nhà ngươi!...
Viên tiểu lại nói:
- Ta sẽ đem câu chuyện bịa đặt của ngươi nói lại cho Thái Dương Hãn nghe.
Vương Hãn ngã quị xuống đất, hai mắt nhìn trời, rên rỉ:

- Chúa ơi! Tôi thực ra có nên đến nơi này hay không? Con trai tôi là Thiết Mộc Chân cho dù có tiêu diệt Hãn quốc của tôi đi nữa, chắc nó cũng cho tôi sống trọn tuổi già kia mà!

Vương Hãn, một vị anh hùng uy danh vang vội một thời trên đồng cỏ đã chết dưới tay của một tên tiểu lại canh gác biên cương của bộ lạc Nải Man, mang theo bao nhiêu điều hối tiếc.

Tang Côn, đứa con duy nhất của Vương Hãn núp trên đầu núi để theo dõi, dù thấy nguy vẫn không ra tay cứu cha, mà chỉ biết hốt hoảng bỏ chạy.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Sáu (4)

Đáp Lý Đài sau khi rời khỏi Hắc Lâm, trải qua một chặn đường gian truân cuối cùng mới tìm được nơi cắm doanh trại của Thiết Mộc Chân tại hồ Ban Chu Nê, ông ta không dám trực tiếp gặp Thiết Mộc Chân nên trước tiên tìm tới lều riêng của Kha Ngạch Luân.
Với số tuổi lục tuần, sức khỏe của Kha Ngạch Luân không còn như trước. Bà nằm quay mặt vào phía trong, còn Hợp Đáp An thì đứng bên cạnh đuổi ruồi muỗi.
Đáp Lý Đài đứng xuôi hai tay, sắc mặt đau khổ. Một lúc lâu sau, Kha Ngạch Luân mới lên tiếng hỏi:
- Đáp Lý Đài đi rồi chưa? - Hợp Đáp An không trả lời.
Đáp Lý Đài đằng hắng một tiếng, nói:
- Thưa chị dâu?
Kha Ngạch Luân trở mình, quay mặt ra ngoài, nói:
- Bộ ngươi không biết tiếng Mông Cổ hay sao? Ta đã nói rồi, Thiết Mộc Chân nay đã ngoài 40 tuổi, ta không còn can dự vào chuyện của nó nữa, vậy ngươi hãy chờ đợi một lúc, khi nó đánh giặc xong trở về, ngươi sẽ nói chuyện thẳng với nó tốt hơn!
Đáp Lý Đài có vẻ bối rối, nói:
- Nhưng, tôi sợ nó...
- Dù ngươi có sợ nó tới đâu đi nữa, cũng vẫn phải nói chuyện thẳng với nó tốt hơn. Bây giờ ta không cần nghe lời nói của ngươi nữa. Này, Hợp Đáp An

hãy đưa anh ta ra ngoài!
Hợp Đáp An khách sáo nói:
- Xin mời ngài đi ra!
Đáp Lý Đài bất đắc dĩ phải đi ra. Hợp Đáp An nói:
- Thưa phu nhân!... Trông ông ta thật đáng tội nghiệp.
Kha Ngạch Luân "hứ" một tiếng, nói:
- Thật đáng ghét! Nó đã hai lần rời bỏ chúng ta, đến bây giờ thấy con trai ta bắt đầu có sự nghiệp thì nó lại quay trở về, rõ là không biết xấu hổ!
Ông ta tuy có chỗ đáng ghét, nhưng ông ta là một người chú ruột duy nhất còn lại của Khả Hãn Thiết Mộc Chân!
Kha Ngạch Luân thở dài, nói:
- Này Hợp Đáp An, ngươi hãy dẫn ông ta đến chỗ Dã Toại phi, nói rõ ý định của ta để Dã Toại phi nài nỉ Khả Hãn giúp cho Đáp Lý Đài.
Hợp Đáp An lên tiếng tuân lệnh, rồi bước ra ngoài.
Bên ngoài lều riêng của Kha Ngạch Luân, Đáp Lý Đài đang đứng tuyệt vọng, bỗng nghe lời nói của Hợp Đáp An, ông ta cảm thấy hết sức bất ngờ, hỏi:
- Có phải đấy là lời dặn dò của chị dâu ta không? - Trên đôi mắt già nua của ông ta bắt đầu trào lệ - Nói đúng ra, ta cũng có nhiều lỗi lầm to lớn, ta thật không xứng đáng đối với cả nhà Thiết Mộc Chân. Nhưng, này Hợp Đáp An, ta có thể thề với trời, là trong những ngày ta xa rời Thiết Mộc Chân, lúc nào ta cũng nghĩ tới tình mẫu tử của họ cả. Dòng máu chảy trong huyết quản của ta, nói cho cùng là dòng máu cao quí của dòng họ Bột Nhi Chỉ Cân.
Hợp Đáp An nói:
- Lều riêng của Dã Toại phi ở phía trước kia, vậy ngài hãy đi theo tôi.

Tại triều đình của bộ lạc Nải Man, Thái Dương Hãn và Cổ Nhi Biệt Tốc phi vừa uống rượu vừa thưởng thức các vũ nữ đang hát múa.
Viên Chưởng ấn quan là Tháp Tháp Thống A thì đứng hầu một bên.
Khuất Xuất Luật từ ngoài đi vào, đến gần Thái Dương Hãn nói nhỏ mấy câu gì đó. Thái Dương Hãn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:
- Cái gì? Tại sao lại có chuyện như vậy?
Cổ Nhi Biệt Tốc phi hỏi:
- Chuyện gì vậy? Chuyện gì mà ông có vẻ kinh ngạc đến như vậy?
Khuất Xuất Luật nói:
- Bẩm mẫu hậu có một viên tiểu lại ngoài biên cương, bắt được một người tự xưng là Vương Hãn của bộ lạc Khắc Liệt, không rõ là thật hay giả.
Cổ Nhi Biệt Tốc phi nói:
- Hãy dẫn ông ta vào đây thì sẽ rõ ngay!
Khuất Xuất Luật đáp:

- Người đó đã chém ông ta ngay tại chỗ, xem như một tên gián điệp!
Cổ Nhi Biệt Tốc phi quay sang Thái Dương Hãn lên tiếng trách:
- Ôi chao! Chúa của tôi ơi! Này Thái Dương Hãn ơi là Thái Dương Hãn! Quân đội của ông tại sao lại xử lý mọi việc như thế? Một tên tiểu lại ở biên cương mà dám hành sự theo ý riêng của mình, không cần xin thánh chỉ sao? Chồng trước của tôi tức là phụ thân của ông khi còn sống, không bao giờ lại để xảy ra chuyện như vậy!
Khuất Xuất Luật đuổi các vũ nữ đi ra ngoài, nói:
- Bây giờ biết tính sao?
- Thái Dương Hãn lặp đi lặp lại câu hỏi của Khuất Xuất Luật một cách vô ý nghĩa.
- Phải đấy, bây giờ thì biết tính sao? Bây giờ thì biết tính sao?
Khuất Xuất Luật nói:
- Người tự xưng là Vương Hãn đó, bị người Mông Cổ là Thiết Mộc Chân đánh bại nên mới chạy sang để đầu hàng chúng ta.
Thái Dương Hãn đứng lên lộ sắc ngạc nhiên, nói:
- Không đúng! Vương Hãn là một đại Khả Hãn, tiếng tăm lẫy lừng, làm sao lại bị Thiết Mộc Chân, một tên vô danh tiểu tốt đánh bại được?
- Thưa Phụ Hãn, bộ cha quên rồi sao? Năm trước con và Tát Bốc Thích Hắc đã đánh bại Vương Hãn, nhưng bị Thiết Mộc Chân đưa quân tới cứu viện, buộc chúng ta phải rút lui. Anh ta không phải là một tên vô danh tiểu tốt đâu!
- Thiết Mộc Chân ư? - Cổ Nhi Biệt Tốc phi suy nghĩ giây lát - nói tiếp - phải! Chuyện ấy trước đây một năm Tát Bốc Thích Hắc và thái tử Khuất Xuất Luật có kể lại rồi, bộ ông không nhớ hay sao? Tuy nhiên, trước đây ít lâu Trát Mộc Hợp tới qui thuận có cho biết, Thiết Mộc Chân đã bị đánh tan nát rồi kia mà!
Thái Dương Hãn hỏi:
- Trát Hợp Cảm Bất có nói đến Thiết Mộc Chân không? Tại sao ta không nhớ rõ? - Cổ Nhi Biệt Tốc Phi đáp:
- Vì lúc đó hai con mắt của ông cứ nhìn mê mệt con gái út của Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn thì còn nghe gì nữa!
Thái Dương Hãn đằng hắng hai tiếng. Khuất Xuất Luật bực bội nói:
- Nên nói trở lại vấn đề Vương Hãn đi thôi!
Cổ Nhi Biệt Tốc Phi nói:
- Chuyện đó thì có chi khó. Bảo chúng nó cắt thủ cấp của người đó về đây để cho em ruột ông ta nhìn qua là biết rõ ngay chứ gì?
- Đấy là một ý hay! - Thái Dương Hãn lập tức xuống lệnh - Này Tháp Tháp Thống A, ngươi hãy thay mặt quả nhân viết một tờ chiếu, đóng dấu vào rồi phái người đưa ra biên cương, bảo tên tiểu lại kia cắt thủ cấp của người tự

xưng là Vương Hãn mang về cho ta xem. Phải nhanh một tí kẻo nó thối đấy!
Tháp Tháp Thống A tuân lệnh, nói:
- Thần xin tuân chỉ!

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Bảy
Đại Chiến Tại Nạp Hốt Nhai, Bình Định Bộ Lạc Hải Man

Hôm nay, chiếc lều riêng của Dã Toại phi được trang hoàng mới mẻ giống như chuẩn bị ăn mừng trận đánh thắng Vương Hãn, mà cũng giống như đón tiếp một vị khách quí từ xa tới.

Thiết Mộc Chân to tiếng nói cười, đi theo Dã Toại bước vào chiếc lều Mông Cổ, nói:
- Em bảo là ta hôm nay có hai chuyện vui đến cùng một lúc phải không? Đánh bại Vương Hãn là chuyện vui thứ nhất, thế còn một chuyện vui nữa là gì? Hãy mau nói cho anh nghe?
- Khả Hãn hãy ngồi xuống đã - Dã Toại đưa mắt ra hiệu cho Hợp Đáp An.
Hợp Đáp An vội vàng bước ra ngoài.
- Chuyện gì mà có vẻ bí mật thế?
- Thiết Mộc Chân không hiểu hai cô gái này định bày trò gì.
Dã Toại tươi cười, nói:
- Để em cho Khả Hãn gặp một người, chắc chắn Khả Hãn sẽ vui mừng cực độ.
- Thế à? - Thiết Mộc Chân tỏ ra rất cao hứng, nói tiếp - Tôi đang chờ xem người đó đây! - Lúc bấy giờ Hợp Đáp An dẫn Đáp Lý Đài từ ngoài bước vào lều. Đáp Lý Đài bước tới thi lễ, nói:
- Thưa Khả Hãn, ngài mạnh khỏe đấy chứ?
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên và liền sa sầm nét mặt:
- Té ra là chú ư? Chú trở về đây để làm gì? Hả?
Thiết Mộc Chân nhìn Dã Toại nghiến răng, nói:
- Trông thấy ông ta làm tôi quá vui mừng, vì tôi có thể an ủi được linh hồn của Thiết Mộc Luân, người em gái của tôi rồi đó!
Đáp Lý Đài cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn, nên tự nhiên quì xuống, nói:
- Thưa Khả Hãn!
Dã Toại vẫn tươi cười bước tới đỡ Đáp Lý Đài, nói:

- Ôi chao! Việc gặp gỡ tư riêng giữa hai chú cháu sao lại quì gối như thế này? Mau đứng lên, mau đứng lên! Ông không nghe Khả hãn bảo gặp được ông là quá vui mừng đó sao!
Đáp Lý Đài muốn đứng lên nhưng hai chân không tuân lệnh. Ông ta nhìn thấy Thiết Mộc Chân vẫn nhìn mình với đôi mắt giận dữ, hai dòng lệ già từ hai khóe mắt trào ra nói:
- Thiết Mộc Chân ơi, tôi đã già, đại để cũng không còn sống được bao nhiêu lâu nữa. Tôi chỉ muốn khi mình nhắm mắt, bên cạnh mình có một số người thân đó thôi!
- Trong khi chú ra đi mà không từ biệt, chú có nghĩ thế hay không? Trong khi chú sống chung với Vương Hãn để tôi ở lại tại Cáp Lan Chân Sa Đà, chú có nghĩ như thế không? Trong khi chú và cả Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàm dồn tôi tới bờ hồ Ban Chu Nê để uống nước bùn, ăn thịt ngựa rừng, chú có nghĩ thế không? Trong khi tôi có trong tay từ mấy vạn bộ hạ và bá tánh người Mông Cổ tại bộ lạc Khất Nhan chỉ còn lại 4600 người chú có nghĩ thế không?
- Chú... Chú luôn luôn nghĩ tới cháu!...
- Nói bậy! Chú lúc nào cũng mong cho cháu chết đi!
Dã Toại nói chen vào:
- Này Đáp Lý Đài thúc thúc, chú hãy đứng dậy đi. Thiết Mộc Chân đáng lý phải cảm ơn chú, có đâu chú lại làm ra vẻ như người mắc nợ vậy?
- Cái gì? - Thiết Mộc Chân trừng đôi mắt nhìn Dã Toại nói tiếp - Tôi còn phải cảm ơn ông ta nữa hả?
Dã Toại giữ thái độ bình tĩnh, ung dung đáp:
- Thưa Khả Hãn, ngài còn nhớ lúc chúng ta cùng Vương Hãn xây dựng lều trại mùa đông đấy không? Ngài còn nhớ việc Tang Côn nổ lửa đốt đồng cỏ, định cướp bá tánh của ta nhưng không thành công đó không? Tất cả những việc đó đều nhờ sự giúp đỡ ngầm của Đáp Lý Đài thúc thúc cả!
Thiết Mộc Chân ngạc nhiên hỏi:
- Thế ư?
Dã Toại nói tiếp:
- Chú ấy muốn bí mật báo cho mình biết để sớm đề phòng. Chính Khả Hãn sau khi biết được âm mưu của Tang Côn nên mới di chuyển bãi chăn nuôi. Nếu không có Đáp Lý Đài thúc thúc cứu ngài, thì lần đó cho dù ngài không bị Tang Côn và Trát Mộc Hợp giết chết, đến trận đánh Cáp Lan Chân Sa Đà, ngài cũng không thể chạy thoát độc thủ của họ!
Thiết Mộc Chân nhìn Đáp Lý Đài hỏi:
- Có thật thế không?
Đáp Lý Đài khóc òa. Dã Toại lên tiếng nói tiếp:
- Chỉ nói riêng trận đánh Cáp Lan Chân Sa Đà, nếu Vương Hãn quyết chiến

tới cùng, thì bộ lạc Khất Nhan chắc chắn sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn. Ngài biết tại sao Vương Hãn ngưng cuộc chiến đấu hay không? Đó cũng do Đáp Lý Đài thúc thúc cả. Chính Đáp Lý Đài thúc thúc khuyên ngăn Vương Hãn nên rút ra khỏi chiến trường, giúp cho ngài có cơ hội rút lui và dưỡng quân. Chả lẽ những điều đó chẳng phải do tình cảm cốt nhục của dòng họ Bột Nhi Chỉ Cân đã thôi thúc ông ấy làm như vậy sao?
Thiết Mộc Chân lại đưa mắt nhìn Đáp Lý Đài. Ánh mắt của Thiết Mộc Chân đã dịu đi rất nhiều.
Đáp Lý Đài vừa khóc, vừa lắc đầu và đưa tay đấm ngực, nói:
- Thiết Mộc Chân ơi Thiết Mộc Chân! Từ trước tới nay chú chưa bao giờ có tham vọng muốn làm Khả Hãn, mà đó là do Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn đã dùng lời lẽ yêu ma lôi kéo chú. Nhất là do cháu có lần bắt giam chú lại không cho chú tham gia đại hội Khố Lý Đài, làm chú quá tủi nhục, không còn mặt mũi nào nhìn người chung quanh, nên chú mới bỏ đi. Không phải chú nói thế để ngụy biện cho việc chú ra đi. Kỳ thực cũng không muốn cầu xin cháu tha thứ chú. Nhưng chẳng qua vì hiện nay chú đã già rồi, trong lòng tha thiết muốn gần người thân, vậy mong cháu thương hại chú cho chú một mảnh đất nào đó để chú an dưỡng tuổi già, cháu có bằng lòng không?
Thiết Mộc Chân thở dài, hai mắt đỏ hoe đưa tay nắm lấy Đáp Lý Đài, kéo ông ta dậy, nói:
- Này thúc thúc, cháu rất căm hận chú nhưng dù căm hận đến đâu cũng không thể quên chú được! Bớ cụ già không ra gì của tôi ơi!
Hai dòng lệ đã từ hai khóe mắt của Thiết Mộc Chân trào ra. Dã Toại và Hợp Đáp An đứng cạnh đấy cũng sụt sùi.

Thái Dương Hãn, Cổ Nhi Biệt Tốc phi và Khuất Xuất Luật cùng lâm triều. Phía trước mặt họ có để một bàn nhỏ, trên bàn có để một chiếc lồng gỗ, bên trong đựng thủ cấp của Vương Hãn.
Trát Mộc Hợp, Hốt Sát Nhi, A Lạc Đàn, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn Trát Hợp Cảm Bất cùng có mặt để nhận diện thủ cấp của Vương Hãn. Trát Hợp Cảm Bất quì hai đầu gối xuống rồi òa lên khóc:
- Ca ca ơi!
Thái Dương Hãn hỏi:
- Trát Hợp Cảm Bất, nhà ngươi có nhận lầm không? Trát Mộc hợp, các người có nhận ra không?... Nhóm người của Trát Mộc Hợp đáp:
- Chúng tôi đều nhận ra đúng là Vương Hãn. Trát Hợp Cảm Bất dùng đầu gối đi tới mấy bước, nói:
- Thưa Thái Dương Hãn vĩ đại, anh tôi chắc là không tìm được con đường nào khác, nên mới chạy tới bộ lạc Nải Man để xin che chở. Mặc dù giữa hai bộ lạc Nải Man và Khắc Liệt trước đây từng đánh nhau, nhưng nói cho cùng

vẫn là hai bộ lạc tin theo đạo Gia Tô. Nhiều năm qua chung sống hòa bình không xảy ra chuyện gì đáng tiếc không ngờ hôm nay anh tôi lại chịu chết một cách bi thảm như thế này?
Thái Dương Hãn tức giận, nói:
- Này Tát Bốc Thích Hắc, mọi việc đều do ông điều khiển quân đội không nghiêm mà ra cả. Một vị Khả Hãn nổi tiếng từ lâu như thế này mà lại có thể tùy tiện giết chết hay sao?
Cổ Nhi Biệt Tốc phi nói chen vào:
- Dù sao thì ông ấy cũng đã bị chém đầu rồi, dù trách cứ gì đi nữa thì đầu ông ấy cũng không thể mọc trở lại nữa. Vậy chỉ còn cách mời một vị mục sư tới cử hành tang lễ long trọng cho ông ấy là xong.
Thái Dương Hãn ngồi xuống, nói:
- Đành phải thế thôi. Này, Trát Hợp Cảm Bất, ông hãy đứng lên Đi. Tôi sẽ cho văn võ bá quan của tôi cũng như con cái dâu rể của họ đứng ra tổ chức tang lễ cho người anh của ông, dùng nghi thức tang lễ của một vị quốc vương để chôn cất ông ấy giống như là tang lễ của tôi vậy.
Cổ Nhi Biệt Tốc phi đằng hắng một tiếng. Thái Dương Hãn biết mình nói lỡ lời, bèn vội vàng nói chữa:
- Này Đáp Đáp Thống A, hãy lấy ấn ngọc tới. Phải rồi, cần phải bọc bạc thủ cấp của Vương Hãn lại!
Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Thưa Thái Dương Hãn, ca ca của tôi chắc chắn cùng đi với người con trai của ông ấy là Tang Côn tới đây, vậy xin Đại Hãn cho người đi tìm và thu dụng Tang Côn.
- Tất nhiên rồi! Tất nhiên rồi! Nhưng chuyện đó phải do chính ông lo liệu!
Mười mấy người của Tang Côn đang buộc ngựa tạm nghỉ trên đỉnh núi.
Tang Côn nói:
- Bây giờ chúng ta không còn gì để ăn nữa, vậy phải đi cướp thì mới có thể tiếp tục sống được.
Người giữ ngựa của Tang Côn vừa đưa mắt nhìn chiếc lều Mông Cổ ở phía dưới vừa nói:
- Thế nào? Bộ ông bảo chúng tôi đi làm những tên ăn trộm ngựa sao?
Tang Côn đáp:
- Chúa sẽ tha thứ cho chúng ta vì chúng ta, thật ra bất đắc dĩ mới phải làm như vậy.
Có người phụ họa theo:
- Nếu vậy thì đi mau!
Đàn bà ở lại trên núi, còn tất cả đàn ông thì đi theo tôi để đánh cướp. Tất cả những gì để ăn để dùng đều cướp hết, còn người, phàm ai biết nói chuyện thì giết! - Tang Côn ban bố lệnh đánh cướp và lệnh giết người, một người đàn

bà - vợ của anh giữ ngựa, nói:
- Đánh cướp đã là một tội ác, thế mà còn giết người ư? Làm như vậy Chúa có thể tha thứ cho chúng ta sao? - Tang Côn nạt lớn:
- Ngươi là vợ của một tên giữ ngựa thì biết cái gì? Nếu để cho họ sống, binh sĩ Nải Man sẽ theo dấu chúng ta, tất cả chúng ta không còn mong chi sống sót! - Tang Côn đưa thanh mã tấu lên cao, nói tiếp - Hãy theo ta!
Mười mấy con ngựa từ trên đỉnh núi chạy bay xuống như một luồng gió hốt. Cư dân người Nải Man từ trong lều chạy túa ra đều bị người Khắc Liệt giết chết. Một phụ nữ quì xuống đất xin tha. Tên giữ ngựa đưa đao lên cao thì dừng lại. Nhưng, Tang Côn chạy đến hét lớn:
- Tha cho nó để nó tố cáo chúng mình ư? - Dứt lời anh ta huơ đao chém chết người phụ nữ.
Trải qua một cuộc giết người cướp của, nhóm Tang Côn đã cảm thấy mệt mỏi. Giữa đêm tối đốt lên hai đống lửa to rồi ngồi chung quanh cùng nướng thịt cừu ăn, Họ ăn uống như không kịp nhai.
Tên giữ ngựa thúc nhẹ bà vợ rồi hai người cùng bước đi. Sau khi hai người rời xa đống lửa, bà vợ hỏi tên giữ ngựa:
- Anh có chuyện gì?
Tên giữ ngựa đáp:
- Tôi không làm tên giữ ngựa cho bọn trộm cắp nấy nữa. Chúng ta hãy bỏ đi!
- Đi đâu bây giờ?
- Đi đầu Thái Dương Hãn.
- Ông ta có thể thu dụng mình sao? Bộ anh quên mất việc Vương Hãn bị giết chết đấy à?
- Tôi có cách để cho chúng ta được sống!
- Cách gì?
- Bắt Tang Côn đem nộp cho Thái Dương Hãn!
- Không, không, không! Chúa ơi! Xin tha thứ cho chồng tôi!
- Bộ em không bằng lòng sao?
- Ông ấy là chủ của anh kia mà!
- Nhưng anh ta còn độc ác hơn cả tên Du-đa bán Chúa nữa!
- Nếu thế thì để cho Chúa trừng phạt hắn, còn chúng ta cứ đi theo con đường của chúng ta!
Tên giữ ngựa kề dao vào cổ vợ nói:
- Em là một người đàn bà hồ đồ, không cho phép làm hư việc lớn của anh. Vậy em hãy ngồi yên tại đây, không được nói chuyện, không được cử động, để ta đi giết quách Tang Côn. - Nói dứt lời, anh ta cầm dao bước tới chỗ đống lửa, Tang Côn hỏi:
- Ngươi đi đâu vậy? Sao không ăn? Hãy ăn thêm một tí đi để sáng sớm ngày mai chúng ta còn phải đi đường. Đây, phần này của nhà ngươi!

Tang Côn đưa một miếng thịt cho tên giữ ngựa, rồi kéo anh ta ngồi xuống. Sau đó, hắn mới quay sang mọi người nói:
- Ta đã suy nghĩ rồi, chúng ta sẽ không làm bọn ăn trộm ngựa nữa,
Thái Dương Hãn không thu dụng chúng ta, thì chúng ta có thể đi xuống phía nam, nơi đó ở dưới chân trường thành có nước Uông Cổ Đô, họ cũng là tín đồ đạo Cơ Đốc cả...
Tang Côn nói tới đây thì câu nói bị đứt ngang, vì tên giữ ngựa đã thọc lưỡi dao vào bẹ sườn của hắn rồi.
Những người tùy tùng đều đứng phắt dậy, tuốt mã tấu ra khỏi vỏ, đôi bên chong mặt ghìm nhau. ở phía xa xa bà vợ của tên giữ ngựa bỗng la to:
- Người Nải Man tới rồi kia!

Tiếng nói vừa dứt thì hơn 100 binh sĩ Nải Man đã tràn tới bao vây số người của Tang Côn. Sau một trận sát phạt, mười mấy người Khắc Liệt đều bị giết chết.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Bảy (2)

Cuối mùa thu năm ấy, cung đình của Thái Dương Hãn thuộc bộ lạc Nải Man đã biến thành nơi làm ma chay.

Chiếc thủ cấp của Vương Hãn sau khi nạm bạc đã được đem đặt lên ngai vàng của Thái Dương Hãn.

Vị mục sư cất giọng khi cao khi thấp bắt đầu đọc điếu từ:
- Đời của ông ấy đã tạo ra vô số những thành tích vinh quang, thế nhưng ông ấy vẫn tỏ ra là người lương thiện khiêm tốn. Địa vị của ông ấy làm cho hằng nghìn hằng vạn nhân dân phải cúi đầu quì lạy, thế là ông ấy vẫn tỏ ra hiền lành như một con cừu non. Nay ông ấy đã lìa xa trần thế nhiễu nhương để trở về Thiên đường, hỡi Thượng đế, xin tiếp nhận linh hồn của con người vô tội này!

Thái Dương Hãn, Cổ Nhi Biệt Tốc phi, Khuất Xuất Luật, Thái Tử phi và Trát Hợp Cảm Bất cũng như quần thần vừa lần lượt làm dấu thánh giá, vừa kéo đi vòng quanh ngai vàng để tỏ lòng ai điếu.

Sau khi quần thần ra khỏi cung đình, Hốt Sát Nhi nói với Trát Hợp Cảm Bất:
- Này Trát Hợp Cảm Bất, ca ca của ngài sau khi chết được nghi lễ an táng danh dự như thế này là đủ để nhắm mắt yên nghỉ nghìn thu rồi, vậy ngài không nên quá bi thương.
Trát Mộc Hợp nói nhỏ với Hốt Sát Nhi:
- Xem qua trò hề của Thái Dương Hãn, tôi chỉ tức cười thầm.
Hốt Sát Nhi nhìn Trát Mộc Hợp với ánh mắt sửng sốt.
Bên trong cung đình, Khuất Xuất Luật đang ngồi đối diện với Thái Dương Hãn nói:
- Thưa Phụ Hãn, việc đặt chiếc đầu lâu của lão già này lên ngai vàng của cha để tiến hành tế lễ long trọng như thế này có cần thiết hay không?
- Ngươi mà biết cái gì? Ta làm như thế là để cho văn võ bá quan thấy được ta là một nhà vua có lòng nhân từ và là người trên cả thế giới này được chúa Jesus xem là con.
- Cũng sẽ có người xem cha là một quốc vương hồ đồ! - Khuất Xuất Luật nói dứt lời thì bỏ đi ra.
Thái Dương Hãn tức giận đến nghẹn họng, nhưng cố nói:
- Mày... mày... mày là thằng nghịch tử! Tại sao mày lại có thể nói với cha mày những lời nói như vậy? Bộ mày không sợ chúa trừng phạt hay sao? - Ông ta tức giận đến đỗi té ngồi xuống mặt ghế, nhìn về chiếc thủ cấp của Vương Hãn trút cơn thịnh nộ - Tất cả đều do con ma này gây ra cả!
Bỗng nhiên ông ta sững sờ, vì ông ta thấy đôi mắt của Vương Hãn híp lại và mỉm cười với ông ta, làm cho cả người ông ta đều rởn óc. Ông ta vừa làm dấu thánh giá, vừa quay xuống bọn thị vệ la to:
- Bây đâu, hãy dời chiếc đầu lâu của Vương Hãn ra khỏi ngai vàng, mau lên?
Bọn thị vệ vội vàng chạy tới rinh chiếc đầu lâu của Vương Hãn đi. Thái Dương Hãn chỉ vào một góc cung đình quát:
- Vứt đi! vứt đi! - Chiếc đầu lâu của Vương Hãn bị vứt xuống đất.
Thái Dương Hãn vẫn thấy chiếc đầu lâu của Vương Hãn nhìn về ông ta cười cợt, cho nên ông ta lại quát:
- Mau! Mau lên! Hãy dùng chân đạp nát nó ra cho ta! - Bọn thị vệ xúm nhau đạp bất kể lên chiếc đầu lâu.
Thái Dương Hãn nhìn thấy chiếc đầu lâu của Vương Hãn đã bị đạp dẹp nát, mới thở phào một hơi dài, nói:

- Chúa ơi! Xin Chúa hãy tiếp nhận linh hồn không nơi nương tựa của lão già này!
Trát Hợp Cảm Bất trở về đến chiếc lều riêng của mình, buồn bã ngồi xuống nói lẩm bẩm:
- Ca ca ơi! Sau khi anh chết mà vẫn không được an thân! - ông ta đấm ngực rồi khóc òa. Một lúc sau, ông tự lau nước mắt, nói tiếp - Ta phải giết chết Thái Dương Hãn. Ta phải báo thù cho ca ca của ta!
Trát Mộc Hợp vội vàng bụm miệng Trát Hợp Cảm Bất lại, nói:
- Này - Trát Hợp Cảm Bất nắm lấy bàn tay của Trát Mộc Hợp. Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cũng đặt bàn tay của mình lên bàn tay của hai người. Tiếp đó, Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn cũng đặt bàn tay của họ lên. Đôi mắt của họ đỏ ngầu, thái độ của họ giận hầm hầm đáng sợ.
Tại hậu cung của Thái Dương Hãn, Cổ Nhi Biệt Tốc phi đang xoa bóp trước ngực và sau lưng cho Thái Dương Hãn, nói:
- Chắc là ông vì quá mệt, lại vì quá tức giận khiến đôi mắt bị hoa nên mới thấy đầu lâu của người chết cười với ông chứ gì?
Một tên thị vệ bước vào báo cáo:
- Tướng quân Tát Bốc Thích Hắc xin vào yết kiến!
Cổ Nhi Biệt Tốc phi bực bội nói:
- Không tiếp!
Nhưng, Tát Bốc Thích Hắc đã xông vào với một thái độ giận dữ.
Thái Dương Hãn tỏ vẻ bất mãn, hỏi:
- Tại sao nhà ngươi lại vô phép như vậy? Ta bảo là ta không tiếp ngươi kia mà!
Tát Bốc Thích Hắc giận dữ đáp:
- Vương Hãn đã chết rồi, thế mà ngài còn sai người đi chặt thủ cấp đem về để nhận diện. Làm như vậy có hợp lễ phép không?
- Ta đã cử hành tang lễ cho ông ta một cách long trọng, đã dùng bạc khảm chiếc thủ cấp của ông ta, vậy chả lẽ chưa phải là một nghi lễ cao quí hay sao? Nhà ngươi không thấy em trai ông ta là Trát Hợp Cảm Bất, đứng trước nghi lễ của ta cử hành đã sụt sùi rơi lệ đó sao?
Tát Bốc Thích Hắc cãi lại:
- Nhưng sau khi tang lễ vừa kết thúc, thì ngài lại cho thị vệ giẫm nát chiếc đầu của ông ta. Qua đó, cái gọi là tấm lòng nhân ái của ông đã bị hành động nói trên xóa sạch!
Thái Dương Hãn nói theo lý riêng của mình:
- Chiếc thủ cấp đó là vật bất thường, không đạp nát nó đi thì sự hủy diệt sẽ đổ ập xuống đầu chúng ta!
Tát Bốc Thích Hắc không hề nhân nhượng:
- Chiếc thủ cấp của người chết thì có gì đáng sợ? Ngài là một Thái Dương

Hãn oai danh lẫy lừng kia mà thảo nào tiên vương trước khi chết vẫn tỏ ra không an tâm đối với ngài, vẫn tỏ ra lo ngại cho tương lai của đất nước!
- Lo ngại cái gì? - Thái Dương Hãn hết sức bực mình.
- Lo ngại ngài là con cầu con khẩn, là một con ngựa con chưa có kinh nghiệm lại chưa được huấn luyện. Nhất là chưa trải qua trận mạc, nên rất khó trở thành một nhà vua trong thời loạn! - Tát Bốc Thích Hắc nói qua giọng vừa bi thương vừa phẫn nộ.
- Thôi, đủ rồi! - Thái Dương Hãn bực bội ngắt lời ông ta, nói tiếp - Ta không thích thời loạn, cảm ơn Chúa đã ban cho ta những ngày sống hòa bình an lành, giúp cho Hãn quốc Nải Man được thái bình vô sự.
Tát Bốc Thích Hắc cảm thấy ông ta là người không thể tranh cãi bằng lý thuyết, bèn dẫn chứng cụ thể:
- Cái gì là thái bình vô sự? Nếu thái bình vô sự thì Vương Hãn có bị mất đầu như thế không?
Thái Dương Hãn nói qua giọng khinh miệt:
- Chuyện đó thì có gì lạ đâu? Ở phía đông có một số ít người Mông Cổ đã dùng cung tên uy hiếp cho lão già vô dụng đó phải sợ mà bỏ chạy và sau khi tới biên giới của chúng ta, thì bị chết dưới tay của một tướng trấn giữ biên giới. Ngươi suy nghĩ kỹ lại xem, đó là chuyện có gì lạ đâu?
Tát Bốc Thích Hắc còn muốn tranh biện, nhưng Thái Dương Hãn đã ngắt lời ông ta, nói:
- Thiết Mộc Chân là cái thá gì? Nó chẳng qua cũng là một gã muốn làm mặt trời trên đồng cỏ đấy thôi. Chúa nói, trên trời, chỉ có một mặt trời, đó chính là ta. Nhà ngươi hãy xem bây giờ ta sẽ đi tóm ngay cái thằng Thiết Mộc Chân mà nhà ngươi vừa nghe nói tên là đã run rẩy đó!
Cổ Nhi Biệt Tốc Phi ngồi bên cạnh, đang bắt đầu chau mày im lặng. Nhưng sau khi nghe qua, bà ta đã trề môi cười nhạt. Đến khi nghe Thái Vương Hãn nói đến chuyện đi bắt Thiết Mộc Chân, bà ta mới dùng giọng nói của một hoàng hậu đại quốc, nói:
- Chúng ta bắt những tên Mông Cổ đó để làm gì? Bọn chúng khắp người đều có mùi tanh, y phục dính đầy dầu mỡ, nếu ngài thật sự bắt chúng nó về, thì phải để chúng cách xa tôi, vì tôi không thích ngửi cái mùi tanh trên người của chúng nó!
- Nếu vậy thì ta không cần thiết phải giữ một đứa nào trong chúng nó lại, mà đem chém hết chúng nó cho xong!
- Kìa! Nếu có những đứa con gái, những bà vợ xinh đẹp của chúng nó, thì tốt nhất nên chọn mấy đứa, bảo chúng nó tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xinh đẹp vào, để cho ta phải chúng nó đi vắt sữa bò, sữa dê cũng được. Phải rồi, nghe đâu người Mông Cổ hát múa giỏi, có thể giữ chúng nó lại để hát múa cho ta thưởng thức!

- Tốt! Ta sẽ tức khắc phái sứ giả đến Uông Cổ Đô để mời những người có chung tín ngưỡng với chúng ta cùng phát binh, chém sạch Hốt Tất cả bọn người Mông Cổ dã man, đoạt lấy hết những ống tên và những cung nỏ của chúng về cho mình!
Tát Bốc Thích Hắc dở khóc dở cười, nói:
- Có phải các vị đang nói đùa đó không? Thưa Thái Dương Hãn của tôi ơi! Chiến tranh là một chuyện lớn, có quan hệ đến sự tồn vong của quốc gia, chứ nào phải là trò đùa của con nít? Các vị định phát động chiến tranh với một thái độ hời hợt như vậy, thì rõ ràng là hồ đồ hết chỗ nói?
Thái Dương Hãn tức giận nói:
- Nhà ngươi nói chuyện với vua của nhà ngươi như thế ư?
- Đó là những lời giáo huấn của tôi đối với ngài, mà trước khi lâm chung tiên vương đã trao quyền cho tôi!
- Chính ông mới là một kẻ hồ đồ hết chỗ nói. Vừa rồi, ông bảo ta là người chưa từng trải chiến trận, bây giờ ông lại bảo ta không nên dụng binh, đúng là ăn nói không biết phân biệt người trên kẻ dưới. Này, Tát Bốc Thích Hắc, nhà ngươi hãy chờ xem có Thượng đế làm chứng, ta sẽ làm một ông vua trong thời loạn cho ngươi biết mặt!
Cổ Nhi Biệt Tốc phi đứng lên nói với Thái Dương Hãn:
- Các người tại sao luôn cao hứng nói tới chuyện chém giết vậy? Ngoài chuyện đó ra bộ không còn chuyện gì khác để nói hay sao? Này, Thái Dương Hãn, hãy đưa em đi xem bọn chúng nó may áo mới cho em ra sao rồi!
Hai người cùng bước đi bỏ một mình Tát Bốc Thích Hắc đứng ở đó.
Tát Bốc Thích Hắc giận dữ nói lẩm bẩm:
- Hỡi tiên vương! Khi ngài chết tại sao không mang người đàn bà đó đi theo? Để bà ta ở lại làm vợ đứa con u mê của ngài thì bộ lạc Nải Man của ngài sẽ có ngày bị diệt vong mất!
Sau khi rời khỏi cung đình, Cổ Nhi Biệt Tốc phi bắt đầu cằn nhằn:
- Con dê núi già đó kêu điếc cả tai, nó thật chán ngấy, vậy hãy giết quách nó đi!
Thái Dương Hãn thở dài nói:
- Tôi đâu phải không muốn giết lão ta, nhưng khổ nỗi tiên vương trước khi lâm chung, có dặn dò ta phải nghe theo lời dạy dỗ của lão ta. Mong linh hồn cha ta được yên nghỉ!
- Linh hồn của tiên vương đã được yên nghỉ rồi, nhưng còn chúng ta thì sống không yên đây!
Thái Dương Hãn lên tiếng an ủi người phi tử của ông ta:
- Em đừng sốt ruột, tôi sẽ nghĩ cách làm con cho con dê núi già đó sẽ vĩnh viễn câm mồm!

Mùa xuân năm 1204, Thiết Mộc Chân dời địa điểm cắm lều trại đến đồng bằng Thiếp Mạch Cai Xuyên để săn bắn và luyện binh.
Một hôm, Nạp Nha A hướng dẫn một đoàn sứ giả do Bất Nhan Tích Ban, con trai của thủ lãnh bộ lạc Uông Cổ dẫn đầu, mang theo 500 con ngựa, 1.000 con cừu và cho xe chở theo sáu hủ rượu lớn, áp giải sứ giả của Thái Dương Hãn bị trói, đến trước đại trướng của Thiết Mộc Chân.
Đà Lôi, Bát Nhi Hốt đang đấu vật và một số người đứng ngoài cổ vũ như Oa Khoát Đài, Thoát Hổ nhìn thấy đám đông đi tới, liền dừng cuộc chơi lại.
Nạp Nha A hướng dẫn vị sứ thần của bộ lạc Uông Cổ và áp giải các sứ giả của Thái Dương Hãn cùng đi vào đại trướng.
Bốn người trẻ tuổi nói trên cùng đi theo. Đà Lôi nói:
- Ồ! đàn ngựa này đông có lẽ đến 500 con và đàn cừu kia có lẽ đông đến 1.000 con?
Người đuổi đàn cừu tươi cười nói:
- Tiểu tướng quân có cặp mắt thật tài!
Thoát Hổ nói:
- Ông ta chỉ đoán mò, còn tôi nhìn là biết ngay cỗ xe này kéo theo sáu hũ rượu!
Bát Nhi Hốt cho Thoát Hổ một đấm, nói:
- Tiểu tử nhà ngươi chỉ biết chọc tức người ta!
Oa Khoát Đài nói:
- Nếu anh ta không có miệng lưỡi, thì làm sao dối gạt được Vương Hãn - Mọi người đều cười rộ.
Oa Khoát Đài hỏi:
- Các anh từ đâu tới vậy?
Từ bộ lạc Uông Cổ.
- Bộ lạc Uông Cổ ư? - Thoát Hổ chưa từng nghe nói tới tên bộ lạc này bao giờ, bèn hỏi tiếp - Bộ lạc Uông Cổ ở đâu vậy?
Biệt Lặc Cổ Đài đứng sau lưng anh ta liền tiếp lời:
- Ở phía đông nam của bộ lạc Nải Man.
Người chăn dê nói:
- Phải, bộ lạc Uông Cổ chúng tôi từ đời này qua đời khác đều chịu trách nhiệm giữ biên cương phía bắc của nước Đại Kim.
Oa Khoát Đài nói:
- Cách đây rất xa phải không?
- Chúng tôi lên đường từ mùa đông năm rồi, mãi tới mùa xuân năm nay mới đến được vùng Thiếp Mạch Cai Xuyên để tìm gặp các anh.
Nạp Nha A đưa đoàn sứ giả đi ra và áp giải các sứ giả của Thái Dương Hãn đến chỗ giam giữ. Một Na Khả Nhi đánh mõ hiệu. Oa Khoát Đài nói:
- Phụ hãn bắt đầu triệu tập Đại Hội Khố Lý Đài để bàn chuyện quân sự đấy.

Thiết Mộc Chân và các tướng lãnh bắt đầu họp trong đại trướng.
Thiết Mộc Chân kê mũi ngửi thân người của mình, cười nói:
- Quốc hậu Cổ Nhi Biệt Thích của Thái Dương Hãn, tức người vợ mà ông ta kế thừa vợ nhỏ của cha mình có nói, thân mình của người Mông Cổ chúng ta có mùi tanh, thế tại sao ta lại ngửi không thấy hả? - Các tướng đều cười to.
Dã Lặc Miệt nói:
- Tôi có ý nghĩ này, chờ khi chúng ta bắt được bà ấy mang về, sẽ trao bà ấy cho người có mùi tanh nặng nhất, thế nào?
Tất cả mọi người đều cười rộ.
Thiết Mộc Chân hỏi Khoát Nhi Xích:
- Này, Khoát Nhi Xích, ngươi có mùi tanh nặng không? Trong số 30 mỹ nữ của ngươi nếu kể luôn cả bà ta vào có được không?
Khoát Nhi Xích đáp:
- Không được! Không được đâu! Anh ta chỉ vào Truật Xích Đài ngồi bên cạnh nói tiếp - Trên người của Truật Xích Đài thúc thúc có mùi tanh rất nặng, không tin các anh ngửi sẽ biết!
Truật Xích Đài là người kém ăn nói, nên nghe thế liền bước lùi ra sau. Thiết Mộc Chân cười nói:
- Được rồi, sẽ đem Cổ Nhi Biệt Tốc phi tặng cho chú Truật Xích Đài vậy!
Mọi người có mặt trong trướng đều cười rộ.
Sau khi tiếng cười vừa dứt, Thiết Mộc Chân trang trọng đứng lên, nói:
- Thái Dương Hãn của bộ lạc Nải Man phái sứ giả đi đến bộ lạc Uông Cổ định liên hệ với bộ lạc này cử binh đánh ta. Bộ lạc Uông Cổ cho rằng Thiết Mộc Chân tôi là quan viên của nước Đại Kim...
Tốc Bất Đài và Biệt Lặc Cổ đài ngạc nhiên hỏi:
- Cái gì? Khả Hãn mà là quan viên của nước Đại Kim sao?
Thiết Mộc Chân cười đáp:
- Bộ các ngươi quên mất rồi sao? Tám năm trước đây chẳng phải Thừa tướng của nước Đại Kim là Hoàng Nhan Tương đã phong cho ta làm Trát Ngột Thích Hốt Lý, tức chức thống soái đứng đầu các bộ lạc ở vùng đồng cỏ này hay sao? Tốc Bất Đài và Biệt Lặc Cổ Đài chợt nhớ ra, nói:
- À, phải rồi, đúng là có chuyện đó!
Thiết Mộc Chân nói:
- Thủ lĩnh bộ lạc Uông Cổ cho rằng tôi và ông ta đều là quan của triều đình nhà Kim, cho nên đã bắt sứ giả của bộ lạc Nải Man, rồi phái con trai ông ấy đến đây báo cáo rõ tình hình quân sự cho chúng ta biết.
Bát Nhi Hốt nói:
- Trước đây, khi người Nải Man truy sát Vương Hãn, từng đọ sức với chúng ta một lần. Cần cổ của họ không cứng hơn người Khắc Liệt, người Tháp Tháp Nhi và người Miệt Nhi Khất đâu!

Thiết Mộc Chân nói:
- Này, nhà ngươi chớ có xem thường. Thái Dương Hãn đã tuyên bố là sẽ đoạt hết những ống đựng tên của các ngươi và sẽ xóa danh hiệu của các ngươi đó!
- Khi tóm được con ngựa đực đó, thì tôi sẽ thiến nó! - Truật Xích giận dữ, nhiều người cũng phụ họa theo.
Mông Lực Khắc nói:
- Thưa Khả Hãn, bây giờ là lúc giao mùa, các loài thủy thảo còn rất hiếm, chiến mã thiếu thức ăn nên rất gầy. Vậy nếu muốn đánh tốt nhất nên chờ qua mùa thu có nhiều thủy thảo, ngựa béo lên thì đánh sẽ hay hơn.
Sát Hợp Đài không đồng ý cách nghĩ của Mông Lực Khắc, nói:
- Ngựa gầy thì đâu phải là lý do? Nếu Thái Dương Hãn đánh chúng ta, chả lẽ vì lý do ngựa gầy mà chúng ta không ứng chiến?
Truật Xích chủ trương nên giành phần chủ động:
- Chúng ta không chờ đợi Thái Dương Hãn đến tóm chúng ta, mà chúng ta phải đi tóm hắn trước!
Khoát Nhi Xích tỏ vẻ sợ đánh nhau, nói:
- Đánh giặc đâu phải dễ dàng như lời nói, Bộ lạc Nải Man đất rộng người đông là một bộ lạc mạnh, nếu chúng ta liều lĩnh đánh họ, coi chừng chúng ta chưa tóm được Thái Dương Hãn, mà trái lại tự mình đến nộp mạng cho ông ta tóm mình!
Các tướng đưa mắt nhìn nhau. Không khí trong đại trướng im lặng một lúc.
- Tôi xin nói một câu - Biệt Lặc Cổ Đài vừa nói sắc mặt vừa bừng đỏ. Thiết Mộc Chân đưa ánh mắt khuyến khích nhìn về anh ta. Biệt Lặc Cổ Đài liền ưỡn ngực lên nói tiếp:
- Một dũng sĩ Mông Cổ nếu bị kẻ thù đoạt đi ống đựng tên, là một cái nhục to lớn không gì bằng! Nếu sự thật diễn ra như thế, thì sống chi bằng chết còn sướng hơn! Thái Dương Hãn đã nói như vậy, thì ta không bao giờ có thể tha thứ! Ta nhất định sẽ đoạt lấy ống đựng tên của chúng, xóa bỏ danh hiệu của chúng, bắt sống quốc hậu Nải Man, là con mụ làm vợ cho vua cha xong rồi lại làm vợ cho vua con, mang về đây vắt sữa ngựa cho chúng ta! Không làm như thế thì chúng ta không còn xứng đáng là những anh hùng chân chính tại vùng thảo nguyên này nữa!
Mọi người có mặt đều phấn chấn lên, nói:
- Phải! Nói như thế là rất đúng!
Biệt Lặc Cổ Đài cảm thấy có lòng tự tin hơn, bèn nói tiếp:
- Chúng ta từng đánh nhau với người Nải Man, bất luận giai đoạn đầu chúng ta mở cuộc tấn công vào thành trì của hắn cũng như về sau đánh dã chiến để cứu nguy cho Vương Hãn, đều nhận thấy được người Nải Man tuy đông, nhưng họ chỉ là một đám đông bất tài!

Mộc Hoa Lê nói:
- Biệt Lặc Cổ Đài nói rất đúng! Lần trước chúng ta từng đọ sức với họ, thấy rõ bọn người Nải Man cứ gặp cường địch thì bỏ chạy vào núi, y như những con thỏ!
- Lần này thì con người của họ có thể bỏ chạy, nhưng cung đình của họ thì không thể mang theo được - Viên chỉ huy trưởng của các tướng nói rõ thái độ của mình.
- Thái Dương Hãn nói lên những lời nói ngông cuồng như vậy, khiến chúng ta không thể chịu đựng được! - Người thiếu niên đẹp trai Bát Nhi Hốt kiên quyết chủ chiến!
Xích Thích Ôn là một trong Tứ kiệt nói:
- Ta cần phải đánh ngay chúng nó!
Dã Lặc Miệt quay sang Truật Xích Đài nói đùa:
- Được rồi, anh sắp sửa có một bà vợ không có mùi tanh!
Mọi người đều cười, nhưng tiếng cười liền chấm dứt ngay. Thiết Mộc Chân đã đứng lên kiên quyết nói:
- Có những tướng sĩ anh hùng như thế này, thì còn lo gì không đánh thắng trận? Vậy hãy ngưng ngay việc săn bắn để chuẩn bị quyết chiến với người Nải Man!
Sau cuộc hội nghị, Thiết Mộc Chân dời địa điểm cắm trại đến núi Kiến Thác Cai cạnh bờ sông Hợp Lặc Hợp để tiện việc chinh phạt một Ngột Lỗ Tư lớn nhất ở phía Tây là bộ lạc Nải Man. Thiết Mộc Chân đã tiến hành chỉnh đốn lại quân đội và tuyên bố hằng loạt quân lệnh.
Các tướng sĩ đứng thành đội ngũ dưới chân núi. Thiết Mộc Chân ngồi trên lưng ngựa đi thị sát qua một lượt rồi tuyên bố:
- Hỡi các dũng sĩ Mông Cổ, tôi sẽ dẫn các anh đi đoạt lấy những chiếc ống đựng tên của người Nải Man!
Toàn quân nhất loạt hô to:
- Thiết Mộc Chân Hãn! Thiết Mộc Chân Hãn! Thiết Mộc Chân Hãn! - Thiết Mộc Chân nói tiếp:
- Nhưng, tôi phải nói trước cho tất cả các ngươi biết, trận giặc này không phải là dễ đánh. Từ đồng cỏ Hô Luân Bố Nhĩ đi đến núi Altay xa đến năm sáu nghìn dặm. Ta phải vừa tiến hành chăn nuôi, vừa săn bắn để cung cấp lương thực cho toàn quân, vừa phải đi liên tục hơn 100 ngày đường!
Tiếng bàn tán nghe lào xào như tiếng gió thổi qua lá cây. Thiết Mộc Chân nói tiếp:
- Nhưng không sao, chúng ta sẽ không bao giờ đi lạc đường vì chúng ta có vị hướng đạo này - Thiết Mộc Chân đưa tay chỉ vào người sứ giả của bộ lạc Uông Cổ, nói tiếp - Vị sứ giả Uông Cổ này chính là công tử của thủ lĩnh bộ lạc Uông Cổ và cũng là người rể mới của ta, tên gọi Bất Nhan Tích Ban.

Đây là người hướng đạo tốt của ta? Lại có tiếng sầm xì bàn tán. Thiết Mộc Chân tuyên bố chỉnh đốn lại hàng ngũ:
- Trước kia khi xuất chinh, chúng ta đều bắt đầu từ phòng ngự, cho nên phải dùng rất nhiều xe để xây thành Cổ Liệt Diên, vì đó là một trận thế rất có tác dụng. Nhưng bây giờ ta chủ động, nên không cần xây Cổ Liệt Diên nữa. Đồng thời, để thích ứng cho một đạo quân đông đến mấy vạn người trên đường bôn tập, tôi quyết định sắp xếp lại đội ngũ tướng sĩ, phá vỡ sự giới hạn của gia tộc và của bộ lạc, cứ 10 hộ thì cử ra một Thập Hộ Trưởng, cứ 100 hộ thì cử ra Bách Hộ Trưởng, cứ 1.000 hộ thì cử ra Thiên Hộ Trưởng. Bất luận trong việc chăn nuôi, săn bắn, hay là tác chiến, đều do Hộ Trưởng giữ vai trò chỉ huy. Ngoài ra, cần tuyển chọn một vạn người có sức khỏe tốt, có lòng gan dạ trong số con em của bộ lạc Khất Nhan, để giữ vai trò hộ vệ trung quân, cũng tức là Khiếp Tiết Quân. Sau khi chỉnh đốn xong thì vào ngày 16 tháng 4, chúng ta sẽ lấy đầu các sứ giả của Nải Man làm lễ tế cờ để xuất chinh.

Thiết Mộc Chân chỉ huy mấy vạn người ngựa, bắt đầu cuộc viễn chinh bộ lạc Nải Man thuộc vùng núi Altay, nằm về phía tây Mông Cổ Trên đường hành quân họ vừa chăn nuôi vừa săn bắn. Khi tiến tới biên giới của bộ lạc Nải Man thì đã vào đầu thu năm đó.

Bộ lạc Khắc Liệt đã bị tiêu diệt. Một việc làm cuối cùng của Thiết Mộc Chân để thống nhất cả đồng cỏ Mông Cổ là phải tiêu diệt bộ lạc Nải Man, là một nước lớn nằm tại phía Tây, một nước đã bao dung tất cả những kẻ thù của Thiết Mộc Chân. Việc khiêu khích của Thái Dương Hãn chính là một cơ hội tốt để Thiết Mộc Chân xuất quân đánh họ.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Bảy (3)

Quân đội của Thái Dương Hãn đang vượt qua dãy núi Altay.
Thái Dương Hãn ngồi trên lưng ngựa nhìn đoàn quân gồm những binh sĩ khỏe mạnh những con ngựa mập béo của mình tỏ ra rất đắc ý. Phía sau lưng của ông ta là Khuất Xuất Luật, Tát Bốc Thích Hắc, Trát Mộc Hợp, Thoát Hắc Thoát A, Hốt Đô, Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn,

Trát Hợp Cảm Bất, Tháp Tháp Thống A v.v...
Thái Dương Hãn tươi cười, lên tiếng cổ động binh sĩ:
- Ta vốn muốn đưa quân đến tận vùng thảo nguyên Hô Luân Bố Nhĩ, để đoạt lấy những ống đựng tên của người Mông Cổ mang về. Cảm ơn Thượng đế, Thiết Mộc Chân vì sốt ruột, nên tự anh ta đã kéo tới đây để nạp mạng!
Tất cả binh sĩ đều cười rộ. Thái Dương Hãn lại nói đùa:
- Nghe đâu anh ta chỉ đem theo có hai người đàn bà, thật quá ít. làm sao đủ chia cho binh sĩ của ta. Vậy không có cách nào khác hơn là chúng ta phải đến tận ổ của chúng để bắt thêm đàn bà cho đủ! - Ông ta nheo mắt nhìn các chiến sĩ, làm cho bọn binh sĩ lại cười rộ và tiếng cười của họ thể hiện rõ lòng tà dâm.
Tát Bốc Thích Hắc "Hứ" một tiếng, nói:
- Tốt nhất là nên lo bảo vệ đàn bà con gái của mình trước đi!
Thái Dương Hãn nghe tiếng nói của ông ta, đằng hắng hai lượt, thúc ngựa bỏ đi. Các tướng cũng thúc ngựa bám sát theo.
Trát Mộc Hợp nói riêng với A Lặc Đàn:
- Phải chuẩn bị xem sắp tới đây mình phải đi đầu hàng để nương tựa vào ai?
A Lặc Đàn không hiểu ý nghĩa câu nói của Trác Mộc Hợp, lên tiếng hỏi:
- Nói thế có nghĩa là sao?
Thiết Mộc Hợp đáp:
- Cái đầu của lão già này sắp rơi đến nơi rồi, nhưng chưa chắc có ai nạm bạc cho thủ cấp của ông ta đâu!
A Lặc Đàn bực tức nói:
- Này Trát Mộc Hợp nhà ngươi là một con chim xui xẻo, chỉ biết hát những bài hát đưa tang. Thái Dương Hãn binh mạnh ngựa béo, lại là binh sĩ đang nghỉ ngơi nhàn hạ, còn quân đội của Thiết Mộc Chân đi đường xa mệt nhọc, vậy theo ta, ngày chết của Thiết Mộc Chân đã đến rồi!
Bỗng ở phía trước có tiếng ồn ào. Hai người họ cùng thúc ngựa đi nhanh tới, thấy đám đông đang vây quanh một con ngựa gầy, yên ngựa trễ xuống đến bụng.
Thái Dương Hãn cười to, nói:
- Chúng bây xem, chúng bây xem! Đây là con chiến mã của người Mông Cổ do quân tiền tiêu bắt được. Nó gầy đến đổi chiếc yên không thể buộc chắc được. Hả hả hả!...
Khuất Xuất Luật đưa cánh tay lên cao, nói:
- Cuộc đời của Thiết Mộc Chân sắp chấm dứt rồi! Trên trời chỉ có một mặt trời! Trên thảo nguyên chỉ có một quốc vương!
Binh sĩ cũng hô to:
- Trên trời chỉ có một mặt trời! Trên đồng cỏ chỉ có một quốc vương!
A Lặc Đàn nhìn Trát Mộc Hợp nói:

- Thế nào? Ngươi hãy chờ xem chiếc đầu của Thiết Mộc Chân sẽ rơi xuống đất!
Thiết Mộc Chân hạ trại tại đồng cỏ Tát A Lý Chi Xuyên. Ông dẫn Tứ đệ, Tứ kiệt đi tuần tiễu khắp vùng đóng quân. Mộc Hoa Lê nói với Thiết Mộc Chân:
- Thưa Khả Hãn, quân ta ít lại từ xa đến, đó là một điều bất lợi.
Thiết Mộc Chân nói:
- Tối đến thì mỗi binh sĩ phải đốt năm đống lửa.
Cáp Tát Nhi hỏi:
- Đốt lửa nhiều như thế để làm gì?
- Để tạo nghi binh! Biện pháp đó rất tốt, hãy đốt lửa cho cả đồng bằng Tát A Lý Xuyên này trở thành một biển lửa!
Mộc Hoa Lê hết sức tán đồng sách lược của Thiết Mộc Chân, nói:
- Để cho Thái Dương Hãn không biết chúng ta có bao nhiêu binh mã.
Cáp Tát Nhi bừng hiểu ra, nói:
- À phải! Thái Dương hãn chưa bao giờ đánh giặc, ông ta trông thấy binh mã của chúng ta đông, tất nhiên là sẽ hoảng sợ mất tinh thần!
Thiết Mộc Chân cười.
***
Đại tướng trung quân của Thái Dương Hãn đặt tại bờ sông Cáp Thụy. Thái Dương Hãn đang hối hả thúc ngựa đi lên đường núi. Trát Mộc Hợp, Tháp Tháp Thống A và một số thân binh đi theo phía sau.
Đừng trên đỉnh núi cao, Thái Dương Hãn nhìn về phía xa không khỏi hoảng hốt. Ông ta thấy cánh đồng bằng ở phía trước mặt ánh lửa sáng rực và ở phía xa hơn ánh đuốc nối tiếp nhau như hình con rắn đang đỗ về phía đồng bằng. Ông ta kêu lên:
- Ôi chao! Chúa ơi! Lửa trại của người Mông Cổ dầy đặc như sao trên trời. Chắc chắn là quân số của họ đông lắm. Vậy... Vậy.... vậy mà binh sĩ của họ còn liên tục kéo tới nữa! Các ngươi... các ngươi xem kìa!
Trát Mộc Hợp mỉm một nụ cười khinh miệt.
Tháp Tháp Thống A nói:
- Quân số của họ đông, nhưng sĩ khí chưa chắc cao.
Thái Dương Hãn hỏi:
- Này Trát Mộc Hợp, nhà ngươi là anh em khác họ với Thiết Mộc Chân, vậy nhà ngươi hãy nói cho ta biết, chúng ta nên tác chiến như thế nào đây?
- Bọn chúng ư? Biết nói thế nào đây? Đúng ra chúng không phải là con người! - Trát Mộc Hợp giới thiệu tình hình quân đội Mông Cổ đúng như sự thật, nhưng trong đó cũng có phần khoa trương thêm - ngài lấy giáo chĩa thẳng vào mắt họ thì mắt họ không hề nháy; ngài lấy giáo chĩa thẳng vào đầu họ, thì đầu họ không bao giờ né! Cứ nghe đánh trận thì họ liền xông tới trước nhanh như một mũi tên bắn; tay họ cầm thanh đao cong múa vun vút

một cách thành thạo; họ cũng không cần thiết phải cưỡi ngựa, vì đôi chân họ chính là ngựa rồi; cứ nghe hiệu lệnh xung trận là họ đồng thanh hát lên, xem việc đi giết giặc là việc vui mừng y như đi dự tiệc vậy!...
Thái Dương Hãn và những người hiện diện nghe xong đều sợ hãi đến tái mặt, vội vàng quay ngựa đi trở lại.
Khi Thái Dương Hãn đi trở về đến đại trướng của trung quân thì màn đêm bắt đầu buông xuống. ông ta đóng dấu lên mặt tờ giấy xong, bèn trao cho Tháp Tháp Thống A, nói:
- Này, Tháp Tháp Thống A, nhà ngươi hãy đem quân lệnh của ta trao cho Khuất Xuất Luật.
Tháp Tháp Thống A vội vàng bước ra khỏi đại trướng, tới ngay lều của Khuất Xuất Luật trao tờ quân lệnh của Thái Dương Hãn. Khuất Xuất Luật mở tờ quân lệnh ra xem, nói:
- Tại sao vậy? Ra lệnh cho toàn quân rút lui ư? Tại sao vậy?
Tháp Tháp Thống A đáp:
- Thái Dương Hãn bảo tuy ngựa của quân Mông Cổ gầy, nhưng lửa trại của họ thì dầy đặc như sao trên trời, quân số chắc chắn rất đông. Ngoài ra, Thái Dương Hãn còn nghe nói quân Mông Cổ rất kiên cường, chĩa mũi giáo đến trước mắt họ thì mắt họ không nháy, chĩa mũi giáo vào mặt họ thì đầu họ không né!
- Dù cho có thực như vậy thì sao chứ?
- Thái Dương Hãn bảo chi bằng mình vượt qua núi Kim Sơn trước để chỉnh đốn binh mã, vừa đánh vừa rút lui để dụ quân địch đi sâu vào nội địa, rồi mới chờ cơ hội để phản kích giành thắng lợi!
- Ông nói hết chưa? - Khuất Xuất Luật cất tiếng lạnh lùng hỏi, nhưng Tháp Tháp Thống A không nói gì thêm nữa.
Khuất Xuất Luật xé nát tờ giấy, nói:
- Ta đang cùng các tướng lãnh bàn về việc phân phối tù binh của Mông Cổ, thì vị "Cân quốc anh hùng" Thái Dương Hãn cha ta, lại tỏ ra sợ hãi. Nay các vị, xin các vị đừng lấy làm lạ, cha tôi ngay từ lúc nhỏ đã sống sung sướng trong thâm cung, chưa từng bước chân ra bãi chăn nuôi và cũng chưa từng rời khỏi khu vực tiểu tiện của đàn bà!
Các tướng lãnh đều phá lên cười to.
Khuất Xuất Luật quay sang Tháp Tháp Thống A, nói:
- Này, Tháp Tháp Thống A, ông cứ lo giữ cho kỷ ngọc ấn của phụ hãn là được. Tôi nói cho ông biết, người chỉ huy quân đội khi mới phát hiện địch quân là tính tới chuyện rút lui, thì rõ ràng đó là người chẳng khác chi đàn bà!
Tháp Tháp Thống A trở về đến đại trướng của Thái Dương Hãn, liền đem tất cả những lời nói của Khuất Xuất Luật báo cáo lại cho Thái Dương Hãn nghe. Ông này hết sức giận dữ, nói với Tháp Tháp Thống A:

- Cái gì? Nó bảo ta chẳng khác gì đàn bà ư? Nó... Nó còn nói gì nữa?
Tháp Tháp Thống A liếc nhìn Trát Mộc Hợp. Trát Hợp Cảm Bấc và các tướng lĩnh Nải Man, ấp úng không nói tiếp. Thái Dương Hãn giận dữ quát:
- Nói!
Tháp Tháp Thống A đành phải nói đúng sự thật:
- Thái tử còn bảo ngài từ trước tới nay chưa bao giờ bước chân ra đến bãi chăn nuôi và cũng chưa bao giờ rời khỏi khu vực tiểu tiện của những người đàn bà!...
- Ai cho phép nó nói như vậy! - Thái Dương Hãn cắt đứt lời nói của Tháp Tháp Thống A.
Trát Mộc Hợp cố nhịn cười. Thái Dương Hãn tức giận đến hai mắt nổ đôm đốm, cứ bước tới bước lui trong vòng ba trượng, cuối cùng chừng như ông ta muốn lấy lại thể diện, bèn "Hứ" một tiếng, nói:
- Khuất Xuất Luật dũng cảm như vậy, cầu Chúa tôi phù hộ cho nó để nó có thể tiếp tục giữ được sự can đảm khi đôi bên bắt đầu giao chiến là tốt rồi! - Thái Dương Hãn quay sang đám đông nói tiếp - Các ngươi hãy chờ xem, nó không nghe lời ta, chắc chắn sẽ bị thiệt thòi lớn. Bây giờ các ngươi phải trở về vị trí của mình để chấn chỉnh phòng tuyến, sáng sớm ngày mai này chắc chắn Thiết Mộc Chân sẽ mở cuộc tấn công.
Trát Mộc Hợp cùng đám đông bước ra ngoài.
Thái Dương Hãn nói với Tháp Tháp Thống A:
- Này, Tháp Tháp Thống A, hãy mang ngọc ấn cùng ta trở về vương đình.
Thái Dương Hãn và Tháp Tháp Thống A mới vừa bước ra khỏi đại trướng, thì trông thấy Tát Bốc Thích Hắc với vẻ mặt giận hầm hầm đứng chờ sẵn ở đấy. Thái Dương Hãn không khỏi ngạc nhiên. Tát Bốc Thích Hắc chỉ vào lỗ mũi của Thái Dương Hãn lên tiếng khiển trách:
- Thái Dương Hãn ơi, bớ Thái Dương Hãn! ông quả là... Trước kia, phụ thân của ông khi ra trận đánh giặc, chưa bao giờ để cho quân thù nhìn thấy lưng của các chiến sĩ mình, chưa bao giờ để cho quân thù nhìn thấy mông những con chiến mã của mình. Thế mà ngày nay ông đang trẻ trung khỏe mạnh, lại tỏ ra quá sợ hãi trước kẻ thù. Chưa đánh nhau với chúng thì đã vội vàng muốn rút lui. Nếu ta biết trước như thế, thà để cho Cổ Nhi Biệt Tốc phi chỉ huy quân đội còn hơn!
Thái Dương Hãn vì quá thẹn nên đỏ quạu, nói:
- Này, Tát Bốc Thích Hắc! Nhà ngươi đừng ỷ được tiên vương xem là một công thần lớn tuổi mà muốn nói gì thì nói! Kẻ nam nhi ai lại không có một lần chết, vậy ông dám nói những lời khoác lác đó thì tôi cũng sợ gì không liều đánh một trận sống chết với quân địch! - Nói dứt lời, Thái dương Hãn quay trở lại đại trướng.
Tát Bốc Thích Hắc nói với các thân binh của mình:

- Hãy vây chặt đại trướng lại và chú ý bảo vệ Thái Dương Hãn cho tốt!

Thái Dương Hãn xuống lệnh cho toàn quân vượt qua sông Ngạt Nhĩ Hồn, dàn trận trước sườn núi Nạp Hốt Nhi. Quân đội của Nải Man và quân đội của Thiết Mộc Chân bắt đầu triển khai một trận quyết chiến để định đoạt số phận giữa đôi bên - trận đánh Nạp Hốt Nhi!
Thiết Mộc Chân dừng ngựa đứng yên dưới lá quân kỳ Thốc Hắc, đưa ngọn roi chỉ về phía trước. Tức thì Tứ dũng liền xua quân ồ ạt tiến vào trận địa của quân Nải Man. Quân Nải Man bị đẩy lui liên tiếp.
Trát Mộc Hợp đứng bên cạnh Thái Dương Hãn, thở dài nói:
- Tài chỉ huy của Thiết Mộc Chân càng ngày càng tỏ ra tiến bộ hơn nhiều!
Thái Dương Hãn cuống quít hỏi:
- Thế nào?
Trát Mộc Hợp đáp:
- Ngài xem quân đội của hắn dàn thành thế đánh bao vây, ào ạt tràn lên như sóng biển, đồng thời, lại giống như một mũi dùi nhọn dùi thẳng vào thân gỗ, nhằm thọc vào trung quân của chúng ta!
Thái Dương Hãn lộ sắc sợ hãi, đưa tay lên vừa chỉ vừa hỏi:
- Có mấy tên xông tới kia, hung dữ như những con sói lọt vào giữa bầy cừu, đó là ai vậy?
Trát Mộc Hợp đáp:
- Người Mông Cổ khi đi săn bao giờ cũng dùng chó săn để làm trợ thủ. Còn những người này chính là Giã Biệt, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai, Dã Lặc Miệt. Họ chính là bốn hổ tướng của Thiết Mộc Chân. Trán của họ cứng như đồng, răng của họ bén như lưỡi cưa, lưỡi của họ rắn như mũi dùi, tim của họ là tim sắt, còn ngọn roi trên tay họ chẳng khác gì một thanh đại đao. Họ tiến lên như một ngọn cuồng phong, trong chiến tranh họ dùng thịt người để ăn cho no bụng. Người Mông Cổ gọi họ là "Tứ Cẩu" (Bốn con chó).
- Nhanh lên! - Thái Dương Hãn hốt hoảng nói với bộ hạ của mình - Chúng ta nên sớm rời xa bọn người không tin Chúa tốt hơn!
Thái Dương Hãn được thị vệ che chở bắt đầu rút lui xuống sườn núi.
Tại mặt trận đối diện, Thiết Mộc Chân lại đưa cao ngọn roi lên chỉ về phía trước. Tức thì Truật Xích Đài liền dẫn quân đội dàn thành một thế trận hình tròn. Thái Dương Hãn đứng trên sườn núi thấy vậy liền hỏi:
- Đó là những người gì? Họ định làm chi thế?
Trát Mộc Hợp đáp:
- Dựa vào màu áo mà đoán, thì đó chính là Truật Xích Đài. Binh sĩ dưới tay của hắn đều là những tên khỏe mạnh, chuyên cầm giáo dài, sẵn sàng cướp đoạt tài vật của đối phương. Chúng đi tới đâu là máu đổ tới đó!
Thái Dương Hãn lại leo lên lưng ngựa, nói:

- Cầu xin Chúa hãy tha tội cho chúng. Chúng ta nên di chuyển sang một địa điểm khác được không?
- Hãy chờ một chốc! - Trát Mộc Hợp to tiếng đáp.
- Giữa lúc đó thì Tứ Kiệt tẻ ra hai bên, còn Thiết Mộc Chân thì cưỡi ngựa đi chính giữa, cùng xua quân xông thẳng vào trận địa của người Nải Man. Thái Dương Hãn lên tiếng hỏi:
- Chuyện gì xảy ra thế?
- Thiết Mộc Chân tự giữ vai trò tiên phong đấy!
- Hắn là gã nào?
- Hắn là người sử dụng cây giáo dài "Tô lỗ đỉnh" đó!
- Tại sao hắn lại dám xung phong đi đầu như thế?
Trát Mộc Hợp đáp:
- Khắp người hắn đều được đúc bằng đồng, dù ta muốn dùng một ngọn giáo sắt đâm hắn cũng không tìm được khe hở.
Thái Dương Hãn đưa tay bụm mắt, nói: - Ôi chao! Ôi Thượng đế! Thật khủng khiếp quá! Mau lên, hãy mau chạy lên đỉnh núi!
Thái Dương Hãn sau khi bò lên được đến đỉnh núi, quay đầu nhìn trở xuống trận địa, thấy quân kỳ Thốc Hắc đang bay phất phơ, rõ ràng trung quân của Thiết Mộc Chân đã bắt đầu xung phong. Trát Mộc Hợp đưa tay chỉ, nói với Thái Dương Hãn:
- Đấy chính là người em trai của Thiết Mộc Chân tên gọi Cáp Tát Nhi. Còn lá quân kỳ Thốc Hắc chính là Soái kỳ. Người Mông Cổ đã bắt đầu tổng công kích!
Thái Dương Hãn la to:
- Nhanh lên! hãy mau thông báo cho thái tử Khuất Xuất Luật dốc hết toàn lực chống trả! Chống trả!
Binh sĩ truyền lệnh phi ngựa chạy xuống núi nhanh như bay.
Trát Mộc Hợp nói:
- Chống trả với Cáp Tát Nhi ư? Một bữa ăn hắn ăn hết một con bò ba tuổi, khi ra trận khoác ba lớp áo giáp và một mũi tên của hắn bắn ra xuyên thủng được 20 người!
Thái Dương Hãn thất sắc, nói:
- Như vậy nó là con cháu của quỉ Sa-tăng rồi! Chúng ta hãy mau rút lui là tốt nhất?
Nhóm người của Thái Dương Hãn liền bỏ chạy mất dạng.
Trát Mộc Hợp mỉm một nụ cười quỉ quyệt, nói:
- Hãy chạy đi nào! Ngươi chỉ là một thằng khốn cộng thêm một thằng nhát gan, vậy ta phải trốn sang Tây Hạ mới được! - Dứt lời, ông ta bèn dẫn số thân binh của mình theo một con đường khác chạy xuống núi.
Dưới chân núi là một trận ác chiến đang diễn ra. Tát Bốc Thích Hắc cùng

nhóm thân binh của lão ta đang liều chết chiến đấu. Tát Bốc Thích Hắc chém chết từng binh sĩ Mông Cổ một khi xáp lại gần ông ta, nhưng ông ta đã bắt đầu kiệt sức và bị ba binh sĩ Mông Cổ bao vây. Dù vậy, ông ta vẫn cố sức chiến đấu. Cứ mỗi lần bị thương té xuống, ông ta lại nhảy phóc lên lưng chiến mã tiếp tục chiến đấu. Thoát Hổ, anh Râu Đen và Bách Linh Điểu cũng đồng loạt xông tới, đưa sáu thanh đao đâm thẳng vào người Tát Bốc Thích Hắc. Dù đã chết, nhưng Tát Bốc Thích Hắc vẫn ngồi sừng sững trên yên ngựa, không ngã xuống.
Quân độ Nải Man đã bị đánh tan rã toàn diện. Người Mông Cổ ào tới truy kích. Bên dưới sườn núi Nạp Hốt Nhai nằm la liệt những xác chết ăn mặc rất xinh đẹp...
Thiết Mộc Chân cùng Tứ Đệ, Tứ Kiệt, Bất Nhan Tích Ban cỡi ngựa đi tới.
Thiết Mộc Chân ra lệnh:
- Này, Bất Nhan Tích Ban, nhà ngươi hãy đi nhận diện tử thi, xem họ là ai vậy?
Bất Nhan Tích Ban xuống ngựa đi xem xét, nói:
- Đây là lão tướng quân của Nải Man Tát Bốc Thích Hắc, còn đây giống như bọn thị vệ trong cung đình... à! Thái Dương Hãn đây rồi! Thiết Mộc Chân và đám đông cùng nhảy xuống ngựa, bước tới xem xét Mộc Hoa Lê nói:
- Lạ thật, tại sao trên người của Thái Dương Hãn không có thương tích chi đáng kể?
Thiết Mộc Chân nói:
- Tôi ra lệnh cho Giã Biệt bắn một mũi tên vào người của ông ta!
Bát Nhi Truật lật xác Thái Dương Hãn xem qua, nói:
- Đúng là có một mũi tên bắn trúng nhượng của ông ta, nhưng vết thương này không phải là vết thương trí mạng!
Xích Thích ôn kề tai vào ngực Thái Dương Hãn nghe ngóng một lúc, nói:
- Chết rồi! - ông ta đứng lên đá một đá vào xác chết của Thái Dương Hãn, nói tiếp - Đã chết cứng rồi!
Bát Nhi Hốt nói:
- Đúng rồi, ông ta chết vì quá khiếp sợ đấy thôi!
Mọi người sau giây phút ngạc nhiên lại phá lên cười. Vừa lúc đó, binh sĩ đã tìm được một người còn sống dưới đống xác chết, Người ấy bò ra thì sứ giả của bộ lạc Uông Cổ liền nhận diện được ngay, nói:
- Đó là Tháp Tháp Thống A!
Mọi người đều muốn xông lên, Tháp Tháp Thống A thấy vậy vội vàng ôm chặt chiếc ngọc ấn vào lòng, nói:
- Đừng cướp ngọc ấn của tôi, đây là ngọc ấn của Thái Dương Hãn!
Thiết Mộc Chân cười, nói:
- Thái Dương Hãn của ông đã thành một xác chết cứng rồi, vậy ông còn ôm

chặt ngọc ấn đó để làm gì nữa? - Mọi người lại cười rộ.
Tháp Tháp Thống A té ngồi xuống đất, vừa khóc vừa nói:
- Thái Dương Hãn ơi! Hỡi Thái Dương Hãn ơi! Đáng lý ra ngài không nên đánh trận giặc này!
Mọi người nghe thế càng cười to hơn nữa!
Hốt Tất Lai từ xa phi ngựa nhanh tới, nói:
- Thưa Khả Hãn, tìm không được xác chết của thái tử Khuất Xuất Luật, Trát Mộc Hợp, Trát Hợp Cảm Bất, Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn, Tang Côn và hai cha con Thoát Hắc Thoát A đâu cả!
Thiết Mộc Chân nói:
- Chúng chạy thoát rồi ư? Này Giã Biệt, Nạp Nha A và Truật Xích Đài các ngươi hãy chia ra nhiều đường truy kích cho ta!
Hốt Tất Lai tuân lệnh, vừa định thúc ngựa chạy đi, thì Thiết Mộc Chân gọi ông ta trở lại, nói:
- Này, Hốt Tất Lai!
Hốt Tất Lai hỏi:
- Khả Hãn còn có lời dặn dò gì thêm?
Thiết Mộc Chân thở dài nói:
- Hãy nói lại với Giã Biệt và những người khác, nếu gặp Trát Mộc Hợp, thì hãy mở cho anh ta một con đường sinh lộ!
Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, hỏi:
- Tại sao vậy?
Thiết Mộc Chân đáp:
- Anh ta đã cùng đường rồi, vây hãy để cho trời cao trừng phạt anh ta!
- Xin vâng! - Hốt Tất Lai thúc ngựa bỏ đi.

Thành Cát Tư Hãn

Phong Đảo Dịch
Chương Mười Bảy (4)

Thiết Mộc Chân được Tháp Tháp Thống A hướng dẫn đi vào vương đình của Thái Dương Hãn. Thiết Mộc Chân cầm ngọc ấn của Thái Dương Hãn trong tay lật qua lật lại để xem. Tháp Tháp Thống A ngồi ở bên cạnh.

Bốn người con nuôi của Kha Ngạch Luân và bốn đứa con của Thiết Mộc Chân bước vào ra mắt. Thiết Mộc Chân đứng lên quay sang Tháp Tháp Thống A nói:

- Này, Tháp Tháp Thống A, ông hãy ngồi lên chiếc ghế kia!
Tháp Tháp Thống A bước lùi, nói:
- Không dám! Đó là ngai vàng của Thái Vương Hãn!
Thiết Mộc Chân nói:
- Tôi bảo ông ngồi thì ông cứ ngồi!
Tháp Tháp Thống A rụt rè bước tới chiếc ngai vàng của Thái Dương Hãn ngồi xuống.
Thiết Mộc Chân quay sang tám tử đệ của mình nói:
- Hãy nghe đây, bắt đầu ngay từ bây giờ, các ngươi sẽ không cần đánh giặc nữa.
Bát Nhi Hốt hỏi:
- Hiện nay Khuất Xuất Luật, Hốt Sát Nhi và cha con của Thoát Hắc Thoát A vẫn còn chưa bắt được kia mà?
Truật Xích nói:
- Thưa Phụ Hãn, không thể để cho bọn chúng thoát được.
Thiết Mộc Chân cất giọng nghiêm nghị nói:
- Ta đã nói rồi, chuyện đó không cần đến các ngươi lo. Chuyện quan trọng nhất của các ngươi hiện giờ là lo học chữ Úy Ngột Nhi với ông thầy có học vấn này. Tại sao chưa quì xuống bái sư cho mau!
Trong khi Truật Xích còn ngạc nhiên, thì tất cả những người khác đều quì xuống dập đầu. Truật Xích há hốc mồm, nói:
- Ôi! Học thứ chữ đó thì có dùng vào đâu?
Thiết Mộc Chân quát:
- Quì xuống mau! - Truật Xích bất đắc dĩ cũng phải quì xuống.

Thiết Mộc Chân được Mộc Hoa Lê và các Na Khả Nhi đưa vào hậu cung của Thái Dương Hãn. Tại đây các tướng sĩ Mông Cổ đang lo sắp xếp tù binh thuộc người hậu cung của Thái Dương Hãn. Dã Lặc Miệt bước tới nói:
- Thưa Khả Hãn, Cổ Nhi Biệt Tốc phi của Thái Dương Hãn đã bị bắt làm tù binh rồi, bà ta nhiều lần cầu xin Khả Hãn nạp bà ta làm phi.
Thiết Mộc Chân vừa bước đi vừa hỏi:
- Có phải bà mẹ sau của Thái Dương Hãn khi lên nối ngôi đó không? Chắc là bà ta sắp sửa thành một cụ bà rồi chứ gì?
Dã Lặc Miệt chưa kịp trả lời thì Cổ Nhi Biệt Tốc phi đã bước ra, nói:
- Thần thiếp là Cổ Nhi Biệt Tốc phi, xin cung nghinh Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân đứng lại đưa mắt nhìn Cổ Nhi Biệt Tốc Phi một lượt không khỏi ngạc nhiên. Cổ Nhi Biệt Tốc phi mỉm một nụ cười dịu dàng với Thiết Mộc Chân. Đối với dung nhan trẻ đẹp của Cổ Nhi Biệt Tốc phi, Thiết Mộc Chân không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Dã Lặc Miệt tươi cười nói:
- Tuổi của bà ta còn cách xa tuổi của một mụ già kia mà!
Thiết Mộc Chân cười to, bước tới một chiếc ghế ngồi xuống nói:
- Bà là quốc hậu cao quí Cổ Nhi Biệt Tốc đấy ư?
Cổ Nhi Biệt Tốc phi cất giọng ngọt ngào đáp:
- Thần thiếp không dám nhận danh hiệu đó, thần thiếp chỉ là Cổ Nhi Biệt Tốc!
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Không phải bà từng bảo trên thân thể của người Mông Cổ có một mùi tanh đó sao? Vì sao hôm nay bà chịu hạ mình để chung sống với một người Mông Cổ khắp thân thể đều dính dầu mỡ?
Cổ Nhi Biệt Tốc phi tươi cười đáp:
- Nước mất, giống dòng bị tiêu diệt, thì tất nhiên thần thiếp phải gởi thân cho người ta rồi. Thái Dương Hãn là kẻ bất tài, mong linh hồn của ông ta được an lành, còn việc hầu hạ Khả Hãn là điều tất nhiên của thần thiếp!
Thiết Mộc Chân cười to, nói:
- Bà là người rất dứt khoát. Đúng ra ta đâu sợ phải thêm một hậu phi nữa, mà chỉ sợ cái lỗ mũi của bà phải chịu khổ đó thôi!
Dã Lặc Miệt cũng lên tiếng pha trò:
- Ngửi quen mùi tanh trên cơ thể của Khả Hãn thì lỗ mũi của bà ấy cũng quen dần thôi!
Mộc Hoa Lê và các Na Khả Nhi có mặt đều phá lên cười to.
Thiết Mộc Chắn khoát tay, nói:
- Hãy tạm giữ bà ta đi đã!
Dã Lặc Miệt nói:
- Thôi, hãy đi! - Dứt lời, anh ta dẫn Cổ Nhi Biệt Tốc phi lui vào phía sau.
Sau khi Cổ Nhi Biệt Tốc phi đã lui đi, Thiết Mộc Chân lên tiếng hỏi:
- Có tìm được Đáp Diệc Ngột Tôn hay không?
Mộc Hoa Lê đáp:
- Ông ta đã cùng cha con Thoát Hắc Thoát A chạy sang Tây Hạ rồi?
- Thế còn con gái của ông ta thì sao?
Mộc Hoa Lê ngạc nhiên trong giây lát. Dã Lặc Miệt bước tới lên tiếng đáp:
- Khả Hãn hỏi con gái của ai? Con gái của Thoát Hắc Thoát A hay là con gái của Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn?
- Tất nhiên là ta muốn hỏi con gái của Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn.
Dã Lặc Miệt đáp:
- Cô ta cũng chạy theo cha cô ta!
Thiết Mộc Chân nói:
- Đừng để cho họ chạy thoát!

Mộc Hoa Lê nói:
- Nạp Nha A đã truy đuổi theo họ rồi.
Thiết Mộc Chân vẫn tỏ ra không an tâm. Dã Lặc Miệt nhìn Mộc Hoa Lê nheo mắt ra hiệu và cả hai cùng cười.
***
Trên một ngọn núi hoang, số người của Thoát Hắc Thoát A, Hốt Đô, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn và mấy cô gái cùng ngồi quây quần bên đống lửa. Chung quanh đó là bộ hạ của họ. Tất cả mọi người đều tỏ ra rất mệt mỏi. Thoát Hắc Thoát A đấm vào lưng mình, nói:
- Ta đã già rồi, mới đi có ba ngày đường mà đã thấy mệt mỏi quá!
Hốt Đô nói:
- Cha không thấy trên đường bỏ chạy bao nhiêu người đã chết đó sao? Chúng ta chạy được đến Tây Liêu như thế này đã là may mắn lắm rồi.
- Bộ hạ của chúng ta quá ít, không biết vua Tây Liêu có chịu thu nạp chúng ta hay không? - Thoát Hắc Thoát A đang lo lắng cho tương lai của họ. Hốt Đô tỏ ra rất tự tin, nói:
- Nếu vua Tây Liêu không thu nạp chúng ta thì chúng ta sẽ sang Tây Hạ, sang Úy Ngột Nhi. Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn có một cô gái xinh đẹp như vầy, chính là một món quà quí giá đấy! - Nói dứt lời, ông ta cất tiếng cười với giọng nham hiểm tà ác.
Hốt Lan cúi đầu im lặng, còn Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cũng làm thinh không nói gì. Ông ta đứng lên bỏ đi ra phía sườn núi. Hốt Lan cũng đứng lên đi theo và bỗng cất tiếng kinh hoàng kêu lên:
- Xem kìa, cha!
Mọi người đều giật mình, nhìn xuống chân núi, thấy nhiều đống lửa đang cháy sáng rực.
Hốt Đô nói:
- Đó là quân truy kích của người Mông Cổ! Mau dập tắt lửa đi.
Những người đàn bà con gái sợ hãi kêu lên:
- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn nói:
- Bọn họ đang hạ trại, chắc chắn đêm nay họ không vượt lên núi đâu vậy chúng ta hãy bình tĩnh đi ngủ, rồi sáng mai dây sớm một tí bỏ đi trước họ là yên thân!
Hai cha con Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cùng dẫn nhau đến một địa điểm yên ổn trên sườn núi. Hốt Lan cởi chiếc áo choàng ở bên ngoài trải xuống đất để làm nệm. Hai cha con cùng nằm xuống và lấy chiếc áo choàng của Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn làm mền đắp. Hốt Lan tựa mình vào lòng cha. Đưa mắt nhìn số người của Thoát Hắc Thoát A đang dập tắt đống lửa, rồi cũng đi tìm chỗ ngủ. Hốt Lan nói với cha:

- Phụ thân ơi, con cảm thấy sợ lắm!
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn an ủi con:
- Đừng sợ, đêm nay người Mông Cổ không lên núi đâu.
Hốt Lan nói:
- Con sợ Thoát Hắc Thoát A, sợ Hốt Đô, sợ vua Tây Hạ, sợ vua Tây Liêu và sợ cả người Úy Ngột Nhi.
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn ôm chặt lấy con gái vào lòng.
Hốt Lan nói:
- Tại sao chúng ta phải bỏ chạy? Chúng ta đầu hàng Thiết Mộc Chân có được không?
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, đáp:
- 25 năm về trước, khi hai cha con Thoát Hắc Thoát A xua quân cướp người vợ sau của Dã Tốc Cai và cướp phu nhân của Thiết Mộc Chân thì cha cũng có đi theo.
Hốt Lan nói:
- Điều đó đâu phải là lỗi của cha!
- Thiết Mộc Chân biết có nghĩ như thế không?
Hốt Lan thở dài nói:
- Phải, cướp vợ của người ta thì có khác nào đâm vào tim của người ta. Chính vì lẽ Bột Nhi Thiếp bị bắt giữ tại bộ lạc Biệt Nhi Khất chín tháng trời, nên huyết thống của Truật Xích trở thành lý do để cho Tang Côn từ chối việc trao đổi hôn nhân. Thiết Mộc Chân vì chuyện đó cảm thấy hết sức đau lòng!
Diệc Nhi Ngột Tôn nói:
- Có chuyện đó thì lại càng nguy hơn nữa!
Hai cha con im lặng không nói gì thêm.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Mười Tám (1)
Thống Nhất Mông Cổ, Dựng Nước Xưng Đại Hãn

Lửa trại của quân Mông Cổ dưới chân núi còn chưa tắt, thì người Miệt Nhi Khất trên núi đã cảm thấy quá mệt mỏi vì liên tiếp mấy ngày qua họ phải bỏ chạy thục mạng. Mỗi ngươi đều tìm một nơi khuất gió và yên tĩnh nằm xuống ngủ ngay. Riêng cha con Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn thì mỗi người đều có tâm sự riêng, nằm trằn trọc mãi mãi không ngủ được.
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn khe khẽ nói với Hốt Lan:

- Con ngủ chưa vậy, Hốt Lan?
Dạ chưa! - Hốt Lan cũng trả lời rất khẽ.
- Nếu muốn Thiết Mộc Chân bỏ qua mối thù cũ, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn nói tiếp - thì cha con ta phải chịu hy sinh một tí.
- Chỉ cần cha được bình yên vô sự, bảo con đi chết thì con cũng bằng lòng.
- Không cần đến như vậy, chỉ cần con chịu thiệt thòi một tí mà thôi. Hiện nay Thiết Mộc Chân đã hơn 40 tuổi rồi.
- Thưa cha, cha muốn nói gì vậy?
- Con bằng lòng ưng Thiết Mộc Chân không?
Hốt Lan sững sờ một lúc, rồi lại cảm thấy thẹn thùng. Cô ta ép sát đầu vào ngực cha, trước mắt hiện lên cảnh tượng Thiết Mộc Chân ngồi trên lưng ngựa nhìn mình đi nhặt con thỏ. Nàng nghĩ bụng : Từ lâu ta đã thấy yêu Thiết Mộc Chân rồi, vì chẳng qua không biết trong lòng Thiết Mộc Chân có hình ảnh của mình hay không. Hốt Lan tự nhiên nở một nụ cười sung sướng.
Trước khi trời sáng, số người ở trên núi đang chuẩn bị lên đường. Hốt Đô bỗng phát hiện vắng bóng cha con Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, bèn kêu lên:
- Ôi chao! Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn và Hốt Lan đâu rồi?
Thoát Hắc Thoát A nói:
- Hay là chúng đi đầu hàng Thiết Mộc Chân rồi?
- Thằng cha già đó thiệt tình? Nó đúng là một tên Miệt Nhi Khất xấu! - Hốt Đô hết sức tức giận, nói tiếp - Tôi phải giết chết nó!
Thoát Hắc Thoát A tỏ ra không quan tâm, nói:
- Thôi kệ chúng, bây giờ chúng ta cứ lo đi theo con đường của chúng ta!
Cùng một lúc đó, hai cha con của Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn đang ở tại lều hành quân của Nạp Nha A dưới chân núi. Sau khi Nạp Nha A nghe xong ý định của họ, vui vẻ nói:
- Đó là một việc tốt!
- Nhưng còn phải nhờ tướng quân tác hợp cho - Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn mong muốn Nạp Nha A giúp đỡ cho mình.
Nạp Nha A cười nói:
- Tôi sẵn sàng làm giúp . Nhưng...
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn hỏi:
- Nhưng thế nào?
- Hiện giờ trên đường đi tàn quân vẫn còn, nếu ông đi một mình sẽ bị bọn tàn quân giết chết mất, trong khi đó Hốt Lan cô nương cũng không đảm bảo an toàn - Nạp Nha A nói tiếp - Tốt nhất là bây giờ ông tạm ở trong quân đội của tôi để chờ tôi. Tôi đi truy bắt Thoát Hắc Thoát A trở về thì cùng đến ra mắt Khả Hãn một lượt.
- Nếu được như vậy thì hay nhất. Này Hốt Lan, sao con chưa tạ ơn tướng quân Nạp Nha A.

Hốt Lan liền bước tới thi lễ.
Nạp Nha A cười nói:
- Không thể làm như thế được. Nếu Hốt Lan trở thành Hãn phi, thì tôi là thần tử, tôi đâu dám nhận cái lễ đó! - Nói dứt lời thì ông ta cười to.
Hốt Lan thẹn thùng đến ửng đỏ cả hai gò má. Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cũng vui mừng ra mặt.

Trát Mộc Hợp sau khi rời bỏ Thái Dương Hãn, dẫn bộ hạ và bá tánh riêng của mình đào tẩu về hướng bắc. Qua ngày hôm sau, bộ đội của Thiết Mộc Chân mới bắt đầu truy đuổi theo. Bộ hạ và bá tánh người Trát Đáp Lan không muốn tiếp tục đi theo Trát Mộc Hợp để chịu khổ nữa. Nhiều người chủ động đầu hàng Thiết Mộc Chân. Về sau, Trát Mộc Hợp bỏ chạy tới vùng núi Tannu Ola thì chỉ còn lại có năm sáu người còn bám theo. Lúc bấy giờ do họ gấp rút phải bỏ chạy thoát thân, nên tất cả xe cộ chở lương thực của họ đều không kịp mang theo. Do vậy, họ phải dựa vào việc săn bắn hoặc cướp bóc để duy trì đời sống.
Một hôm, họ không săn bắn được gì, mà cũng không cướp bóc được của ai, đến khi mặt trời sắp lặn thì sáu bảy người của họ đành rút vô rừng nằm chịu đói.
Trát Mộc Hợp nằm ngủ bên cạnh bờ suối. Trong khi đó, năm người Trát Đáp Lan đã làm thịt một con cừu rồi cùng lột da, xẻ thịt xỏ xâu nướng ăn. Mùi thơm bốc lên làm cho Trát Mộc Hợp giựt mình thức dậy. Ông ta ngồi bật lên, nhìn thấy năm người kia đang ăn uống ngon lành thì hết sức tức giận, vội vàng bước đến dùng chân đá vào số người này mắng to:
- Chúng bây là đồ hạ tiện chứ nào phải là con em quí tộc. Thế mà chúng bây dám làm thịt con cừu quí của ta để nướng ăn. Ta chưa chết kia mà? Chúng bây có tư cách gì ăn trước ta? Cút mau!
- Ở vùng thảo nguyên có một loại cừu quí, Trát Mộc Hợp mang theo định chờ khi bí lắm mới ăn thịt, nào ngờ bọn tôi tớ của ông ta dám tự ý làm thịt con cừu đó xỏ lụi nướng ăn, vậy thử hỏi Trát Mộc Hợp không tức giận sao được?
Năm người bị đẩy sang một bên, trong khi Trát Mộc Hợp tự mình ngồi nướng thịt cừu để ăn. Năm người nháy mắt ra hiệu cho nhau, rồi rời khỏi chỗ Trát Mộc Hợp cùng đi đến bờ suối. Họ vừa bụm nước uống vừa bàn bạc riêng với nhau. Một người trong đó nói:
- Chính vì cái lão Trát Mộc Hợp này mà chúng ta phải bỏ cả vợ con, bỏ cả một đàn bò cừu để rời đi. Nay chúng ta chỉ ăn một xâu thịt cừu nướng mà ông ta lại giận dữ đến như thế.
Một người khác nói:
- Bản thân ông ta hiện nay đã trở thành một con chó chết chủ rồi, thế mà còn

tỏ ra hung hăng!
Người thứ ba nói chen vào:
- Ôi! Chúng ta đi đã theo hắn từ bộ lạc Trát Đáp Lan đến bộ lạc Khắc Liệt, rồi lại từ bộ lạc Khắc Liệt chạy tới bộ lạc Nải Man. Phen này rồi không biết đi về đâu nữa!
- Chúng ta chẳng khác nào một bầy cừu giữa gió tuyết, chạy lung tung khắp mọi nơi cho tới lúc nào đây!
Một người hạ thấp giọng nói qua vẻ bí mật:
- Tôi có một chủ trương này!
- Anh nói đi.
Người đó nói tiếp:
- Chúng ta... là xong.
- Ôi chao! Đến nước này rồi mà anh còn ấp úng làm gì vậy?
Người đó bèn lên tiếng hỏi:
- Theo các anh ai oán ghét Trát Mộc Hợp nhất?
Mọi người đồng thanh đáp:
- Tất nhiên là Thiết Mộc Chân!
Người đó nói tiếp:
- Vậy chi bằng chúng ta tóm lấy hắn, rồi đem nộp cho Thiết Mộc Chân, như vậy chúng ta sẽ khỏi phải chịu cảnh khổ trốn chui trốn nhủi như thế này, mà không chừng còn được phong chức Bách Hộ Trưởng hoặc Thiên Hộ Trưởng nữa là khác!
Một người đưa thẳng cánh tay ra nói:
- Đã tính thì làm - Mấy người khác cũng đặt bàn tay lên bàn tay của người đó, rồi cùng nhau rón rén trở lại chỗ Trát Mộc Hợp, nhảy bổ vào ôm lấy ông ta quật ngã xuống đất.
Trát Mộc Hợp còn đang nhai thịt cừu trong miệng, lên tiếng mắng:
- Bọn các ngươi định làm gì thế? Ta giết chết các ngươi đấy!
Một người trong bọn nói:
- Muốn làm được điều đó thì phải chờ xem Thiết Mộc Chân có giết ông trước hay không! - Người này nói dứt lời bèn lấy một cục đá nhét vào miệng Trát Mộc Hợp.
Trát Mộc Hợp tiếp tục giãy giụa, nhưng mấy tên Na Khả Thi của ông ta đã trói ông ta lại bỏ đó, rồi mới xúm nhau ngồi quanh đống lửa tiếp tục nướng thịt cừu ăn. Trát Mộc Hợp dùng hai chân chòi đạp liên tiếp.
Toán quân truy nã của Giã Biệt lúc đó cũng vừa chạy tới. Bọn Na Khả Thi của Trát Mộc Hợp đưa cao hai tay gọi to:
- Bớ người Mông Cổ, hãy mau lại đây! Chúng tôi đã bắt được Trát Mộc Hợp kẻ thù của Thiết Mộc Chân đây rồi!

Sau khi nghe tin Nạp Nha A dẫn Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn và người con gái của ông này là Hốt Lan đến hậu cung của Thái Dương Hãn, Thiết Mộc Chân liền hối hả vừa đi vừa hỏi:
- Cô ta ở đâu? Cô ta ở đâu?
Nạp Nha A và cha con Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn cùng quì xuống đất, đồng thanh nói:
- Thưa Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân nhìn Hốt Lan một lúc lâu mà không nói gì. Hốt Lan ngước mặt lên gặp phải đôi mắt đắm đuối của Thiết Mộc Chân thì thẹn thùng cúi đầu xuống.
Dã Toại phi từ trong bước ra, liền đằng hắng một tiếng.
Thiết Mộc Chân giật mình, nói:
- Kìa, hãy mau đứng lên, tất cả hãy mau đứng lên!
Ba người cùng đứng lên. Dã Toại kéo Hốt Lan vào ngồi bên cạnh mình, thân thiết hỏi:
- Khả Hãn vào cung đình của Thái Dương Hãn đã sáu hôm rồi, thế tại sao ngươi bây giờ mới tới?
Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn đáp:
- Cha con chúng tôi đã sống tại quân trướng của tướng quân Nạp Nha A suốt ba ngày ba đêm qua.
Thiết Mộc Chân đang nhìn đắm đuối Hốt Lan nghe thế không khỏi giật mình, hỏi:
- Cái gì? - Thiết Mộc Chân đứng phắt dậy, hai mắt tròn xoe, nói tiếp - Này Nạp Nha A, nhà ngươi đã giữ cô ta ở lại quân trướng của nhà ngươi suốt ba ngày ba đêm phải không?
Nạp Nha A đứng lên đáp:
- Phải!
Thiết Mộc Chân cả giận, quát:
- Quả to gan! Tại sao nhà ngươi không lập tức dâng cô ta lên cho ta! Hả?
Nạp Nha A sợ hãi, vội vàng quì xuống đáp:
- Thưa Khả Hãn!...
- Bây đâu, hãy mang Nạp Nha A giam lại và ra lệnh cho Biệt Lặc Cổ Đài xét hỏi nghiêm khắc cho ta! - Thiết Mộc Chân đưa tay chỉ thẳng vào mũi của Nạp Nha A nói tiếp - Nếu nhà ngươi phạm phải một lỗi lầm dù nhỏ tới đâu, ta cũng sẽ lấy nhà ngươi làm gương cho toàn quân!
Bọn thị vệ đang đứng chung quanh liền bước tới kéo Nạp Nha A ra ngoài.
Hốt Lan đứng lên ngăn lại:
- Xin chờ cho một chút!
Bọn thị vệ đưa mắt nhìn về phía Thiết Mộc Chân để dò xét. Sắc mặt của Thiết Mộc Chân càng lạnh lùng hơn. Bọn thị vệ thấy vậy liền kéo Nạp Nha

A đi.
- Thưa Khả Hãn, tướng quân Nạp Nha A là một người rất trung thành với ngài, vậy xin ngài đừng lấy oán báo đức!
Đôi mày của Thiết Mộc Chân nhướng cao, hỏi:
- Hả? Tại sao cô lại xin tội cho hắn ta một cách tha thiết đến như vậy? Trong vòng ba ngày ba đêm vừa qua, hai người đã làm gì?
Dã Toại phi thấy thế, bèn kê miệng nói nhỏ vào lỗ tai của Hốt Lan mấy câu, rồi lại quay sang Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn nói tiếp:
- Trát Hợp Cảm Bất đã qui thuận rồi, sao ông chưa đi thăm ông ấy? - Trát Diệc Nhi Ngột Tôn liền lui ra. Dã Toại cũng ra hiệu cho các thị vệ lui ra ngoài hết và đưa ánh mắt khuyến khích Hốt Lan, rồi cũng bước vào hậu cung.
Hốt Lan thấy chung quanh chỉ còn lại Thiết Mộc Chân và mình,
bèn cởi áo ra. Thiết Mộc Chân thấy làm lạ, hỏi:
Hốt Lan hai mắt trào lệ, nói:
- Tấm thân trong sạch do trời ban cũng như do cha mẹ sanh ra tôi, sẽ chứng minh một cách đầy đủ là tướng quân Nạp Nha A vô tội!
Nơi ở của Biệt Lặc Cổ Đài đã trở thành tòa án quân sự tạm thời của người Mông Cổ. Nạp Nha A quì trên mặt đất, số người đứng sau lưng ông ta là mấy binh sĩ Khiếp Tiết Quân cao lớn. Biệt Lặc Cổ Đài ngồi trên ghế, phía sau lưng là Thất Cát Hốt Thốc Hốt.
Biệt Lặc Cổ Đài càu nhàu:
- Này, Thất Cát Hốt Thốc Hốt, tại sao nhà ngươi không lo đi học, mà đứng đây là gì vậy?
Thất Cát Hốt Thốc Hốt trả lời một cách nghiêm túc:
- Bài vở tôi đã học xong từ lâu rồi, bây giờ tôi tới đây để học xét xử vụ án.
- Có gì đáng xem đâu chứ? - Biệt Lặc Cổ Đài thấy Thất Cát Hốt Thốc Hốt vẫn đứng yên tại chỗ chưa chịu đi, bèn nói tiếp - Thôi được, nhà ngươi đứng đó nghe chứ đừng làm mất trật tự - ông ta quay sang Nạp Nha A hỏi - Này Nạp Nha A, nhà ngươi đã làm gì đắc tội với Khả Hãn hãy nói mau, kẻo da thịt nhà ngươi phải chịu khổ đấy!
Binh sĩ Khiếp Tiết Quân nạt lớn:
- Nói mau!
Nạp Nha A mạnh dạn đáp:
- Cái lỗi của tôi là không bắt được hai cha con Thoát Hắc Thoát A. Ngoài ra thì tôi không có lỗi gì nữa cả.
Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Nhà ngươi còn bẻm mép hả? Roi da đang chờ nhà ngươi đấy!
Hai tên binh sĩ Khiếp Tiết Quân cởi áo của Nạp Nha A, để lộ chiếc lưng trần và hai cánh tay ra ngoài. Ngoài ra, hai binh sĩ Khiếp Tiết Quân khác, đang

cầm roi da nẹt vào không khí nghe bốp bốp.
Biệt Lặc Cổ Đài quát:
- Nhà ngươi hãy nói mau, nhà ngươi đã làm gì với Hốt Lan? Nhà ngươi chịu nói hay không?
Nạp Nha A cắn chặt hai hàm răng. Biệt Lặc Cổ Đài đấm xuống bàn, quát to:
- Đánh!
Binh sĩ Khiếp Tiết Quân liền quất mạnh một ngọn roi da vào lưng của Nạp Nha A. Biệt Lặc Cổ Đài lại hỏi:
- Bây giờ nhà ngươi chịu nói hay chưa?
Nạp Nha A to tiếng đáp:
- Tôi không còn gì để nói.
- Hãy đánh tiếp cho ta!
- Khoan đã! - Thất Cát Hốt Thốc Hốt vội vàng bước tới ngăn cản - Này Tam ca, anh làm như thế thì có hỏi ra được chuyện gì?
Biệt Lặc Cổ Đài tức giận, nói:
- Bộ mày muốn làm rối trật tự hả?
Thất Các Hốt Thốc Hốt không để ý tới thái độ của Biệt Lặc Cổ Đài, quay sang Nạp Nha A nói:
- Này Nạp Nha A, quan xử án hỏi ông, thì ông cần phải có một thì nói một, có hai thì nói hai, đừng che giấu chi cả, cũng không nên đặt điều nói càn. Như vậy mới có thể làm rõ ông là người có tội hay không. Nếu có tội nặng thì sẽ bị trừng phạt nặng.
Biệt Lặc Cổ Đài hết sức ngạc nhiên. Nạp Nha A nói to qua thái độ bi phẫn:
- Tôi không có tội! Nạp Nha A tôi chỉ biết một lòng một dạ phụng sự chủ nhân. Trong chiến tranh cứ bắt được gái đẹp và ngựa tốt, tôi bao giờ cũng hiến dâng lên cho chủ nhân. Nếu tôi có hai lòng thì tôi sẵn sàng chịu chết dưới loạn đao!
Thiết Mộc Chân và Mộc Hoa Lê hối hả bước vào. Thiết Mộc Chân nói:
- Này Biệt Lặc Cổ Đài, không cần xét xử nữa!
Thiết Mộc Chân đỡ Nạp Nha A đứng dậy, nói:
- Này Nạp Nha A, ta sẽ ban thưởng cho tấm lòng chân thành của nhà ngươi, phong nhà ngươi giữ chức thống soái một vạn binh sĩ Khiếp Tiết Quân.
Nạp Nha A sững sờ. Mộc Hoa Lê lên tiếng nhắc nhở:
- Này Nạp Nha A, ông đã là Vạn Hộ Trưởng, vậy sao không mau quì xuống tạ ơn?
Nạp Nha A quì xuống đất òa lên khóc nức nở.
Thiết Mộc Chân nắm lấy Nạp Nha A, nói:
- Này, Nạp Nha A, ta đã trách lầm nhà ngươi, vậy nhà ngươi đừng oán hận ta nhé! - Nói dứt lời, Thiết Mộc Chân đấm Nạp Nha A hai đấm.
Nạp Nha A nói lẩm nhẩm:

- Ai dám oán hận ngài đâu!
Biệt Lặc Cổ Đài, Thất Cát Hốt Thốc Hất và Mộc Hoa Lê đều cười.
Đến chừng đó Nạp Nha A mới quì xuống tạ ơn:
- Đa tạ Khả Hãn.
Thiết Mộc Chân cất tiếng cười ha hả rồi bước ra khỏi cửa.
Biệt Lặc Cổ Đài quay sang bốn tên Khiếp Tiết Quân quát:
- Bọn chúng bây còn đứng đó để làm gì? - Sau đó, anh ta mặc áo giúp cho Nạp Nha A, rồi quay sang Thất Cát Hốt Thốc Hốt đấm cho một đấm, nói:
- Tiểu tử nhà ngươi thật không hổ thẹn là con nuôi của mẫu thân. Khá lắm!
Thiết Mộc Chân đi vào triều đình Khả Hãn, nói với Hốt Lan:
- Ta đã thả Nạp Nha A rồi.
Hốt Lan nói:
- Ngài trị oan ông ta, vậy chỉ thả ông ta ra là đủ chưa?
- Ta đã phong cho ông ấy chức thống soái một vạn binh sĩ Khiếp Tiết Quân, như vậy được chưa?
Hốt Lan tươi cười, hỏi:
- Ngài dễ tin lời nói của tôi như thế sao?
Thiết Mộc Chân ôm Hốt Lan vào lòng, đáp:
- Đôi mắt của em đã nói hết với anh rồi. Anh biết người con gái mà anh ngày trông đêm nhớ này sẽ không bao giờ nói dối với anh!
Hốt Lan hỏi:
- Anh còn nhớ em không? Em không tin!
- Thật đấy! Kể từ khi cùng Vương Hãn đi săn mùa đông, trong khoảnh khắc gặp em trên đường thì anh bắt đầu thương nhớ tới em luôn!
Hốt Lan cười đáp:
- Thưa Khả Hãn, riêng em bắt đầu từ ngày hôm đó thì không bao giờ quên Khả Hãn cả. Đôi mắt của Khả Hãn nhìn em, làm cho tim em nhảy rộn lên, đôi môi em bừng đỏ.
Thiết Mộc Chân ôm Hốt Lan càng chặt hơn.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Mười Tám (2)

Lớp học tạm thời của Tháp Tháp Thống A càng ngày càng trở nên sôi nổi. Trong vòng chẳng mấy hôm mà đã thêm bốn học sinh mới. Biệt Lặc Cổ Đài, Cáp Tát Nhi, Thiết Mộc Cách và Thiết Mộc Chân.

Thiết Mộc Chân vừa nghe Biệt Lặc Cổ Đài kể lại xong, không khỏi phá lên cười to, nói:
- Thật không ngờ Thất Cát Hốt Thốc Hốt huynh đệ làm việc lại công bằng thỏa đáng đến như thế!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt vẫn giữ thái độ nghiêm túc, nói:
- Điều đó là do mẫu thân đã dạy dỗ cho tôi!
Thiết Mộc Chân nửa thật nửa đùa:
- Nhà ngươi ráng học hành cho giỏi, đừng có đi lung tung mà bị phạt đấy!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt cãi lại:
- Ai bảo là tôi không lo học hành đâu?
Tháp Tháp Thống A lên tiếng nói:
- Thưa Khả Hãn, ở đây tôi phải nói một câu công bằng, trong số những học sinh của tôi Thất Cát Hốt Thốc Hốt và Oa Khoát Đài phải kể là hai học sinh châm cần và thông minh nhất. Chữ viết của người Úy Ngột Nhi kể như họ đã nắm vững rồi.
Thiết Mộc Chân nhìn hai người qua thái độ hài lòng, rồi quay sang Tháp Tháp Thống A nói:
- Này Tháp Tháp Thống A, ông có thể sáng tạo ra một thứ chữ Úy Ngột Nhi thế này... thế này...
- Có phải Khả Hãn muốn nói dùng văn tự của người Úy Ngột Nhi để sáng tạo thành văn tự diễn đạt ngôn ngữ của người Mông Cổ chăng?
- Phải! Chính tôi muốn nói điều đó. Người Mông Cổ hiện nay đã là một Hãn quốc lớn, vậy không có văn tự riêng thì làm sao được? Thí dụ như cần có văn tự để viết quân lệnh, pháp lệnh, giao dịch với các nước lân bang, nếu chúng ta chỉ dùng miệng để nói, dùng thừng để thắt nút thì làm thế nào được?
- Thưa Khả Hãn, tôi đã hiểu ý ngài muốn nói gì rồi. Trong những ngày gần đây tôi cũng có ý nghĩ đó. Người Mông Cổ chỉ biết dùng một loại ngôn ngữ theo thể thi ca để ban hành quân lệnh, pháp lệnh, nhưng đối với nội dung ngoại giao thì không thể được đâu!
Thiết Mộc Chân cao hứng nói:
- Phải! Nước Đại Tống có chữ Hán, nước Kim có chữ Nữ Chân, nước Tây Hạ có văn tự của Tây Hạ, thậm chí một nước nhỏ như Úy Ngột Nhi cũng có văn tự riêng của mình, vậy chúng ta phải sáng tạo ra một loại văn tự cho nước Mông Cổ, chứ không thể để cho nước Mông Cổ vĩnh viễn không có văn tự được! Này Tháp Tháp Thống A, ông có thể làm chuyện đó giúp cho tôi không?
Tháp Tháp Thống A tỏ ra rất tự tin, đáp:
- Tôi nghĩ là tôi có thể làm được!

Thiết Mộc Chân chụp lấy một cánh tay của Tháp Tháp Thống A, nói:
- Tốt! Tôi xin cám ơn ông trước, ông sẽ giúp cho người Mông Cổ làm nên một đại sự để đời. Ông cần phải làm nhanh lên, rồi trước hết dạy cho các học viên đang dự lớp học này và dạy cho tất cả các tướng lĩnh, rồi sau đó sẽ tiến hành dạy rộng ra cho trẻ con người Mông Cổ khắp cả vùng đồng cỏ. Chúng ta sẽ có văn tự riêng cũng như người Nữ Chân, người Hán và còn phải viết lại công lao của chúng ta thành sách nữa!
Mọi người nghe qua đều hết sức phấn khởi. Riêng Thiết Mộc Chân càng phấn khởi hơn, nói:
- Phải rồi! Ông còn giúp tôi khắc ra một con dấu bằng vàng, cũng như làm ra những tấm bảng hổ đầu điều khiển quân đội, làm ra những tấm bảng quân phù để cho binh sĩ Khiếp Tiết Quân giao ban. Tóm lại, ông phải theo sát tôi, không được rời xa tôi nửa bước. Tất cả những chuyện đó tôi hoàn toàn trao cho ông lo liệu.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt nói một cách nghiêm túc:
- Nếu ông ta không rời xa Khả Hãn nửa bước, thì ông ta làm sao có thì giờ dạy chúng tôi học chữ nghĩa? Và ngài làm sao có thì giờ để ngủ?
Thiết Mộc Chân chưng hửng một lúc, rồi phá lên cười một cách thoải mái. Mọi người có mặt cũng cười theo. Nhưng Thất Cát Hốt Thốc Hốt vẫn giữ một thái độ nghiêm túc.
Thiết Mộc Chân nói:
- Ta bảo là không rời xa ta nửa bước, có ý nghĩa là luôn luôn ở gần ta, luôn luôn thân cận ta, chứ đâu phải thực sự không rời xa nửa bước. Gã tiểu tử ngốc nghếch của tôi ơi!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt nói:
- Không thể được! Mỗi lời nói nào của Khả Hãn cũng đều là mẫu mực, là huấn lệnh của người Mông Cổ cả. Vậy không thể có một lời một chữ nào tỏ ra cẩu thả được!
Lần này Thiết Mộc Chân thật sự kinh ngạc. Ông bắt đầu nhìn người tuổi trẻ trước mặt mình với một thái độ hoàn toàn khác hẳn.
Dã Lặc Miệt từ ngoài bước vào, báo:
- Thưa Khả Hãn, Giã Biệt đã trở về tới nơi!
Thiết Mộc Chân nói:
- Hãy dẫn Giã Biệt vào đây để mọi người cùng nghe xem ông ta có tin tức hay ho gì.
Giã Biệt bước vào, quì lạy, nói:
- Thần đã tìm hiểu rõ, Tang Côn trước đây một năm đã bị một tên giữ ngựa của hắn giết chết rồi.
Thiết Mộc Chân vui vẻ nói:
- À! Đó là một tin vui. Thế con cha con Thoát Hắc Thoát A, Khuất Xuất

Luật, Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn thì sao?
Giã Biệt đáp:
- Bọn họ đã được Tốc Bất Đài, Hợp Xích Ôn, Truật Xích Đài cùng chia nhau đi lùng kiếm rồi. Riêng tôi thì có tin tức về Trát Mộc Hợp.
- À, có phải ngươi đã bắn chết ông ta rồi không?
- Thưa không, tôi đã mang ông ta về đây.
- Ta đã có nói là phải mở cho Trát Mộc Hợp một con đường sống kia mà? Chả lẽ nhà ngươi không nhớ lệnh của ta sao?
- Thưa, tôi nhớ. Nhưng không phải tôi bắt ông ta, mà do năm người Trát Đáp Lan bắt ông ta trao cho tôi.
Mộc Hoa Lê nói:
- Việc bắt được ông ta cũng chính là sự sắp xếp của trời cao rồi!
Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Một người ác đức như vậy, nên chính những thân nhân bộ hạ của hắn cũng phản lại hắn.
- Có thể nói hắn là một tên tội ác tầy trời!
- Phải giết hắn đi! Kẻo hắn lại làm hại người khác - Đối với Trát Mộc hợp mỗi người đều có ý kiến khác nhau, nhưng riêng hai anh em Truật Xích và Sát Hợp Đài thì lại có ý kiến giống nhau một cách kỳ lạ.
- Con người đó thật lạ lùng, không biết quả tim của hắn ra sao? - Thiết Mộc Cách có cảm giác khó hiểu đối với Trát Mộc Hợp.
Cáp Tát Nhi nói:
- Hắn là người không có quả tim, không có lá gan.
- Hắn có quả tim, có lá gan, nhưng tim và gan của hắn đều có màu đen! - Câu nói của Dã Lặc Miệt làm mọi người giật mình và mọi người đã cùng mỉm cười chứng tỏ đã hiểu ý nhau.
Truật Xích nói:
- Thưa phụ thân, theo con nên bắt chước cách làm của Trát Mộc Hợp là đem bỏ ông ta vào chảo nấu chín ông ta cho rồi!
Thiết Mộc Chân từ nãy tới giờ vẫn trầm ngâm suy nghĩ, đến chừng đó mới thở dài nói:
- Ông ta là an đáp của cha, là ân nhân của cha, trí tuệ của ông ta có thể thống trị cả một quốc gia lớn. Này, Giã Biệt, hãy dẫn ta đi gặp ông ta!
Giã Biệt đi trước dẫn đường, Mộc Hoa Lê theo sau và ba người cùng bước ra khỏi cung đình của Khả Hãn.
Sát Hợp Đài lên tiếng hỏi đùa:
- Này, Thất Cát Hốt Thốc Hốt thúc thúc, theo chú Khả Hãn sẽ buộc tội gì đối với Trát Mộc Hợp?
Mọi người đều cao hứng nhìn về hướng Thất Cát Hốt Thốc Hốt.
Ông này suy nghĩ một chút mới đáp:

- Sẽ buộc tội chết! Tuy nhiên, các hoàng đế người Hán và người Nữ Chân đều có quyền ân xá cho tội nhân. Như vậy, Trát Mộc Hợp cũng có thể khỏi chết.
Sát Hợp Đài lên tiếng trêu chọc:
- Không chết là sống, vậy lời nói đó cũng như không có nói gì cả!
Mọi người lại cười. Nhưng, Thất Cát Hốt Thốc Hốt thì vẫn không cười nói:
- Không, tôi cho rằng lời nói của tôi đã nói rõ ý nghĩa rồi.
Biệt Lặc Cổ Đài lên tiếng tán đồng:
- Tôi cũng có ý nghĩ đó, nhưng tôi không thể nói một câu nói hay ho như vậy!
Truật Xích bực dọc nói:
- Thôi, đi lên lớp, mau đi.
Dưới một hầm đất, có một nhà giam được đóng bằng gỗ.
Một binh sĩ Khiếp Tiết Quân mở cửa nhà giam. Thiết Mộc Chân nhìn nhà giam rộng lớn cảm thấy rất lạ, nói:
- Cung đình của Thái Dương Hãn rất có khí thế, nhà giam lại được xây dựng rất kiên cố. Nếu trước đây Tháp Lý Hốt Đài cũng có một nhà giam tốt như vầy, thì năm 16 tuổi tôi không thể nào từ bộ lạc của người Thái Xích Ô trốn thoát ra được.
Họ lại tiếp tục đi sâu vào bên trong. Sau một rào chắn có năm người Trát Đáp Lan đang bị giam giữ. Họ đứng cách rào nói to:
- Thưa Khả Hãn, Trát Mộc Hợp là do chúng tôi bắt được, thế mà vị tướng quân Giã Biệt chẳng những không ban thưởng cho chúng tôi, mà còn bắt giam chúng tôi vào đây nữa!
Thiết Mộc Chân quay đầu lại nói với Giã Biệt:
- Lời nói của họ có đúng không?
Giã Biệt đáp:
- Thứ quạ đen mà lại bắt uyên ương, những tên nô tỳ ti tiện mà lại bắt Khả Hãn của mình, vậy dưới bầu trời này điều đó có phải lẽ không? Chính vì vậy nên tôi bắt giam chúng nó lại!
Mộc Hoa Lê nói:
- Tôi cho Giã Biệt làm thế là đúng. Vì nô bộc mà lại dám bắt chủ, đối với chủ của mình họ không trung thành, thì thử hỏi họ còn trung thành với ai? Bọn người bán chúa cầu vinh đó, trên đời không ai tha thứ được!
Trát Mộc Hợp ngồi trong phòng giam đang úp mặt xuống hai đầu gối từ từ ngước lên, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn nhóm người của Thiết Mộc Chân.
Thiết Mộc Chân nói:
- Hãy mang chúng nó ra ngoài, để cho dòng máu dơ bẩn của chúng chảy cạn đi!
Năm người nói to:

- Oan lắm! Như vậy là ngài thưởng phạt không công minh!
Thiết Mộc Chân khoát tay ra hiệu ngăn không cho họ la ó, rồi nói:
- Chúng bây biết tại sao ta giết chúng bây không? Thứ nhất là vì chúng bây phản chủ. Thứ hai là vì người chúng bây bắt và đưa tới đây là an đáp của ta, người an đáp mà trước đây ta đã ba lần kết bái huynh đệ!
Dã Biệt khoát tay, một đội binh sĩ Khiếp Tiết Quân bước vào.
Năm người Trát Đáp Lan cả kinh, đua nhau xin tha mạng, nhưng các binh sĩ Khiếp Tiết Quân đã lôi họ đi ra ngoài.
Trát Mộc Hợp lại từ hai đầu gối ngước mặt lên. Thiết Mộc Chân bước tới cửa phòng giam. Các binh sĩ vội vàng mở cửa phòng. Thiết Mộc Chân đi đến bên cạnh Trát Mộc Hợp rồi ngồi xuống, đưa hai bàn tay đỡ mặt Trát Mộc Hợp lên. Đôi mắt của Trát Mộc Hợp đang ràn rụa hai dòng lệ.
Tại hậu cung của Nải Man đèn đuốc sáng trưng. Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp đang ngồi đối ẩm, hai người đã bắt đầu say.
Thiết Mộc Chân rót thêm rượu sữa ngựa vào chén cho Trát Mộc Hợp, nói:
- Uống! hai anh em ta đã ba năm rồi không gặp mặt nhau, vậy hôm nay tôi phá lệ, uống! Nếu không uống mà nằm xuống thì không gọi được là an đáp.
Trát Mộc Hợp nói:
- Sai rồi! Ba năm lẻ bốn tháng rưỡi, phạt anh!
Thiết Mộc Chân uống cạn chén rượu. Trát Mộc Hợp lại rót thêm.
Trát Mộc Hợp nhắc lại việc cũ với Thiết Mộc Chân:
- 12 năm trước, chúng ta cùng chăn nuôi chung, nhưng về sau anh lại ra đi mà không một lời từ giã. Vậy có chuyện đó không?
- Có!
- Vậy anh đáng phạt không? Nói!
- Không, không đáng? Vì anh đã bài bác tôi bằng lời nói. Anh chê tôi nghèo, nên không muốn cùng chăn nuôi chung với tôi. Phải thế không? Phải thế không?
Trát Mộc Hợp nghẹn lời. Chỉ biết cười trừ, nói:
- Ôi! Té ra anh biết tất cả?
- Tôi còn biết nhiều chuyện nữa, tại nơi này... của anh... - Thiết Mộc Chân chỉ vào tim của Trát Mộc Hợp, nói tiếp - Tại nơi này của anh có nhiều tâm tư được giữ kín!
- Có tâm tư gì chứ? Anh nói đi!
- Tôi là hậu duệ của gia tộc hoàng kim, còn anh là người mang huyết thống ngoại tộc, vậy nếu sống chung với tôi, thì anh sợ tương lai tôi sẽ trở thành Khả Hãn của Mông Cổ, phải thế không?
Trát Mộc Hợp lại cười, nói:
- Chuyện gì anh cũng biết tất cả ư?
- Tôi phạt thêm anh một chén nữa!

Trát Mộc Hợp uống cạn chén rượu, nói:
- Anh.. Anh cùng uống với tôi chứ!
- Uống thì uống, sợ gì!
Hai người uống say đến cùng úp mặt xuống bàn ngủ thiếp đi.
Trời đã sáng, Hốt Lan bước tới tắt đèn và lấy một chiếc áo choàng đắp lên cho Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân giật mình thức dậy, nói:
- Ôi chao! Này an đáp, tại sao anh lại ngủ, hãy uống thêm nữa chứ?
Trát Mộc Hợp cũng tỉnh dậy, chụp lấy hũ rượu lắc nhẹ mấy lượt nói:
- Hết rượu rồi!
Thiết Mộc Chân cầm hũ rượu lên để rót, thấy quả nhiên không còn rượu. Ông ta bèn trao hũ rượu lại cho Hốt Lan đang đứng bên cạnh, nói:
- Đi lấy thêm một hũ khác?
Hốt Lan bước đi. Thiết Mộc Chân và Trát Mộc Hợp cùng đưa mắt nhìn nhau, thấy cả hai áo mão đều xốc xếch:
- Xem kìa, anh đâu còn giống một Khả Hãn nữa!
Thiết Mộc Chân cũng nói: - Còn anh, đâu còn là một Cổ Nhi Hãn nữa! - Thế là hai người cười ngặt nghẹo như trẻ con. Họ cười đến chảy nước mắt. Nhưng tiếp theo đó là một sự đau buồn ập đến. Hai người đưa mắt nhìn nhau thật lâu, rồi cả hai đều ôm đầu mà khóc.
Trát Mộc Hợp nói:
- Nếu chúng ta đều chưa khôn lớn thì hay biết chừng nào. Thời đó chúng ta đã ba lần kết bái làm an đáp.
Thiết Mộc Chân móc từ trong áo ra một tấm bội đúc bằng đồng, nói:
- Anh xem nầy, đây là tấm thạch bội tôi đã lấy lại từ anh, nhưng tôi phải giữ nó mãi. Trát Mộc Hợp cũng lấy tấm thạch bội làm bằng sừng nai đực ra, nói:
- Anh xem, đây là tấm thạch bội anh cho tôi và tôi đã giữ nó mãi. Kể từ sau khi đánh bại người Miệt Nhi Khất, cướp lại được Bột Nhi Thiếp thì chúng ta cùng chăn nuôi chung với nhau. Trong thời gian đó giữa hai anh em ta cùng ăn chung mâm, cùng nói lên những lời nói không bao giờ quên được, nằm chung một gối, cùng đắp chung một chăn.
- Chúng ta chẳng khác gì hai càn xe trên một cổ xe, chẳng khác gì hai bánh xe trên một trục xe.
- Thế nhưng, giữa chừng thì chúng ta lại chia tay, mạnh ai đi đường nấy.
- Nhưng bây giờ thì có thể sống chung với nhau rồi!
Trát Mộc Hợp đáp:
- Không! Tôi nhớ lại những lời thề trước kia, tôi thấy không còn mặt mũi nào để nhìn lại an đáp!
- Không! Trong khi tôi đánh nhau với người Nải Man, anh đã dùng những lời nói tác động đến tinh thần của Thái Dương Hãn, làm cho ông ta dao động, buộc phải rút lui từng bước. Anh chính là một người an đáp tốt của

tôi!
- Tôi thừa nhận đó là thiên tính trong tình thương anh em giữa hai chúng ta.
- Vậy bây giờ hãy để những gì thuộc về quá khứ tan biến đi như mây khói và chúng ta trở thành đôi bạn như xưa. Trong Hãn quốc Mông Cổ này anh chỉ dưới một mình tôi, nhưng anh trên hằng vạn người khác, được không?
Trác Mộc Hợp lắc đầu, đáp:
- Trong thời điểm có thể làm bạn với anh thì tôi lại không làm bạn, còn bây giờ anh đã thu gom bá tánh, đã dẹp yên tất cả bộ lạc, đại sự trong thiên hạ đã được định hình. Vậy tôi đâu thể tìm tới để làm bạn với anh. Vì nếu tôi làm như vậy, ngươi đời sau sẽ hiểu thế nào?!
Thiết Mộc Chân yên lặng đứng lên, rồi bước những bước khập khểnh đi tới một góc nhà. Ông ta ôm đầu ngồi xuống.
Trát Mộc Hợp nói:
- Anh hãy giết tôi đi!
Thiết Mộc Chân không có phản ứng. Trát Mộc Hợp càng xúc động hơn, nói:
- Anh thử nghĩ, nếu anh không giết tôi thì đêm anh sẽ không ngủ yên giấc, ngày anh sẽ không ăn ngon miệng, chẳng khác gì trên cổ áo anh có một con rận đang bò tới bò lui, trong túi áo anh đang có một cây kim nằm sẵn! - Trát Mộc Hợp bước đến gần Thiết Mộc Chân và đi vòng quành một lượt, nói tiếp
- Anh là người đã hoàn thành được sự nghiệp lớn, vậy anh không thể yếu mềm như một người đàn bà. Anh nên biết, nếu tôi bắt được anh thì tôi sẽ xử trí với anh như thế nào? Tôi sẽ giết anh ngay mà không cần suy nghĩ!
Đôi mắt của Thiết Mộc Chân trào lệ. Ông ngước mặt lên nói:
- Nhưng, tôi không nở làm như thế!
- Nếu anh thương hại tôi thì anh nên cho tôi chết sớm!
Thiết Mộc Chân buông thõng hai tay, nói qua giọng yếu ớt:
- Thôi được!
Bỗng nghe một tiếng "xoảng", hũ rượu đang bưng trên tay của Hốt Lan đã rơi xuống đất vỡ tan!
Thiết Mộc Chân giật mình, đứng phắt dậy!
Trát Mộc Hợp bình tĩnh, tươi cười nói:
- Này Hốt Lan, chén rượu tử biệt mà cô cũng không cho tôi uống hay sao? Tôi biết cô còn sớm hơn cả Thiết Mộc Chân nữa đấy!
Hốt Lan òa lên khóc, rồi bỏ chạy đi nơi khác.
Trát Mộc Hợp giữ thái độ nghiêm túc trở lại, nói:
- Xin an đáp hãy tuyên bố tội trạng của tôi đi!
- Thiết Mộc Chân cũng nghiêm túc nói:
- Anh vô cớ đã phát động cuộc chiến tranh của 13 bộ lạc vây đánh tôi, lại dùng 70 chiếc chão lớn nấu chín những người tù binh Xích Na Tư ; đồng thời, đã tổ chức đạo quân liên minh 12 bộ lạc, phát động một cuộc chiến

tranh đẫm máu lần thứ hai...
Trát Mộc Hợp ngắt lời:
- Được rồi! Không cần nói thêm nữa. Chỉ bấy nhiêu tội lỗi đó tôi cũng đủ chết rồi!
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Thế anh còn có yêu cầu gì nữa không?
- Người đời thường bảo, linh hồn của con người là ở trong máu. Vậy tôi yêu cầu cho tôi chết mà đừng chảy máu. Đồng thời, tôi mong anh sẽ chôn thi thể của tôi trên một vùng đất cao. Được vậy, linh hồn tôi sẽ vĩnh viễn phù hộ anh và phù hộ muôn đời con cháu anh luôn luôn được thịnh vượng!
Thiết Mộc Chân nắm lấy cánh tay của Trát Mộc Hợp, nói:
- Người an đáp tốt của tôi, anh là một người anh hùng nổi tiếng từ lâu, vậy chính tôi phải đưa anh lên đường!
Trát Mộc Hợp ngồi trên ngai vàng của người Nải Man, các tướng chia thành hai hàng đứng hai bên.
Trát Mộc Hợp đứng tại hành lang đối diện với Thiết Mộc Chân tươi cười.
Thiết Mộc Chân cũng nhìn ông ta nở một nụ cười bi thảm.
Binh sĩ Khiếp Tiết Quân trông thấy Nạp Nha A khoát tay bèn dùng một cái túi lớn trùm vào đầu của Trát Mộc Hợp.
Mộc Hoa Lê bước đến gần Thiết Mộc Chân khẽ báo cáo:
- Thưa Khả Hãn, Truật Xích Đài và Tốc Bất Đài đã trở về, có chuyện khẩn cấp cần báo cáo?
Thiết Mộc Chân trợn mắt, nói:
- Chờ một tí!
Binh sĩ Khiếp Tiết Quân dùng một sợi thừng tròng vào cổ Trát Mộc Hợp.
Thiết Mộc Chân nói:
- Này an đáp, mời anh lên đường nhé!
Hai tên Khiếp Tiết Quân dùng sức kéo mạnh sợi thừng. Trát Mộc Hợp đứng bên trong túi bắt đầu ngã xuống. Thiết Mộc Chân rời khỏi chỗ ngồi, cúi đầu quì xuống đất, mọi người có mặt cũng quỳ theo.
Binh sĩ Khiếp Tiết Quân khiêng chiếc túi đi ra. Thiết Mộc Chân đứng lên có vẻ mệt mỏi.
Mộc Hoa Lê bước tới báo cáo:
- Thưa Khả Hãn. Truật Xích Đài xin ra mắt. Thiết Mộc Chân lắc đầu nói:
- Ta mệt lắm rồi, có chuyện gì sáng mai sẽ nói. - Thiết Mộc Chân bước những bước lảo đảo đi vào hậu cung.
Mộc Hoa Lê vội vàng chạy theo nói:
- Thưa Khả Hãn Tam đệ của ngài là Hợp Xích Ôn đã hy sinh trên đường truy kích quân địch rồi!
Mọi người đều giật mình. Thiết Mộc Chân quay đầu lại nhìn thẳng vào Mộc

Hoa Lê và đưa tay chụp lấy cổ áo của ông ta hỏi lớn - Ngươi nói gì?
Mộc Hoa Lê vừa khóc vừa nói:
- Hợp Xích ôn...đã chết rồi...
Thiết Mộc Chân ngất xỉu. Mộc Hoa Lê vội vàng đỡ Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân nằm trên giường bệnh. Dã Toại, Dã Tốc Can, Hốt Lan cùng đứng chung quanh lo việc chăm sóc. Thiết Mộc Chân cất giọng bi thương nói:
- Ta dẫn theo bốn người em trai, nhưng khi trở về thì chỉ còn lại có ba, vậy ta phải ăn nói thế nào với mẹ ta đây?
Dã Tốc Can thấy vậy cũng cảm động đến rơi lệ. Dã Toại nói:
- Chuyện đã thế này rồi, vậy xin ngài hãy vì sự nghiệp lớn của Mông Cổ, đừng để cho sự bi thương giày vò mình nữa.
Hốt Lan nói:
- Vừa rồi Biệt Lặc Cổ Đài có hỏi, họ đã bắt được Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn. Những người này muốn xin ra mắt Khả Hãn, chẳng hay ngài có tiếp không?
Thiết Mộc Chân nói:
- Không tiếp.
Hốt Lan nói:
- Họ muốn sống để theo làm nô bộc cho Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân ngồi dậy giận dữ, nói:
- Họ đã phạm phải bao nhiêu tội lỗi to lớn, vậy mà họ còn muốn sống hay sao? Hãy để cho họ trở thành những cô hồn trên dãy núi Altay là phải lẽ hơn!
Truật Xích, Nạp Nha A và mấy binh sĩ Khiếp Tiết Quân cùng áp giải A Lặc Đàn, Hốt Sát Nhi mình cởi trần đi trên đường núi. Nạp Nha A ra lệnh:
- Đứng lại!
Hai người của A Lặc Đàn tuân lệnh cùng đứng lại. Hốt Sát Nhi không ngớt trào lệ, nói:
- Này Truật Xích, bộ ngươi định giết ta thật hay sao?
Truật Xích hỏi:
- Thế nào? Bộ ông còn muốn sống hay sao?
Hốt Sát Nhi nói:
- Ta là bác của ngươi kia mà!
Truật Xích nắm cổ ông ta hỏi:
- Ông là bác của tôi ư? Trong khi ông đến khiêu khích người anh em của tôi là Sát Hợp Đài, ông có nghĩ mình là bác của tôi không? Trong khi ông dùng tên bắn chết cô cô của tôi, ông có nghĩ mình là bác của tôi không? Ông đã nhiều lần phản bội phụ Hãn tôi, nhiều lần kết hợp với kẻ thù tấn công chúng tôi, khiến chúng tôi gần như bị tiêu diệt. Trong những trường hợp đó, ông có nghĩ mình là bác của tôi không? Ông hãy quì xuống đi nào! - Truật Xích lấy chân đạp vào nhượng của Hốt Sát Nhi, khiến ông ta té quì xuống đất. Truật

Xích đưa cao thanh đao lên, nói:
- Bây giờ thì ông phải lấy mạng sống của mình để trả nhiều món nợ máu mà ông còn thiếu chúng tôi?
Một phi mã từ xa chạy bay tới. Người trên lưng ngựa nhảy xuống là Oa Khoát Đài, nói to:
- Khoan đã!
Truật Xích dừng thanh đao lại. Oa Khoát Đài bước tới gần, nói:
- Này, tướng quân Nạp Nha A, phụ Hãn bảo là nghĩ tình tổ tiên, nên bằng lòng để cho Hốt Sát Nhi bá phụ và A Lặc Đàn gia gia được chết toàn thây. Vậy hãy xử trí họ cũng như cách xử trí đối với Trát Mộc Hợp, tức cho họ chết mà không chảy máu.
A Lặc Đàn và Hốt Sát Nhi cùng ôm nhau khóc thống thiết...
Truật Xích tức giận thu thanh đao lại, rồi rảo bước bỏ đi.
Oa Khoát Đài nói với Nạp Nha A:
- Xin hãy đưa Hốt Sát Nhi bá phụ và A Lặc Đàn gia gia lên đường!

Sự thắng lợi trong cuộc chiến tranh đối với người Nải Man, đã biến nguyện vọng trở thành vị anh hùng thảo nguyên của Thiết Mộc Chân đã trở thành sự thật. Số quân đội mà Thiết Mộc Chân trưng tập được đã lên đến 10 vạn người. Số nhân khẩu mà Thiết Mộc Chân thống trị cũng đã lên đến ngoài một triệu người. Tình trạng cát cứ hỗn chiến liên miên ở vùng phía bắc sa mạc đã được triệt để kết thúc. Mùa xuân năm 1206, tại "căn cứ địa" của Mông Cổ là đầu nguồn sông Onan, Thiết Mộc Chân đã triệu tập các Thủ lãnh, các Na Nhan, ở các bộ lạc tới mở một cuộc đại hội Khố Lý Đài có một ý nghĩa lịch sử to lớn, để cáo tế trời đất, xây dựng đất nước Mông cổ và lên ngôi Đại Hãn.
Tiếng thông reo rì rào, bầu trời trong xanh, mây trắng trôi lững lờ đồng cỏ xanh mướt, nước trên dòng sông trong veo, phản ánh ngọn núi ở gần, tạo nên một khung cảnh rất thơ mộng.
Bên trong vòng tường rộng mênh mông, một con đường ngự đạo trải thảm len trắng chạy thẳng tới chiếc trướng vàng cao lớn. Hai bên chiếc trướng vàng là hai hàng lều Mông Cổ có khoảng cách rất đều nhau. Hai bên cửa chính của chiếc trướng vàng có cắm một cây đại kỳ màu trắng, cột cờ gồm có chín chân, trên lá cờ thêu hình một con chim đại bàng sải cánh tung bay, chung quanh lá cờ có giềng tua tam giác màu sặc sỡ và ở chót cờ có treo chín chiếc đuôi bò màu trắng tượng trưng cho sức mạnh.

Hai bên ngự đạo binh sĩ xếp thành hai hàng dài, đứng trang nghiêm. Phía

bên ngoài của bức tường, quân đội đứng thành phương trận, người đông như biển. Phụ nữ mặc y phục sặc sỡ của ngày lễ hội xuất hiện khắp đó đây.

Trên tế đàn được dựng rất cao có trang trí một lá cờ vẽ hình TôTem con sói xám và con nai bạch, lại có một con dê trắng để làm phẩm vật cúng tế.

Một đội ngũ xếp thành hàng dài toàn là những trai tráng người Mông Cổ khỏe mạnh tay cầm tù và đưa lên miệng thổi vang rền.

Một đội giáo sĩ Tát Mãn cũng xếp thành hàng dài tay khua trống, chân nhảy múa, làm cho những chiếc lục lạc đeo trên eo lưng khua vang. Lửa thánh đã được đốt cháy, bốc lên tận trời cao.

Phía tay phải của cửa chính có cắm một cây giáo khổng lồ. Cây giáo này được dùng lông bờm của 99 con ngựa kim để kết thành vật trang trí phía dưới lưỡi giáo. Đó là ngọn giáo "Tô Lỗ Đỉnh" tượng trưng cho quân đội.

Khu sân trống bên ngoài kim trướng có xây khán đài đủ sức chứa trên 1.000 người.

Bỗng nhiên, tiếng nhạc trỗi lên vang rền, trên 100 người cầm đàn đầu ngựa, cầm đàn tứ huyền, cầm đàn đại tỳ bà, cầm sáo, cầm tiêu, cầm trống, cầm phèng la, cầm nhịp sanh bằng gỗ, nhịp sanh có chứa hạt đậu, nhất tề tấu nhạc.

Mười giáo sĩ Tát Mãn tiến hành lễ tế cờ, tiến hành lễ tế Tô Lỗ Đỉnh.

Bốn binh sĩ khỏe mạnh khiêng một tấm ván to và người đứng bên trên là Thiết Mộc Chân. Các binh sĩ khiêng Thiết Mộc Chân từ trong đại trướng đi ra và các tướng lãnh, các hậu phi nối gót đi theo sau. Khi đi tới giữa tế đàn, Thiết Mộc Chân bước lên đài cao, rồi mới từ từ quì xuống, hướng dẫn đám

đông nhìn về ngọn núi Bất Nhi Hãn để làm lễ bằng cách lạy ba lạy và dập đầu chín lần.

Người thông thiên vu (thầy mo) Khoát Khoát Xuất thân cởi trần, được mấy tín đồ theo hầu vừa hát vừa múa từ trong rừng đi ra:

Mô-Tu, Hiếu Văn đều trở thành quá khứ,
Đột Quyết, Khiết Đan đâu đáng bàn sâu.
Bắn đại bàng làm kinh hoàng nhật nguyệt,
Giỏi thao lược quỉ thần đều kiêng.
Mong Khả Hãn dựng nước xưng vương,
Uy danh rung chuyển đến tận nơi xa vời.

Đôi mắt của thông thiên vu Khoát Khoát Xuất nhìn thẳng và dùng một giọng nói the thé đầy huyền bí tuyên bố trước mọi người:
- Vừa rồi ta đã gặp được thiên thần. Ông ấy bảo ta chuyển lời lại cho các Na Nhan quí tộc biết: Ta đã trao mặt đất này cho Thiết Mộc Chân và con cháu của người, vậy từ nay người được xưng là Thành Cát Tư Hãn!
Thiết Mộc Chân và đám đông cùng quì xuống dập đầu lạy tạ và nói lớn:
- Đa tạ trời cao! Đa tạ trời cao! Đa tạ trời cao!
Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất đưa hai cánh tay lên tiếp tục dùng giọng nói thần bí như khi nãy nói tiếp:
- Trước đây rất lâu, mỗi lần ta đi vào rừng để tìm thiên thần, thì bao giờ cũng thấy một đàn chim xanh bay tới, đậu lên một tảng đá to và không dừng kêu: "Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn". Hôm nay ta được nói chuyện cùng thiên thần, mới biết đó là sự truyền âm từ trên trời xuống. Trời cao bằng lòng để cho Thiết Mộc Chân làm Thiên Khả Hãn to mạnh của mọi người và tiến hành cai trị một cách nhân đạo đối với bá tánh sống trên mặt đất - Tuyên bố xong, thông thiên vu Khoát Khoát Xuất ngã lăn ra đất.
Hằng vạn người cùng hô to ba lần:
- Thành Cát Tư Hãn thiên hoàng đế! Thành Cát Tư Hãn thiên hoàng đế! Thành Cát Tư Hãn thiên hoàng đế!
Thiết Mộc Chân nhận từ tay thông thiên vu Khoát Khoát Xuất vừa tỉnh lại một chung vàng đựng rượu sữa ngựa. Tay phải của Thiết Mộc Chân rưới rượu trước tiên để tế trời, sau đó tế đất, rồi dùng ngón tay chấm rượu bôi lên trán mình. Xong, tất cả những người trong thân quyến, tất cả quí tộc, tất cả bộ hạ cũng lần lượt nhận rượu để hành lễ như cách trên...

Bên trong kim trướng của Thiết Mộc Chân, được cử hành yến tiệc có hơn 100 người tham dự.

Thiết Mộc Chân ngồi trên ngai Khả Hãn được bọc bằng da của chín con ngựa bạch, ngồi bên tay phải của ông là bà mẹ Kha Ngạch Luân và bà vợ Bột Nhi Thiếp, cùng với bốn đứa con trai như Truật Xích... Ngồi ở hàng sau lưng là những bà thứ phi và các con cháu. Ngồi ở hàng bên trái là anh em Cáp Tát Nhi, anh em Thất Cát Hốt Thốc Hốt. Còn bên cạnh là Tứ Kiệt, Tứ Dũng là nguyên lão Mông Lực Khắc...

99 con cừu hai tuổi được làm sạch, đem nấu nguyên con trong 99 chiếc chão to, rồi dùng 99 chiếc mâm đồng lớn để vớt những con cừu đó ra đặt nằm nghiêng nguyên con đưa lên bàn tiệc.

Bát Nhi Truật bưng một con cừu đến dâng lên trước ngự tọa của Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân từ từ đứng lên nói:
- Trời xanh ở trên cao thống lãnh vạn vật chúng sinh, chiếu tỏa ánh sáng xuống ngọn núi Bất Nhi Hãn. Ngay trước đại Mông Cổ ra đời mong sẽ đem tất cả tài vật để cho toàn thể các thân nhân, thần tử bá tánh cùng hưởng!
Bát Nhi Truật với thao tác hết sức điêu luyện, đã dùng dao lần lượt xẻ con cừu ra, rồi lắc từng miếng thịt ở phần đầu, phần chân trước, phần cổ, phần chân sau, phần eo, phần lưng, xương sườn và chiếc đuôi thành chín miếng thịt riêng biệt, đựng vào chín chiếc chén bằng vàng trình lên cho Thiết Mộc Chân. Thiết Mộc Chân khấn vái qua lời lẽ chân thành:
- Ném miếng thịt thứ nhất ra để kính trời, ném miếng thịt thứ hai ra để kính đất, ném miếng thịt thứ ba ra để cúng thần, ném miếng thịt thứ tư ra để tế quỉ, ném miếng thịt thứ năm ra làm cống phẩm, ném miếng thịt thứ sáu ra để cúng thần núi, thần cây, ném miếng thịt thứ bảy ra tế tổ tiên, ném miếng thịt thứ tám ra cúng thủy thần, ném miếng thịt thứ chín ra là phần của bản thân!
Giữa tiếng nhạc trời và tiếng hoan hô, Thiết Mộc Chân bước lên ngôi báu.
Tháp Tháp Thống A đứng sau lưng Thiết Mộc Chân tuyên đọc lệnh vua:
- Mộc Hoa Lê, Bát Nhi Truật bước ra!
Hai người này liền bước ra khỏi hàng ngũ và quì xuống.
Tháp Tháp thống A tuyên đọc tiếp:
- Thành Cát Tư Hãn có khẩu dụ: Suốt mấy trăm mấy nghìn năm qua, đồng

cỏ này luôn đổi chủ và có truyền thống lấy tộc danh để đặt tên nước, Kể từ nay trở về sau, cả hai vùng phía bắc lẫn phía nam sa mạc, cả vùng bên trong lẫn bên ngoài của con sông Liêu Hà, phía tây đến Kim Sơn, phía bắc đến nơi bá tánh sống trong rừng rậm, tất cả đều là thần dân của Khả Hãn. Quốc hiệu được gọi là Dã Khất Mang Oát Lặc Ngột Lỗ Tư - nước Đại Mông Cổ!
Hai người đồng hô to:
- Tuân chỉ! - Sau đó họ cùng đứng lên bước ra ngoài nói lớn - nước Đại Mông Cổ vạn tuế!
Đám đông cùng hô theo:
- Nước Đại Mông Cổ vạn tuế! Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn!
Bên trong đại trướng, Tháp Tháp Thống A tiếp tục tuyên bố:
- Quốc mẫu Kha Ngạch Luân là Thái Hậu. Đại Phi Bột Nhi Thiếp là Quốc Hậu, Dã Toại, Dã Tốc Can, Hốt Lan là Hãn phi.
Các tướng đồng hô to:
- Vạn tuế! Vạn Tuế! Vạn vạn tuế!
Tháp Tháp Thống A tiếp tục tuyên đọc:
- Toàn thể bá tánh trong nước được chia thành 95 Thiên Hộ, Mông Lực Khắc làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ nhất, Bát Nhi Truật làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ hai, Mộc Hoa Lê làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ ba, Oát Nhi Xích làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ tư, Diệc Lỗ Cai làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ năm, Truật Xích Đài làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ sáu, Hốt Man làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ bảy, Hốt Tất Lai làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ tám, Dã Lặc Miệt làm trưởng quan của Thiên Hộ thứ chín...
Những Thiên Hộ được phong đều to tiếng tạ ơn:
- Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế! - Hô xong họ chia thành hai toán đứng ở hai bên Thiết Mộc Chân gọi to:
- Cha con Mông Lực Khắc!
- Có! - Mông Lực Khắc và bảy anh em của thông thiên vu Khoát Khoát Xuất cùng bước ra khỏi hàng ngũ quì xuống.
Thiết Mộc Chân nói qua giọng thâm tình:
- Mông Lực Khắc, ông là công thần được tiên phụ của tôi gởi gấm vợ góa con côi. Phụ thân của ông là cụ già Thái Xích Hợp vì ngăn cản việc phản bội bỏ ra đi của người Thái Xích Ô mà phải mất mạng. Trong khi đó, cha con của ông lại là khai quốc công thần của tôi. Còn ông Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất lại từ thiên thần nhận được tôn hiệu cho tôi. Như vậy, ân đức của ba người nhà ông tôi không làm sao quên được. Bắt đầu từ nay, bên cạnh tôi có đặt thêm một chiếc ghế phụ, để giành cho ông cùng ngồi với tôi, tham gia những cuộc hội nghị quyết định mọi vấn đề quân quốc đại sự. Đối với ông, dù có phạm chín tội cũng không bị trừng trị!

Cha con Mông Lực Khắc tạ ơn nói:
- Kính tạ đại ân của Thành Cát Tư Hãn!
Thị vệ đã đặt sẵn một chiếc ghế phụ bên cạnh Thiết Mộc Chân.
Mông Lực Khắc bước tới chiếc ghế đó ngồi xuống. Bảy đứa con trai của ông cũng đứng xếp hàng sau lưng cha một cách hãnh diện.
Thiết Mộc Chân nhìn ra ngoài đại trướng, gọi:
- Thất Cát Hốt Thốc Hốt!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt lên tiếng đáp:
- Có thần!
Thiết Mộc Chân nói:
- Nhà ngươi hãy đi dẫn Bát Nhi Truật, Mộc Hoa Lê vào trướng để cùng nhận phong hiệu.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt vẫn đứng yên không đi. Thiết Mộc Chân lấy làm lạ, hỏi:
- Sao? Thất Cát Hốt Thốc Hốt?
Thất Cát Hốt Thốc Hốt ngước đầu lên nói:
- Tại sao Thành Cát Tư Hãn không phong tước riêng cho tôi? Chả lẽ tôi góp công quá ít hay sao?
Thiết Mộc Chân cười to. Kha Ngạch Luân dùng đôi mắt tán thưởng nhìn đứa con nuôi, nhiều người cũng mỉm cười chờ đợi kết quả. Thất Cát Hốt Thốc Hốt vẫn giữ thái độ nghiêm túc, nói:
- Mẹ cười chi chớ, ngay từ lúc tôi còn cột tả đã đến nước của ngài rồi. Giờ đây râu của tôi đã mọc rậm rạp và từ trước tới nay lúc nào cũng góp sức với ngài bằng một tấm lòng trung thành không thay đổi có phải thế không?
Thiết Mộc Chân nhìn bộ râu mới vừa mọc của người nghĩa đệ, cười nói:
- Ồ bộ râu của nhà ngươi ư? Bộ râu của nhà ngươi đã dài rồi đấy!- Tất cả mọi người đều bụm miệng cười.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt vẫn tiếp tục nói như chung quanh không có ai:
- Mẫu thân Kha Ngạch Luân cho tôi nằm dưới chân để ngủ, coi tôi như con ruột. Còn ngài thì cho tôi nằm bên cạnh để ngủ, xem tôi như em ruột. Từ trước tới nay tôi làm việc không bao giờ để xảy ra sơ sót. Ngày hôm nay xây dựng quốc gia xong, vậy ngài phong thưởng cho tôi như thế nào?
Thiết Mộc Chân nói:
- Ngươi không phải là nghĩa đệ của ta sao? Cho nên ta muốn phong chung một lượt với những người nghĩa đệ khác, nhưng xem ngươi có vẻ sốt ruột quá đó chăng? - Mọi người đều cười.
Thiết Mộc Chân nói:
- Thôi được, ta phong trước cho ngươi chức Phán Quan Tối Cao, dù có phạm chín tội cũng không bị trừng phạt.
Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc. Riêng Thất Cát Hốt Thốc Hốt thì lại có vẻ

bất mãn, nói:
- Nhưng tôi nào có muốn phạm tội, mà khi phạm tội mà không trừng phạt thì có lợi gì? Còn chức Phán quan Tối Cao ư? Đó không phải là công việc làm trước kia của Biệt Lặc Cổ Đài đó sao?
Thiết Mộc Chân cười nói:
- Này thằng bé ngốc nghếch! Chức Phán Quan tối cao chính là chức vụ giúp ta giáo hóa thần dân. Bất luận ai cũng không được làm trái với lời nói của nhà ngươi cả. Nhà ngươi có thể cho điều tra tìm hiểu những người gian manh giả dối, có thể trừng phạt bọn người trộm cướp, có thể xử tử những người tội ác tày đình. Những vụ án mà nhà ngươi đã phán quyết thì được viết vào sách sử, những pháp lệnh mà nhà ngươi viết ra bất cứ ai cũng không được thay đổi?
Gia Luật A Hải nói khẽ :
- Giáo hóa bá tánh, thưởng người có công trừng phạt người có tội, xét xử các vụ án thì gần như là chức vụ Thừa tướng ở vùng Trung Nguyên rồi!
Bát Nhi Truật và Khúc Xuất vui vẻ gọi to:
- Hồ Thừa tướng! Hồ Thừa tướng!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt vội vàng dập đầu, nói:
- Đa tạ đại ân của Thành Cát Tư Hãn!
Anh ta đứng lên vừa định bước ra khỏi trướng, đã thấy hai người của Bát Nhi Truật từ ngoài bước vào, bèn nói:
- Này Bát Nhi Truật, Mộc Hoa Lê, hãy mau vào nghe phong chức.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt trở về hàng ngũ đứng yên, trong khi Bát Nhi Truật và Mộc Hoa Lê thì quì xuống.
Thiết Mộc Chân nhìn hai người một lúc, trong lòng không khỏi xúc động. Ông rời chỗ ngồi bước đến bên cạnh Bát Nhi Truật, nói:
- Này, Bát Nhi Truật, ta còn nhớ năm ta mới 16 tuổi và nhà ngươi mới 14 tuổi, thì nhà ngươi đã giúp ta cùng tới bộ lạc của người Thái Xích Ô để giật lại chín con ngựa ngân hợp. Chín con ngựa đó là cả tài sản quí báu mà gia đình ta nhờ nó mà sống. Chúng ta làm bạn ngay từ lúc thiếu thời, cùng trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, gian nan, nghĩa vua tôi lại cộng thêm cái tình thủ túc đáng quí!
Bát Nhi Truật hết sức xúc động nghẹn ngào nói:
- Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân lại đưa một bàn tay đặt lên vai của Mộc Hoa Lê, nói:
- Nhà ngươi còn nhớ không? Lúc Vương Hãn tập kích bất ngờ thì chúng ta đều bỏ cả xe cộ, lều trướng, người ngựa đều tứ tán. Đêm hôm ấy ta để nguyên y phục nằm ngủ, thì các ngươi đã dùng một tấm thảm len che gió tuyết cho ta, ta nhờ ấm áp nên ngủ được một giấc ngủ ngon lành, trong khi các ngươi lại đứng một chỗ giữa trời đỗ tuyết, đến đỗi hai chân bị tuyết phủ

đến đầu gối mà không hề than thở một tiếng nào. - Nói tới đây, hai mắt của Thiết Mộc Chân lóng lánh ánh lệ và không thể nói tiếp được nữa.
Mộc Hoa Lê cũng rơi lệ, nói:
- Thưa Khả Hãn, chúng tôi chỉ làm tròn nhiệm vụ của một bầy tôi. Ngài đã giúp tôi từ chỗ là một tên nô lệ của bộ lạc Chủ Nhi Khất, chuyển biến thành một con người. Cái ân cái đức đó dù tôi phải đổ hết bầu máu nóng của tôi ra cũng chưa đủ báo đáp!
Thiết Mộc Chân cảm động trở về chỗ ngồi:
- Không! Hai người của các ngươi kể từ ngày theo ta cho tới nay luôn tỏ ra là một tướng lãnh thiện chiến, anh dũng vô song, chẳng khác nào cánh tay phải cánh tay trái của ta vậy! Nay ta phong cho Bát Nhi Truật từ chức vụ Thiên Hộ thứ hai kiêm nhiệm thêm chức vụ Vạn Hộ ; còn Mộc Hoa Lê từ chức vụ Thiên Hộ thứ ba, kiêm nhiệm thêm chức Vạn Hộ. Các ngươi sẽ là những người đứng trên các tướng lĩnh, dù phạm chín tội cũng không bao giờ bị chết!

Mộc Hoa Lê và Bát Nhi Truật tạ ân rồi đứng dậy!
Thiết Mộc Chân dùng giọng nói trầm ấm nghiêm trang tiếp tục tuyên bố:
- Này, Hốt Tất Lai, Dã Lặc Miệt, Giã Biệt, Tốc Bất Đài! Các ngươi là bốn viên hổ tướng của ta, có thể đập nát đá rắn, có thể chặt đôi dòng sông, kết hợp với Tứ kiệt và Truật Xích Đài, Úy Đáp Nhi trở thành 10 đại công thần của ta. Từ nay về sau phàm chuyện binh mã đều do các ngươi đứng đầu lo liệu! Này Nạp Nha A, nhà ngươi là người luôn tỏ ra thành thực, không dối trá, luôn trung thành trong mọi việc, vậy ta phong cho nhà ngươi làm Vạn Hộ Trung Quân! Này cha con Tỏa Nhi Hãn Thất Thích!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, Xích Thích Ôn cùng quì xuống chờ phong chức.
Thiết Mộc Chân trầm ngâm chưa lên tiếng vội. Hợp Đáp An chăm chú nhìn cha và anh.
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Các ngươi muốn được phong thưởng như thế nào? Mọi người đều chưng hửng. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nghe câu hỏi quá đột ngột, nên không thể trả lời được.
Thiết Mộc Chân nói:
- Bộ các ngươi nghe không hiểu lời nói của ta sao? Gia đình các ngươi đã giúp ta thoát chết khi ta bị Đáp Lý Hốt Đài bắt giữ, đó là cái ân cứu mạng đối với ta, vậy muốn gì hãy cứ nói!
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích cố giữ bình tĩnh nói:
- Nếu được Khả Hãn ban ân thì tôi muốn trở thành một con người tự do.
- À, muốn được làm Đáp Thích Hãn? Còn gì nữa không?

- Tôi muốn được vùng đất của Miệt Nhi Khất và vùng đất của Tiết Lương Cách để làm đất chăn nuôi.
- À, còn nữa không?
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích liếc mắt nhìn con trai, nhưng Xích Thích Ôn không nhìn cha mình. Tỏa Nhi Hãn Thất Thích lại liếc nhìn con gái. Hợp Đáp An lén đưa ngón tay ra chỉ về phía Thiết Mộc Chân.
Tỏa Nhi Hãn Thất Thích hiểu ý bèn nói:
- Còn những sự phong thưởng khác thì tùy ý Khả Hãn quyết định, tôi sẽ không từ chối những gì ngài ban phát cho tôi.
Mọi người đều cười.
Thiết Mộc Chân nói:
- Thôi được! Ngoài những điều đã nói trên, thì vùng đất chăn nuôi của ngươi sẽ được truyền lại cho con cháu từ đời này qua đời khác. Xích Thích Ôn có quyền mang cung tên ra vào đại trướng và khi có việc cần thông báo có thể trực tiếp gặp mặt ta. Hai cha con của nhà ngươi đều là Đáp Thích Hãn, có phạm chín tội cũng không bị trừng phạt.
Hai người dập đầu tạ ân.
Thiết Mộc Chân lại gọi:
- Truật Xích Đài thúc phụ nghe đây!
Truật Xích Đài bước ra khỏi hàng ngũ. Thiết Mộc Chân nói:
- Thúc phụ là niềm kiêu hãnh của bộ lạc Khất Nhan, là công thần khai quốc của nước Mông Cổ, đã nhiều lần lập được công to. Nhất là khi đến tạm trú tại vùng ven hồ Ban Chu Nê, thúc phụ đã là người niên trưởng cao nhất trong số 19 tướng lãnh. Lúc bấy giờ chúng ta từng ăn thịt ngựa rừng, từng uống nước bùn của hồ Ban Chu Nê. Vậy nay phong thúc phụ được quyền thống lãnh 4.000 người Ngột Lỗ Thích - Nói tới đây Thành Cát Tư Hãn cao giọng gọi - Cổ Nhi Biệt Tốc phi!
Cổ Nhi Biệt Tốc phi giật mình lên tiếng đáp:
- Có thần thiếp! - Dứt lời, bà ta bước ra khỏi hàng ngũ, quì xuống.
Thiết Mộc Chân nói:
- Này, Truật Xích Đài thúc phụ, nay ta ban tặng Cổ Nhi Biệt Tốc phi cho thúc phụ để nàng sớm hôm hầu hạ cho tuổi già của thúc phụ.
Cổ Nhi Biệt Tốc phi kinh hoàng thất sắc, kêu to:
- Khả Hãn!
Thiết Mộc Chân nói:
- Này, Cổ Nhi Biệt Tốc, không phải ta chê nàng không còn nhan sắc, mà cũng không phải ta chê nàng là người thiếu hoài bão, mà vì chỉ có một người phụ nữ tài hoa và diện mạo đẹp như nàng, mới xứng đáng hầu hạ Truật Xích Đài, một công thần cái thế của ta. Này, Tháp Tháp Thống A, hãy nhớ cấp cho nàng 100 người làm của hồi môn, đồng thời cấp thêm cho nàng hai đầu

bếp giỏi. Tạ ơn đi nào!
Cổ Nhi Biệt Tốc và Truật Xích Đài đành phải dập đầu tạ ơn.
Thiết Mộc Chân đưa mắt nhìn qua Khoát Nhi Xích, trong khi Khoát Nhi Xích đang cảm thấy hết sức sốt ruột. Thiết Mộc Chân nói:
- Khoát Nhi Xích hãy nghe phong thưởng!
Khoát Nhi Xích vội vàng bước ra nói:
- Có thần!
Thiết Mộc Chân nói:
- Ta và ngươi đã có lời hứa trước và những lời hứa đó có thể có nhiều người đã làm chứng, vậy nay ta phong cho ngươi làm Vạn Hộ của bá tánh sống trong rừng cây.
Khoát Nhi Xích ngạc nhiên nói:
- Thưa Khả Hãn!...
Thiết Mộc Chân lên tiếng hỏi:
- Tại sao nhà ngươi chưa chịu tạ ơn.
Khoát Nhi Xích đáp:
- Thần chưa hiểu rõ vì sao bá tánh sống ở trong rừng thuộc vùng sông Diệp Nê Tái và hồ Bối Gia Nhĩ vẫn còn chưa qui phục, mà Khả Hãn lại phong cho tôi?
- Ta sẽ phái Truật Xích dẫn quân đi chinh phục họ. Với chức vụ Vạn hộ mà nhà ngươi cai quản là nơi rất giàu có, bá tánh rất đông đấy!
Khoát Nhi Xích hỏi:
- Ngoài ra, Khả Hãn phải chăng đã quên một việc?
Thiết Mộc Chân cười đáp:
- Có phải 30 mỹ nữ đó không? - Mọi người đều cười.
Thiết Mộc Chân nói:
- Khi bá tánh ở trong rừng qui phục, thì nhà ngươi có thể mặt tình chọn lựa trong số phụ nữ ở đó!
Khoát Nhi Xích buồn bã đáp:
- Xin tạ ân Thành Cát Tư Hãn!
Khoát Nhi Xích đi trở về hàng ngũ của mình. Dã Lặc Miệt cười khúc khích nói:
- Khả Hãn treo trước mũi của Khoát Nhi Xích một miếng thịt cừu, chỉ có thể ngửi chứ không thể ăn! - Có người che miệng cười trộm.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt đằng hắng một tiếng, đám đông đều im lặng. Thiết Mộc Chân cao giọng tuyên bố:
- Các người anh em của ta, các con của ta và các con của Xích Thích Ôn gồm có chín người đều được phong Vương trong tông thất. Các chức vụ Thiên Hộ, sẽ do các vương chia ra thống lĩnh - Thiết Mộc Chân dừng lại một chốc mới nói tiếp - Một điều ta đặc biệt nêu ra đây ấy là người có công tập

hợp bá tánh và từng chịu đựng không biết bao nhiên gian khổ đó là mẹ ta!
Kha Ngạch Luân mủi lòng rơi lệ, còn Bột Nhi Thiếp thì cúi mặt nhìn xuống.
Thiết Mộc Chân nói:
- Trong các con ta đứa lớn tuổi nhất là Truật Xích, trong các em ta người nhỏ tuổi nhất là Thiết Mộc Cách. Nay ta phong mẹ và Thiết Mộc Cách được quyền cai quản một vạn bá tánh và Truật Xích được quyền cai quản chín nghìn bá tánh.
Thiết Mộc Cách và Truật Xích đều quì xuống dập đầu tạ ơn, trong khi đó đôi mắt của Bột Nhi Thiếp đang trào lệ.
Thiết Mộc Chân sa sầm nét mặt, nói:
- Sự kiện cuối cùng là sự kiện của Đáp Lý Đài thúc phụ.
Đáp Lý Đài chưa biết mình sẽ bị xử trí ra sao, vội vàng bước ra khỏi đám đông. Thiết Mộc Chân quắt mắt nhìn ông ta nói:
- Chắc ông cũng nghe việc tôi đã xử trí Hốt Sát Nhi và A Lặc Đàn như thế nào rồi chứ?
Đáp Lý Đài không dám trả lời. Thiết Mộc Chân đứng phắt dậy nói:
- Ông! Trong lúc tôi còn thơ ấu đã bỏ mẹ con chúng tôi chạy theo người Thái Xích Ô, mãi cho tới khi tôi đơn độc xây dựng được bãi chăn nuôi riêng thì ông mới trở về. Trong khi tôi dàn trận đánh nhau với người Tháp Tháp Nhi thì ông lại không nghe quân lệnh, sau khi bị xử phạt thì ông lại bỏ chạy sang Vương Hãn. Ông còn nhớ lần đầu tiên ông già Hốt Sát Nhi trở về, Niết Khôn Thái Thạch bá phụ trước khi lâm chung nói gì không? Ông còn nhớ lời dạy từ xa xưa của người Mông Cổ là có ân phải trả, có thù phải báo hay không? Nay ta niệm tình ông sớm quay về nên tha chết cho ông, nhưng phải lưu đày ông đến một nơi mà đôi mắt thường không thể trông thấy được!
Đáp Lý Đài phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy, nói:
- Thần biết tội rồi!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt to tiếng ngăn lại, nói:
-Thành Cát Tư Hãn! Không thể xử trí như vậy đối với Đáp Lý Đài thúc phụ!
Thiết Mộc Chân giận dữ, nói:
- Có công thì thưởng, có tội thì trừng trị, nhà ngươi đừng xía miệng vào?
Thất Cát Hốt Thốc Hốt bước tới mấy bước, lên tiếng cãi lại:
- Tôi là quan Thẩm Phán Tối Cao, được ngài phong vừa rồi, vậy tại sao không có quyền chen vào việc này?
Thiết Mộc Chân trừng mắt líu lưỡi. Thất Cát Hốt Thốc Hốt nói tiếp:
- Có tội thì phạt, nhưng phạt phải cho đúng tội. Đáp Lý Đài đã phạm lỗi mấy lần nhưng mỗi lần phạm lỗi tự mình biết hối cải, tự giác trở về dưới trướng của Khả Hãn phải không? Việc xử phạt một trưởng bối phạm lỗi biết mạnh dạn sửa sai là để làm gương cho lớp hậu tấn sau này, phải không? Hơn nữa, Đáp Lý Đài thúc phụ mỗi lần quay trở về đều đúng vào lúc Khả Hãn đang

nguy nan. Điều đó chứng tỏ lương tâm nhận thức việc phải trái, nhận thức giữa ta và địch của ông ấy vẫn còn. Vậy, chẳng những ông ấy không có tội mà trái lại còn phải được thưởng công!
Thiết Mộc Chân im lặng.
Đáp Lý Đài vừa khóc vừa nói:
- Không! Tôi không xin được là người có công, mà chỉ muốn xin làm người vô tội!...
Bát Nhi Truật bước ra khỏi hàng ngũ, nói:
- Người Mông Cổ thường xem người con út là người lo việc hương hỏa. Người lo việc hương hỏa còn thì việc thờ cúng tổ tiên mới được tiếp tục Đáp Lý Đài là em út của tiên Khả Hãn Dã Tốc Cai. Vậy Khả Hãn làm thế nào bỏ rơi ông ấy mà không quan tâm cho được?
Mộc Hoa Lê cũng bước ra khỏi hàng ngũ, nói:
- Thưa Khả Hãn, nếu phụ thân của Khả Hãn còn sống, chắc chắn ông ấy sẽ tha thứ những lỗi lầm của Đáp Lý Đài và để cho người thúc phụ duy nhất của ngài tiếp tục được sống. Nếu ngài đày ông ấy đến một địa phương mà đôi mắt không nhìn thấy được, chẳng phải tự mình đã hủy đi người chăm lo hương hỏa hay sao?
Kha Ngạch Luân cũng lên tiếng:
- Này Thiết Mộc Chân, hãy để cho ông ấy gìn giữ vùng đất chăn nuôi cũ của cha con, kẻo lại mất đi người lo hương hỏa cho Dã Tốc Cai!
Thiết Mộc Chân ngước lên với đôi mắt nhòa lệ, nói:
- Phong Đáp Lý Đài thúc phụ làm Thân vương! - Dứt lời, Thiết Mộc Chân vội vàng đưa tay lên bụm mặt.
Đáp Lý Đài vừa khóc vừa nói:
- Tạ ơn Thành Cát Tư Hãn! - Nhưng ông không còn đứng lên được nữa. Đáp Sát Nhi và Biệt Lặc Cổ Đài bước tới xốc nách đỡ ông đứng lên. Đáp Lý Đài òa lên khóc, nói:
- Tôi đã hối hận với những lỗi lầm của tôi. Tôi muốn được sống thêm một thời gian nữa! Các người... Các ngươi đừng có phạm phải những lỗi lầm như tôi!
Nhiều người đều xót xa, sụt sùi.
Việc xây dựng nước đại Mông Cổ của Thiết Mộc Chân là một sự kiện lớn trong đầu thế kỷ thứ 13. Bất luận là trong lịch sử của nước Trung Quốc hay là trong lịch sử của Thế giới, thế kỷ thứ 13 chính là một thế kỷ long trời lở đất, là một thế kỷ mà ngọn lửa chiến tranh bùng cháy khắp mọi nơi. Đối với Trung Quốc, thế kỷ thứ 13 là thế kỷ Trung Quốc được hoàn toàn thống nhất lần thứ tư sau hơn 400 năm chia cắt, đồng thời, cũng là thế kỷ mà Trung Quốc đã phá vỡ được tình trạng bế tắc, chính thức bước lên vũ đài chính trị của thế giới. Tất cả những sự việc đó đều có mối quan hệ với một cái tên vĩ

đại, đó là vị anh hùng của dân tộc Mông Cổ mà cũng là vị anh hùng của dân tộc Trung Hoa - Nguyên Thái Tổ Thành Cát Tư Hãn!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Phần IV - Chương Mười Chín (1)
Đem Sỉ Nhục Và Hận Thù Đóng Đinh Lên Con Lừa Gỗ

Cũng Cố Nội Bộ Chuẩn Bị Phạt Kim

Thành Cát Tư Hãn thông qua chế độ phân chia quyền chịu trách nhiệm số hộ trong toàn dân, đã tạo dựng nên những quí tộc mới. Chẳng riêng các Vương cùng họ có quân đội có quyền lực, mà ngay đến những tướng lĩnh khác họ cũng có quyền thế. Nhất là Mông Lực Khắc đã trở thành đệ nhất đại công thần của Mông Cổ, người con thứ tư của ông ta là Khoát Khoát Xuất lại mượn ý kiến của thiên thần để giúp Thiết Mộc Chân định ra vương hiệu là Thành Cát Tư Hãn, nên từ đó càng được sự sủng ái hơn của Thành Cát Tư Hãn, đồng thời, cũng qua sự hoạt động thầy mo của anh ta còn được một số người Mông Cổ khác ủng hộ. Những anh em của anh ta kết hợp với một số tín đồ của mình đã trở thành một đảng và có ý đồ lợi dụng đạo Tát Mãn để tranh quyền đoạt lợi, đưa quyền lực tôn giáo lên ngang hàng với quyền lực của nhà vua, chia xẻ quyền lực với Thành Cát Tư Hãn. Do vậy, đã dẫn tới một cuộc đấu tranh nội bộ gay gắt.

Cha con Bách Linh Điểu vốn xuất thân từ nô lệ, cũng là những người được hưởng quyền lợi qua sự phân công phong chức vừa rồi. Họ đều là trung thần tướng giỏi của Thành Cát Tư Hãn, là một cây trụ chống của nước Mông Cổ.

Sau sự phân công và phong chức nói trên, cha con họ sau khi trở về nhà, Bách Linh Điểu nói với Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài:
- Chúng ta chẳng qua là nô lệ chuyên làm nghề thợ rèn, thế mà trong nhà chúng ta hiện có đến hai Thiên Hộ, dù phạm chín tội cũng không bị trừng trị. Ân đức của Khả Hãn đối với chúng ta có thể nói là quá to lớn, vậy các ngươi phải tuyệt đối phục vụ trung thành với Đại Hãn, dù có chết cũng không thay đổi.
Tốc Bất Đài hoàn toàn tán thành ý kiến của người cha, nói:

- Con biết!
Dã Lặc Miệt nói:
- Việc trung thành và tận lực phục vụ với Đại Hãn là việc khỏi cần nói, còn việc phạm chín tội thì con không bao giờ muốn phạm một tội nào cả. Thưa cha, con muốn rèn cho Đại Hãn một thanh đao có chất thép tốt nhất.
- Ý nghĩ đó hay lắm - Bách Linh Điểu hết sức tán hưởng đề nghị của Dã Lặc Miệt.
Tốc Bất Đài nói:
- Vậy còn chờ gì nữa?

Thế là ba cha con nổi lò lửa lên. Bách Linh Điểu giữ ống bễ, Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài thì có nhiệm vụ rèn thanh đao. Họ muốn dùng tài năng của mình để thể hiện lòng trung thành đối với Thành Cát Tư Hãn.
Trong khi đó, tình trạng tại khu vực chăn nuôi của Mông Lực Khắc thì hoàn toàn trái hẳn với cha con Bách Linh Điểu. Sau khi được phân công và phong chức, cả nhà Mông Lực Khắc ngồi chung lại với nhau để bàn bạc quyền lợi chức tước. Mông Lực Khắc nói với bà vợ:
- Khả Hãn phong thưởng cho gia đình chúng ta thật trọng hậu, thật cao quí, vậy bảy anh em các con phải tận lực góp sức và trung thành với Khả Hãn!
Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất tỏ ra không đồng ý:
- Theo con đâu có chi gọi là trọng hậu, đâu có chi gọi là cao quí! Phụ thân chẳng qua được phong chức Thiên Hộ, trong khi đó Thiết Mộc Cách thì có công gì, mà lại được phong đến chức Vạn Hộ Vương Gia. Còn Truật Xích là người mang dòng máu Miệt Nhi Khất, thế mà cũng được đến 9.000 hộ bá tánh.
Mông Lực Khắc tức giận nói:
- Con không được phép nói càn!
Bà vợ của Mông Lực Khắc lên tiếng phân giải cho con:
- Không phải nói càn đâu! Trong lúc cả nhà của Thiết Mộc Chân bị nguy ngập, thử hỏi ai là người bỏ đi sau cùng? Trong trận đánh với quân liên minh 13 bộ lạc, thử hỏi ai bỏ trống một góc để tạo điều kiện cho Thiết Mộc Chân thoát khỏi sự bao vây của Trát Mộc Hợp? Thử hỏi ai là người dẫn bộ hạ tới nương tựa trong khi ông ấy bị bại trận, giúp cho ông ấy khôi phục sự nghiệp trở lại? Chính là ông! Chính là Mông Lực Khắc, người đã vì ông ấy mà quên hết vợ con! Thử hỏi ai trong trận đánh của 13 bộ lạc đã dám liều chết đưa thư tới cho Thiết Mộc Chân? Thử hỏi ai đã chọn ngày lành tháng tốt cho Thiết Mộc Chân mỗi lần xuất chinh để được bách chiến bách thắng? Thử hỏi ai đã thỉnh thị với trời cao để cho Thiết Mộc Chân trở thành Thành Cát Tư Hãn? Chính là con trai của tôi Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất? Một nửa

giang sơn của Thiết Mộc Chân chia cho ta mới là đáng, cho nên dù ông ấy phong thưởng cho cha con các ông có trọng hậu tới đâu cũng không thể gọi là quá đáng cả!
Mông Lực Khắc im lặng.
Những người con trai của Thành Cát Tư Hãn thậm chí cũng do sự phân công và phong thưởng nói trên đã tạo ra mối mâu thuẫn sâu sắc giữa họ. Một hôm, Thành Cát Tư Hãn đến lều riêng của Hốt Lan phi. Bà nầy bước tới nghênh đón, cỗi áo ngoài, cỗi thắt lưng và cất thanh đao cho ông.
Bỗng bên ngoài có tiếng tranh cãi của Sát Hợp Đài truyền vào:
- Hãy cho tôi vào!
Vệ sĩ Khiếp Tiết Quân canh gác ở bên ngoài ngăn lại, nói:
- Khả Hãn đang nghỉ ngơi.
- Tôi có chuyện khẩn cấp, vậy các anh hãy tránh ra!
- Bớ Vương gia! Bớ Vương gia! - Các vệ sĩ vừa lùi vừa lên tiếng ngăn họ lại.
Sát Hợp Đài vượt qua các vệ sĩ xông thẳng vào bên trong. Thành Cát Tư Hãn cất giọng lạnh lùng hỏi:
- Có chuyện gì?
Sát Hợp Dài với sắc mặt giận dữ, nói:
- Con muốn hỏi Phụ Hãn, phải chăng võ công của con không bằng Truật Xích? Phải chăng công lao của con không bằng Truật Xích? Tại sao Phụ Hãn ban cho Truật Xích 9.000 hộ, còn con chỉ có 1.000 hộ? Tại sao trong việc cử binh đi thu phục các bộ lạc ở trong rừng lần này Phụ Hãn cũng phái anh ấy đi, mà không phái con?
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Con nói hết chưa?
- Còn nữa, cho dù anh ấy không phải là người mang huyết thống của bộ lạc Miệt Nhi Khất, thì chả lẽ con đây là người ngoại tộc sinh ra hay sao?
- Đi ra! - Thành Cát Tư Hãn lạnh lùng quát. Sát Hợp Đài vẫn đứng yên tại chỗ. Thành Cát Tư Hãn cả giận tuốt đao ra khỏi vỏ - Ngươi hãy đi ra cho ta!
Hốt Lan phi đẩy Sát Hợp Đài nói:
- Tại sao con chưa chịu ra!
Sát Hợp Đài đi ra ngoài. Thành Cát Tư Hãn tức giận cắm thanh đao xuống chiếc giường trải thảm len, rồi đi tới đi lui trong lều như một con thú dữ bị giam hãm và thở phì phò như một chiếc ống bễ.
Giữa lúc đó thì Khiếp Tiết Quân ở bên ngoài lại la to:
- Bớ Vương gia! Bớ Vương gia! Xin ngài đừng có vào trong đó!
Thành Cát Tư Hãn dừng chân đứng lại, nhìn ra ngoài quát to:
- Không được đi vào!
Nhưng cửa lều đã mở ra và người bước vào không phải là Sát Hợp Đài, mà

là Cáp Tát Nhi mặt mũi sưng vù, áo quần xốc xếch.
Cáp Tát Nhi vừa thở hào hển vừa nói:
- Thưa Hãn huynh, anh em của Thiên thông vu Khoát Khoát Xuất không xem tông thất ra gì cả. Chúng đã vô cớ đoạt mất con mồi săn của tôi còn đánh đập tôi và các bộ hạ của tôi nữa, vậy xin Hãn huynh đứng ra chủ trì việc này giúp cho thần đệ!
Thì ra, Cáp Tát Nhi dẫn bộ hạ đi săn bắn, bất ngờ gặp bảy anh em của Khoát Khoát Xuất cũng dẫn bộ hạ đi săn. Bộ hạ đôi bên do việc tranh chấp một con thú rừng đã xảy ra xung đột. Bộ hạ của Cáp Tát Nhi bị đánh và con dê rừng bị cướp mất. Cáp Tát Nhi quá tức giận, bước tới tranh cải, không ngờ bị anh em của Khoát Khoát Xuất không vị nể, lời qua tiếng lại đụng chạm nhau và đôi bên bắt đầu thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Cho dù họ không có sử dụng đến mã tấu, đến cây giáo, nhưng vì số người chênh lệch, khiến nhóm Cáp Tát Nhi không thể đối địch nổi với họ. Kết quả của trận ẩu đả, làm cho Cáp Tát Nhi và bộ hạ bị thua thiệt lớn. Cáp Tát Nhi vì không thể chịu đựng được sự khinh khi sỉ nhục đó, nên mới chạy thẳng vào lều riêng của Hốt Lan phi để tố cáo.
Không ngờ ngay lúc đó Thành Cát Tư Hãn đang tức giận về việc Sát Hợp Đài, không còn bình tĩnh để tìm hiểu chân tướng của sự việc. Thấy Cáp Tát Nhi xông vào lều, Thành Cát Tư Hãn đang tức giận lại càng tức giận thêm. Ông ta to tiếng quát:
- Cái gì? Ngươi bị người ta đánh ư? Chẳng phải ngươi từng nói là không bao giờ chịu thua trước bất cứ một sinh vật có sự sống nào đó sao? Vậy mà còn đến đây bảo ta chủ trì giải quyết cho ngươi ư? Đi ra! Ngươi là đồ vô dụng! Đừng có tới đây để làm phiền ta!
Cáp Tát Nhi không biết nói gì hơn, đành phải thối lui ra ngoài, hai mắt trào lệ.
Trong một khu rừng, Thông thiên vu đang bày trò lên đồng, rất nhiều người quì trên mặt đất theo dõi một cách sợ sệt và thành khẩn.
Trong khi đó, Cáp Tát Nhi nằm nghiêng trong chiếc lều của mình và cảm thấy bực tức. Ba đứa con trai, bà vợ và người em trai nhỏ Thiết Mộc Cách của ông ta thì ngồi vây quanh.
Thiết Mộc Cách lên tiếng càu nhàu:
- Chúng ta đâu đáng gọi là thân vương? Với một tên quan Thiên Hộ mà cũng có thể làm nhục chúng ta. Gã Thông thiên vu ấy ngày càng phách lối, ngay đến bá tánh thuộc về tôi và mẫu thân, mà hắn còn dám dụ dỗ để họ trốn qua khu vực chăn nuôi của hắn!
Vợ Cáp Tát Nhi nói:
- Ôi, Hãn huynh tín nhiệm ông ta thì chúng ta chỉ còn có cách rán chịu đựng mà thôi!

Lúc bấy giờ Bát Nhi Hốt cũng đi vào, gọi:
- Bớ nhị ca!
- Có phải Bát Nhi Hốt đấy không? Nhị ca của chú đang bực tức đấy! - Bà vợ của Cáp Tát Nhi vừa nói vừa nhường chỗ ngồi cho Bát Nhi Hốt.
Bát Nhi Hốt hỏi:
- Nhị ca, có phải ba bốn hôm nay anh không vào triều kiến Khả Hãn đó ư?
- Ông ấy không cần tới anh đi đánh giặc, thì dù cho ba năm không vào triều kiến, ông ấy cũng không bao giờ nhớ tới anh!
- Không được! Thông thiên vu ngay từ sáng sớm này đã đi vào rừng lên đồng rồi, chắc là hắn không có ý tốt đâu!

Bên trong đại trướng nóc vàng, Thành Cát Tư Hãn và Thất Cát Hốt Thốc Hốt đang bàn bạc để soạn thảo pháp luật cho nước Mông Cổ: Đại Trát Tát. Thất Cát Hốt Thốc Hốt ngồi bên cạnh, tay cầm bút ghi chép mỗi lời nói của Thành Cát Tư Hãn.
Thành Cát Tư Hãn vừa suy nghĩ vừa nói:
- Các cấp Vạn Phu Trưởng, Thiên Phu trưởng, Bách Phu Trưởng đều phải duy trì quân đội của mình cho có kỷ luật, có trật tự, lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, một khi có chiếu lệnh xuống thì bất kể ngày hay đêm, phải kịp thời xuất chinh.
Thành Cát Tư Hãn dừng lại trong giây lát để suy nghĩ, Thất Cát Thốc Hốt Thốc sau khi ghi chép xong lời nói trên, liền lên tiếng nhắc nhở:
- Còn bá tánh...
Thành Cát Tư Hãn nói:
- À, còn bá tánh thời bình thì phải biết thuần phục như bò như ngựa, trong thời chiến thì phải biết vồ lấy kẻ thù, giống như con đại bàn đói vồ lấy con mồi của nó!
Thành Cát Tư Hãn lại tiếp tục nói miệng:
- Những trường hợp như con không tôn trọng sự dạy dỗ của cha, em không tôn trọng sư khuyên lơn của anh, chồng không tin tưởng sự trinh tiết của vợ, vợ không phục tùng theo ý của chồng, cha chồng không thương mến nàng dâu, nàng dâu không tôn kính cha chồng, người lớn không bảo vệ cho trẻ nhỏ, trẻ nhỏ không tiếp nhận sự giáo dục của người lớn, người có chức có quyền tín nhiệm nô bộc mà lại xa rời người thân tín của mình, người giàu có không cứu tế người trong nước, khinh nhờn tập quán và pháp lệnh, không thông tình đạt lý, thậm chí trở thành kẻ thù của quốc gia, thì những thị tộc đó, bọn trộm cướp đó, bọn nói dối đó, những kẻ thù đó, những kẻ lừa đảo đó, sẽ trở thành vầng mây đen che khuất thái dương trên đồng cỏ chăn nuôi của họ. Nói như vậy có nghĩa là họ sẽ bị cướp bóc và những bầy ngựa, những bầy cừu của họ sẽ không còn được sống yên ổn...

Trong khi đó thì tại một khu rừng, Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất đang lên đồng và bỗng nhiên cất tiếng the thé nói qua giọng thần bí:
- Ôi! Xảy ra chuyện rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi! Thiên thần vừa cho ta biết, có một kẻ ác đang mưu phản! Các ngươi lại phải chịu đổ máu nữa rồi!
- Những tín đồ đang quì chung quanh đang giật mình, lớp thì khóc la, lớp thì chửi mắng, lớp thì cầu nguyện. Thông thiên vu lắc mạnh thanh đại đao có khoen sắt đang cầm trong tay, rồi từ cánh rừng chạy thẳng ra ngoài. Mọi người cũng chạy theo.
Bên trong đại trướng nóc vàng của Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn và Thất Cát Hốt Thốc Hốt vẫn đang tập trung tinh thần lo soạn thảo bộ luật Đại Trát Tát.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Cấm giặt y phục nơi dòng nước chảy, cấm tiểu tiện xuống nước, hoặc đem tro than đổ xuống nước. Cấm bước ngang qua lửa, bước ngang qua đĩa đựng thức ăn. Vì làm thế trời cao sẽ giận dữ, gây sấm sét bão tố. Ai phạm luật này đều bị xử tử!
Lúc bấy giờ Thông thiên vu miệng vừa lẩm nhẩm vừa đi thẳng đến đại trướng nóc vàng của Thành Cát Tư Hãn. Số người theo sau ông ta một mỗi lúc càng đông.
Bên trong trướng vàng, Thành Cát Tư Hãn tiếp tục nói:
- Bất cứ ai cũng không được rời khỏi Thiên Hộ, Bách Hộ và Thập Hộ của mình để chạy sang Thập Hộ, Bách Hộ, Thiên Hộ khác; cũng không được lẩn trốn ở một nơi khác. Ai vi phạm lệnh này đều bị bắt ra trước bá tánh để xử cực hình.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt hỏi:
- Còn người thu nạp số người đó thì sao?
Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Cũng bị xử tử!
Thông thiên vu chạy ào vào trướng vàng, nói:
- Thành Cát Tư Hãn, thiên thần có lời cảnh cáo đối với ông! Những người không trách nhiệm chung quanh mau đi tránh!
Thất Cát Hốt Thốc Hốt đưa ánh mắt khinh miệt nhìn ông ta một lượt rồi bước ra ngoài.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Thiên thần nói gì vậy?
Thông thiên vu đáp:
- Nhị đệ của ông là Cáp Tát Nhi, một dũng sĩ trong nước và cũng là người thiện chiến có tài bắn cung. Trước đây mấy năm có người đồn đại ông ta muốn tạo thế lực riêng. Nay trời cao sai ta nói lại cho Khả Hãn biết, Cáp Tát

Nhi cho rằng thiên hạ này là do anh em của Khả Hãn cùng làm nên, vậy Thiết Mộc Chân ông làm chúa cả nước một lần, thì Cáp Tát Nhi cũng thay thế làm chúa một lần!
Thành Cát Tư Hãn ngạc nhiên. Thông thiên vu té ngồi xuống đất.
Thành Cát Tư Hãn nói qua giọng hoài nghi.
- Có thể như thế chăng?
Thông thiên vu đáp:
- Ông ta đã liên tiếp mấy hôm không vào triều kiến, là vì ông ta đang chuẩn bị tại khu chăn nuôi của mình để lên thay ông giữ chức Thành Cát Tư Hãn đó!
Nghe qua lời nói xằng bậy của Khoát Khoát Xuất, Thất Cát Hốt Thốc Hốt đang đứng bên ngoài đại trướng không khỏi sợ hãi đến thất sắc.
Thành Cát Tư Hãn giận dữ, từ trong đại trướng bước ra nói với các thị vệ :
- Lên ngựa, theo ta đi đến khu chăn nuôi của Cáp Tát Nhi! - Nói xong, thì mấy tên kỵ mã cùng thúc ngựa chạy như gió bão.
Thông thiên vu từ trong đại trướng bước ra, mỉm một nụ cười đắc ý.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt thối lui mấy bước, rồi quay lưng bỏ chạy.
Chẳng mấy chốc, Thất Cát Hốt Thốc Hốt đánh một cỗ xe do một con lạc đà trắng kéo, chạy bay về phía đồng cỏ chăn nuôi của Cáp Tát Nhi. Kha Ngạch Luân ngồi trên xe hết sức giận dữ, quát to:
- Mau! Chạy mau!
Thoát Hổ, anh Râu Đen cùng cưỡi ngựa từ xa chạy lại, lập tức đi theo cỗ xe lạc đà chạy trở về.
Tại bãi chăn nuôi của Cáp Tát Nhi, bọn thị vệ đang đứng thành vòng tròn để bảo vệ Thành Cát Tư Hãn đang ngồi ở giữa, trong khi Cáp Tát Nhi đang bị lôi từ trong lều ra. Ông ta bị lột bỏ áo mão và bị trói hai tay nằm sấp trên một cỗ xe bò.
Thành Cát Tư Hãn nghiêm giọng ra lệnh:
- Đánh! Đánh cho nó 70 roi!
Hai binh sĩ Khiếp Tiết Quân đứng hai bên Cáp Tát Nhi, vừa đếm vừa thay phiên nhau tung roi da đánh vào lưng trần của Cáp Tát Nhi.
Bát Nhi Hốt và người nhà của Cáp Tát Nhi đều bị chận đứng ở phía xa. Lúc bấy giờ, Bát Nhi Hốt nhìn thấy cỗ xe do một con lạc đà trắng kéo, liền la to:
- Mẫu thân đến rồi!
Thành Cát Tư Hãn giật mình, lập tức đứng dậy bước ra nghênh đón.
Kha Ngạch Luân được Thất Cát Hốt Thốc Hốt đỡ xuống xe. Bà không để ý chi đến việc Thành Cát Tư Hãn vấn an, đi thẳng đến chỗ Cáp Tát Nhi mở dây trói cho ông ta rồi lại lượm áo mão cho ông ta mặc vào. Sau đó bà ngồi xấp bằng dưới đất, mở rộng vạt áo, dùng hai tay đỡ lấy hai chiếc vú của mình.

Cáp Tạt Nhi, Thành Cát Tư Hãn, Thất Cát Hốt Thốc Hốt và tất cả mọi người xung quanh đều nhất tề quì xuống, gọi:
- Bớ mẹ!
Kha Ngạch Luân nói qua giọng bi phẫn:
- Này Thiết Mộc Chân, nhà ngươi có thấy không nào! Đây chính là hai bầu sữa mà hai đứa bây đã từng bú! Nhà ngươi là một đứa bé vừa mới khóc tu oa là đã tự ăn nhau mình, tự cắn đứt cuống rún mình! Còn Cáp Tát Nhi có tội gì? Tại sao nhà ngươi lại gây ra cảnh cốt nhục tương tàn?!
Thành Cát Tư Hãn hạ thấp giọng, đáp:
- Xin mẫu thân bớt giận! Xin mẫu thân bớt giận!
- Ta không thể! - Kha Ngạch Luân òa lên khóc, nói tiếp - Trong khi ngươi còn bé, ngươi có thể bú hết một bầu sữa của ta, còn Hợp Xích ôn và Thiết Mộc Cách gầy yếu, nên hai đứa cũng không bú hết một bầu sữa, chỉ có Cáp Tát Nhi của ta là có thể một lúc bú hết một bầu sữa, làm cho ta hết sức sung sướng, hết sức vui mừng. Trải qua bao nhiêu năm, các ngươi ngày hôm nay đã khôn lớn, đã trở thành Khả Hãn, trở thành Thân Vương, vậy đừng bao giờ quên việc nhà ngươi đã dùng tài trí của mình kết hợp với tài thiện xạ của Cáp Tát Nhi... Nó đã vì nhà ngươi lo việc thảo phạt phản loạn, tìm bắt bọn bỏ trốn, luôn luôn theo sát bên cạnh nhà ngươi để chiến đấu trong hoàn cảnh cửu tử nhất sinh, nhờ đó mà nhà ngươi mới có ngày hôm nay. Hôm nay nhà ngươi đã trở thành Thành Cát Tư Hãn, thì lại không thể chấp nhận sự tồn tại của nó, vậy chả lẽ đó là cái lý đương nhiên hay sao?! - Kha Ngạch Luân đưa tay bụm mắt khóc òa.

Thành Cát Tư Hãn ràn rụa nước mắt, quì xuống gài nút áo lại cho mẹ, nói:
- Thưa mẫu thân, sau khi nghe lời dạy dỗ của mẹ, con đã biết tội rồi!...Con... con đáng lý không nên để cho mẹ phải bận tâm đau lòng vì các con trong lúc tuổi già. Xin mẫu thân trở về!

Tất cả các con của Kha Ngạch Luân đều òa lên khóc. Vợ và ba đứa con trai của Cáp Tát Nhi cũng òa lên khóc.

Anh Râu Đen thở dài im lặng.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Mười Chín (2)

Trời vừa mới sáng, bên trong chiếc lều riêng của Bột Nhi Thiếp không khí thật vắng lặng. Bột Nhi Thiếp còn nằm trên giường chưa thức dậy, trong khi Thành Cát Tư Hãn đang đứng trong trướng lật xem bộ luật Đại Trát Tát do Hồ Thừa tướng vừa soạn thảo xong. Ông ta vừa lật xem vừa suy nghĩ:
- Thì ra Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất đã gây rối! Vậy ta phải ghi thêm một điều lệ vào bộ luật Đại Trát Tát, nếu kẻ nào gây rối trong hoàng gia, tìm cách ly gián, tạo chuyện thị phi và những kẻ nào góp sức với người gây rối đó đều bị xử tử!

Phía ngoài của chiếc lều bỗng có tiếng khóc của Thiết Mộc Cách vọng lại:
- Bớ Hãn huynh, tôi không còn mặt mũi nào để gặp ai nữa! Đi đôi với tiếng khóc, Thiết Mộc Cách và một người tùy tùng bước vào lều. Trên người của người tùy tùng đó đang đeo một chiếc yên ngựa. Hai người cùng quì xuống đất.
Thiết Mộc Chân lấy làm lạ hỏi:
- Thiết Mộc Cách, đã xảy ra chuyện gì vậy?
Thiết Mộc Cách vừa khóc vừa tố cáo:
- Thưa Hãn huynh, Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất đã giấu rất nhiều bá tánh của đệ và của mẫu thân. Tôi sang đó đòi lại thì anh ta bắt những người tùy tùng của tôi phải bò dưới đất, quì gối làm nhục chúng tôi giữa hằng vạn tín đồ của hắn!

Thành Cát Tứ Hãn chưa kịp trả lời thì Bột Nhi Thiếp đang nằm trong chăn chưa mặc y phục vì quá giận dữ đã ngồi phắt dậy, vội vàng kéo lấy một góc chăn che đôi vú, vừa chảy nước mắt vừa nói:
- Anh em của Thông thiên vu có gì là ghê gớm lắm đâu? Bọn con trai của Mông Lực Khắc lại dám làm những chuyện như thế ư?!
Thành Cát Tư Hãn vứt quyển Cát Trát Lệnh xuống mặt bàn.
Bột Nhi Thiếp nói tiếp:
- Các Vương mà phải quì gối trước mặt một bề tôi, vậy đó là luật lệ của một gia đình nào? Đó không phải là hành vi làm điên đảo ngôi thứ giữa trên và dưới, một hành vi phạm thượng định nổi loạn đấy sao?
Thiết Mộc Cách nói:
- Người mà hắn làm nhục không phải tôi, mà chính là ngài - Thành Cát Tư

Hãn! - Ánh mắt Thành Cát Tư Hãn hiện rõ sát khí.
Bột Nhi Thiếp nói tiếp:
- Hôm nay Đại Hãn còn khỏe mạnh, mà bọn chúng dám tùy tiện làm nhục - những người anh em như thủ túc của Đại Hãn, nếu sau này Đại Hãn bỗng nhiên ngã xuống như một cội cây già, thì chắc chắn bọn chúng sẽ không bao giờ để cho những đứa con trai yếu đuối của ngài nắm quyền cai trị! Bọn chúng đối với những người huynh đệ giỏi chinh chiến của ngài mà còn dám làm như thế, thử hỏi sau khi bốn đứa con trai của ngài lên nắm quyền, thì bọn chúng có cho những đứa con của ngài làm chúa hay không? Ngài đã ban cho cha con họ bao nhiêu tước lộc trọng hậu cao quí, vậy mà Mông Lực Khắc tại sao vẫn đưa mắt nhìn những đứa con của ông ta hiếp đáp các em trai của ngài mà không nói gì hết?
Bột Nhi Thiếp càng nói càng giận, nước mắt ràn rụa, hai tay phát run, góc chăn che ngực bị rơi xuống giường. Thiết Mộc Cách không dám ngước mặt nhìn lên.
Thành Cát Tư Hãn quay sang Thiết Mộc Cách nói:
- Ngươi hãy đứng dậy đi. Bọn anh em của Thông thiên vu ngày hôm nay sẽ đến triều kiến. Nhà ngươi hãy nhớ, nhà ngươi là em trai của Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn triều kiến văn võ quần thần tại triều đình của mình. Thành Cát Tư Hãn ngồi ngay chính giữa, đứng ở phía bên phải là Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Thiết Mộc Cách và đứng trước cửa lều là Nạp Nha A. Không khí hết sức căng thẳng.
Mông Lực Khắc dẫn bảy đứa con trai từ ngoài bước vào và cùng thi lễ nói:
- Tham kiến Thành Cát Tư Hãn.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này, Mông Lực Khắc phụ thân hãy ngồi xuống đây, tôi có một đại sự cùng mọi người bàn bạc.
Mông Lực Khắc ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh Thành Cát Tư Hãn.
Thiết Mộc Cách từ trong nhảy ra, tóm lấy Thông thiên vu Khoát Khoát Xuất, quát:
- Này, Thông thiên vu, ngày hôm qua nhà ngươi bắt ta quì gối chịu tội vậy ngày hôm nay ta phải cùng đọ sức với ngươi! - Nói dứt lời, Thiết Mộc Cách tóm lấy cổ áo của Thông thiên vu.
Thông thiên vu cũng tóm lấy cổ áo của Thiết Mộc Cách. Thành Cát Tư Hãn trừng mắt nhìn họ nói:
- Định làm gì vậy? Tuổi đã lớn rồi mà còn nóng nảy đến thế kia ư? Đi ra, muốn đọ sức thì ra ngoài mà đọ sức, ta không muốn nhìn thấy các ngươi!
Thiết Mộc Cách lôi Thông thiên vu ra khỏi trướng. Mông Lực Khắc gọi to:
- Bớ Khoát Khoát Xuất!

Thành Cát Tư Hãn vỗ nhẹ bàn tay của Mông Lực Khắc, nói:
- Không cần để ý đến bọn chúng làm gì!
Đột nhiên, từ phía bên ngoài có tiếng gào thảm thiết vọng vào. Mông Lực Khắc hoảng hốt miệng nói lẩm nhẩm. Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Hả? Chuyện gì đã xảy ra?
Thiết Mộc Cách từ ngoài bước vào, đáp:
- Gã Thông thiên vu ấy đúng là một gã tầm thường, không dám đọ sức với tôi, lại nằm dài ra đất không chịu đứng dậy!
Mông Lực Khắc hoảng hốt. Đứa con trai nhỏ đứng bên cạnh ông ta vội vàng chạy ra cửa nhìn, hết hoảng la to:
- Tứ ca chết rồi!
Mông Lực Khắc nhắm hai mắt lại, trong khi những đứa con trai của ông ta với thái độ hung dữ, tiến sát đến gần những người em trai của Thiết Mộc Chân nói:
- Các ngươi...
Thiết Mộc Chân đứng lên đằng hắng một tiếng. dùng ánh mắt uy nghi nhìn thẳng vào những đứa con trai của Mông Lực Khắc, nói:
- Chúng bây đều là anh em của ta, nay ta không thể thuyết phục được chúng mà cũng không thể làm gì được các ngươi, tại các người muốn đọ sức với nhau thì cứ việc, nhưng tất cả hãy ra ngoài cho ta.
Thành Cát Tư Hãn ung dung rời khỏi trướng, Thiết Mộc Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài đôi mắt đều lộ rõ sát khí. Họ bóp từng ngón tay kêu nghe răng rắc. Nạp Nha A đưa tay siết chặt cán đao đeo bên cạnh sườn.
Mông Lực Khắc đứng phắt dậy, cất tiếng than: "Ôi" rồi nói:
- Các con hãy theo ta về! Thế rồi ông ta dẫn sáu đứa con trai cùng bước ra ngoài.
Cha con Mông Lực Khắc sau khi trở về đến chiếc lều Mông Cổ, thì Mông Lực Khắc ngồi bẹp xuống chiếc giường trải thảm len với đôi mắt trào lệ. Mấy đứa con trai của ông ta có người tỏ ra giận dữ, nhưng cũng có người tỏ ra buồn nản.
Bà vợ của Mông Lực Khắc vừa khóc vừa nói:
- Tại sao ông không chịu nói gì hết? Ông đã từng bán mạng cả cuộc đời của ông để lo cho gia đình của họ. Nay ông đã già rồi, Thiết Mộc Chân lại ngang nhiên ủng hộ cho các em trai của mình giết chết đứa con cưng của nhà ta, thế tại sao ông vẫn làm thinh vậy?
Mông Lực Khắc giận dữ tát cho bà vợ một cái tát tay nẩy lửa, nói:
- Bà câm mồm lại cho tôi! Bà là một người đàn bà thối, suốt đời không làm được chuyện gì hay, mà chỉ làm toàn những chuyện ngu ngốc. Nếu không phải bà quá tham lam, sách động Khoát Khoát Xuất gây sự với các anh em của Thiết Mộc Chân, thì nó đâu có mất mạng?

Bà vợ của Mông Lực Khắc vừa khóc vừa gào la:
- Ông?! Ông không chịu tính sổ nợ với Thiết Mộc Chân, mà chỉ biết về đây đánh tôi? Ông... Ông từ trước tới nay lúc nào cũng nghiêng về Kha Ngạch Luân và những đứa con của bà ta cả.
- Đủ rồi! Tôi đã nghe đến phát chán những lời càu nhàu như tiếng nhai lại của một con bò ăn cỏ, tôi đã nhìn đến phát chán bộ mặt dài như mặt ngựa của bà. Bà hãy đi sống chung với bất cứ một đứa con nào đi, tôi không cần tới bà nữa! - Mông Lực Khắc bắt đầu khóc, nói tiếp - Tôi đã già rồi, bà hãy để cho tôi yên ổn một tí! Trời xanh ơi! Tại sao ông lại để cho tôi cưới một con đàn bà mà đôi mắt của nó còn bé nhỏ hơn mắt loài chuột! - Mông Lực Khắc khoát tay lia lịa như đuổi ruồi.
Sau khi Thông thiên vu được trừ khử, thì chế độ dùng thầy mo để nói thay tiếng nói của trời, can dự chuyện bộ lạc cũng được kết thúc. Thiết Mộc Chân đã trở thành một nhà vua tập quyền thật sự: Thành Cát Tư Hãn. Ngọn giáo dài Tô lỗ đỉnh của ông ta, đang chuẩn bị chĩa về hoàng đế của nước Kim từng bắt tổ tiên của ông đóng đinh trên con lừa gỗ!

Năm 1208, Thành Cát Tư Hãn năm thứ ba, Thiết Mộc Chân 46 tuổi. Thành Cát tư Hãn đích thân dẫn bộ hạ đến biên cương của nước Kim để tiến cống. Trên đường đi, họ phải đi ngang qua bộ lạc Uông Cổ nằm tại biên cương phía bắc có nhiệm vụ trấn thủ cho nước Kim. Thành Cát Tư Hãn, Nạp Nha A, Trấn Hải, và Tứ Dũng dẫn theo 2.000 Khiếp Tiết Quân, mấy trăm cỗ xe đựng đầy da cừu, da cọp, da điêu sừng nai, thịt cừu, thịt bò, phó mát và những con thú sống như cọp nai, hươu sao, chồn, sóc, đại bàng, v.v.... Ngoài ra, lại còn có cả mấy trăm chiến mã và mấy nghìn con bò con cừu nối đuôi nhau đi một hàng dài như rắn bò.
Vị thủ lĩnh của bộ lạc Uông Cổ là A Thích Hốt Thất và con trai là Bất Nhan Tích Ban cùng các tướng bước ra nghênh tiếp. A Thích Hốt Thất thi lễ, nói:
- Tôi là quan Ngũ Thiên Hộ của bộ lạc Uông Cổ tên gọi A Thích Hốt Thất xin cung nghinh Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn đỡ ông ta đứng lên nói:
- Ôi chao! Chúng ta là thông gia với nhau, chẳng những là an đáp mà lại là hốt đáp, vậy cần chi phải quá câu nệ lễ nghi!
Bất Nhan Tích Ban, nói:
- Tiểu tế Bất Nhan Tích Ban xin bái kiến phụ Hãn?
Thành Cát Tư Hãn tươi cười, nói:
- Tốt! Tốt! Con gái thứ ba của tôi A Thích Hợp biệt cơ là hạt ngọc trên bàn tay của tôi. Một chút nữa tôi cần phải thăm nó, xem nó béo gầy ra sao?
A Thích Hốt Thất cười to, nói:
- Con dâu của tôi, tôi cũng quí nó như con ngươi trong đôi mắt của tôi vậy ai

hiếp đáp nó, thì ông già chồng này không để yên đâu!
Những người tùy tùng đều cười rộ và cùng nhau đi thẳng vào đại trướng.
Thành Cát Tư Hãn nắm lấy bàn tay của A Thích Hốt Thất nói qua giọng thân mật :
- Bốn năm trước ngài bắt giữ sứ giả của Thái Dương Hãn thuộc bộ lạc Nải Man rồi cho sứ giả mang chúng sang cho tôi, sau đó ngài liên hợp cùng xuất binh tiêu diệt bộ lạc Nải Man với chúng tôi, rõ ràng ngài đã giúp chúng tôi quá nhiều.
A Thích Hốt Thất nói :
- Tôi được anh sui phong chức quan Ngũ Thiên Hộ, lại xếp tôi đứng ngang hàng với 88 vị công thần, đó là một sự ân thưởng không phải nhỏ!
Thành Cát Tư Hãn nói :
- Hoàng đế nước Kim biết ngài đã trở thành người của chúng tôi chưa?
- Chúa nước Kim là Hoàng Nhạn Cảnh suốt ngày đắm chìm trong thú vui thanh sắc trong các trò chơi chó, ngựa vì đã quá mệt mỏi nên sinh bệnh, ông ta vẫn tưởng tôi vẫn giúp cho ông ta trấn thủ vùng biên cương Tịnh Châu này và đinh ninh ở vùng phía bắc này vẫn thái bình thịnh vượng.
Mọi người xung quanh cất tiếng cười. A Thích Hốt Thất chỉ về phía xa nói :
- Xem kìa, công chúa thứ ba của ngài đến kìa!
Mọi người trông thấy một đội nữ binh theo hầu công chúa đang cùng phi ngựa chạy tới. Trên lưng ngựa của họ treo đầy con mồi săn được. Tam công chúa vẫy tay gọi:
- Thưa phụ Hãn!
Thành Cát Tư Hãn vui vẻ đáp:
- A Thích Hợp biệt cơ!
Con ngựa của Tam công chúa đã chạy đến trước mặt Thành Cát Tư Hãn. Nàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống hai tay ôm lấy cổ của cha, nói:
- Thưa phụ Hãn, mẹ và bà vẫn mạnh chứ?
Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Vẫn khỏe mạnh! Tất cả đều khỏe mạnh!
- Hợp Đáp An cô cô cũng khỏe chứ?
- Khỏe!
- Còn các anh thì thế nào?
- Khỏe! Tại sao con không hỏi cha có khỏe không?
- Con đang nhìn thấy cha kia mà! Còn hỏi làm gì nữa?
- Đúng là một con bé ngổ ngáo!
Thành Cát Tư Hãn tát nhẹ vào má của con gái, những người tùy tùng thấy vậy cũng cười lên một cách vui vẻ.
Mọi người bắt đầu vượt qua một cây cầu treo. Tam công chúa hỏi:
- Thưa phụ Hãn, hôm nay phụ Hãn mang gì tới cho con ăn vậy?

- Con muốn ăn gì?
- Con muốn ăn loài cừu quí, loài rồng bay, loại cừu non thiếp lặc của nước Mông Cổ!
- Đúng là một con mèo tham ăn!
Tam công chúa đưa tay chỉ vào hai cỗ xe bò, nói:
- Những thứ này mang đến tặng cho con phải không?
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Con ngoan của cha, tất cả những thứ này đều là đồ vật tiến cống để nộp thuế cho nước Kim đấy!
Đôi mày của Tam công chúa nhướng cao, nói:
- Nhiều đồ vật như thế mà đem tặng cho nước Kim thật là uổng quá!
- Hoàng đế nước Kim là chúa, còn chúng ta là thần dân, mỗi năm đều phải tiến cống, mỗi năm đều phải đến triều bái!
Công chúa hỏi vặn lại:
- Tại sao cha không làm chúa của họ, bắt họ phải làm bề tôi cho mình và hằng năm họ phải đem lễ vật đến triều cống, hằng năm phải đến triều bái cha?
Thành Cát Tư Hãn cười to, rồi quay sang Dã Lặc Miệt nói:
- Ngươi xem đứa con gái này của ta thật hết sức giống Thiết Mộc Luân cô cô của nó!
Dã Lặc Miệt nói đùa:
- Tam công chúa chính là người đã vẽ hình ảnh của Thiết Mộc Luân để làm hình ảnh cho mình! - Mọi người đều cười.
Thủ lĩnh của bộ lạc Uông Cổ bày bàn tiệc thịnh soạn trong đại trướng để nghênh đón số người của Thành Cát Tư Hãn và Trấn Hải.
A Thích Hốt Thất nói:
- Khâm sai đi thu thuế đã tới Tịnh Châu nhiều ngày rồi.
Trấn Hải hỏi:
- Hoàng thượng phái ai đến đây vậy?
A Thích Hốt Thất, đáp:
- Nghe đâu là Vệ vương Hoàn Nhan Vĩnh Tế.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Này Trấn Hải, ông có biết người này không?
Trấn Hải cười đáp:
- Ông ta nổi tiếng là một bạch diện công tử! Ông ta rất đẹp trai, da trắng như sữa bò vừa mới vắt ra, dáng dấp cao như một con lạc đà và có bộ râu trông còn đẹp hơn cả bộ râu dê nữa!
Dã Lặc Miệt nói:
- Ồ! Đó là một ngươi đàn ông đẹp!
- Nhưng trong bụng toàn là "cám" (trống rỗng)! - Trấn Hải nói qua giọng

khinh miệt! Dã lặc Miệt hỏi:
- Cái gì gọi là cám?
Trấn Hải đáp:
- Nói một cách khác cho ông dễ hiểu, tức là trong bụng ông ta toàn là đồ lòng của loài cừu!
Mọi người cùng cười to.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Một người như vậy, tại sao lại được hoàng đế trọng dụng?
- Ông ta là con trai của Kim Thế Tổ, là thúc thúc của đương kim hoàng thượng. Hoàng thượng sợ các ông chú của mình đoạt ngôi, nên đã lần lượt giết Trịnh vương, Triệu vương, còn lại duy nhất có Vệ vương, vì ông ta là người kém văn kém võ, nhu nhược bất tài, cho nên không có sự uy hiếp gì đối với hoàng đế, mới được hoàng đế tin yêu.
- Hả? Do ông ta bất tài mới được tín nhiệm? - Thành Cát Tư Hãn không nín được cười, phá lên cười to, mọi người cũng cười theo.
Dã Lặc Miệt nói:
- Thưa Đại Hãn, nước Kim phái một con ngựa tồi như vậy đến đây, vậy ngài không cần thiết phải đi gặp hắn, vì ngay như tôi mà quì xuống trước mặt hắn, cũng đã cảm thấy nhục lắm rồi!
- Ta phải đi để chính mắt nhìn thấy ông ta - Thành Cát Tư Hãn mỉm cười nói tiếp - Phải nhìn kỹ đối thủ của ta!
- Con cũng đi! - Tam công chúa do tính hiếu kỳ cũng như tính hiếu động nên cũng muốn đi xem cho biết người "bạch diện công tử" đó.
Thành Cát Tư Hãn nạt:
- Chuyện gì cũng không thiếu con!
Bên trong nha môn Tịnh Châu, Vệ vương Vĩnh Tế đang ngồi chễm chệ ở ghế giữa, hai cung nữ đứng hai bên quạt nhẹ cho ông ta. Tướng quân Minh An to tiếng truyền lệnh:
- Vệ vương có lệnh, cho phép Trát Ngột Thích Hốt Lý của Mông Cổ là Thiết Mộc Chân vào bái kiến.
Những tên vệ sĩ đứng ở phía dưới lần lượt truyền lệnh này đi ra ngoài. Tại phía ngoài nha môn, Thành Cát Tư Hãn lần lượt bước lên từng bậc tam cấp, phía sau là Nạp Nha A, Trấn Hải cũng bước theo. Tứ Dũng và Tam công chúa thì đi sau chót. Binh sĩ Mông Cổ cũng khiêng những cống phẩm đi theo.
Sau khi qua cửa thứ hai thì các võ sĩ nhà Kim chỉ cho ba người của Thành Cát Tư Hãn đi vào trong, còn Tứ Dũng và những người khác thì bị chận lại.
Tam công chúa tỏ ra bất mãn, nói:
- Không cho vào ư? Bộ Vương gia sợ người ta xem mặt sao?
Dã Lặc Miệt nói đùa:

- Lạc đà dù gầy tới đâu, dàn dá của nó bao giờ cũng cao lớn! - Thành Cát Tư Hãn, Nạp Nha A và Trấn Hải đi qua hai hàng ngự lâm quân gươm giáo san sát, tiếp tục đi vào đại sảnh.
Vệ vương đưa đôi mắt ngạo mạn nhìn qua Thành Cát Tư Hãn một lượt, rồi bưng chén trà có nắp đậy lên, hé nắp ra thổi những xác trà nổi trên mặt.
Thành Cát Tư Hãn liếc mắt nhìn Vệ vương một lượt, vòng tay nói:
- Thành Cát Tư Hãn của nước Đại Mông Cổ tham kiến Vệ vương điện hạ - Ông bước qua chiếc ghế đặt bên cạnh ngồi xuống.
Vệ vương không hề liếc mắt nhìn, nói:
- Đứng lên! Cho phép ngồi! Tướng quân Minh Anh đằng hắng một tiếng. Vệ vương ngước mắt nhìn mới nhận thấy bên dưới không có ai quì, trong khi Thành Cát Tư Hãn đã ngồi xuống ghế từ lâu, phía sau là Trấn Hải với nét mặt hiền từ và Nạp Nha A với nét mặt hung tợn.

Chén trà trong tay ông ta bất giác bị lắc mạnh, làm nước nóng đổ xuống tay, khiến ông ta buông chén trà rơi xuống đất.

Tướng quân Minh An vội vàng trình lên một sổ kế toán, nói:
- Bẩm điện hạ, đây là số thuế năm nay của bộ lạc Mông Cổ.
Vệ vương khoát khoát tay, nói:
- Hãy để cho họ đến tạm nghỉ tại trạm dịch!
Thành Cát Tư Hãn đứng dậy, lại vòng tay nói:
- Thành Cát Tư Hãn của nước Đại Mông Cổ xin cáo lui! - Nói dứt lời thì cùng Nạp Nha A và Trấn Hải lui ra khỏi đại sảnh.
Tới chừng đó Vệ vương mới đứng phắt dậy, hỏi:
- Cái gì là nước Đại Mông Cổ? Ai phong cho hắn làm Thành Cát Tư Hãn? Còn trên quyển sổ này những dấu móc, những vòng tròn là chữ gì vậy?
Tướng quân Minh An đáp:
- Nghe đâu đó là văn tự mới chế tạo của Thiết Mộc Chân!
Vệ vương tức giận hỏi:
- Tại sao hắn vào đây ra mắt ta lại không chịu quì? Hả?
Tướng quân Minh An cúi mình, đáp:
- Sao vừa rồi điện hạ không quở trách thái độ ngạo mạn vô lý đó?
- Hứ! Ta trở về Trung đô sẽ tâu rõ lên cho hoàng thượng, để ra quân chinh phạt tên đáng chết Thiết Mộc Chân!
Giữa chợ đông tại Tịnh Châu, Thành Cát Tư Hãn vẫn tiếp tục cười To. Tam công chúa cười nhiều nhất nói:
- Cái ông Vệ vương Vĩnh Tế này thật đáng tức cười!

Dã Lặc Miệt nói:
- Ông ta về kinh đô tố cáo, hoàng đế nước Kim sẽ hỏi tội chúng ta, đến chừng đó thì không còn vui nữa!
Trấn Hải nói:
- Đương kim hoàng đế lúc nào cũng bệnh, e rằng ông ta không muốn đánh giặc đâu.

Tam Công chúa nhìn thấy nhiều sạp buôn bán, tỏ ra rất ham thích. Mọi người ai ai cũng thích xem phố phường chợ búa, vì hàng hóa đầy ấp, nhìn không biết chán.

Bỗng nhiên có tiếng phèng la, rồi thấy có mấy tên binh sĩ người Kim áp giải bốn người Mông Cổ bị trói từ xa đi tới. Số người Mông Cổ này bị họ dẫn lên một đài cao. Đám đông vây quanh để xem.

Thành Cát Tư Hãn và những người đi theo cũng ở trong số đó. Tam công chúa kinh ngạc nói:
- Họ là người Mông Cổ!
Một sĩ quan quân đội bước lên đài cao, tiếng phèng la liền chấm dứt. Viên sĩ quan này nói lớn:
- Thưa các vị phụ lão xin hãy xem kỹ đây! Đây là mấy người Mông Cổ có thân hình lực lưỡng, khỏe mạnh, có thể gánh vác và làm việc nặng, có thể đi chăn nuôi, mỗi người giá bán 50 đồng tiền, ai thích rẻ thì mau đến mua!
Thành Cát Tư Hãn thúc nhẹ Trấn Hải một cái. Trấn Hải liền nói lớn:
- Tôi xin mua hết!
Trong đêm đó, bốn người Mông Cổ nói trên được dẫn tới gian phòng chính của dịch quán Tịnh Châu. Họ quì xuống đất dập đầu tạ ơn. Một trong số những người đó vừa khóc vừa nói:
- Đa tạ Đại Hãn đã cứu chúng tôi. Chúng tôi thà làm nô lệ cho người Mông Cổ, chứ không muốn làm trâu ngựa cho bọn chó Kim!
Tam Công Chúa hỏi:
- Các anh làm thế nào bị rơi vào tay họ vậy?
Người ấy đáp:
- Chúng tôi bị binh lính nhà Kim tiến vào thảo nguyên bắt sống.
Tam Công Chúa lại hỏi:
- Tại sao?
Trấn Nam giải thích:

- Bắt đầu từ Kim Thế Tổ tại vị, đã xuống lệnh "giảm đinh", tức mỗi ba năm một lần, họ phái quân tiến vào thảo nguyên để tìm giết những thanh niên khỏe mạnh ở các bộ lạc Mông Cổ thuộc vùng thảo nguyên. Họ bắt được phụ nữ và trẻ con thì mang về bán làm nô lệ!
Tam Công Chúa hỏi:
- Anh bị bắt đã mấy năm rồi?
Người ấy đáp:
- Đã bảy năm rồi!
- Thật đáng thương, thôi hãy mau đứng lên đi!
Thành Cát Tư Hãn vỗ tay xuống bàn, quát:
- Quì xuống! Một dũng sĩ người Mông Cổ, thà là chết chứ không thể để mặc cho người ta mang bán đi bán lại như gia súc được. Các người đã làm mất mặt người Mông Cổ của chúng ta hết!
Người ấy đáp:
- Thưa Đại Hãn, tôi cũng từng nghĩ tới cái chết, nhưng anh ruột tôi đã tử trận trong cuộc chiến tranh do Khả Hãn phát động đánh người Tháp Tháp Nhi. Trong khi đó, tôi còn một bà mẹ già cần phải phụng dưỡng. Lúc tôi bị bắt, mẹ tôi khóc và la lớn: "Này Đóa Đãi, con nhất định phải trở về đấy nhé! Mẹ chờ con, nếu không có con thì mẹ không sống được!".

Đóa Đãi phủ phục dưới đất khóc hết sức đau đớn. Thành Cát Tư Hãn thấy thế rất xúc động, liền quay đầu sang ba người kia hỏi:
- Thế còn các ngươi?
Ba người đồng thanh đáp:
- Chúng tôi cần sống để báo thù!
Đóa Đãi ngước mặt lên, mạnh dạn nói.
- Bốn anh em chúng tôi suốt bảy năm qua bị bán tới bán lui khắp mười mấy châu tại vùng phía bắc của nước Kim và đã từng trốn trở về vùng đồng cỏ ba lần. Nay chúng tôi mong có ngày Đại Hãn kéo binh tới đây, chúng tôi tình nguyện tham gia vào cuộc chiến tranh đánh quân Kim để báo thù rửa hận!
Thành Cát Tư Hãn khoát tay, nói:
- Thôi, các ngươi lui đi!
Bọn người của Đóa Đãi tuân lịnh lui ra.
Tam công chúa xúc động hỏi:
- Thưa Phụ Hãn, tại sao cha không lập tức tiến binh vào Trung Nguyên, để cho hoàng đế nước Kim phải xưng thần và tiến cống cho cha?
Thành Cát Tư Hãn chỉ nói:
- Thôi, đi ngủ đi! - Dứt lời, ông cũng đi vào phòng ngủ của mình.
Giữa đêm khuya, tại gian phòng chính nằm về phía đông của trạm dịch Tịnh

Châu, Trấn Hải nằm trên giường cười híp mắt, nhìn theo từng hành động của Thành Cát Tư Hãn. Vì Thành Cát Tư Hãn không phải nằm ngủ trên giường, mà ông cứ đi khắp mọi nơi để sờ cái này mó cái nọ, nói:
- Tuyệt! Tuyệt quá! Nhiều đồ vật đáng xem quá! Đồ vật của người Trung Nguyên dùng vừa tốt vừa nhiều - Dứt lời, ông cầm cái dá cắm nến lên xem xét tỉ mỉ, rồi nói tiếp - Chiếc đèn này so với chiếc đèn mỡ bò của chúng ta đẹp hơn nhiều. Nó vừa sáng vừa di chuyển dễ dàng, lại ít khói. Họ làm sao có thể làm ra được một chiếc đèn như thế này?
Trấn Hải đáp:
- Ở Trung Nguyên có rất nhiều thợ khéo, nào là thợ mộc, thợ rèn, thợ gốm, thợ bạc, thợ da, thợ đan, thợ làm hỏa lò... lại có những xưởng thủ công làm giấy, dệt vải, in ấn, tẩy nhuộm, ép dầu... ông ta chỏi tay nhóng người lên nói tiếp - Nói chung thì ngành nghề nào cũng có tất cả, không thiếu thứ gì!
- Người Mông Cổ nhân tài quá ít, tài sản cũng nghèo nàn! - Thành Cát Tư Hãn thở dài nói tiếp - Hôm nay đi chơi chợ thấy chợ hết sức náo nhiệt, hết sức phồn hoa!
Trấn Hải lắc đầu nói:
- Chợ này chỉ là chợ ở thành trấn nhỏ , nếu đi về phía nam, mới thấy nhiều chợ búa to lớn, phồn vinh, giàu có phi thường. Riêng Trung Đô của nước Kim, lại càng huy hoàng tráng lệ hơn nữa.
Thành Cát Tư Hãn vỗ bàn tay xuống mặt bàn, nói:
- Nhất định sẽ có ngày ta đánh đến đó, bắt hết những người thợ khéo mang về, cũng như cướp hết những tài sản quí báu, những lụa là gấm vóc và những đồ dùng tốt đẹp của họ mang hết về thảo nguyên!
Cánh cửa xịt mở, Tam công chúa thò đầu vào hỏi:
- Cha chỉ muốn cướp đồ vật thôi chứ không muốn làm hoàng đế Trung Nguyên à?
Thành Cát Tư Hãn vỗ nhẹ lên đầu con gái, nói:
- Nhà ngươi lại nghe trộm ư? Thôi, đi ngủ đi!

Tại phía ngoài ranh giới phía bắc của nước Kim, cha con lãnh tụ bộ lạc Uông Cổ và Tam công chúa cùng tiễn Thành Cát Tư Hãn trở về.

Tam công chúa vẫy tay nói lớn với người cha đã đi xa:
- Phụ Hãn ơi, con chờ Phụ Hãn đấy nhé!
Thành Cát Tư Hãn đáp qua giọng nghiêm túc:
- Hãy chờ đấy, con ơi, chắc chắn sẽ có ngày cha trở lại và dẫn theo mười vạn quân thiết kỵ của Mông Cổ!

Tam công chúa phấn khởi la to:
- Con mong ngày đó sẽ đến sớm!
Thành Cát Tư Hãn quay đầu ngựa, cổ họng căng thẳng, nói lẩm nhẩm một mình: "Ta sẽ trở lại, ta sẽ trở lại rất nhanh".

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Mười Chín (3)

Năm 1211. Truật Xích, phò mã Bất Hợp dẫn quân bắc chinh thắng lợi trở về. Bá tánh ở trong rừng do thủ lĩnh của bộ lạc Oát Diệc Thích là Hốt Đô Hợp Biệt Khất và thủ lĩnh của bộ lạc Thốc Ma là Tháp Nhi Hồn phu nhân cầm đầu, đã hoàn toàn tỏ lòng qui thuận. Họ cùng nhóm người của Truật Xích kéo đến vùng đất chăn nuôi và xây dựng lều trại của Thành Cát Tư Hãn tại bờ sông Onon để triều kiến Đại Hãn.
Bên ngoài đại trướng nóc vàng, Truật Xích, Hốt Đô Hợp Biệt Khất, Tháp Nhi Hồn phu nhân và các vị thủ lĩnh khác sống trong rừng đứng thành một hàng dài. Thành Cát Tư Hãn và Khoát Nhi Xích từ trong đại trướng bước ra.

Đám đông có người quì một đầu gối, có người quì hai đầu gối, có người vòng tay, có người khòm lưng cùng tung hô:
- Tham kiến Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn đưa hai cánh tay về phía trước, vừa nâng lên vừa nói:
- Miễn lễ!
Truật Xích to tiếng giới thiệu:
- Vị này là thủ lãnh của bộ lạc Oát Diệc Thích tên gọi Hốt Đô Hợp. Lần này chúng tôi may mắn được ông ấy nghênh đón và qui hàng trước tiên, sau đó lại không ngại khó khăn đi thuyết phục các bộ lạc khác ở trong rừng. Nhờ vậy thần mới hoàn thành được sứ mạng, thu phục bá tánh trong rừng một cách thuận lợi.
Thành Cát Tư Hãn gật đầu, nói:
- À, xin cám ơn ông!
Truật Xích lại giới thiệu người thứ hai:
- Đây là thủ lãnh của bộ lạc Thốc Ma, tên gọi Tháp Nhi Hồn phu nhân.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Phu nhân là người trông rất anh hùng, chỉ nhìn qua cũng biết phu nhân là bậc hào kiệt trong giới nữ lưu!

Truật Xích nói:
- Còn đây là thủ lĩnh của bộ lạc Khất Nhi Cát Tư và đây nữa là thủ lĩnh của bộ lạc Ba Nhi Hốt...

Thành Cát Tư Hãn nhiệt tình hoan nghênh tất cả mọi người, đồng thời, giới thiệu vị Vạn Hộ của mình với bá tánh sống trong rừng:
- Tôi hết sức hoan nghênh các vị! Giờ đây tôi xin giới thiệu vị Vạn Hộ: Khoát Nhi Xích là người từ đây về sau sẽ có trách nhiệm thống soái tất cả các bộ lạc sống trong rừng. Tôi mong các vị sẽ hòa hợp nhau thành một khối như nước trong hồ Baykal, để cùng chung bảo vệ cương thổ ở phía bắc của nước Đại Mông Cổ!

Khoát Nhi Xích cười, nói:
- Từ nay về sau, chúng tôi hoàn toàn nhờ vào sự hiệp trợ của các vị. Bàn tiệc đã chuẩn bị xong cả rồi, vậy xin các vị nhập tiệc!
Mọi người cùng bước vào đại trướng. Khoát Nhi Xích nói khẽ với Thành Cát Tư Hãn:
- 30 mỹ nhân của tôi...
- Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Bây giờ thì nhà ngươi có thể tự chọn lựa được rồi!
Khoát Nhi Xích nói:
- Tôi xem Tháp Nhi Hồn phu nhân cũng đẹp đấy!
Thành Cát Tư Hãn chỉ cười, không nói gì.
Hai người vừa mới bước vào đại trướng thì Nạp Nha A phi ngựa đến báo:
- Thưa Đại Hãn - Thành Cát Tư Hãn dừng bước đứng lại. Con ngựa của Nạp Nha A cũng vừa chạy đến trước mặt. Ông ta nói tiếp - Thưa Đại Hãn, sứ giả của nước Kim đã tới để truyền đạt tin nối ngôi của vua Kim. Ông ta bảo ngài phải quì cách xa mười dặm để đón chiếu chỉ của nhà vua mới.

Một đoàn sứ giả của nước Kim đã kéo tới đồng cỏ Mông Cổ. Cờ phướn tàng lộng tung bay rợp trời. Theo hầu vị sứ giả của nước Kim là tướng quân Minh An, mình mặc khôi giáp sáng chói, chung quanh binh lính bảo vệ hết sức uy nghiêm.

Thành Cát Tư Hãn, Nạp Nha A, Trấn Hải, Tứ Dũng cùng cưỡi ngựa đi tới nơi. Dã Lặc Miệt nhìn thấy tình hình trước mắt, nói:

- Ôi chao! Thật hết sức oai phong! Nếu biết như vậy mình cũng dẫn theo một số Khiếp Tiết Quân đông hơn, để cho họ thấy sức mạnh của mình!
Thành Cát Tư Hãn chỉ cười. Trấn Hải nói:
- Họ càng xem thường chúng ta, thì chúng ta càng có phúc lớn!
Khi ngựa tới gần, Thành Cát Tư Hãn và đám đông cùng xuống ngựa.
Minh An sửa áo, hai tay bợ tờ chiếu thư, cao giọng nói:
- Trát Ngột Thích Hốt Lý của bộ lạc Mông Cổ là Thiết Mộc Chân, hãy quì xuống tiếp chỉ!
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Xin hỏi sứ thần của thượng quốc, bộ hoàng thượng chết rồi sao?
Minh An đáp:
- Đại hạnh hoàng đế đã giá băng, lấy thụy hiệu là Chương Tông.
- Lần này thì ai lên làm vua mới vậy?
- Chương Tông không có con nối ngôi, quần thần tuân theo di chiếu, cùng đề cử hoàng thúc Vệ vương Vĩnh Tế lên làm vua mới.
- Ai? - Thành Cát Tư Hãn hết sức ngạc nhiên.
- Vệ vương Vĩnh Tế! - Minh An trả lời.
- Có phải anh chàng công tử đẹp trai đó không?
Thành Cát Tư Hãn ngửa mặt cười to, rồi quay sang nói với Trấn Hải - Ta cứ tưởng hoàng đế của Trung Nguyên nhất định phải là người từ trên trời cử xuống mới làm được, nào dè lại là một người tầm thường nhu nhược như thế! - Nói dứt lời, lại phá lên cười.
Minh An quát lớn:
- Không được vô lễ! Quì xuống để tiếp chỉ!
Thành Cát Tư Hãn ngưng tiếng cười, phun một bãi nước bọt, quay đầu ngựa bỏ đi giữa tiếng cười rộ của Dã Lặc Miệt và bao nhiêu người chung quanh khác.
Viên phó sứ của nước Kim tức giận, nói:
- Này tướng quân Minh An, gã Thiết Mộc Chân kia tại sao lại quá thô lỗ như vậy? Tại sao hắn dám to gan tỏ ý khinh miệt như vậy?
Minh An mỉm cười, nói:
- Hắn là con cưng của trời!
Viên phó sứ không nghe rõ, lại hỏi:
- Ngài nói sao?
Minh An chỉ khoát tay nói:
- Trở về Trung Đô!
Thành Cát Tư Hãn trở về đến đại trướng nóc vàng, bữa tiệc rượu vẫn còn đang tiến hành. Mọi người cùng đứng dậy hô to:
- Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn vui vẻ nói:

- Thưa các vị thủ lĩnh, tôi tiếp đón không được chu đáo, nhưng cũng may hôm nay chúng ta đều là người một nhà, vậy khi trở về thì các vị không thể đi về tay không. Hồi mùa thu này tôi có đến Trung Nguyên và đã mang về rất nhiều lụa là gấm vóc, vàng bạc châu báu, ngoài ra, còn có các loại đồ sứ và trà. Tất cả những thứ này tôi xin đem ra ban thưởng cho các vị!
Tất cả các thủ lĩnh đều đồng thanh đáp:
- Đa tạ ơn to của Thành Cát Tư Hãn!
- Kìa! Hốt Đô Hợp! ông khoan đa tạ đã, vì trong các món quà biếu này không có phần của ông đâu? - Câu nói của Thành Cát Tự Hãn làm cho ai nấy đều ngạc nhiên. Thành Cát Tư Hãn đưa tay vỗ nhẹ vào vai Hốt Đô Hợp nói tiếp - Này Hốt Đô Hợp, ông đã lập được công to đối với nước Mông Cổ, vậy tiền bạc, ngựa hay không đủ để báo đáp cho ông đâu. Nay tôi bằng lòng đem đứa con gái út của tôi là Khoát Khoát Can và cháu gái của tôi là Hỏa Lôi công chúa, gã cho hai đứa con trai của ông!
Truật Xích không khỏi ngạc nhiên.
Hốt Đô Hợp rời khỏi chỗ ngồi, dập đầu lạy tạ, đôi mắt đều trào lệ nhưng do quá cảm động nên không nói được tiếng nào. Thành Cát Tư Hãn cười to, nói:
- Này, chúng ta là sui gia với nhau, vậy không cần phải quì lạy! Có gì mà mọi người phải ngạc nhiên? Xin mời các vị hãy uống rượu bằng tô lớn, ăn thịt từng miếng to, kể cả Tháp Nhi Hồn phu nhân nữa, ai chưa uống tới nằm mẹp tại chỗ thì người đó chưa chân thành kết giao tình bằng hữu với Thiết Mộc Chân tôi! Xin uống! - Thiết Mộc Chân bưng tô rượu lên uống cạn.
Tất cả mọi ngươi đều bưng tô rượu của mình lên uống cạn theo.
Tiếng cười vui vẻ của Thành Cát Tư Hãn cũng làm cho bầu không khí trong khắp cả đại trướng cũng vui lên. Mọi người đều vui một cách thật sự.
Màn đêm đã buông rũ. Thành Cát Tư Hãn rời khỏi bàn tiệc bước ra ngoài trướng vàng. Khoát Nhi Xích cũng bước theo, gọi:
- Thưa Đại Hãn.
Thành Cát Tư Hãn đi chậm lại. Khoát Nhi Xích bước kịp tới nơi, nói:
- Thưa Đại Hãn, chuyện Tháp Nhi Hồn phu nhân, phải chăng ngài đã quên rồi?
Thành Cát Tư Hãn nói khẽ như để cho mình nghe:
- Không quên, nhưng hiện nay chẳng những nhà ngươi không thể cưới Tháp Nhi Hồn phu nhân và 30 mỹ nữ khác, mà ta còn phải gã con gái và cháu gái của nhà ngươi đi xa đến tận hồ Baykal!
Khoát Nhi Xích hốt hoảng, hỏi:
- Tại sao vậy?
Thành Cát Tư Hãn đứng yên lại, nói:
- Ta hiện nay hết sức cần một vùng biên cương ở phía bắc cũng yên tĩnh như

bầu trời đêm tại vùng đồng cỏ này. Vậy chuyện các cô gái đẹp của nhà ngươi hãy chờ thêm một thời gian nữa nhé. Bây giờ hãy gọi Tốc Bất Đài tức khắc đến lều riêng của Dã Toại phi để ra mắt ta.
Thành Cát Tư Hãn tiếp tục đi về hướng lều riêng của Dã Toại phi.
Khoát Nhi Xích mặc dù không hài lòng, nhưng cũng đành phải tuân lệnh bước đi.
Thành Cát Tư Hãn đã đến lều riêng của Dã Toại phi. Lính bảo vệ cúi đầu thi lễ và lên tiếng chào:
- Thưa Thành Cát Tư Hãn?
Ông vừa định bước vào cửa, thì Nạp Nha A dẫn hai mẹ con của Đóa Đãi bước tới nói - Thưa Đại Hãn, ngài còn nhớ người này không?
Hai mẹ con Đóa Đãi cùng quì xuống đất, dập đầu lạy và lên tiếng chào:
- Thưa Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn cố nhớ lại con người trước mặt, nói:
- Có phải Đóa Đãi, người mà ta đã mua về khi đến thành Tịnh Châu hồi mùa thu năm đó không?
Đóa Đãi đáp:
- Chính là tiểu nhân ti tiện như loài sâu kiến này!
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Nhà ngươi đã tìm được mẹ nhà ngươi rồi ư?
- Tiểu nhân nhờ Đại Phán Quan tìm trong sổ sách Thiên Hộ nên mới tìm được.
- Hỡi bà mẹ đáng kính kia, hỡi bà mẹ đáng thương kia, bà đã chịu khổ quá nhiều rồi đấy!
Bà cụ xúc động nói:
- Thưa Đại Hãn, suốt cả cuộc đời mẹ con chúng tôi thật không thể nào báo đáp được ân tình của ngài!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Con trai của bà đã vì tôi mà chết ngoài trận mạc, vây mà tôi không bảo vệ được đứa con trai út của bà, để nó bị người Nữ Chân bắt đi làm nô lệ suốt bảy năm, chịu đủ thứ giày vò và tủi nhục. Tôi xin thề trước trời cao, là tôi sẽ làm cho tất cả mỗi sinh linh ở khắp các địa phương dưới bầu trời này phải nhớ mãi, là người Mông Cổ da vàng, tay cầm mã tấu đầu cong, cưỡi trên lưng những con chiến mã là không thể hiếp đáp được! Phải để cho tiếng hò reo sát phạt của chúng ta làm cho những đứa trẻ khuấy rầy khóc đêm phải sợ hãi; sẽ dùng những thanh đao và những mũi tên của chúng ta trừng phạt tất cả những sự ngang ngược ở trong đời, để cho sự báo ứng được diễn ra ngay trước mắt. Ngày đó sẽ không còn xa! Này Đóa Đãi, nhà ngươi phải chăm sóc và hiếu thảo với mẹ già đấy nhé!
Thành Cát Tư Hãn bước vào lều riêng của Dã Toại. Dã Toại cởi chiếc áo

choàng cho chồng và nói:
- Đại Hãn hãy ngồi xuống cạnh bếp lò này đây.
Thành Cát Tư Hãn ngồi xuống phía tây của bếp lò, đưa hai tay ra hơ lửa. Dã Toại nói một cách bình thản:
- Ngài đã quyết định rồi ư?
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Quyết định cái gì?
Dã Toại đáp:
- Mở cuộc nam chinh đánh nước Kim?
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Tại sao nàng biết được?
- Ngài đuổi sứ thần của hoàng đế nước Kim, không phải có nghĩa là ngài đã tuyên chiến với họ rồi đấy sao?
Thành Cát Tư Hãn đưa mắt nhìn Dã Toại một lượt, nhưng không trả lời. Một lúc sau, ông ngã người nằm xuống và gối đầu lên cánh tay của Dã Toại nói:
- Này Dã Toại, theo nàng ta có thể đánh thắng được không?
- Được!
- Có phải thế không? Nếu ta bị đánh bại thì sự nghiệp xây dựng suốt nửa đời người của ta kể như phủi tay đó!
Dã Toại nói một cách khẳng định:
- Ngài sẽ đánh thắng!
Thiết Mộc Chân ngồi bật lên, đưa mắt nhìn chăm chú vào Dã Toại, nói:
- Nàng có biết không? Nước Kim đã xây dựng hơn 100 năm rồi, dân số của họ nhiều hơn ta gấp 40 lần, quân đội của họ nhiều hơn gấp 10 lần ta. Nước của họ là một quốc gia giàu có, binh mạnh ngựa khỏe!
Dã Toại tươi cười nói:
- Họ đã ngoài 100 tuổi rồi! Đã quá già rồi!
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Làm sao nàng biết?
- Ngài quên rồi sao! Người Tháp Tháp Nhi chúng tôi đã thần phục họ năm sáu chục năm. Lúc ban đầu A Cốt Đã khởi binh chống lại triều đình nhà Liêu, đánh chiếm Biện Lương, bắt sống hai vua Huy Tông và Khâm Tông của triều đại nhà Tống, thì họ chỉ có mấy vạn binh mã mà thôi, thế mà họ lại chiến thắng được quân đội của nước Tống đông đến mấy chục vạn. Còn bây giờ nước Kim cũng giống như nước Liêu, nước Tống thời đó, họ đã quen sống trong cảnh thái bình, quen cầu an hưởng lạc, không còn tinh thần chiến đấu dũng cảm như thời trước, không còn đủ sức chịu đựng được những cuộc tấn công mạnh. Trong khi đó, chúng ta vừa mới thành lập Hãn quốc của riêng mình. Ở vùng đồng cỏ này có một câu ngạn ngữ: "Lỗ tai có trước nhưng không bằng cặp sừng mọc sau". Huống chi hiện nay nước Kim lại do

Vệ vương, một con người tầm thường vô dụng, u mê cùng cực đó lên làm hoàng đế?!
Thành Cát Tư Hãn hết sức hài lòng, cất tiếng cười, nói:
- Chính ta cũng suy nghĩ như vậy nên mới dám nhổ một bãi nước bọt trước mặt sứ thần nhà Kim!
Dã Toại cũng cười, nói:
- Có phải ngài thử thiếp hay không?
Thành Cát Tư Hãn dùng trán của mình ấn vào trán Dã Toại, nói:
- Không! Vì ta muốn chứng minh đó thôi. Nói cho cùng, vì đây là một đại sự mà tính nguy hiểm lại rất to lớn!
Từ ngoài lều có tiếng của Tốc Bất Đài nói to:
- Thiên Hộ Tốc Bất Đài phụng chiếu diện kiến Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nói với Dã Toại phi:
- Gọi anh ta vào đây.
Dã Toại đi mở cửa. Tốc Bất Đài bước vào, nói:
- Tham kiến Đại Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Hãy ngồi xuống! Thủ lĩnh của bộ lạc Oát Diệc Thích ở trong rừng là Hốt Đô Hợp cho biết, cha con Thoát Hắc Thoát A và Hốt Đô thuộc bộ lạc Miệt Nhi Khất, đã kết hợp với con trai của Thái Dương Hãn là Khuất Xuất Luật, tụ hợp hơn 2.000 tàn binh của các bộ lạc Miệt Nhi Khất và Nải Man, đang chiếm cứ vùng sông Dã Nhi Đích Thạch, chuẩn bị gây rối!
Tốc Bất Đài cười nói:
- Chỉ hơn hai nghìn người thì đâu phải là chuyện to.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Không! 2.000 người đối với đại quân của Mông Cổ đông 10 vạn người thì không đáng kể gì, nhưng đối với 2.000 quân của quân đội Mông Cổ đang đóng giữ vùng Oát Nhi Đóa mà nói, thì là một kẻ thù rất nguy hiểm.
Tốc Bất Đài phấn khởi nói:
- Đại Hãn muốn nam chinh ư? - Thành Cát Tư Hãn khẽ gật đầu. Tốc Bất Đài nói tiếp - Tôi sẽ đi cho 2.000 người của bọn Thoát Hắc Thoát A và Khuất Xuất Luật đều trở thành quỉ không đầu hết!
- Tốt! Vậy sẽ do người sui gia mới của ta là Hốt Đô Hợp làm người dẫn đường. Các ngươi xóa được bọn chúng là rất tốt, vì đó là bọn có thể gây rối ở hậu phương của ta. Được vậy ta sẽ dẫn các ngươi đi gặp hoàng đế của nước Kim!
- Vâng! - Tốc Bất Đài đứng lên thi lễ, bước ra khỏi lều với một tinh thần phấn chấn
Kỵ binh của Tốc Bất Đài đã tiến được vào vùng thung lũng sông Dã Nhi Đích Thạch êm ru không ai hay biết.

Một buổi sáng, đội ngũ của Khuất Xuất Luật, Thoát Hắt Thoát A đang tập hợp một cách vô trật tự tại phía trái của bờ sông. Những người phụ nữ đang lo việc nấu cơm dã ngoại, còn bọn đàn ông thì xúm nhau đến vớt những miếng thịt nửa sống nửa chín để ăn.
Khuất Xuất Luật, Thoát Hắc Thoát A, Hốt Đô và một số người khác đang ngồi vây quanh một đống lửa.
Khuất Xuất Luật nói:
- Theo tôi, chúng ta sống lâu dài như một bầy chuột ở đồng cỏ không phải là chuyện tốt đâu.
Thoát Hắc Thoát A cất giọng già nua nói:
- Còn có cách nào khác hơn? Ta và Thiết Mộc Chân đã đánh nhau suốt 30 năm trường, lực lượng của hắn ngày càng mạnh lên, đội ngũ của ta không đủ sức để tiêu diệt chúng!
Khuất Xuất Luật nói:
- Tất nhiên! Nhưng đội ngũ của chúng ta có thể đi đánh chiếm từng bộ lạc của hắn ở trong rừng để giành lấy bá tánh. Nếu mọi việc thành công thì chúng ta sẽ có trong tay hằng vạn binh mã, cũng như một vùng đất rộng lớn ở biên cương phía bắc này.
- Tức chúng ta cắm một lưỡi dao sau lưng của Thiết Mộc Chân! - Hốt Đô phấn khởi đâm thẳng thanh đao đang cầm trong tay vào thân con dê đang nướng trên lửa.
Ngay lúc đó, bỗng có tiếng la hốt hoảng:
- Người Mông Cổ tới rồi!...
Mọi người ngước mặt nhìn lên, thấy trên núi nằm ở phía sau lưng có những tay cung nỏ đứng đông nghẹt. Sau một hồi trống, những mũi tên từ trên núi bắn xuống bờ sông loạn xạ như một đám cào cào bay. Số người có mặt tại đó liên tục ngã xuống.
Thoát Hắc Thoát A to tiếng la:
- Hãy lên ngựa vượt qua sông!
Mọi người ào ào tràn tới, đua nhau vượt qua sông bằng cách lội nước. Nhưng họ mới vừa qua được nửa sông, thì trên sườn núi phía đối diện lại xuất hiện vô số những người Mông Cổ từ trên cao giương cung bắn xuống như mưa.
Thoát Hắc Thoát A từ trên lưng ngựa té xuống dòng sông. Hốt Đô và bọn thân binh vừa khóc vừa đỡ ông ta lên bờ. Khuất Xuất Luật dẫn bốn năm tên kỵ mã chạy bay tới, nói to:
- Chạy mau, Tốc Bất Đài tới rồi!
Quả nhiên, Tốc Bất Đài và Hốt Đô Hợp đang dẫn một đội kỵ mã với mã tấu sáng ngời cầm trên tay áo ào xông tới. Đứa con út của Thoát Hắc Thoát A vừa khóc vừa nói:

- Đại ca ơi, còn di thể của phụ thân tính làm sao đây?
Hốt Đô một mặt nhảy lên lưng ngựa một mặt nói lớn:
- Cắt lấy thủ cấp mang đi!
Đội kỵ mã của Tốc Bất Đài ầm ầm lướt qua, tức thì tại bờ sông Dã Nhi Đích Thạch đã trở thành một bãi tha ma vắng lạnh!

Để thử tinh thần của quân đội, Thành Cát Tư Hãn đã tiến hành một cuộc thực nghiệm nho nhỏ.
Một hôm, tại lều vàng của Đại Hãn, Thành Cát Tư Hãn đem một chiếc khớp ngựa có nạm vàng trao cho Thất Cát Hốt Thốc Hốt, nói:
- Nhà ngươi hãy đem bộ khớp ngựa nạm vàng này vứt đâu đó trong khu vực chăn nuôi của chúng ta.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt hỏi:
- Để làm gì?
Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Phái người núp ở một vị trí xa xa để theo dõi người qua đường, bất luận ai nhặt hoặc không nhặt bộ khớp ngựa nạm vàng này đều bắt về đây cho ta.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt tuân lệnh, nói:
- Vâng!
Qua ngày hôm sau, Thất Cát Hốt Thốc Hốt hướng dẫn Thành Cát Tư Hãn đến lều riêng của Đại Phán Quan nói:
- Trong vòng một ngày có bốn người đi qua, nhưng không có ai nhặt lấy bộ khớp ngựa nạm vàng này cả.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Thế à? - Vừa nói ông vừa bước vào đại trướng.
Thành Cát Tư Hãn ngồi xuống chiếc ghế của Đại Phán Quan. Thất Cát Hốt Thốc Hốt đứng bên cạnh ông. Phía trước họ có bốn người Mông Cổ đang đứng thành một hàng.
Thành Cát Tư Hãn đưa tay chỉ một trong số bốn người đó, hỏi:
- Anh! Có phải anh không trông thấy bộ khớp ngựa này không?
Người đó đáp:
- Tôi có trông thấy.
Thành Cát Tư Hãn lại hỏi:
- Có phải anh không biết đó là một bộ khớp ngựa quí không?
Người ấy đáp:
- Có ai lại không biết? Đó là một bộ khớp ngựa nạm vàng!
- Thế tại sao anh không nhặt?
Người ấy lắc đầu đáp:
- Không! Tôi không dám! Bộ luật Đại Trác Tát có qui định, nếu ai nhặt của

rơi mà không hoàn trả lại cho nguyên chủ, thì bị xem là trộm cắp, mà trộm cắp thì sẽ bị chém đầu!
Thành Cát đưa tay chỉ một người khác, hỏi:
- Tại sao anh không nhặt?
Người đó đáp:
- Tôi đã có một bộ khớp ngựa còn quí hơn bộ khớp ngựa này nữa. Đó là bộ khớp ngựa do Thiên Hộ Trưởng đã phân phối cho tôi, vì tôi đã tỏ ra dũng cảm trong trận đánh nhau với người Nải Man.
Thành Cát Tư Hãn đưa tay chỉ vào người thứ ba, hỏi:
- Còn anh, có phải anh cũng có một bộ khớp ngựa quí hơn bộ khớp ngựa đó không?
- Thưa không! Nhưng trong chiến trận sắp tới, tôi có thể có một bộ khớp ngựa quí hơn bộ này!
- Tốt! Anh có chí khí đấy! - Thành Cát Tư Hãn quay sang hai người cuối cùng: - Còn anh thì sao?
- Tôi không nhặt vì nó không phải là của tôi. Lấy những gì không phải của mình là điều đáng nhục!
- Hả?
Người ấy nói tiếp:
- Tôi còn nhớ có một lần viên Na Khả Nhi của Tát Sát Biệt Khất, thủ lĩnh của bộ lạc Chủ Nhi Khất đã ăn cắp một bộ khốp ngựa, làm cho Khả Hãn hết sức tức giận, ngài bảo trong đời của mình ghét nhất là bọn trộm cắp. Vì tất cả cái ăn cái mặc của chúng ta đều do sự lao động cần cù làm ra, hoặc lấy được từ chiến trường về, cho nên nó được đổi bằng mồ hôi và máu. Trong khi đó, kẻ trộm cắp vừa không đổ mồ hôi vừa không đổ máu, mà chiếm hữu một cách dễ dàng mồ hôi và máu của kẻ khác. Vậy cái thứ chó chốc, cái thứ quạ đen đó, chỉ có một biện pháp xử lý duy nhất: Giết!
Thành Cát Tư Hãn cười to nói:
- Tốt! Này Thất Cát Hốt Thốc Hốt, ta vốn lo ngại số quân 2.000 đang đóng giữ tại đầu nguồn ba dòng sông là quá ít, nhưng nay ta có một hậu phương mà người đi đường không nhặt của rơi thì ta còn sợ gì nữa?
Thất Cát Hốt Thốc Hốt hỏi:
- Đại Hãn định thảo phạt nước Kim ư?
Thành Cát Tư Hãn nói một cách nghiêm túc:
- Ta đã chờ đợi cái ngày đó suốt hơn 4 năm qua rồi!
Mùa xuân năm 1211, Thành Cát Tư Hãn mở đại hội thệ sư tại bờ sông Onon, nơi dựng lều và chăn nuôi của người Mông Cổ. Lá quân kỳ Thốc Hắc được treo cao trên đỉnh núi. 90 Thiên Hộ xếp thành hàng theo thứ tự, cờ xí rực rỡ, chiến mã to béo, đại đao và giáo dài san sát như rừng.
Thành Cát Tư Hãn đi nhanh lên một đỉnh đồi nhỏ nhìn về phía mặt trời đang

mọc. Ông cởi sợi dây nịt vắt ngang qua cổ, lột mão đưa cao rồi quì xuống nói:
- Hỡi trời cao và các vị thần linh trên núi Bất Nhi Hãn, đôi mắt của các vị có mặt ở khắp các nơi và các vị cũng đã chứng kiến tổ tiên của chúng tôi như Yểm Ba Hài Hãn và Oát Lặc Ba Nhi Hợp Hắc đều là những người vô tội nhưng lại bị hoàng đế của nước Kim đóng đinh lên con lừa gỗ để giết chết. Mối thù hận này chúng tôi luôn ghi xương khắc cốt. Chúng tôi hôm nay sẽ đi trả thù. Chúng tôi dựa vào sức mạnh của trời cao để chiến thắng kẻ thù; dựa vào những vị thần linh chuyên lo trừ ác đề cao việc thiện, cũng như nhờ sự phù hộ của các vị tổ tiên đời trước để đánh thắng Kẻ thù.
Thành Cát Tư Hãn nhắm đôi mắt lại, trong khi tiếng hò reo sát phạt chấn động cả mặt đất. Một lúc lâu sau, ông vẫn quì yên tại chỗ.

Thành Cát Tư Hãn tiến về phía nam để đánh vương triều nhà Kim là việc mà nhiều năm qua ông rất mong muốn. Nhìn chung nguyên nhân và lý do, quá trình và thực chất của cuộc chiến tranh này, chúng ta có thể qui kết đây là một cuộc chiến tranh phục thù chống áp bức dân tộc, một cuộc chiến tranh cướp đoạt về mặt kinh tế và cũng là một cuộc chiến tranh nhằm mục đích chinh phục, giành quyền thống trị tối cao để thống nhất đất nước. Cuộc chiến tranh này là kết quả tất nhiên của sự phát triển từ các mối mâu thuẫn trong xã hội, giai cấp và dân tộc, chứ không phải là một cuộc chiến tranh của một thiểu số người có cuồng tính.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi
Quyết Chiến Tại Dã Hồ Lãnh, Bao Vây Trung Đô Của Nước Kim

Tháng 7 năm 1211, Thành Cát Tư Hãn 49 tuổi, đó là năm ông bắt đầu một cuộc chiến tranh kéo dài suốt 12 năm với nước Kim. Nước Kim do dân tộc Nữ Chân xây dựng, đó là một dân tộc giỏi chinh chiến. Suốt một thời gian dài, quân đội của họ kéo tới đâu là chiến thắng tới đó, nổi tiếng khắp trong vùng. Khi Thành Cát Tư Hãn mở cuộc nam chinh thì dân số của nước Kim đã gần năm chục triệu, so với Mông Cổ đông hơn gấp bốn chục lần; quân đội của họ trên một triệu người, so với Mông Cổ nhiều hơn gấp mười lần. Chính vì thế, người thời bây giờ có nói: “Nước Kim như biển cả, còn Mông Cổ như một bụm cát". Thế mà kết quả cuộc chiến tranh này là "bụm cát đó

đã lắp đầy "biển cả" kia! Nguyên nhân ở đâu? Đây là một bài toán đố lịch sử rất đáng được tìm hiểu.

Nơi mở cuộc tấn công đầu tiên của Thành Cát Tư Hãn chính là một ngôi thành tại vùng biên cương phía Bắc của nước Kim: Đàn Châu.
Binh sĩ Kim đứng trên đầu thành bắn tên, nã pháo (loại súng đại bác thời cổ), làm cho những toán quân xung phong của quân đội Mông Cổ bị bắn té xuống ngựa liên tục. Do vậy, cũng như khi quân Mông Cổ ồ ạt kéo tới, họ buộc phải nhanh chóng rút lui.

Dã Lặc Miệt phi ngựa đến trung quân của Thành Cát Tư Hãn. Mũ đội trên đầu của anh ta bị lệch đi, mặt đen như thoa lọ, chỉ còn lộ một hàm răng trắng, nói:
- Thưa Đại Hãn, tướng sĩ bị thương vong rất nhiều, nhưng ngôi thành vẫn không thể hạ được!

Thành Cát Tư Hãn nghe qua nhảy lên lưng ngựa chạy bay về phía trước. Nạp Nha A dẫn theo mười tên Khiếp Tiết Quân cũng hối hả chạy theo.

Nhóm người của Thành Cát Tư Hãn đã nhanh chóng đến được phía ngoài của Đàn Châu. Dã Lặc Miệt đưa tay chỉ lên đầu thành nói với Thành Cát Tư Hãn:
- Đại Hãn xem kìa!
Binh sĩ Mông Cổ lại mở đợt xung phong. Trên đầu thành nào pháo, nào tên, nào đá ào ào bắn xuống, làm cho binh sĩ Mông Cổ bị thương vong rất nhiều. Đôi mày của Thành Cát Tư Hãn cau chặt, hai hàm răng nghiến mạnh. Dã Lặc Miệt nói:
- Binh sĩ của chúng ta không thể vượt qua hào thành sâu của họ, mà cũng không thể vượt lên tường thành cao của chúng. Cho dầu có cố gắng tới đâu cũng không có hiệu quả!
Thành Cát Tư Hãn khoát mạnh một cánh tay, quát:
- Lui!
Dã Lặc Miệt ra lệnh:
- Rút lui!
Tiếng phèng la của quân xung phong đánh lên, toàn bộ binh sĩ rút lui về phía sau nhanh như một cơn gió hốt. Thành Cát Tư Hãn dẫn Dã Lặc Miệt và Đà

Lôi rút lui về phía sau, ông nói:
- Các ngươi hãy xem, rồi đây chiến mã của chúng ta sẽ vượt qua hào sâu, sẽ vượt lên tường cao!

Ngày hôm sau, tại một vùng hoang vắng cách khá xa thành Đàn Châu, một đội quân Mông Cổ tiến hành đào đất cát rồi đựng vào bao. Từng đội kỵ binh theo thứ tự đến lấy những bao đất cát đó mang đi. Đêm đến, quân Kim cầm lồng đèn đi tới đi lui trên đầu thành canh gác và liên tục bắn những mũi tên có mang lửa xuống nơi nào chúng nghi có quân đội Mông Cổ.

Quân Mông Cổ đưa những tay cung nõ dàn thành ba lớp sát bên bờ hào, rồi lần lượt bắn tên lên đầu thành để trấn áp quân Kim, yểm hộ cho kỵ binh có thể tiếp cận hào thành. Họ mang từng bao đất cát đến đỗ xuống một vị trí nhất định trên hào thành. Dần dần số đất cát đó đã lắp bằng hào thành, tạo nên một con đường đi. Kỵ binh Mông Cổ liền vượt qua con đường đó để tiến sát chân thành. Họ lại mang từng bao đất cát đến đỗ dưới chân thành. Ngọn đồi đất từ từ cao lên. Tới khi trời gần sáng thì ngọn đồi đất đó đã cao bằng những ụ chiến đấu trên đấu thành.

Thành Cát Tư Hãn đưa ngọn roi ngựa chỉ về phía trước, quát:
- Hỡi các anh hùng thảo nguyên của Mông Cổ, hãy theo ta vượt lên thành!

Thành Cát Tư Hãn thúc ngựa chạy như bay, Tứ Dũng cũng thúc ngựa chạy theo và vượt qua mặt Thành Cát Tư Hãn. Dã Lặc Miệt và Đà Lôi dẫn đầu binh sĩ vượt lên đầu thành. Quân Kim sợ hãi bỏ chạy như lũ chuột.

Thành Cát Tư Hãn dừng ngựa trên đầu thành Đàn Châu. Tướng sĩ vui mừng nhảy múa. Bách Linh Điểu kéo cây đàn đầu ngựa, các chiến sĩ vừa múa vừa hát:

Thành Cát Tư Hãn là vầng thái dương trên bầu trời,
Nhô lên cao tại phía đông của vùng đồng cỏ.
Uy danh và đức hạnh của người truyền tới đâu,
Thiên hạ đều được hưởng lấy ánh sáng chói lọi tới đó.

Thần dân của người là cỏ cây,
Còn bọn xấu xa kia như sương tuyết.
Cỏ cây sinh trưởng tốt tươi dưới ánh sáng mặt trời,
Còn sương tuyết thì bị tiêu vong tan biến,
Mặt trời có mọc có lặn, còn Khả Hãn thì vĩnh viễn trường tồn!
Chỉ có Thành Cát Tư Hãn vĩ đại của chúng ta,
Dùng bàn tay khổng lồ đưa cao lá cờ,
Ở dưới có thể che phủ sông dài biển rộng,
Ở trên có thể che phủ cả bầu trời.
Bắt đầu từ ngày binh phù ban ra,
Khắp trời đất túa ra từng đàn thiết kỵ.
Thành cao vạn nhẫn của kẻ cường địch.
Không ngăn chặn nổi chiến mã của Người!

Sau khi Thành Cát Tư Hãn đánh chiếm được Đàn Châu, thì vó ngựa của quân Mông Cổ vẫn không dừng lại, mà tức khắc tiến về phía Phủ Châu. Thành Cát Tư Hãn, Đà Lôi và các tướng lãnh khác đều cùng xuống ngựa đi xuyên qua bộ đội Mông Cổ đang tạm dừng chân.
Dã Lặc Miệt dẫn theo hai binh sĩ đang vác một cái sọt lớn đi tới, nói:
- Thưa Đại Hãn, ngài xem đây, trên đường đi từ đây cho tới trước, trong các lùm cỏ đều được rải đầy những chiếc sọt này, chiến mã của ta không thể tiến lên được.
Thành Cát Tư Hãn muốn nhổ lấy cây chông sắt bên trong chiếc sọt nhưng bị nó đâm phải tay. Dã Lặc Miệt liền dùng tay nhổ lấy mấy cái chông sắt để lên lòng bàn tay của Thành Cát Tư Hãn. Thành Cát Tư Hãn nghiến răng hỏi:
- Ai giữ thành Phủ Châu?
Giã Biệt đáp.
- Hồ Sa Hổ.
Đà Lôi hỏi:
- Đây gọi là chiến pháp gì?
Dã Lặc Miệt đáp:
- Đây gọi là "Chiến Pháp Nọa Phu". Nó làm cho chúng ta phải sợ hãi.
- Hãy nhổ hết những cây chông sắt này và tập trung lại, để dành đó!
- Dùng làm gì?
- Những cây chông sắt này có thể đâm bị thương chiến mã của ta, thì nó cũng có thể đâm bị thương chiến mã của quân Kim.
Dã Lặc Miệt hiểu ý, nói:
- Phải, để dành những cây chông sắt này cho Hồ Sa Hổ!
Sứ giả của triều đình nhà Kim là Trương Hạnh Tín đến nha môn của Phủ Châu. Trương Hạnh Tín nói lớn:

- Hồ Sa Hổ hãy tiếp chỉ!
Hồ Sa Hổ vội vàng quì xuống đất tung hô:
- Vạn tuế, vạn vạn tuế!
Trương Hạnh Tín tuyên đọc:
- Tây kinh lưu thủ Hồ Sa Hổ cầm binh thiếu kỷ luật, chưa đánh nhau với địch đã vội vàng rút lui, chính vì tham sinh úy tử, nên đã để mất đất lại bị hao binh tổn tướng, tội này đáng chém. Nay cho phép Hồ Sa Hổ được trấn giữ Phủ Châu để lấy công chuộc tội, nếu bị thất bại thì hai tội sẽ nhập lại làm một, chém đầu không tha!
Hồ Sa Hổ không dám làm trái với chiếu chỉ của hoàng thượng, nên đành phải nhắm mắt hứa liều:
- Thần tuân chỉ!
Binh sĩ Mông Cổ bắt đầu mở cuộc tấn công vào Phủ Châu!
Hồ Sa Hổ cầm dao vừa múa vừa đi lại trên đầu thành để bắt ép binh sĩ phải chiến đấu giữ thành. Phía ngoài thành Phủ Châu, Dã Lặc Miệt và Đà Lôi đang phi ngựa tới. Đà Lôi nói với Thành Các Tư Hãn:
- Thưa phụ Hãn, tường thành Phủ Châu so với Đàn Châu còn cao hơn, dày hơn, phải chăng chúng ta cũng đắp đất để tấn công vào thành?
Thành Cát Tư Hãn lắc đầu, nói:
- Không thể được, vì ở đây khác hơn ngoài biên tái, đất cát rất khó tìm.
Đà Lôi nói:
- Nhưng nếu ta cứ tấn công liều lĩnh mãi thì số thương vong của binh sĩ sẽ lên rất cao.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Phải nghĩ cách để dụ quân địch ra ngoài.
Dã Lặc Miệt hỏi:
- Hồ Sa Hổ có chịu nghe lời chúng ta kéo quân ra ngoài không?
Thành Cát Tư Hãn cười đáp:
- Điều đó phải chờ xem các ngươi bị đánh bại có giống như thật hay không?
Dã Lặc Miệt chợt hiểu ra, nói:
- À, tôi đã hiểu rồi! - Dứt lời, anh ta cùng Đà Lôi quay đầu ngựa chạy trở về phía sau.
Bên dưới chân thành Phủ Châu, quân Mông Cổ mở cuộc tấn công ào ạt tinh thần của binh sĩ hết sức dũng cảm, do vậy số người bị té xuống ngựa ngày càng đông.
Đóa Đãi hăng hái kêu gọi đồng đội cùng xung phong, nhưng bỗng con ngựa của anh ta đứng thẳng hai chân sau lên quăng anh ta xuống đất. Nhưng sau khi té xuống đất, anh ta vẫn nheo mắt làm trò hề.
Hồ Sa Hổ đứng trên đầu thành quan sát tình hình, cảm thấy hết sức phấn khởi, nói:

- Tốt! Các ngươi đánh rất tốt! Bản soái sẽ có thưởng!
Bên dưới chân thành Phủ Châu, binh sĩ Mông Cổ nằm ngổn ngang la liệt. Những con chiến mã không người cưỡi lớp thì đứng yên tại chỗ, lớp thì chạy tới chạy lui một cách hỗn loạn. Trên mặt đất đâu đâu cũng thấy mã tấu và giáo dài nằm ngổn ngang.
Trên thành Phủ Châu có người la to:
- Quân Mông Cổ đã bị đánh bại, phải rút lui rồi!
Hồ Sa Hổ tuốt đao ra khỏi vỏ, nói lớn:
- Hỡi các tướng sĩ, đây là một dịp tốt để lập công với nước! Hãy truy đuổi chúng! Hãy bắt sống cho được Thiết Mộc Chân!

Cửa thành mở rộng, Hồ Sa Hổ dẫn quân Kim vượt qua cửa thành, vượt qua cầu treo, rồi tiếp tục tiến lên truy kích quân Mông Cổ.

Tại một hẻm núi, Dã Lặc Miệt chỉ huy Đóa Đãi và những binh sĩ khác rải những cây chông xuống mặt đường, rồi mới núp vào hai bên hẻm núi để mai phục.

Kỵ binh của Hồ Sa Hổ tiến lên như bay. Nhưng số kỵ binh chạy trước liên tục bị té xuống ngựa. Bọn quân Kim ở phía sau dừng lại không dám tiến lên và túm tụm thành một đám đông.

Hai bên hẻm núi bỗng có tiếng tù và thổi lên và tiếp đó là những tay cung nỏ của quân đội Mông Cổ bắn tên ra dày đặc như một bầy cào cào. Đồng thời, từ trên vách núi họ lăn gỗ lăn đá xuống đầu quân Kim. Thế là quân Kim bắt đầu hỗn loạn, mất cả trật tự. Hồ Sa Hổ chỉ biết quay đầu ngựa bỏ chạy. Quân Mông Cổ đuổi theo chém giết, Hồ Sa Hổ chỉ dẫn theo mười kỵ binh chạy ngang qua thành Phủ Châu, rồi tiếp tục bỏ chạy mất dạng.

Thành Cát Tư Hãn và Đà Lôi dẫn đại quân tiến vào thành. Tháng 7 năm đó, mười vạn thiết kỵ của Mông Cổ chia làm ba đường tấn công vào nước Kim. Thành Cát Tư Hãn và đứa con trai út Đà Lôi chịu trách nhiệm một mũi tiến quân. Họ lần lượt hạ Xương Châu, Đàn Châu, Phủ Châu. Giã Biệt, Gia Luật A Hải chịu trách nhiệm một mũi tiến công, đã dùng chiến thuật kỳ tập chiếm được Ô Nguyệt Danh, rồi lại tiến chiếm Ô Sa Bảo. Truật Xích, Sát Hợp Đài,

Oa Khoát Đài chịu trách nhiệm một mũi tiến công và đã chiếm được Vân Nội, Đông Thắng, v.v... Tháng 8 cùng năm, Thành Cát Tư Hãn xua quân bao vây Tây Kinh của nước Kim là Đại Đồng. Tướng giữ thành là Hồ Sa Hổ chưa đánh nhau đã bỏ chạy, thế là Tây Kinh lại bị rơi vào tay Mông Cổ, làm cho cả triều đình và khắp dân gian đều kinh hoàng sợ hãi.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi (2)

Tin tức chiến bại và những văn thư cấp báo truyền về thủ đô của triều đình nhà Kim là Trung Đô (nay là Bắc Kinh) như tuyết rơi.

Hoàng đế nước Kim là Hoàn Nhan Vĩnh Tế chui rúc trong cấm thành, nhưng không nghĩ ra được một kế hoạch nào để đối phó. Ông ta chỉ còn cách khấn cầu quỉ thần và linh hồn của các vị tổ tiên đời trước phù hộ.

Thái miếu của triều đình nhà Kim âm u vắng lặng. Hoàn Nhan Vĩnh Tế quì gối trên một chiếc gối cỏ bồ, sắc mặt đau buồn hướng về bài vị của các tiên vương khấn vái:
- Thưa các vị tổ tông, người Mông Cổ đang xua quân tiến chiếm đất nước ta. Trong vòng chưa đầy một tháng, mà họ đã liên tiếp hạ được của chúng ta mười mấy châu huyện ở vùng biên cương phía bắc, thậm chí Tây Kinh cũng đã thất thủ. Khắp trong triều đình cũng như ngoài dân gian ai ai cũng sợ hãi hoang mang. Hiện nay chúng ta chỉ còn những binh tướng hoặc đầu hàng hoặc bại trận, chứ không có những trung thần lương tướng sẵn sàng hy sinh để bảo vệ đất nước. Quân thiết kỵ của người Nữ Chân trước kia đi tới đâu là đánh thắng tới đó, nay cũng không còn nữa. Những vị thống soái anh minh như Hoàn Nhan Ngột Truật trước kia nay cũng vắng bóng. Vậy, tôi lấy gì để chống lại cuộc tấn công của Thiết Mộc Chân đây! Hỡi các vị tiên vương ơi!
- Ông ta dập đầu và phủ phục trên mặt đất không đứng dậy. Trong ngôi miếu cao rộng, hình ảnh đang phủ phục trên chiếc gối cỏ bồ của ông ta trông thật là bé nhỏ đáng thương!

Thượng thư Tả thừa Hoàn Nhan Thừa Huy từ ngoài bước vào bẩm:

- Tâu hoàng thượng, Lưu thú Thượng Kinh là Đồ Thiện Dật dẫn hai vạn quân đến để bảo vệ Trung Đô!
Vĩnh Tế quay đầu lại, hỏi:
- Đồ Thiện Dật ư?
Thượng thư Hoàn Nhan giới thiệu:
- Người này là trạng nguyên Nữ Chân, thông minh tuyệt trần. Ông ta dẫn quân đến bảo vệ kinh đô, chắc chắn sẽ có kế hoạch hay để đẩy lui quân địch.
- Vĩnh Tế dập đầu trước bàn thờ một lần nữa, hai mắt lóng lánh ánh lệ, nói:
- Ôi! Quả là các vị tổ tiên rất linh thiêng! - Ông ta đứng lên nói tiếp - Này thượng thư Hoàn Nhan, hãy mau đưa Đồ Thiện Dật vào hậu cung gặp trẫm!
Đồ Thiện Dật phụng chỉ vào tẩm cung của hoàng thượng, dập đầu bái kiến, nói:
- Đồ Thiện Dật tôi không kịp thời đến hộ giá, xin hoàng thượng tha tội!
Hoàng đế Vĩnh Tế bước khỏi chỗ ngồi, đưa tay đỡ Đồ Thiện Dật nói:
- Mau đứng dậy! Mau đứng dậy! Hãy ngồi xuống rồi thong thả nói. Người Mông Cổ từ tháng hai năm nay đã khởi binh, vượt qua vùng sa mạc lớn tiến vào Am sơn. Bộ lạc Uông Cổ đã đầu hàng Thiết Mộc Chân từ lâu, vùng Tịnh Châu đã trở thành bãi chăn nuôi của người Mông Cổ, quan viên biên phòng của ta lại hoàn toàn không hay biết gì. Chờ khi mười vạn quân Mông Cổ tiến đánh, mỗi binh sĩ của hắn mang theo bốn năm con chiến mã béo khỏe, ào ạt tiến quân, thì các tướng quen mặc áo gấm, quen ăn uống sang trọng của ta mới hốt hoảng bỏ chạy. Hiện giờ viên lưu thủ Tây Kinh là Hồ Sa Hổ ra sao cũng chưa biết rõ. Này, Đồ Thiện Dật, nhà ngươi hãy thay quả nhân tìm cách chận đứng làn sóng tiến quân của người Mông Cổ, chống đỡ triều đình nhà Kim đang lung lay này có được không?

Đồ Thiện Dật liếc nhìn Thượng thư Hoàn Nhan Thừa Huy một lược, đáp:
- Vừa rồi thần có nói rõ với Thượng thư Hữu thừa Hoàn Nhan Thừa Huy, là Đại Kim ta có hơn một triệu tinh binh, trong khi Thiết Mộc Chân chẳng qua có mười vạn binh vậy bất luận thế nào cũng không nên để xảy ra tình hình như trước mắt.
Hoàng đế Vĩnh Tế thở dài, nói:
- Đúng vậy! Trẫm đã suy nghĩ nát óc mà cũng không thể hiểu được. Vậy ngươi hãy nói rõ xem tại sao lại như thế?
- Tên Thiết Mộc Chân đó rất giỏi dụng binh, xin thánh thượng hãy nghĩ, từ khai chiến cho tới nay, hơn một triệu quân của ta phân tán mỏng để cố thủ vô số thành trì. Trong khi đó, Quân Mông Cổ lại tập trung lực lượng để đánh vào một đạo quân phân tán, cho nên dù họ thiểu số cũng trở thành đa số. Riêng chúng ta thì lấy sự phân tán để chống lại sự tập trung, từ chỗ đa số trở

thành thiểu số. Cho nên các thành trì đã lần lượt bị quân Mông Cổ đánh chiếm, vậy thử hỏi làm sao không thất bại được?
Hoàng đế Vĩnh Tế vỗ bàn đứng lên, nói:
- Đúng! - Nhà vua này cảm thấy hết sức phấn khởi, bước đi mấy bước rồi xoay người trở lại, đưa tay chỉ thẳng vào Đồ Thiện Dật nói tiếp - Ngươi nói có lý! Ôi chao! Chỉ với mấy câu nói của nhà ngươi mà đã giúp cho ta hiểu được tất cả. Này, Đồ Thiện Dật....
Đồ Thiện Dật vội vàng quì xuống:
- Tâu hoàng thượng!
- Trẫm phong cho ngươi giữ chức Thừa tướng để thay mặt trẫm xây dựng kế hoạch đẩy lui quân địch!
- Đa tạ long ân của hoàng thượng!
Vĩnh Tế sốt ruột gần như không chờ đợi được nữa, vội vàng hỏi:
- Hãy nói mau! Bây giờ chúng ta phải làm thế nào để đánh bại quân địch?
Đồ Thiện Dật như có sẵn kế hoạch trong lòng, liền đáp:
- Dàn ba chục đại quân tại Dã Hồ Lãnh, mười lăm vạn quân tại Tuyên Đức để tiếp ứng, rồi quyết chiến với Thiết Mộc Chân!
Vĩnh Tế phấn khởi nói:
- Tốt.
Hoàng đế nước Kim, Hoàn Nhan Vĩnh Tế lập tức triệu tập các tướng soái đến điện vàng để bàn việc chống lại người Mông Cổ.
Văn võ bá quan trong triều đình đứng xếp hàng theo thứ tự. Hoàng đế liền ban bố mạng lệnh:
- Ta ra lệnh cho Hoàn Nhan Cửu Cân làm soái, Hoàn Nhan Vạn Nô làm Giám quân, Định Tiết làm tiên phong, cấp tốc kéo quân tới Dã Hồ Lãnh; Hoàn Nhan Hồ Sa đóng giữ Tuyên Đức, khi cần thiết thì tiếp ứng cho Hoàn Nhan Cửu Cân. Trẫm sẽ dùng bốn mươi lăm vạn quân để tiêu diệt người Thát Đát trong trận đánh này!
Bốn người được nêu tên liền bước ra khỏi hàng ngũ quì xuống:
- Thần xin tuân chỉ!

Binh sĩ của nước Kim ồ ạt tiến quân, gươm giáo san sát như rừng, thanh thế hết sức to lớn. Nguyên soái Hoàn Nhan Cửu Cân so đầu ngựa đi song song với viên Quân soái.
Hoàn Nhan Cửu Cân ngồi trên lưng ngựa trông hết sức oai phong. ông ta dừng ngựa đứng lại tại khúc quanh của con đường Bàn Sơn, đưa mắt nhìn thiên quân vạn mã của mình đang kéo đi liên tục như một dòng nước chảy.
Viên quân soái kiến nghị:
- Bẩm nguyên soái, nghe nói Thiết Mộc Chân vừa mới hạ được thành Phủ Châu và đang chia tài vật cướp được cho nhau. Chúng thả ngựa dưới chân

núi, việc canh phòng rất lỏng lẻo, tin tức lại bế tắc, vậy chúng ta có thể cho một toán khinh kỵ xuất kỳ bất ý đánh lén bọn chúng, chắc chắn sẽ gây thương tổn nặng nề cho người Thát Đát, như vậy sẽ có lợi cho trận quyết chiến tại Dã Hồ Lãnh.
Cửu Cân tự cho mình là người hiểu xa thấy rộng, nói:
- Không! Thiết Mộc Chân rất xảo trá, tình hình đó có thể do hắn tạo ra để dụ ta, vậy ta không nên mắc bẫy chúng. Này! Tướng quân Minh An!
Minh An thúc ngựa đi tới cạnh Cửu Cân, nói:
- Bẩm nguyên soái, mạt tướng có mặt!
- Nhà ngươi từng đi sứ sang Mông Cổ, vậy nay ta phái ngươi đi một lần nữa, hỏi rõ Thiết Mộc Chân tại sao vô cớ lại có hành vi phạm thượng như vậy? Ngươi nên hiểu dụ hắn, là ân huệ của hoàng đế luôn luôn rộng mở, không bao giờ chấp nhất đối với tội lỗi đã qua, vậy nếu hắn biết sai mà quay trở lại, sớm rút quân về nước thì tốt, bằng không, một khi thiên binh của ta kéo tới thì tất cả đều sẽ tan nát hết!
Minh An đáp:
- Thưa vâng!
- Chậm đã! - Viên quân sư ngăn lại nói tiếp - Việc dụng binh bao giờ cũng phải gian dối để đánh lừa đối phương. Nay quân ta vừa mới kéo tới lại phái sứ giả đến tiếp xúc với địch, chẳng phải ta tự thông báo cho quân địch biết ý đồ hành quân của ta sao? Tuyệt đối không thể được!
Cửu Cân không nghe, nói:
- Này quân sư, Hoàn Nhan Cửu Cân ta đường đường là Nguyên soái của nước Đại Kim, chứ nào phải bọn người chỉ biết hành động vụng trộm lén lút. Này tướng quân Minh An, nhà ngươi hãy đi ngay!
Bên ngoài thành Phủ Châu, quân đội Mông Cổ đang hạ trại tạm và đang xây lò để nấu cơm, bỗng nhiên từ trên trời cao có một tiếng sấm nổ vang rền, làm cho nhiều binh sĩ giật mình té bò càn xuống đất.
Nạp Nha A và Thất Cát Hốt Thốc Hốt từ trong lều chạy ra, Nạp Nha A nói to:
- Khiếp Tiết Quân có nhiệm vụ trực gác đâu? - Tức thì có mười mấy tên Khiếp Tiết Quân chạy tới.
Nạp Nha A ra lệnh:
- Ngươi hãy mau đi tìm hiểu xem ai đã làm cho trời cao nổi giận vậy?
Hai tên Khiếp Tiết Quân bắt giữ Đóa Đãi dẫn đến trước mặt Nạp Nha A, xô anh ta quì xuống, một người lên tiếng báo cáo:
- Thưa tướng quân Nạp Nha A, chính con người này đã đem quần áo bẩn xuống dòng sông để giặt!
Nạp Nha A nói:
- À, thì ra là Đóa Đãi ư? Nhưng có chứng cớ không?

Khiếp Tiết Quân nhanh nhẹn giũ một bộ y phục còn ướt sũng nước, nói:
- Chính là bộ y phục này!
Nạp Nha A hỏi:
- Này Đóa Đãi, nhà ngươi có biết Đại Trác Tác Lệnh của Thành Cát Tư Hãn không?
- Thưa biết. Nhưng tôi không rõ tại sao y phục bẩn lại không cho giặt? Tôi từ lâu sống tại Trung Nguyên này, vẫn thường đem quần áo bẩn xuống dòng sông giặt kia mà!
Nạp Nha A giận dữ, mắng:
- Đồ khốn! - Dứt lời ông ta bước tới tóm lấy Đóa Đãi nói tiếp - Nhà ngươi đã làm cho trời cao nổi giận đấy! - Ông ta xô Đóa Đãi té xuống đất, rồi quay sang Thất Cát Hốt Thốc Hốt nói:
- Thưa Hồ Thừa tướng, ngài là Đại Phán Quan, vậy xin ngài xét xử vụ này!
Hồ Thừa tướng dở quyển Trát Tác Lệnh ra nói:
- Này Đóa Đãi, nhà ngươi hãy nghe đây: "Không cho phép đem quần áo bẩn giặt trên dòng nước chảy ; nghiêm cấm tiểu tiện vào trong nước, hoặc đem tro than bếp đổ xuống dòng nước ; nghiêm cấm bước ngang qua lửa, bước ngang qua bàn, bước ngang qua đĩa, vì những hành động đó làm cho trời cao nổi giận, gây ra sấm sét. Kẻ nào phạm phải lỗi lầm này sẽ bị xử tử!". Vậy, nhà ngươi đã nghe rõ chưa nào? - Đóa Đãi kinh hoàng thất sắc, nói:
- Thế hả?
Nạp Nha A hỏi:
- Này Đóa Đãi, nhà ngươi còn có gì nhắn lại hay không?
Đóa Đãi muốn nói nhưng không thể nói được.
Nạp Nha A đứng phắt dậy nói to:
- Mày là một thằng nhát gan sợ chết!
Đóa Đãi to tiếng cãi lại:
- Không tôi không sợ chết! Tôi cảm thấy chết như vầy không đáng!
Nạp Nha A nghe qua không khỏi cảm động, nói:
- Hãy đóng gông hắn lại, cho đi diễu qua các doanh trại rồi đem chém đầu?
Hai tên Khiếp Tiết Quân dẫn Đóa Đãi đang bị đóng gông vừa đi vừa la to:
- Người này đem quần áo bẩn xuống dòng nước chảy để giặt, làm cho trời cao nổi giận. Hành động của anh ta là trái với pháp lệnh, nên bị đóng gông diễu hành qua các trại quân rồi đem chém đầu để răn đe mọi người.
Thành Cát Tư Hãn từ xa bước tới, thấy Đóa Đãi đang mang gông, trong đầu óc liền hiện lên cảnh tượng lúc ông mười sáu tuổi cũng bị đóng gông như thế này, nên không khỏi chạnh lòng.
Đóa Đãi bước nhanh tới trước, quì xuống nói:
- Thành Cát Tư Hãn vĩ đại, tôi dù chết cũng không hề oán hận, nhưng chỉ có một điều cầu xin này, là hãy giữ chiếc đầu đen của tôi lại để đưa vào đội

quân cảm tử, mỗi khi đánh trận tôi sẽ xung phong đi đầu, sẽ xung phong sát phạt, đến chừng nào chết mới thôi. Thưa Đại Hãn được không?
Thành Cát Tư Hãn nhìn sang Thất Cát Hốt Thốc Hốt hỏi:
- Này, Hồ Thừa tướng, ngươi xem có thể du di được hay không?
Hồ Thừa tướng liền đọc thuộc lòng một đoạn trong quyển Trát Tát Lệnh:
- Phàm người phạm tôi tử hình, có thể phạt họ bằng cách đưa vào đội quân cảm tử để xung phong hãm trận, sau ba hoặc bốn lần lập được công, thì sẽ xóa bỏ tội tử hình.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Nếu thế thì hãy đưa hắn vào đội quân cảm tử "Bác Lỗ Doanh" vậy?
Đóa Đãi dập đầu nói:
- Xin đa tạ Đại Hãn!
Nạp Nha A nói:
- Ngài cư xử với anh ta quá khoan hồng!
Thành Cát Tư Hãn nhìn theo Đóa Đãi rời đi, nói:
- Tôi nhìn thấy cái gông đóng trên cổ của anh ta, liền nghĩ tới rất nhiều tình cảnh khác - ông thở dài nói tiếp - Thôi, hãy để cho anh ta sống, vì một người từng bị đóng gông có thể trở thành một vị anh hùng ở vùng thảo nguyên mà sau này ai cũng biết!
Dã Lặc Miệt từ xa chạy tới, báo:
- Thưa Khả Hãn, tướng quân của nước Kim có tên gọi là Minh An lại đến.
Thành Cát Tư Hãn quay sang Nạp Nha A nói:
- Này, Nạp Nha A, hãy truyền lệnh cho các tướng đến kim trướng của ta để cùng tiếp kiến sứ thần của nước Kim.
Bên trong kim trướng của Thành Cát Tư Hãn, các tướng lãnh đứng xếp thành hàng theo thứ tự. Các sứ thần nhà Kim là Minh An được Nạp Nha A dẫn vào. Trông ông ta có thái độ rất thản nhiên.
Minh An mỉm cười nói:
- Tôi là sứ thần của thượng quốc, nếu xét theo lý, thì Thiết Mộc Chân nhà ngươi phải quì xuống trước mặt ta mới phải. Nhưng, ta thấy các ngươi đều là những người chưa được khai hoá, cho nên cũng không chấp nhất làm gì.
Thành Cát Tư Hãn và các tướng đều cười rộ lên. Minh An quát:
- Cười cái gì? Các ngươi đừng có cười nữa! Nguyên soái của chúng tôi là Hoàn Nhan Cửu Cân chắc là nhà ngươi biết chứ?
Thiết Mộc Chân hỏi:
- Chưa biết, nhưng cái đầu của ông ta nặng chín cân (Cửu cân), hay là khi ông ta mới lọt lòng mẹ là đã nặng chín cân vậy?
Minh An đáp:
- Rõ ràng là kẻ thiếu sự hiểu biết. Nguyên soái Hoàn Nhan Cửu Cân của chúng tôi là một vị tướng đánh đâu thắng đó. Nay tuân theo lệnh của hoàng

thượng, dẫn 30 vạn đại quân đến trú đóng tại Dã Hồ Lĩnh để cùng quyết chiến với nhà ngươi. Còn Hoàn Nhan Hồ Sa, nhà ngươi có biết không?
Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Có phải Hoàn Nhan Hồ Sa từng bị tiên phong của ta là Giã Biệt và Gia Luật A Hải đánh bại phải bỏ chạy tại Ô Sa Bảo đó không? Con người này thì ta có nghe đến đại danh của hắn!
Minh An nói:
- Ông ta chỉ huy 15 vạn quân đóng tại Tuyên Đức để sẵn sàng tiếp ứng. Với 45 vạn tinh binh của chúng tôi đang chờ đợi cùng quyết chiến với các ngươi. Vậy các ngươi sợ không? Hãy mau chuẩn bị yên ngựa để mà đào tẩu!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Nhà ngươi nói dối!
Minh An tươi cười đáp:
- Đáng lý ra ta không đem những bí mật quân sự này nói cho nhà ngươi nghe, nhưng vì nguyên soái Hoàn Nhan Cửu Cân của chúng tôi từng nói, ông ta đường đường là một đại nguyên soái của nước lớn, chứ không phải là thứ chuyên làm việc lén lút như chuột như chó. Này Thiết Mộc Chân, nước Kim có thể ví như biển cả, còn bọn các người chẳng qua là một bụm cát. Nước Kim đã có cơ sở hơn 100 năm, vậy các ngươi làm sao lay chuyển cho nổi!
Các tướng đua nhau nói chen vào:
- Thằng bé này ngông cuồng thái quá đấy!
- Cát của chúng tôi nhiều vô cùng vô tận, có thể lắp bằng biển cả của nhà ngươi!
- Hãy chém nó đi!
- Phải! Phải dùng đầu lâu của nó để tế cờ!
Trong trướng chỉ có ba người vẫn giữ thái độ bình tĩnh, đó là Thành Cát Tư Hãn, Gia Luật A Hải và Minh An. Thành Cát Tư Hãn đã phán đoán và tìm ra được đối sách một cách nhanh chóng. Gia Luật A Hải đưa đôi mắt hoài nghi nhìn Minh An. Trên khóe miệng của Minh An vẫn luôn giữ một nụ cười và nhìn về phía Thành Cát Tư Hãn. Thành Cát Tư Hãn bỗng đứng phắt dậy, khẩn cấp ra lệnh:
- Nghe đây! Hãy trút bỏ tất cả cơm canh đang nấu trong nồi, không được chậm trễ một giây một phút, toàn quân với trang bị nhẹ, cấp tốc bôn tập Dã Hồ Lãnh. Hãy nhân lúc Hoàn Nhan Cửu Cân chưa kịp đứng vững chân, chưa kịp bố trí, việc điều động chưa thông suốt, chúng ta sẽ cùng hắn quyết chiến. Hãy chấp hành mau lên!
Mọi người đua nhau chạy ra khỏi trướng. Thành Cát Tư Hãn quay sang Gia Luật A Hải nói:
- Hãy giữ tên này lại đây trước, để Hoàn Nhan Cửu Cân chờ đợi hắn trở về

phục mệnh!
- Nói dứt lời, ông bước ra khỏi đại trướng.
Gia Luật A Hải quay sang Minh An nói:
- Này, Minh An lão đệ, từ ngày xa nhau lão đệ cũng mạnh khỏe chứ?
Minh An dang hai cánh tay ra, nói:
- Bây giờ tôi đã trở thành một tên tù binh rồi, vậy còn nói gì là khỏe mạnh!
Gia Luật A Hải nói:
- Này, Minh An lão đệ, chúng ta đều là người Khiết Đan cả. Ngay từ lâu tôi đã nhận ra việc lão đệ đi sứ đến Hãn quốc Mông Cổ, hoàn toàn không phải vì muốn đóng góp sức mình cho người Nữ Chân, mà vì sợ người Nữ Chân chưa bị đánh bại sớm, chưa bị đánh bại một cách thê thảm đó thôi!

Minh An phá lên cười to.

Vị trí của Dã Hồ Lãnh nằm tại vùng Đắc Thắng Khẩu thuộc huyện Trương Bắc, tỉnh Hà Bắc ngày nay. Thời bây giờ nơi này còn rất hoang vu, có lẽ đây là nơi loại chồn hoang sinh sống rất nhiều, nên người ta mới gọi nó là Dã Hồ Lãnh (Đồi chồn hoang). Nơi đây được xem là phòng tuyến quan trọng của triều đình nhà Kim, dùng để phòng ngự các dân tộc du mục ở phía bắc.

Kỵ binh và bộ binh của quân Kim dàn trận tại Dã Hồ Lãnh, chiếm vị trí trên cao. Khắp cả núi rừng đâu đâu cũng là quân Kim với sát khí đằng đằng. Hoàn Nhan Cửu Cân đứng dưới lá soái kỳ tại Trung Quân của ông ta.

Đối diện với nơi đó là một ngọn đồi thấp hơn, nơi mà đội kỵ binh của Thành Cát Tư Hãn đang tập trung.

Nói một cách công bình thì kiến nghị của Thừa tướng Đồ Đơn Dật chủ trương tập trung binh lực ưu thế để quyết chiến với quân Mông Cổ rõ ràng là một quyết sách hết sức thông minh. Nhưng, vì họ dùng người không thích hợp, cho nên tình hình hoàn toàn bất lợi đối với Thành Cát Tư Hãn đã hoàn toàn đảo ngược. Một trận đọ sức về ý chí, trí tuệ và sức mạnh, để quyết định hướng đi cho lịch sử của nước Trung Quốc đã được triển khai tại Dã Hồ Lãnh.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi (3)

Thành Cát Tư Hãn thúc ngựa chạy lên một mỏm núi thò ra xa, có tên gọi là Hoan Nhi Chủy để quan sát tình hình quân địch. Ông không khỏi giật mình, nói:
- Ồ! Nước Kim rõ ràng là một đại quốc, binh sĩ của họ đông như biển, còn chúng ta rõ ràng chỉ là một bụm cát mà thôi!
Mộc Hoa Lê và Tứ Kiệt đứng bên cạnh Thiết Mộc Chân cũng không khỏi căng thẳng. Mộc Hoa Lê nói:
- Thưa Đại Hãn, quân Kim đông đến 45 vạn, còn quân ta chỉ có 10 vạn, về mặt quân số rõ ràng ta yếu kém hơn, vậy nếu không liều chết chiến đấu thì không thể giành thắng lợi được!
Số người của Bát Nhi Truật cũng nói:
- Không đánh bại được Hoàn Nhan Cửu Cân thì tôi thề không sống trở về .
Hai bàn tay của Thành Cát Tư Hãn nắm thành hai quả đấm, nói một cách quyết tâm:
- Được! Hôm nay nếu chúng ta không nằm xuống Dã Hồ Lãnh để cho người đời sau trả thù thay chúng ta, thì chúng ta sẽ vượt qua Dã Hồ Lãnh để cho người đời sau vĩnh viễn nhớ lấy tên tuổi của chúng ta!
Bên dưới ngọn soái kỳ của quân Kim, viên quân sư đưa cánh tay phải lên vừa chỉ vừa nói:
- Người đứng trên mỏm núi Hoan Nhi Chủy chính là Thiết Mộc Chân. Thưa nguyên soái, chúng ta hãy ra lệnh cho một vạn kỵ binh xông lên đó, vì muốn bắt giặc thì phải bắt ông vua của nó trước!
Cửu Cân nói qua thái độ thận trọng:
- Không được, ưu thế của chúng ta là tập trung lại để hơn hẳn chúng về mặt quân số, vậy không thể phân tán mỏng để tạo điều kiện cho Thiết Mộc Chân đánh bại ta.
Viên quân sư cứng họng, không nói thêm gì được nữa.
Đứng trên mỏm núi Hoan Nhi Chủy, Thành Cát Tư Hãn đang suy nghĩ trong đầu óc rất căng thẳng. Bát Nhi Hốt nói:
- Cái chiêu tập trung binh lực của Đồ Đơn Dật đúng là hết sức sáng suốt.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Đúng vậy! Nhưng ta đừng để sa vào bẫy của chúng. Nếu chúng ta mở cuộc tổng công kích trên toàn tuyến tại Dã Hồ Lãnh, thì mỗi binh sĩ của chúng ta bị đến bốn thanh mã tấu của người Nữ Chân tấn công, nhưng nếu 10 vạn

quân thiết kỵ của ta tập trung đánh vào 10 vạn trung quân của nó, thì binh sĩ của ta sẽ đánh một xuất một với chúng. Nếu đánh như vậy không thể thắng chúng, thì đó là do chúng ta đã dùng toàn ngựa tồi, cừu bệnh và lạc đà gầy đó thôi! - Ông thúc ngựa quay trở lại đứng dưới lá quân kỳ Thốt Hắc, hỏi:
- Này Mộc Hoa Lê, một vạn cảm tử "Bác Lỗ Quân Doanh" của ta ở đâu?
Mộc Hoa Lê đáp:
- Họ đang ở trước mặt ngài đó!
Bác Lỗ Quân Doanh cùng xoay người lại, quì một chân xuống trước mặt Thành Cát Tư Hãn, tung hô:
- Thành Cát Tư Hãn vạn tuế!
Thành Cát Tư Hãn to tiếng ra lệnh:
- Quân địch đang đứng đối diện với chúng ta ở bên kia. Chúng đông hơn chúng ta gấp bốn lần và cao rao là sẽ dùng biển cả của chúng để nhận chìm bụm cát nhỏ của chúng ta, vậy các ngươi có sợ không nào?
Một vạn cảm tử quân đồng thanh thét to:
- Không sợ!
Thành Cát Tư Hãn liền cao giọng ra lệnh:
- Hãy mang con lừa gỗ lại đây!
Hai tên Khiếp Tiết Quân cùng khiêng con lừa gỗ tới. Thành Cát Tư Hãn nói:
- Các ngươi xem, tổ tiên của chúng ta là Yểm Ba Hài Hãn đã bị hoàng đế của nước Kim đóng lên một con lừa gỗ giống như thế này để giết chết. Vậy ngày nay, ta phải nhờ các ngươi xông lên Dã Hổ Lãnh, đoạt lấy soái kỳ của Hoàn Nhan Cửu Cân, để đóng sự thù hận, sự tủi nhục của chúng ta lên con lừa gỗ này!
Một vạn quân cảm tử đồng thanh la to:
- Trả thù!
Thành Cát Tư Hãn xuống lệnh:
- Này Đóa Đãi, hãy đặt con lừa gỗ lên lưng ngựa của nhà ngươi! - Đóa Đãi tuân lệnh với một tinh thần hết sức trang nghiêm.
Thành Cát Tư Hãn lại xuống lệnh:
- Này Mộc Hoa Lê, Cáp Tát Nhi, Giã Biệt, các ngươi hãy dẫn 3.000 tay cung nỏ để bắn yểm trợ, còn Tốc Bất Đài, Dã Lặc Miệt, Hốt Tất Lai, Truật Xích Đài hãy dẫn một vạn quân cảm tử Bác Lỗ Quân Doanh thọc sâu vào trận địa của Trung quân địch, giống như đâm thẳng một con dao nhọn vào tim chúng!
Các tướng đồng thanh đáp:
- Tuân lệnh! - Toàn quân cùng nhảy lên lưng chiến mã.
Vô số những chiến sĩ chịu trách nhiệm thổi tù, cũng như vô số những chiến sĩ chịu trách nhiệm đánh trống chiến đang đứng dưới lá quân kỳ Thốc Hắc, liền đồng loạt thổi tù và và đánh trống lên vang rền cả khu núi. Quân Kim

đứng bên trên Dã Hồ Lãnh không khỏi hoang mang hỗn loạn.
Oa Khoát Đài thúc ngựa chạy đến dưới lá quân kỳ Thốc Hắc, nói:
- Thưa phụ Hãn, người hãy nhìn xem vó ngựa của bọn sĩ quan tiên phong bên quân Kim đang giẫm đạp liên tục, không bao giờ đứng yên!
Thành Cát Tư Hãn cười, nói:
- À, chúng nó đang sợ đấy! Nghe đây hỡi các anh hùng của người mẹ Mông Cổ đáng kính của chúng ta, sức mạnh của trời cao sẽ phát huy lên tất cả mọi người của chúng ta, đây là thời cơ để cho các ngươi lập công lập nghiệp đó! Xung phong! - Sát!... - Những tiếng thét kinh thiên động địa, đi đôi với những trận mưa tên yểm trợ cho đoàn chiến mã Mông Cổ ồ ạt đánh thẳng vào Trung quân của quân Kim.
Tiền quân của quân Kim bắt đầu hỗn loạn. Những trận mưa tên vừa bay tới là quân Kim đua nhau té xuống ngựa. Những tên lính Kim nhát gan đã bắt đầu thối lui.
Tại nơi Trung quân, Hoàn Nhan Cửu Cân quát to:
- Ta ra lệnh cho các quan tiên phong xuất kích, đẩy lui quân địch!
Lá quân kỳ phất về phía trước ba lần và một sĩ quan tiên phong của quân Kim đưa cao thanh mã tấu chỉ về phía trước ra lệnh:
- Hãy giết chết bọn Thát Đát!
Binh sĩ của quân Kim người sau đẩy người trước ào ào tiến lên.
Tiếng "Sát" chấn động cả bầu trời. Đôi bên bắt đầu giao phong. Một cuộc ác chiến thực sự đã diễn ra!
Thành Cát Tư Hãn nói với binh sĩ truyền lệnh:
- Hãy nói cho số người của Dã Lặc Miệt biết, là đừng để ý chi tới các sĩ quan tiên phong, mà tập trung đánh thẳng vào Trung quân của chúng! - Binh sĩ truyền lệnh vội vàng thúc ngựa chạy đi!
Thành Cát Tư Hãn nói với Mộc Hoa Lê:
- Này Mộc Hoa Lê, hãy cho những đội cung nỏ áp đảo đối phương.
Mộc Hoa Lê đưa cao thanh đao trong tay la lớn:
- Tất cả các tay cung nỏ hãy tiến lên!
Đội cung nỏ tức thì thúc ngựa xông về phía trước. Họ ngồi trên lưng ngựa giương cung bắn về phía Trung quân của quân Kim.
Những tên lính của quân Kim cứ người này ngã thì người kia tiến lên...
Về phía Mông Cổ cứ đội ngũ cung nỏ này vừa bắn hết tên thì nhanh nhẹn rút lui ra sau, tức thì một đội cung nỏ khác liền tràn lên thay thế, tiếp tục bắn tên ra như mưa. Cứ thế họ thay phiên nhau để giữ vững trận địa và liên tục bắn tên về phía địch, giết chết vô số địch quân.
Tại thung lũng của khu núi, quân Kim bắt đầu thối lui, bỏ chạy...
Thanh mã tấu trong tay của Dã Lặc Miệt vừa tung lên vừa quát:
- Mau giật lấy soái kỳ của Hoàn Nhan Cửu Cân!

Đóa Đãi vừa ôm con lừa gỗ vừa thúc ngựa tiến lên trước tiên.
Các tay cung nỏ tập trung bắn vào bức tường người của quân Kim, tạo ra một đột phá khẩu. Các chiến sĩ cảm tử của quân Mông Cổ liền xung phong vượt qua đột phá khẩu đó, đánh thẳng vào trận địa của Trung quân.
Dưới lá cờ Thốc Hắc, Thành Cát Tư Hãn giương to đôi mắt chăm chú theo dõi cuộc sát phạt tại Dã Hồ Lãnh. Nạp Nha A và Biệt Lặc Cổ Đài nói:
- Đã tiến lên được rồi, Trung quân của Hoàn Nhan Cửu Cân bắt đầu chao đảo rồi!
Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn không hề chớp, đưa một cánh tay ra nói:
- Rượu sữa ngựa!
Bọn thị vệ rót một tô rượu sữa ngựa trao đến tận tay ông. Nhưng,
Trấn Hải bỗng hốt hoảng kêu lên:
- Không xong rồi! Các chiến sĩ của đội cảm tử bị họ chặn đứng rồi!
Thành Cát Tư Hãn bóp nát chén rượu trong tay, xuống lệnh:
- Nạp Nha A và tất cả Khiếp Tiết Quân hãy lên lưng ngựa!
Nhưng cũng vừa lúc đó thì Trấn Hải lại la lên:
- Đội cảm tử Bác Lỗ Quân Doanh lại tiến lên được rồi!
Thành Cát Tư Hãn đưa tay lên nói:
- Hãy chờ một chốc!
Trên đỉnh Dã Hồ Lãnh những xác chết của quân Kim và quân Mông Cổ nằm la liệt. Số người của Truật Xích Đài đang đẩy lui hai cánh hai bên của quân Kim, còn hơn 100 người của Đóa Đãi thì máu tươi be bét khắp cả người, đang đánh sáp lá cà chết sống với mấy mươi tên quân Kim bảo vệ lá cờ. Rốt cục, Đóa Đãi đã dùng một thanh đoản đao để đóng lá soái kỳ của quân Kim lên con lừa gỗ và đưa con lừa gỗ lên cao la lớn:
- Soái kỳ của quân Kim đã ngã rồi!...
Thành Cát Tư Hãn phấn khởi đưa một cánh tay ra nói:
- Đưa rượu sữa ngựa tới!
Quân Mông Cổ hò reo như sấm động. Kỵ binh Mông Cổ tay cầm mã tấu đồng loạt thúc ngựa xông lên Dã Hồ Lãnh.
Hoàn Nhan Cửu Cân đang bị đánh ép sang một phía của Dã Hồ Lãnh, giận dữ nói:
- Hỡi con cháu của Thái tổ A Cốt Đả, bộ thanh mã tấu của các người bị cuốn mép hết rồi hay sao? Sợi dây cung của các người đã mục hết rồi hay sao? Ta lấy danh nghĩa đáng kiêu ngạo của người Nữ Chân, cũng như lấy danh nghĩa tướng quân Hoàn Nhan Ngột Truật từng đánh đâu thắng đó, để hiệu triệu các ngươi, hãy mau phản công để giật lá soái kỳ trở lại!
Dứt lời, Cửu Cân và quân sư cùng dẫn quân Kim mở cuộc phản công. Một trận đánh sáp lá cà lại xảy ra. Quân Kim đẩy lùi quân Mông Cổ. Một tướng Kim đã đoạt được lá soái kỳ trên con lừa gỗ và dựng nó lên như trước.

Quân Kim hoan hô như sấm, trong khi quân Mông Cổ trên toàn tuyến đang bị đẩy lui.
Thành Cát Tư Hãn giận dữ ném chén rượu xuống đất, nhảy phóc lên lưng ngựa, đưa cao ngọn giáo Tô Lỗ Đỉnh, quát lớn:
- Sự sống chết, sự tồn vong của người Mông Cổ được quyết định ở trận đánh này! Tất cả Khiếp Tiết Quân hãy theo ta!
Thấy Thành Cát Tư Hãn nhảy lên ngựa, tay đưa cao ngọn giáo dài, thì Tứ đệ (Bốn người em trai), Tứ Tử (Bốn người con), cùng Khiếp Tiết Quân đồng loạt tiến lên trên toàn tuyến. Số quân Mông Cổ đang bị đẩy lui thấy vậy cũng quay trở lại chiến đấu.
Một trận đánh sáp lá cà thảm khốc đã diễn ra trước lá soái kỳ tại Trung quân của quân Kim. Người vật lộn với người, ngựa cắn nhau, đá nhau với ngựa. Đóa Đãi đang vật lộn với một tên binh sĩ người Kim. Thoát Hổ bị một tướng Kim chẹn lấy cổ họng; anh Râu Đen từ phía sau lưng dùng đoản đao đâm chết một viên tướng Kim. Một tên lính Kim nhanh nhẹn chạy tới dùng thanh mã tấu trong tay chặt đứt cánh tay phải của anh Râu Đen. Thoát Hổ chụp lấy thanh đoản đao nằm trên mặt đất, đâm chết ngay tên binh sĩ đó...
Hoàn Nhan Cửu Cân nói với quân sư:
- Này quân sư, hãy mau phái người hối thúc Hoàn Nhan Hồ Sa, xem tại sao 15 vạn binh sĩ của ông ta lâu quá mà không tới tăng viện?
Viên quân sư tức giận đáp:
- Thưa nguyên soái đừng chờ đợi nữa, vì Hoàn Nhan Hồ Sa đã bỏ chạy rồi!
- Cái gì? - Hoàn Nhan Cửu Cân trừng đôi mắt đỏ ngầu lên mắng tiếp - Đúng là một con chồn bị gãy xương sống!
Viên quân sự lên tiếng khuyên:
- Thưa nguyên soái, nên rút lui sớm để bảo tồn lực lượng. Một khi còn đủ lực lượng thì sau này sợ gì mình không có dịp chiến thắng.
Cửu Cân đáp:
- Không! Núi xanh đâu đâu cũng là nơi chôn vùi xương cốt của người trung liệt. Ta hoặc là Thiết Mộc Chân, ngày hôm nay phải có một người ngã xuống tại Dã Hồ Lãnh này!
Cửu Cân đưa ngang thanh kiếm, quì xuống đất khấn vái:
- Hỡi anh linh của Thái Tổ hãy phù hộ tôi! - Dứt lời, ông ta nhảy lên lưng ngựa chạy xuống chiến trường ở dưới chân đồi. Hơn 100 kỵ mã của quân Kim cũng hối hả chạy theo. Cửu Cân và viên quân sư mở một con đường máu để tiến thẳng về phía Thiết Mộc Chân. Hơn 100 kỵ binh theo sau ông ta đều bị trúng tên ngã xuống ngựa. Thiết Mộc Chân quát to một tiếng, cùng binh sĩ tràn lên chận đánh Hoàn Nhan Cửu Cân. Khi hai đầu ngựa của họ tiếp cận nhau, Thiết Mộc Chân dùng ngọn giáo dài đâm trúng Hoàn Nhan Cửu Cân. Hoàn Nhan Cửu Cân phủ phục trên yên ngựa. Nhưng ông ta

không bỏ chạy luôn, mà vòng trở lại đánh nhau với Thiết Mộc Chân. Tuy nhiên, nhưng ông ta không còn đủ sức chiến đấu nữa, thanh gươm trong tay ông ta bị rơi xuống đất và người ông ta cũng lảo đảo rồi té xuống ngựa.
- Bớ nguyên soái! - Viên quân sư cất giọng bi phẫn quát to, rồi nhảy bổ đến bên cạnh Cửu Cân. Chỉ trong nháy mắt có đến mấy mươi kỵ binh Mông Cổ bao vây lấy ông ta.
Nạp Nha A nói lớn:
- Hãy ném thanh đao xuống đi, Thành Cát Tư Hãn của chúng tôi sẽ tha chết cho nhà ngươi!
Viên quân sư từ từ đứng dậy, xoay ngược mũi đao đâm mạnh vào bụng của mình và té khụy xuống đất!
Thiết Mộc Chân nhảy xuống ngựa, bước đến trước xác Cửu Cân và viên quân sư, bùi ngùi nói:
- Qua tinh thần của họ, ta hiểu được tại sao người Nữ Chân đã làm chủ Trung Nguyên suốt 100 năm qua - ông ngửa mặt lên nói tiếp - Nhưng, những dũng sĩ như vầy hiện không còn có mấy người, mà số đông chỉ là bọn hèn nhát như Hoàn Nhan Hồ Sa và Hồ Sa Hổ. Thời đại mà nước Kim oai hùng một cõi đã qua rồi. Vùng đất rộng tại Trung Nguyên này, chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành nơi để cho đội thiết kỵ của Mông Cổ tha hồ giong ruổi!
Giữa tiếng hoan hô thắng lợi vang rền, Thiết Mộc Chân đi đến địa điểm từng là nơi cắm lá soái kỳ của Cửu Cân, nhìn thấy xác chết của binh tướng hai bên chồng chất lên nhau mấy lớp. Ngọn soái kỳ của quân Kim đã rách nát mà Đóa Đãi đang cầm trong tay, được cắm lên con lừa gỗ .
Thành Cát Tư Hãn kêu lên:
- Đóa Đãi!
Đóa Đãi lảo đảo ngước đầu nhìn lên, đáp:
- Thưa Đại Hãn, tôi có thể làm binh sĩ cảm tử Bác Lỗ Quân Doanh nữa mà!
- Hãy khiêng anh ta đi chữa trị vết thương!
Thành Cát Tư Hãn đưa mắt nhìn quanh các tướng sĩ, mỉm cười nói:
- Trận đánh thật tuyệt! - Ông ta cao giọng hơn nói tiếp - Cái gã Đồ Đơn Dật Thừa tướng của nước Kim, chỉ biết tập trung một quân số đông hơn ta gấp mấy lần để quyết chiến với ta, nhưng hắn lại quên 45 vạn kỵ binh của hắn, không phải là chiến mã mà lại là những con lừa!
Các tướng sĩ tuy khôi giáp không còn nguyên vẹn, khi nghe qua lời nói trên đều phá lên cười. Tiếng cười của họ mỗi lúc một to, chấn động cả khu Dã Hồ Lãnh. Sau khi tiếng cười chấm dứt Thành Cát Tư Hãn đưa mắt nhìn quanh cảnh xác chết chồng chất trên chiến trường, hai mắt của ông lóng lánh ánh lệ. Ông từ từ quì xuống. Các tướng sĩ khác cũng đều quì theo.
Tại Dã Hồ Lãnh là một trận quyết chiến giữa quân Mông Cổ và triều đình nhà Kim. Triều đình nhà Kim đã học được bài học thất bại trong giai đoạn

đầu của cuộc chiến tranh là "chia mỏng quân đội để đóng giữ ở các cửa ải, các thành quách", bắt đầu áp dụng chiến lược "tập trung quân số" để đối phó với quân địch. Họ tập trung 45 vạn quân tinh nhuệ trên cả nước, dàn trận tại Dã Hồ Lãnh, với ý đồ dồn quân đội Mông Cổ vào con đường chết. Đây là một trận chiến có qui mô lớn nhất mà từ trước đến nay Thành Cát Tư Hãn chưa bao giờ gặp. Ông đã tiếp nhận kiến nghị của Mộc Hoa Lê, trước tiên dùng đội quân cảm tử để thọc sâu vào Trung quân của địch, rồi sau đó các cánh quân khác mới mở đường tấn công, tức tập trung 10 vạn quân để đánh thẳng vào một mục tiêu chủ yếu. Hơn nữa, chủ soái của Mông Cổ dù đứng trước mọi tình trạng nguy hiểm vẫn không hốt hoảng, vẫn bình tĩnh chỉ huy. Các tướng sĩ của Mông Cổ lại xem cái chết như không, dám xông lên tiêu diệt giặc. Do vậy, chủ lực của triều đình nhà Kim mới bị đánh bại. Riêng quân tiếp ứng của họ chưa đánh đã bỏ chạy trước. Cho nên xác chết của quân Kim đã nằm rải rác trên một diện tích rộng hằng trăm dặm. Trận quyết chiến này đã thể hiện tài năng chỉ huy siêu việt của Thành Cát Tư Hãn, cũng như tinh thần ngoan cường của kỵ binh Mông Cổ, tạo nên một sức tấn công không gì ngăn chặn được. Đúng như lời của một sử gia đã nói: Qua trận đánh này, binh lực súc tích cả trăm năm của triều đình nhà Kim đã bị đánh bại hoàn toàn, nên thế nước của họ ngày càng suy sụp. Chúng ta có thể nói không hề khoa trương rằng, trận đánh tại Dã Hồ Lãnh là một bước ngoặc đối với sự thất bại của triều đình nhà Kim và sự thắng lợi của quân Mông Cổ.

Trong Tử Cấm Thành của triều đình nhà Kim, hoàng đế Vĩnh Tế của nước Kim từ long sàng ngồi bật dậy, quay sang thái giám hỏi:
- Nhà ngươi nói gì?
Thái Giám tâu:
- Quan Tả gián Nghị phu Trương Hạnh Tín xin vào tâu tình hình quân sự khẩn cấp. Hoàng đế Vĩnh Tế khoác áo bước ra khỏi gian phòng ngủ ấm cúng, đi thẳng đến trung điện. Trương Hạnh Tín dập đầu lạy tâu:
- Hoàng thượng cát tường! - Hoàng đế Vĩnh Tế không quan tâm đến vấn đề lễ nghi, nói:
- Hãy nói mau tình hình ở Dã Hồ Lãnh ra sao?
Trương Hạnh Tín đáp:
- Đã bại trận rồi!
- Hả? - Hoàng đế Vĩnh Tế buông người ngồi đánh phịch xuống mặt ghế.
Trương Hạnh Tín tâu tiếp:
- Nguyên soái, Quân sư, Quan tiên phong và Giám Quân đều hiến thân cho nước rồi. Thi thể 40 vạn đại quân của nước Kim nằm la liệt khắp nơi tại Dã Hồ Lãnh.
Hoàng đế Vĩnh Tế ôm đầu thở dài. Nhưng, bỗng nhà vua đứng phắt dậy,

đấm mạnh xuống mặt bàn để khai trà, nói:
- Đó gọi là tập hợp binh sĩ lại để trở thành một lực lượng mạnh đấy ư? Tất cả đều là chủ trương của lão già ngốc nghếch Đồ Thiện Dật cả. Hắn đã làm tiêu tán sức mạnh của ta rồi!
Trương Hạnh Tính tâu:
- Tâu hoàng thượng, kế hoạch đó không phải sai, nhưng sai ở chỗ sử dụng người.
- Cái gì?
Hoàng Nhan Hồ Sa, người chịu trách nhiệm dẫn 15 vạn quân tiếp viện đã bỏ chạy trong khi quân đội hai bên đang đánh nhau sống chết tại Dã Hồ Lãnh và khi ông ta chạy tới đồng bằng Hội Hà Xuyên thì bị người Mông Cổ đuổi kịp. Ông ta một mình một ngựa bỏ chạy thoát thân, để 15 vạn quân cho người Mông Cỏ tha hồ tàn sát!
- Bây giờ ông ta ở đâu vẫn chưa biết rõ!
- Hứ! Lại một người ở đâu chưa biết rõ! Hồ Sa Hổ sau khi bỏ Tây Kinh thì ở đâu chưa rõ, nay đến Hoàng Nhan Hồ Sa bỏ rơi quân đội của mình cũng ở đâu không rõ!
- Tâu, Hồ Sa Hổ đã trở về tới Trung Đô rồi!
Hoàng đế Vĩnh Tế đứng dậy, nói:
- Hừm! ông ta còn mặt mũi nào trở về gặp trẫm?
Hồ Sa Hổ quì trước bệ rồng trong kim điện, cất giọng sợ sệt nói:
- Tội thần là lưu thủ Tây Kinh Hồ Sa Hổ xin khấu kiến hoàng thượng.
Hoàng đế Vĩnh Tế ngồi trên ngai vàng quát to:
- Ngươi! Ngươi để mất đất, tổn thất quân đội, tội thật khó tha, vậy tại sao ngươi không đập đầu, treo cổ, tự cắt họng mà chết đi, còn trở về đây làm gì?
Hồ Sa Hổ ràn rụa nước mắt, nói:
- Tâu hoàng thượng, thần cũng từng nghĩ tới cái chết, vì năm nay thần đã gần 60 rồi, còn tiếc rẻ cái gì nữa, nhưng do thần còn nghĩ tới hoàng thượng, còn nghĩ tới giang san của Đại Kim đó thôi!
Hoàng đế Vĩnh Tế có vẻ xúc động, hỏi:
- Thế ư?
Trương Hạnh Tín bước ra khỏi đám đông, nói:
- Tâu hoàng thượng xin chớ nghe lời nói bậy của hắn. Hồ Sa Hổ đã xuất sư tại Sơn Tây một cách vô kỷ luật, chưa đánh nhau đã vội rút lui rõ ràng là kẻ tham sống sợ chết, tội không thể dung tha!
Hoàng đế Vĩnh Tế hỏi:
- Này Hồ Sa Hổ, nhà ngươi còn có lời gì để nói nữa không?
Hồ Sa Hổ đáp:
- Tâu hoàng thượng, người chỉ huy đại quân là Hoàng Nhan Hồ Sa và Độc Cát Thiên Gia Nô đều có lỗi trong việc phòng chống giặc, lần lượt để mất Ô

Sa Bảo, Xương Châu, Đàn Châu, Phủ Châu, Vân Nội, Trần Thắng và thành Bạch Đăng, khiến Tây Kinh nơi thần đóng giữ trở thành một hòn đảo cô độc. Thiết Mộc Chân dùng 10 vạn quân để bao vây bảy nghìn quân của ta, lực lượng chênh lệch quá xa. Thần thì muốn bảo tồn thực lực để tiếp tục chống quân Mông Cổ, nên mới phá trùng vây một cách thành công, để thoát ra ngoài. Vậy xin hoàng thượng minh xét.
Hoàng đế Vĩnh Tế có vẻ ngạc nhiên, hỏi:
- Có thật như thế sao?
Đồ Thiện Dật bước ra khỏi hàng, tâu:
- Thần là Đồ Thiện Dật xin khải tấu hoàng thượng. Hồ Sa Hổ là người sợ giặc như sợ cọp, trong khi đó lại có hành động tàn bạo đối với bá tánh như là loài lang sói. Bại quân của ông ta kéo tới đâu thì cướp bóc tới đó, ngay đến phủ khố ở các địa phương cũng không tha, ngang nhiên cướp lấy đồ vật của các phủ ở địa phương, lại dùng trượng đánh chết huyện lệnh, hãm hại lương dân một cách oan uổng, tội trạng của ông ta là đáng chém!
Hồ Sa Hổ lên tiếng cãi lại:
- Tâu hoàng thượng, 7000 quân của thần chỉ huy từng vào sinh ra tử lo việc cần vương không ngại đi xa nghìn dặm. Riêng việc cướp bóc lương thực, cướp bóc ngựa, là có thật, nhưng đó là việc bắt buộc để giải quyết nhu cầu khẩn cấp trước mắt. Nếu hành động như vậy cũng buộc vào tội chém, thì thử hỏi chủ trương sai lệch của Thừa tướng Đơn Đồ ở Dã Hồ Lãnh, làm tiêu tan hơn 40 vạn tinh binh thì nên buộc vào tội gì?
Đồ Thiện Dật vì quá giận nên nghẹn lời, chỉ nói được một tiếng:
- Ông!...
Trương Hạnh Tín nói:
- Tâu hoàng thượng, trận chiến bại tại Dã Hồ Lãnh là do lỗi ở Hoàn Nhan Hồ Sa, không có tương quan gì đến Thừa tướng cả, còn việc giết Hồ Sa Hổ là để cho sau này không còn xuất hiện bọn người hèn nhát bỏ chạy khi lâm trận là hoàn toàn cần thiết!
Hồ Sa Hổ lại cãi:
- Tâu hoàng thượng, việc sống chết của thần là do hoàng thượng, nhưng việc bảo vệ giang sơn Đại Kim này không thể chỉ dựa vào những người chỉ biết nói suông như Gián nghi Đại phu Trương Hạnh Tín!
Hoàn Nhan Thường Huy bước ra khỏi hàng, nói:
- Tâu hoàng thượng...
Hoàng đế Vĩnh Tế khoát tay, tỏ vẻ bực mình, nói:
- Không cần phải tranh luận nữa. Trận đánh Dã Hồ Lãnh gần như toàn quân bị tiêu diệt, lực lượng tinh nhuệ được xây dựng hằng trăm năm qua của Đại Kim đã bị hủy đi trong một ngày. Hiện nay thiết kỵ của Mông Cổ đã túa ra chiếm thành chiếm đất. Các địa phương nằm phía sau dãy núi không còn

mấy nơi thuộc về ta. Trong khi đó, Tây Hạ lại phản bội minh ước, thừa gió bẻ măng, làm cho biên cương thuộc tuyến phía tây đang hết sức căng thẳng. Trong khi đất nước hữu sự tất nhiên phải cần đến rất nhiều nhân tài, vậy dù tội của Hồ Sa Hổ đáng chém, nhưng xét riêng trường hợp của ông ta cũng có chỗ đáng thương, vậy nên giữ ông ta lại để cho ông ta lập công chuộc tội!
Hồ Sa Hổ dập đầu mạnh xuống đất, nói:
- Thần xin đa tạ cái ơn không chém của hoàng thượng!
Đồ Thiện Dật và một số người khác đồng thanh nói:
- Tâu hoàng thượng! . . .
Hoàng đế Vĩnh Tế khoát tay, nói:
- Thôi, chuyện này đừng bàn cãi thêm nữa. Giết một bại tướng là chuyện rất dễ, nhưng bây giờ điều trẫm cần là phải bàn ngay kế hoạch đẩy lui quân địch!
Tất cả mọi người đều trở về vị trí.
Hoàng Đế Vĩnh Tế hỏi:
- Thế nào? Các khanh hãy nói đi chứ!
Hoàn Nhan Thường Huy nói:
- Tâu hoàng thượng, thần cho rằng việc bảo vệ Kinh sư là nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt, vậy nên phái ngay quân đội đến bố phòng tại các tuyến Hoài Lai, Cư Dung Quan.
Hoàng đế Vĩnh Tế đáp:
- Ờ! Trẫm chuẩn tấu! Này Tả Thừa tướng Hoàn Nhan Cương, Hồ Thiếu Hổ, Truật Hổ Cao Kỳ...
Ba người được gọi tên cùng bước ra nói:
- Thần có mặt!
Hoàng Đế Vĩnh Tế xuống lệnh:
- Ta ra lệnh cho Hoàn Nhan Cương giữ chức vụ Tả phó nguyên soái còn Truật Hổ Cao Kỳ giữ chức vụ Đốc soái, có trách nhiệm chỉ huy quân Khiết Đan lo việc bố phòng theo tuyến Hoài Lai ; còn Hồ Sa Hổ giữ chức vụ Hữu phó nguyên soái lo việc phòng thủ Cư Dung Quan.
Ba người đồng thanh đáp:
- Xin tuân chỉ! - Dứt lời, họ cùng lui trở về vị trí.
Đồ Thiện Dật bước ra khỏi hàng, nói:
- Tâu hoàng thượng, việc phòng thủ ở tuyến phía Tây là việc quan trọng, còn Liêu Đông vẫn là đất dấy nghiệp của Đại Kim, vậy xin hoàng thượng nhanh chóng đặt hành tỉnh và phái đại thần đến đó tăng cường việc phòng vệ, để lấy nơi đó làm nơi sách ứng cho Trung Đô.
Hoàng đế Vĩnh Tế lơ đễnh hỏi:
- Thiết Mộc Chân đã tấn công vào Hội Ninh Phủ của Thượng Kinh rồi hả?
Đồ Thiện Dật đáp:

- Tâu hoàng thượng chưa!
Hoàng đế Vĩnh Tế nói:
- Ta tưởng đâu Thừa tướng Đồ Thiện lại muốn dàn binh quyết chiến với Thiết Mộc Chân tại bên ngoài thành Thượng Kinh đó chớ!
- Dứt lời, nhà vua giũ tay áo bỏ đi.
Đồ Thiện Dật đứng một chỗ như bị trời trồng. Một viên thái giám đến nhắc nhở:
- Thưa Thừa tướng, hãy trở về phủ nghỉ ngơi.
Đến chừng đó, Đồ Thiện Dật mới bừng tỉnh trở lại, nói:
- Không, ta phải đi tìm Hoàn Nhan Cương.
Đồ Thiện Dật đã đuổi theo kịp Hoàn Nhan Cương trên hành lang của triều đình, nói:
- Này, Hoàn Nhan Cương, việc ông đi đến Hoài Lai là việc rất quan trọng, trong khi đó người cầm quân ở sau lưng ông là Hồ Sa Hổ lại không đáng tin cậy, riêng người đồng hành với ông là Truật Hổ Cao Kỳ lại chỉ huy quân đội Khiết Đan, tuy bề ngoài họ phục tùng nước Đại Kim ta, nhưng kỳ thật thì họ cũng không thật lòng gắn bó, vậy chi bằng ông giao luôn trách nhiệm chỉ huy quân đội cho Truật Hổ Cao Kỳ chỉ huy luôn, không cần thiết phải đích thân ông ra mặt trận, Truật Hổ Cao Kỳ có thể là người quyết tâm chống giặc, không để có sai sót về mặt quân cơ.
Hoàn Nhan Cương với một thái độ của người sẵn sàng hy sinh vì đại nghĩa, nói:
- Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Thánh thượng đã xuống lịnh rõ ràng, giao nhiệm vụ Đốc quân cho tại hạ, vậy tại hạ làm sao có thể trốn tránh trách nhiệm, không sẵn sàng xông pha trước binh sĩ cho được! Vậy, Thừa tướng khỏi cần phải nghĩ ngợi nhiều! - Nói dứt lời ông ta sải bước bỏ đi.
Đồ Thiện Dật lắc đầu thở dài, đưa đôi chân nặng nề lủi thủi bước đi một mình.

Một ngôi thành ở phương Bắc bị quân Mông Cổ đánh chiếm, mấy trăm cư dân bị đuổi ra khỏi thành. Thành Cát Tư Hãn ngồi trên một cỗ xe có dựng lều Mông Cổ nhưng không có vách bao quanh. Ông đưa mắt nhìn số tù binh đang kinh hoàng thất sắc kéo nhau bước đi dưới sự giám sát của quân Mông Cổ. Ông tỏ ra vui vẻ khác thường. Bốn đứa con trai của ông đang đứng thành một hàng ở phía sau lưng.
Gia Luật A Hải bước vào báo cáo:
- Thưa Đại Hãn, chúng tôi đã dẫn Minh An tới.
Thành Cát Tư Hãn đứng dậy nói:
- Phải nói mời tới mới đúng!
Nói dứt lời, ông quay người lại nhìn ra phía ngoài, thấy Trấn Hải và Gia

Luật Bất Hoa đang cùng Minh An xuống ngựa đi về phía Thành Cát Tư Hãn.
Thành Cát Tư Hãn bước ra khỏi trướng, Minh An liền quì lạy, nói:
- Thần tham kiến Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn cười đáp:
- Mau đứng dậy, tôi đã nhốt con chim báo hỉ Bách Linh Điểu vào lồng rồi. Xin lỗi hả hả...
Minh An đứng lên. Thành Cát Tư Hãn nói:
- Đến đây, nhà ngươi đến đây để xem ta xử trí số dân gian ác này ra sao!
Mọi người đều bước vào đại trướng.
Minh An hỏi:
- Những người này trông giống như bá tánh ở trong thành thì phải?
Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Không sai! Nhưng sau khi quân Kim bỏ chạy, họ đã dùng cuốc xuổng, bồ cào, để chống trả quân Mông Cổ. Như vậy, họ đã trở thành quân nhân rồi!
Kỵ binh của Nạp Nha A đã áp giải số người nói trên đến cách đại trướng chừng mười bước thì dừng lại, bao vây chặt chẽ.
Nạp Nha A thúc ngựa đến trước mặt đám đông, nói to:
- Nghe đây! Ai là người thợ mộc, thợ rèn, thợ gốm, thợ làm hỏa lò, bợ bạc, thợ làm đồ sứ, thợ đan, thợ đóng thùng, tóm lại, ai biết nghề thủ công thì đứng sang qua phía bên này!
Những người dân nói trên tỏ ra do dự chưa vội quyết định. Nạp Nha A lập lại câu nói của mình một lần nữa, Minh An hỏi Gia Luật A Hải:
- Này A Hải huynh, làm như thế có nghĩa là gì?
Gia Luật A Hải hạ thấp giọng nói:
- Những người thợ này sẽ được đưa về vùng đồng cỏ Mông Cổ, còn lại thì giết tất cả!
Minh An đi thẳng đến giữa đám đông, kéo một người có dáng dấp thư sinh trẻ tuổi, đẩy anh ta sang bên phía những người thợ.
Thành Cát Tư Hãn quay sang Trục Xích nói:
- Hãy gọi người được tướng quân Minh An kéo ra tới đây cho ta hỏi.
Trục Xích bước đến tóm lấy người thư sinh, đẩy anh ta đến trước mặt Thành Cát Tư Hãn. Người thư sinh sợ hãi đến run lẩy bẩy.
Thành Cát Tư Hãn tươi cười hỏi:
- Anh biết ngành thủ công gì?
Người thư sinh ấp úng không thể trả lời được.
Thành Cát Tư Hãn quay lại hỏi Minh An:
- Này, tướng quân Minh An, ông kéo người này ra khỏi đám đông chắc là anh ta cũng biết một nghề gì đó chăng?
Minh An đáp:
- Anh ta biết dùng búa để chẻ củi, tất nhiên là thợ mộc rồi!

Người thư sinh vội vàng đáp:
- Phải! Phải! Tôi biết dùng búa chẻ củi!
Thành Cát Tư Hãn có vẻ rất bất ngờ, sững sờ một lúc rồi mới phá lên cười to, nói:
- Tốt, tốt, tốt! Hãy dẫn anh ta đi, đây là một người thợ mộc giỏi!
Binh sĩ dẫn người thư sinh đi, trong khi Thành Cát Tư Hãn vẫn tiếp tục cười.
Thành Cát Tư Hãn quay sang hỏi bốn đứa con trai và các tướng lãnh vây quanh:
- Các ngươi hãy nói xem thử, trong đời sống chuyện gì kể là lạc thú nhất?
Đám đông không ai trả lời. Thành Cát Tư Hãn lại hỏi:
- Này Trấn Hải, ông nói nghe thử?
Trấn Hải đáp:
- Tôi trước đây là người đi buôn, từng đi khắp mọi nơi thưởng thức tất cả cảnh đẹp trong thiên hạ. Khi gặp cảnh đẹp thì tôi lưu luyến quên trở về, âu đó cũng là một sự lạc thú lớn nhất trong đời.
Thành Cát Tư Hãn lại hỏi:
- Này Truật Xích, con nói nghe thử?
- Nhi thần cho rằng khi cỏ xuân bắt đầu tươi tốt, cũng như khi khí hậu mùa thu mát mẻ, mang chim ưng và chó săn đi theo, phóng ngựa thỏa tình săn bắn, khi trở về trên lưng ngựa đầy ắp những con mồi, đó là lạc thú lớn nhất trong đời sống!
Thành Cát Tư Hãn khoát tay, lắc đầu.
Minh An hỏi:
- Thế còn ý kiến của Đại Hãn thì sao?
Thành Cát Tư Hãn đứng lên cười to một cách hào phóng, nói:
- Lạc thú trong cuộc đời không gì hơn giành được chiến thắng đối với kẻ thù từng áp bức ta, từng hiếp đáp ta, từng khinh miệt ta, từng làm nhục ta và lại là một kẻ thù mạnh hơn ta rất nhiều, để rồi sau đó cướp lấy vợ con của chúng, gom lấy tài sản của chúng, nhìn chúng dùng nước mắt rửa mặt, đó mới là lạc thú lớn nhất của anh hùng vùng thảo nguyên!
Truật Xích và Sát Hợp Đài đồng thanh nói:
- Khả Hãn quả là người cao kiến!
Minh An mỉm cười.
Bên ngoài đại trướng số tù binh đã chia thành hai tốp đứng riêng.
Nạp Nha A lại hỏi:
- Còn có ai biết nghề thủ công nữa không?
Trên bãi đất trống không khí im lặng như cõi chết. Một đội kỵ binh áp giải những người thợ rời đi. Nạp Nha A đưa tay lên một lượt, tức thì bốn hàng kỵ binh chia số tù binh nói trên ra làm hai toán, rồi quay mặt về phía số tù binh còn lại đứng thẳng hàng và bắt đầu cầm cung lắp tên.

Minh An bỗng la lớn:
- Hãy chờ một tí!
Đôi mày của Thành Cát Tư Hãn cau lại, hỏi:
- Tướng quân Minh An, ông còn có lời gì để nói nữa chăng?
Minh An đáp:
- Tôi muốn nói cách suy nghĩ của tôi về một chuyện lạc thú lớn nhất trong đời.
Thành Cát Tư Hãn lấy làm lạ, nói:
- Được ông hãy nói đi!
Minh An nói:
- Người Hán có một câu danh ngôn: "Chim khôn lựa nhành mà đậu, một bề tôi tốt lựa chúa mà thờ". Cho nên tôi cho rằng, nếu có thể góp công góp sức với một nhà vua anh minh hiền đức, được trời ban cho sức mạnh để đánh bại kẻ thù, nhưng lại biết khoan dung đối với những người đã hạ vũ khí, thì đó chính là một lạc thú lớn nhất trong đời sống!
Thành Cát Tư Hãn hết sức ngạc nhiên, nói:
- Cái ý của ông là bảo tôi không nên giết những kẻ thù này ư?
Minh An đáp:
- Họ chỉ là bá tánh bị kẻ thù của ông áp bức!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Nhưng họ đã giết binh sĩ của tôi; giết rất nhiều người!
Minh An nói:
- Nhưng nếu ông giết họ thì sẽ có rất nhiều bá tánh ở nước Kim này cầm gậy gộc cuốc thuổng đứng lên giết người của ông càng nhiều hơn!
- Nếu thế thì tôi sẽ tiếp tục giết họ nữa, cho tới khi nào họ không dám chống lại với tôi mới thôi.
- Dân số nước Kim có bao nhiêu ông biết không? Họ lấy tính mệnh của hai chục người để đổi lấy tính mệnh của một người Mông Cổ, thì ông cũng đủ mất nước và diệt chủng rồi!
Thành Cát Tư Hãn sững sờ, có ý không tin, hỏi:
- Nếu thế... Theo ông thì phải làm sao?
Minh An đáp:
- Thưa Đại Hãn, ngài nên biết số bá tánh này đại đa số là người Hán và người Khiết Đan. Họ hoàn toàn không muốn tiếp tay với người Nữ Chân, chẳng qua họ chưa hiểu được người Mông Cổ, chưa hiểu được Đại Hãn đến đây sẽ mang đến cho họ cái gì, cho nên họ mới làm liều như thế. Nếu Đại Hãn khoan dung họ, thì tin tức này sẽ một truyền mười, mười truyền trăm và có thể Đại Hãn sẽ thấy bá tánh ở nước Kim tự động đứng lên hưởng ứng cuộc chinh chiến của Đại Hãn, chống lại quân Kim!
Gia Luật A Hải nói:

- Thưa Đại Hãn, lời nói của Minh An thật hết sức chí lý, xin Đại Hãn suy nghĩ cho kỹ.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt nói:
- Không phải suy nghĩ cho kỹ mà là quyết đoán ngay tức khắc.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Hai người họ đều là người Khiết Đan, vậy ta muốn nghe ý kiến của nhà ngươi là một người Mông Cổ.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt đáp:
- Tôi nghĩ ý kiến của họ là đúng.
Mộc Hoa Lê cũng nói:
- Thưa Đại Hãn, theo tôi nghĩ khoan dung cho những người dân thường đáng chết này là một thượng sách.
Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn trợn lên, nói:
- Chả lẽ mạng lệnh của ta đã ban ra, lại có thể tùy tiện thu hồi hay sao? Này Oa Khoát Đài, theo con suy nghĩ thế nào?
Oa Khoát Đài đáp:
- Thưa phụ Hãn, thầy Tháp Tháp Thống A trong khi lên lớp dạy chúng con, từng nói: "Việc sẵn sàng nghe theo lời can gián, chính là một thái độ anh minh của đế vương".
Thành Cát Tư Hãn bỗng phá lên cười to, ông cười đến đổi những người chung quanh không hiểu nổi ông muốn cười cái gì. Sau khi ngưng tiếng cười, Thành Cát Tư Hãn thở dài, nói:
- Ta rất sung sướng là trong những đứa con trai của ta, cũng như trong các tướng lãnh của ta lại có người hiểu biết cao siêu và sáng suốt như vậy - ông quay sang các tướng lãnh nói tiếp - Trong số các người, chả lẽ không có ai muốn uốn nắn những việc làm không đúng của ta? Ta nghĩ chắc chắn là có, nhưng do các người không dám nói ra đó thôi. Sau khi ta trở thành Thành Cát Tư Hãn, thì mọi người không còn mạnh dạn bày tỏ ý kiến của mình đối với ta. Nó hoàn toàn khác hơn lúc chúng ta còn cùng uống nước bùn ở hồ Ban Chu Nê, có vấn đề gì cứ nói thẳng với nhau. Điều đó làm cho ta rất giận!
Thành Cát Tư Hãn quay sang Thất Cát Hốt Thốc Hốt, nói:
- Này Hồ Thừa tướng, hãy ra bảo Nạp Nha A phóng thích hết tất cả bá tánh đó - Nói dứt lời, ông khoát tay rồi nói thẳng với các tướng với một thái độ không hề khách sáo - Các ngươi hãy đi ra ngoài cho ta, ta không muốn nhìn thấy nét mặt khô cứng của các ngươi nữa!
Đám đông tiu nghỉu bước ra khỏi trướng.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Mốt (1)

Triều Đình Nhà Kim Dâng Gái Cầu Hòa, Quân Mông Cổ Lại Tấn Công Trung Đô

Sau khi rời khỏi ngôi thành nhỏ nói trên, Thành Cát Tư Hãn chỉ huy quân đội tiếp tục kéo về hướng Trung Đô của nước Kim. Trên đường hành quân Thành Cát Tư Hãn hỏi Minh An:
- Tiên sinh biết anh ta không?
Minh An không hiểu Thành Cát Tư Hãn muốn hỏi ai, nên hỏi lại:
- Đại Hãn muốn nói ai?
- Anh chàng biết dùng búa để chẻ củi đó!
Minh An đáp:
- Dạ, không biết!
- Thế tại sao tiên sinh muốn cứu anh ta?
- Vì tôi thấy anh ta là một thư sinh. Với cái tài của Đại Hãn, chắc là ngài không chỉ muốn báo thù cho tổ tiên, bắt hoàng đế nước Kim đóng lên con lừa gỗ rồi thôi chứ? Mai sau chắc chắn ngài sẽ trở thành một vị đế vương trong thiên hạ, như vậy, những người có tài trị quốc so với những người thợ khéo, nhưng người thợ giỏi quan trọng hơn nhiều. Mà những người có tài trị quốc đều xuất thân từ những người thư sinh trí thức cả.
Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chốc, hỏi:
- Này Minh An tiên sinh, ông có phải là người có tài trị quốc hay không?
- Tôi ư? Không, tôi mà đáng gì? Nhân tài ở Trung Nguyên đông lắm!
- Nhưng họ có bằng lòng góp sức góp tài với tôi không?
- Nếu Đại Hãn thực sự có thái độ tìm người hiền tài như tìm nước để uống trong cơn khát, thì tôi có thể tiến cử với Đại Hãn mấy người.
- Tiên sinh cứ nói.
- Người thứ nhất là người Khiết Đan, tên gọi Gia Luật Sở Tài; người thứ hai là người Hán tên gọi Quách Bảo Ngọc; còn người thứ ba là một nhân vật tu hành, truyền nhân của phái Toàn Chân thuộc Đạo giáo, tên gọi Khưu Xứ Cơ.
Thành Cát Tư Hãn quay lại hỏi hai anh em Gia Luật và Trấn Hải đi ở phía sau:
- Các ông có biết mấy người đó không?
Gia Luật A Hải đáp:
- Tôi có nghe đại danh của họ từ lâu.
Trấn Hải nói:
- Họ là những người tài cao tám đấu, học thức năm xe!
Thành Cát Tư Hãn có vẻ rất ao ước được những nhân tài này, nói:

- Được tôi nhất định phải giành cho được các vị cao nhân đó. Tôi phải giành tất cả họ!
Vào một đêm tối tại bên trong phủ Thừa tướng ở Trung Đô, Hoàn Nhan Thừa Huy và Đồ Thiện Dật đang cùng ngồi đánh cờ tướng.
Đồ Thiện Dật đi một con cờ của mình. Hoàn Nhan Thừa Huy khỏ nhẹ lên bàn cờ, nói:
- Này Thừa tướng, đưa nó cho tôi ăn phải không?
Đồ Thiện Dật giật mình, nói:
- Hả? À... à.... - Dứt lời ông ta lấy con cờ trở lại.
Hoàn Nhan Thừa Huy chụp lấy bàn tay của ông ta, nói:
- Ông bốc con cờ của tôi làm chi vậy? Chính là con cờ này mới phải! Tại sao ngay đến trắng đen mà ông cũng không phân biệt vậy?
Đồ Thiện Dật thở dài, đáp:
- Không phân biệt được trắng đen, không phân biệt được phải trái, có lẽ trời cao muốn phái ông ta đến để hủy diệt nước Đại Kim này chăng?
Hoàn Nhan Thừa Huy hỏi:
- Ngài nói ai?
- Hoàng thượng!
- Ôi! Nhắc đến chuyện đó thì tôi không còn lòng dạ nào đánh cờ nữa - ông ta xóa bàn cờ, nói tiếp - Tôi đi đây, ngài hãy ngồi một mình ở đó mà rầu! Hoàn Nhan Thừa Huy vừa định bước ra thì gia nhân từ ngoài đi vào báo:
- Bẩm Thừa tướng, Gián nghị Đại phu Trương Hạnh Tín xin vào ra mắt.
- Mời vào! - Đồ Thiện Dật ra lệnh cho gia nhân. Người này quay lưng đi ra ngoài. Ông và Hoàn Nhan Thừa Huy trao đổi nhau bằng ánh mắt.
Trương Hạnh Tín bước vào cửa, vòng tay nói:
- Bẩm Thừa tướng, Hoàn Nhan huynh, Hoài Lai đã mất rồi!
Hai người cả kinh, hỏi:
- Cái gì?
Đồ Thiện Dật buồn bã ngồi xuống. Hoàn Nhan Thừa Huy vội vàng hỏi:
- Thế còn Cư Dung Quan thì sao?
Trương Hạnh Tín đáp:
- Hồ Sa Hổ có vẻ rất quyết tâm cố thủ Cư Dung Quan, ra lệnh cho binh sĩ nấu sắt đúc cửa thành, đồng thời, cho rải chông sắt khắp cả một vùng rộng đến hai trăm dặm, chận đứng bước tiến của kỵ binh Mông Cổ. Ông ta rêu rao ải Cư Dung là "ải cửa sắt". Hoàng thượng xem qua bản tấu trình của Hồ Sa Hổ, tỏ ra rất hài lòng.
Đồ Thiện Dật gượng cười, nói:
- Tỏ ra hài lòng ư?
Trương Hạnh Tín hỏi:
- Thế nào?

Đồ Thiện Dật nói:
- Hắn ta nhốt mình trong một cái thùng sắt chỉ nhằm bảo vệ lấy thủ cấp của hắn, chứ hoàn toàn không có ý đánh nhau với giặc!
Hoàn Nhan Thừa Huy cả giận nói: - Cái gã Hồ Sa Hổ đúng là một thằng sợ chết! - Ông ta chụp lấy nghiên mực định đập mạnh xuống đất nhưng chợt nhớ ra nghiên mực này là của người ta chứ không phải của mình, nên lại dằn mạnh trở xuống.
Đoàn quân của Thành Cát Tư Hãn dựng lều Mông Cổ cái lớn cái nhỏ chung quanh thung lũng. Các binh sĩ nhóm thì chơi trò đấu vật, nhóm thì chơi trò kéo tay, nhóm thì ca hát, nhóm thì nhảy múa. Anh Râu Đen đang luyện tập sử dụng cánh tay trái. Thoát Hổ giúp anh ta luyện tập.
Nạp Nha A dẫn Đóa Đãi đi vào đại trướng của Thành Cát Tư Hãn.
Nạp Nha A lên tiếng bẩm:
- Thưa Đại Hãn, Đóa Đãi đã tới.
Đóa Đãi dập đầu, nói:
- Tham kiến Thành Cát Tư Hãn.
Thành Cát Tư Hãn gọi anh ta:
- Lại đây, hãy ngồi bên cạnh ta cùng uống trà sữa.
Đóa Đãi quì hai đầu gối đi lần đến trước Thành Cát Tư Hãn, đưa hai tay ra nhận chén trà sữa do người khác trao cho, rồi đưa lên cao để ngỏ ý đa tạ.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Thương thế đã khỏi hẳn chưa?
Đóa Đãi đưa một cánh tay ra nói:
- Đã mạnh khỏe như con bò mộng rồi!
- Tốt! - Thành Cát Tư Hãn hỏi tiếp - Nhà ngươi có biết từ đây đi đến Trung Đô, ngoài con đường phải đi ngang Cư Dung Quan, còn có con đường nào khác không?
- Thưa có, tôi từng ở chăn cừu cho chủ tại khu vực này, được biết có một con đường mòn trong núi, có thể đi vòng để tránh Cư Dung quan.
Thành Cát Tư Hãn sốt ruột hỏi:
- Con đường đó đi tới đâu?
- Tới Nam Khẩu.
- Ngựa có thể đi được chăng?
- Những nơi hẹp nhất có thể đi qua từng con ngựa một.
Thành Cát Tư Hãn lẳng lặng suy nghĩ một lúc lâu, bỗng hỏi:
- Nếu đi ban đêm nhà ngươi có nhớ đường không?
- Tôi nghĩ là nhớ.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tốt! Ngươi ở lại đây, còn Nạp Nha A hãy đi gọi Mộc Hoa Lê tới!
Nạp Nha A bước ra khỏi đại trướng. Thành Cát Tư Hãn vui vẻ nói:

- Này Đóa Đãi, ngươi đã lập công to như vậy, nên tội chết của ngươi đã được xóa bỏ. Từ đây về sau, ngươi luôn ở bên cạnh ta nhé!
Đóa Đãi dập đầu đáp:
- Đa tạ ơn cứu mạng lần thứ hai của Đại Hãn!
Mộc Hoa Lê từ ngoài bước vào đại trướng, lên tiếng chào:
- Thưa Đại Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này Mộc Hoa Lê, ngươi và Tứ Kiệt lưu lại đây để giằng co với quân địch - Ông ta cười nói tiếp - Hồ Sa Hổ đã đúc cửa thành bằng sắt chắc là ông ta không còn nghĩ tới việc tấn công ngươi đâu. Tất cả lều trướng các ngươi đừng gỡ bỏ, tất cả lò nấu các ngươi đừng tắt lửa, để cho Hồ Sa Hổ tưởng đâu những cây chong sắt và tấm cửa sắt nơi quan ải này đã gây được khó khăn cho chúng ta. Hãy để cho ông ta đắc ý thêm ít ngày. Riêng ta sẽ chỉ huy một cánh quân đi vòng để đánh chiếm Tử Kinh Quan và Nam Khẩu trước, rồi sau đó sẽ từ hai mặt bao vây để săn con cọp Hồ Sa Hổ không mọc răng để ăn thịt người, mà chỉ mọc giò để bỏ chạy nầy?
Mộc Hoa Lê đáp:
- Thưa vâng!
Được sự che chở của màn trời đêm, đoàn quân Mông Cổ đi theo con đường núi bằng cách dẫn ngựa đi bộ.
Thành Cát Tư Hãn quay sang Minh An đi ở phía sau lưng hỏi:
- Này Minh An, Quách Bảo Ngọc mà tiên sinh nói đó là người gì?
Minh An đáp:
- Là người Hán.
- Ở đâu?
- Ở Phần Dương.
- Ông ta làm gì?
- Làm Quận công Phần Dương kiêm chức Mãnh An.
Thành Cát Tư Hãn tỏ ra sốt ruột, nói:
- Tại sao ông nói ít thế? Ông hãy nói tường tận cho tôi nghe nào?
Minh An lấy tay vỗ trán, cười đáp:
- Sao ngài nôn nóng quá vậy? Quách Bảo Ngọc mà tôi nói đó, là hậu duệ của Quách Tử Nghi, một danh tướng trong đời nhà Đường, văn thao võ lược đều tinh thông, tuy làm quan cho nước Kim, nhưng lúc nào cũng hy vọng sẽ có ngày thay đổi triều đại.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Còn cái ông Gia Luật?...
- Gia Luật Sở Tài phải không?
- Ờ! - Thành Cát Tư Hãn cười đáp.
Minh An nói nhanh như bắp rang:

- Gia Luật Sở Tài là hậu duệ quí tộc người Khiết Đan, cháu tám đời của Đông Đơn Vương thuộc nước Liêu. Cha ông làm quan tới chức Kim Chương Tông, Thượng Thư Tả Thừa. Đến năm 60 tuổi ông mới sinh được con trai tức là Gia Luật Sở Tài. Cha ông đã dùng điển cố trong Hán học "Sở tuy hữu tài, Tấn thực dụng chi" để đặt tên ông là: "Sở Tài" và lấy tự là "Tấn Khanh", có ngụ ý là sau nay ông sẽ được một quốc gia khác trọng dụng. Ngay từ lúc nhỏ Gia Luật Sở Tài đã đọc không biết bao nhiêu sách vở, thuộc làu kinh sử, lại hiểu cả thiên văn, địa lý, lịch pháp, toán học, Phật học, Lão Trang học, y học, chiêm bốc...
Bỗng nghe "ào" một tiếng, Thành Cát Tư Hãn quay đầu nhìn lại không còn thấy Minh An đâu nữa, mà chỉ nghe phía dưới sườn núi có tiếng rên rỉ. Nạp Nha A nhìn xuống dưới, gọi to:
- Bớ Minh An tiên sinh!
Ở phía dưới có tiếng người đáp:
- Tôi ở đây này!
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Có bị thương không?
Phía dưới trả lời:
- Hai cánh tay và hai chân đều cử động được, chỉ riêng có bàn tọa là đau quá!
Dã Lặc Miệt lên tiếng trêu chọc:
- Bàn tọa có gì cũng không sao, chỉ cần giữ thủ cấp cho tốt là được!
Thành Cát Tư Hãn vừa nạt vừa ra lệnh:
- Người ta té như vậy mà nhà ngươi còn pha trò được sao? Mau, hãy xuống dưới kéo ông ấy lên! - Nói đến đây, Thành Cát Tư Hãn nói lớn xuống dưới - Bớ Minh An tiên sinh, ông đừng quá sợ hãi...

Qua sự chỉ huy đứng đắn của Thành Cát Tư Hãn, quân Mông Cổ lần lượt đánh chiếm được Hoài Lai và Cư Dung Quan, rồi tiến binh bao vây thủ đô của triều đình nhà Kim là thành Trung Đô.
Hoàn Nhan Cương sau khi chiến bại chạy trở về Trung Đô đã cùng Hồ Sa Hổ quì trước bệ rồng. Hoàng đế Vĩnh Tế đôi mắt trào lệ, nói:
- Quân Thát Đát đã tiến tới chân thành rồi, chả lẽ cơ nghiệp trăm năm do Thái Tổ xây dựng, sẽ phải tiêu tan trong tay của quả nhân hay sao?
Văn võ bá quan trong triều đều im lặng.
Hoàn Nhan Cương ngước đầu lên nói qua giọng bi phẫn:
- Tâu hoàng thượng, thần lãnh trọng trách của hoàng thượng, giữ nhiệm vụ chủ soái tại tuyến Hoài Lai. Nhưng đáng tiếc là không nghe lời Thừa tướng, nên bị hao binh tổn tướng lại phải bỏ thành mất đất. Cái tội của thần đã quá rõ ràng, xin hoàng thượng nghiêm khắc trừng trị!

Trương Hạnh Tín bước ra khỏi hàng, tâu:
- Tâu hoàng thượng, Hoàn Nhan Cương là một trung thần của nước Kim mà ai ai cũng biết, từng lập nhiều công lao hiển hách, vậy không thể chỉ dựa vào sự thành bại mà luận anh hùng được.
Vua Kim Vĩnh Tế khoát tay nói:
- Trẫm biết rồi. Hoàn Nhan Cương, khanh cũng đừng quá tự khiển trách. Đồ Thiện Dật cũng bước ra khỏi hàng tâu:
- Tâu hoàng thượng, trong khi đất nước đang xảy ra nguy biến, thì việc thưởng phạt lại càng phải nghiêm minh. Có công thì thưởng, có tội thì phạt, bằng không thì lấy gì để nâng cao sĩ khí, đẩy lui quân Thát Đát. Thần nghĩ rằng Hoàn Nhan Cương, nhất là Hồ Sa Hổ đều phải trừng trị!
Hoàn Nhan Thừa Huy và mấy đại thần khác cũng bước ra tâu:
- Lời nói của Thừa tướng hết sức đúng!
Hoàn Nhan Thừa Huy nói tiếp:
- Hoàn Nhan Cương có thể chỉ huy hai vạn Võ Vệ Quân ra thành đẩy lui quân địch, nếu thắng thì lấy công chuộc tội, nếu bại thì kết hợp cả hai tội lại làm một. Riêng Hồ Sa Hổ nếu lại chiến bại, thì tội đáng chém không còn dung tha nữa!
Hồ Sa Hổ dập đầu òa lên khóc, nói: - Tâu hoàng thượng, thần đã vì giang sơn nhà Kim đánh đông dẹp bắc, nay hai mái tóc đã bắt đầu điểm sương rồi, vậy xin hoàng thượng khai ân, cho phép thần cáo lão về quê để an hưởng tuổi già!
Vua Kim Vĩnh Tế cũng sụt sùi trước tiếng khóc bi thương của Hồ Sa Hổ, nói:
- Các khanh chớ nên tranh cãi nữa. Hoàn Nhan Cương sẽ làm theo kiến nghị của Hoàn Nhan Thừa Huy, đẩy lui quân địch để lấy công chuộc tội. Riêng Hồ Sa Hổ thì trẫm chuẩn y lời xin, cách chức đuổi về quê. Bãi trào!
Đồ Thiện Dật vội vàng tâu:
- Tâu hoàng thượng, việc phòng thủ Liêu Đông là việc rất cấp bách, vậy xin hoàng thượng mau phái đại thần thành lập hành tỉnh...
Hoàng đế Vĩnh Tế tức giận, nói:
- Đừng nói nữa! Hiện nay lòng dân trong thành hết sức hoang mang, nếu lại phái quan viên đi thành lập một hành tỉnh mới ở Liêu Đông, thì không phải càng làm cho lòng dân, làm cho sĩ khí hoang mang chao đảo thêm hay sao? - Nhà vua dừng lại một chút, nói tiếp - Có người tội càng nặng hơn Hoàng Nhan Cương và Hồ Sa Hổ nữa, nhưng trẫm vì lòng nhân ái mà không truy cứu đó thôi. Trẫm tin rằng ai đó phải tự biết tiến thoái! - Dứt lời, nhà vua giận dữ bỏ đi.
Hồ Sa Hổ đứng lên nói mỉa:
- Xem ra rồi sẽ có người không tìm được con đường rút lui như tôi!

- Dứt lời, ông ta cũng bỏ đi.
Đồ Thiện Dật cảm thấy choáng váng. Hoàn Nhan Thừa Huy vội vàng đỡ lấy ông, nói:
- Xin Thừa tướng hãy trở về phủ là hơn.
Đồ Thiện Dật cố thoát khỏi cánh tay của Thừa Huy, nói:
- Không! Tôi phải đi tiễn đưa Hoàn Nhan Cương.
Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Ôi! Sao ngài lại tự hành hạ mình như thế?
Đồ Thiệt Dật đáp:
- Tôi tuy không có tài như Khổng Minh, nhưng tôi phải có đức như Khổng Minh. Tôi là Thừa tướng của đương triều, vậy phải đem hết sức mình ra để đóng góp với triều đình cho tới chết mới thôi!
Hoàn Nhan Thừa Huy không còn cách nào khác hơn, chỉ nói:
- Thôi được, tôi cũng đành phải đi theo một con đường với ngài, dù chết cũng cam!
Trong thành Trung Đô, tiếng phèng la đánh từng hồi.
Một đội quân Kim đang đi tuần tiễu. Người đi đầu của toán quân Kim này cao giọng loan báo:
- Quân Thát Đát đang có mặt dưới chân thành, vậy mong bá tánh nghe cho rõ, nếu ai không có kim bài của hoàng đế, thì cấm không được ra vào cửa thành!
Trên tất cả đường đi và tất cả chợ búa đều vắng ngắt, nhà nhà đều cửa đóng then gài.
Bên trong cửa thành, Hoàn Nhan Cương tay cầm kim bài đứng trước đoàn quân do ông chịu trách nhiệm chỉ huy. Ông cởi áo để trần cánh tay trái, vừa đưa cao tấm kim bài lên vừa nói lớn:
- Thành còn thì ta còn, thành mất thì ta chết. Thà là chiến đấu tới chết chứ tuyệt đối không thối lui!
Ông dùng thanh đao vạch một đường trên trán. Các tướng sĩ đều quỳ xuống, cũng dùng thanh đao trong tay họ vạch một đường trên trán rồi hò hét lên như trời long đất lở:
- Thành còn thì ta còn, thành mất thì ta chết! Thà là chiến đấu cho tới chết, chứ tuyệt đối không bao giờ rút lui!
Bá tánh vây chung quanh xem đều rơi lệ.
Hoàn Nhan Cương quát:
- Lên ngựa!
Tất cả Võ Vệ Quân đều lên ngựa. Cửa thành mở to. Cứ bốn Võ Vệ Quân chia thành một đội, cùng tiến bước ra khỏi cửa thành.
Đứng trên đầu thành để theo dõi cuộc hành quân là Đồ Thiện Dật, Hoàn Nhan Thừa Huy, Trương Hạnh Tín và một số bá tánh có cả nam lẫn nữ. Tất

cả mọi người đều rửa mặt bằng nước mắt!
Tất cả Võ Vệ Quân, mỗi người đều cởi trần để lộ cánh tay trái, siết chặt thanh đao tiến về phía trước.
Bên ngoài thành Trung Đô, tại doanh trại của quân Mông Cổ, Giã Biệt nghe tin liền chạy ra xem, thấy dưới trận mưa tên, quân Kim vẫn im lặng tiến lên. Các tay cung nỏ của quân Mông Cổ thấy vậy đều sững sờ.
Tốc độ tiến lên của quân Kim càng nhanh, trên trán của mỗi người đều chảy máu, trông họ thật là rùng rợn. Quân Mông Cổ không khỏi hỗn loạn. Giã Biệt la to:
- Đừng có rối, hãy lên ngựa nghênh chiến!
Bên trong đại trướng của trung quân Mông Cổ, Thành Cát Tư Hãn đang chuyện trò với Quách Bảo Ngọc. Mộc Hoa Lê và Minh An cũng có mặt.
Giã Biệt khôi lệt giáp thủng, từ ngoài chạy đâm sầm vào nói:
- Thưa Đại Hãn, Hoàng Nhan Cương trông như một con bò điên, quyết tử chiến chứ không thối lui, vậy tại sao chưa tăng viện cho chúng tôi?
Thành Cát Tư Hãn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, hỏi:
- Ngươi đã rút lui rồi chưa?
Giã Biệt đáp:
- Đã rút lui rồi! Hoàn Nhan Cương trông chẳng khác gì một gã điên...
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Hãy ngồi xuống đây nghe những lời luận bàn sâu xa của Quách tiên sinh.
Giã Biệt hỏi:
- Thế còn Trung Đô . . .
- Nhà ngươi không cần để ý tới. Này Quách tiên sinh, ngài tiếp tục nói đi.
Quách Bảo Ngọc nói:
- Bây giờ nói về Trung Đô nhé. Lời tục thường bảo: con rết trăm chân dù chết vẫn còn nhúc nhích. Trung Đô tường cao hào sâu, vốn rất khó đánh chiếm, hơn nữa, bước đường cùng của một con thú dữ là hết sức nguy hiểm. Vậy hiện nay chưa phải là thời cơ để đánh chiếm Trung Đô .
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tôi chẳng qua để cho Giã Biệt xua quân thăm dò hư thực đó thôi, nhằm rung cây nhát khỉ, để dọa anh chàng đẹp trai kia chơi!
Quách Bảo Ngọc hỏi:
- Anh chàng đẹp trai là ai vậy?
Mọi người đều cười. Quách Bảo Ngọc bừng hiểu ra:
- Ồ! Tức đương kim hoàng đế đấy hả?
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Tiên sinh thấy tôi có thể đánh bại ông ta không?
Quách Bảo Ngọc đáp:
- Tất nhiên! Vì Đại Hãn chẳng những là người giỏi dụng binh, tướng sĩ dũng

cảm, muôn người một lòng, cho nên đánh đâu thắng đó. Hơn nữa, lại do nước Kim kể từ vua Hy Tông trở về sau, ông vua nào cũng u mê, việc hành chính hoàn toàn rối loạn, bọn quan lại tàn ác tham lam, bất chấp pháp luật, làm cho người Hán, người Khiết Đan ở Trung Nguyên, thậm chí người Nữ Chân đều oán ghét, ai ai cũng mong muốn thay đổi triều đại. Một khi mất nhân tâm là sẽ mất thiên hạ, đó là chuyện tất nhiên.
- Thế thì tôi có thể nhất thống Hoa Hạ không?
- Chỉ cần có một chính sách thích đáng.
- Nói thế nghĩa là sao?
Quách Bảo Ngọc nói:
- Thứ nhất, phải thu phục nhân tâm, được nhân tâm có nghĩa là được cả thiên hạ. Thứ hai, trước đánh chiếm tây nam, rồi mới liên minh với Tống để diệt Kim.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Trước đánh chiếm tây nam, rồi mới liên minh với Tống để diệt Kim ư?
Đúng vậy! Thế lực của quân Kim tại Trung Nguyên rất to, không thể xem thường, tinh thần dũng cảm của các phiên thuộc ở tây nam mình có thể lợi dụng được. Đại Hãn nên trước tiên đánh chiếm tây nam, rồi sau đó mới liên minh với Tống để diệt Kim, chừng đó việc chiếm Trung Nguyên cũng dễ như lấy đồ trong túi!
Thành Cát Tư Hãn phấn khởi đứng lên, nói:
- Đúng lắm! Nói rất đúng!
Quách Bảo Ngọc nói:
- Liêu Đông là đất dấy nghiệp của người Nữ Chân. Một khi Đại Hãn tiến đánh Trung Đô, thì Liêu Đông sẽ cử binh tiếp ứng, khiến Đại Hãn lâm vào thế lưỡng đầu thọ địch, vậy Đại Hãn nên phái người đi chiếm Liêu Đông trước!
- Ồ! Sự nhắc nhở của tiên sinh thật hết sức quan trọng. Này, Mộc Hoa Lê, ngươi hãy lập tức phát binh đánh chiếm Liêu Đông!
Dứt lời, ông quay lại Minh An nói tiếp - Này, Minh An tiên sinh, ông nói thật đúng, người trí thức (Đọc thư nhân) so với những người thợ càng có tác dụng quan trọng hơn! - Tiếp theo đó là một chuỗi cười rất vui.
Tại Hoa sảnh bên trong Tử Cấm Thành ở Trung Đô, vua Kim đang bày tiệc để mừng công.
Hoàng đế Vĩnh Tế, hết sức vui mừng nói với các triều thần:
- Này các ái khanh, tướng quân Hoàn Nhan Cương đã đẩy lui được người Thát Đát, bảo vệ được Trung Đô, từ ngày khai chiến tới nay, ông ấy là người anh hùng Nữ Chân đầu tiên đánh bại Thiết Mộc Chân. Nay trẫm mở tiệc để mừng công, vậy xin mọi người hãy uống cạn ly.
Văn võ quần thần đều nâng ly uống cạn. Một toán ca nữ vừa cất tiếng hát vui

tươi vừa múa những điệu múa dịu dàng.
Thừa tướng Đồ Thiện Dật ngồi đó mà trong lòng đang rối bời, không biết bao nhiêu tâm tư. Hoàn Nhan Thừa Huy lên tiếng hỏi Đồ Thiện Dật:
- Tại sao ngài không uống rượu?
Đồ Thiện Dật đáp:
- Mất nước tới nơi rồi, thế mà ông ấy còn tổ chức ca múa như những ngày thanh bình yên ổn!
Một thái giám hối hả bước tới gần vua Vĩnh Tế, kề miệng vào tai nhà vua nói nhỏ mấy câu. Vua Vĩnh Tế kinh hoàng thất sắc. Thái giám khoát tay ra hiệu ngưng múa hát.
Đồ Thiện Dật đứng phắc dậy, hỏi:
- Liêu Đông đã thất thủ rồi ư?
Vua Vĩnh Tế đưa tay bụm mắt. Đồ Thiện Dật ôm ngực cuối đầu và phun ra một bún máu tươi. Người ông lảo đảo sắp té, Hoàn Nhan Thừa Huy vội vàng bước tới đỡ lấy ông, gọi:
- Bớ Thừa tướng?
Đồ Thiện Dật nói qua giọng yếu ớt:
- Mau phái người...đánh chiếm trở lại... Liêu Đông! - Dứt lời thì ông ngất lịm.
Vua Vĩnh Tế ra lệnh:
- Mau! Mau phái người đi giảng hòa với Thiết Mộc Chân!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Mốt (2)

Tại đại doanh của quân Mông Cổ ở Bắc Khẩu, bên ngoài đại trướng nóc vàng từng hàng Khiếp Thiết Quân đứng nghiêm chỉnh đón khách. Đội nhạc cũng đang tấu lên những nhạc khúc để mừng khách.

Hoàn Nhan Thừa Huy được sự hướng dẫn của Nạp Nha A, dẫn hai vị phó tướng cùng bước vào đại trướng, Thành Cát Tư Hãn ngồi ngay ghế giữa, các tướng lãnh Mông Cổ chia nhau đứng hai bên. Hoàn Nhan Thừa Huy quỳ lạy, nói:
- Sứ thần Kim Quốc là Đô Nguyên Soái kiêm Bình Chương Chính Sự Hoàn Nhan Thừa Huy xin bái kiến Thành Cát Tư Hãn của nước Mông Cổ!

Thành Cát Tư Hãn vội vàng rời chỗ ngồi, đỡ Hoàn Nhan Thừa Huy, nói:
- Xin nguyên soái hãy đứng lên. Tôi biết ngài khác hơn bọn Hồ Sa Hổ, Truật Hổ Cao Kỳ, ngài là một kẻ thù đáng kính trọng hiếm có của nước Kim. Xin, mời ngồi.
- Đa tạ Khả Hãn! - Hoàn Nhan Thừa Huy ngồi xuống.
Thành Cát Tư Hãn đã trở về đến bên cạnh chiếc ghế của mình, nói:
- Vì việc giảng hòa tôi đã ba lần phái người tới Trung Đô, hôm nay được Hoàn Nhan Nguyên Soái đích thân đến đại trướng của tôi, vậy chắc là có tin vui chứ?
- Bá quan trong triều đình của chúng tôi đã bàn bạc và được thánh thượng định đoạt, nay muốn cùng nước đại Mông Cổ ký kết hòa ước, vĩnh viễn trở thành hai nước liên minh tốt đẹp với nhau!
Thành Cát Tư Hãn cười, nói:
- Đến nay thì các vị đã có lời phúc đáp. Người Nữ Chân các vị từ lâu sống ở Trung Nguyên đã quen ngồi kiệu, cho nên khi làm việc gì cũng không thể nhanh chóng dứt khoát như những người quen cưỡi ngựa chúng tôi! Hả hả...
- Vì vấn đề này có tương quan đến giang sơn xã tắc, nên tất nhiên phải cân nhắc kỹ lưỡng.
- Tôi hiểu. Chắc các vị có ý nghĩ là ba năm trước đây binh lực của các vị còn mạnh, nhưng tôi lại từ chối giảng hòa. Ba năm sau, binh lực của các vị đã suy yếu, còn binh lực của chúng tôi từ mười vạn đã tăng lên mấy chục vạn, thế mà chúng tôi lại chủ động giảng hòa, cho nên các vị nghi ngờ trong việc giảng hòa này có điều gian trá không đáng tin, phải không?
Hoàn Nhan Thừa Huy đáp:
- Mọi người đều có những ý kiến khác nhau, vậy xét về tình cũng nên tha thứ.
Thành Cát Tư Hãn tươi cười, ngồi trở xuống ghế, nói:
- Tôi xin tiết lộ một cơ mật này cho ngài biết, ấy là tôi đã mệt mỏi lắm rồi! - Nói dứt lời, Thành Cát Tư Hãn lại cười. Hoàn Nhan Thừa Huy vẫn ngồi một cách nghiêm túc.
Thành Cát Tư Hãn ngưng tiếng cười, nói:
- Người Nữ Chân vào làm chủ Trung Nguyên, từng tiêu diệt nước Liêu, đánh nước Tống, trong khi đó thì người Mông Cổ chúng tôi vẫn tiếp tục làm nghề chăn nuôi trên đồng cỏ, không hề gây trở ngại gì đến các vị. Thế mà vua Hy Tông của các vị đã vô cớ giết chết tổ tiên của chúng tôi, bắt ép chúng tôi phải thần phục, rồi lại theo định kỳ ba năm một lần, tiến hành việc "giảm đinh", tàn sát bá tánh người Mông Cổ của chúng tôi. Riêng Vệ vương Vĩnh Tế còn rêu rao là sẽ nhân lúc tôi đi nộp thuế, bắt tôi đóng đinh trên con lừa gỗ, những hành động đó chứng tỏ các vị hiếp đáp người ta thái quá, cho

nên tôi mới cử binh phục thù. Bây giờ hoàng đế nước Kim đã bằng lòng giảng hòa, rất tốt, vậy hãy nói điều kiện đi!
Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Thánh thượng xuống chiếu đưa Kỳ Quốc công chúa dâng cho Thành Cát Tư Hãn làm phi, học theo cái lệ trước kia của người Kim đưa Chiêu Quân ra biên tái để xây dựng mối tình hòa hiếu Tấn - Tần.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Đó là con gái của người đẹp trai phải không? Như vậy đúng là do trời cao đã sắp xếp!
Các tướng đều cười. Có người nói:
- Thế là có một hoàng hậu công chúa!
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Thế thì đối với những tướng lãnh đã khổ chiến trong ba năm của tôi quý quốc làm gì để xoa dịu lòng căm phẫn của họ, an ủi cho sự lao khổ nhọc nhằn của họ đây?
Hoàn Nhan Thừa Huy đáp:
- Tôi có mang theo năm trăm đồng nam, năm trăm đồng nữ để chúng lo việc hầu hạ các tướng sĩ, đồng thời, còn có ba nghìn chiến mã để bù đắp lại sự tổn thất của quý quân đội. Ngoài ra lại còn một trăm xe đủ thứ đồ vật gồm gấm vóc, lụa là, vàng bạc, để cung cấp cho nhu cầu của quân đội quí quốc trên đường trở về nước.
- Tốt lắm! - Thành Cát Tư Hãn đứng lên thân mật choàng vai Hoàn Nhan Thừa Huy nói tiếp - Chuyện công đã xong rồi, vậy bây giờ chúng ta hãy cùng thoải mái một tí!
Phía trên điểm trướng đài có đặt sẵn một chiếc bàn, trên mặt bàn cũng đã bày sẵn tiệc rượu. Thành Cát Tư Hãn cùng Hoàn Nhan Thừa Huy bước lên đó cùng đối ẩm.
Mộc Hoa Lê cưỡi ngựa chỉ huy cuộc duyệt binh ở phía dưới. Các tay kỵ sĩ đều cố ý phô trương thuật cưỡi ngựa của mình cho Hoàn Nhan Thừa Huy xem.
Thành Cát Tư Hãn tươi cười nói với Hoàn Nhan Thừa Huy:
- Này Đô Nguyên Soái, ngài thấy binh sĩ của tôi thế nào?
Hoàn Nhan Thừa Huy đáp:
- Kể là dũng cảm gan dạ nhưng...
- Nhưng thế nào?
- Nghe đâu trong số người đó có những người quen tính háo sát, thích lấy việc giết người làm trò vui, tôi không thích những tay đồ tể như vậy. Vũ lực có thể giết người, nhưng không thể phục người!
- Thế ư? Xin mời Đô Nguyên Soái hãy nhìn các vị đang cưỡi ngựa ở phía bên kia, đó là Minh An, Thạch Mạt Dã Tiên, Quách Bảo Ngọc, Gia Luật A

Hải, Gia Luật Bất Hoa, Lưu Bá Lâm, Sử Bỉnh Trực, Sử Thiên Nghê... Họ toàn là quan viên cũ của nước Kim cả. Chính họ vì ngưỡng mộ uy danh của tôi, nên mới tìm tới quy thuận!
Hoàn Nhan Thừa Huy cất tiếng cười to. Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Ngài cười chi thế?
Hoàn Nhan Thừa Huy đáp:
- Tôi vui mừng vì trong số người đó không có người Nữ Chân.
Thành Cát Tư Hãn không khỏi chưng hửng, nhưng cũng cất tiếng cười to và nói:
- Người Hán, người Khiết Đan vì không quên mối thù diệt tộc, không quên mối hận vong quốc, đó chính là cái họa nằm ngay trong ruột của quý quốc đấy?
Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Tôi chỉ mong Khả Hãn đừng đi vào vết xe đổ cũ!
Thành Cát Tư Hãn lại chưng hửng, nói:
- Đúng là người có lòng dũng cảm, là người có tài ăn nói! Tôi tiến quân vào Trung Nguyên lần này, chỉ nhằm để báo thù rửa hận, để nêu cao chính nghĩa, chứ không có ý định tiêu diệt quốc gia của ai khác, cho nên tôi mới chủ động đề xuất việc giảng hòa với quý quốc!
Hoàn Nhan Thừa Huy hỏi:
- Vậy Khả Hãn định bao giờ rút quân?
- Tôi vẫn còn chưa thấy mặt Kỳ Quốc công chúa kia mà!
- Tại hạ sẽ tức khắc trở về Trung Đô để đưa Kỳ Quốc công chúa đến Bắc Khẩu hoàn thành hôn lễ với Khả Hãn và sau đó đích thân tôi cũng sẽ tiễn Khả Hãn kéo quân ra khỏi Cư Dung Quan.
- Ồ! Tôi đâu dám làm nhọc Đô Nguyên Soái phải đích thân đưa tiễn chúng tôi!
Hoàn Nhan Thừa Huy với một thái độ không kiêu căng mà cũng không tự ti, đáp:
- Không! Hoàn Nhan Thừa Huy tôi nhận trách nhiệm nặng nề của hoàng thượng, nhất định sẽ tiễn đưa Khả Hãn sớm rời khỏi quan ải!
Thành Cát Tư Hãn đưa mắt nhìn Hoàn Nhan Thừa Huy, nói:
- Có phải ngài sợ chúng tôi không thi hành hòa ước chăng?
- Không dám! Lời nói của Khả Hãn nặng như chín đỉnh đồng, Hoàn Nhan Thừa Huy tôi chẳng qua thay mặt hoàng thượng để tỏ tình chủ nhân mà thôi!
- Thôi được! Tôi muốn nói rõ mọi việc trước, ấy là nếu quý quốc phản phúc vô thường, có ý chà đạp lên hòa ước, thì cá nhân tôi có thể nhẫn nhịn, nhưng thanh mã tấu của tôi thì không nhịn được đâu!
Nói dứt lời, ông tuốt mã tấu chặt đứt một góc bàn.
Sau mấy hôm, Hoàn Nhan Thừa Huy dùng ngựa đứng bên ngoài Cư Dung

Quan, trong khi quân đội Mông Cổ dẫn từng đoàn tù binh, những tay thợ giỏi, cũng như đánh từng cỗ xe chứa đầy chiến lợi phẩm lần lượt rút lui khỏi cửa ải này.
Mùa xuân năm 1214, Thành Cát Tư Hãn sau khi nhận xét kỹ thời thế, đã chủ động giảng hòa, mang Kỳ Quốc công chúa và bao nhiêu tù binh, tiền của rút lui trở về thảo nguyên để nghỉ ngơi chờ đợi thời cơ. Trong khi đó, thay vì nước Kim có thể chụp lấy cơ hội đó để chấn chỉnh mọi mặt, thì họ lại phát động những cuộc tranh giành quyền lực giữa nhau!

Quân đội Mông Cổ vừa rút lui thì Hồ Sa Hổ được vua Vĩnh Tế phục chức trở lại, đã lợi dụng quân đội nắm trong tay phát động một cuộc chính biến. Hắn bắt vua Vĩnh Tế là ngươi từng khoan dung cho hắn nhiều lần đem nhốt vào thiên lao.
Hồ Sa Hổ và đồng bọn đứng trước cửa thiên lao, trong khi binh sĩ dẫn vua Vĩnh Tế tóc tai bỏ xõa để đưa vào nhà ngục.
Vua Vĩnh Tế vừa khóc vừa nói:
- Hồ Sa Hổ ơi! Hồ tướng quân ơi! Trẫm đối xử với ngươi đâu có bạc! Đã mấy lần trẫm bác bỏ ý kiến của số đông không giết ngươi, thế mà ngươi lại lấy oán báo ân như thế này! Bớ Hồ tướng quân! Hãy thả trẫm ra, trẫm bằng lòng chia một nửa giang sơn này cho tướng quân. Xin tướng quân hãy mau thả trẫm ra!
Hồ Sa Hổ phun một bãi nước bọt vào mặt vua Vĩnh Tế, nói qua giọng hung hăng:
- Một nửa giang sơn của ông đã lọt vào tay của người Mông Cổ rồi, vậy không còn phần nào của ông đâu! Một người không có đức lại không có tài như ông, nếu không thoái vị thì thần dân của nước đại Kim này sẽ chết không có chỗ chôn thây! Nếu ông là người sáng suốt, thì chính ông phải tự đi tìm lấy cái chết. Ông làm như vậy mới xứng đáng là con cháu của A Cốt Đả! - Hồ Sa Hổ nói dứt lời, thì quay lưng bỏ đi.
Vua Vĩnh Tế la lớn:
- Bớ Hồ tướng quân!.. Hồ... Hồ... Hồ Sa Hổ nhà ngươi là một tên phản thần tặc tử, ta thật hối hận vì không nghe theo lời khuyên vàng ngọc của Đồ Thiện Dật! Đúng là ta đã nuôi ong tay áo, vậy chuyện ta làm thì ta tự chịu! Nhưng, Hồ Sa Hổ ngươi cũng sẽ không có được cái chết tốt đâu!
Hồ Sa Hổ ra hiệu cho bọn tả hữu, tức thì một tướng lãnh bước tới rút kiếm ra đâm thẳng vào ngực vua Vĩnh Tế. Vua Vĩnh Tế đứng bên trong song sắt, chỉ biết trừng đôi mắt ra nhìn, rồi ngồi bẹp xuống mặt đất, trông giống như ông ta đang cười!
Tại kim điện ở Trung Đô, văn võ quần thần đang đứng xếp hàng, phía sau họ là quân đội của Hồ Sa Hổ và đồng bọn, tên nào tên nấy sát khí đằng đằng,

quần thần mặt mày tái mét, có người run cầm cập.
Hồ Sa Hổ tay đè lên chuôi gươm, bước thẳng lên điện đường. Ông ta quắt mắt nhìn quần thần nói:
- Vệ vương Vĩnh Tế là kẻ vô đạo, khiến nước Đại Kim sắp sửa tiêu vong. Hồ Sa Hổ ta đứng ra cứu vãn tình thế, buộc hắn phải thoái vị. Nhưng, thiên hạ không thể một ngày không có vua, vậy ta bằng lòng thụ mệnh giữa tình thế hiểm nguy này, tạm đứng ra giữ chức Giám quốc Đô Nguyên Soái, nắm hết đại quyền quân quốc trong tay. - Nói dứt lời, ông ta bước thẳng lên ngai vàng ngồi xuống.
- Nhà ngươi hãy đứng lên! - Tiếng quát của Hoàn Nhan Cương vang rền như tiếng đại hồng chung, đôi mắt của ông trợn to như muốn tét khóe. Hồ Sa Hổ đứng lên theo bản năng. Hoàn Nhan Cương bước tới mấy bước, chỉ thẳng vào mặt Hồ Sa Hổ nói tiếp:
- Nước Đại Kim sắp mất chỉ vì các tướng soái chẳng ra chi. Hồ Sa Hổ ngươi đã mấy phen chiến bại, tội trạng của ngươi không kém hơn Vệ vương. Vệ vương thoái vị, nhà ngươi có tài có đức gì, còn mặt mũi nào dám tự xưng là Giám quốc?
Hồ Sa Hổ trấn tĩnh trở lại, nói:
- Thiên tử thiếu sáng suốt, làm cho tướng soái có tài cũng không thể thi triển được, dẫn tới hao binh tổn tướng, đó là cái lỗi của một mình Vệ vương!
- Ngươi chỉ nói bậy! - Hoàn Nhan Cương không hề nhường bước, nói tiếp - Nhà ngươi giữ chức Lưu thủ Tây Kinh, chưa đánh nhau với giặc đã vội bỏ chạy, đấy cũng là cái lỗi của Vệ vương hay sao? Tiếp đến, nhà ngươi giữ Cư Dung Quan lại để cho người Mông Cổ hạ được quan ải này, kéo thẳng vào Kinh đô. Chả lẽ đó cũng là cái lỗi của Vệ vương hay sao?
Một đồng bọn của Hồ Sa Hổ bước tới xô Hoàn Nhan Cương, nói:
- Này tên lão thất phu kia! Tự cổ chí kim không ai lại lấy một sai sót nhỏ để phủ nhận cái đức lớn. Giám quốc Hồ Sa Hổ trừ một hôn quân, công lớn trùm thiên hạ và sẽ lưu danh thiên cổ!
Hoàn Nhan Cương phun một bãi nước bọt, nói:
- Một tên thí quân soán ngôi, thì đó chỉ là một tên loạn thần tặc tử. Hồ Sa Hổ nhà ngươi chỉ có thể để tiếng thối muôn đời mà thôi!
Hai tên đồng bọn của Hồ Sa Hổ từ phía sau lưng rút kiếm đâm Hoàn Nhan Cương. Hoàn Nhan Cương té quị xuống đất. Bá quan văn võ thấy thế đều sợ hãi. Hồ Sa Hổ quát to:
- Tất cả đứng yên đừng lộn xộn! Ai dám đứng ra minh oan cho Vệ vương Vĩnh Tế chống lại Giám quốc ta, thì cuộc đời sẽ kết thúc như thế đó! Hãy lôi xác hắn ra ngoài ngọ môn phơi thây ba ngày!

Quân Kim nắm chân Hoàn Nhan Cương kéo lết ra ngọ môn. Bá tánh nhìn thấy đều khiếp đảm.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Mốt (3)

Thành Cát Tư Hãn mặc dù đã rút quân trở về đầu nguồn của ba con sông, nhưng vẫn chưa bỏ ý định tiêu diệt nước Kim. Nhằm đảm bảo cho cuộc chiến tranh tiêu diệt nước Kim tiến hành được thuận lợi, Thành Cát Tư Hãn phái Khoát Nhi Xích đi sứ sang triều đình nhà Tống, chuẩn bị thực hiện chiến lược liên minh với Tống để tiêu diệt Kim như Quách Bảo Ngọc đã đề xuất.

Ngày hôm ấy Thành Cát Tư Hãn tiễn sứ đoàn của Khoát Nhi Xích lên đường. Ông nói:
- Lời nói của Quách Bảo Ngọc rất có lý, vậy phải liên minh với Tống để tiêu diệt Kim. Lần này nhà ngươi sang triều đình nhà Tống để hòa thân, là có mục đích thuyết phục triều đình nhà Tống kềm chế triều đình nhà Kim ở phía nam, được như vậy, khi chúng ta tiến quân đánh nước Kim, sẽ dễ dàng hơn nhiều.
Khoát Nhi Xích nói:
- Tôi hiểu!
Thành Cát Tư Hãn lại nói:
- Khi từ phía nam trở về, ngươi nên trực tiếp về vùng thảo nguyên và trước hết nên quan tâm bá tánh của nhà ngươi ở trong rừng rồi mới về đây gặp ta.

Khoát Nhi Xích gật đầu và dẫn sứ đoàn đi mỗi lúc càng xa.

Sự thất bại và sự diệt vong của một quốc gia hoặc của một dân tộc là do kẻ địch quá mạnh và có những hành động chính xác, nhưng nó cũng có nguyên nhân nội tại của các quốc gia đó. Lời tục thường nói: Tự tạo oan nghiệt thì không thể sống được! Giữa lúc Thành Cát Tư Hãn đang tiến hành kế hoạch liên minh với triều đình nhà Tống để tiêu diệt nhà Kim, thì trong nước Kim, vị hoàng đế mới lên ngôi lại chỉ biết an hưởng thanh bình trong rượu chè ca

nhạc.

Trời đã khuya lắm rồi, thế mà tại ngự hoa viên trong tử cấm thành tại Trung Đô, tiếng đàn tiếng sáo vẫn còn rộn rã, tiếng ca điệu múa vẫn còn yểu điệu du dương.

Nhà vua mới có vẻ rất vui sướng, trong khi Hồ Sa Hổ cũng uống từng ly rượu này đến ly rượu khác một cách hài lòng.

Đồ Thiện Dật rõ ràng là đã già đi rất nhiều. Ông ta dùng một ánh mắt khác thường để nhìn bọn người đang ăn uống vui chơi đó, hoặc để nhìn những cặp mắt đỏ gay vì say rượu. Trương Hạnh Tín và Hoàn Nhan Thừa Huy bưng ly rượu bước tới. Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Thưa Thừa tướng, tại sao ngài không uống rượu vậy?
Trương Hạnh Tín nói:
- Đã hơn ba năm trôi qua rồi, dù sao trong khoảng thời gian đó vẫn là những ngày thái bình yên ổn. Này, chúng ta hãy cạn ly nào!
Đồ Thiện Dật mỉm một nụ cười buồn thảm, nói:
- Trong khi tôi giữ chức Thừa tướng, đã đứng ra tiễn đưa công chúa Kỳ Quốc, một nghìn đồng nam, đồng nữ, một số lớn vàng bạc lụa là và những con chiến mã có thể cung cấp cho người Mông Cổ quay trở lại đánh chúng ta, để đổi lấy những tiếng ca điệu hát thanh bình ở ngự hoa viên, rõ ràng là công đức của ta thật to lớn.
Đôi mắt của Đồ Thiện Dật lóng lánh ánh lệ. Trương Hạnh Tín lên tiếng an ủi:
- Thưa Thừa tướng, ngài cần chi phải tự trách mình như vậy! Việc hòa thân là việc ngay từ xưa đã có, chứ không phải đến triều đại chúng ta mới sáng tạo ra. Nếu việc làm đó có lợi cho nước, có ích cho dân, thì cũng không gọi là sỉ nhục.

Đồ Thiện Dật vỗ tay xuống mặt bàn, nói:
- Cho dù như vậy, thì cũng phải rút tỉa bài học trong mười năm qua, tiến hành phủ dụ lê dân lo cho nước giàu dân mạnh, để đề phòng bất trắc, chứ không phải chỉ hưởng an nhàn như vầy!
Lúc đó ca nhạc đã chấm dứt, nên tia mắt của nhiều người cùng hướng về chỗ Đồ Thiện Dật. Một quan viên nói:

- Thừa tướng Đồ Thiện lại đang hùng biện điều gì vậy?
Đồ Thiện Dật không trả lời. Vị tân hoàng đế hỏi:
- Các khanh đang bàn bạc điều gì vậy?
Hoàn Nhan Thừa Huy lên tiếng đáp thay:
- Thừa tướng Đồ Thiện Dật có ý nói là nước ta nên lợi dụng thời cơ này để lo việc trung hưng, lo việc lâu dài.
Nhà vua mới cười, nói:
- Lời nói của Đồ Thiện Dật rất đúng, trẫm và Tả phó Nguyên soái Hồ Sa Hổ cũng đã nghĩ ra kế sách vẹn toàn. Thứ nhất, nhanh chóng phái Tuyên úy sứ đi lo việc phủ dụ và tập họp lê dân ở cúc Lộ, ra lịnh cho các địa phương lập danh sách con em của những người trận vong để triều đình sử dụng họ, đồng thời, trẫm cũng sẽ đại xá trong thiên hạ để thu phục nhân tâm.
Quần thần đồng thanh nói:
- Hoàng thượng thánh minh.
Hồ Sa Hổ đề nghị:
- Các vị hãy cạn ly! - Quần thần đều đứng lên uống cạn ly rượu trong tay mình.
Vị hoàng đế mới làm ra vẻ là người nhân đức:
- Thứ hai, nhân lúc người Mông Cổ rút quân, buông bỏ Trung Đô, thì chúng ta nên dời đô về Biện Kinh, để lợi dụng địa thế hiểm yếu của sông Hoàng Hà che chở, tiến hành đối địch với người Mông Cổ sau này!
Hồ Sa Hổ nói:
- Hãy cạn ly vì sự thánh minh của hoàng thượng!
Ngay lúc đó, ly rượu trong tay Đồ Thiện Dật bỗng rơi đánh "xoảng" xuống đất. Ông ta bước những bước khấp khểnh đến trước mặt nhà vua quì xuống, vừa khóc vừa nói:
- Tâu hoàng thượng, tuyệt đối không thể dời đô! - Ông cúi mình dập đầu, nhưng lại té sấp xuống mặt đất. Mọi người đều kêu rú lên một tiếng hốt hoảng.

Nhà vua mới của nước Kim đến phủ Thừa tướng để thăm Thừa tướng Đồ Thiện Dật đang lâm trọng bệnh. Đồ Thiện Dật nhóng người lên, nhưng nhà vua mới liền đè ông trở xuống, nói:
- Hãy nằm yên, đừng cử động.
Đồ Thiện Dật tựa lưng vào gối, nói:
- Xin tha thứ cho lão thần không thể tham bái hoàng thượng.
Nhà vua mới ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường, nói:
- Thừa tướng nên chú ý bảo trọng.
Đồ Thiện Dật lắc đầu:

- Lão thần tuổi đã gần 70, dù chết cũng được rồi, nhưng chỉ còn một điều chưa an tâm.
Nhà vua mới nói:
- Khanh cứ nói đi.
- Hôm nay chúng ta đã chịu nhục để cầu hòa, vậy nên biết quý trọng cơ hội này nhanh chóng tập trung binh lực, tích lũy gạo thóc, cố thủ kinh sư... đó chính là thượng sách. Liêu Đông nguyên là đất cơ bản của triều đình ta. Đó là nơi dựa lưng vào núi, ngó mặt ra biển, được sự che chở của địa hình, đúng là nơi dự bị khi chúng ta cần lui một bước... đó là trung sách. Còn việc thiên đô đến Khai Phong, mặt dù có dòng sông Hoàng Hà chảy thao thao, nhưng ở phía nam có triều đình nhà Tống, ở phía bắc có Mông Cổ, ở phía tây có Tây Hạ, tức ba bên đều có kẻ thù, cũng tức được mặt này thì mất mặt nọ... đó là hạ sách. Thần mong hoàng thượng không nên chọn hạ sách đó!
Nhà vua mới có vẻ bực mình, nói:
- À, trẫm đã biết rồi!
Đồ Thiện Dật ho một tràng dài, rồi sau đó bắt đầu thở hổn hển.
Nhà vua mới bước chân ra khỏi phòng bệnh, nói với Hồ Sa Hổ:
- Ta xem tinh thần của ông ấy còn khá lắm, chưa đến đổi nào.
Hồ Sa Hổ nói qua giọng tàn nhẫn:
- Hoàng thượng không thấy khi ông ta ngước đầu lên, những nếp nhăn trên trán đều nở rộng ra đó sao? Ông ta đang hồi dương đấy! Đến đêm, Hoàn Nhan Thừa Huy vội vàng đến phủ riêng của Đồ Thiện Dật. Ông vạch đám đông đang kêu la bước đến sát giường bệnh nói:
- Bớ Thừa tướng! Bớ Thừa tướng! Tôi là Hoàn Nhan Thừa Huy đây, ngài có gì cần nói nữa không?
Đồ Thiện Dật từ từ mở mắt ra, nói đứt quãng:
- Hãy đưa nắm xương tàn của ta.. trở về Hội Ninh Phủ ở Thượng Kinh, trao lại cho người nhà của ta... - Hoàn Nhan Thừa Huy gật đầu rất mạnh, hai dòng lệ cũng đã trào ra.
Đồ Thiện Dật mỉm một nụ cười héo hắt nói:
- Đừng có buồn. Tôi vẫn may mắn hơn ngài, vì tôi chưa nhìn thấy cảnh nước Kim bị diệt vong... Cảnh tượng đó chắc là thê thảm lắm!
Người nhà cũng như Hoàn Nhan Thừa Huy, Trương Hạnh Tín đều òa lên khóc rất đau đớn.

Trước mắt của Đồ Thiện Dật đã xuất hiện ảo ảnh: Đoàn xa giá dời đô của hoàng thượng đang từ xa đi lại. Ông đưa hai cánh tay ra cố chặn giữ đoàn xe, nhưng bị các võ sĩ xô ngã xuống đất và bánh xe đã lăn qua ngực ông...

Đồ Thiện Dật "ụa" một tiếng, vừa trở người vừa phun ra một búng máu và chiếc đầu đã gục xuống.

Trên vách tường Trung Đô có dán một tờ cáo thị, bá tánh đang đứng vây chung quanh để xem. Có người hỏi:
- Tờ cáo thị nói gì thế?
- Hoàng thượng sắp sửa dời đô xuống phía nam!
- Cái gì? Bộ buông bỏ Trung Đô hay sao?
- Thế bá tánh chúng ta làm sao đây?
- Ôi! Có ai nghĩ tới chuyện sống chết của bá tánh!
Trong đám đông có một thư sinh chen ra, đó là Triệu Phương, một thái học sinh, nét mặt có vẻ tức giận.
Triệu Phương trở về Quốc Tử Giám, khởi thảo một tờ tấu chương, mấy chục thái học sinh khác vây quanh anh ta bảo:
- Hãy đọc lên nghe thử đi Triệu Phương.
Triệu Phương một tay cầm bút, to tiếng đọc:
- Kính dâng hoàng đế bệ hạ, người Thát Đát đang xâm chiếm xuống phía nam, quốc nạn đang xuất hiện trước mắt, vậy nên có sự hợp sức giữa nhà vua và nhân dân để cùng lo đối phó với quốc nạn. Nay bệ hạ dời xuống phía nam, bỏ rơi bá tánh trong nước sôi lửa bỏng, như vậy bá tánh nhất định sẽ ly tán, tinh thần quân đội nhất định sẽ tan rã và ngày mất nước cũng không còn xa! Kẻ thù địch đang ở phía bắc mà xa giá của nhà vua lại dời xuống phía nam, vậy làm sao có thể lo việc chống giặc được? Trung Đô không giữ thì đất miền bắc sẽ mất, tông miếu xã tắc sẽ tan tành. Chúng tôi là thần dân không nở nhìn thấy cảnh nước mất nhà tan, nên tha thiết mong bệ hạ thu hồi mạng lệnh, lo cố thủ Trung Đô, thì đó là cái phúc của quốc gia, mà cũng là cái phúc của vạn dân! - đọc xong, Triệu Phương múa bút ký tên.

Mọi người chung quanh đều bị kích động, ai nấy đều cầm bút ký tên mình vào bản thỉnh nguyện sắp gởi cho nhà vua.

Tại một gian phòng nhỏ trong một ngôi chùa Phật, Gia Luật Sở Tài đang xem tờ thỉnh nguyện của Triệu Phương, đứng bên cạnh đó là Triệu Phương và hai thái học sinh khác. Tiếng mõ tiếng đọc kinh luôn văng vẳng bên tai.

Gia Luật Sở Tài đặt tờ biểu chương xuống, nói qua giọng bình thản:
- Văn chương viết khá hay, chứng tỏ tài học của anh Triệu Phương đã có sự tiến bộ nhiều!
Triệu Phương nói:
- Có ai bảo ông phê bình văn chương đâu. Tôi đến đây là để ông ký tên mình vào hàng thứ nhất trong bảng thỉnh nguyện.
Gia Luật Sở Tài khoát tay, nói:
- Không! Không! Tại hạ đã quy y cửa Phật, nhận làm đệ tử của Vạn Tùng Lão Nhân, tách rời tam giới và cũng không còn ở trong ngũ hành nữa!
Triệu Phương kinh ngạc:
- Sở Tài huynh!
Gia Luật Sở Tài nói:
- Tôi... Tôi là Trạm Nhiên cư sĩ, pháp danh gọi là Tùng Nguyên.
- Anh! - Triệu Phương hết sức tức giận, nói tiếp - quốc nạn đang ập xuống đầu mà anh lại làm lơ, đến chui rút vào đây để ăn cơm chay và đọc kinh ư? Phật Như Lai ở phương Tây cũng như phép thuật của Quan Thế âm có thể ngăn chặn được Thiết Mộc Chân đánh vào đây không?
Gia Luật Sở Tài hết sức bình tĩnh đáp:
- A di đà phật!
Hai người thái học sinh tức giận nói:
- Đi thôi! Này Triệu Phương, chúng ta tự mình đi xin yết kiến hoàng thượng!
Triệu Phương cuốn tờ giấy lại, nói:
- Hứ! Gia Luật Sở Tài anh là một thằng sợ chết!
Ba người cùng bước ra khỏi cửa, Gia Luật Sở Tài cất tiếng niệm phật:
- A di đà phật!
Tại văn phòng ký tên lăn tay, Hoàn Nhan Thừa Huy nói với mấy thái học sinh:
- Hoàng thượng đã xem qua bản tấu chương của các vị rồi đối với tinh thần yêu dân yêu nước của các vị, hoàng thượng tỏ ra hết sức tán thưởng.
Triệu Phương hỏi:
- Nếu vậy, việc dời đô xuống phía nam sẽ không tiến hành nữa phải không?
Hoàn Nhan Thường Huy đáp:
- À, hoàng thượng thì đi thị sát xuống phía nam, còn thái tử và tôi thì ở lại giữ Trung Đô, chứ không phải bỏ rơi Trung Đô đâu!
Số người của Triệu Phương hỏi:
- Nếu không bỏ rơi Trung Đô thì tại sao hoàng thượng lại phải xuống phía nam?
Một học sinh bực tức nói:
- Đó là bụm tai để trộm chuông, là tự dối gạt mình và dối gạt người khác!
Một học sinh khác nói:

- Mạng sống của hoàng thượng là một mạng sống, còn mạng sống của bá tánh là đất cát hay sao?
- To gan! - Mạt Niệp Tận Trung vỗ bàn đứng dậy nói tiếp - Tôi khuyên các anh nên nói với bá tánh giải tán đi, bằng không thì binh sĩ của tôi tuy đánh không thắng người Mông Cổ, nhưng có thể đánh thắng các anh đấy!
Triệu Phương không hề sợ hãi, đáp:
- Anh thực oai phong ghê! Này, Mạt Niệp Tận Trung đại nhân, chúng tôi đã dám dâng thư lên hoàng thượng, thì chúng tôi không sợ chết đâu!
Hoàng Nhan Thừa Huy lên tiếng khuyên:
- Các vị nên bình tĩnh! Mọi người chúng ta đều vì nước vì dân vậy hà tất phải đem đao tên cung kiếm ra? Này Triệu Phương, kế hoạch lớn của nhà vua đã khẳng định, không thể nào thay đổi, vậy các vị nên tôn trọng ý kiến của Thánh Thượng là hơn!
Triệu Phương đáp:
- Việc này có quan hệ đến sự tồn vong của đất nước, vậy không thể bỏ mặc muốn ra sao thì ra!
Hoàn Nhan Thừa Huy nói qua giọng rất tha thiết:
- Các vị đều là những người rất trọng chính nghĩa, Hoàn Nhan Thừa Huy tôi hết sức kính trọng các vị. Trong khi tôi phụng chỉ ở lại đây lo giữ Trung Đô, rất cần đến sự ủng hộ của các vị. Nếu các vị làm cho hoàng thượng giận lên, thì sẽ trị tội tất cả, chẳng phải...
Một thái học sinh nói to:
- Dân không sợ chết, vậy chúng tôi đâu có sợ chết!
Hoàn Nhan Thừa Huy đứng lên nói qua giọng xúc động:
- Chúng ta chết thì có đáng gì, nhưng việc tồn vong của xã tắc là việc có tương quan đến sự an nguy của muôn dân. Chính Thừa tướng Đồ Thiện Dật vì chống lại việc dời đô xuống phía nam nên quá bi phẫn mà chết, vậy chúng ta không nên hy sinh vô ích. Nếu chúng ta cũng chết như vậy, thì còn ai lo việc giữ Trung Đô? Hoàn Nhan Thừa Huy tôi sở dĩ cố ẩn nhẫn không nói gì, không phải là muốn kéo dài kiếp sống thừa của mình, điều đó có trời xanh chứng minh, mà chính vì tôi muốn bảo vệ muôn dân tại Trung Đô mà thôi!
Đôi mắt của Triệu Phương và những người bạn đều lóng lánh ánh lệ. Triệu Phương hạ thấp giọng nói:
- Thôi, chúng ta đi!
Ba thái học sinh từ từ bước ra khỏi gian phòng, trong khi Hoàn Nhan Thừa Huy đưa tay bụm mặt và toàn thân rung động.

Mùa hè năm đó, Thành Cát Tư Hãn đến Ngư Nhi Bạc để sống qua mùa hè. Bốn người con trai, ba bà phi và Mộc Hoa Lê cùng đi theo.

Hốt Lan phi đã tới ngày sinh nở. Tam công chúa ngồi bên cạnh Thành Cát Tư Hãn bên ngoài chiếc lều riêng của Hốt Lan phi. Tiếng kêu thét của Hốt Lan phi từ trong lều vọng ra.
Mồ hôi đã rướm ướt vầng trán của Thành Cát Tư Hãn, sắc mặt có vẻ lo sợ.
Tam công chúa lên tiếng an ủi cha:
- Này phụ thân, xin đừng sợ! Xin đừng sợ!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ôi! Hốt Lan! Hốt Lan cô ta yếu đuối như vậy làm sao chịu nổi!
Tam công chúa nói:
- Cha đừng quá lo, đàn bà sanh con ai cũng thế cả.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Không, mẹ con là Bột Nhi Thiếp chỉ lúc sanh Truật Xích thì có hơi khó một tí, nhưng sau này sanh các con thì chỉ mất khoảng thời gian nấu sôi một ấm nước mà thôi. Thế nhưng Hốt Lan đã đau bụng hồi đúng trưa cho tới mặt trời sắp lặn mà vẫn chưa sanh được!
Tam công chúa nói:
- Sắp sanh rồi, sắp sanh rồi đấy!
Thành Cát Tư Hãn bị tiếng kêu la của Hốt Lan, đã đứng phắt dậy như bị một ngọn roi quất, nói: - Con gái của cha ơi! Con hãy nói thật cho cha biết, cô ấy có thể chết không?
Tam công chúa dỗ dành cha, giống như dỗ dành một đứa trẻ, lên tiếng an ủi:
- Kìa, cha nói lung tung chi thế? Con là một bà mẹ đã từng sanh hai đứa con, vậy cha hãy tin ở con!
Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn lóng lánh ánh lệ, nói:
- Nè, trong số các hậu phi cha kính trọng mẹ con nhất, trông cậy Dã Toại phi nhất và yêu thương Hốt Lan nhất. Cha không thể khi nhắm mắt lìa trần mà bên cạnh cha không có mặt nàng?
Tam công chúa bụm miệng cha, nói:
- Cha đừng nói nữa, cha yêu quí của con, đi, đừng ngồi ở đây chịu sự giày vò nữa, đi, theo con! - Tam công chúa kéo Thành Cát Tư Hãn đi nhưng cứ đi một bước thì ông quay lại nhìn đến ba lần....
Thành Cát Tư Hãn ngồi bên cạnh bờ suối. Tam công chúa thò tay xuống nước bắt được một con cá:
- Hả hả! Con bắt được rồi, xem đây, con cá to đấy chứ! Hả hả hả...
Thành Cát Tư Hãn cũng cười và trước mặt ông hiện lên hình ảnh Thiết Mộc Luân lúc còn nhỏ cũng bắt cá như thế này. Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tốt nhất là con nên thả nó xuống nước để nó được sống tự do. Người Mông Cổ của chúng ta không ăn cá, nhưng lúc cha lên 9 tuổi, gia đình gặp khó khăn, không có thịt gì để ăn, thậm chí phải đi bắt chuột và phải xuống sông Onon để mò bắt cá. Vì thúc thúc của con là Biệt Cách Thiếp Nhi giật

lấy con cá mà cha định mang về cho bà nội, nên cha đã dùng tên bắn chết nó. Ôi! Lúc bấy giờ tại sao cha lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy? Suốt cả cuộc đời cha lúc nào cũng không quên cái tội lỗi đó! - Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn đã trào lệ.
Hợp Đáp An từ xa chạy tới, la to:
- Bớ Khả Hãn! Bớ Khả Hãn! Ngài mau trở về xem kìa!
Thành Cát Tư Hãn giật mình, nhanh nhẹn chạy về phía Hợp Đáp An và chụp lấy tay nàng, hỏi:
- Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?
Hợp Đáp An òa lên khóc, nói:
- Hốt Lan phi đã sanh được một đứa con trai!
- Hỡi trời cao! - Thành Cát Tư Hãn té ngồi xuống đất, vẻ mặt như khóc mà cũng như cười, trong cổ cứ kêu lên! "Hố Hố”!
Tam công chúa nói:
- Nhanh lên, sao không đi nhanh để xem?
Thành Cát Tư Hãn nhảy dậy, chạy nhanh về phía chiếc lều riêng của Hốt Lan phi. Bên trong chiếc lều của Hốt Lan phi, Thành Cát Tư Hãn vuốt nhẹ mái tóc huyền của Hốt Lan một cách âu yếm, miệng nói lẩm bẩm:
- Hốt Lan ơi! Nàng là một con ếch thanh khiết dưới nước sông, đã sanh được cho ta một đứa con trai quí báu như châu ngọc!
Hốt Lan phi ứa lệ nói:
- Thưa Khả Hãn, có lẽ nó là con gái sẽ tốt hơn - Thành Cát Tư Hãn nghe qua không khỏi lấy làm lạ. Hốt Lan nói tiếp - Nếu là con gái khi lớn lên có thể gã nó cho thủ lĩnh của một bộ lạc qui thuận mình, hoặc gã nó cho một tướng lãnh mà mình yêu thích để chúng nó vĩnh viễn trung thành với Khả Hãn.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Vậy nó là con trai thì sao?
- Thiếp nhìn thấy giữa Sát Hợp Đài và Truật Xích giống y như một cặp dê đực thường đánh nhau. Thiếp không hiểu dưới mắt bốn người anh từng lập nhiều công huân trác tuyệt và khỏe mạnh của nó, địa vị của nó rồi sẽ ra sao?
Thành Cát Tư Hãn đứng lên, nói qua giọng nói kiên nghị như để trách dạy bốn đứa con trai của mình:
- Địa vị cái gì? Con trai của em rồi đây sẽ có quyền lực ngang nhau với bốn đứa con trai của Bột Nhi Thiếp, sẽ không hề kém sút hơn chúng dù chỉ là một con cừu non!
Hốt Lan phi lắc đầu, nói:
- Điều đó đối với nó có thực sự là phúc hay không?
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Chỉ cần ta còn sống, thì tất cả các đứa con trai của ta đều là những người cao quí như nhau!

Hợp Đáp An bước vào cửa, nói:
- Thưa Khả Hãn, Nạp Nha A bảo là có tin quân sự quan trọng cần bẩm báo.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Hợp Đáp An, hãy ở lại đây chăm sóc tốt cho Hốt Lan và thằng bé này.
Thành Cát Tư Hãn vừa muốn bước ra cửa thì Hốt Lan gọi lại, hỏi:
- Thằng bé đặt tên gì vậy?
- Tên là Khoát Liệt Kiên nhé!
Thành Cát Tư Hãn vừa bước ra khỏi lều riêng của Hốt Lan phi, thì Nạp Nha A cũng vừa đi tới. Ông ta nói:
- Thưa Đại Hãn, sứ thần của phái đoàn đi hòa thân với triều đình nhà Tống đã bị nước Kim bắt giữ rồi.
- Hả? Hoàng đế của nước Kim bắt đầu to gan rồi đấy!
Nạp Nha A nói:
- Tân hoàng đế của nước Kim đã dời đô về Nam Kinh (nay là Khai Phong) rồi.
Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một lúc nói:
- Có hai việc đó là đủ rồi! Ta sẽ dùng mã tấu để dạy cho hoàng đế nước Kim một bài học. Nếu không giữ chữ tín với Thành Cát Tư Hãn là phải đổ máu thôi!

Tháng 6 năm 1214, quân Mông Cổ mở cuộc tấn công vào nước Kim lần thứ hai. Họ bắt đầu từ Bắc Khẩu tấn công Cảnh Châu, Kế Châu, Đàn Châu, Thuận Châu. v.v....
Tháng 7, thái tử nước Kim là Hoàn Nhan Thủ Trung bỏ chạy khỏi Trung Đô.
Tháng 10, Mộc Hoa Lê xua quân tấn công Liêu Đông.
Tháng giêng năm 1215, Thạch Mạt Minh An, anh em Gia Luật xua quân tấn công thành trì. Quân Mông Cổ đánh chiếm được Thông Châu, áp sát Trung Đô.
Bên ngoài thành Trung Đô, đâu đâu cũng thấy cờ xí của quân Mông Cổ bay phất phơ theo gió. Trên đầu thành cũng như trên những vọng gác của thành Trung Đô được bố trí canh phòng cẩn mật.
Tháng ba năm đó, tướng giữ thành là Hoàn Nhan Thừa Huy gởi quyết thư đến Khai Phong để xin tăng viện. Nhà vua mới đã phái một quan văn giữ chức Ngự Sử Trung Thừa là Lý Anh tăng cường quân đội vận lương chi viện cho Trung Đô. Tháng 4, toán quân tăng viện bị quân Mông Cổ tiêu diệt tại Bá Châu. Trung Đô bị tuyệt lương nên vô cùng nguy ngập.
Bên trong thành Trung Đô, tất cả các cây cối bên vệ đường đều trụi lá, tiệm bán lương thực trống không, trước cửa nhà đâu đâu cũng thấy những xác

người chết đói.
Hai binh sĩ cùng khiêng một xác chết thảy lên xe chuẩn bị chở đi, một người đàn ông chạy tới thẻo lấy một miếng thịt đùi của người chết, bị binh sĩ đánh lỗ đầu chảy máu.
Tại ngự hoa viên, Hoàn Nhan Thừa Huy, Mạt Niệp Tận Trung, Hoàn Nhan Sư Cô cùng ngồi bên cạnh một chiếc bàn đá. Mạt Niệp Tận Trung chỉ vào mớ thịt ngựa trên mặt bàn, nói:
- Nghe Hoàn Nhan Thừa tướng định bàn về kế hoạch giữ thành, nên tôi bảo người nhà giết một con chiến mã. Hãy ăn đi nào, dù có chết cũng đừng làm ma chết đói!
Hoàn Nhan Thừa Huy cầm một cọng sườn lên, nói:
- Giết chiến mã để ăn thịt thì còn chiến mã đâu để ra ngoài thành đẩy lui quân địch nữa?
Mạt Niệp Tận Trung gượng cười, nói:
- Cái gì? Còn tính ra ngoài thành để đẩy lui quân địch ư? Nếu trước khi Nam Kinh tăng viện cho chúng ta một lần nữa, mà chúng ta vẫn giữ được thành, không để cho quân Mông Cổ đánh vào, thì đó là một cái phúc lớn đối với chúng ta!
Hoàn Nhan Sư Cô ăn một miếng thịt ngựa xong, nói:
- Hoàng thượng còn có thể tăng viện cho chúng ta một lần nữa không?
Ba người cùng im lặng.
Hoàn Nhan Sư Cô lại nói:
- Nếu không có viện binh đến, thì chẳng cần quân Mông Cổ tấn công vào thành, không hơn nửa tháng nữa, tất cả chúng ta đều sẽ chết đói hết!
Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Từ ngày thánh thượng và thái tử di chuyển xuống phía nam, thì tôi đã chuẩn bị lấy cái chết để báo quốc. Hiện nay, là một cơ hội để chúng ta được chết cho ra hồn!
Mạt Niệp Tận Trung và Hoàn Nhan Sư Cô bước ra ngoài vườn hoa.
Hoàn Nhan Sư Cô hỏi Mạt Niệp Tận Trung:
- Nguyên soái thật sự chuẩn bị cùng chết cho xã tắc như Thừa tướng hay sao?
Mạt Niệp Tận Trung gượng cười, đáp:
- Tên tôi gọi là Mạt Niệp Tận Trung, xem ra chắc là phải chết cho hoàng thượng để tỏ lòng tận trung rồi!
Sư Cô nói:
- Nếu hoàng thượng là một nhà vua anh minh thì cũng xứng đáng.
- Hả? - Mạt Niệp Tận Trung đứng lại, đưa mắt nhìn kỹ Sư Cô, thở dài nói:
- Có phải ông muốn bảo mình nên phá trùng vây để bỏ trốn không?
- Chỉ cần phá được trùng vây thì sẽ có cơ hội để tận trung, hơn là ngồi ở đây

để chờ chết!
Mạt Niệp Tận Trung kéo Hoàn Nhan Sư Cô đi vào một hang động của một hòn non bộ. Một tên lính phát hiện và vội vàng lui ra.
Hoàn Nhan Sư Cô đi theo tên lính trở lại ngôi nhà mát, vòng tay nói:
- Thừa tướng cho gọi hạ quan không rỏ có điều chi chỉ dạy?
Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Xin mời ngồi. Tôi bỗng nhiên nhớ lại những lời biện luận về quân tử và tiểu nhân của Tư Mã Quang, vậy ông là người hiểu biết khá sâu về Hán học, nên tôi muốn thỉnh giáo ông, câu nói đó xuất xứ từ chương nào vậy?
Sư Cô đáp:
- Có phải ông muốn hỏi việc Tư Mã Quan bình luận về Trí Bá đó không?
- Phải! phải! phải! - Hoàn Nhan Thừa Huy vỗ trán nói tiếp - Tôi nhớ ra rồi, hình như Tư Mã Quang nói: "đức thắng tài là quân tử, tài thắng đức là tiểu nhân", "tiểu nhân lấy tài để hỗ trợ cho cái ác thì không có cái ác nào mà không làm ra được!". Điều đó chừng như muốn nói...
Hoàn Nhan Sư Cô đáp:
- Muốn nói Trí Bá ỷ tài ngạo mạn và không có điều ác gì mà lại không dám làm.
Hoàn Nhan Thừa Huy thở dài, nói:
- Nhưng đáng tiếc là Trí Bá không chết!
Hoàn Nhan Sư Cô giật mình đứng lên. Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Ông cùng Mạt Niệp Tận Trung đã hợp nhau lại định làm điều ác.
Hoàn Nhan Sư Cô bắt đầu nói ngang:
- Việc muốn tìm sự sống ai ai cũng có, hành động đó của chúng tôi là bất đắc dĩ đấy thôi!
Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Điều đó là hợp với thường tình của con người. Các vị có ý định đến bao giờ mới rời bỏ Trung Đô?
Chiều tối ngày hôm nay.
- Mật mưu của ông đã bị bại lộ, ông còn muốn bỏ đi sao?
Hoàn Nhan Sư Cô đáp:
- Điều đó tùy Thừa tướng xét xử.
Hoàn Nhan Thừa Huy thở dài, nói:
- Mạt Niệp Tận Trung, dù có trốn ra ngoài thành cũng không thoát được cái chết, vậy ông cũng nên chết đi thôi!
- Thưa được!
- Tôi không muốn con cháu của ông sau này biết được ông là người phản nghịch, vì dù sao chúng ta đều cùng tổ tiên - Nói tới đây, Hoàn Nhan Thừa Huy rút thanh đao đeo cạnh sườn của tên lính hầu đưa cho Hoàn Nhan Sư Cô nói tiếp - kể như ông tự sát vì nước vậy!

Hoàn Nhan Thừa Huy quay lưng đi chỗ khác. Hoàn Nhan Sư Cô nhận lấy thanh đao sờ thử vào lưỡi, nói:
- Thưa Thừa tướng, tôi muốn nói điều này cho Thừa tướng rỏ, ấy là Mạt Niệp Tận Trung không phải do tôi xúi bẩy nên định bỏ trốn.
Hoàn Nhan Thừa Huy không quay đầu lại, nói:
- Trung hay gian, phải hay trái, để người đời sau bình phẩm!
Hoàn Nhan Sư Cô đưa ngang thanh đao tự sát.

Việc lấy Trung Đô làm thủ đô của triều đình nhà Kim chính là cái công lớn trong lịch sử của Hải Lăng Vương; nhưng việc bỏ Trung Đô để dời đô về Khai Phong là một lỗi lầm to của vua Tuyên Tông triều đại nhà Kim. Đứng trước sự tấn công có giới hạn của quân đội Mông Cổ việc "tập trung quân đội, tích lũy lương thực, củng cố kinh sư" đúng là một thượng sách trong thời bấy giờ, thế nhưng vua Tuyên Tông triều nhà Kim cũng như thái tử đã lần lượt chạy xuống phía nam, chẳng khác nào mang tất cả một vùng đất rộng lớn ở phía bắc sông Hoàng Hà dâng hai tay cho giặc. Số phận bị diệt vong của triều đình nhà Kim không còn cứu vãn được nữa.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Hai
Đánh Chiếm Trung Đô, Hàng Phục Tháp Nhi Hồn Phu Nhân

Trong ngự hoa viên, mặc dù đâu đâu cũng có hoa đỏ liễu xanh, nhưng dưới mắt của Hoàn Nhan Thừa Huy thì đâu đâu cũng là nhành khô lá úa. Ông buồn bã suy nghĩ: "Hoa nở hoa tàn đều có lúc. Chả lẽ Trung Đô là nơi mọi người thường bảo đâu đâu cũng thấy hoa đẹp như gấm, đến hôm nay lại là lúc hoa tàn hay sao?"

Tên lính hầu đứng bên cạnh nhìn xác chết của Hoàn Nhan Sư Cô nói:
- Ông ấy chết rồi.
Hoàn Nhan Thừa Huy cũng không quay mặt lại, ban ra một mạng lệnh cho tên lính hầu khiến ai nấy đều giật mình:
- Ngươi hãy cho binh sĩ mở rộng bốn cửa thành. Thiết Mộc Chân không giết những người lính cũng như những người dân không chống lại họ .
Viên sĩ quan hầu cận trố mắt và há hốc mồm, hỏi:

- Thưa Thừa tướng...?
Hoàn Nhan Thừa Huy nói:
- Ngươi cũng bỏ trốn ngay đi!
- Thế còn ngài thì sao?
- Ta ư? Ta ăn lộc của vua thì phải làm việc cho vua một cách trung thành!
Màn đêm đã xuống. Trong thư phòng chỉ còn lại một mình Hoàn Nhan Thừa Huy. Ông đang múa bút viết nhanh. Đây là một phong thư cuối cùng ông viết cho hoàng đế triều đình nhà Kim. Với một tấm lòng trung thành ông nói với nhà vua:
- Tâu hoàng đế bệ hạ: Thần không từ chối nguy nan, phụng mệnh ở lại giữ Trung Đô. Không ngờ thần lại là người không có cái tài khoáng thế, nên khó gánh vác nổi trách nhiệm nặng nghìn cân. Trung Đô không còn giữ được trong sớm chiều nữa. Thay vì cúi đầu chịu cho giặc bắt sống, thì nên lấy cái chết để báo quốc là hơn. Mong bệ hạ chú ý bảo trọng!
"Tội thần Hoàn Nhan Thừa Huy khóc ra máu và cúi đầu lạy. Ngày 2 tháng 5 năm thứ 3 niên hiệu Trinh Hựu".
Bỗng nhiên ở bên ngoài có tiếng người ồn ào.
Thành Cát Tư Hãn được anh em Gia Luật theo hầu bước vào thư phòng, nhìn thấy Hoàn Nhan Thừa Huy ngồi trên một chiếc ghế liền tươi cười nói:
- Đô nguyên soái, hôm nay chúng ta lại có dịp gặp mặt nhau rồi! Hoàn Nhan Thừa Huy ngồi ngay ngắn không trả lời. Mọi người vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ. Gia Luật A Hải bước tới xem xét kỷ, nhận thấy trên khóe miệng của Hoàn Nhan Thừa Huy có một vết máu. Gia Luật A Hải mở nắp bình rượu ra ngửi, nói:
- Ông ấy đã uống rượu độc rồi!
Thành Cát Tư Hãn cảm thấy như mình bị lạc lõng nói:
- Thật là đáng tiếc. Ông ấy là một anh hùng, vậy hãy chôn cất trọng hậu theo lễ nghi của người Nữ Chân!
Thành Cát Tư Hãn và các tướng lãnh theo hầu cùng đi vào tử cấm thành của triều đình nhà Kim và bước lên điện vàng. Ông ta nhìn khắp nơi, sờ chỗ này sờ chỗ nọ, nói:
- Tuyệt, thật là lạ hả hả! Hoàng đế của nước Kim quả thật là người biết hưởng thụ. Họ làm thế nào nghĩ ra được cách hưởng thụ như vậy?
Giả Lạc Miệt nói:
- Thật đáng tiếc, ngôi điện vàng này nếu cũng giống như chiếc đại trướng của chúng ta, có thể dùng bốn chục con bò kéo đi thì hay biết mấy!
- Bộ trong này của nhà ngươi là óc bò hay sao? - Thành Cát vừa chỉ vào chiếc đầu của Giả Lạc Miệt vừa nói tiếp - Cung điện không thể kéo đi được, nhưng tất cả đồ đạc sang trọng bên trong cung điện thì chúng ta có thể kéo đi được đấy chứ?

Giả Lạc Miệt cười đáp:
- Tôi cũng đã nghĩ như thế từ lâu rồi, tất cả những đồ đạc quý giá đều không thể để lại, mà phải chở toàn bộ về vùng thảo nguyên!
- Thưa Khả Hãn, tất cả phủ khố tại Trung Đô đã được phái người canh gác, tất cả tài vật đang được đưa lên xe chở đi - Thất Cát Hốt Thốc Hốt từ ngoài bước vào báo cáo với Thành Cát Tư Hãn.
- Tốt! Hãy chở đi hết tài vật trong tử cấm thành!
Thành Cát Tư Hãn cùng các tướng lãnh bước ra khỏi điện vàng, trông thấy Quách Bảo Ngọc từ ngoài đi vào. Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Này Quách Bảo Ngọc, có tìm thấy cái ông Gia Luật Sở Tài đó chưa?
- Thưa Khả Hãn, tôi dẫn người đi đến phủ riêng của ông ta, nhưng người trong phủ bảo không biết ông ta đi đâu.
- Hả? Vậy ông hãy dẫn năm trăm người đi đến bảo vệ tốt ngôi phủ riêng của ông ta, không cho phép ai được quấy phá - Quách Bảo Ngọc tuân lệnh ra đi.
Thành Cát Tư Hãn nói qua giọng tự cười cợt:
- Cái ông Gia Luật Sở Tài này làm cao quá đấy?
Giả Lạc Miệt nói:
- Ông ta không biết đánh giặc, vậy dùng ông ta để làm gì?
- Có chỗ dùng hay không để sau này mới biết.
Tốc Bất Đài nói:
- Phải, chừng nào không có chuyện dùng thì giết ông ta cũng chưa muộn!
Thành Cát Tư Hãn sửa lại câu nói trên:
- Không! Nếu chừng nào ông ta không chịu phục vụ cho chúng ta thì mới giết.
Cả đoàn người cùng rời khỏi tử cấm thành.
Đại trướng trung quân của Thành Cát Tư Hãn vẫn còn ở ngoài thành. Thành Cát Tư Hãn vui sướng đứng bên ngoài đại trướng, theo dõi từng cỗ xe lớn chở đầy tài vật đang được chuyển đi.
Thất Cát Hốt Thốc Hốt phi ngựa đến trước đại trướng, vội vàng nhảy xuống ngựa báo cáo:
- Thưa Khả Hãn, tất cả đồ đạc trong phủ khố của Trung Đô đều được chất lên xe chở đi hết.
- Tốt! Làm như vậy là tốt! - Thành Cát Tư Hãn quay sang Nạp Nha A nói tiếp - Này Nạp Nha A, hãy truyền lệnh của ta, vì thấy các tướng sĩ đã quá khổ cực, nên ta cho phép họ được vào thành Trung Đô tha hồ cướp giật suốt ba ngày ba đêm!
Bên trong thành Trung Đô, lính Mông Cổ cướp bóc tiệm buôn, cướp bóc nhà ở của dân chúng, cướp bóc phi tần cung nữ, cung điện đâu đâu cũng bốc cháy, ngọn lửa xông thẳng lên trời cao.
Triệu Phương đâm sầm chạy thẳng vào gian phòng nhỏ của ngôi chùa cổ,

mặt mày đầy máu, té quỵ xuống đất.
Gia Luật Sở Tài vội vàng bước tới đỡ lấy anh ta. Triệu Phương thở hổn hển nói:
- Không phải anh đã thoát ra khỏi tam giới rồi hay sao? Không phải anh không còn ở trong ngũ hành hay sao? Lửa!... lửa sắp sửa thiêu rụi ngôi phật đường này của anh rồi đấy! - Triệu Phương nghẻo đầu sang một bên, tắt thở.
Đôi mắt của Gia Luật Sở Tài đang thấy ngọn lửa chập chờn. Ông nhanh chân bước ra khỏi gian phòng và tiếp tục bước ra khỏi cổng chùa.
Quách Bảo Ngọc đã chờ đợi Gia Luật Sở Tài tại phủ đệ riêng của ông từ lâu, hôm nay mới gặp được ông trở về.
Quách Bảo Ngọc vòng tay nói:
- Sở Tài huynh, tôi được Thành Cát Tư Hãn phái tới đây chờ đợi huynh suốt ba hôm liền rồi!
- Quách huynh đó ư? - Đôi mắt của Gia Luật Sở Tài nhìn đăm đăm vào Quách Bảo Ngọc nói tiếp - Tôi tưởng đâu một danh tướng như Quách huynh theo phụ tá cho Thành Cát Tư Hãn, thì binh lính Mông Cổ sẽ trở thành một đạo quân nhân nghĩa, nhưng không ngờ huynh lại giúp họ huấn luyện ra một đạo quân cướp bóc và giết người!
Quách Bảo Ngọc lộ sắc sợ hãi, nói:
- Gia Luật Sở Tài huynh, hãy cẩn thận kẻo lời nói gây ra tai họa đấy!
- Chẳng phải ông ta đang tìm tôi đấy sao, hãy dẫn tôi đến gặp mặt Thành Cát Tư Hãn!
- Sở Tài huynh, nếu huynh có một sự nhận xét như thế thì tốt nhất không nên đến gặp ông ta.
- Bộ Huynh sợ tôi bị ông ta giết hay sao? Tôi là người đã vào cửa Phật rồi, tất nhiên không còn xem chuyện sống chết vào đâu nữa. Đi thôi! Huynh hãy dẫn tôi đến gặp Thành Cát Tư Hãn!
Hai người đến bên ngoài thành Trung Đô, Thành Cát Tư Hãn bước ra khỏi trướng để nghênh đón. Nạp Nha A và bốn đứa con trai của Thành Cát Tư Hãn cùng với một số tướng lãnh khác cũng bước theo sau.
Gia Luật Sở Tài vòng tay nói:
- Gia Luật Sở Tài tôi là thảo dân bị mất nước, xin đến chào ngài!
Quách Bảo Ngọc lên tiếng khẽ nhắc:
- Quỳ xuống đi!
Gia Luật Sở Tài làm như không nghe. Riêng Thành Cát Tư Hãn thì lấy thái độ của người lớn không chấp nhất chi kẻ tiểu nhân, tươi cười nói:
- Các ngươi hãy xem “ngô đồ tác hợp lý" đây này! - mọi người đều cười.
Quách Bảo Ngọc vội vàng giải thích:
- Đại Hãn bảo râu của Huynh rất dài, trông rất đẹp đấy!
Gia Luật Sở Tài nói qua giọng lạnh nhạt:

- Tôi biết nói tiếng Hán, tiếng Khiết Đan và tiếng Nữ Chân và cũng biết nói tiếng Mông Cổ nữa. Xin Đại Hãn bất tất bàn luận về bộ râu của tôi. Tôi muốn thỉnh giáo Đại Hãn, quân đội của ngài đang làm gì ở trong thành vậy?
Quách Bảo Ngọc cảm thấy căng thẳng.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Đang trả thù cho người Hán ở Trung Nguyên, đang trả thù cho người Mông Cổ và cũng đang trả thù cho tiên sinh nữa!
Gia Luật Sở Tài giật mình, nhìn thẳng vào Thành Cát Tư Hãn nói:
- Trả thù cho tôi ư?
- Tất nhiên, tiên sinh là người Khiết Đan phải không?
- Đúng thế!
- Giữa nước Liêu của các ông với nước Kim có mối thù truyền kiếp cơ mà! Tôi đánh bại nước Kim, tất nhiên là trả thù cho người Khiết Đan các ông đấy chứ!
Gia Luật Sở Tài nói:
- Sai rồi!
- Tại sao?
- Cả nhà của tại hạ đã ba đời làm bề tôi cho nước Kim, vậy Gia luật Sở Tài tôi làm sao lại dám thù hận nhà vua của mình!
- Hả?! - Thành Cát Tư Hãn chưng hửng.
Quách Bảo Ngọc lên tiếng nhắc nhở:
- Sở Tài huynh!
Gia Luật Sở Tài nói tiếp:
- Kẻ áp bức Mông Cổ, tàn sát người Mông Cổ, chính là hoàng đế và các quan lại của nước Kim, vậy có liên quan gì tới bá tánh đang sống tại Trung Đô? Đại Hãn cho phép binh sĩ cướp bóc bá tánh Trung Đô, đó là trả thù hay là kết thù vậy?
Các tướng đồng thanh quát:
- To gan!
Thành Cát Tư Hãn đưa tay ngăn mọi người và nói với Gia Luật Sở Tài:
- Chuyện đó khoan bàn cãi. Bây giờ tôi muốn nhờ tiên sinh đến sống bên cạnh tôi để giải đáp những điều tôi nghi vấn và để nhắc nhở những việc làm sai sót của tôi, vậy tiên sinh bằng lòng không?
- Nhắc nhở những gì sai sót gì của ngài ư? Nếu để nhắc nhở những nơi nào, những đồ vật gì mà ngài còn bỏ sót chưa cướp được, thì tại hạ không biết, không thể, không bằng lòng, không dám và cũng không quan tâm!
Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài tuốt đao ra khỏi vỏ, quát:
- Ông muốn chết hả?
Gia Luật Sở Tài nhìn thẳng vào Thành Cát Tư Hãn, nói:
- Này Thiết Mộc Chân, ông muốn để cho tôi chết cách nào đây?

Thành Cát Tư Hãn đi vòng quanh Gia Luật Sở Tài để xem xét, lên tiếng hỏi:
- Tiên sinh thực sự không muốn phục vụ cho tôi ư?
- Chim khôn tìm nhành mà đậu, bề tôi tốt lựa chúa mà thờ - Gia Luật Sở Tài nói tiếp - Ngài phải chăng là một vị minh quân thì tôi không dám luận bàn, nhưng những gì mà ngài đang làm đây, rõ ràng là giống như một bạo chúa. Vậy tại sao tôi lại phải chọn ngài chứ?
Số người của Dã Lặc Miệt đồng thanh quát:
- Giết chết ông ta đi!
Thành Cát Tư Hãn to tiếng gọi:
- Bây đâu!
- Có mặt! - Mấy vệ sĩ Khiếp Tiết Quân nhanh nhẹn bước tới! Minh An, Gia Luật A Hải, Gia Luật Bất Hoa, Trấn Hải, Quách Bảo Ngọc đồng thời lên tiếng khuyên:
- Xin Đại Hãn bớt giận!
Thành Cát Tư Hãn xuống lệnh:
- Mau phi ngựa vào trong thành, ra lệnh cho tất cả quân đội Mông Cổ phải tức khắc rút lui ra khỏi Trung Đô!
Khiếp Tiết Quân phi mình lên lưng ngựa và chạy như bay. Quách Bảo Ngọc, Minh An và số người có mặt đều thở phào.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này ông râu dài, ông là một người vừa thành thật, không biết dối trá, lại trung thành với người mình phụng sự. Tôi kính phục lòng gan dạ và nhân cách của ông. Ông có bằng lòng phụ tá cho tôi không?
Gia Luật Sở Tài trịnh trọng sửa lại áo mão rồi quỳ xuống lạy, nói:
- Nếu được lo liệu toàn bộ sách sổ của một vị chúa anh hùng, thì đó là cái may mắn ba đời của Gia Luật Sở Tài tôi!
Thành Cát Tư Hãn to tiếng cười ha hả, nói:
- Xin tiên sinh đứng lên! - Dứt lời, Thành Cát Tư Hãn kéo Gia Luật Sở Tài đi vào đại trướng.
Trong cả cuộc đời của Thành Cát Tư Hãn - Người đã chinh phục thế giới, có hai lần gặp gỡ xem như hết sức không hài hòa, nhưng đó lại là một sự gặp gỡ hết sức phi thường. Người thứ nhất, như học giả Nhật Bản Tiểu Lâm Cao Tứ Lang đã nói "Một luồng gió mát được đưa từ cuộc tây chinh đẫm máu đến", đó là Chân nhân Khưu Sứ Cơ, một tu sĩ Đạo giáo và người kia chính là Gia Luật Sở Tài, một người sùng Phật trọng Nho, có ảnh hưởng rất lớn chẳng những đối với Thành Cát Tư Hãn, mà còn có ảnh hưởng rất lớn đến con cháu của ông ta sau này.

Thành Cát Tư Hãn để cho Gia Luật Sở Tài ngồi bên cạnh mình, nói:

- Quách Bảo Ngọc đã giúp tôi thảo ra kế hoạch chiếm Trung Nguyên. Còn tiên sinh râu dài trong lần gặp mặt đầu tiên hôm nay muốn nói với tôi những gì đây?
Gia Luật Sở Tài nói:
- Thần nghĩ rằng thiên hạ có thể chiếm được trong tức khắc, nhưng không thể trị được trong tức khắc.
Thành Cát Tư Hãn giật mình, hỏi:
- Hả? Vậy theo tiên sinh thì phải làm thế nào để cai trị thiên hạ?
- Lấy Nho giáo để cai trị nước, lấy Phật giáo để cai trị lòng người!
- Cái gì? Tiên sinh có thể nói tường tận hơn được không?
Ngay lúc đó, Trung quân Vạn hộ Nạp Nha A từ ngoài đi thẳng vào, nói:
- Thưa Đại Hãn, tại vùng chăn nuôi ở đầu sông Onon có người tới?
Thành Cát Tư Hãn tức giận nói:
- Nhà ngươi không thấy ta đang thỉnh giáo với Gia Luật Sở Tài tiên sinh về việc cai trị đất nước đấy sau? Lui ra!
- Anh ta bảo là có tin quân sự khẩn cấp!
Đôi mày của Thành Cát Tư Hãn cau lại hỏi:
- Có chuyện gì?
Người con cả của Thành Cát Tư Hãn là Trục Xích từ ngoài bước vào nói:
- Bá tánh trong rừng ở vùng biên cương phía bắc đã đứng lên nổi loạn!
Thành Cát Tư Hãn cả kinh nhưng cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi:
- Bá tánh sống trong rừng đã nổi dậy tấn công vào lực lượng lưu thủ vùng chăn nuôi của chúng ta chăng?
Nạp Nha A đáp:
- Không phải như vậy - Thành Cát Tư Hãn thở phào - Nạp Nha A lại nói tiếp
- Tháp Nhi Hồn Phu Nhân ở bộ lạc Tốc Ma đã bắt giữ Vạn hộ Khoát Nhi Xích và thủ lĩnh Hốt Đô Hợp.
Thành Cát Tư Hãn muốn làm cho bầu không khí dịu lại, nói:
- Một con cừu non vừa mới sinh ra cũng có đầu có đuôi kia mà, vậy chuyện gì ngươi hãy từ từ nói cho rõ.
Nạp Nha A nói:
- Người báo tin cho biết, người Kim vì muốn thông qua việc cầu hòa để cho quân ta triệt thoái, nên trước đây mấy hôm họ đã thả sứ đoàn của nước ta mà họ đã bắt giữ trước kia. Vạn hộ Khoát Nhi Xích sau khi trở về, có đến khu rừng phía bắc để thị sát và nói với thủ lĩnh Hốt Đô Hợp là ông ta muốn tuyển chọn 30 mỹ nữ. Hốt Đô Hợp bèn triệu tập một cuộc hợp của Đông đảo nữ thanh niên trong bộ lạc để cho ông ta chọn lựa...
Bầu trời đêm ở vùng phía bắc, sao sáng dầy đặc, những đống lửa tại bộ lạc Oát Diệc Thích nối tiếp nhau cháy sáng rực. Dân chúng trong bộ lạc vây thành một vòng tròn lớn chung quanh những đống lửa, tiếng nhạc mang đậm

màu sắc địa phương đã trổi lên. Những thanh niên trai gái ăn mặc áo da thú xinh đẹp, đang cùng nhau nhảy múa những điệu múa sơ khai. Lại có mấy gã thanh niên mặc khố da cọp đang biểu diễn tài đấu vật.
Khoát Nhi Xích ngồi trên ghế nhìn các cô gái trước mặt thấy họ đều hóa thành Tháp Nhi Hồn phu nhân, nhưng khi ông ta chớp Đôi mắt để mình kỹ lại, thì dung nhan của những cô gái đó làm cho ông ta hết sức thất vọng.
Khoát Nhi Xích ngồi ngáp dài. Hốt Đô Hợp, nhìn thấy ông ta có vẻ mất hứng bèn hỏi:
- Thưa Vạn Hộ, ngài thấy các cô gái này...
- Tôi đi đường bị gió thổi, nên hai mắt hơi xốn.
- Thế thì ngài nên đi nghĩ sớm nhé!
Hai người đứng lên đi vào ngôi lều nóc lớp bằng da, sườn bằng gỗ.
Khoát Nhi Xích hỏi:
- Từ đây đến bộ lạc Thốc Ma của Tháp Nhi Hồn phu nhân xa hay gần?
Hốt Đô Hợp bừng hiểu ra, đáp:
- À, không xa, không xa. Đôi mắt của Vạn Hộ thật là tinh tường. Những cô gái ở đó đều đẹp như Tháp Nhi Hồn phu nhân cả!
Hai người cùng cười to.
Ngày hôm sau, Khoát Nhi Xích dẫn thân binh của mình đến bộ lạc Thốc Ma, Tháp Nhi Hồn phu nhân, bộ tướng và nữ nô lệ đều ra trước trại để nghênh đón, Khoát Nhi Xích xuống ngựa, vừa đi được mấy bước liền nói:
- Tháp Nhi Hồn phu nhân ơi, đã mấy năm qua không gặp nhau, tôi thấy bà vẫn... À, à khỏe mạnh như xưa!
Tháp Nhi Hồn phu nhân tươi cười đáp:
- Vạn hộ Khoát Nhi Xích trái lại trông thấy già hơn đấy. Có lẽ ngài nhọc mệt vì chuyện nước lắm phải không?
Khoát Nhi Xích sợ nhất là người ta bảo mình già. Việc tìm 30 mỹ nữ vẫn chưa được toại nguyện, vậy làm thế nào già được? Ông ta nói:
- ồ? Tôi già ư? Không! Không! Tôi còn có thể cưỡi được những con ngựa chứng, còn có thể giương được những cây cung to và có thể ăn hết một con cừu non trong một bữa ăn kia mà!
Tháp Nhi Hồn Phu Nhân cười đáp:
- Thế hả? Xin mời Vạn hộ Khoát Nhi Xích vào!
Khoát Nhi Xích trông thấy Tháp Nhi Hồn phu nhân tươi cười duyên dáng trong lòng rất vui thích. Hơn nữa, ông ta trông thấy những cô gái đi theo, ngươi nào người nấy hết sức đẹp, nên Đôi mắt nhìn hoài không chán.
Tháp Nhi Hồn phu nhân nhìn thấy Khoát Nhi Xích có vẻ háo sắc, bèn cười nhạt một tiếng. Bà ta chờ khi ánh mắt của Khoát Nhi Xích quay trở lại nhìn mình, mới tươi cười hướng dẫn ông ta đi vào ngôi lều sườn gỗ, có mái lợp da.

Chờ cho Khoát Nhi Xích an tọa, Tháp Nhi Hồn phu nhân mới lên tiếng hỏi:
- Vạn hộ Khoát Nhi Xích hôm nay đến tiểu trại của chúng tôi chắc là có chuyện công đấy chứ?
Khoát Nhi Xích cười ha hả, nói:
- Cũng có một tí chuyện công, nhưng không phải hoàn toàn vì chuyện công đâu!
- Hả? Vạn hộ muốn lấy nhân sâm, huỳnh kỳ, thiên ma, hay là muốn lấy da thú, thịt thú, nhựa cây Hoa? Chỉ cần ngài cho biết thì tiểu trại nhất định cung cấp đủ.
Khoát Nhi Xích đặt bàn tay của mình lên bàn tay của Tháp Nhi Hồn phu nhân, nói:
- Những thứ đó tôi không thích, mà tôi chỉ thích lấy người.
Tháp Nhi Hồn phu nhân không né tránh, nói:
- Lấy người ư? Chắc là Vạn hộ muốn tăng thêm quân số chứ gì? Ngài muốn lấy bao nhiêu? Tiểu trại nhất định cung cấp đủ!
Khoát Nhi Xích xích lại gần Tháp Nhi Hồn phu nhân hơn, nói:
- Chắc là Tháp Nhi Hồn phu nhân từng nghe nói, Thành Cát Tư Hãn có hứa sẽ cho tôi tuyển lựa 30 mỹ nữ ở trong nước chứ?
Tháp Nhi Hồn phu nhân gật đầu, đáp:
- Tôi có nghe, thế nào? Ngài vẫn chưa chọn đủ hay sao? Nếu thế thì nên chọn cho mau vì Vạn hộ có lẽ năm nay ngoài 50 tuổi rồi chứ gì?
Khoát Nhi Xích vội vàng nói:
- Không! Không! Tôi mới 49 tuổi thôi. Thật ra tôi lớn hơn Tháp Nhi Hồn phu nhân không mấy tuổi đâu?
Tháp Nhi Hồn phu nhân tươi cười nói:
- Ý của Vạn hộ Khoát Nhi Xích là muốn tuyển chọn các cô gái trong tiểu trại của tôi phải không?
Khoát Nhi Xích nói thẳng không kiêng dè:
- Đúng như vậy. Phu nhân đây chính là một trong những người tôi muốn chọn, còn 29 người khác thì tôi muốn chọn từ trong các cô gái bộ hạ của Tháp Nhi Hồn phu nhân.
Tháp Nhi Hồn phu nhân phá lên cười to, nói:
- Vạn hộ trọng tôi đến thế sao?
Khoát Nhi Xích có cảm giác như mình được bay lên chín tầng mây, nói:
- Phu nhân là người xinh đẹp, sáu năm trước khi lần đầu tiên tôi được trông thấy phu nhân, thì trong lòng đã hết sức ngưỡng mộ, không làm sao có thể quên được. Riêng các cô gái đẹp trong bộ lạc của bà, người nào người nấy chẳng khác gì các cô tiên trên trời cả!
- Thôi được! Vậy mời ngài hãy nghỉ ngơi sớm, uống một tí nước cốt cây Hoa là thứ mà chúng tôi ai cũng thích uống để dưỡng tinh thần. Tôi sẽ cho

gọi tất cả các cô gái trong bộ lạc đến, không bỏ sót một cô nào. - Tháp Nhi Hồn phu nhân đứng dậy, vừa nói vừa bước ra ngoài.
- Tôi cảm ơn lắm, phu nhân lo cho tôi thật chu đáo.
Tháp Nhi Hồn phu nhân đi được mấy bước thì quay trở lại tươi cười nói:
- Này Vạn hộ, ngài đi đường trông xốc xếch lắm, vậy có cần sửa soạn lại một tí không? Ngựa hay vẫn phải có yên vàng kia mà! - Bà cười thật tươi rồi bỏ đi!
Khoát Nhi Xích cũng cười đến đổi không khép miệng lại được.
Có lẽ đây là một sự trùng hợp hay ho. Ngày chọn gái đẹp của Khoát Nhi Xích tại khu sơn trại của bộ lạc Thốc Ma, là ngày trời trong gió mát, hết sức thuận tiện. Khoát Nhi Xích ăn mặc như một chú rể, cưỡi một con ngựa to, dẫn theo mười mấy tên tùy tùng, cùng vui vẻ đi đến địa điểm tập họp của bộ lạc .
Ba trăm thiếu nữ thiếu phụ ăn mặc đẹp đẽ như ngày hội, ngồi thành vòng tròn lớn trên một bãi đất rộng để chờ đợi.
Tháp Nhi Hồn phu nhân ra hiệu cho Khoát Nhi Xích để số tùy tùng ở lại bên ngoài, còn ông ta thì cưỡi ngựa đi vào giữa vòng tròn.
Ông ta đưa mắt nhìn quanh để chọn lựa.
Tháp Nhi Hồn phu nhân vui vẻ hỏi:
- Này, Vạn hộ Khoát Nhi Xích, với số người Đông như thế này, ngài có thể chọn được 30 người hay không?
Khoát Nhi Xích cảm động nói:
- Được! Được! 300 người cũng được kia mà!
- Ngài muốn chọn đến 300 người ư? - Tháp Nhi Hồn phu nhân không khỏi giật mình.
- Thật đáng tiếc! Thật đáng tiếc!
- Đáng tiếc cái gì chứ?
Khoát Nhi Xích đáp:
- Trước kia tôi chỉ yêu cầu Đại Hãn cho tôi chọn 30 mỹ nữ thôi!
Tháp Nhi Hồn phu nhân nói:
- Có gì đâu thì ngài cứ chọn cho đủ 300 vậy!
- Không! Không! Lời hứa miệng của Khả Hãn tôi phải tuân theo, không có quyền sửa đổi, vậy chi bằng tôi cứ chọn trước 30 người thôi!
- Vừa nói ông ta vừa xuống ngựa, rồi đi quanh đám Đông để chọn người... Một, hai, cô này... ba, bốn cô này bước ra... hai mươi tám, cô! Mà không, cô này bước ra... hai mươi chín. Thôi, đủ hai mươi chín rồi.
Bỗng nhiên 300 thiếu phụ đứng dậy vừa ca hát vừa nhảy múa. Riêng hai mươi chín cô gái được chọn cũng bắt đầu nhảy múa theo kiểu đi săn bắn. Vòng tròn mới ban đầu còn rộng nhưng cứ mỗi lúc một siết nhỏ dần và cuối cùng thì họ vây lấy Khoát Nhi Xích ở chính giữa.

Khoát Nhi Xích hết sức vui thích, mặt mày tươi như hoa. Nhưng không ngờ các cô thiếu nữ này cùng một lúc tràn tới quật ngã ông ta xuống đất. Bọn tùy tùng của ông ta tuốt đao định tiếp cứu. Nhưng từ bên ngoài lại có mấy chục người đàn ông khỏe mạnh tràn tới bao vây họ.
Khoát Nhi Xích bị trói chặt. Ông ta tức giận nói:
- Bớ Tháp Nhi Hồn phu nhân, bà làm cái gì vậy? Tôi là Vạn hộ của các người, tôi là chúa tể của các người đây!
Đôi mày liễu của Tháp nhi Hồn phu nhân dựng ngược lên, nói:
- Ồ! Này Khoát Nhi Xích, bộ cặp mắt của ông mọc trên đỉnh đầu rồi hay sao? Ông xem những người sống trong rừng như chúng tôi đều là loài hươu nai để cho ông tùy ý săn bắt hay sao? Bây giờ hãy nhốt ông ta vào hầm sói trước về cái tội ông ta đã xem khinh chúng mình!
Đám Đông lôi Khoát Nhi Xích đi. Ông ta la to:
- Bớ Tháp Nhi Hồn! Tôi là khai quốc công thần của nước Mông Cổ, tôi để ý thương bà, chính là một điều danh dự cho bà đấy! Hãy thả tôi ra, để tôi làm chú rể đi cưới bà, bằng không khi tôi nổi trận lôi đình thì bà ăn năn cũng muộn đó!
- Hãy chờ một tí! - Tháp Nhi Hồn phu nhân lên tiếng quát.
Khoát Nhi Xích cười, nói:
- Bà hiểu ra rồi sao? Bà chịu lấy tôi thì tôi đối với bà cũng giống như con cừu non mới vừa sinh ra vậy, suốt ngày tôi ôm bà trong lòng!
Tháp Nhi Hồn phu nhân ra lệnh:
- Hãy chọn một hầm sói nào lớn cho ông ta và thả vào trong đó 30 con sói cái để làm bạn với lão già háo sắc này!
Đám Đông lôi Khoát Nhi Xích đi tiếp. Khoát Nhi Xích lại la to:
- Chớ nên, tuyệt đối chớ nên nhốt chung ta với lũ sói!
Trong một hang động, Khoát Nhi Xích co ro ngồi ở một góc vừa run vừa nói:
- Mau lên! Mau lên! Hãy đuổi tất cả những con sói cái này ra ngoài! Mau lên!
Tháp Nhi Hồn phu nhân nói:
- Thế nào? Ngài là một Vạn hộ oai quyền, lại là một khai quốc công thần của nước Đại Mông Cổ, thế mà sợ sói hay sao?
Khoát Nhi Xích đáp:
- Sợ sói thì có sao đâu? Thành Cát Tư Hãn lúc còn nhỏ còn sợ chó nữa kia mà! Còn ta bây giờ không phải là sợ sói, mà ta chỉ ghét sói thôi!
Tháp Nhi Hồn phu nhân nói:
- Thế hả? Nếu ngài sợ sói giống như Đại Hãn trước kia sợ chó, thì tôi còn nể mặt Đại Hãn đuổi bầy sói ra, đàng này ông chỉ ghét nó là chuyện khác rồi! - Nói dứt lời, bà ta bỏ đi.

Khoát Nhi Xích la to:
- Không! Bà chớ bỏ đi? Tôi... tôi sợ sói kia mà!... Yêu cầu bà mau đuổi lũ súc sinh đáng sợ này ra ngoài cho tôi!... Tôi yêu cầu bà!
Tháp Nhi Hồn phu nhân nói:
- Được! Nhưng chờ khi nào ngài suy nghĩ cho ra lẽ, tức là ngài cần phải đối xử với bá tánh của tôi ra sao, thì tôi sẽ đuổi bầy sói ra ngoài.
Tháp Nhi Hồn phu nhân bỏ đi tuốt. Khoát Nhi Xích kêu to:
- Bớ Tháp Nhi Hồn phu nhân... - Nhưng, Tháp Nhi Hồn phu nhân vẫn tiếp tục đi thẳng, không hề quay mặt thẳng nhìn lại!
Bầy sói thấy ông ta cử động, vừa gầm gừ vừa tiến lại gần ông ta. Khoát Nhi Xích sợ quá, nép mình sát vào vách sơn động nói:
- Ôi chao! Hôm nay kể như ta quá xui xẻo. Ta tưởng đâu ở trên đời này chỉ có những người đàn bà hung dữ như một con cọp cái mới có hành động thô lỗ đáng ghét, nào ngờ một người con gái xinh đẹp như bà ta, mà cũng hung dữ và đáng sợ như cọp!...
Nghe xong lời kể lại của Nạp Nha A, Dã Lặc Miệt cười ha hả nói:
- Việc bố trí cho mấy cô dâu sói cùng hầu hạ chú rể Khoát Nhi Xích, có lẽ đó là phong tục đặc biệt của bộ lạc Thốc Ma chăng? - Mọi người có mặt đều cười theo.
Thành Cát Tư Hãn tức giận nói:
- Chớ có cười? Còn anh sui của ta là Hốt Đô Hợp có đi cứu Khoát Nhi Xích không?
Nạp Nha A đáp:
- Ông ấy sau khi biết được tin tức thì liền ra đi...
Hốt Đô Hợp sau khi đến căn lều sườn gỗ nóc lợp da của Tháp Nhi Hồn phu nhân, được bà này tươi cười hỏi:
- Hốt Đô Hợp đại thúc đã lớn tuổi rồi, vậy mà còn đích thân đến bộ lạc Thốc Ma của chúng tôi, chắc là có chuyện quan trọng lắm thì phải?
Hốt Đô Hợp tha thiết nói:
- Có phải bà đã bắt nhốt Vạn hộ Khoát Nhi Xích rồi không?
Tháp Nhi Hồn phu nhân bình thản như không có chuyện gì xảy ra đáp:
- Chuyện đó thì có, nhưng sao?
- Ôi chao! Bà thật là hồ đồ! Vạn hộ Khoát Nhi Xích là Vạn hộ của chúng ta. Trong bộ luật Cát Tát Lệnh của Thành Cát Tư Hãn có qui định, nếu cấp dưới mà xúc phạm đến cấp trên thì sẽ bị chém đầu đấy!
Tháp Nhi Hồn phu nhân hỏi vặn lại:
- Trong bộ luật Trát Tát Lệnh của Thành Cát Tư Hãn có qui định việc cướp vợ, cướp con gái của người ta là tội gì không?
- Bà ơi! Ôi! Không thể nói như vậy được, việc Khoát Nhi Xích chọn gái đẹp đã được Thành Cát Tư Hãn trước khi xưng Hãn đã có hứa rồi. Lời nói của

Thành Cát Tư Hãn là pháp luật của Mông Cổ. Hơn nữa, Khoát Nhi Xích chọn gái đẹp trong Vạn hộ của mình cũng là điều hợp tình hợp lý thôi, tại sao lại bảo người ta đoạt vợ, đoạt con gái của người khác!
Tháp Nhi Hồn phu nhân vẫn không chịu phục:
- Cho dù lời nói của ông có lý đi nữa, thì tại vùng rừng này, có tới mấy chục bộ lạc, nếu chia đều ra thì bộ lạc Thốc Ma của chúng tôi chỉ cần chọn một hai người là đủ, thế mà ông ta lại chọn đến 30 gái đẹp trong bộ lạc của chúng tôi là việc không công bằng!
- Điều đó là một vinh dự cho bộ lạc Thốc Ma đó!
Tháp Nhi Hồn phu nhân sa sầm nét mặt, nói:
- Này Hốt Đô Hợp, tôi tôn trọng ông là người tuổi cao đức trọng, xem ông là thượng khách, vậy khuyên ông đừng tiếp tay cho kẻ ác. Đâu phải bộ lạc Thốc Ma của chúng tôi, ai muốn làm gì thì làm được sao?
Hốt Đô Hợp cũng nổi giận:
- Cái gì gọi là tiếp tay cho kẻ ác, chẳng lẻ bà xem Vạn hộ của Thành Cát Tư Hãn là kẻ ác hay sao? Tôi nhắc nhở bà hãy cẩn thận, xem chừng đại quân của Thành Cát Tư Hãn kéo đến sang bằng sơn trại của bà đấy!
Tháp Nhi Hồn phu nhân cười ha hả nói:
- Được lắm! Nuôi một con chó cũng là nuôi, mà nuôi hai con chó cũng là nuôi. Bây đâu, hãy bắt lão già ăn cây nầy rào cây nọ đáng chết này đem nhốt vào động sói cho ta.
Bộ hạ của Tháp Nhi Hồn phu nhân ào tới, bặt trói Hốt Đô Hợp dẫn đi. Hốt Đô Hợp la to:
- Bớ Tháp Nhi Hồn phu nhân, tôi là sui gia với Thành Cát Tư Hãn, bà làm như vậy thì bà sẽ bị nguy to đó!
Hốt Đô Hợp bị đẩy vào hang sói. Bầy sói bước tới gần ông ta, bị ông ta đá cho một đá, khiến chúng phải thối lui.
Khoát Nhi Xích ngạc nhiên hỏi:
- Hốt Đô Hợp đấy hả? Tại sao ông cũng bị nhốt vào đây vậy?
- Chỉ vì ngài đấy thôi! Ôi! Con mẹ này trông bề ngoài đẹp như tiên Nga, thế mà nó làm việc thì hung dữ như con kênh kênh vậy!
Khoát Nhi Xích cười nói:
- Không hẳn thế đâu! Mấy ngày qua tôi đã suy nghĩ được điều này. Ông chớ nên trông bề ngoài Tháp Nhi Hồn hung dữ như sói, nhưng trong lòng bà ta lại hiền lành như cừu đấy!
- Cái gì? - Hốt Đô Hợp tựa lưng vào hang núi nói tiếp - Đây... đây đây gọi là hiền lành ư? Có phải ông không bình thường chăng?
- Bà ta chỉ đem nhốt chung tôi với ba chục con sói cái mà không giết tôi, theo ông đó là có nghĩa gì?
- Theo ông là có nghĩa gì?

Khoát Nhi Xích đắc ý nói:
- Bà ta còn tiếc tôi đấy!
Hốt Đô Hợp lỡ khóc lỡ cười, nói:
- Đó là bà ta không muốn chém một đao cho ông chết liền, mà để từ từ hành hạ ông đấy thôi!
Khoát Nhi Xích lộ sắc kinh ngạc, hỏi:
- Thế ư? Chắc không hẳn là thế? - Ông ta nhìn vách hang đá rồi đi tránh bầy sói để ra ngoài cửa hang, hướng về bọn canh gác la lớn - Bọn lừa rừng không có mắt kia, hãy đi gọi con mẹ ngang tàn Tháp Nhi Hồn đến đây cho ta!

Bọn lính canh gác đang dùng vỏ cây hoa để uống nước liền thuận tay khoát nước vào mặt Khoát Nhi Xích nạt lớn:
- Bộ ông hết muốn sống rồi hay sao?
Khoát Nhi Xích sợ hãi lui vào trong. Bọn sói cùng nhìn ông gầm gừ. Khoát Nhi Xích hoảng hốt la to:
- Bớ Hất Đô Hợp, mau giúp tôi!

Hốt Đô Hợp đuổi bầy sói đi chỗ khác...

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Hai (2)

Bên trong đại trướng, Thành Cát Tư Hãn vừa đi tới đi lui vừa suy nghĩ. Bát Nhi Truật nói:
- Thưa Đại Hãn, số quân ở lại giữ thảo nguyên của chúng ta chỉ có hai nghìn binh mã, nếu vạn nhất bá tánh ở trong rừng thừa cơ hội đó cử binh đánh lén, thì hậu quả thật khó lường!
Trục Xích nói:
- Nhưng chúng ta vừa mới chiếm được Trung Đô, chính là lúc nên thừa thắng để truy kích, tiêu diệt nước Kim. Thế mà bây giờ lại rút quân, chẳng phải là việc đáng tiếc hay sao?
Các tướng có mặt đua nhau bàn tán. Thành Cát Tư Hãn quay sang hỏi Gia Luật Sở Tài:
- Này ông râu dài, ông có ý kiến thế nào?

Gia Luật Sở Tài đáp:
- Người xưa có nói: "dục tốc bất đạt". Với lực lượng của ta hiện nay nếu đem so sánh với tình hình của các triều đại nhà Tống, Kim và Tây Hạ, dù chúng ta có tiến binh xuống phía nam đi nữa, cũng chưa thể tiêu diệt được nước Kim.

Sát Hợp Đài tỏ ý bất mãn, nói:
- Ông là một con chim không mang đến điều hên!
Trục Xích nói:
- Nếu nói thế thì buông bỏ việc đánh nước Kim hay sao?
- Tôi có nói như vậy bao giờ đâu? - Gia Luật Sở Tài chỉ mỉm cười.
- Vậy ý kiến của ông thế nào? - Tất cả những cặp mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Gia Luật Sở Tài.
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Việc Đại Hãn cần làm là: cắt ra một số binh sĩ lo việc giữ Trung Nguyên, còn chủ lực thì rút về đồng cỏ lo củng cố hậu phương, tiến hành dưỡng quân và chuẩn bị mọi mặt, chờ có thời cơ thì sẽ mưu đồ đại sự.
- Chờ đến bao giờ? - Nhiều tướng lãnh không hiểu rõ nên lên tiếng hỏi - Chả lẽ chờ đến khi nước Kim tự nó bị diệt vong hay sao?
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Đừng có ồn ào như một lũ chim sẻ lúc chạng vạng tối! Này ông râu dài, ông hãy nói đi.
- Phải chờ đợi, hoặc phải tạo điều kiện để giữa ba nước Tống, Kim và Tây Hạ cùng đánh nhau, khiến chúng bị tiêu hao lực lượng, thì đó là lúc ta hành động.
Thành Cát Tư Hãn lên tiếng nói tiếp:
- Có phải đến chừng đó ta sẽ làm như Quách Bảo Ngọc nói, là trước tiên chiếm lấy các Phiên ở phía tây nam, rồi sau đó sẽ liên hợp với Tống để cùng tiêu diệt nước Kim chăng?
Gia Luật Sở Tài mỉm cười, vuốt râu.
Giả Lặc Miệt từ ngoài bước vào, nói:
- Thưa Đại Hãn, có sứ thần của nước Kim là Trương Hạnh Tín đến.
Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chút, nói:
- Được ta tiếp ông ta ngay bây giờ!
Bên trong đại trướng của quân Mông Cổ bắt đầu sắp xếp đội ngũ uy nghi.
Trương Hạnh Tín và hai phó sứ từ ngoài bước vào, nói:
- Tôi là Tả gián nghị đại phu Trương Hạnh Tín, sứ thần của nước Đại Kim, xin tham kiến Thành Cát Tư Hãn bệ hạ của nước Đại Mông Cổ!
Thành Cát Tư Hãn nói:

- Xin Trương đại nhân hãy đứng lên! Vừa rồi tôi có phái Thiên Hộ A La Tuyến đến Khai Phong để ra mắt cái ông gọi là hoàng đế Hoàng Nhan Thủ Tự của các người, đề xuất điều kiện nghị hòa, vậy nay ông tới đây, là muốn báo tin vui cho chúng tôi phải không?
- Đương kim hoàng đế cho rằng điều kiện nghị hòa của quí quốc quá khắc khe, vậy xin tha lỗi là nước chúng tôi không thể chấp nhận được.
- Nếu vậy thì ông còn tới đây để làm gì?
- Tới để chứng tỏ lòng thành muốn cầu hòa của nước chúng tôi.
- Hả? - Thành Cát Tư Hãn phì cười, vậy tôi chờ xem lòng thành của các ông được giải bày ra sao?
Trương Hạnh Tín nói:
- Sứ đoàn đi sứ sang nước Tống của quí quốc mà trước đây chúng tôi bắt giữ, nay chúng tôi đã thả họ về rồi. Đó là việc thứ nhất.
Thành Cát Tư Hãn gật đầu, hỏi:
- Thế còn việc thứ hai?
Trương Hạnh Tín ra hiệu cho hai viên phó sứ cùng khiêng một cái hộp vào, rồi mở nắp hộp ra, lấy từ trong đó một bộ y phục và một chiếc mão. Xong, họ đậy nắp hộp lại và đặt bộ y phục và chiếc mão lên nắp hộp đó.
Tất cả mọi người có mặt trong trướng đều chú ý nhìn bộ y phục và chiếc mão kia. Trương Hạnh Tín đứng nép sang một bên nói:
- Đây là di vật của Yểm Ba Hài Hãn, tổ tiên của quí quốc, được tệ quốc gìn giữ từ nhiều năm qua, bây giờ chúng tôi xin hoàn lại cho Đại Hãn?
Thành Cát Tư Hãn đứng phắt dậy và bước xuống phía dưới. Các tướng lãnh cùng đứng xếp hàng phía sau lưng ông. Mọi người cùng quỳ xuống lạy một cách nghiêm túc rồi mới trở về chỗ cũ.
Thành Cát Tư Hãn không ngồi xuống, nói:
- Này Trương Hạnh Tín, theo tôi được biết, các ông giữ gìn áo mão của tổ tiên chúng tôi là Yểm Ba Hài Hãn, chỉ có mục đích muốn khoe khoang cái gọi là oai trời và võ công của các ông đó thôi. Điều đó là một điều sỉ nhục mà người Mông Cổ chúng tôi không thể chấp nhận!
- Cho nên hoàng thượng của tệ quốc mới phái hạ quan không ngại đường xa đi tới đây để dâng trả lại!
- Không cần thiết! ông hãy mang áo mão của Yểm Ba Hài Hãn trở về đi và hãy thờ nó cho tôi, sẽ có một ngày tôi tự mang quân tới Khai Phong để lấy!
Trương Hạnh Tín cười nhạt, nói:
- Được! Tôi chỉ sợ là chiến mã của ông không thể vượt được sông Hoàng Hà!
Thành Cát Tư Hãn vỗ bàn cả giận, nói:
- Các ông hãy chờ, xem có thứ trở lực thiên nhiên nào đủ sức ngăn cản được đoàn quân thiết kỵ của Mông Cổ?

- Nếu nói như vậy, thì tôi đành trở về tâu lên cho hoàng thượng của chúng tôi biết là Thành Cát Tư Hãn không muốn giảng hòa?
- Muốn! Với điều kiện là các ông phải cắt ngay cho chúng tôi vùng Sơn Đông, Hà Bắc và những Châu, Huyện, mà chúng tôi chưa kịp chiếm đóng.
Trương Hạnh Tín hỏi:
- Ngài nói xong chưa?
- Chưa! Ông trở về bảo với ông vua nhỏ của các ông, là phải xóa bỏ xưng hiệu "hoàng đế" và được tôi phong cho làm chức "Hà Nam Vương"!
Trương Hạnh Tín cười nhạt, đáp:
- Đại Hãn có cảm thấy như thế là vô lễ không?
- Vô lễ ư? 18 năm trước Thừa tướng Hoàn Nhan Tương của các ông chỉ phong cho tôi chức "Trác Ngộp Thích Hốt Lý", là một chức tiểu quan, nếu so với đống phân bò thì nó không nhiều hơn mấy đồng bạc. Nay tôi mở miệng ra là đã phong cho vua các ông chức "Hà Nam Vương", đó là một chức có lãnh địa còn lớn hơn cả các anh em ruột, các con ruột của tôi nữa, như vậy không phải là hào phóng hơn sao? Thế nào? Hả hả hả! . . .
Các tướng cũng cười rộ lên.
Trương Hạnh Tín ra hiệu cho hai viên phó sứ đang lộ sắc sợ hãi, thu xếp áo mão vào hộp, rồi quay sang Thành Cát Tư Hãn nói:
- Thôi được, Đại Hãn đã không có ý giảng hòa thì tôi đành phải trở về vùng phía nam của sông Hoàng Hà, để chờ đợi đón đoàn quân thiết kỵ của ngài vậy!
Trương Hạnh Tín vòng tay thi lễ, rồi quay lưng bước ra khỏi đại trướng. Hai viên phó sứ cũng hối hả bước theo.
Bát Nhi Truật nói:
- Điều kiện giảng hòa mà ngài đưa ra, bất cứ thế nào nước Kim cũng không thể chấp nhận được.
Giả Lặc Miệt hỏi:
- Thưa Đại Hãn, bộ ngài không định trở về thảo nguyên hay sao?
Thành Cát Tư Hãn cười đáp:
- Ta đang định trở về thảo nguyên. Chờ cho quân Kim bố trí xong phòng tuyến của họ ở phía nam sông Hoàng Hà, thì chính lúc đó ta đang nằm ngủ trong chiếc lều nóc vàng của ta tại vùng thảo nguyên rồi!
Mọi người đều cười to. Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này Nạp Nha A ngươi hãy lập tức dẫn 500 kỵ binh đi trước, Bát Nhi Truật, ngươi hãy dẫn 5000 kỵ binh đi theo sau, cùng tới bộ lạc Thốc Ma ở trong rừng để giải cứu cho Khoát Nhi Xích và Hốt Đô Hợp. Nên nhớ phải dùng mã tấu để uy hiếp Tháp Nhi Hồn phu nhân và nói điều hay lẽ thiệt với bà ta. Chỉ cần bà ta hiểu được cách đối xử phải chăng với các quan viên của chúng ta là tốt, không nên có những hành động quá đáng.

Nạp Nha A và Bát Nhi Truật đồng thanh đáp:
- Vâng!
Thành Cát Tư Hãn lại xuống lệnh:
- Ngoại trừ Mộc Hoa Lê, Gia Luật A Hải, Minh An, Lưu Bá Lâm, Sử Thiên Nghê, Sử Thiên Trạch, còn tất cả thì sau 10 hôm nữa sẽ kéo trở về vùng thảo nguyên!
Mọi người đồng thanh đáp:
- Vâng!
Thành Cát Tư Hãn và các tướng sắp sửa rời khỏi đại doanh. Các tướng sĩ đều lần lượt nhảy lên lưng chiến mã, Mộc Hoa Lê quỳ xuống tiễn đưa, nói:
- Chúng tôi xin tiễn Đại Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này Mộc Hoa Lê, nhà ngươi thay ta gìn giữ vùng Trung Nguyên. Người Hán luôn chú ý tới vấn đề danh nghĩa, vậy nay ta phong cho ngươi làm Thái Sư Quốc Vương. Ngươi là người Mông Cổ đầu tiên được phong Quốc Vương!
Mộc Hoa Lê không khỏi cảm thấy quá đột ngột, nói:
- Không! Thưa Đại Hãn, thần không dám tiếp nhận danh hiệu đó!
- Tại sao vậy?
- Thần nguyên là một người nô lệ, vốn phục vụ trong bộ tộc thuộc kẻ thù của Đại Hãn. Đại Hãn không chấp cái lỗi đã qua, để cho thần được giữ chức Na Khả Nhi ở sát bên cạnh ngài, về sau lại phái thần chỉ huy quân đội đi đánh trận, trở thành một trong Tứ Kiệt. Nay thần đã được phong Thiên Hộ, Vạn Hộ. Đó là chức vụ cao rồi. Cho dù thần phải rơi đầu xuống đất, phải đổ máu của mình để báo đáp đại ân của Đại Hãn cũng chưa xứng đáng, vậy làm thế nào dám tiếp nhận một chức vụ mà ngay đến các con ruột của Đại Hãn còn chưa có ai được phong! Xin Đại Hãn hãy rút lệnh đó trở lại!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ngươi từng phục vụ cho kẻ thù của ta thì có sao? Ngươi từng là nô lệ của người ta thì có sao? Bây giờ ngươi đã trở thành một tướng lãnh mà ta yêu mến và ngươi cũng đã dùng hành động của ngươi chứng minh là một lãnh tụ đủ tài năng để đảm đang một trách nhiệm cụ thể, vậy ta không cần biết quá khứ của ngươi thế nào, ta vẫn phong cho ngươi là Thái Sư Quốc Vương của ta. Đó là chủ trương của Thành Cát Tư Hãn ta, nếu ta không là như vậy, thì ta không phải là Thành Cát Tư Hãn!
Mọi người đều tung hô:
- Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn!
Bát Nhi Truật nói:
Này Mộc Hoa Lê, hãy mau tạ ân đi.
- Đa tạ ân to của Đại Hãn! - Ngước mặt lên nhìn Thành Cát Tư Hãn với Đôi

mắt ứa lệ.
Thành Cát Tư Hãn từ tay của Tháp Tháp Thống A nhận lấy Thệ Khoán và ấn Vàng nói:
- Đây là Thệ Khoán và ấn Vàng của ta ban cho ngươi. Trên ấn này có khắc tám chữ "con cháu giữ nước, kéo dài đời đời". Vùng đất ở phía bắc Thái Hành do chính ta trông nom, còn vùng đất ở phía nam Thái Hành thì ta trao nhiệm vụ trông nom nó cho nhà ngươi và 10 vạn binh mã dưới tay của nhà ngươi.
Mộc Hoa Lê tiếp nhận chiếc ấn, nói:
- Mộc Hoa Lê tôi được tin yêu và được ân huệ như trời cao đất dày của Đại Hãn, tôi nhất định sẽ không phụ lòng tin yêu của Đại Hãn! Cho dù tôi chỉ còn lại một giọt máu cuối cùng, tôi cũng sẽ đem hết sức mình hoàn thành trách nhiệm do Đại Hãn giao.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này, Mộc Hoa Lê, ta không cần ngươi phải đổ máu, mà chỉ cần ngươi đổ mồ hôi thôi!
Thành Cát Tư Hãn quay sang nói với đám Đông đứng ở phía sau Mộc Hoa Lê:
- Các ngươi có trông thấy lá cờ trắng có chín chân này không? Các ngươi nhìn thấy nó thì cũng như nhìn thấy ta chỉ huy các ngươi đi xung phong hãm trận. Có ai bất tuân mạng lệnh cấp trên thì quốc vương Mộc Hoa Lê sẽ thay ta chém đầu người đó!
Các tướng đều đáp:
- Chúng tôi luôn luôn tuân theo mạng lệnh của quốc vương!
Thành Cát Tư Hãn lên ngựa. Mộc Hoa Lê và các tướng đều quỳ xuống để tiễn đưa, nói:
- Xin Đại Hãn bảo trọng!

Trên đường hành quân, Nạp Nha A dẫn toán quân của mình đi trước, Truật Xích Đài dẫn hai tùy tùng của mình ra nghênh đón, nói:
- Nạp Nha A tướng quân, những bầy nhạn bay về phía nam, nay lại trở về đồng cỏ rồi đấy ư?
Nạp Nha A đáp:
- Này, Truật Xích Đài lão tướng quân, ngài vẫn khỏe mạnh giống một cây tòng còn tươi tốt, thế còn lão phu nhân và đại phi có được khỏe không?
- Đều khỏe cả! Bột Nhi Thiếp đại phi lo lắng cho người con gái và cô cháu gái của bà ấy, nên có lời dặn tướng quân không cần phải đến nơi dựng lều bái kiến, mà hãy trực tiếp đến vùng rừng ở phía bắc để hàng phục con ngựa chứng không chịu mang khớp Tháp Nhi Hồn! - Hai người cùng so đầu ngựa bước đi.

Nạp Nha A kêu lên một tiếng "Ôi chao". Truật Xích Đài hỏi:
- Tướng quân cảm thấy khó ở chăng?
Nạp Nha A nói khẽ:
- Bảo tôi đi đánh giặc để giải cứu cho con quỷ già háo sắc đó, lòng tôi thật cảm thấy rất khó chịu!
Truật Xích Đài vừa cười vừa nói:
- Con ngựa già động đực đó, phen này lại có dịp bị hành hạ. Ôi, này Nạp Nha A, ông đang đổ mồ hôi đấy, xem chừng bị cảm lạnh trước ngọn gió thu ở vùng đồng cỏ đấy!
Nạp Nha A đưa tay sờ trán, nói:
- Ôi chao! Đúng là tôi cảm thấy đang phát sốt rồi!
Truật Xích Đài chớp Đôi mắt, nói:
- Nếu vậy tại sao không hạ trại tại chỗ để nghỉ ngơi!
Nạp Nha A đưa tay ra hiệu, đội ngũ liền dừng lại. Ông ta bước xuống ngựa đi lảo đảo. Truật Xích Đài kêu lên:
- Kìa! Ông ấy bệnh không phải nhẹ đâu!
Đêm hôm đó, trong chiếc lều riêng của Hốt Lan phi, Hốt Lan phi đang bồng đứa con trai và Thành Cát Tư Hãn cũng ngồi một bên vừa trêu chọc con trai vừa quay sang hỏi Truật Xích Đài:
- Nạp Nha A bệnh rồi phải không?
Truật Xích Đài đáp:
- Xem ông ta như đã bị cảm lạnh.
Thành Cát Tư Hãn nhìn thẳng vào Truật Xích Đài, hỏi:
- Có thật không?
Truật Xích Đài tỏ vẻ luống cuống. Hốt Lan phi nói:
- Đã bệnh thì còn thật hay không thật?
Thành Cát Tư Hãn tươi cười nói:
- Đối với Nạp Nha A, chắc là ông ta nhất định phải báo thù xưa!
Hốt Lan phi nũng nịu trách:
- Ngài lại hoài nghi ông ta hả?
Thành Cát Tư Hãn cười to, đáp:
- Được đã dùng người thì không hoài nghi - Ông dùng tiếng cười nhấn mạnh câu nói hơn - Nếu tôi nghi ai thì tôi không dùng người đó! - Dứt lời, ông quay sang Truật Xích Đài nói tiếp - Hãy truyền khẩu lệnh của tôi, bảo đội ngũ của Bát Nhi Hốt từ vị trí hậu đội chuyển thành tiền đội, tiếp tục tiến lên hàng phục bộ lạc Thốc Ma!
Truật Xích Đài cảm thấy an tâm hơn, nói:
- Phái Bát Nhi Hốt ư? Phải chăng cậu ta tuổi còn quá trẻ, tánh tình nóng nẩy hơn!
Thành Cát Tư Hãn cười và trước mắt ông lại hiện lên cảnh tượng Bát Nhi

Hốt khi còn bé cúi lạy Kha Ngạch Luân đã tuột quần lòi mông ra ngoài. Ông nói:
- Bây giờ thì anh ta đã lớn rồi, trong số 4 đứa con nuôi của mẹ, chỉ có anh ta là một trong Tứ Kiệt. Anh ta đủ năng lực để đảm nhiệm trọng trách này!
Truật Xích Đài phụng mệnh đến đại trướng hành quân của Bát Nhi Hốt. Bát Nhi Hốt hỏi Truật Xích Đài:
- Có người tiến cử ta trước mặt Đại Hãn, hay đây là ý kiến riêng của Đại Hãn vậy?
Truật Xích Đài đáp:
- Đây là do Đại Hãn tự quyết định.
Bát Nhi Hốt ngượng cười, nói:
- Đi đánh giặc do cuộc chọn mỹ nhân của Khoát Nhi Xích gây ra, lòng ta thực chẳng muốn tí nào. Tuy nhiên, nếu Đại Hãn đã ra lệnh, thì ta chỉ có thể phục tùng mà thôi.
Truật Xích Đài lên tiếng nhắc nhở:
- Này Bát Nhi Hốt, con mẹ Tháp Nhi Hồn phu nhân đó là một bậc hào kiệt trong nữ giới, vậy anh phải hết sức cẩn thận mới được!
Bát Nhi Hốt nở một nụ cười khinh miệt, nói:
- Tôi nhất định sẽ tóm mụ ta mang về. Những việc này chỉ có lợi cho Khoát Nhi Xích, giống như ta bắn được một con nai để mang về cho chó ăn vậy! Ôi! ta đi!

Bát Nhi Hốt bước ra khỏi đại trướng, nói với người vệ binh:
- Hãy truyền lệnh nhổ trại, lên ngựa tiến về hồ Baykal!
Thành Cát Tư Hãn kéo quân trở về đại doanh của Mông Cổ. Tại lều riêng của Kha Ngạch Luân, anh em của Thành Cát Tư Hãn, anh em của Truật Xích, anh em của Thất Cát Hốt Thốc Hốt và Hốt Lan đang cùng vấn an Kha Ngạch Luân!
Kha Ngạch Luân cười đến không thể khép miệng, nói:
- Tất cả đều trở về đấy ư? Còn đứa con nuôi Bát Nhi Hốt của ta ở đâu?
Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Cậu ấy đến vùng rừng làm việc rồi.
Kha Ngạch Luân hỏi:
- Này, những con cháu của ta mà con mang đi, khi trở về có thiếu đứa nào không?
- Dạ không?
Tam công chúa lên tiếng:
- Còn có nhiều thêm một người nữa là con đây!
Kha Ngạch Luân giật mình, hỏi:

- Là con gái Thiết Mộc Luân của ta ư?
Tam công chúa gọi:
- Bà nội ơi!
- À, con mắt của ta tệ quá, đây là Tam công chúa A Thích Hộp Biệt Cơ thương yêu của bà đây mà!
- Còn có thêm một người nữa, bà nội có trông thấy chưa?
Kha Ngạch Luân híp nhỏ Đôi mắt nhìn chung. Tam công chúa nhắc nhở bà bằng cách đưa tay lên chỉ đứa hài nhi mà Hốt Lan đang bồng trong lòng.
Kha Ngạch Luân cười to, nói:
- Phải! Ta lại có thêm một đứa cháu nữa! Hốt Lan hãy bồng nó đến đây để cho ta xem qua.
Hốt Lan phi bồng đứa con trai đến cẩn thận trao cho Kha Ngạch Luân. Kha Ngạch Luân vừa cười vừa trêu chọc thằng bé, nói:
- Ồ! Cháu giống ai vậy? Tại sao lại giống Thiết Mộc Chân? Phải chi giống mẹ thì sẽ đẹp hơn! - Vừa nói Đôi mắt của bà vừa rơi lệ.
Bột Nhi Thiếp lên tiếng an ủi.
- Thưa mẹ, mẹ làm sao thế? Đây là chuyện vui mà tại sao mẹ lại khóc?
Mọi người đồng thanh gọi:
- Thưa mẹ! Thưa bà nội! Thưa bà cố!
Kha Ngạch Luân đưa tay gạt lệ, nói:
- Ngay đến cháu ta cũng đã có thể cưỡi ngựa đi săn rồi. Đến thế hệ này thì không còn điều gì phải lo lắng nữa. Gần đây mẹ thường nằm mộng thấy Dã Tốc Cai về thăm mẹ và bao giờ cũng lặp đi lặp lại một câu nói: "Này Kha Ngạch Luân, bà đã mệt mỏi lắm rồi, vậy nên nghỉ ngơi một chốc đi!".
Vừa nói bà vừa nhắm Đôi mắt lại, không mấy chốc thì hơi thở của bà trở thành nặng nề. Hợp Đáp An đưa tay bồng nhẹ lấy thằng bé trao cho Hốt Lan và ra hiệu cho mọi người nhẹ chân bước ra ngoài.
Thành Cát Tư Hãn rời khỏi chiếc lều riêng của mẹ, cảm thấy hết sức xúc động, Đôi mắt ông đã lóng lánh ánh lệ, nói:
- Mẹ ta đã già, già quá nhanh!
Bột Nhi Thiếp nói:
- Ngài không thấy hai bên tóc mai của ngài cũng đã bạc rồi đấy sao!
- Nhưng ta chỉ mong mẹ ta không bao giờ già!
- Tất cả đều mong như vậy!
- Ta mong cho mình được trường sinh bất lão và cũng mong cho mẹ được trường sinh bất lão. Cho dù trời cao bắt buộc phải kêu ta trở về, thì ta vẫn mong muốn trong giờ phút ta chết, bên cạnh ta vẫn còn người mẹ hiền. Có mẹ ta đứng bên cạnh nắm lấy tay ta, thì ta không còn sợ gì khi đi một mình vào con đường tối tăm nữa!

Hốt Lan lên tiếng trách:
- Này Đại Hãn, sao ngài cứ nói những lời không đâu như vậy?

Thành Cát Tư Hãn bùi ngùi bước đi.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Hai (3)

Bát Nhi Hốt dẫn một toán kỵ binh tiến vào khu rừng rậm của bộ lạc Thốc Ma. Toán quân này bỗng dừng lại không tiến lên. Vì chung quanh ngoài con đường đã đi vào, không còn thấy con đường nào khác. Có người lên tiếng nói:
- Chúng ta đi lạc đường rồi, hãy trở ra rồi đi tìm con đường khác để đi tiếp!
Bát Nhi Hốt nói với hai binh sĩ:
- Các ngươi hãy theo ta đi dò đường - Bát Nhi Hốt dẫn hai binh sĩ tiếp tục tiến lên. Họ dùng mã tấu chặt những cây dại và song mây cản đường để đi tới.

Phía sau một lùm cây, có Đôi mắt của Tháp Nhi Hồn phu nhân đang theo dõi.

Bát Nhi Hốt bực tức nói:
- Rõ ràng đây là một khu vực đáng ghét, chờ khi ta bắt được con mụ gọi là Tháp Nhi Hồn đó thì ta nhất định sẽ bằm bà ta ra thành một đống thịt vụn!

Đôi mày của Tháp Nhi Hồn phu nhân cau lại thật chặt.

Ba người của Bát Nhi Hốt khi đi vào một vùng đầm lầy, thì họ bắt đầu tiếp tục lội nước để đi. Tháp Nhi Hồn phu nhân gọi to:
- Bớ Bát Nhi Hốt, không phải nhà ngươi định bằm ta ra thành một đống thịt vụn đó sao? Vậy bây giờ để ta biến ngươi thành một con nhím trước! - Bà ta

đưa cao một cánh tay lên, tức thì những mũi tên bay ra như một trận mưa.
Bát Nhi Hốt và hai binh sĩ dùng mã tấu gạt đi những mũi tên từ xa bay tới, rồi nói to:
- Chúng nó ở đâu vậy?
Bát Nhi Hốt bỗng bị trúng một mũi tên. Anh ta cắn răng chịu đau, vừa nhổ những mũi tên tiếp tục bắn tới, vừa xông về phía Tháp Nhi Hồn phu nhân và Đôi bên đã gần kề nhau.
Lại một trận mưa tên bắn ra, khiến hai binh sĩ đi theo biến thành hai con nhím!
Bát Nhi Hốt múa thanh đao trong tay vừa chém về phía Tháp Nhi Hồn phu nhân, vừa quát:
- Con mụ thối này, hãy nạp mạng lại đây!
Tháp Nhi Hồn phu nhân đưa thanh đao lên đỡ đường đao của đối phương, nói:
- Dừng lại! - Binh sĩ của bà ta đều ngưng tay.
Bát Nhi Hốt vẫn tiếp tục sấn tới, múa đao chém về phía Tháp Nhi Hồn phu nhân. Bà ta né được đường đao và nhảy ra khỏi vòng chiến, nói lớn:
- Này Bát Nhi Hốt, nhà ngươi là con nuôi của mẹ Thành Cát Tư Hãn, lại là một trong Tứ Kiệt, bốn tướng mà Thành Cát Tư Hãn yêu mến.
Bát Nhi Hốt nhảy tới trước, chém thêm một đường đao, nói:
- Nhà ngươi đã biết ta là ai, vậy tại sao không dâng cổ ra để chịu chết!
Tháp Nhi Hồn phu nhân lại né khỏi đường dao tấn công, nói:
- Này Bát Nhi Hốt, ta không sợ nhà ngươi đâu, chẳng qua ta không muốn giết nhà ngươi đó thôi. Vậy, ta để cho nhà ngươi một con đường sống, để trở về báo cáo lại với Thành Cát Tu Hãn, là ta không muốn đối đầu với ông ta, mà do ta không chịu đựng được hành động của con quỷ háo sắc Khoát Nhi Xích. Vậy Thành Cát Tư Hãn có thể phái người đến giảng hòa với ta.
Bát Nhi Hốt nói:
- Để ta giết chết nhà ngươi trước, rồi mới tính chuyện giảng hòa sau! - Bát Nhi Hốt lại chém tiếp một đường đao về phía Tháp Nhi Hồn phu nhân.
Tháp Nhi Hồn phu nhân cả giận, lại nhảy ra khỏi vòng chiến, nói:
- Bớ Bát Nhi Hốt, đây là do nhà ngươi buộc ta phải giết ngươi! Bắn tên tiếp!
Binh sĩ của bà ta lại bắn tên như mưa về phía Bát Nhi Hốt. Bát Nhi Hốt không thể tránh kịp, nên đã bị trúng mười mấy mũi tên, bị thương nặng, ngã xuống đất.
Tháp Nhi Hồn phu nhân bước tới gọi:
- Bớ Bát Nhi Hốt tướng quân!
Bát Nhi Hốt gượng cười, đáp:
- Ta... ta biết... ta chết như vầy thật không xứng đáng. Nhưng ta là em trai khác họ với Thành Cát Tư Hãn, ta...ta...ta không thể không lấy cái chết để

làm tròn sứ mạng!
Bát Nhi Hốt nghẻo đầu sang một bên, tắt thở.
Tháp Nhi Hồn phu nhân đưa tay vuốt Đôi mắt mở trừng trừng của Bát Nhi Hốt. Một tên bộ hạ nói:
- Tháp Nhi Hồn phu nhân, chúng ta hãy tiếp tục giết sạch hết bộ hạ của chúng, kẻo chúng lại trở về báo tin cho Thành Cát Tư Hãn.
Tháp Nhi Hồn phu nhân nói:
- Không cần. Ta thật ra không muốn đánh giặc với Thành Cát Tư Hãn! - Bà ta khoát tay im lặng bước đi. Vừa bước bà ta vừa cất tiếng nhái tiếng kêu của loài chim cu (chim ngói).
Những binh sĩ của Bát Nhi Hốt đang chờ đợi ở phía xa cảm thấy kỳ lạ, liền hướng về nơi có tiếng chim kêu đi tới. Họ phát hiện được bãi chiến trường và cũng phát hiện được hai binh sĩ bị trúng tên chết:
- Xem đây! Còn tướng quân Bát Nhi Hốt đâu rồi - Họ lại tiếp tục tìm kiếm và cuối cùng đã phát hiện Bá Nhi Hốt ngồi tựa mình vào gốc cây ngồi chết. Họ la lên:
- Ông ấy đây rồi!
Trong đại trướng của trung quân, sau khi Thành Cát Tư Hãn nghe xong lời kể lại của những binh sĩ chạy trở về, ông đã khóc rống lên và nước mắt tuôn xuống như mưa, nói:
- Bát Nhi Hốt đệ chết giữa lúc tuổi còn thanh xuân, đấy là cái lỗi của ta. Đáng lý ta không nên phái nó đi?
Cáp Tát Nhi đau đớn nói:
- Nếu để mẹ biết thì bà ấy có thể chết mất!
Hốt Lan phi cả kinh, nói:
- Không được nói cho mẹ biết?
Thành Cát Tư Hãn lắc đầu, nói:
- Đành phải giấu mẹ trước. Này Tháp Tháp Thống A ngươi hãy thảo cho ta một chỉ dụ - Thành Cát Tư Hãn đưa tay chỉ vào ngực mình như thề - Ta sẽ đích thân dẫn bộ binh đi san bằng bộ lạc Thốc Ma để báo thù cho em trai ta.
Bát Nhi Truật cùng mọi người bước ra, gọi:
- Thưa Đại Hãn!
Bát Nhi Truật nói:
- Đại Hãn vừa mới nam chinh trở về, còn có nhiều vấn đề quân quốc đại sự cần phải làm, vậy không nên thân chinh.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Dù cho bộ lạc Thốc Ma có mạnh tới đâu, nó cũng chỉ là một thứ bệnh ghẻ lác ngoài da, vậy Đại Hãn chỉ cần chọn một chiến tướng đắc lực là đủ rồi.
Nạp Nha A vừa khóc vừa quỳ xuống, nói:
- Thưa Đại Hãn, Bát Nhi Hốt đã chết thay cho tôi, vậy để tôi đi trả thù cho

Bát Nhi Hốt!
Gia Luật Sở Tài lên tiếng nhắc nhở:
- Thưa Đại Hãn, tướng quân Nạp Nha A có thể lãnh trách nhiệm này. Nhưng việc ra đi của ông ấy không nên xem là đi trả thù cho tướng quân Bát Nhi Hốt, mà là đi chinh phục nhân tâm của bá tánh ở trong rừng.
Thành Cát Tư Hãn có vẻ ngạc nhiên, hỏi:
- Hả?
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Bộ lạc Thốc Ma chẳng qua là một bộ lạc bé nhỏ, muốn tiêu diệt họ chẳng khó khăn gì. Nhưng, sở dĩ họ đứng lên làm phản như thế, là do việc chọn lựa gái đẹp của Vạn hộ Khoát Nhi Xích gây ra. Khoát Nhi Xích mặc dù có lời hứa của Đại Hãn trước kia, nhưng ông ấy nhất định muốn cưới Tháp Nhi Hồn phu nhân làm vợ, đồng thời, lại muốn bắt ép bộ lạc Thốc Ma để cưới cho được 30 bà vợ khác tại bộ lạc này, nên mới gây ra cuộc binh biến. Bá tánh trong rừng ai ai cũng biết nguyên nhân đó cả, vậy nếu Đại Hãn khoan dung cho Tháp Nhi Hồn phu nhân, thì nhân tâm bá tánh trong rừng sẽ qui thuận Khả Hãn; trái lại, nếu Khả Hãn vì tức giận mà tiêu diệt bô lạc Thốc Ma, thì bá tánh trong rừng mặc dù trong nhất thời sợ hãi Khả Hãn, nhưng nhân tâm sẽ không hướng về Khả Hãn đâu. Một khi Khả Hãn lại mở những cuộc viễn chinh khác, nếu bá tánh trong rừng lại nổi lên một lần nữa, thì đó sẽ là một đại sự đấy!
Thành Cát Tư Hãn nghiến chặt hai hàm răng suy nghĩ, rồi thở dài nói:
- Lời nói của ông tôi không muốn nghe, nhưng lại hết sức có lý. Này, Nạp Nha A, nhà ngươi hãy đi bắt sống Tháp Nhi Hồn phu nhân về đây cho ta!
Nạp Nha A lên tiếng tuân lệnh:
- Vâng!

Nạp Nha A dẫn quân đội tiến vào khu rừng rậm của bộ lạc Thốc Ma. ông ta đi đến địa điểm mà trước đây Bát Nhi Hốt đã bị lạc đường. Bộ tướng của Bát Nhi Hốt nói:
- Thưa Vạn hộ Nạp Nha A, chính tướng quân Bát Nhi Hốt đã bị lạc đường tại nơi này.
Nạp Nha A ra lệnh:
- Hãy đánh trống trận lên, còn mọi người hãy đồng thanh la "sát! Sát! Sát!" cho ta - Lệnh vừa ban xuống, thì tiếng trống trận đánh lên ầm ầm và tiếng la sát phạt rền vang cả một khu rừng!
Tháp Nhi Hồn phu nhân lại tiếp tục mai phục tại địa điểm mà trước đây bà ta đã bắn chết Bát Nhi Hốt. Bà ta cảnh giác chờ đợi sự tiến công của đối phương!

Nạp Nha A quay sang nói với những người đang ở bên cạnh:
- Các ngươi hãy chia ra năm đội, mỗi đội năm người và chia ra năm phương hướng để đi trinh sát tình hình địch cho ta. Hãy tìm cho ra một con đường đi!
Năm tướng lĩnh liền dẫn bộ hạ của mình, dùng mã tấu chặt cây rừng để tiến vào rừng sâu.
Màn đêm đã buông xuống, Nạp Nha A nói với các bộ tướng của mình:
- Cứ để cho Tháp Nhi Hồn phu nhân ở tại địa điểm đã giết chết được Bát Nhi Hốt tướng quân chờ đợi ta, còn chúng ta sẽ đi hốt ổ của họ!
Nạp Nha A dẫn binh sĩ, dùng búa chặt bỏ những nhành cây do đối phương hạ xuống để cản đường và dùng cưa để cưa những thân gỗ lớn, dọn sạch đường đi... Mặt trời vừa nhô lên, Nạp Nha A đã dẫn được binh sĩ của mình cùng tiến lên một ngọn núi nằm tại sau lưng sơn trại của bộ lạc Thốc Ma.
Nạp Nha A nói với các bộ tướng của mình:
- Xem kìa, trong sơn trại vẫn còn im lặng quá, bộ hạ của Tháp Nhi Hồn phu nhân đều là những kẻ mê ngủ. Được rồi, chúng ta hãy đánh thức họ dậy!
Ông ta đưa cao thanh mã tấu lên nói:
- Tiến lên! - Tất cả những người Mông Cổ đều ào ào tràn về phía trước.
Người Mông Cổ dẫn tất cả bộ hạ của bộ lạc Thốc Ma đến một bãi trống, trong khi một bộ tướng cũng dẫn Tháp Nhi Hồn phu nhân đang bị trói đi đến trước mặt Nạp Nha A.
Nạp Nha A làm ra vẻ kinh ngạc, hỏi:
- Đây không phải là Tháp Nhi Hồn phu nhân sao?
Tháp Nhi Hồn phu nhân quay đầu lại, nói:
- Ngươi hãy giết ta đi. Nhưng ta mong rằng nhà ngươi sẽ để cho bá tánh của ta được sống!
Nạp Nha A nói:
- Tháp Nhi Hồn phu nhân đã hiểu lầm rồi, tôi phụng mệnh Thành Cát Tư Hãn tới đây mời bà về doanh trại cũ để bàn việc.
Tháp Nhi Hồn phu nhân cười nhạt, nói:
- Bất kỳ chết ở đâu cũng vậy thôi, vậy nhà ngươi đừng có giả bộ nữa!
- Này Tháp Nhi Hồn phu nhân, tôi hoàn toàn có ý chân thành!
Tháp Nhi Hồn phu nhân dùng cằm hất về phía bộ hạ của bà ta, nói:
- Đây là sự chân thành của ông chắc?
Nạp Nha A liền quay sang thủ hạ, nói:
- Hãy thả tất cả họ ra, bây giờ đã đến giờ nấu cơm rồi đấy.
Người Mông Cổ đều lui ra sau. Người Thốc Ma lúc ban đầu có vẻ do dự, nhưng về sau có một người bạo dạn nhất đã dẫn đầu đám Đông cùng bỏ chạy tứ tán.
Nạp Nha A lại chỉ vào Tháp Nhi Hồn phu nhân nói:

- Hãy mở trói cho bà ấy, bà ấy là khách mời của Thành Cát Tư Hãn.
Một bộ hạ của Nạp Nha A bước tới mở trói cho Tháp Nhi Hồn phu nhân. Bà ta cử động Đôi cánh tay rồi nói:
- Thôi được, tôi sẽ đi theo ông. ông tha cho bộ hạ của tôi là tốt rồi. Còn riêng tôi ông muốn giết hay muốn lắt thịt chi thì tùy ý ông!
Khoát Nhi Xích và Hốt Đô Hợp, tóc tai rũ rượi, râu mọc xồm xoàm, cũng đang bước tới. Khoát Nhi Xích vừa khóc vừa nói:
- Nạp Nha A, ông đến rồi đấy hả? Tôi suýt nữa đã bị người đàn bà này cho sói ăn thịt rồi! Ủa! Sao anh mở trói cho bà ta vậy? Bà ta là một con sói cái ăn thịt người đấy!
Nạp Nha A bình thản nói:
- Này, Khoát Nhi Xích, việc ông chưa bị bà ta cho sói ăn, vẫn chưa biết là tốt hay xấu đấy?
- Hả? ông nói thế nghĩa là sao?
- Thôi được, chuyện của ông làm thì ông tự biết lấy, khi về đến nơi ông tự trình bày với Thành Cát Tư Hãn! - Nói đến đây, Nạp Nha A quay sang bộ hạ của mình ra lệnh - Thu quân trở về!
Mọi người đều lên ngựa. Nạp Nha A quay sang Tháp Nhi Hồn phu nhân nói:
- Này Tháp Nhi Hồn phu nhân, xin mời!
Tháp Nhi Hồn phu nhân lên ngựa và đội ngũ bắt đầu xuất phát.
Khoát Nhi Xích và Hốt Đô Hợp cũng lên ngựa đi theo đám Đông.
Việc trọng chữ tín, khi đã hứa thì bao giờ cũng không quên, đó là đặc điểm nổi bật của Thành Cát Tư Hãn, cũng như của dân tộc Mông Cổ. Nhưng, trong một số vụ việc cũng chính vì điều này mà đã dẫn đến không ít rắc rối. Đó là việc trước khi xưng Hãn, Thành Cát Tư Hãn đã chính miệng mình cho phép Khoát Nhi Xích chọn cưới 30 mỹ nhân về làm vợ. Chính vì việc Khoát Nhi Xích chọn mỹ nhân trong số bá tánh sống tại khu rừng nói trên, nên mới dẫn đến sự phản loạn của Tháp Nhi Hồn phu nhân. Để dẹp yên sự phản loạn này, Thành Cát Tư Hãn phải chịu một sự hy sinh to lớn. Nhưng, Thành Cát Tư Hãn không hề thay đổi lời hứa của mình, vẫn thỏa mãn yêu cầu của Khoát Nhi Xích.

Nạp Nha A sau khi bình định cuộc phản loạn của bá tánh trong rừng một cánh thuận lợi xong, đã rút quân trở về nơi cắm lều trại của Thành Cát Tư Hãn tại đầu nguồn ba con sông.
Đoàn quân chiến thắng đứng thành bốn hàng, kẹp lấy Tháp Nhi Hồn phu nhân bị trói ngồi trên lưng ngựa và 30 mỹ nữ ở chính giữa.
Người dẫn đầu toán quân này là Nạp Nha A và hai người quần áo xốc xếch

tóc tai rũ rượi là Khoát Nhi Xích, Hốt Đô Hợp.
Thành Cát Tư Hãn và các Vương bước ra khỏi lều để nghênh đón.
Số người của Nạp Nha A cùng xuống ngựa, bước tới thi lễ, nói:
- Xin tham kiến Thành Cát Tư Hãn,
Thành Cát Tư Hãn trước tiên đỡ Nạp Nha A đứng lên, nói:
- Nghe báo cáo của toán thám sát cho biết nhà ngươi đã hàng phục được bộ lạc Thốc Ma mà không cần đổ máu. Công lao này ta sẽ nhớ mãi mãi!
Thành Cát Tư Hãn cũng bước tới đỡ Hốt Đô Hợp nói:
- Này, anh sui Hốt Đô Hợp, anh không ngại nguy hiểm, trực tiếp đi đến bộ lạc Thốc Ma để cứu nguy cho Vạn hộ của tôi, chứng minh anh là một người sui gia trung thành nhất của tôi.
Khoát Nhi Xích chủ động bước tới nhận tội:
- Thưa Đại Hãn, chính vì tôi nên đã gây ra cuộc bạo loạn của bộ lạc Thốc Ma và làm cho Bát Nhi Hốt, dưỡng tử của thái hậu bị tử vong, vậy xin Khả Hãn trừng phạt!
Thành Cát Tư Hãn trợn tròn xoe Đôi mắt, nói:
- Tội của nhà ngươi thật không thể tha thứ. Nhà ngươi nên biết, cái chết của Bát Nhi Hốt cho đến bây giờ ta cũng chưa biết phải nói như thế nào với mẫu hậu của ta, ta hết sức hối hận vì lời hứa trước kia bằng lòng cho ngươi chọn 30 mỹ nữ.
Khoát Nhi Xích dập đầu lia lịa, nói;
- Thưa Đại Hãn, từ nay về sau tôi sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Không! Một lời nói của ta như dao chém sắt, không bao giờ sửa đổi, vậy nhà ngươi cứ chọn 30 mỹ nữ ở bộ lạc Thốc Ma đi!
Thành Cát Tư Hãn quay lại nói với mọi người:
- Các ngươi đã chịu khổ quá nhiều, cho nên hôm nay ta đã chuẩn bị sẵn loại rượu sữa ngựa ngon nhất để chiêu đãi các ngươi!
Thành Cát Tư Hãn quay lại nhìn Tháp Nhi Hồn phu nhân còn bị trói ngồi trên lưng ngựa, làm ra vẻ giật mình, nói:
- Ôi chao! Này Nạp Nha A, sao lại có chuyện như thế? Sao lại trói tất cả các nàng dâu lại như thế, mau mau cởi trói ra cho họ?
Các binh sĩ bước tới đỡ Tháp Nhi Hồn phu nhân xuống ngựa và mở trói. Đôi mắt của Khoát Nhi Xích đã lóng lánh ánh lệ.
Tháp Nhi Hồn phu nhân bước tới trước mặt Thành Cát Tư Hãn quỳ xuống, nói:
- Xin Đại Hãn hãy giết tôi đi! Tôi đã bắt giam hai vị đại thần của ngài, đã bắn chết người anh em khác họ của ngài, tất cả đều là tội đáng chết!
Thành Cát Tư Hãn cười to, nói:
- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa, hôm nay là ngày vui kia mà!

- Thưa Đại Hãn! - Tháp Nhi Hồn phu nhân không đứng dậy nói tiếp - Tôi thà là chịu chết quang vinh, hơn là được sống nhục nhã!
Thành Cát Tư Hãn trịnh trọng đáp:
- Tôi hiểu bà muốn gì rồi, bà hãy an tâm đi!
Tại buổi tiệc do Thành Cát Tư Hãn chiêu đãi, ông bưng chén rượu lên nói:
- Hôm nay tôi tuyên bố hai chuyện vui. Chuyện thứ nhất là Vạn Hộ Khoát Nhi Xích đến các bộ lạc sống trong rừng tuy đã gặp nhiều rắc rối, nhưng rốt cuộc cũng chọn được 30 mỹ nữ. Chuyện thứ hai là do tôi đứng ra làm chủ, gả Tháp Nhi Hồn phu nhân cho anh sui của tôi là Hốt Đô Hợp. Như vậy, kể từ nay Tháp Nhi Hồn phu nhân đã trở thành chị sui gái của tôi rồi. Để chúc mừng tình thương yêu của người Mông Cổ như người một nhà, tôi xin mời các vị uống cạn chén rượu sữa ngựa này!
Mọi người cùng đưa cao chén rượu, đồng thanh nói:
- Cạn!
Ngoài Khoát Nhi Xích, Hốt Đô Hợp và Tháp Nhi Hồn phu nhân còn đang ngơ ngác, tất cả mọi người đều vui vẻ uống cạn chén rượu trong tay của mình.
Tháp Nhi Hồn phu nhân rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước mặt Thành Cát Tư Hãn quỳ xuống, ánh lệ lóng lánh, nói:
- Thưa Đại Hãn, tôi... tôi xin kính mời ngài một chén!
Thành Cát Tư Hãn cũng rời khỏi chỗ ngồi, nói:
- Đa tạ chị sui gái! Xin mời tất cả chúng ta hãy cùng cạn chén rượu này!

Tháp Nhi Hồn phu nhân vừa rơi lệ vừa uống một hơi cạn chén rượu trong tay.

Hôm nay Thành Cát Tư Hãn cũng uống rất nhiều rượu và tỏ ra rất vui vẻ ông nói lớn:
- Hôm nay là ngày vui, vậy tại sao không có hát múa? Này, tất cả hãy hát lên, tất cả hãy nhảy múa đi!

Bách Linh Điểu kéo cây đàn đầu ngựa, còn Dã Lạc Miệt và Tốc Bất Đài vừa hát vừa nhảy.

Thành Cát Tư Hãn cùng đối vũ với Tháp Nhi Hồn phu nhân.

Nhiều người bước ra nhảy múa, làm cho bầu không khí hết sức vui nhộn.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Ba

Mùa đông năm đó, Trát Hợp Cảm Bất dẫn con gái tên gọi Thoa Lỗ Thiếp Ni đến quy thuận với Thành Cát Tư Hãn.

Thành Cát Tư Hãn cùng với bốn người con trai và Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài cùng bước ra nghênh đón. Đứng bên cạnh hai con ngựa là Trát Hợp Cảm Bất và người con gái Thoa Lỗ Thiếp Ni có vẻ rất mệt mỏi.

Thành Cát Tư Hãn vội vàng bước tới nói qua giọng thân mật:
- Thưa Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc
Trát Hợp Cảm Bất quì xuống nói:
- Trát Hợp Cảm Bất tôi là người cùng đường mạt lộ, xin bái kiến Thành Cát Tư Hãn bệ hạ.
Thành Cát Tư Hãn vội vàng đỡ Trát Hợp Cảm Bất đứng dậy nói:
- Không! Thúc thúc tuy là em trai của Vương Hãn, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ thúc thúc có một hành động nào đối địch với tôi cả. Tôi còn nhớ rõ khi Vương Hãn xua quân đánh đuổi chúng tôi ra khỏi nơi chăn nuôi, tôi có phái Biệt Lặc Cổ Đài đến yêu cầu Vương Hãn thu quân, thúc thúc đã nhờ Biệt Lặc Cổ Đài báo tin cho tôi biết cần phải đề phòng Vương Hãn, đồng thời, thúc thúc cũng đã bảo vệ cho Biệt Lặc Cổ Đài thoát khỏi sự ngăn chặn gây khó khăn của Tang Côn. Chỉ với hai sự kiện đó, ân đức của thúc thúc dù Thành Cát Tư Hãn tôi báo đáp cả đời cũng chưa đủ!

Thành Cát Tư Hãn quì xuống trước mặt Trát Hợp Cảm Bất. Những người em và những người con cũng quì theo.

Trát Hợp Cảm Bất và Thoa Lỗ Thiếp Ni thấy thế cũng vội vàng quì xuống. đôi mắt của Trát Hợp Cảm Bất ràn rụa hai dòng lệ nóng, nói:

- Này, Thành Cát Tư Hãn, ông làm thế thật tôi không dám nhận. Mấy năm qua vì những hành động tội lỗi của anh tôi, cháu tôi đối với ngài, cho nên tôi không bao giờ dám tìm đến gặp mặt ngài. Trong thời gian đó tôi phải bôn ba khắp nơi, trước hết tìm tới bộ lạc Nải Man là những người cùng tín ngưỡng Cảnh giáo như tôi. Sau khi bộ lạc Nải Man bị tiêu diệt, tôi đã cùng hai cha con Thoát Hắc Thoát A tiếp tục cuộc sống trôi nổi. Đời sống của chúng tôi trong những ngày đó thật ra không phải là đời sống của con người. Đã mấy lần tôi định chết đi cho rồi, nhưng vì thứ nhất, việc tự sát là một cái tội mà Thượng đế không thể tha thứ! Thứ hai vì tôi còn một đứa con gái mà sau khi sanh ra tới nay, chưa từng được sống đúng với ý nghĩa của cuộc sống mấy ngày. Tôi sợ mình có lỗi đối với nó.

Thành Cát Tư Hãn đưa mắt nhìn Thoa Lỗ Thiếp Nhi nói:
- Nghe đồn Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc có một người con gái đẹp như hoa, xinh như liễu, tên gọi Thoa Lỗ Thiếp Ni, vậy có phải là cô gái này không?
Thoa Lỗ Thiếp Ni lên tiếng:
- Tiểu nữ xin bái kiến Đại Hãn!
Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Thưa Đại Hãn, nếu ngài không chê thì tôi bằng lòng hiến dâng đứa con gái này cho Đại Hãn, để nó lo việc chiếu chăn cho ngài.
Thành Cát Tư Hãn không khỏi giật mình, nhưng một lúc sau thì cười to nói:
- Không! Đối với cô gái này thì tuổi của tôi đã già quá.
Trát Hợp Cảm Bất nói:
- Chắc Đại Hãn chê nó chứ gì?
Thành Cát Tư Hãn giữ thái độ nghiêm túc, nói:
- Không! Tôi tôn trọng thúc thúc thương yêu nó. Này Đà Lôi, con hãy bước lại đây!
Đà Lôi tuân lịnh bước tới, Thành Cát Tư Hãn vỗ nhẹ lên vai Đà Lôi nói:
- Xem đây, nó tên là Đà Lôi, con trai út của tôi. Theo tập quán của người Mông Cổ, thì con trai út là người giữ việc nhang khói trong gia đình. Nay tôi đứng ra làm chủ hôn để xin cưới Thoa Lỗ Thiếp Ni làm vợ cả cho Đà Lôi, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.
Trát Hợp Cảm Bất hết sức vui mừng, nói:
- Thưa Đại Hãn, đây.. đây là một vinh dự đặc biệt, tôi xin đón nhận dù tự mình cảm thấy không xứng đáng!
- Nói thế tức là thúc thúc đã đồng ý rồi chứ gì? Vậy không rõ Thoa Lỗ Thiếp Ni có bằng lòng Đà Lôi hay không?
Thoa Lỗ Thiếp Ni đưa mắt nhìn Đà Lôi một lượt, đôi má ửng hồng, đáp:
- Tiểu nữ xin Đại Hãn đứng ra làm chủ!

- Hả? Thành Cát Tư Hãn đã hiểu được nội tâm của Thoa Lỗ Thiếp Ni, nên cất tiếng cười vui vẻ nói tiếp - Tốt! Tốt! Như vậy là quyết định rồi đó! Phải rồi, người Mông Cổ chúng tôi có tất cả sáu loại tín ngưỡng, vậy tôi sẽ cử hành hai hôn lễ khác nhau cho con gái của thúc thúc. Hôn lễ thứ nhất được cử hành theo tập quán của Cảnh giáo và hôn lễ thứ hai sẽ cử hành theo tập quán của người Mông Cổ chúng tôi.

Trong một giáo đường được đặt tạm ở chiếc lều Mông Cổ, có những đứa trẻ đang hát thánh thi. Trát Hợp Cẩm Bất dẫn Thoa Lỗ Thiếp Ni đã được trang điểm xinh đẹp đi thẳng vào giáo đường. Hai vợ chồng Thành Cát Tư Hãn và một số người khác đã chờ sẵn tại đây. Những người anh em của Đà Lôi cũng đã có mặt ở đây từ lâu. Trát Hợp Cảm Bất trao con gái cho Đà Lôi. Thoa Lỗ Thiếp Ni cùng khoát tay với Đà Lôi đi thẳng lên chỗ tượng Chúa.

Tháp Tháp Thống A mặc chiếc áo thụng cha cố, đứng nghiêm trang trước một chiếc bàn. Thoa Lỗ Thiếp Ni và Đà Lôi cùng dừng chân đứng trước mặt Tháp Tháp Thống A. Ông này lên tiếng hỏi:
- Này Đà Lôi, con có bằng lòng cưới Thoa Lỗ Thiếp Ni là vợ, bằng lòng tương thân tương ái với nàng cho tới bạc đầu, cho tới chết mới chia tay nhau không?
Đà Lôi đáp:
- Con bằng lòng!
Tháp Tháp Thống A quay sang Thoa Lỗ Thiếp Ni hỏi:
- Này Thoa Lỗ Thiếp Ni, con có bằng lòng ưng lấy Đà Lôi và tương thân tương ái suốt cả cuộc đời, cho tới ngày già nua tóc bạc và chết đi mới chia tay nhau không?
Thoa Lỗ Thiếp Ni đáp:
- Con bằng lòng!
Tháp Tháp Thống A tuyên bố:
- Tốt! Đứng trước mặt Chúa, hai cô dâu chú rể kể từ giờ phút này đã trở thành vợ chồng chính thức!
Đà Lôi và Thoa Lỗ Thiếp Ni cùng trao đổi nhẫn cưới cho nhau.
Thoa Lỗ Thiếp Ni khẽ nhắm đôi mắt lại, chờ Đà Lôi hôn lên môi. Đà Lôi sững sờ. Tháp Tháp Thông A nhắc nhở:
- Này Đà Lôi vương gia, hãy hôn vợ của ngài đi!
Đà Lôi thẹn thùng hỏi:
- Hả? Hôn.. hôn ở đây ư?
Tháp Tháp Thống A đáp:

- Phải! Hôn trước mặt chúa Jesus!
Không khí trong giáo đường sôi nổi hẳn lên. Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài vừa cao hứng nhảy múa vừa hối:
- Nhanh lên đi nào!
Dã Lặc Miệt nói đùa:
- Này Đà Lôi vương gia, chuyện hay như thế nếu ngài không bằng lòng, thì tôi sẽ làm thay đấy!
Bột Nhi Thiếp nạt:
- Này Dã Lặc Miệt, ngươi là vai chú của Đà Lôi đấy!
Dã Lặc Miệt nói:
- Đến giờ phút đó thì còn phân biệt lớn nhỏ gì nữa?
Thành Cát Tư Hãn tươi cười nói:
- Này, Bột Nhi Thiếp, em không cần phải để ý tới họ, cứ để cho họ mặc tình vui nhộn đi!

Đà Lôi nhắm đôi mắt lại, đặt đôi môi lên đôi môi Thoa Lỗ Thiếp Ni. Một trận hoan hô nổi lên vang dội.

Trong một chiếc lều Mông Cổ lớn, được bố trí thành một gian phòng tân hôn theo tập tục của người Mông Cổ. Những nghi thức hôn lễ theo Mông Cổ bắt đầu tiến hành.

Ban ngày, bà con bạn bè bày tiệc ăn uống, đọc những bài chúc mừng hôn lễ. Riêng Đà Lôi thì tiến hành nghi thức bẻ cổ cừu, v.v... Tất cả những nghi thức theo tập tục Mông Cổ đều được tiến hành. Đêm đến, tân lang và tân giai nhân cùng động phòng.

Phía bên ngoài của gian lều Mông Cổ, thân nhân đôi bên đều đàn ca xướng hát, cùng nhảy múa suốt ba ngày ba đêm liền...

Từ đó Thoa Lỗ Thiếp Ni trở thành vợ cả của Đà Lôi. Nàng sinh cho Đà Lôi tất cả bốn đứa con trai là Mông Ca, Hốt Tất Liệt, Húc Liệt Ngột, A Lý Bất Ca. Chính họ đã kế thừa sự nghiệp chưa hoàn thành của Thành Cát Tư Hãn và đã tiếp tục đạo diễn những màn kịch oanh liệt hùng tráng tiếp sau Thành Cát Tư Hãn. Do vậy, Thoa Lỗ Thiếp Ni cũng giống như Kha Ngạch Luân,

Bột Nhi Thiếp được tôn xưng là những bà mẹ vĩ đại của dân tộc Mông Cổ.

Thành Cát Tư Hãn và Trát Hợp Cảm Bất cùng ngồi chung một nơi. Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Thúc thúc bảo con trai của Thái Dương Hãn là Khuất Xuất Luật đang sống chung với người Miệt Nhi Khất phải không?
Trát Hợp Cảm Bất đáp:
- Đúng như vậy! Nhưng khi tôi rời đi, thì họ cũng dẫn theo một số người của họ không đông lắm, chạy sang xứ Tây Hạ để nương nhờ rồi.
- Thế thì Thoát Hắc Thoát A hiện giờ ở đâu?
- Trước đây Thoát Hắc Thoát A đã bị tướng quân Tốc Bất Đài giết chết, con trai của ông ta là Hốt Đô, cùng với người anh em của nó hiện đang sống tại vùng biên giới Nải Man và đang tập hợp rất nhiều bộ hạ.
Thành Cát Tư Hãn gật đầu.

Tại khu vực cắm lều của Thành Cát Tư Hãn, hiện lên một cảnh tượng phồn vinh. Rất đông đảo các loại thợ đang làm việc một cách khẩn trương. Nào thợ mộc, thợ rèn, thợ cung tên, thợ đóng thiết xa, thợ đúc hỏa pháo, Thành Cát Tư Hãn dẫn Tốc Bất Đài, Truật Xích đi vào đám đông để quan sát.

Truật Xích nói:
- Tất cả những người thợ này đều được đưa từ Trung Nguyên về đây hôm vừa rồi.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tốt lắm!

Trong số những người thợ này có một khuôn mặt rất quen thuộc: anh ta là một thư sinh chỉ biết bổ củi, được Minh An cứu thoát. Anh ta đang làm việc chăm chỉ bên cạnh một cỗ thiết xa.

Thành Cát Tư Hãn chép miệng thở dài, nói:
- Này Tốc Bất Đài, Trát Hợp Cảm Bất thúc thúc vừa mới cho biết tin, người Miệt Nhi Khất được Hốt Đô và anh em của hắn tập hợp tại biên giới Nải Man với một số lượng khá đông, chuẩn bị nổi dậy chống ta.
Tốc Bất Đài lộ vẻ ái ngại, nói:
- Việc làm của tôi lần trước chưa đạt được kết quả mỹ mãn.

Thành Cát Tư Hãn nói:
- Không! Ngươi đã giết chết cha hắn, đồng thời, đã gây cho chúng nhiều thương tích, khiến chúng chẳng khác nào một con nai đã bị trúng tên, một con ngựa rừng đã bị tròng dây vào cổ. Đó là một chiến công to lớn rồi.
- Thưa Đại Hãn, lần này thì tôi sẽ không bao giờ để cho chúng có thời giờ chữa trị vết thương, tháo bỏ sợi dây tròng trên cổ!
Mọi người bước đến gần chỗ cổ thiết xa. Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ta sẽ làm cho nhà ngươi 400 cổ thiết xa này, cộng thêm 5000 kỵ binh và do Truật Xích dẫn một đội kỵ binh đông một vạn người đi theo sau để tiếp ứng. Nhà ngươi xem, bánh xe được dùng đinh sắt đóng chắc chắn, niền xe cũng được làm bằng sắt. Đây là một loại xe rất thích hợp để vượt qua các loại núi non. Vậy, đội quân mà ngươi chỉ huy sẽ gọi là đạo quân xe sắt nhé! Đồng thời, những mạng lệnh mà ta phát ra sẽ được gọi là sắc lệnh thiết xa!
Thành Cát Tư Hãn nhìn người thư sinh, nói:
- Này, ta đã nhận ra nhà ngươi rồi đấy. Có phải nhà ngươi là một thư sinh chỉ biết bổ củi không?
Truật Xích nói:
- Hiện nay anh ấy đã trở thành Bách Phu Trưởng của các người thợ rồi đó. Những chiếc xe sắt này đều do anh ấy chế tác ra.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tốt lắm! Ta thấy người Trung Nguyên có những loại máy dùng để tấn công thành rất hay, vậy nhà ngươi có biết làm những loại máy đó không?
Người thư sinh đáp:
- Thưa Đại Hãn, nếu Đại Hãn cần thì tôi có thể học làm loại máy đó được!
- Học ư? Vậy nhà ngươi hãy chế tạo cho ta rất nhiều loại máy tấn công thành loại đó. Vì trong tương lai, loại máy này có công dụng rất to lớn!

Ba thương gia được Đóa Đãi hướng dẫn, đã dẫn theo ba đoàn lạc đà cùng đến nơi cắm lều trại của Thành Cát Tư Hãn. Đóa Đãi nói:
- Này, ba vị khách phương xa, Thành Cát Tư Hãn vĩ đại của chúng tôi có qui định, phàm những thương gia ngoại quốc một khi đi vào nội địa của chúng tôi, đều sẽ được nhất luật phát cho giấy tờ chứng nhận. Tuy nhiên, một khi có loại hàng hóa gì tốt, thì tất cả số hàng hóa đó cũng như người chủ hàng, đều phải đưa đến đại trướng của Đại Hãn xem qua. Đại Hãn bằng lòng mua hàng với giá cao.
Ba người đồng thanh đáp:
- Tôi mong được phục vụ cho Đại Hãn!
Đóa Đãi nói:
- Các anh hãy chờ một tí nhé! - Dứt lời, Đóa Đãi bước vào đại trướng.
Tất cả hàng hóa của những đoàn lạc đà chuyên chở được xếp xuống đất.

Những người Mông Cổ kể cả trai lẫn gái đều đua nhau tới chọn lựa.
Ba thương gia đưa mắt ra hiệu cho nhau, có ý ngầm bảo là nên bán với giá cắt cổ, vì người Mông Cổ chưa từng thấy hàng hóa mua bán ở chợ.
Thành Cát Tư Hãn từ trong đại trướng bước ra, lên tiếng hỏi những người thương gia:
- Loại vải hoa này gọi là gì?
Một người thương gia ăn mặc theo ấn Độ lên tiếng đáp:
- Nó được gọi "Tăng Đáp Nạp Xích". Nó là một loại hàng đặc biệt, sản xuất tại thôn "Tăng Đáp Nạp Xích" thuộc thành phố Bất Hoa Thích của nước Hoa Thích Tử Mô (Tức Khwarezm, một quốc gia cổ nằm tại vùng hạ du con sông Amu ở Trung đông). Đại Hãn có thích không?
- Đẹp lắm! - Thành Cát Tư Hãn lại cầm lên một xấp hàng dệt có kim tuyến, hỏi:
- Loại hàng dệt có kim tuyến này bán giá tiền bao nhiêu?
Người thương gia Ấn Độ đáp:
- Mỗi xấp ba đồng "Ba Lý Thất" vàng, rất rẻ!
Thành Cát Tư Hãn quay lại nhìn thẳng vào mặt anh ta, làm cho người thương gia này hết sức hoảng sợ, cất tiếng cười dã lã:
- Hề hề ! Hề hề!
Thành Cát Tư Hãn nói với Đóa Đãi:
- Hãy dẫn ba thương gia này đến phủ khố của ta để họ xem qua cho biết.
Đóa Đãi dẫn ba thương gia đi trở lại đại trướng của Thành Cát Tư Hãn. Họ thấy Thành Cát Tư Hãn ngồi trên ghế cao, vội vàng quì xuống đất thi lễ.
Thành Cát Tư Hãn nhìn vào người thương gia Ấn Độ hỏi:
- Tôi hỏi anh! Anh có thấy đồ đạc trong phủ khố của tôi chưa?
- Dạ thấy rồi! Dạ thấy rồi!
- Vậy anh thấy tôi còn thiếu món gì không?
- Dạ, tất cả những gì cần thiết đều có đủ hết, có đủ hết!
- Thế mà anh dám dùng giá bán mắc hơn gấp mười lần, gấp hai chục lần, để dối gạt Đại Hãn ta hả?
Người thương gia Ấn Độ vội vàng dập đầu, nói:
- Tiểu nhân thật đáng chết! Tiểu nhân thật đáng chết!
Thành Cát Tư Hãn ra lệnh:
- Bây đâu! Hãy tịch thâu toàn bộ hàng hóa của hắn đem giao cho phán quan Hồ Thừa tướng để phân phối như là tang vật và đem con lừa thích nói dối này trói lại!
Mấy tên thị vệ bước tới trói người thương gia Ấn Độ, làm cho hắn sợ hãi đến mặt xanh như tàu lá.
Thành Cát Tư Hãn hỏi hai người còn lại:
- Hàng hóa của các anh bán giá như thế nào?

Hai thương gia này vội vàng dập đầu, một trong số đó lên tiếng đáp:
- Chúng tôi được lệnh của Toán Đoan vĩ đại của nước Hoa Thích Tử Mô, mang những hàng hóa này tới đây dâng cho Đại Hãn.
Thành Cát Tư Hãn cười nói:
- Nhà ngươi biết ăn nói lắm. Tên nhà ngươi gọi là gì?
Người thương gia đó đáp:
- Tôi tên gọi Ma Cáp Mậu Đức.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này, Ma Cáp Mậu Đức, các ngươi từ nghìn dặm xa xôi tới đây để giao thương với nước ta là một điều tốt, vậy ta không khi nào để cho các ngươi phải chịu thiệt thòi, mỗi xấp lụa có kim tuyến ta bằng lòng trả cho ngươi một đồng "Ba Lý Thất" vàng, còn vải in bông kia thì ta trả cho các ngươi một đồng "Ba Lý Thất" bạc.
Hai thương gia người Hoa Thích Tử Mô lộ sắc sợ hãi, nói:
- Không! Không! Chúng tôi dù có gan ăn hết một con rắn bốn chân còn sống đi nữa cũng không dám bán hàng giá cao gấp mười lần cho Đại Hãn.
Thành Cát Tư Hãn cười to, nói:
- Đây là ta khuyến khích các ngươi thường mang hàng tới bán đó! Hãy thả anh bạn thích nói dối kia ra. Hàng của ngươi, ta cũng mua với giá như hai người kia.
Người thương gia Ấn Độ quì xuống đất lạy, nói:
- Đại Hãn là người nhân từ đại độ, có lòng dạ rộng như hải dương cuối cùng!
Thành Cát Tư Hãn lấy làm lạ, hỏi:
- Hải dương cuối cùng ư? Đó là gì vậy?
Người thương gia Ấn Độ đáp:
- Đó là biển Cáp Trát Nhi (Caspian), một biển rộng không bờ bến nằm ở phía bắc của Hoa Thích Tử Mô.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- À, ta chỉ biết có biển đông, biển bắc và biển nam, nhưng chưa biết ở lục địa phía tây cũng nằm gần bờ biển.
Trấn Hải nói:
- Ngoài biển Cáp Trát Nhi mà anh ta nói, ở phía tây còn có Đại Tây Dương càng rộng không bến không bờ.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ta sẽ tìm cách đi sang phía tây để xem biển lớn đấy!
Người thương gia ấn Độ ngỏ ý sẵn sàng, nói:
- Nếu Đại Hãn có hứng, thì tiểu nhân bằng lòng làm người dẫn đường cho Đại Hãn.
- Thôi, chuyện đó để sau sẽ nói. Này, Tháp Tháp Thống A, hãy lấy giấy chứng nhận thông thương của Mông Cổ phát cho họ.

Tháp Tháp Thống A đem giấy chứng nhận phát cho ba thương gia.
Ba thương gia này cầm giấy chứng nhận lần lượt đặt vào trán và đặt lên môi, nói:
- Đa tạ Thành Cát Tư Hãn vĩ đại!
Ma Cáp Mậu Đức quay lại quì xuống một lần nữa, nói:
- Thưa Thành Cát Tư Hãn vĩ đại, tôi muốn làm thần dân của ngài, vậy ngài bằng lòng không?
Thành Cát Tư Hãn cười, đáp:
- Hả? Tất nhiên là được. Nhà ngươi vẫn có thể để râu và đọc kinh Koran.
Ma Cáp Mậu Đức nói:
- Xin đa tạ Đại Hãn!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Ba (2)

Gió xuân mới bắt đầu thổi, trên đồng cỏ cũng mới bắt đầu hiện lên một màu xanh mới.

Thành Cát Tư Hãn dẫn mấy tên Khiếp Tiết Quân và Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi và những đứa con của họ cùng thúc ngựa chạy như bay. Gia Luật Sở Tài bị bỏ rơi lại ở phía sau thật xa.

Họ vượt lên một vùng đất cao, rồi cười ha hả nhìn về phía Gia Luật Sở Tài đang cố đuổi theo một cách mệt nhọc.

Thành Cát Tư Hãn tươi cười nói:
- Này ông râu dài, ông cưỡi ngựa xem ra không thành thạo bằng đọc sách đấy! Mai sau ra chiến trường chém giết, ông sẽ không đuổi kịp mấy đứa cháu của tôi đâu?
Gai Luật Sở Tài hỏi:
- Tại sao tôi phải ra chiến trường chém giết?
Sát Hợp Đài nói:
- Cái gì là "tại sao"? Khi ra chiến trường chém giết, chả lẽ đến lúc lâm trận thì ông bỏ chạy sao?

Gia Luật Sở Tài đáp:
- Tất nhiên! Nếu tôi không bỏ chạy, chả lẽ lại làm kiểu dũng cảm của kẻ thất phu ư?
Sát Hợp Đài dùng giọng nói khinh miệt, nói:
- Té ra Gia Luật tiên sinh là một anh chàng sợ chết!
- Phải, Tài tôi là một kẻ sợ chết! Vì tôi không muốn xem chết nhẹ như lông hồng!
Những đứa cháu của Thành Cát Tư Hãn che miệng khúc khích cười.
Oa Khoát Đài nói:
- Các ngươi đừng có cười. Theo tôi, Gia Luật tiên sinh nói như thế là đúng đấy! - Con trai của Sát Hợp Đài là Mộc A Thốc Can nghiêm túc nói:
- Thưa cha, con cũng cho ý kiến của Gia Luật tiên sinh là có lý!
Thành Cát Tư Hãn từ nãy giờ vẫn tươi cười lắng nghe bọn cháu tranh luận với nhau, đến đây ông mới lên tiếng hỏi:
- Hả? Này Mộc A Thốc Can, cháu dám phản đối cha cháu ư?
- Cháu chỉ phục tùng ý kiến của ông nội thôi.
- Thế hả? Vậy cháu nói ông nội đang nghĩ thế nào?
Mộc A Thốc Can đáp:
- Ông nội mời Gia Luật Sở Tài tiên sinh đến đây là để dùng học thức trong đầu của ông ấy, nếu để chiếc đầu bị mất đi một cách vô nghĩa, thì chẳng phải đáng tiếc lắm sao? - Thành Các Tư Hãn cười ha hả, nói:
- Trong số các con của tôi, người hiểu tôi nhất là Oa Khoát Đài; trong các cháu của tôi, người hiểu tôi nhất là Mộc A Thốc Can! Các ngươi hãy nhớ lấy, trong đại quân kẻ nào tỏ ra tham sinh úy tử thì sẽ bị chém, nhưng chỉ có một ngoại lệ, là khi Gia Luật Sở Tài cảm thấy mạng sống của mình bị tử thần uy hiếp, thì ông ta có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào!
Gai Luật Sở Tài nói:
- Xin Đại Hãn hãy cho tôi một con thiên lý mã, vừa ngoan ngoãn vừa chạy nhanh, để cho tôi có thể chạy trốn một cách mau chóng.
Thành Cát Tư Hãn vừa cười to vừa nhảy xuống lưng ngựa, nói:
- Ta nhường con ngựa quí này của ta cho tiên sinh vậy!
Gia Luật Sở Tài nói:
- Xin đa tạ Đãi Hãn!
Hai người cùng trao đổi chiến mã cho nhau, Thành Cát Tư Hãn đưa mắt nhìn xa khắp bốn bên, rồi lại ngửa mặt nhìn bầu trời xanh thẳm nói với Gia Luật Sở Tài:
- Tiên sinh biết tại sao người Mông Cổ đều thích mặc áo dài màu xanh lam hay không? - Gia Luật Sở Tài chưa kịp đáp thì Thành Cát Tư Hãn nói tiếp - Vì bầu trời màu xanh lam. Bầu trời ở Trung Nguyên không có màu xanh lam như ở đây. Nhưng còn bầu trời ở Hoa Thích Tử Mô thì sao? Ngoài ra, bầu

trời ở vùng "Biển sau cùng" cũng có màu xanh lam như thế chăng?
Gia Luật Sở Tài nói:
- Thưa Đại Hãn, ngài nên phái một sứ đoàn đến Hoa Thích Tử Mô để bắt tay liên kết với kẻ chinh phục thế giới ở phương Tây này, ngỏ hầu mai sau khi ngài chiếm giữ Trung Nguyên, thì không sợ Tây Hạ hoặc Tây Liêu phản bội minh ước nữa.
- À, có lý đấy!
Bầu trời ở vùng thảo nguyên tuy rất xanh, nhưng sản vật lại rất nghèo. Đại Hãn có thể phái những thương đội đem những tài vật cướp được từ Trung Nguyên sang Hoa Thích Tử Mô để trao đổi y phục, vải vóc mà nước ta cần dùng.

Thành Cát Tư Hãn tươi cười quay sang Sát Cáp Đài nói:
- Thế nào? Bộ óc ông ấy khi bày ra một mưu kế, là có thể đẩy lui được một cuộc xung phong của một vạn binh sĩ đó!
- Ta sẽ tức khắc phái một thương đội đến Hoa Thích Tử Mô để làm quen với vị Toán Đoan của một đại quốc ở phía Tây này, để sau đó ta xem thử có thể cùng làm bạn với vị Toán Đoan đó không. Chữ "Toán Đoan" thật là khó nghe, tại sao họ không dùng hai chữ Khả Hãn chứ? Thành Cát Tư Hãn lắc đầu, không tự tìm được câu giải thích.

Tại bờ sông Tiệm Hà nằm trên biên giới của Hoa Thích Tử Mô, có một đội kỵ binh của Hoa Thích Tử Mô đầu quấn khăn trắng, xuất hiện trên một ngọn đồi. Bên dưới lá đại kỳ là Toán Đoan Ma Kha Mạt có hàm râu đen. Ông ta cưỡi trên lưng một con ngựa kim, đuôi được nhuộm đỏ, nét mặt lạnh lùng, trên khăn quấn đầu có nạm một vòng bảo thạch. Người cỡi ngựa ở bên cạnh chính con trai lớn của ông ta, Trát Lan Đinh xinh đẹp và vị tướng quân oai hùng Thiết Mộc Nhi Diệc Lý .

Ma Kha Mạt dùng ngọn roi chỉ xuống những Cổ Liệt Diên được xây dựng bằng những chiếc lều thảm len theo kiểu Mông Cổ nằm cạnh bờ sông, nói:
- Đó có phải là người Miệt Nhi Khất ở phương đông thường đến khuấy nhiễu biên cương của nước ta đó không, con trai ta?
Trát Lan Đinh đáp:
- Đúng thế! Đó chính là bọn cướp mà không có điều gì chúng không dám làm. Nghe đâu thủ lĩnh của chúng tên gọi Hốt Đô, là một tên hung ác không tin Chân Chúa.
Ma Kha Mạt quay sang quân đội của ông ta nói:

- Hỡi các dũng sĩ Hoa Thích Tử Mô, ta lấy danh nghĩa Chân Chúa A - La vĩ đại và tối cao để ra lệnh cho các ngươi: hãy giết hết tất cả bọn dị giáo kia, không chừa một tên nào, kể cả phụ nữ và trẻ con.
Thiết Mộc Nhi Diệc Lý hỏi:
- Phụ nữ và trẻ con cũng giết hết ư?
Ma Kha Mạt Toán Đoan đáp:
- Ông thế nào rồi, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý anh dũng của ta! Những thằng bé kia khi nó lớn lên sẽ thành kẻ thù của A - La, còn bụng của những người phụ nữ kia sẽ liên tục sinh ra những tín đồ dị giáo không tin Chân Chúa. Hãy chấp hành đi!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và các binh sĩ hô to:
- Ma Kha Mạt Toán Đoan, người bảo vệ tín ngưỡng và là hóa thân của chính nghĩa vạn tuế! Vạn Tuế! Vạn vạn tuế!

Đi đôi với tiếng la, đội kỵ mã của Hoa Thích Tử Mô chia thành hai cánh tiến xuống bao vây mục tiêu ở phía dưới.

Khi đội kỵ mã tiến tới gần, mới phát hiện ra doanh trại của đối phương hoàn toàn vắng lặng và khắp mặt đất xác chết nằm ngổn ngang. Ma Kha Mạt gò cương cho ngựa đứng lại:
- Này, thái tử Trát Lan Đinh, ngươi hãy xem kỹ, ai đã tàn sát trước ta những kẻ đáng lý phải chết dưới lưỡi đao của ta vậy? Ai đã đoạt mất những chiến lợi mà đáng lý ta phải đoạt được?

Trát Lan Đinh nhảy xuống ngựa quan sát những xác chết và những dấu bánh xe còn để lại trên mắt đất, nói:
- Qua thương tích trên những xác chết cho thấy, đây là hành động của những kỵ sĩ có sự huấn luyện rất thành thuộc. Trên mặt đất còn lưu lại dấu hai bánh xe bằng sắt mà ta chưa hề thấy bao giờ. Tóm lại, đây chắc chắn là hành động của những con người thần bí, đáng sợ, mà chúng ta chưa gặp lần nào. Ma Kha Mạt lộ sắc kém vui nói:
- Thần bí ư? Đó là do chúng khiếp sợ. Còn đáng sợ ư? Chỉ khi nào Toán Đoan vĩ đại của nước Hoa Thích Tử Mô đem sự phẫn nộ của A- La trút lên đầu họ, thì đó mới là đáng sợ nhất!
Đám đông binh sĩ đồng thanh la lớn:
- Toán Đoan vĩ đại vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!
Giữa tiếng tung hô vang dội đó, Ma Kha Mạt quay đầu ngựa trước tiên men

theo đường cũ trở về ngọn đồi khi nãy. Các kỵ sĩ cũng thúc ngựa chạy theo ông ta, để lại sau lưng một vầng bụi vàng bốc cao lên đến tận trời xanh.
Tại khu vực dựng lều chăn nuôi của Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn cùng với Tốc Bất Đài và Truật Xích đứng xem các chiến sĩ đang từ trên thiết xa giở chiến lợi phẩm xuống đất.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Tất cả bọn con cháu của Thoắt Hắc Thoát A đều bị giết tất cả rồi chứ?
Tốc Bất Đài đáp:
- Tất cả đều bị bắt và bị giết hết, chỉ để lại một đứa con út của Thoát Hắc Thoát A.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Tại sao như vậy?
Truật Xích đáp:
- Chính là con đã giữ nó lại.
Thành Cát Tư Hãn cảm thấy khó hiểu, hỏi:
- Tại sao?
Truật Xích đáp:
- Nó là người có tài bắn tên trăm phát trăm trúng dù là ở xa. Ngoài ra, nó còn có thể bắn một mũi tên thứ hai vào đuôi mũi tên thứ nhất, để cả hai mũi tên đều xuyên qua tấm bia. Con thấy nó là một nhân tài.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Nói như vậy có nghĩa là khi nó muốn thì nó sẽ dùng mũi tên thứ hai bắn vào đuôi mũi tên thứ nhất để cả hai mũi tên cùng một lúc xuyên qua ngực của chúng ta phải không?
Truật Xích im lặng. Thành Cát Tư Hãn nghiến chặt hai hàm răng, nói:
- Bọn con cháu của kẻ thù thì không thể giữ lại, phải đem hắn giết ngay! - Nói dứt lời thì ông rảo bước bỏ đi.
Đối với quyết định của Truật Xích, Thành Cát Tư Hãn hết sức bất mãn, nghĩ bụng: "Đứa con trai sinh ra dọc đường khi ta chiến thắng người Miệt Nhi Khất trở về, tại sao lại có lòng từ bi đối với người Miệt Nhi Khất như thế?!"
Từ phía xa, một toán Khiếp Tiết quân áp giải một người đã đi khuất phía sau một ngọn đồi.

Một hôm, Khuất Xuất Luật đang cùng đường mạc lộ đã cùng đồng bọn của hắn đến nước Tây Liêu. Họ muốn thử thời vận của mình trước mặt vua Tây Liêu.
Tên giữ ngựa của Khuất Xuất Luật, mặc quần áo của thái tử Khuất Xuất Luật rồi cùng với hai bộ tướng đi thẳng vào hoàng cung. Trong khi đó, thái tử Khuất Xuất Luật lại mặc y phục của tên giữ ngựa đứng núp ngoài bức tường để trông nom bốn con ngựa của họ. Trong lòng anh ta đang bồn chồn

chờ đợi.
Trong khi đó, bên trong hoàng cung tên giữ ngựa đang quì lạy trước mặt quốc vương nói:
- Tôi là thái tử Khuất Xuất Luật của bộ lạc Nải Man xin yết kiến quốc vương Tây Liêu bệ hạ!
Quốc vương Tây Liêu đang ngồi trên ngai vàng với hoàng hậu và công chúa, cùng đưa ánh mắt ngầm trao đổi với nhau. Họ chú ý quan sát tên giữ ngựa đang sợ hãi đến phát run, mỉm cười nói:
- Có một vị khách không mời mà đến, nhưng ta từng nghe được đại danh từ lâu, vậy ta muốn mời mọi người cùng nhìn mặt thử!
Hai võ sĩ xóc nách lôi thái tử Khuất Xuất Luật vào hoàng cung, rồi xô té xuống đất.
Quốc vương Tây Liêu lên tiếng hỏi:
- Theo ta anh giữ ngựa này mới thực sự là thái tử Khuất Xuất Luật đây chứ?
Thái Tử Khuất Xuất Luật lòm còm bò dậy, quì xuống trước mặt vua Tây Liêu, vội vàng làm dấu thánh giá trước ngực, nói:
- Tôi xin thề với Thượng Đế, tôi tuyệt đối không dám dối gạt quốc vương Tây Liêu vĩ đại, chẳng qua tiểu nhân vì mới thoát chết dưới lưỡi đao của người Mông Cổ, lại lần đầu tiên đến quí quốc, nên mới dùng cái kế hạ sách này để thăm dò hư thực, vậy mong bệ hạ với tấm lòng từ bi bác ái, hãy tha thứ cho linh hồn có tội của tôi!
Quốc vương Tây Liêu rời khỏi ngai vàng cất tiếng cười to, nói:
- Này thái tử, hãy đứng lên, con gái duy nhất của ta là Nhi Hồn Hốt công chúa khi tới Quan âm Các để thắp nhang, đã thấy dung mạo không tầm thường, cứ chỉ trang nhã cao quí của thái tử rồi.
Công chúa thẹn thùng kêu lên:
- Phụ hãn!
Hoàng hậu nói:
- Có gì phải thẹn đâu?
Quốc vương Tây Liêu vui vẻ nói tiếp:
- Này Khuất Xuất Luật, nhà ngươi đã hiểu rõ chưa? Bản Hãn muốn nhận nhà ngươi làm phò mã đó!
Thái từ Khuất Xuất Luật dập đầu nói:
- Thưa nhạc phụ đại nhân! Thưa nhạc mẫu đại nhân! - Ông ta quì ngay ngắn và làm dấu thánh giá trước ngực, nói tiếp - Xin Thượng đế làm chứng, Hồn Hốt công chúa đã ghé mắt xanh đến Khuất Xuất Luật đang gặp hoạn nạn này, vậy từ nay về sau Khuất Xuất Luật không bao giờ dám có một tí thái độ bất trung nào. Nếu có như vậy thì ma quỷ sẽ ném tôi vào lò lửa địa ngục!
Quốc vương Tây Liêu nói:
- Tốt! Như vậy, một lời nói là đã quyết định. Ta không có con trai, chỉ có

duy nhất một đứa con gái này, vậy sau khi kết hôn với công chúa thì nhà ngươi sẽ là người kế thừa ngai vua của ta. Mối thù của nhà ngươi đối với người Mông Cổ cũng chính là mối thù của nước Tây Liêu ta. Tuy nhiên, nếu chỉ dựa vào sức mạnh của quốc gia như chúng ta thì không thể nào đánh bại được người Mông Cổ. Ta sẽ phái nhà ngươi đến Hoa Thích Tử Mô để liên hệ với nước này. Đó là một quốc gia Muslin (Hồi giáo) có đủ sức mạnh để làm cho các nước theo đạo Cơ Đốc và theo đạo La Mã ở phương Tây phải khiếp sợ. Chỉ cần họ ủng hộ chúng ta, thì đó sẽ là ngày tận cùng của người Mông Cổ!
Thái tử Khuất Xuất Luật dập đầu rơi lệ, nói:
- Đa tạ ơn tái tạo của bệ hạ!
Thái tử Khuất Xuất Luật dẫn tướng quân giữ ngựa và thân binh của mình cùng so hàng chậm chạp đi tới.
Tướng quân giữ ngựa nói:
- Thưa thái tử điện hạ, quốc vương bệ hạ đối với ngài tỏ ra hết sức kính trọng, đến như tôi là một tên giữ ngựa của ngài mà cũng được phong làm tướng quân.
Thái tử Khuất Xuất Luật nói:
- Chính vì vậy nên ông ta mới không xứng đáng làm quốc vương!
Tướng quân giữ ngựa hỏi:
- Ngài nói thế là sao?
- Ông ta so với cha ta còn hồ đồ hơn nữa. Dựa vào ông ta, thử hỏi có thể đánh bại được Thành Cát Tư Hãn hay không?
- Ý của thái tử là...
- Nếu trước đây ta sớm lật cha ta là Thái Dương Hãn xuống khỏi ngai vàng, tự ta chỉ huy cuộc chiến tranh với người Mông Cổ, thì ngày hôm nay kẻ lưu lạc khắp nơi không phải là ta, mà chính là Thành Cát Tư Hãn. - Khuất Xuất Luật híp đôi mắt nhìn về phía trước, nói tiếp: - Lần này có lẽ là cơ hội cuối cùng để cho ta báo thù phục quốc. Ta sẽ không phạm phải lỗi lầm như trước kia nữa!
Tại hoàng cung Hoa Thích Tử Mô, một quan viên bước vào báo cáo:
- Thưa Toán Đoan bệ hạ vĩ đại, Tây Liêu phái sứ giả đến nước ta.
Ma Kha Mạt Toán Đoan không ngước mắt nhìn lên, nói:
- Từ trước tới nay ta không hề có sự qua lại với những người tin Phật giáo đó!
Vị quan viên nói:
- Sứ giả này là người tin Cơ Đốc giáo.
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Người Cơ Đốc giáo càng là kẻ thù của ta, vậy hãy đuổi hắn đi!
Vị quan viên nói:

- Ông ta bảo đến thương lượng để liên hiệp với Toán Đoan để cùng đánh bại người Mông Cổ.
Trác Lan Đinh hỏi:
- Hả? Người Mông Cổ ư? Cái gì gọi là người Mông Cổ?
Vị quan viên đáp:
- Nghe nói số người bí mật đã tiêu diệt bọn Miệt Nhi Khất chính là họ!
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Nếu thế thì là khác. Thôi được, hãy đi gọi Hải Nhĩ Hãn tới đây. Chúng ta sẽ cùng nhau xem thử số quái vật từ phương đông đến nay là bọn người gì!
Khuất Xuất Luật cùng với tướng quân giữ ngựa của hắn đi thẳng vào hoàng cung của Hoa Thích Tử Mô. Họ ngồi bên này cạnh bàn và đối diện với họ là Toán Đoan Ma Kha Mạt, thái tử Trát Lan Đinh và Hải Nhĩ Hãn của Hoa Thích Tử Mô.
Khuất Xuất Luật nói:
- Người Mông Cổ là bọn người không biết ăn lương thực, mà chỉ ăn bò, cừu, thậm chí ăn cả chuột đồng. Họ là những người dã man chưa khai hóa, chuyên ăn thịt sống.
Thái tử Trát Lan Đinh hỏi:
- Thế tại sao họ lại có thể tiêu diệt được quốc gia của ngài?
- Điều đó chính là điều mà tôi muốn nói rõ cho Toán Đoan vĩ đại và thái tử được biết. Trong số họ có một lãnh tụ gọi là Thánh Cát Tư Hãn, người này đúng là một hóa thân của ác quỉ. Hắn đã dẫn số người dã man đó đi gieo rắc chết chốc khắp cả đồng cỏ. Hiện nay họ đã thành lập một Hãn Quốc duy nhất tại đồng cỏ, đồng thời, rêu rao mục tiêu mà họ tấn công sắp tới sẽ là nước Hoa Thích Tử Mô ở phương Tây.
Thái tử Trát Lan Đinh lại hỏi:
- Tại sao vậy? Chúng tôi không hề gây rắc rối gì đến cho họ kia mà!
- Vì họ muốn trở thành kẻ chinh phục toàn thế giới!
Ma Kha Mạt Toán Đoan tức giận nói:
- Chỉ có ta mới là kẻ chinh phục toàn thế giới!
Thái tử Khuất Xuất Luật giải thích:
- Chính vì hắn nghe bệ hạ tự xưng là người chinh phục toàn thế giới, nên hắn mới tức giận, có ý định gây ra một cuộc chiến tranh chống lại ngài.
- Chính ta cũng đang muốn dạy một bài học cho cái gã gọi là Thành Cát Tư Hãn chi đó!
- Nếu Toán Đoan bệ hạ vĩ đại muốn đánh người Mông Cổ, thì tôi tình nguyện làm người đi tiên phong. Nơi đây, tôi có thảo ra sẵn một bản hiệp nghị. Toán Đoan bệ hạ vĩ đại có muốn nghe không nào?
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Nhà ngươi hãy đọc cho ta nghe thử!

Khuất Xuất Luật to tiếng đọc bản thảo hiệp nghị:
- Khuất Xuất Luật Hãn của nước Nải Man, cùng Ma Kha Mạt Toán Đoan của nước Hoa Thích Tử Mô ký kết hiệp định đặc biệt để tiêu diệt nước Tây Liêu như sau: Binh mã của Toán Đoan nước Hoa Thích Tử Mô sẽ từ phía tây tấn công vào nước Tây Liêu, còn Khuất Xuất Luật Hãn sẽ từ phía đông tấn công nước Tây Liêu. Hai quân sẽ họp mặt nhau tại quốc Đô của nước Tây Liêu.
Thái tử Trát Lan Đinh nói:
- Bản hiệp nghị này dường như không hề nói tới việc tiêu diệt người Mông Cổ, mà chỉ bàn cách tấn công nước Tây Liêu thôi.
Thái tử Khuất Xuất Luật đáp:
- Tiếp theo sau sẽ nói đến việc đó.
Ma Kha Mạt nói:
- Ta có hứng thú đấy, vậy nhà ngươi hãy đọc tiếp đi nào!
Khuất Xuất Luật lại đọc tiếp:
- Nếu quân của Toán Đoan tiến lên trước thì phạm vi từ A Lực Ma Lý cho tới thành Hốt Thán và thành Khả Thất Tráp Nhi thuộc sở hữu của nước Hoa Thích Tử Mô ; trái lại, nếu quân của Khuất Xuất Luật Hãn giành được thắng lợi trước, thì phạm vi đất đai vừa nói trên sẽ thuộc về Khuất Xuất Luật Hãn quốc vương của nước Nải Man. Nhưng, bất luận ai thắng trước thì cả hai nước đều phải hợp lực để cùng thảo phạt kẻ thù chính là Thành Cát Tư Hãn của người Mông Cổ dã man!
Ma Kha Mạt và Hải Nhĩ Hãn đưa mắt nhìn nhau một lượt, nói:
- Được!
Thái tử Trát Lan Đinh nói:
- Thưa phụ thân, có cần suy nghĩ lại không?
Ma Kha Mạt Toán Đoan đáp:
- Không cần! Ta chỉ yêu cầu trên bản hiệp nghị này đổi lại thành ngày 5 tháng 7 năm thứ 60 lịch Hồi giáo. Ở đây ta không bằng lòng dùng lịch của Cơ Đốc giáo!
Khuất Xuất Luật đáp:
- Được! Tôi xin tuân theo ý của Toán Đoan. Vậy mời ngài ký tên vào! - Thế là đôi bên cùng ký tên.
Sau khi Khuất Xuất Luật ra về, thái tử Trát Lan Đinh nói với Ma Kha Mạt:
- Thưa phụ thân, gã Khuất Xuất Luật này nguyên là thái tử của bộ lạc Nải Man. Sau khi bị mất nước, hắn chạy sang Tây Liêu, được quốc vương Tây Liêu cho hắn làm phò mã, thế mà hôm nay hắn lại bán đứng quốc vương Tây Liêu. Một người như vậy đâu đáng tin cậy, vậy chúng ta không nên hợp tác với hắn.
Hải Nhĩ Hãn ngồi bên cạnh nói:

- Chỉ cần có lợi cho ta thì bất cứ ai cũng được thôi!
Ma Kha Mạt nói:
- Ta biết hắn là một con sói, vậy chờ ta cùng hắn đánh bại người Mông Cổ, xong thì ta cũng biết nhốt hắn vào một chiếc củi như thế nào.
Khuất Xuất Luật dẫn quân đánh thẳng vào vương cung của Tây Liêu, giết chết những tên vệ sĩ có nhiệm vụ canh gác tại cung đình. Quốc vương Tây Liêu và hoàng hậu chỉ biết chạy quanh khắp mọi nơi. Khuất Xuất Luật cầm gươm dẫn bộ tướng từ ngoài đi thẳng vào. Quốc vương Tây Liêu và hoàng hậu đều sợ hãi, ngồi co rút vào một góc xó.
Công chúa từ trong nhạy ra chận ngang trước mặt cha mẹ của nàng, nói: - Này Khuất Xuất Luật, ông không thể lấy oán để báo ân, không thể sát hại ân nhân của ông!
Khuất Xuất Luật tra gươm vào vỏ, bước tới trước mặt công chúa, kéo nàng, nói: - Này công chúa, ta có thề với Thượng đế rồi, ta không bao giờ có hành động bất tuân nào đối với nàng, vậy bây giờ nàng sẽ là hoàng hậu!
- Vậy thì ngươi... xử sự với quốc vương ra sao? - Hoàng hậu Tây Liêu lên tiếng chất vấn Khuất Xuất Luật.
Xin nhạc mẫu yên tâm, chỉ cần ông ấy nhường ngôi, thì tôi sẽ xem ông ấy là Thái Thượng Hoàng, sẽ đối xử y như cha đẻ của mình vậy!
Quốc vương Tây Liêu vừa run vừa nói:
- Được! Ta chịu nhường ngôi! Ta chịu nhường ngôi!
Khuất Xuất Luật bước lên ngai vàng và kéo công chúa ngồi xuống bên cạnh:
- Thôi được, chúng ta hãy cùng đa tạ lòng nhân từ của Thượng đế!
Quốc vương Tây Liêu miệng lẩm nhẩm:
- A Di Đà Phật!
Thành Cát Tư Hãn đã nhanh chóng được tin Khuất Xuất Luật cướp ngôi vua của nước Tây Liêu. Một đêm nọ, Thành Cát Tư Hãn và số người của Tốc Bất Đài cùng ngồi tại Hãn đình để nghiên cứu đối sách.
Thành Cát Tư Hãn giận dữ nói:
- Quốc vương Tây Liêu đã giao bầy cừu của mình cho con sói chăn thả, rốt cục ngay đến chính ông ta cũng bị nó ăn. Hiện giờ Khuất Xuất Luật đang làm gì?
Tốc Bất Đài đáp:
- Hắn đang tiến hành chinh phục những thuộc quốc trước kia của Tây Liêu, hắn còn bắt buộc những tín đồ đạo Hồi phải bỏ đạo để tin theo Cảnh giáo mà hắn đang thờ, hoặc bắt buộc họ phải tin theo tôn giáo thờ hình nộm mà hoàng hậu Hồn Hốt đang tín ngưỡng. Những tín đồ Hồi giáo không chịu tin theo, hắn bắt người trưởng giáo đóng đinh lên cổng của học viện Hồi giáo. Đồng thời, phái từng binh sĩ một vào sống chung trong gia đình của giáo dân Hồi giáo. Chuyện hãm hiếp, cướp đoạt tài sản xảy ra như cơm bữa!

Thành Cát Tư Hãn vui mừng nói:
- Tên Khuất Xuất Luật liên kết với bọn tà ác đó, chắc chắn sẽ đi vào con đường tuyệt lộ mà thôi!
- Đoàn quân thiết xa của tôi lại phải lên đường một lần nữa! - Tốc Bất Đài chủ động xin đi đánh giặc.
Thành Cát Tư Hãn lắc đầu, nói:
- Nhà ngươi nên trở về Ngột Lỗ Tư của mình để nghỉ ngơi đã, trao lại vinh dự này cho Giã Biệt và Quách Bảo Ngọc được rồi!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Ba (3)

Tại khu vực dựng lều và chăn nuôi của Thành Cát Tư Hãn, thương đội do người thương gia ấn Độ và Đóa Đãi hướng dẫn đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường.

Thành Cát Tư Hãn và Gia Luật Sở Tài đang đi xem qua đội lạc đà.
Gia Luật Sở Tài lên tiếng nhắc nhở:
- Thưa Đại Hãn, chúng ta có cần phái một sứ giả đến nước Hoa Thích Tử Mô để liên hệ trước và chờ người này mang tin tức của Toán Đoan trở về, rồi sau đó mới cho thương đội của chúng ta lên đường hay không?
Thành Cát Tư Hãn đáp:
- Việc đó không cần thiết. Vì chúng ta phái thương đội tới đó, chứ nào phải phái quân đội tới đó đâu mà sợ?
Thành Cát Tư Hãn quay sang người thương gia Ấn Độ nói:
- Ngươi là người ấn Độ, vậy trên đường đi mọi việc đều phải nhờ vào nhà ngươi cả.
Người thương gia Ấn Độ đáp:
- Tôi sẵn sàng phục vụ cho Đại Hãn!
Thành Cát Tư Hãn lại nói với Đóa Đãi:
- Này Đóa Đãi, nhà ngươi là một thương nhân đầu tiên của người Mông Cổ chúng ta. Từ nay về sau, chúng ta không chỉ còn biết dựa vào việc đánh giặc để có tài sản và cũng không ngồi yên một chỗ để chờ các thương nhân của các quốc gia khác chở hàng hóa tới đây, mà chúng ta phải làm như Gia Luật Sở Tài nói, tức phải cùng các quốc gia khác thông thương. Sự nghiệp vĩ đại này được bắt đầu từ nhà ngươi đấy!

Đóa Đãi nói:
- Xin đa tạ sự trọng dụng của Đại Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Được rồi, hãy lên đường đi nào!

Đội lạc đà bắt đầu tiến lên.

Ngôi thành Ngõa Đáp Thích nằm trên bờ sông Tích Nhĩ chỉ còn cách Khố Xa 500 dặm đường. Đây là thị trấn tại vùng biên cương của Hoa Thích Tử Mô. Thương đội của Mông Cổ sau khi trải qua một chặn đường dài cực nhọc, đã nhìn thấy thành Ngõa Đáp Thích từ phía xa xa. Người thương gia Ấn Độ vui mừng giải thích:
- Này, Bá Hộ Trưởng Đóa Đãi, chúng ta sắp tới thành Ngõa Đáp Thích rồi!
Đóa Đãi mở túi da uống một ngụm nước, đưa tay chùi miệng, nói:
- Ôi chao! Kể như trời cao đã giúp ta đến được địa phương này để buôn bán rồi đó!
Đoàn lạc đà của Đóa Đãi bắt đầu đi vào cửa thành. Hai bên đường tại đây đều được lát thảm len, bên trên bày bán đủ thứ hàng hóa: Nào là lụa là gấm vóc, áo choàng, khăn quấn đầu, đồ gốm, đồ bạc, các loại thức ăn ngọt v.v... Bên cạnh đó còn có những người biểu diễn rắn, bán chim và bán cả con người nữa. Tên lái buôn buôn bán người, tay cầm chiếc búa, lớn tiếng rao hàng:
- Xem đây, đây là người Oát La Tư, đứng cao hơn con lạc đà, khỏe mạnh như con bò mộng, biết làm thợ rèn, thợ mộc, lại biết cày ruộng. Giá mở đầu là 5 đồng "Đệ nhĩ hách mẫu" bằng đồng đen.
Có một người lên tiếng:
- Tôi mua 7 đồng!
Gã lái buôn nói:
- Vị tín đồ Chính giáo này bằng lòng mua với giá 7 "Đệ nhĩ hách mẫu" bằng đồng đen rồi đó, còn có ai trả giá cao nữa không? Một... Hai...
Một người khác nói lớn:
- Tôi bằng lòng mua một "Đệ nhĩ hách mẫu" bằng bạc!
Bỗng mọi người đều tỏ ra hốt hoảng. Bốn kỵ sĩ đi đầu mở đường, quát:
- Người bảo vệ tín ngưỡng của thành Ngõa Đáp Thích là Hải Nhĩ Hãn quang vinh đang đi tới! - Những tên kỵ sĩ này quất vào những người đi đường đang né tránh.

Đoàn lạc đà của Đóa Đãi nép sát vệ đường. Mọi người đang đi trên đường đều quì xuống dập đầu không dám ngước lên nhìn. Riêng những người ở hai bên phố cũng vội vàng lấy thảm len trải trên mặt đường.
Hải Nhĩ Hãn ngồi trong chiếc kiệu được đặt lên lưng lạc đà, có hơn 100 kỵ sĩ tiền hô hậu ủng cùng kéo nhau đi qua, trông thái độ của Hải Nhĩ Hãn vừa uy nghiêm, vừa ngạo mạn.

Đóa Đãi hỏi người thương gia ấn Độ:
- Trông có vẻ oai vệ quá. Đó có phải là Toán Đoan của Hoa Thích Tử Mô không?
Người thương gia Ấn Độ đáp:
- Không phải, ông ta là Hải Nhĩ Hãn. Ông ta là quan viên tối cao của thành phố này. Hai chữ "Hải Nhĩ" có nghĩa là to mạnh.
Đóa Đãi hỏi:
- Anh có quen biết với ông ta không?
Người thương gia Ấn Độ tươi cười đáp:
- Thời còn bé ông ta với tôi là đôi bạn dính nhau như hình với bóng. Tuy nhiên, lúc bấy giờ ông ta thường tới hiệu buôn của tôi để tìm rượu uống mà thôi. Chính vì ông ta là cháu của mẫu hậu Toán Đoan, cho nên mới có địa vị oai phong như ngày hôm nay. Đóa Đãi nói:
- Nói láo thì cần gì phải có kim bài đầu cọp? Dù sao cái lưỡi của anh vẫn ở trong miệng anh đó mà!
- Anh không tin lời nói của tôi ư? Anh hãy chờ xem đây! - Người thương gia Ấn Độ chờ chiếc kiệu của Hải Nhĩ Hãn tới gần, mới to tiếng gọi:
- Bớ Diệc Nạp Lặc Truật, từ bấy lâu nay vẫn khỏe mạnh chứ?
Bọn vệ sĩ quát to:
- Ai dám cả gan gọi tên tộc của Hải Nhĩ Hãn như thế? Bộ muốn ăn roi hay sao?
Người thương gia ấn Độ đáp:
- Này, các kỵ sĩ cao quí, hãy để dành roi đó cho các nô lệ đi, còn tôi là bạn cũ của Hải Nhĩ Hãn!
Hải Nhĩ Hãn từ trong kiệu dặn dò mấy câu chi đó. Một tên kỵ sĩ bèn bước tới nói:
- Hải Nhĩ Hãn mời ông đến Hãn đình để cùng nói chuyện. Người thương gia Ấn Độ hết sức vui mừng, nói:
- Thấy chưa Bách Hộ Trưởng Đóa Đãi! Một chút nữa đây thì tôi sẽ bán được số hàng hóa này với giá cao gấp mười lần, giống y như người Oát La Tư nướng bánh mì vậy!
Đóa Đãi nhắc nhở ông ta:

- Bộ ông quên việc ông bị Thành Cát Tư Hãn bắt trói rồi hay sao? Ông đừng có làm liều, nhất định phải giao dịch trên cơ sở công bằng mới được!
Người thương gia Ấn Độ nói:
- Nói đùa thì cần gì phải có kim bài đầu cọp chứ!
Hai người vừa cười vừa dẫn đoàn lạc đà bám theo sau vệ đội của Hải Nhĩ Hãn.

Bên trong nội thành, Hải Nhĩ Hãn được người thương gia Ấn Độ và Đóa Đãi đưa đi xem tất cả hàng hóa và châu ngọc quí giá được thồ trên lưng lạc đà. Càng xem Hải Nhĩ Hãn càng say mê, nói:
- Tại sao người Mông Cổ cũng có những tay thợ khéo đến như thế này? Cũng có những châu báu quí giá đến như thế này?
Người thương gia Ấn Độ đáp:
- Ồ! Tất cả những hàng hóa này đều lấy được từ trong phủ khố của hoàng đế Nữ Chân đấy!
Hải Nhĩ Hãn buột miệng khen:
- Quả là không thể tượng tượng nổi! Có lẽ phải giao trọn ngôi thành này cho anh, cũng chưa thể đổi được số hàng hóa quí báu này!
Hai người cười to. Đóa Đãi hỏi:
- Ông ta nói gì vậy?
Người thương gia ấn Độ bèn thông dịch những lời nói của Hải Nhĩ Hãn cho Đóa Đãi nghe.
Hãi Nhĩ Hãn quay sang người thương gia ấn Độ nói:
- Xin mời ông đi dùng đồ ngọt và ăn cơm bóc tay nhé!
Người thương gia Ấn Độ nói lại cho Đóa Đãi nghe:
- Hải Nhĩ Hãn mời chúng ta vào cung đình của ông ấy ăn đồ ngọt và ăn cơm bóc tay.
Đóa Đãi đáp:
- Thôi, anh đi đi, còn tôi quen ăn thịt bóc tay ngon miệng hơn!
Bên trong Hãn đình của Hải Nhĩ Hãn, Hải Nhĩ Hãn và người thương gia ấn Độ cùng ngồi bẹp trên thảm len. Tôi tớ lần lượt bưng ra những chiếc mâm bằng đồng và những chiếc bình bằng bạc, hai người rửa tay xong thì bọn tôi tớ lại bưng những chiếc mâm bạc đựng những thứ đồ ngọt và cơm bóc tay ra, hai người vừa ăn uống một cách vui vẻ, vừa nói chuyện với nhau. Hải Nhĩ Hãn hỏi:
- Anh là người ấn Độ, thế tại sao anh lại có mặt trong quân đội của người Mông Cổ?
Người thương gia Mông Cổ đáp:
- Ồ! Rượu này ngon quá! Từ ấn Độ đến Trung Quốc đường đi quá xa, còn

đến buôn bán tại Hoa Thích Tử Mô thì thuế quá nặng. Thành Cát Tư Hãn là một nhà vua vĩ đại nhất trong thiên hạ, cho nên tất cả những người có tài năng trên thế giới này đều bằng lòng đến làm việc cho ông ta!
Hải Nhĩ Hãn nói:
- Nhưng ông ta là một tín đồ dị giáo kia mà!
- Đúng thế! Nhưng ông ta lại cho phép tất cả các tôn giáo khác đều được tồn tại ở đất nước của ông ta.
- Nhưng, đức A -La có nói, chỉ có Hồi giáo cũng như chỉ có tín đồ của Hồi Giáo mới là người chinh phục và người thống trị cả thế giới này!
Người thương gia ấn Độ vỗ nhẹ lên vai của Hải Nhĩ Hãn nói:
- Này, Diệc Nạp Lặc Thuật lão huynh, có lẽ anh bị sự chiến thắng đối với người phương Tây nên đầu óc của anh đã choáng váng rồi, do vậy, anh mới không biết người Mông Cổ cường thịnh như thế nào. Tôi từng đi khắp cả nửa thế giới này, cho nên tôi dám nói không ai có thể đánh bại được Thành Cát Tư Hãn. Uống đi, tôi nói thật nhé, rượu này tuyệt lắm, so với rượu sữa ngựa của Mông Cổ, nó mạnh hơn nhiều!
Hải Nhĩ Hãn nói:
- Kể cả Toán Đoan của nước Hoa Thích Tử Mô tôi chứ? - Người thương gia ấn Độ đã bắt đầu say, hỏi:
- Cái gì? Anh vừa nói cái gì đó?
Hải Nhi Hãn lập lại:
- Không phải anh vừa bảo là không ai có thể đánh bại được Thành Cát Tư Hãn đó sao?
Người thương gia Ấn Độ hỏi lại:
- À, anh bảo anh hay là bảo Ma Kha Mạt không thể đánh bại được Thành Cát Tư Hãn? - Ông ta chìa hai bàn tay ra thật lâu mới nói tiếp - Với tư cách là bạn cũ, với nhau, tôi xin khuyên anh thà là với hai bàn tay không đi vô rừng bắt cọp, chứ đừng bao giờ chọc Thành Cát Tư Hãn!
Hải Nhi Hãn hỏi qua giọng lạnh lùng:
- Thật thế không?
Người thương gia Ấn Độ đáp:
- Ờ! Anh chọc loài cọp dữ thì nó chỉ ăn thịt một mình anh thôi, phải không? Còn nếu anh chọc Thành Cát Tư Hãn thì số người bị ăn thịt là cả nước Hoa Thích Tử Mô!
Hải Nhi Hãn trừng mắt, nói:
- Vậy trước tiên tôi phải ăn thịt anh và tất cả số hàng hóa, châu báu của anh nữa?
Người thương gia Ấn Độ ôm lấy Hải Nhi Hãn, nói:
- Anh đừng nói đùa!
Hải Nhi Hãn vỗ tay ra hiệu, tức thì bọn vệ sĩ từ ngoài ập vào. Hải Nhi Hãn ra

lịnh:
- Giết hết toàn thể số người trong thương đội của Mông Cổ và tịch thâu tất cả hàng hóa của họ. Hãy dán báo cáo ra ngoài thành cho dân chúng biết, ta sẽ xử tử bốn trăm năm chục tên gian tế Mông Cổ!
Người thương gia Ấn Độ kinh hoàng, nói:
- Này, Diệc Nạp Lặc Truật Bá Khắc! Không! Không! Bớ Hải Nhĩ Hãn hãy tha mạng cho tôi!
Các vệ sĩ lôi người thương gia Ấn Độ đi.
Khắp cả nội thành, bọn binh sĩ của Hải Nhĩ Hãn bắt đầu lùng bắt những người trong thương đội Mông Cổ. Số người này chống trả nhưng vì họ quá ít, nên tất cả đều bị đánh quị, bị bắt trói mang đi.
Đóa Đãi lẫn trốn giữa bầy lạc đà, đưa đôi mắt kinh hoàng nhìn đồng đội bị bắt.
Nơi quảng trường của thành Ngõa Đáp Thích, hôm nay náo nhiệt hơn mọi ngày, hằng nghìn thị dân cùng kéo tới đây rất đông đảo. Họ muốn nhìn tận mắt việc Hải Nhĩ Hãn xử quyết 450 gian tế Mông Cổ từ phương đông tới. Trong số họ có những người to tiếng nguyền rủa, có người giận dữ phun nước bọt lên mình "kẻ thù", cũng có người lấy rau cải thối, lấy trứng thối chọi vào những tên "gian tế" Mông Cổ đang bị áp giải đi.
- Đồ ma quỉ! Đồ gian tế!
- Hãy giết chết bọn phản nghịch đối với A - La!
Tất cả già trẻ trai gái đều tỏ ra hết sức phẫn nộ, chừng như họ phải làm như vậy mới có thể bộc lộ được tinh thần yêu nước của mình.
Tại quảng trường đã đào sẵn một hố to. Những tên đao thủ phủ cầm dao đứng bên cạnh miệng hố. Cứ binh sĩ áp giải tới một người Mông Cổ nào, thì một tên đao thủ phủ nắm tóc người đó để cho một tên đao thủ phủ khác múa dao chém vào cổ của nạn nhân. Cứ chém xong một nạn nhân nào, thì tên đao thủ phủ kia liền giơ cao thủ cấp của nạn nhân đó lên cho mọi người trông thấy và đám đông lại cất tiếng hoan hô vang dội!
Từng chiếc thủ cấp một của những tên "gian tế Mông Cổ" bị ném xuống hố sâu lẫn lộn với những thân xác không đầu nằm ngổn ngang dưới đáy hố. Máu tươi của nạn nhân bắn khắp người của bọn đao thủ phủ, làm cho vẻ mặt của chúng càng trở nên hung ác ghê rợn hơn.
Đám đông vây quanh xem không ngớt hò reo hoan hô, chừng như đó là một ngày quốc lễ của họ vậy!
Hải Nhĩ Hãn sau khi trở về Hãn đình, vẫn tưởng mình đã làm được một việc hay ho. Ông đã thu tóm được một đống châu báu và tài vật nên trên hai khóe miệng của ông ta lúc nào cũng hiện lên một nụ cười của một kẻ tham lam xảo trá.
Sự kiện giết người cướp đoạt hàng hóa đối với thương đội của Mông Cổ xảy

ra tại thành Ngõa Đáp Thích, thuộc nước Hoa Thích Tử Mô vào năm 1217, ngay đến một kẻ tham lam như Hải Nhĩ Hãn lúc bấy giờ cũng không thể tiên liệu được, là ông ta đã đưa nước Hoa Thích Tử Mô và cả Châu âu đến một tai nạn rùng rợn. Vì ngay trong thời đó, sự giao thương giữa các nước trên thế giới, cũng không ai chấp nhận được việc giết chết một thương đội hòa bình, đông đến mấy trăm người như vậy. Phương chi sự kiện này lại xảy ra giữa hai kẻ chinh phục thế giới vào thế kỷ thứ 13!

Với một tâm trạng thù hận, Đóa Đãi đã trốn khỏi sự lùng bắt và nhân đêm tối, anh ta vượt ra khỏi thành Ngõa Đáp Thích bằng cách dùng thừng để tuột xuống bức tường cao. Sau đó, Đóa Đãi lần mò đến một nhà nông dân để trộm một con ngựa, rồi nhanh chóng bỏ chạy bay về hướng đông.

Tin tức Hải Nhĩ Hãn tại thành Ngõa Đáp Thích xử tử mấy trăm gian tế Mông Cổ đã nhanh chóng được truyền đến kinh Đô của Hoa Thích Tử Mô là thành Ngọc Long Kiệt Xích.

Bên trong hoàng cung, thái tử Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý hết sức tức giận, trong khi Ma Kha Mạt Toán Đoan thì sắc mặt tỏ ra hết sức uy nghiêm.

Thái tử Trát Lan Đinh nói:

- Hải Nhĩ Hãn rõ ràng không phải là một tín đồ chân chính, mà là một tên ăn cướp, một tên trộm ở thành Baghdad, là một tội phạm giết người cướp của!

Ma Kha Mạt Toán Đoan liền cãi lại:

- Số người bị ông ta xử quyết là bọn gian tế Mông Cổ!

- Ông ta nói láo! - Trát Lan Đinh vẫn không nhượng bộ.

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đang đứng bên cạnh ủng hộ ý kiến của Trát Lan Đinh:

- Tôi dám dùng bộ râu của tôi để thề, tên nói láo và tham lam tiền tài đó đối với người có lý trí, thì ngay đến một con cừu què cũng không để cho ông ta cai quản. Vậy, ông ta có tư cách gì để giữ chức Hải Nhĩ Hãn thành phố Ngõa Đáp Thích?

- Dù sao ông ta cũng là người từng có chiến công kia mà! - Ma Kha Mạt Toán Đoan một lần nữa ra mặt bênh vực Hải Nhĩ Hãn.

Trát Lan Đinh nói:

- Nhưng lần này thì ông ta đã phạm đại tội!

- Ông ta đã nói, số người bị ông ta xử quyết đều là gián điệp Mông Cổ! Ma Kha Mạt Toán Đoan vẫn tin ở báo cáo của Hải Nhĩ Hãn.

Trát Lan Đinh hỏi vặn lại:

- Cho dù có là gián điệp đi nữa, thế mà ông ta giết một lần đến 450 người, lại không thỉnh thị Toán Đoan là sao?

Ma Kha Mạt không có lý lẽ gì để phản bác nữa, chỉ biết lên tiếng trách nhẹ :

- Cái gã Hải Nhĩ Hãn đó thiệt là hết chỗ nói!

- Giết một thương đội hòa bình của người ta đông đến 450 người, thì bất cứ một quốc gia có lòng yêu nước nào cũng không thể tha thứ được! - Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nhắc nhở Ma Kha Mạt Toán Đoan - Chúng ta phải tức khắc phái người đến Mông Cổ để giải thích.
Ma Kha Mạt Toán Đoan cho rằng không cần thiết, nói:
- Tại sao? Đừng quá sợ hãi đối với Thành Cát Tư Hãn!
- Thiết Mộc Nhi Diệc Lý tôi không phải là người hèn nhát, nhưng một hành động ngang ngược vô lý không phải là điều can đảm đâu!
Giữa lúc đôi bên còn đang tranh luận thì một viên thái giám từ ngoài bước vào cung, nói:
- Thưa Toán Đoan bệ hạ vĩ đại, Thái hậu cho triệu kiến ngài!
- Ta biết rồi! - Ma Kha Mạt Toán Đoan quay sang thái tử Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói tiếp - Thôi được, hãy tạm bàn tới đây đã. Chờ ta đi ra mắt thái hậu xong trở về, sẽ bàn tiếp việc xử trí Hải Nhĩ Hãn nhé! - Nói dứt lời, ông ta rảo bước bỏ đi.
Thái từ Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý chỉ biết nhìn nhau, chứ không còn cách nào khác hơn.
Tại cung riêng của Thái hậu, một người đàn bà cao tuổi, trên đầu có dắt lông chim lạc đà, ngồi xếp bằng trên một chiếc ngai trông giống như một chiếc mâm. Trên đùi của bà ta là một con mèo Ba Tư đang nằm khoanh tròn.
Ánh sáng lờ mờ từ khung cửa sổ có Ô vuông rọi vào, chỉ đủ nhìn thấy đường nét chung quanh người của bà ta. Nơi sáng sủa nhất chính là chỗ vạt áo của bà ta được trải rộng ra. Bà ta ngồi im lặng không cử động, riêng con mèo Ba Tư cũng nằm im lặng không cử động.
Trên tấm thảm len trải phía trước bà ta có một người con trai tuổi độ 16, 17 đang ngồi và người ngồi ở phía sau người con trai này chính là Hải Nhĩ Hãn.
Từ bên ngoài có tiếng người tung hô vọng vào:
- Ma Kha Mạt Toán Đoan, người chí tôn trên thế giới vạn tuế!
Ma Kha Mạt Toán Đoan bước vào cửa cung, tức thì hai bên vách cung có tiếng chuông tiếng trống nổi lên. Đội thị vệ của Thái hậu đứng thành hàng rất trang nghiêm.
Ma Kha Mạt Toán Đoan bắt đầu bước lên thềm cao và tiến vào cổng chào. Các Hãn người Khâm Sát mang gươm bên cạnh sườn, lần lượt bước tới hôn lấy vạt áo trước của ông ta. Ma Kha Mạt Toán Đoan đi thẳng vào nội thất, hai tay chấp chéo trước ngực, cúi mình thi lễ rồi bước những bước ngắn đến trước mặt người đàn bà cao tuổi, nói:
- Con thành kính chào Thốc Nhi Hãn Cáp Đôn thái hậu, người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới, hóa thân của chân lý và những đức tính tốt đẹp!
Người đàn bà cao tuổi nói qua giọng yếu đuối:
- Ngồi xuống đó đi!

- Ma Kha Mạt Toán Đoan ngồi xuống bên cạnh chiếc ngai, vừa ngước đầu nhìn lên thì bắt gặp ánh mắt của Hải Nhĩ Hãn. Ông này có ý tránh né. Trong khi đó, ánh mắt của Ma Kha Mạt Toán Đoan đã dừng lại trên chiếc rương đựng đầy nữ trang quí giá và lên tiếng đằng hắng một lượt.
Giọng nói khô khan của người đàn bà cao tuổi như phát ra từ dưới đáy hố sâu:
- Nghe nói có người đang dùng lời gièm pha nói với nhà ngươi đó phải không?
Ma Kha Mạt Toán Đoan đáp:
- Bẩm Thải hậu, Hải Nhĩ Hãn đã giết người cướp hàng hóa!...
- Hả? - giọng nói của người đàn bà cao tuổi trở thành uy nghiêm hơn - Ta biết rõ người nói đó là Trát Lan Đinh, đứa con do con đàn bà người Đột Quyết (Turkish) sinh ra nói với nhà ngươi phải không?
- Ma Kha Mạt Toán Đoan không trả lời.
Người đàn bà cao tuổi nói tiếp:
- Đó là những lời gièm pha mà khi nó mới chào đời đã có sẵn. Nó là loài nghiệp chướng song sinh, chuyên gây chuyện thị phi! Nó vì lẽ quá sợ người Mông Cổ, lại có ý thù hận các Hãn thuộc huyết thống Khâm Sát của ta, nên mới cố ý kết tội Hải Nhĩ Hãn, là người luôn nêu cao chính nghĩa. Các ngươi bảo có phải không?
Các Hãn thuộc người Khâm Sát đang quì thành hình bán nguyệt trên tấm thảm len đều cất giọng hung hăng đáp:
- Đúng thế!
- Hừ! - Ngươi đàn bà rõ ràng đang uy hiếp đứa con trai của mình.
Ma Kha Mạt Toán Đoan liếc nhìn các Hãn đang hầm hầm nổi giận khẽ đáp:
- Dạ phải!
Người đàn bà cao tuổi liền xuống lệnh:
- Thế thì tốt! Thằng con trai do con đàn bà Đột Quyết sinh ra đó, đã có những hành động chứng minh nó mang dòng máu ti tiện, không xứng đáng làm thái tử của nước Hoa Thích Tử Mô. Chỉ có Oát Tư Thích Hắc do vương phi người Khâm Sát sinh ra, mới xứng đáng giữ chức Thái tử mà thôi!
Người con trai đó buột miệng kêu lên:
- Bà nội!
Người đàn bà cao tuổi đưa tay chỉ vào người con trai trước mặt nói:
- Chỉ có nó mới xứng đáng là người kế thừa ngôi vị của người chinh phục thế giới.
Ma Kha Mạt Toán Đoan cảm thấy hết sức bất ngờ, nói:
- Điều đó...
Các Hãn người Khâm Sát to tiếng tung hô.
- Thái hậu anh minh muôn năm!

- Sao?! - Ngươi đàn bà cao tuổi nghiêm nghị quay sang đứa con trai hỏi.
Ma Kha Mạt Toán Đoan không còn cách nào khác hơn là phải đồng ý:
- Dạ, phải?
- Thế là tốt! Ngươi hãy nhớ lấy! Chỉ có các Hãn Khâm Sát mới có thể giúp đỡ cho nhà ngươi đi chinh phục bọn tín đồ dị giáo ở phương đông!
Ma Kha Mạt Toán Đoan liếc nhìn các Hãn người Khâm Sát một lượt trong ánh mắt của họ có vẻ dịu dàng hơn nhiều.
Người đàn bà cao tuổi quay qua Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Hãy đi chuẩn bị đánh nhau ngay tức khắc! Những tín đồ Cơ Đốc giáo ở phương Tây đã bị các ngươi đánh cho tơi tả rồi. Bây giờ, vinh dự chinh phục người Mông Cổ đang chờ đợi ngươi, vậy ngươi hãy đi ngay!

Đóa Đãi sau khi thoát chết, đã trở về đến vùng đất dựng lều và chăn nuôi của Thành Cát Tư Hãn. Anh ta bước những bước khấp khểnh đi vào Hãn đình, vừa khóc vừa kể lại thảm cảnh đã xảy ra tại thành Ngõa Đáp Thích.
Thành Cát Tư Hãn giận dữ tóm lấy cổ áo của Đóa Đãi, quát hỏi:
- Cái gì? Nhà ngươi nói cái gì?
Đóa Đãi tiếp tục vừa khóc vừa nói:
- Tất cả đều sạch hết rồi! Không còn một người sống sót! Hải Nhĩ Hãn đã mang họ ra một khoảng đất trống và tuyên bố họ là gian tế Mông Cổ, cứ một nhát dao là chặt một đầu người. Chúng đưa cao đầu người trong tay lên cho đám đông xem! Ôi! Thật là thê thảm!
Thành Cát Tư Hãn buông Đóa Đãi ra, anh ta ngồi phịch xuống đất.
Thành Cát Tư Hãn bước những bước lảo đảo đi ra ngoài.
Nạp Nha A và bọn thị vệ vội vàng bước theo sau lưng Thành Cát Tư Hãn, nhưng ông quát lớn:
- Đừng có theo ta!
Nạp Nha A và đám đông đứng lại. Thành Cát Tư Hãn tiếp tục rảo bước đi ra ngoài đại trướng.
Hành động giết người cướp hàng hóa của một tướng giữ biên ải tại Hoa Thích Tử Mô, đã làm cho Thành Cát Tư Hãn không sao chịu đựng được. Bất cứ thế nào ông cũng không thể giữ được sự bình tĩnh, sự bi phẫn. Nước mắt từ hai khóe mắt của ông trào ra, ngọn lửa giận cháy phừng phừng trong lồng ngực. Ông nhìn về hướng Tây quyết tâm phải đòi lại món nợ máu này!
Phía trước mặt ông là núi Bất Nhi Hãn. Thành Cát Tư Hãn thở hào hển đi thẳng lên sườn núi. Nạp Nha A và bọn thị vệ cũng bước theo ông, nhưng họ giữ một khoảng cách khá xa.
Sau khi Thành Cát Tư Hãn lên đến đỉnh núi, ông hướng về phía mặt trời quỳ xuống, cởi sợi thắt lưng ra quàng ngang cổ, dở mũ ra và cúi sát đầu xuống

đất.
Một lúc lâu, ông mới ngước đôi mắt đầy bi phẫn lên, vừa khóc vừa khấn nguyền với trời cao:
- Hỡi trời cao! Nơi đây có dòng sông Onon suốt ngày nước chảy rì rào và có ngọn núi Bất Nhi Hãn đứng im lặng. Cả hai sẽ làm chứng cho tôi: Kẻ gây ra họa chiến tranh là Hoa Thích Tử Mô. Thanh mã tấu của chúng không phải để giành sự thắng lợi quang vinh trên chiến trường, mà là dùng để giết chết 450 người đi buôn tay không tấc sắt của tôi. Tôi không thể nào tự xoa dịu được nỗi bi thương và nỗi phẫn nộ trong lòng. Hỡi trời cao! Xin phù hộ cho tôi, đem sức mạnh của Trời ban phát cho tôi, giúp tôi có đủ sức mạnh để phục thù! - Khấn dứt lời, ông vẫn quỳ yên tại chỗ để khấn vái.
Phía dưới núi, bên cạnh Nạp Nha A đã có thêm Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Thiết Mộc Cách.
Mặt trăng đã lên, Thành Cát Tư Hãn ở trên núi vẫn quỳ tại chỗ tiếp tục cầu nguyện.
Phía dưới núi, bên cạnh Nạp Nha A lại có thêm Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài và Đà Lôi.
Mặt trăng đã chiếu sáng cả thảo nguyên. Thành Cát Tư Hãn vẫn quỳ yên tại chỗ khấn vái.
Phía dưới núi, bên cạnh Nạp Nha A lại có thêm Bột Nhi Thiếp, Hốt Lan, Dã Toại, Dã Tốc Can, Hợp Đáp An, Thất Cát Hốt Thốc Hốt, Khúc Xuất, Khoát Khoát Xuất, v.v....
Lại một đêm tối, mây đen che khuất vầng trăng. Thành Cát Tư Hãn vẫn quì trên đỉnh núi im lặng cầu khẩn.
Phía dưới núi đèn đuốc sáng choang, người đông như biển. Gia Luật Sở Tài, Trấn Hải, Gia Luật Bất Hoa, Tốc Bất Đài, Xích Thích Ôn, Dã Lặc Miệt, Hốt Tất Lai, Khoát Nhi Xích cũng lần lượt kéo tới.
Nạp Nha A nói với Gia Luật Sở Tài:
- Ông ấy đã quỳ yên khấn vái trời cao ba ngày ba đêm rồi!
Trời đã sáng, phía dưới núi người ngựa đông nghẹt, đầu người lúc nhúc. Gia Luật Sở Tài nói với Nạp Nha A:
- Hãy đi theo tôi! - Hai người cùng đi lên núi, đỡ Thành Cát Tư Hãn đứng lên.
Gia Luật Sở Tài hạ giọng nói khẽ:
- Thưa Khả Hãn, Giã Biệt đi truy lùng Khuất Xuất Luật vẫn chưa có tin tức gì, vậy việc dụng binh tối kỵ lưỡng đầu thọ địch!
Những người đứng dưới chân núi trông thấy Thành Cát Tư Hãn đã đứng lên đồng loạt đi tới và to tiếng la:
- Báo thù! Bào thù! Báo thù!
Đám đông đi tới mấy bước thì đứng lại, nhưng tiếng la thì vẫn không chấm

dứt, không khí hết sức sôi nổi. Thành Cát Tư Hãn đưa tay ra hiệu, mọi người liền im lặng, ông nói:
- Tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ phái sứ giả đến Hoa Thích Tử Mô, buộc họ phải giao tên hung thủ Hải Nhĩ Hãn. Không phải hắn thấy tiền của của chúng ta nên mở to đôi mắt ra đó sao? Ta sẽ nấu chảy bạc trắng đỗ vào đôi mắt của hắn!
Thành Cát Tư Hãn nói dứt lời thì bước khấp khểnh đi xuống núi.
Dã Lặc Miệt thét to:
- Đối với kẻ sát nhân không thể nói bằng lời nói, mà phải nói bằng mã tấu!
Truật Xích cũng quát lớn:
- Xuất binh chinh phạt Hoa Thích Tử Mô!
Đám đông cùng hô to:
- Xuất binh chinh phạt Hoa Thích Tử Mô.
Thành Cát Tư Hãn từ từ đưa tay lên cao, mọi người liền im lặng, ông nói:
- Các ngươi đã đổ máu nhiều rồi. Tất nhiên, nếu Toán Đoan của Hoa Thích Tử Mô không tỏ ra hối lỗi trước hành động khinh mạn và sỉ nhục khó tha thứ đối với chúng ta, thì bản thân ta, anh em ta, những người anh em khác họ của ta, các con ta, các cháu ta cũng sẽ sẵn sàng đổ máu chung với các ngươi. Sự tôn nghiêm của người Mông Cổ là không thể khinh nhờn được!
Đám đông la to:
- Thành Cát Tư Hãn vạn tuế! Vạn tuế!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
PHẦN V - Chương Hai Mươi Bốn (1)
Đại Bi Kịch Của Lịch Sử

Chương Hai Mươi Bốn Khúc Mở Màn Của Cuộc Tây Chinh Và Những Sự Cãi Vã Trước Khi Ra Quân

Tại Hãn đình, Thành Cát Tư Hãn đang cùng Gia Luật Sở Tài bàn việc phái sứ giả sang nước Hoa Thích Tử Mô.

Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một lúc, nói:
- Lần đi sứ sang Hoa Thích Tử Mô này, sẽ là một chuyến đi lành ít dữ nhiều đấy!

Gia Luật Sở Tài như đã có sẵn kế hoạch trong lòng, nói:
- Cũng không hẳn thế đâu.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Biện pháp của ông ra sao?
- Ma Cáp Mậu Đức là người Hoa Thích Tử Mô. Anh ta quen thuộc về địa lý và tập quán của đối phương, có thể làm phó sứ.
- Phải! Anh ta có thể tạo sự an toàn cho sứ đoàn. Còn chính sứ thì có thể phái tướng quân Trấn Hải là người Úy Ngột Nhi đảm trách. ông ấy cũng là người Hồi giáo.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Trấn Hải là người dũng cảm và có nhiều hiểu biết, đủ sức để gánh vác trọng trách này. Khả Hãn đúng là một người giỏi việc sử dụng người!

Sứ đoàn của Mông Cổ đến cung đình của Hoa Thích Tử Mô tại thủ Đô Ngọc Long Kiệt Xích.

Trấn Hải, Ma Cáp Mậu Đức và một tín đồ Hồi giáo khác được mấy quan viên đưa vào hoàng cung của Toán Đoan.

Ma Kha Mạt Toán Đoan ngồi trên ngai vàng, còn vị trí của Trát Lan Đinh đã bị người con trai khác thay thế và bản thân Trát Lan Đinh phải đứng ở phía sau các Hãn người Khâm Sát. Thiết Mộc Nhi Diệc Lý thì đứng sau lưng Trát Lan Đinh. Từ đầu chí cuối hai người này không hề nói một lời, sắc mặt lúc nào cũng bình thản.

Nhóm ba người của Trấn Hải không tỏ ra kiêu ngạo mà cũng không tỏ ra tự ti, từ ngoài bước vào cung điện. Họ dùng nghi lễ của người Hồi giáo bước tới thi lễ trước mặt Ma Kha Mạt Toán Đoan.

Trấn Hải nói:
- Tôi là sứ thần Mông Cổ, tín đồ Hồi giáo thực sự, tên gọi Trấn Hải xin bái kiến Toán Đoan của Hoa Thích Tử Mô.
Ma Kha Mạt Toán Đoan cất giọng cao ngạo, hỏi:
- Này, sứ thần các hạ, A - La lúc nào cũng khoan hồng, vậy có phải các hạ đến đây để xin lỗi việc Thành Cát Tư Hãn phái một nhóm gián điệp đông

đảo tới tìm hiểu tình hình quân sự, phá hoại mối quan hệ hòa bình giữa hai nước hay không?
Trấn Hải cười nhạt, đáp:
- Thưa, Toán Đoan bệ hạ, ngài từng nghe tại nước Trung Quốc cổ xưa ở phương đông, có một câu thành ngữ rất có ý nghĩa hay không?
Ma Kha Mạt Toán Đoan hỏi:
- Thành ngữ gì?
Trấn Hải đáp:
- Bụm tai để trộm chuông!
Ma Kha Mạt Toán Đoan lại hỏi:
- Nó có nghĩa gì?
Ma Cáp Mậu Đức liền giải thích:
- Đó là câu chuyện một người ăn trộm đến nhà người ta để trộm một chiếc chuông đồng, nhưng anh ta đã có một hành động ngu xuẩn, là bịt đôi tai của mình lại, cho rằng làm như thế thì người khác cũng không nghe được tiếng leng keng của chiếc chuông!
Đám đông các Hãn người Khâm Sát đều tuốt đao ra khỏi vỏ, đồng thanh quát:
- To gan!
Trấn Hải vẫn thản nhiên như chỗ không người, nói:
- Thưa Toán Đoan bệ hạ, chân tướng của sự kiện xảy ra tại ngôi thành Ngõa Đáp Thích của quí quốc là do người chủ ngôi thành Hải Nhĩ Hãn đã ăn cướp thương đội của nước tôi, tàn sát 450 thương gia của nước tôi, đó là một tội ác mà ai nghe cũng khủng khiếp!
Hải Nhĩ Hãn nói:
- Đó là 450 tên gian tế!
Trấn Hải cất tiếng cười to, nói:
- Có bao giờ nghe nói những gian tế đông đến 450 người cùng đi chung với nhau không?
Hải Nhĩ Hãn không trả lời được.
Ma Cáp Mậu Đức đứng bên cạnh nói nhỏ với Trấn Hải mấy lời gì đó Trấn Hải liền đưa tay lên chỉ thẳng vào Hải Nhĩ Hãn nói:
- Chắc ông là Hải Nhĩ Hãn, kẻ đã giết người cướp hàng hóa đây chăng? - Hải Nhĩ Hãn bước thụt lùi.
Trấn Hải nói với Ma Kha Mạt Toán Đoan:
- Với sự sáng suốt của Toán Đoan bệ hạ, chắc chắn không được biết rõ hành động phi pháp của Hải Nhĩ Hãn. Bản sứ thần được Thành Cát. Tư Hãn giao cho trọng trách, yêu cầu một cách quyết liệt Toán Đoan bệ hạ phải bắt Hải Nhĩ Hãn giao cho sứ thần mang về Hãn quốc Mông Cổ để xét xử, để chứng minh Toán Đoan là người hoàn toàn không dính líu gì tới chuyện này, đồng

thời, cũng chứng minh thành tâm chung sống hòa bình giữa hai nước, mong Toán Đoan suy nghĩ kỹ?

Ma Kha Mạt Toán Đoan im lặng. Ông ta nhìn các Hãn người Khâm Sát đang đứng chung quanh có gương mặt đầy sát khí, nên phải đánh liều đứng phắt dậy, nói:
- Bản Toán Đoan không cần phải suy nghĩ kỹ. Việc xử quyết bọn gian tế Mông Cổ là do bản Toán Đoan ra lệnh, vì tiêu diệt tất cả những tín đồ dị giáo chính là tôn chỉ của bản Toán Đoan!
Trấn Hải nói:
- Thế thì tốt. Những lời nói của Toán Đoan, tôi sẽ trở về Mông Cổ kể lại không sót chữ nào cho Thành Cát Tư Hãn nghe. Tôi xin cáo từ!
- Ba người của Trấn Hải liền quay lưng bước ra khỏi điện.
Hải Nhĩ Hãn la to:
- Không thể thả chúng nó đi!
Ma Kha Mạt Toán Đoan liền xuống lệnh:
- Hãy đứng lại! Bọn các người không có cơ hội đó đâu! Bây đâu! Hãy mang bọn tín đồ dị giáo này đi chém đầu! - Các võ sĩ ào tới bắt lấy Trấn Hải.
Trấn Hải nói to:
- Tôi không phải là tín đồ dị giáo, tôi là người Muslim (Hồi giáo)!
Ma Kha Mạt Toán đoan nói:
- Nếu thế thì nhà ngươi là tên phản nghịch đối với A-la!
Trấn Hải nghiêm giọng quát lớn:
- Bớ Ma Kha Mạt Toán Đoan! Ta cảnh cáo ngươi, nếu hôm nay ngươi giết ta thì ngày mai đại quân của Thành Cát Tư Hãn sẽ san bằng thành Ngọc Long Kiệt Xích, nơi mà máu tươi của ta đã chảy! - Các võ sĩ cùng kéo Trấn Hải ra khỏi cung.
Ma Kha Mạt Toán Đoan đứng lên nói:
- Chờ một tí! Này Trấn Hải, trước khi nhà ngươi bước vào cửa địa ngục hãy nghe cho rõ đây: ngọn giáo dài của bản Toán Đoan từng chĩa vào Ba Lý Hắc, Dã Lý, Tác Ma Nhĩ Can (Samarkand), Ba Trách Đạt (Baghdad), khiến tất cả bọn thống trị ở đây đều phải quì xuống hôn vạt áo của ta. Thậm chí, ta còn có thể làm cho Khalifah ở Ai Cập một tên bất tài kế thừa thủ lĩnh Hồi giáo Mohammad phải run cầm cập! Còn những tín đồ đạo Cơ Đốc người Oát La Tư, chỉ đáng trở thành nô lệ để chuyên làm chuyện nặng nhọc cho ta. Vậy, nếu Thành Cát Tư Hãn của ngươi đạp vào mảnh đất thiêng liêng của tín đồ chính giáo này, thì ta sẽ cho hắn một mảnh đất để vùi thây tại đầu nguồn sông Onon! Dẫn hắn đi! - Trát Lan Đinh nhắm đôi mắt lại, trong khi Thiết Mộc Nhi Diệc Lý thì tái mặt đưa tay chụp lấy cánh tay của Trát Lan

Đinh.

Hải Nhĩ Hãn hỏi:
- Còn hai tên kia để lại làm gì?
Ma Kha Mạt nói:
- Ta sẽ có chuyện dùng. Hãy đưa chúng xuống giam vào địa lao!
Ma Cáp Mậu Đức và một sứ giả nữa đều bị giam trong địa lao.
Đêm hôm đó, cửa sắt được mở ra và có tiếng gọi:
- Ma Cáp Mậu Đức, ngươi hãy ra đây!
Ma Cáp Mậu Đức đứng lên. Người sứ giả kia hỏi:
- Có phải họ đem giết ta không?
Ma Cáp Mậu Đức an ủi anh ta:
- Hãy yên tâm, ta có thể lấy bộ râu của ta để bảo đảm là thánh A - La sẽ phù hộ ngươi không gặp chuyện rắc rối gì! - Nói dứt lời thì bước ra khỏi địa lao.
Tại một gian phòng bí mật trong hoàng cung, Ma Kha Mạt đang cùng bàn mật mưu với Hải Nhĩ Hãn. Ma Kha Mạt Toán Đoan hỏi:
- Ông có nói chuyện với Ma Cáp Mậu Đức rồi ư?
Hải Nhĩ Hãn đáp:
- Đã nói chuyện rồi!
- Hắn đồng ý làm gián điệp cho chúng ta không?
- Ý chí vĩ đại của Toán Đoan có thể chinh phục được linh hồn của tất cả mọi người!
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Tốt! Vậy gọi hắn tới đây.

Ma Cáp Mậu Đức được dẫn vào gian phòng bí mật. Ma Kha Mạt Toán Đoan đang ngồi trên thảm len trải dưới đất, bên cạnh ông ta là Hải Nhĩ Hãn.

Ma Cáp Mậu Đức đưa chéo hai tay lên ngực rồi bước chậm chạp đến trước mặt hai người để thi lễ, rồi lại đưa hai tay gác chéo lên bụng đứng bên cạnh chờ đợi.

Ma Kha mạt Toán Đoan nói:
- Bản Toán đoan đích thân tiếp kiến nhà ngươi, đó là một danh dự lớn cho nhà ngươi đấy!
- Danh dự đó sẽ đi theo tôi đến bước đường cuối đời, tôi sẽ mang vinh dự đó

vào Thiên đường! - Ma áp Mậu Đức gác chéo hai tay trước bụng, đi những bước ngắn đến gần Ma Kha Mạt Toán Đoan, kê đôi môi vào hôn vạt áo trước của ông ta, rồi mới đi lùi mấy bước, hai tay vẫn gác chéo trước bụng để chờ lệnh.

Hải Nhĩ Hãn vỗ tay mấy lượt, tức thì những người tớ gái bưng lên bốn chiếc mâm vàng, bên trong có đựng những món ăn ngọt. Xong, số người đó lui ra.

Ma Kha Mạt Toán Đoan hỏi:
- Nhà ngươi là người Hoa Thích Tử Mô ư?
Ma Cáp Mậu Đức đáp:
- Dạ, nhà tôi ở tại Ngọc Long Kiệt Xích.
- Ngươi là tín đồ chính giáo ư?
- Là tôi tớ của A-la toàn năng!
- Thế tại sao nhà ngươi lại trở thành sứ giả của Mông Cổ?
- Tiểu nhân từ trước tới nay luôn đi buôn bán tại phương đông, nên có cơ hội quen biết với người chinh phục thế giới rộng lượng đó!
Ma Kha Mạt Toán Đoan giật mình, hỏi:
- Hả?
Ma Cáp Mậu Đức vội vàng bổ sung:
- Tất nhiên, bất cứ ai cũng không thể hơn được người bảo vệ tín ngưỡng, vị Toán Đoan vĩ đại như ngài!
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Hoa Thích Tử Mô của ta đã chinh phục phương Tây, trở thành nhà vua của các nước. Đại Islam (Hồi giáo) của ta là người thống trị tối cao. Người Ba Tư, người á Rập, người Đột Quyết, người Khan Lý và còn người Oát La Tư, người Cáp Thích, Khiết Đan, đều quỳ gối dưới chân của ta cả. Ta có thành phố Ngọc Long Kiệt Xích, một hòn ngọc phồn vinh nhất thế giới và còn có một đạo quân có thể tiêu diệt được bất cứ bọn tín đồ dị giáo nào. Vậy, Thành Các Tư Hãn của nhà ngươi thì sao?!
Ma Cáp Mậu Đức đáp:
- Ông ta thì chẳng có gì cả.
Ma Kha Mạt Toán Đoàn hỏi dồn:
- Bộ nhà ngươi nói nịnh ta hả?
- Tôi xin thề với A-la, cả vùng thảo nguyên ở Mông Cổ chẳng có một thành phố nào. Những Na Nhan của họ cũng giống như các quan viên Bá Khắc của chúng ta, chỉ có những bầy bò, bầy cừu, bầy ngựa và lạc đà không biết nói, là những tài sản đáng khoe khoang của họ. Ngoài ra, họ còn có những thê

thiếp, con trai con gái và hằng trăm hàng nghìn nô lệ là tài sản biết nói mà thôi. Tuy nhiên, một điều làm cho họ cảm thấy rất khó đối phó, đó là gia súc của họ ngày càng ít đi, cho nên giờ phút nào họ cũng bị uy hiếp bởi nạn khan hiếm thực phẩm và nạn chết đói!
Hải Nhĩ Hãn hỏi:
- Bọn họ có cung điện hay không?
Ma Cáp Mậu Đức đáp:
- Có, nhưng cũng có thể nói là không có!
Ma Kha Mạt Toán Đoan không hiểu, bèn hỏi lại:
- Nói thế có ý nghĩa là gì?
- Bọn họ có người sống trong những chiếc lều Mông Cổ hình tròn, có người sống trong những chiếc lều hình vuông và có những người sống trong những trại báng gỗ lợp vỏ cây. Thành Cát Tư Hãn thì có một đại trướng nóc vàng sườn bằng gỗ, lợp bằng những tấm thảm len được gọi là "Cung điện"!
- Gỗ và thảm len ư? - Ma Kha Mạt Toán Đoan và Hải Nhĩ Hãn đều phá lên cười to.
Hải Nhỉ Hãn nói:
- Thật là ngu xuẩn! Họ hoàn toàn không biết trên thế giới này người ta đã biết dùng gạch ngói và đá để xây dựng thành cung điện sao?
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Thôi được! Để sau này chúng ta sẽ dùng mã tấu để dạy họ biết thế nào là cung điện!
- Khi chúng ta chặt mất cái đầu ngu xuẩn của chúng rồi, thì chúng không còn biết những gì khác nữa!
Hải Nhĩ Hãn lại cười to một cách đắc ý.

Ma Kha Mạt Toán Đoan với vẻ mặt nghiêm túc, bỗng cất tiếng hỏi:
- Nghe thái tử Khuất Xuất Luật của bộ lạc Nải Man cho biết, Thành Cát Tư Hãn có một đạo quân lớn mạnh, có thể đánh bại được nước Kim phải không?
Ma Cáp Mậu Đức đáp:
- Không! Không! Ngài chỉ cần nhìn chúng cưỡi những con ngựa Mông Cổ thì sẽ biết rõ tất cả.
Ma Kha Mạt Toán Đoan hỏi:
- Thế nào?
- Tôi có thể dùng bộ râu quí báu nhất của tôi để xin thề, nếu so sánh với loài ngựa Đột Quyết hung dữ mà chiến sĩ Hoa Thích Tử Mô cưỡi thì những con ngựa của chúng chẳng qua là những con thỏ mà thôi!
Một trận cười lớn lại nổi lên.

Ma Kha Mạt Toán Đoan hỏi:
- Nhà ngươi hãy nói cho ta biết, Thành Cát Tư Hãn hiện đang làm gì?
Ma Cáp Mậu Đức đáp:
- Ông ta đối với việc thương đội của ông ta bị tàn sát tỏ ra rất tức giận, nhưng những Na Nhan của ông ta lại càng giận dữ hơn, cho nên ông ta mới phái sứ đoàn đến đây đòi bắt hung thủ mang về trị tội, để làm dịu sự phẫn nộ của các Na Nhan.
- Na Nhan là cái gì?
- Như vừa rồi tôi có nói, những người này cũng giống như Bá Khắc của chúng ta, tức là các vương công và tướng lãnh của Mông Cổ.
- Thành Cát Tư Hãn có muốn đánh giặc không?
- Thưa, muốn! Tuy nhiên, họ đang đánh với nước Kim ở phía nam, đánh với Tây Liêu ở phía Tây, trong khi đó Tây Hạ lúc nào cũng đe dọa họ, vậy thử hỏi họ làm sao có thể phân chia quân đội ra để đánh được ai nữa. Nhất là hiện nay Thành Cát Tư Hãn đã sắp sửa 60 tuổi rồi. Nếu họ muốn đánh Hoa Thích Tử Mô thì phải cưỡi ngựa đi ròng rã một năm rưỡi mới có thể từ Mông Cổ tới đây. Trong khi đó, họ còn phải đi qua rất nhiều sa mạc. Nếu muốn làm như vậy, có lẽ Thành Cát Tư Hãn phải trẻ thêm nhiều tuổi nữa thì mới có thể làm được!
Ma Kha Mạt Toán Đoan bật cười. Ma Cáp Mậu Đức nói tiếp:
- Hơn nữa, mùa xuân năm nay có một trận bão tuyết to, làm chết cóng rất nhiều gia súc. Người Mông Cổ đang phải chịu nạn đói kém!
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Thôi được! Hãy trao tiền thưởng cho hắn! - Hài Nhĩ Hãn ném một túi tiền cho Ma Cáp Mậu Đức.
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Đó là 100 đồng "Ba lý thất" bằng vàng!
Ma Cáp Mậu Đức tạ ơn xong, nói:
- Sao lại thưởng quá nhiều như vậy? Thưa Toán Đoan vĩ đại, A-la sẽ vĩnh viễn phù hộ cho ngài!
Ma Kha Mạt Toán Đoan đứng lên bỏ đi.
Hải Nhĩ Hãn nói với Ma Cáp Mậu Đức:
- Này Ma Cáp Mậu Đức, vì phải để cho Thành Cát Tư Hãn tin ngươi, nên bắt buộc nhà ngươi phải chịu đau đớn một tí!
Người sứ giả kia cũng được binh sĩ đưa tới. Hải Nhĩ Hãn ra lệnh:
- Hãy đốt râu của chúng! - Nói dứt lời thì bỏ đi.
Ma Cáp Mậu Đức và người sứ giả kia cả kinh, cất tiếng la to. Mấy tên binh sĩ bắt họ đè xuống và dùng lửa của những ngọn nến để đốt cháy râu họ!

Hai người của Ma Cáp Mậu Đức trở về đến Hãn đình của Thành Cát Tư Hãn với áo quần xốc xếch. Trước mặt Thành Cát Tư Hãn đang để một chiếc bình sành, hai sứ giả may mắn thoát chết vừa khóc vừa nói:
- Râu là tượng trưng quyền lợi của người tín đồ Hồi giáo. Chúng đốt râu chúng tôi cũng có nghĩa là đoạt mất quyền lợi sinh tồn của chúng tôi. Đối với một người tín đồ Hồi giáo, điều đó là một sự sỉ nhục không gì to lớn bằng!
Gia Luật Bất Hoa nói:
- Thưa Khả Hãn, nếu bảo việc chúng nó giết thương đội của chúng ta là một sự hiểu lầm, thì lần này chúng giết sứ thần của chúng ta đã có nghĩa là công nhiên tuyên chiến, vậy ngài còn chờ gì nữa?
Thành Cát Tư Hãn cắn chặt hai hàm răng, khiến bắp thịt hai bên má nổi thành vồng.
Cánh cửa lều bỗng mở rộng và từ ngoài xông vào một đám đông. Họ giận dữ gầm to lên:
- Thưa phụ Hãn, Hoa Thích Tử Mô lại giết sứ thần của chúng ta phái tới đó, phải không? - Giọng nói đó là của Truật Xích, người con cả của Thành Cát Tư Hãn.
- Trấn Hải tiên sinh bị hại rồi sao? - Nhị đệ Cáp Tát Nhi nói tiếp ông ấy là công thần cùng uống chung nước bùn với Đại Hãn ở hồ Ban Chu Nê. Ông ấy đến với Đại Hãn trong khi Đại Hãn đang gặp khó khăn. Vậy không thể để cái chết của ông ấy trở thành vô nghĩa!
Tốc Bất Đài nói:
- Đánh! Thưa Đại Hãn, tôi sẽ dẫn đoàn thiết xa của tôi đi một lần nữa để bắt sống cái tên gọi là Toán Đoan gì đó, cũng như tên Hải Nhĩ Hãn về đây!
Dã Lặc Miệt nói:
- Tôi cũng đi bắt chúng về đây, trước tiên đốt bộ râu của chúng, rồi sau đó mới chặt đầu chúng!
Nhóm người của Sát Hợp Đài đồng thanh yêu cầu:
- Thưa phụ Hãn, hãy đánh chúng!
Tất cả những người có mặt cũng đồng thanh nói:
- Hãy đánh chúng, thưa Đại Hãn!
Thành Cát Tư Hãn khoát tay. Gia Luật Sở Tài nói với mọi người:
- Mọi người hãy trở về chờ đợi ý kiến của Đại Hãn!
Đám đông miễn cưỡng bước đi ra khỏi đại trướng.
Ma Cáp Mậu Đức đau đớn khóc òa. Gia Luật Bất Hoa vừa nhìn Ma Cáp Mậu Đức vừa hỏi Thành Cát Tư Hãn:
- Thưa Đại Hãn, trận giặc này dù sao cũng phải đánh. Vậy ngài còn chờ gì nữa?
Thành Cát Tư Hãn thở dài, đáp:

- Chờ tin tức của Giã Biệt và Quách Bảo Ngọc.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Tôi đã phái sứ giả khẩn cấp đi theo đường trạm dịch để thăm dò tình hình quân sự. Nhưng, việc cấp đất để khai khẩn đồn điền cho Gia Luật Bất Hoa huynh thì cần phải tiến hành ngay tức khắc.
Thành Cát Tư Hãn quay sang hai sứ giả nói:
- Này Ma Cáp Mậu Đức, hai ngươi vì ta mà bị chúng làm nhục lớn như vầy, vậy sau này ta sẽ bắt bọn Bá Khắc của người Hoa Thích Tử Mô phải lấy tính mạng để thường lại cho các người! Bây giờ các ngươi hãy đi nghỉ ngơi đi.
Ma Cáp Mậu Đức và người sứ giả kia cùng bước ra khỏi Hãn đình.
Thành Cát Tư Hãn quay sang Gia Luật Bất Hoa nói:
- Này Gia Luật Bất Hoa, tôi cấp cho ông hai vạn người để lập đồn điền chăn nuôi trồng tỉa dưới chân núi A Lặc Thái ở phía Tây. Ta nghĩ cuộc chiến tranh sắp tới sẽ rất lâu dài và rất gian khổ, vậy chỗ của ông phải trở thành một hậu phương đáng tin cậy cho ta.
Gia Luật Bất Hoa đáp:
- Tôi hiểu rõ.
Thành Cát Tư Hãn nói lẩm nhẩm như nói cho mình nghe:
- Giã Biệt ơi! Giã Biệt ơi! Nếu mưu trí của ông mà cũng giỏi như tài bắn tên của ông, thì trong cuộc chiến tranh chống Tây Liêu này tôi sẽ không quá lo lắng như bây giờ.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Bên cạnh ông ấy còn có Quách Bảo Ngọc, người mà mưu trí cũng như võ công đều giỏi kia mà.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Bốn (2)

Trên đầu thành Hốt Thán, Khuất Xuất Luật đang đốc binh sĩ và dân chúng tăng cường việc phòng thủ. Hắn quở trách những người lười biếng:
- Khuân vác nhanh lên! Tất cả củi gỗ, dầu hỏa, đá, đều phải khuân vác lên đây cho mau! Bằng không thì người Mông Cổ là những kẻ không tin Thượng đế, mà cũng không tin Phật mở cuộc tấn công thì lũ bây sẽ chết cả đám!

Bên ngoài thành Hốt Thán, Giã Biệt và Quách Bảo Ngọc cùng so đầu ngựa

bước đi và phía sau họ là mười mấy tên thân binh bám sát theo. Giã Biệt nghiến răng nói:
- Tên tiểu tử Khuất Xuất Luật đánh giặc thì chẳng hay ho gì, nhưng cặp giò của hắn thì lại chạy nhanh như thỏ. Nay hắn chui vào thành Hốt Thán, muốn trừ được hắn thì ít nhất cũng phải tốn đến nửa năm và không biết có đến bao nhiêu người sẽ không còn trở về nhà được nữa!
Quách Bảo Ngọc nói:
- Không hẳn là thế.
Giã Biệt đưa đôi mắt hoài nghi nhìn Quách Bảo Ngọc, hỏi:
- Sao?
- Tên Khuất Xuất Luật đó do quá hoảng hốt, nên không biết tìm đường để chạy. Nay hắn chọn con đường sai lầm này thì chắc chắn ngày chết của hắn không còn xa nữa!
- Này Quách lão đệ, lời nói đó là nói theo kiểu thầy bói, hay theo kiểu thầy mo đấy?
- Giã Biệt tướng quân ơi! Bộ ông quên rồi sao, tướng quân Tốc Bất Đài từng cho biết việc Khuất Xuất Luật bắt ép tín đồ Hồi giáo trong thành Hốt Thán, phải bỏ đạo Hồi tin theo đạo Gia Tô và đạo Phật đó sao!
Giã Biệt hỏi:
- Có phải Tốc Bất Đài nói việc hắn giết giáo trưởng, đốt thánh đường và đưa vào mỗi hộ dân một binh sĩ của hắn đó chăng?
- Việc đó xảy ra tại thành Hốt Thán này!
- Nếu vậy thì sao?
Quách Bảo Ngọc đáp:
- Thôi, hãy đi trở về, đêm nay ta sẽ có cách. - Hai người thúc ngựa cùng rời đi. Bọn thân binh bám sát theo sau.
Đêm đến, được sự che chở của màn đêm, Giã Biệt dẫn các tay cung nỏ đến sát bờ hào bảo vệ thành, bắn vào trong thành những tờ cáo thị được viết trên da dê. Trên thành có người la to:
- Người Mông Cổ đến!
Khuất Xuất Luật và bọn binh sĩ giữ thành bắt đầu hỗn loạn. Giã Biệt âm thầm chỉ huy các tay cung nỏ rút lui.
Những tín đồ Hồi giáo trong thành Hốt Thán cùng đọc tờ cáo thị: "Trong quốc gia của Thành Cát Tư Hãn có đủ các thần dân nói bảy thứ tiếng khác nhau, trong số bá tánh tín ngưỡng theo sáu thứ tôn giáo..."
Một đám đông tín đồ Hồi giáo cùng bàn bạc với nhau:
- Người Mông Cổ bảo mỗi một cá nhân đều có thể tin theo tôn giáo của mình, đều có thể gìn giữ luật lệ riêng của tổ tiên.
Cũng có một nhóm người Hồi giáo khác đang bàn luận:
- Sự tồn tại của người Mông Cổ đúng là một sự từ bi, một sự nhân ái như ân

huệ của thần ban cho.
- Họ đến đây là để diệt trừ tên quỉ Sa - Tăng Khuất Xuất Luật, chứ tuyệt đối không làm hại chi đến bá tánh trong thành Hốt Thán.
- Vậy chúng ta còn chờ đợi gì nữa? Hãy ra tay trước tiên giết chết bọn tín đồ dị giáo tàn ác, rồi sau đó mở cửa thành cho người Mông Cổ tiến vào!
- Đi mau nào! Giờ phút nêu cao chánh nghĩa của Hồi giáo đã đến!

Thế là từ đường cái tới hẻm nhỏ ở trong thành, từng nhà dân một người Hồi giáo đều nổi dậy tay cầm dao làm bếp, gậy gộc, những thanh sắt, vừa hò reo vừa ào lên giết chết binh sĩ của Khuất Xuất Luật.

Trên đầu thành, Khuất Xuất Luật kinh hoàng thất sắc. Hắn một mặt đốc thúc binh sĩ ngăn chặn dân chúng và quân Mông Cổ từ dưới tràn lên, một mặt dùng thừng để tuột xuống tường thành.

Quách Bảo Ngọc và Giã Biệt đứng bên ngoài thành Hốt Thán theo dõi cuộc chiến đấu. Quách Bảo Ngọc ngồi trên mình ngựa đưa tay chỉ:
- Kìa, Khuất Xuất Luật đó! Đừng để hắn chạy thoát nữa!
Giã Biệt to tiếng nói:
- Ông hãy an tâm!
- Giã Biệt giương cung lắp tên và một mũi tên bay ra đã bắn đứt sợi thừng, khiến Khuất Xuất Luật từ trên cao rơi xuống mặt đất, nằm tại chỗ lăn lộn.
Giã Biệt thúc ngựa tới gần, nói:
- Mau lên! Hãy đập gãy đùi hắn để xem hắn còn có chạy thoát được nữa hay không?
Quách Bảo Ngọc nói:
- Khoan đã! Hãy trao hắn cho bá tánh trong thành Hốt Thán này xử trí và hãy ra lịnh cho tất cả binh sĩ Mông Cổ rút ra khỏi thành.
Giã Biệt hỏi:
- Không để binh sĩ lại để giữ thành sao?
Quách Bảo Ngọc nói:
Người Hồi giáo ở đây sẽ giữ thành thay cho chúng ta!
Giã Biệt đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn Quách Bảo Ngọc, nhưng vẫn phải tuân theo mạng lệnh, nói:
- Được để tôi đi truyền lệnh cho tất cả binh sĩ triệt thoái ra khỏi thành Hốt Thán!
Những tín đồ Hồi giáo trong thành chạy ào ra và đổ xô về phía Khuất Xuất

Luật. Khuất Xuất Luật cố gắng chỏi tay ngồi dậy, giương to đôi mắt sợ hãi nhìn đám đông. Nhưng tất cả những lưỡi dao, những gậy gộc trong tay đám đông đã cùng một lúc bổ xuống. Chẳng mấy chốc, trên đầu gậy của dân chúng đã bêu đầu của Khuất Xuất Luật. Đám đông vừa la ó vừa chạy trở vào trong thành.
Chẳng mấy chốc, Giã Biệt và Quách Bảo Ngọc đã thấy trên đầu thành có một ngọn sào cao đang treo lủng lẳng thủ cấp của Khuất Xuất Luật. Giã Biệt cười, nói qua giọng khâm phục:
- Này Quách Bảo Ngọc, anh tài giỏi thật đấy!

Trên một cánh đồng bằng nằm về phía tây của nước Tây Liêu, Ma Kha Mạt Toán Đoan, Trát Lan Đinh, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý, Hải Nhĩ Hãn và các Hãn người Khâm Sát đang điều động đại quân Hoa Thích Tử Mô xuất hiện nơi đường chân trời. Ma Kha Mạt Toán Đoan đứng trên ngựa nhìn về phía xa và ông ta đã thấy ở đường chân trời phía bên kia là doanh trại của người Mông Cổ.
Hải Nhĩ hãn nói:
- Chúng ta đã đuổi kịp người Mông Cổ rồi!
Từ xa, có ba người kỵ mã đang phi ngựa chạy tới và họ đã dừng ngựa đứng lại khi còn cách xa mấy bước.
Hải Nhĩ Hãn đưa tay chỉ ba người của Quách Bảo Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa, nói:
- Xem kìa! Những con ngựa của chúng cưỡi, đúng như lời nói của Ma Cáp Mậu Đức, so với những con ngựa của chúng ta, thì ngựa chúng chỉ là những con thỏ! Đám đông đều cười rộ.
Quách Bảo Ngọc thúc ngựa bước tới vài bước, vòng tay nói:
- Có phải đây là Toán Đoan bệ hạ của Hoa Thích Tử Mô đấy không?
Ma Kha Mạt Toán Đoan đáp:
- Đúng vậy! Nhưng nhà ngươi không cần phải xưng tên họ, vì bất luận nhà ngươi là ai, chỉ một chốc nữa thôi, cũng sẽ trở thành một xác chết giống như bao nhiêu người Mông Cổ khác?
Quách Bảo Ngọc mỉm cười, nói:
- Mỗi lần đánh nhau thì tất nhiên sẽ có người trở thành xác chết, dù binh sĩ hay là Toán Đoan cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, Thành Cát Tư Hãn của chúng tôi không có sai chúng tôi đi đánh nhau với Hoa Thích Tử Mô. Chúng tôi tới đây chỉ có mục đích chinh phạt người con trai của Thái Dương Hãn ở bộ lạc Nải Man là Khuất Xuất Luật mà thôi.
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Khuất Xuất Luật là bạn đồng minh của Hoa Thích Tử Mô, các ngươi giết chết Khuất Xuất Luật chính là xúc phạm đến Hoa Thích Tử Mô. Ngươi về

nói lại với vị thống soái của ngươi, hãy chuẩn bị đầu lâu để chuộc tội!
- Nếu Toán Đoan bệ hạ quyết tâm đánh nhau, thì chúng tôi đành phải hầu vậy!
Nói dứt lời, Quách Bảo Ngọc quay đầu ngựa bỏ đi trở về.
Hải Nhĩ Hãn nói to:
- Hãy bắt lấy chúng nó! Cắt lấy lỗ tai của chúng nó! - Ông ta dẫn theo mấy tên thân binh truy đuổi và chia thành hai cánh để bao vây ba người của Quách Bảo Ngọc.
Trong khi bọn binh sĩ của Hải Nhĩ Hãn sắp sửa khép vòng vây, thì Quách Bảo Ngọc liền chong ngọn giáo ra, rồi cùng với hai thân binh của mình xông thẳng lên đâm ngã ba thân binh của Hải Nhĩ Hãn rồi thúc ngựa chạy bay đi!
Hải Nhĩ Hãn lại dẫn theo hơn 100 người định truy đuổi. Trát Lan Đinh thúc ngựa chạy theo quát lớn:
- Bớ Hải Nhĩ Hãn, chúng ta là dũng sĩ chinh phục thế giới, chớ không phải tên trộm ở thành Baghdad!
Hải Nhĩ Hãn gò cương cho ngựa đứng lại, nói lớn:
- Bớ Trát Lan Đinh, nhà ngươi bây giờ không còn là Thái tử nữa, vậy đừng có lên mặt dạy ta!
Ma Kha Mạt ngăn lại, nói:
- Thôi! Sự nóng nảy của các ngươi hãy để dành trút lên đầu người Mông Cổ! Tả quân và hữu quân hãy dàn rộng ra! Hôm nay quyết không để một tên nào còn sống sót chạy trở về báo tang với Thành Cát Tư Hãn! - Ông ta vỗ tay mấy lượt rồi xuống ngựa.
Lúc bọn Trát Lan Đinh dàn quân ra, thì bọn quan hầu, bọn thái giám trong cung đình liền trải thảm xuống đất và bưng đủ thứ đồ ngọt ra. Ma Kha Mạt ung dung ngồi xuống đất thò tay vào một chậu đồng để rửa tay. Sau đó, hắn cầm lên một trái nho khô bỏ vào miệng. Sau khi đưa mắt nhìn chung quanh, hắn nói với thái giám:
- Có thể bắt đầu được rồi!
Đội quân nhạc liền thổi những chiếc kèn làm bằng da và đánh trống ầm ĩ.
Trát Lan Đinh, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý dẫn đoàn quân cánh phải, còn Hải Nhĩ Hãn và các Hãn người Khâm Sát thì chỉ huy đoàn quân cánh trái, bắt đầu tiến về hướng doanh trại của người Mông Cổ.
Tại doanh trại của người Mông Cổ, các kỵ binh đều lên ngựa, đứng thành từng hàng 10 người, 100 người, 1.000 người. Giã Biệt quay sang Quách Bảo Ngọc nói:
- Này Quách lão đệ, giữa hai cánh quân này của bọn địch, cánh quân nào dễ đánh hơn?
Quách Bảo Ngọc đáp:
- Cánh quân phía phải của chúng do Trát Lan Đinh và Thiết Mộc Nhi Diệc

Lý, rất khó đối phó. Riêng cánh quân ở phía trái do Hải Nhĩ Hãn chỉ huy thì dễ đánh hơn.
Giã Biệt nói:
- Được! Chúng ta sẽ né tránh cánh quân của Trát Lan Đinh. Lão đệ hãy xông lên tấn công cánh quân phía phải do Hải Nhĩ Hãn chỉ huy, còn ta sẽ đánh thẳng vào Trung quân của chúng để bắt sống con dê núi Ma Kha Mạt đó. Trận này bọn Hoa Thích Tử Mô thua chắc!
Quân đội của Hoa Thích Tử Mô tiếp tục tiến lên, cứ mỗi lúc càng xa trung quân do Ma Kha Mạt chỉ huy. Tiếng trống trận đã được thay thế tiếng trống lắc, bốn cô gái cùng nhảy múa trước mặt Toán Đoan.
Quách Bảo Ngọc lên tiếng nhắc nhở:
- Thời điểm đã tới!
Giã Biệt quay ngựa chạy trở lại nói to với các binh sĩ:
- Hỡi các con của ta! Quân đội Hoa Thích Tử Mô mang theo rất nhiều món ăn chơi như đường mía, nho khô, dưa khô, còn có những món ăn khác mà các ngươi chưa từng thấy như chuối già, khóm, chà là Iraq. Mau tiến lên! Lấy những thức ăn đó ăn cho đã thèm và cũng để biết thêm những gì mình chưa biết!
Hai cánh phải và trái của quân Mông Cổ cứ chia thành từng hàng 100 người ào ạt tiến về phía địch. Họ la to: "Hố! Hố! Hố!..." chứ không la "Sát" như mọi khi, trông họ có vẻ vui mừng như đi dự hội.
Riêng Giã Biệt thì ém Trung quân trong lều trại, chưa cho đối phương thấy.
Trát Lan Đinh hết sức ngạc nhiên, trong khi Thiết Mộc Nhi Diệc Lý cũng ngạc nhiên không kém, lên tiếng hỏi:
- Tại sao người Mông Cổ xung phong mà có vẻ hồ hởi như đi dự tiệc vậy?
Trát Lan Đinh đưa cao thanh mã tấu, la to:
- Hỡi chiến sĩ dũng cảm Đột Quyết Man, bọn tín đồ dị giáo vừa cười vừa xung phong tới kia, vậy chúng ta hãy làm cho chúng khóc để quay trở về!
Anh ta thúc ngựa dẫn đầu tiến lên. Toán quân của cánh phải nhắm đánh thẳng vào cánh trái của quân Mông Cổ.
Nhóm người của Hải Nhĩ Hãn đang ở trong cánh trái của quân Hoa Thích Tử Mô, nghe tiếng hò reo của quân Mông Cổ đều lấy làm lạ. Hải Nhĩ Hãn hỏi:
- Bọn chúng làm gì thế? Có phải chúng đúng là con cháu của quỉ Sa-tăng đó chăng?
Quân đội của Hải Nhĩ Hãn chưa kịp xung phong thì cánh quân phía phải của Mông Cổ do Quách Bảo Ngọc chỉ huy đã ào tới trước mặt. Hải Nhĩ Hãn không kịp chống trả, bị quân Mông Cổ ào tới chạy ra phía sau.
Quân đội của hai bên, một cánh thì tiến lên phía trước, một cánh thì lùi lại phía sau, khiến chiến trường xuất hiện một khoảng trống. Giã Biệt liền chỉ

huy mười lăm người tại Trung quân nhanh nhẹn thọc thẳng vào khoảng trống đó và xung phong tới chỗ Trung quân của Ma Kha Mạt.
Ma Kha Mạt nhìn thấy quân địch tràn tới như một trận gió hốt, mà không có ai ngăn chặn, sợ đến đổi trợn mắt há mồm. Bọn vũ nữ kêu rú lên và bỏ chạy. Trung quân của ông ta vội vàng thúc ngựa chạy lên để ngăn chặn, nhưng toán quân của Giã Biệt hết sức hung hãn, chỉ với mấy chục kỵ binh họ đã chọc thủng phòng tuyến của đối phương và nhanh nhẹn xông tới chỗ đứng của Ma Kha Mạt.
Ma Kha Mạt hốt hoảng nhảy lên ngựa. Bọn thị vệ vội vàng chận lấy Giã Biệt. Chỉ trong chớp mắt, xác chết đã nằm ngổn ngang. Ma Kha Mạt một mình một ngựa chạy nhanh về hướng đoàn quân cánh phải của Trát Lan Đinh.
Trát Lan Đinh dẫn mấy trăm kỵ mã chạy tới tiếp cứu, nói:
- Bớ cha! Con đã đến đây!... - Kỵ binh của Trát Lan Đinh bắt đầu giao phong với nhóm quân của Giã Biệt. Ánh đao ánh kiếm lập lòe, đôi bên cứ sát phạt nhau đến trời tối thì mạnh ai nấy thu quân.
Ma Kha Mạt, Trát Lan Đinh, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và Hải Nhĩ Hãn nhìn về phía những đống lửa bùng cháy bên trận địa của quân Mông Cổ. Trát Lan Đinh nói:
- Thưa cha, quân Mông Cổ từ xa kéo tới đây để bôn tập, cộng thêm trong ngày vừa qua họ phải đánh nhau ác liệt với ta, vậy chắc chắn họ rất mệt mỏi. Đêm nay chúng ta lén đánh vào doanh trại của họ, chắc chắn sẽ giành được thắng lợi.
Hải Nhĩ Hãn vốn đã khiếp sợ quân Mông Cổ, ông ta không muốn tiếp tục giao tranh nữa, nói:
- Này Trát Lan Đinh, nhà ngươi cũng muốn làm tên trộm ở thành Baghdad hả?
Ma Khả Mạt khoát tay, nói:
- Thôi! Các ngươi đừng háo đấu như hai con gà trống. Người Mông Cổ là những tín đồ dị giáo rất xảo trá lại rất hung hăng, vậy chi bằng chờ quân tiếp viện của ta đến rồi sẽ dạy cho chúng một bài học!
Mặt trời đã lên thật cao, những đống lửa tại khu đóng quân của người Mông Cổ vẫn tiếp tục bốc cháy, nhưng trong khu đóng quân không còn thấy xe, thấy lều trướng đâu nữa, mà chỉ còn lại một bãi đất trống không.
Ma Kha Mạt và các tướng sĩ cùng tiến vào khu đóng quân của Mông Cổ.
Hải Nhĩ Hãn cười nói:
- Bọn tín đổ dị giáo này cũng giống như một con rắn bị đập, nên sợ hãi bỏ trốn hết rồi!
Trát Lan Đinh nói:
- Chờ khi chúng nhảy vồ tới như những con cọp, tôi mong được thấy ông

tiếp tục đứng đó mà cười!
- Hải Nhĩ Hãn tức giận nhưng không trả lời được, đành im lặng nuốt nước bọt!
Đúng như trong quyển "Lịch Sử Của Người Chinh Phục Thế Giới" của một nhà sử học, khi nói tới hành động ngu xuẩn và liều lĩnh diễn ra liên tiếp của Toán Đoan nước Hoa Thích Tử Mô có nói: "Ai mang những cây mạ khô héo trồng xuống ruộng, thì ngươi đó chắc chắn sẽ không có gì để thu hoạch; nhưng nếu ai đó muốn gieo mầm mống của sự thù hận, thì mọi người đều nhất trí cho rằng, người đó sẽ hái lấy những quả hối hận". Những hành động của Ma Kha Mạt Toán Đoan và Hải Nhĩ Hãn đã từng bước một, đưa nước Hoa Thích Tử Mô vào hố diệt vong.

Một buổi sáng, trong gian lều riêng của Kha Ngạch Luân, Hợp Đáp An và Thiết Mộc Cách đỡ Kha Ngạch Luân ngồi dậy.
Kha Ngạch Luân nhìn thấy Thành Cát Tư Hãn, thì cất giọng run run và uy nghi hỏi:
- Có phải Thành Cát Tư Hãn đó không? Lần này con lại đi đánh giặc nữa phải không?
Hợp Đáp An nói:
- Hiện giờ bà cụ đang minh mẫn, vậy ngài muốn nói gì thì mau nói đi!
Thành Cát Tư Hãn quì xuống, nói lớn:
- Thưa mẹ, con phải đi chinh phạt ở phía Tây.
- Mở cuộc Tây chinh ư? Người Nải Man, người Tây Hạ, người Úy Ngột Nhi, còn có người A... A gì đó!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Thưa mẹ, A Lực Ma Lý.
- Phải! Lại còn có Cáp Thích Lỗ, không phải tất cả đều qui thuận rồi sao? - Kha Ngạch Luân lên tiếng hỏi.
Thành Cát Tư Hãn giải thích:
- Lần này con đi đánh Hoa Thích Tử Mô .
Kha Ngạch Luân dùng bàn tay che vành tai, hỏi:
- Đánh ai?
Thành Cát Tư Hãn chồm tới trước, nói lớn:
- Đánh Hoa Thích Tử Mô, đó là một quốc gia giàu có cường thịnh nằm bên kia con đường tơ lụa về phía Tây, còn xa hơn cả Tây Liêu nữa.
- Tại sao phải đánh giặc với họ? À, mà con không cần giải thích vì mẹ biết con làm việc gì cũng có lý do cả. Chỉ có điều là đường đi quá xa và chúng lại là một đối thủ mạnh mẽ , vậy trận giặc này đánh ít nhất cũng phải kéo dài

tám năm hoặc mười năm đấy chứ? - đôi mắt của Kha Ngạch Luân đã trào ra hai dòng lệ.
Thành Cát Tư Hãn hết sức xúc động, cúi đầu làm thinh. Kha Ngạch Luân đưa tay sờ lên đỉnh đầu của con và Thành Cát Tư Hãn cũng dùng hai tay chỏi xuống mặt đất không dám ngóc đầu dậy.
Kha Ngạch Luân khóc nức nở. Đôi vành môi của bà lay động rồi nói:
- Mẹ đã già rồi, không biết lúc nào trời cao sẽ gọi mẹ và không biết chừng đó mẹ có nhìn thấy con lần cuối cùng hay không?
Thành Cát Tư Hãn vừa khóc vừa nói:
- Mẹ ơi, mẹ sẽ trường sinh bất lão!
Kha Ngạch Luân lắc đầu, nói:
- Sống lâu làm gì? Hiện nay mẹ không còn việc gì cần phải làm nữa. Ôi, cha con bị người Tháp Tháp Nhi đầu độc chết, trong khi người Thái Xích Ô lại bỏ rơi mẹ con ta, tất cả những chuyện đó đã trở thành xa xôi quá rồi! - Bà cất tiếng cười rồi nói tiếp - Mẹ dù sao cũng đã nuôi dạy được bốn con và tất cả đều trở thành những bậc anh hùng. Ngoài ra, mẹ cũng vì con nuôi thêm bốn đứa con nuôi nữa và chúng cũng đều trở thành anh hùng cả - Bà lại tươi cười nói tiếp - Rau rừng, trái rừng vẫn có thể nuôi sống được chín miệng ăn. Còn chuột đồng... chuột đồng... - Kha Ngạch Luân bắt đầu lú lẩn, không còn tỉnh táo nữa.
Thiết Mộc Cách hỏi:
- Chuột đồng thì sao?
Kha Ngạch Luân nhớ lại chuyện cũ, nói:
- Thịt chuột đồng thì ăn cũng ngon, nhưng trông nó rất xấu xí. Này Thiết Mộc Chân, Khoát A Hắc Thần nói con đã vì chuyện người em của con là Biệt Cách Thiếp Nhi giật mất một con cá của con nên con đã cùng Cáp Tát Nhi bắn chết nó phải không? Ôi! - Kha Ngạch Luân vừa khóc vừa nói tiếp: - Này Thiết Mộc Chân, hiện nay ngoài chiếc bóng của con, con không còn bạn bè nào nữa, ngoài chiếc đuôi thì không có ngọn roi, mẹ biết tâm trạng của con buồn khổ lắm, cho nên con mới trở thành nóng nảy, nhưng con đừng biến thành "Hải đông thanh" tự mình xông vào tấn công chiếc bóng của mình, đừng trở thành loài chó Cáp Tát Nhi tự mình ăn lá nhau của mình... - Kha Ngạch Luân òa lên khóc to.
Hợp Đáp An nói:
- Các vị hãy đi làm việc đi. Bà ấy bắt đầu lú lẫn rồi...
Hợp Đáp An đỡ Kha Ngạch Luân nằm xuống, lên tiếng dỗ dành:
- Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Một chốc đây con sẽ cõng bà đi xem lạc đà mẹ đẻ lạc đà con. Này, hãy nghe lời đi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa!
Kha Ngạch Luân nhắm đôi mắt ngủ thiếp từ lúc nào.
Thành Cát Tư Hãn khóc như mưa, ông trân trọng dập đầu ba lượt, nói:

- Thưa mẹ, con không thể ở bên cạnh mẹ để làm tròn sự hiếu thảo của một đứa con - Ông quay sang Hợp Đáp An nói tiếp - Này Hợp Đáp An, cô là ân nhân của tôi, lại là ân nhân của cả nhà tôi, vậy tôi xin gởi mẹ tôi cho cô. Nếu thực sự có ngày mẹ tôi ra đi, mà hai mẹ con không thể thấy mặt nhau, thì cô sẽ thay mặt tôi đưa bà cụ đến nơi an nghỉ cuối cùng nhé! - Thành Cát Tư Hãn trang trọng dập đầu trước mặt Hợp Đáp An. Hợp Đáp An cũng quì xuống dập đầu khóc, nói:
- Ngài hãy an tâm, tôi sẽ không rời xa bà cụ một giây phút nào và luôn luôn chăm sóc tốt cho bà cụ.
Thành Cát Tư Hãn đứng lên chăm chú nhìn khung mặt của mẹ, rồi mới bước lui ra sau, nhưng lại đứng yên một chỗ. Một lúc lâu bỗng ông quay phắt mình lại, đi thẳng ra cửa. Ông đứng ngoài cửa, ngước mặt nhìn trời cất tiếng khóc rất thống thiết. Thiết Mộc Cách bước tới. Thành Cát Tư Hãn lau nước mắt và đi về phía con chiến mã của mình.
Nạp Nha A và Gia Luật Sở Tài bước tới. Gia Luật Sở Tài nói:
- Các Na Nhan và các Thiên Hộ đều dẫn binh sĩ dưới tay mình đến tập trung đông đủ tại khu vực cắm lều của Khả Hãn rồi.
Nạp Nha A nói:
- Giã Biệt, Quách Bảo Ngọc, Ma Cáp Mậu Đức và Đóa Đãi đã đem việc thương đội bị tàn sát, việc sứ giả bị giết, việc chận đánh quân đội của ta nói rõ cho các Thiên Hộ nghe và từ các Thiên Hộ lại được tiếp tục truyền rộng ra ngoài. Hiện giờ ai ai cũng đòi mở cuộc chiến tranh để trả thù và chỉ chờ Khả Hãn xuống lệnh!
Thành Cát Tư Hãn phấn chấn trở lại, thúc ngựa chạy đi. Thiết Mộc Cách và những người chung quanh cũng thúc ngựa chạy theo.
Khi tiếp cận nơi cắm lều trại, họ đi ngang qua các binh sĩ đang tập họp thì đám đông đồng thanh hô to:
- Trả thù! Trả thù! Trả thù!

Tiếng la vang dội này tiếp tục đưa họ đến bên ngoài Hãn đình. Tất cả cùng xuống ngựa và đi vào Hãn đình.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Bốn (3)

Các tướng đã có đủ mặt trong Hãn đình. Thành Cát Tư Hãn bước nhanh đến

trước chiếc ghế ngồi. Mọi người đồng thanh la to:
- Báo thù! Báo thù! Báo thù!

Thành Cát Tư Hãn ngồi xuống ghế, ra hiệu cho mọi người cùng ngồi xuống. Bột Nhi Thiếp, Hốt Lan, Dã Toại, Dã Tốc Can cũng lần lượt ngồi xuống ghế của mình.

Tháng 4 năm 1219, Thành Cát Tư Hãn triệu tập các em, các con, các tướng, cử hành một cuộc hội nghị quân chính cao cấp - Đại Hội Khố Lý Đài.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Tình hình thì mọi người đã biết rõ rồi, đây là một đại sự có tương quan tới sự vinh nhục, sự thành bại của nước Đại Mông Cổ, vậy xin mọi người hãy nói đi, chúng ta nên chiến, hòa, hay là đầu hàng?
- Chiến! Người trong gia tộc hoàng kim có thể chết trong chiến tranh, chứ không thể đầu hàng! - Cáp Sát Nhi trước tiên bày tỏ thái độ của mình.
- Tôi từng đọ sức với chúng - Giã Biệt dùng một giọng nói khinh miệt, nói tiếp - Đầu hàng họ ư? Đầu hàng với Ma Kha Mạt, con người chỉ còn cách có mấy bước nữa là đã trở thành tù binh của ta ư?
Dã Lặc Miệt nói:
- Này Giã Biệt, nếu anh bắt sống hắn về đây thì tôi sẽ đầu hàng trước mặt hắn, còn bây giờ phải đích thân tôi đi bắt hắn!
Bát Nhi Truật nói:
- Không còn con đường nào khác để lựa chọn, chỉ có con đường dùng mã tấu và những cây cung của chúng ta để chứng minh sự tôn nghiêm của người Mông Cổ!
Anh em Truật Xích cũng đua nhau bày tỏ thái độ của mình. Truật Xích nói:
- Màu da của chúng ta là màu vàng, nhưng máu của chúng ta đều đỏ tươi giống như nhau. Người Hoa Thích Tử Mô đã gây ra nhiều chuyện đổ máu cho chúng ta, vậy chúng ta phải dùng máu tươi của chúng để nhuộm đỏ dòng sông Ô Hử của chúng!
Sát Hợp Đài nói:
- Chúng đã chặt đầu sứ thần của chúng ta, thì chúng ta phải chất đầy đầu lâu của những kẻ tàn ác đó khắp các ngã tư đường!
- Thưa phụ Hãn, tuổi cha đã cao, vậy xin cha hãy ở lại bên bờ sông Khiếp Lục Liên chờ bọn chúng con chiến thắng kéo quân trở về - Oa Khoát Đài lo lắng cho sức khỏe của cha.

- Không! Ta phải dẫn dắt bọn các ngươi để trút sự trừng phạt vô tình của trời cao xuống đầu bọn người ác độc đó!
Tất cả mọi người đều đứng lên thi lễ, nói lớn:
- Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Không còn điều gì phải bàn thêm nữa chứ? Thôi được, Tứ đệ Thiết Mộc Cách, Tam công chúa A Thích Hợp Biệt Cơ hãy bước ra!
Thiết Mộc Cách và tam công chúa bước ra khỏi hàng ngũ, nói:
- Thưa phụ Hãn!
- Thưa Hãn huynh!
Thành Cát Tư Hãn xuống lệnh:
- Hai người bọn ngươi sẽ là Giám Quốc của nước Đại Mông Cổ.
Trong thời kỳ đi Tây chinh, ta sẽ để lại cho các ngươi ba nghìn hộ nhân mã để trấn giữ thảo nguyên, bảo vệ tất cả các lều trại!
Hai người tuân lệnh, nói:
- Vâng! - Dứt lời họ cùng lui về chỗ cũ.
Thành Cát Tư Hãn tuyên bố:
- Các em, các con, các cháu, các Vạn Hộ, các Thiên Hộ đều theo ta Tây chinh. Hốt Lan phi cũng đi theo quân đội để ủy lạo quân đội và chăm sóc cho riêng ta. Bột Nhi Thiếp và các phi khác đều ở lại lều riêng của mình. Sáng sớm ngày mai sẽ làm lễ tế cờ để xuất chinh!
Mọi người đồng thanh đáp:
- Vâng!
Khiếp Tiết Quân khiêng một vò rượu vào, trong khi mọi người định lấy ly uống rượu thì Dã Toại đứng lên nói:
- Thưa Khả Hãn, xin chờ một tí, thiếp có mấy lời này muốn nói.
Mọi người đều lấy làm lạ.
Dã Toại phi bước đến trước mặt Thành Cát Tư Hãn quì xuống.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Nàng có gì hãy đứng lên nói đi nào!
Dã Toại phi liền đứng lên nói qua thái độ ung dung:
- Thưa Khả Hãn, phàm những vật gì có sinh mệnh đều không thể sống lâu dài mãi, ngài năm nay tuổi đã cao, mà cuộc viễn chinh này lại phải vượt qua núi đồi, vượt qua sông lớn, phải dầm sương trải gió, phải xông pha giữa gươm giáo cung tên, nếu như ngài bỗng nhiên đổ xuống như một thân cây to, thì thử hỏi bá tánh như loài lau sậy này lấy ai để cai trị?
Bột Nhi Thiếp giận dữ, nói:
- Này Dã Toại! Bộ ngươi muốn nguyền rủa Đại Hãn chết sớm hay sao? Thưa Đại Hãn, cái tội của Dã Toại không thể tha thứ!
Dã Tốc Can phi quì xuống, nói:

- Thưa Đại Hãn, tỷ tỷ của thiếp là người không biết ăn nói, vậy xin Đại Hãn tha thứ cho!
Gia Luật Sở Tài bước tới một bước, nói:
- Thưa Đại Hãn, thần nghĩ rằng nên để cho Dã Toại phi nói hết lời rồi muốn trị tội cũng chưa muộn.
Bột Nhi Thiếp nói:
- Để cho cô ta tiếp tục nguyền rủa một cách ác độc đối với Đại Hãn ư? Để cho con đàn bà người Tháp Tháp Nhi này trút hết nỗi oán hận của cha và của đồng tộc nàng lên đầu Đại Hãn ư? Để cho cô ta đóng vai trò của một tang phụ hát bài vãn ca để làm rối loạn tinh thần của quân đội ư?
Đáp Lý Đài to tiếng nói:
- Không cho phép người đàn bà Tháp Tháp Nhi đó nguyền rủa Thành Cát Tư Hãn của chúng tôi! Ngay đến như tôi là một người chú mà vẫn còn có thể cưỡi ngựa săn bắn được, vậy Đại Hãn nhất định sẽ vạn thọ vô cương!
Tốc Bất Đài la to:
- Thành Cát Tư Hãn vạn thọ vô cương!
Nhiều người cũng đồng thanh la to:
- Thành Cát Tư Hãn vạn thọ vô cương!
Bột Nhi Thiếp ra lệnh:
- Hãy kéo cô ta đi chém đầu mau!
Khiếp Tiết Quân cùng bước tới. Dã Toại phi hoàn toàn không sợ hãi, trái lại mỉm cười một cách bình tĩnh.
Thành Cát Tư Hãn đưa tay lên ngăn, nói:
- Khoan đã! - Khiếp Tiết Quân đứng lại chờ lệnh.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Trong người ta có sức mạnh của trời cao đang vận chuyển, chả lẽ ta lại sợ hãi trước lời nguyền rủa của một người đàn bà ác độc hay sao? Này Dã Toại, nàng hãy nói tiếp đi!
Dã Toại phi tiếp tục nói:
- Thưa Đại Hãn, thần thiếp cho rằng, bất cứ ai cũng không có thể trường sinh bất lão, chỉ có trời mới thực sự là trường sinh thôi!
Đáp Lý Đài nói:
- Đại Hãn là người trường sinh bất lão!
Rất nhiều người cũng đồng thanh nói:
- Thành Cát Tư Hãn là người trường sinh bất lão!
Dã Toại phi không chú ý tới những lời kêu la của mọi người, tiếp tục bình tĩnh nói:
- Đại Hãn lần này đi xuất chinh liên tiếp mấy năm với cái tuổi 60, vậy không thể không nghĩ tới vấn đề hậu sự. Trước khi ngài rời đi, nên chọn một người trong số các con trai của ngài, để xác định một người thừa kế, đồng thời, để

cho các người con, các người em và toàn thể bá tánh thấp hèn đều biết được ý kiến của ngài về vấn đề này.
Mọi ngươi đều sững sờ. Thành Cát Tư Hãn bình tĩnh hỏi:
- Này Gia Luật Sở Tài, ý kiến của ông ra sao?
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Đối với người Hán đều xem việc lập người thừa kế là vấn đề cơ bản của đất nước. Dã Toại phi mặc dù là một bậc nữ lưu, nhưng ý kiến của bà khiến cho những người tu mi nam tử như chúng ta phải cảm thấy xấu hổ!
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Này Bát Nhi Truật, ngươi có ý kiến ra sao?
Bát Nhi Truật đáp:
- Thần cho rằng việc truyền ngôi là một vấn đề đại sự, nên sớm có quyết định mới phải. Bản thân tôi không có tầm nhìn xa được như Dã Toại phi.
Thành Cát Tư Hãn bùi ngùi thở dài, nói:
- Này Dã Toại phi, nàng hãy ngồi xuống đi nào! - Dã Toại trở về chỗ ngồi xuống, trong khi Dã Tốc Can chụp lấy tay chị bóp một cái mạnh.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Lời nói của Dã Toại phi có lẽ là đúng sự thật, không thể bảo đó là một sự nguyền rủa. Ta mong muốn ta sẽ được trường sinh bất lão, nhưng kỳ thực thì tóc trên đầu ta đã bạc rồi. Chính ta cũng không được biết phải chăng mình sẽ ngã xuống trên con đường Tây chinh. Bột Nhi Thiếp òa lên khóc. Hốt Lan và một số người khác cũng òa lên khóc.
Thành Cát Tư Hãn gượng cười nói:
- Khóc cái gì? Người Ba Đặc Nhi của Mông Cổ được chết trên lưng ngựa là một điều danh dự. Riêng việc truyền ngôi, do ta không phải là người thừa kế ngôi vua của người trước, mà do chính ta đánh đông dẹp bắc tạo nên đất nước này, cho nên ta đã sơ ý đối với việc đó.
Hốt Lan phi bước khỏi đám đông, quì xuống nói:
- Thưa Khả Hãn, ý kiến của Dã Toại tỷ tỷ, thần thiếp cũng cho là hữu lý. Tuy nhiên, thần thiếp cho rằng việc truyền ngôi là một đại sự cần phải chọn một người con trai có chiến công trác tuyệt do chính ngài sinh ra. Riêng con của thần thiếp thì còn quá bé nhỏ, lại chưa từng tham gia chiến trận, cho nên thần thiếp nghĩ rằng phải chọn từ bốn người con trai của quốc hậu Bột Nhi Thiếp làm người kế thừa ngôi vị Đại Hãn mới phải.
Thành Cát Tư Hãn gật gù nói:
- Tốt, ta chuẩn tấu. Truật Xích!
Truật Xích giật mình, Sát Hợp Đài cũng hoảng hốt.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Con là con trai lớn, vậy đối với sự kiện này con có ý kiến ra sao?
Truật Xích căng thẳng đến đổi nói không ra lời:

- Thưa phụ Hãn...
Sát Hợp Đài nhảy dựng lên, giành nói trước:
- Phụ hãn để cho Truật Xích nói trước, vậy phải chăng muốn trao đất nước này lại cho một người con hoang thoát thai từ người Miệt Nhi Khất?

Bột Nhi Thiếp giật mình, còn Thành Cát Tư Hãn thì nhắm cả hai mắt lại.
Truật Xích tức giận đến xanh mặt, nhảy sang tóm lấy Sát Hợp Đài, nói qua giọng run run:
- Từ trước tới nay ta chưa hề nghe phụ Hãn nói một câu nói nào khác lạ. Cả cha lẫn mẹ đều không hề nhìn ta với một cặp mắt khác hơn những người con khác. Thế tại sao nhà ngươi dựa vào đâu để bảo ta là con hoang thoát thai từ người Miệt Nhi Khất?

Sát Hợp Đài không hề sợ hãi trước thái độ giận dữ của Truật Xích, trái lại hoàn toàn không chịu nhường bước, lên tiếng phản bác:
- Có một người chứng kiến anh sinh ra đã nói với tôi như vậy!
- Ai? - Truật Xích tròn xoe đôi mắt, nhìn thẳng vào mặt Sát Hợp Đài hỏi.
- Tôi không thể nói với anh!
- Thế thì nhà ngươi chỉ nói càn, nói bậy!
- Chính là người Miệt Nhi Khất từng bị tôi chém một vết sẹo trên trán khi hắn xuất hiện trước lều trại cũ của chúng ta - Sát Hợp Đài nói qua giọng khẳng định - Hắn chính là...
Bột Nhi Thiếp không thể đè nén được cơn giận, quát:
- Này Sát Hợp Đài! Ngươi hãy câm miệng lại! Ta không cho phép ngươi nói càn, nói bậy!
Truật Xích vẫn tóm chặt lấy Sát Hợp Đài không buông, nói:
- Với những lời nói càn nói bậy của nhà ngươi vừa rồi, nhà ngươi phải trả giá đấy!
- Tôi không sợ anh!
- Nhà ngươi mà có tài gì! Ngoài thái độ thô bạo và ngang ngược, nhà ngươi không có gì hơn ta cả. Nhà ngươi có thể chiến thắng ta không?
Sát Hợp Đài cũng tóm lấy Truật Xích, nói:
- Anh hãy buông tôi ra, anh không xứng đáng đọ sức với tôi!
Truật Xích buông Sát Hợp Đài ra, nói:
- Nếu vậy thì thi tài bắn tên đi! Nếu ta thua nhà ngươi thì ta sẵn sàng bẻ hết những ngón tay của ta vứt lên mặt đất cho ngươi giày xéo!
- Tại sao tôi lại thi tài bắn tên với anh chứ?
- Nếu vậy thì quyết đấu đi! Ai thua thì người đó sẽ vĩnh viễn nằm trên mặt

đất, không bao giờ đứng dậy nữa!
Truật Xích lại nhảy bổ tới định quật ngã Sát Hợp Đài xuống đất.
Sát Hợp Đài chống lại và to tiếng mắng:
- Tôi không quyết đấu với một người Miệt Nhi Khất không có đủ tư cách quyết đấu với tôi. Anh hãy buông tôi ra!

Thành Cát Tư Hãn đập tay xuống bàn nghe một tiếng "ầm", Truật Xích và Sát Hợp đài cùng buông nhau ra và quì xuống đất, nói:
- Thưa phụ Hãn, trước mắt Thành Cát Tư Hãn xuất hiện ảo ảnh Khả Ngạch Luân vừa đánh mình và Cáp Tát Nhi đang quì dưới đất và bên cạnh đó là người vợ thứ của Dã Tốc Cai đang nằm phủ phục trên xác chết của Biệt Cách Thiếp Nhi. Tự nhiên ông buông tiếng thở dài, nói:
- Đây là báo ứng! - Sau đó, ông giận dữ lên tiếng mắng - Bọn các ngươi là loài chó Cáp Tát Nhi tự ăn nhau của mình chăng? Các ngươi là loài mãng xà ăn thịt người chăng? Các ngươi là Hải đông Thanh tự đá vào chiếc bóng của mình chăng? Các ngươi là loài chim cốt trào hung dữ ăn thịt con phải không? - Ông đứng lên rời khỏi chiếc ghế ngồi, quắt mắt nhìn mọi người xung quanh nói tiếp - Ai đã nói cho Sát Hợp Đài nghe Truật Xích là con của người Miệt Nhi Khất? Ai? Nếu trong các người ai biết thì hãy nói ra!
Đáp Lý Đài nói:
- Tôi biết! Đó là Trát Mộc Hợp, A Lặc Đàn, đã xúi bẩy người anh em họ nội của ngài là Hốt Sát Nhi nói cho Sát Hợp Đài biết chuyện đó!
Thành Cát Tư Hãn quắt mắt nhìn vào Sát Hợp Đài, hỏi:
- Phải không?
Sát Hợp Đài đáp:
- Phải!
Thành Cát Tư Hãn hết sức đau khổ, nói:
- Hốt Sát Nhi là một thứ sài lang chỉ mong cho cha ngươi chết đi. Ta hối hận là không sớm cắt đi cái lưỡi ác độc của hắn! - Thành Cát Tư Hãn bước những bước nặng nề trở về chỗ ngồi, đưa bàn tay đặt lên trán để tự giấu mặt mình.
Bột Nhi Thiếp không làm sao bình tĩnh được nữa, òa lên khóc một cách đau đớn, nói:
- Hỡi trời cao, chả lẽ tôi đã chịu đựng bao nhiêu hoạn nạn còn chưa đủ hay sao? Năm nay tôi sắp 60 tuổi rồi, vậy người còn trừng phạt tôi đến bao giờ nữa?
Bát Nhi Truật từ trong hàng ngũ các tướng bước ra, lên tiếng phê bình thẳng Sát Hợp Đài - Này, Sát Hợp Đài Vương gia, tôi là người trở thành Na Khả Nhi của phụ thân ngài trước khi mẹ ngài bị cướp đi. Chính mắt tôi đã trông

thấy biến cố kinh hoàng đó mà đến nay nghĩ lại tôi còn phát run. Lúc bấy giờ trên bầu trời đầy sao sáng đang xoay chuyển, trên mặt đất cỏ dại bị đảo lộn. Bộ hạ của phụ thân ngài đều đứng lên làm phản, đi theo người Thái Xích Ô và gia tộc Chủ Nhi Khất. Trong khi đó tôi, Dã Lặc Miệt, Tốc Bất Đài, Hốt Tất Lai khi kéo tới nương tựa cha ngài, thì toàn bộ gia đình của ngài kể cả những con cừu, những con chó biết thở, thì toàn thể sinh mệnh không đầy con số 100!
Dã Lặc Miệt nói tiếp:
- Đúng vậy, bà mẹ hiền minh của ngài bị người ta bắt mang đi chứ đâu phải bà tự ý đi theo người ta. Đó là sự bất hạnh bất khả kháng do chiến tranh tạo ra!
- Này Sát Hợp Đài vương gia, tại sao ngài quá dễ tin những lời nói của kẻ thù? Ngài làm như vậy thì làm sao xứng đáng với bà mẹ hiền nhân từ và trong sạch của ngài? - Tốc Bất Đài cũng đứng ra khiển trách Sát Hợp Đài.
Dã Lặc Miệt nói:
- Hôm Truật Xích vương gia hạ sinh, chính tôi đứng bên cạnh Đại Hãn và lần đầu tiên được nghe Trát Mộc Hợp nói bóng nói gió về vấn đề huyết thống của Truật Xích vương gia. Ngài thấy đó, tất cả kẻ thù của Đại Hãn đều muốn tạo một sự hoài nghi đối với thân phận của Truật Xích. Vậy tại sao ngài lại dễ tin đến thế? Này Sát Hợp Đài vương gia, ngài và Truật Xích vương gia là anh em một cha một mẹ, là cốt nhục được sinh ra từ bụng mẹ của ngài là Bột Nhi Thiếp phu nhân. Một người lão thành như tôi có thể làm chứng việc đó!
Bát Nhi Truật nói qua giọng đau đớn:
- Với tư cách là người ngoài, tôi nói thế có lẽ là quá nặng lời. Này Sát Hợp Đài vương gia, ngài tuyệt đối không thể chỉ trích nỗi đau khổ của mẹ ngài trước mặt đám đông như thế này!
Bột Nhi Thiếp khóc ngất, bước những bước loạng choạng rời khỏi Hãn đình đi về phía lều riêng của mình. Tam công chúa chạy theo gọi:
- Bớ mẹ !

Bột Nhi Thiếp nằm trên giường trải thảm len, nước mắt tuôn trào như mưa. Tam công chúa vừa chậm nước mắt cho mẹ vừa nói:
- Xin mẹ đừng khóc nữa! Bát Nhi Truật thúc thúc và bao nhiêu người khác đã đứng ra răn dạy Nhị ca rồi.
Bột Nhi Thiếp vừa khóc vừa nói:
- Này A Thích Hợp Biệt Cơ, mẹ chỉ muốn chết!
- Mẹ ơi! Đừng nói những lời như vậy!
Bột Nhi Thiếp thở dài, nói:
- Có lẽ mẹ chết lúc bị người Miệt Nhi Khất bắt đi là hay hơn!

Bốn người con trai bước vào cùng quì xuống đất, gọi:
- Mẹ ơi!
Bột Nhi Thiếp không khóc nữa. Bà ngước mặt lên nói:
- Tất cả hãy đi ra!
Tam công chúa nói với Truật Xích và Sát Hợp Đài:
- Này ca ca, ngay như đứa em gái này cũng từng nghe Thiết Mộc Luân cô cô nói: "Trước khi phụ Hãn lập quốc, thì mẹ từ bộ lạc Hoằng Cát Thích giàu có lấy chồng sang đây. Giữa cha và mẹ đồng sinh đồng tử, chịu chung số phận, chưa bao giờ nghĩ đến điều gì khác, chưa bao giờ thay dạ đổi lòng. Họ chăm sóc cho nhau, nương tựa vào nhau để sống, lấy tay làm gối nằm, lấy vạt áo làm khăn tay, bới củ cỏ để ăn. Mẫu thân đầu bịt khăn "cố cô quán", mình mặc áo ngắn quần ngắn, thà là chịu đói để cho chúng mình được ăn no mặc ấm. Tất cả những điều đó các anh chắc là hiểu rõ hơn em, vậy tại sao các anh còn làm cho mẹ phải đau lòng?
Sát Hợp Đài dập đầu vừa khóc vừa nói:
- Xin mẹ đừng buồn nữa, đó là lỗi của con!
Truật Xích nói:
- Mẹ ơi! Đáng lý con là trưởng nam, phải luôn luôn có lòng hiếu thảo, bảo vệ cho mẹ, đằng này lại bị quyền lực làm mờ ám lương tâm, cùng tranh cãi với Sát Hợp Đài, quả là con đã phụ lòng dạy dỗ của mẹ. Con đã biết lỗi rồi!
Oa Khoát Đài nói:
- Mẹ ơi! Nếu mẹ còn cảm thấy giận thì hãy đánh chúng con đi. Anh em chúng con tất cả đều đã có vợ sinh con, thế mà còn chưa hiểu được lý lẽ ở đời thực đáng chịu phạt!
- Mẹ ơi, con xin mẹ đừng khóc nữa - Đà Lôi lên tiếng khuyên - Mỗi một giọt nước mắt của mẹ, con bằng lòng đền bù bằng từng giọt máu của con. Hỡi mẹ!
Bột Nhi Thiếp quay mặt lại, chỏi tay ngồi dậy. Tam công chúa vừa đỡ mẹ vừa nói:
- Các anh con đã biết lỗi rồi, vậy xin mẹ hãy tha thứ cho họ!
Bột Nhi Thiếp hỏi:
- Từ nay về sau giữa các anh em chúng con đừng tranh cải như thế được không?
- Dạ Được!
- Dám hứa không?
- Dạ dám.
- Thế là tốt, vậy các con hãy đi tìm cha để nhận lỗi đi!
Bốn người con trai cùng bước ra ngoài. Bột Nhi Thiếp thở dài, nói:
- Giữa Truật Xích và Sát Hợp Đài về sau có thể sống hòa thuận với nhau không?

Tam Công chúa đáp:
- Mẹ hãy an lòng, dù sao họ cũng đều là những người bú cùng một bầu sữa sinh ra cùng một người mẹ kia mà!
Bột Nhi Thiếp lắc đầu nói:
- Này A Thích Hợp Biệt Cơ, con là con gái, nên không hiểu rõ sự quyến rũ về quyền lực đối với những người đàn ông. Ông ngoại của con là Đức Tiết Thiền, từng nói cho mẹ biết, trong sách vở người Hán có ghi chép những cuộc cốt nhục tương tàn để tranh giành ngôi báu của nhiều thời đại, thật kể không xiết! - Hai mẹ con cùng đắm chìm trong sự ưu tư, lo lắng.
Tại lều riêng của Dã Toại phi, Dã Toại phi đang rót trà cho Thành Cát Tư Hãn. Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Trà sữa ư?
Dã Toại phi gật đầu. Thành Cát Tư Hãn nói tiếp:
- Hãy rót rượu sữa ngựa!
- Vâng! - Dã Toại phi đổi rượu sữa ngựa. Bà vừa rót rượu vừa nói tiếp - vừa rồi do thần thiếp lắm lời nên mới để xảy ra chuyện không vui. Thần thiếp thật đáng chết!
Thành Cát Tư Hãn nhìn qua nàng, nói:
- Ta đã cho phép nàng được nhắc nhở những điều sai sót của ta trong bất cứ trường hợp nào. Điều đó không phải là nàng lắm lời. Chính nàng cũng không tự cho mình là nói sai, vậy hà tất phải xin lỗi.
Thành Cát Tư Hãn uống một hơi cạn chén rượu, ra hiệu cho nàng rót tiếp. Dã Toại phi tiếp tục rót thêm rượu. Bốn anh em Truật Xích từ ngoài bước vào thi lễ:
- Thưa phụ Hãn!
Sát Hợp đài lên tiếng trước tiên:
- Vừa rồi đáng lý ra con không nên nói những lời mà mình đã nghe đồn đại như vậy. Đó là con có lỗi!
Truật Xích nói:
- Con là huynh trưởng, thế mà lại dùng vũ lực trước, thật không xứng đáng đối với niềm hy vọng của cha đặt ở chúng con!
Thành Cát Tư Hãn đưa mắt nhìn họ, hỏi:
- Này Sát Hợp Đài, xem ra con là người nôn nóng muốn bày tỏ ý kiến của mình trước tiên, vậy đối với vấn đề thừa kế ngôi vị Khả Hãn, con có thể nói trước ý kiến xem sao.
Sát hợp Đài đáp:
- Vâng! Trong số các con, Truật Xích là người có tuổi lớn nhất, sức khỏe và tài năng của anh ấy cũng hơn hẳn con – Truật Xích lộ sắc vui mừng, nhưng câu nói của Sát Hợp Đài bỗng chuyển về một hướng khác - Con mong đại ca sẽ cùng con tiếp tục góp sức với phụ Hãn, để chém rụng những chiếc đầu

của những kẻ chỉ biết trốn tránh khi hai quân dàn trận đánh nhau và sẽ chặt đứt đôi chân của những kẻ cố tình lùi lại phía sau khi toàn quân xung phong! Riêng người kế vị thì, con thấy Oa Khoát Đài là người Đôn hậu, vậy cho Oa Khoát Đài tiếp tục được sống bên cạnh phụ Hãn, để nhận chịu sự giáo dục của phụ Hãn và qua đó sẽ trở thành người kế vị cho phụ Hãn sau này!
Truật Xích Đài cúi mặt nhìn xuống. Đà Lôi dưa mắt nhìn Oa Khoát Đài rồi cũng cúi mặt nhìn xuống.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Này Truật Xích, ý kiến của con ra sao?
Truật Xích ngước mặt lên đưa mắt nhìn Đà Lôi rồi nói:
- Con bằng lòng theo sát phụ Hãn để góp sức xung phong diệt địch và bằng lòng nhường cho Oa Khoát Đài nối ngôi vị Khả Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nhìn Truật Xích và Sát Hợp Đài đang ngước mặt nhìn lên, rồi lại nhìn Oa Khoát Đài và Đà Lôi đang cúi mặt nhìn xuống, sau đó mới hỏi người con trai lớn:
- Lời nói của các con có thật lòng mình không?
Truật Xích to tiếng trả lời:
- Con nhất định không bao giờ nữa lời!
Sát Hợp Đài thở mạnh, đáp:
- Con cũng nhất định không bao giờ nói đi nói lại!
- Thế thì tốt!
Thành Cát Tư Hãn quay sang hỏi Oa Khoát Đài:
- Này Oa Khoát Đài ý kiến của con ra sao?
Oa Khoát Đài ngước mặt lên đáp:
- Phụ Hãn ban ân cho con được nói, vậy con biết nói gì đây? Con nói là mình không xứng đáng ư? Không, con nghĩ là con có thể thừa kế và phát huy sự nghiệp của phụ Hãn, để phụ Hãn luôn luôn được an tâm. Cho dù con thấy con có nhiều chỗ không bằng anh và em của con, nhưng con nhất định sẽ cố gắng hết sức mình để làm tốt mọi công việc.
- Này Đà Lôi, con có ý kiến gì? - Thành Cát Tư Hãn hỏi người con út.
- Con xin tôn trọng ý kiến của phụ Hãn và các vị huynh trưởng - Đà Lôi ngước mặt lên nói tiếp - đồng thời, bằng lòng luôn sát cánh với vị huynh trưởng được phụ Hãn chỉ định, để nhắc nhở những điều gì mà anh ấy quên đi, để bù đắp những điều còn sơ sót khi anh ấy nằm ngủ. Con bằng lòng làm tùy tùng theo lệnh dạy, bằng lòng thúc ngựa đi theo anh ấy trong những cuộc trường chinh và cũng bằng lòng đánh xáp lá cà với quân giặc!
- Thế thì tốt! Ngôi vị Khả Hãn trong tương lai sẽ do Oa Khoát Đài kế thừa. Riêng ngôi vị của các vương cũng phải xác định người kế thừa trước. Tất cả không được làm trái với ý của ta, không cho phép được xé bỏ hiệp định. Được như vậy thì nước ta mới có thể trường tồn, ngôi vị Khả Hãn mới có

thể lưu truyền vĩnh viễn - Thành Cát Tư Hãn như vừa trút được gánh nặng, thở phào nói tiếp - Bây giờ thì các con có thể rời đi!
Oa Khoát Đài nói:
- Thưa phụ Hãn, con còn lo lắng một việc.
- Hả? - Thành Cát Tư Hãn không biết Oa Khoát Đài muốn nói gì.
- Nếu sau này các con các cháu của con đều là một lũ bất tài vô dụng, dã thú có thể ung dung đi ngang trước mặt nó, loài chuột cũng dám bò qua sau lưng nó, thì làm sao có thể ủy thác trọng trách cho chúng nó được? - Oa Khoát Đài nói lên một cách thành thật nỗi lo trong lòng của mình.
Thành Cát Tư Hãn rất tán thưởng thái độ trung hậu của người con trai thứ ba, ông nói:
- Không sao, nếu con cháu của Oa Khoát Đài đều là những kẻ bất tài vô dụng, thì chả lẽ trong số con cháu của những người khác không có ai xứng đáng là một bậc anh hùng khoáng thế hay sao? Đến chừng đó thì con chỉ định một người có tài năng, lên kế thừa ngôi vị Đại Hãn của con là được rồi!
- Phải! - Mấy anh em của Oa Khoát Đài cùng bước ra ngoài.
Trong khi họ cùng bước ra khỏi đại trướng, thì Truật Xích cùng Đà Lôi đi chung, còn Sát Hợp Đài và Oa Khoát Đài cùng đi chung.
Sự tranh cãi của các người con trước khi Thành Cát Tư Hãn xuất sư đã bộc lộ sự mâu thuẫn giữa các anh em của họ. Việc Truật Xích phải chăng là cốt nhục của Thành Cát Tư Hãn, không phải là vấn đề chính trong việc tranh chấp, mà then chốt của sự tranh chấp đó là vấn đề người thừa kế ngôi vị Khả Hãn. Cho dù có nhiều người bàn bạc về vấn đề huyết thống, vấn đề xuất thân của Truật Xích, nhưng Thành Cát Tư Hãn đúng là không hề có sự phân biệt đối xử với Truật Xích. Ai là người có thể phát triển sự nghiệp của mình mới là vần đề mà Thành Cát Tư Hãn quan tâm. Sở dĩ Thành Cát Tư Hãn chỉ định người con thứ ba là Oa Khoát Đài lên kế thừa ngôi vị Khả Hãn, chủ yếu là do Oa Khoát Đài có sự ổn định về chính trị và nổi bật về tài năng cá nhân. Đồng thời, việc chọn lựa người kế vị đó, cũng nói lên nước Mông Cổ thời bấy giờ chưa thực hành chế độ người con trưởng kế thừa ngôi báu, mà vẫn còn sót lại tàng tích của xã hội nguyên thủy là bầu chọn người có khả năng nhất lên nối ngôi. Sự chọn lựa đó sẽ do Đại Hội Khố Lý Đài xác nhận lần cuối cùng. Đó là một chế độ thừa kế ngôi vị Khá Hãn mang màu sắc của dân tộc Mông Cổ. Chính vì chế độ thừa kế đó mà sau khi Thành Cát Tư Hãn qua đời, đã xảy ra những cuộc tranh chấp về ngôi vị Khả Hãn và ngôi vị hoàng đế.
Đêm hôm đó, Thành Cát Tư Hãn ngủ lại với Dã Toại phi. Hai người cùng ngủ chung một giường, trong khi tâm trạng của Dã Toại phi đang ngổn ngang nhiều vấn đề chưa được giải quyết. Cho nên Dã Toại phi vẫn để nguyên y phục nằm ngủ. Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Ngày mốt ta sẽ xuất chinh, chả lẽ hôm nay ngủ chung như vầy mà nàng lại để nguyên y phục hay sao?
Dã Toại phi nghe vậy, vừa cởi bỏ y phục, vừa nói:
- Thưa Khả Hãn, ngài có tin lời thề của những đứa con trai ngài không?
- Ta làm sao dễ tin như vậy được? Vương Hãn, Tang Côn, Trát Mộc Hợp, Hốt Sát Nhi, A Lặc Đàn không phải cũng từng thề thốt như thế hay sao?
Dã Toại phi úp mặt lên người của Thành Cát Tư Hãn, nói:
- Thần thiếp rất lo ngại, sau khi ngài trăm tuổi thì Truật Xích, Sát Hợp Đài sẽ tàn sát lẫn nhau!
Thành Cát Tư Hãn sờ soạn mái tóc của Dã Toại phi, nói:
- Chính ta cũng đã nghĩ tới điều đó, cho nên sau khi cuộc Tây chinh chấm dứt, ta sẽ cấp cho Truật Xích thủ đô cũ của Hoa Thích Tử Mô là Ngọc Long Kiệt Xích và phân nửa quốc gia này để làm một Ngột Lỗ Tư ; đồng thời, ta cũng cấp thủ đô mới của Hoa Thích Tử Mô là Tát Ma Nhĩ Can và một nửa quốc gia này cho Sát Hợp Đài làm Ngột Lỗ Tư. Như vậy, họ sẽ làm Khả Hãn tại Ngột Lỗ Tư của mình, theo ta nghĩ thì họ sẽ không đến nỗi phải đánh nhau.
Dã Toại dùng gò má đặt lên bàn tay của Thành Cát Tư Hãn nói:
- Thần thiếp rõ là ngu ngốc, nên mới nói lên những lời quá dư thừa như vậy!
Thành Cát Tư Hãn lật ngược Dã Toại phi, rồi nhóng người lên sờ nhẹ lên đôi má của nàng, nói:
- Không! Em lúc nào cũng có sự suy nghĩ sâu xa. Đôi mắt của em nói cho anh biết trong lòng em còn có một số vấn đề chưa chịu nói ra kia mà!
Dã Toại phi tươi cười đáp:
- Những bí mật gì của em anh đều nhận ra hết!
Thành Cát Tư Hãn khuyến khích nàng:
- Hãy nói đi?
Dã Toại phi nói:
- Theo truyền thống của người Mông Cổ, con út là người lo việc hương khói, vậy Đà Lôi là người sau khi anh trăm tuổi sẽ kế thừa một phần lớn quân đội Ngột Lỗ Tư của anh, đồng thời, chấp hành sứ mệnh giám quốc, trong khi đó, hiện nay chiến công của Đà Lôi cũng rất trác tuyệt, không thua kém chi Oa Khoát Đài. Riêng Truật Xích, Sát Hợp Đài cũng có sức mạnh, còn người yếu kém nhất lại là Oa Khoát Đài, đứa con mà anh chỉ định kế thừa cho anh. Sự sắp xếp đó có thể thực hiện một cách thuận lợi chăng?
Thành Cát Tư Hãn không nói gì, ngã mình nằm xuống, gối đầu lên một cánh tay, đưa mắt nhìn ánh sao trên trời xuyên qua nóc lều. Dã Toại phi nói:
- Sắp xếp không khéo sẽ đổ máu đấy!
Thành Cát Tư Hãn nói lẩm nhẩm như để cho một mình mình nghe:
- Phải! Ta phải sắp xếp một số Na Nhan và bề tôi quan trọng bên cạnh Oa

Khoát Đài.
Nếu thế thì Gia Luật Sở Tài là một trong những người đáng tin cậy nhất.
Thành Cát Tư Hãn cười nói:
- Nếu em là một người đàn ông, thì chắc chắn em sẽ là một người mưu sĩ tốt nhất cho anh.
Dã Toại phi cũng cười đáp:
- Biết đâu em sẽ là đối thủ nguy hiểm nhất! Anh đừng quên em là người Tháp Tháp Nhi đấy! - Nói dứt lời nàng làm bộ nhe nanh múa vuốt như một con cọp chụp lấy Thành Cát Tư Hãn. Thành Cát Tư Hãn ôm gọn lấy nàng và cả hai cùng cười rất vui vẻ.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Lăm (1)
Tiếp Kiến Sứ Giả Của Khalifah Trên Đường Tây Chinh

Sáng hôm sau, Dã Toại thức dậy, vừa mở mắt ra đã thấy mặt trời ngã đúng về hướng nam, không khỏi giật mình đánh thót, gọi:
- Thưa Đại Hãn, Đại Hãn mau thức dậy đi! Trời sắp sửa đúng ngọ rồi!
Thành Cát Tư Hãn ngồi phắt dậy đưa mắt nhìn lên cửa sổ trên nóc lều, nghe bên ngoài có tiếng người và tiếng ngựa hí, vội vàng xoa mặt rồi thở phào nói:
- Bộ tôi già thật sự rồi sao?

Thành Cát Tư Hãn mặc y phục xong bước ra khỏi lều, trông thấy quần thần và binh sĩ đã xếp hàng ngay ngắn. Ông cảm thấy mình rất mệt mỏi.

Đám đông đều im lặng không ai nói gì.

Thành Cát Tư Hãn híp đôi mắt nhìn lên ngọn đồi nơi sắp sửa tiến hành lễ tế cờ. Cờ xí đang bay phất phơ theo gió. Bỗng nhiên con chiến mã của ông hí lên một tiếng dài, rồi chồm hai chân trước lên cao. Tức thì, Thành Cát Tư Hãn siết chặt cán đao, đôi mắt sáng rực, tinh thần phấn chấn, bước nhanh đến con chiến mã nhảy phốc lên lưng ngựa. Hằng nghìn hằng vạn người đồng thành hoan hô:

- Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn!...

Thành Cát Tư Hãn thúc ngựa chạy lên ngọn đồi. Các tướng cũng thúc ngựa chạy theo. Ô! Một đoàn quân đông nghẹt và đầy uy nghi! Thành Cát Tư Hãn cùng các tướng lãnh đi ngang qua đội ngũ đông như biển cả của mình. Từ phía đội ngũ tiếng la to nổi lên liên tục:
- Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn! Thành Cát Tư Hãn!....

Tháng 4 năm 1219, Thành Cát Tư Hãn đã 57 tuổi. Đại quân của Hãn quốc Mông Cổ từ đầu nguồn ba con sông bắt đầu xuất phát đi đánh Hoa Thích Tử Mô. Lịch sử của kẻ chinh phục thế giới bắt đầu từ giờ phút đó.

Tại nhà riêng của Dã Lặc Miệt, Bách Linh Điểu vừa sắp xếp hành trang miệng vừa nói lẩm nhẩm:
- Kim chỉ nè, đá lửa nè, bùi nhùi đánh lửa nè, áo lót bằng tơ sống nè, giáp trụ nè, cung ngắn nè, hai túi tên nè, tên độc nè, giáo câu liêm nè... - Ông ta từ trên vách trướng lấy xuống cây giáo câu liêm nói tiếp - Đây là cây giáo câu liêm, đây là thanh đoản đao, đây là búa tay, còn phải mang theo cả một cây cọc để cột ngựa nữa. - Ông ta liền bước ra khỏi cửa.
Dã Lặc Miệt và Tốc Bất Đài bước vào nói:
- Thưa cha, bọn chúng con đến để từ giã cha đây!
- Cái gì? Bộ các ngươi không theo Đại Hãn đi Tây chinh sao?
Tốc Bất Đài nói:
- Chỉ có cha mới không đi thôi.
Bách Linh Điểu lộ sắc không vui, nói:
- Hãy tránh ra!
Hai người liền tránh ra. Bách Linh Điểu bước ra khỏi cửa lều, đi nhặt lấy một cọc gỗ để cột ngựa và quay trở vào nói:
- Xong cả rồi, đầy đủ cả rồi!
Dã Lặc Miệt thấy thế liền hỏi:
- Thưa cha, bộ cha cũng đi nữa sao?
- Câu hỏi quá thừa! Đại Hãn đã tuyên bố đàn ông từ 16 tuổi trở lên, từ 70 tuổi trở xuống, nếu không có nhiệm vụ lưu thủ thì phải xuất chinh tất cả.
Dã Lặc Miệt nói:
- Năm nay cha đã 69 tuổi rồi, vậy khi đi tới Hoa Thích Tử Mô không phải cha đã 70 tuổi hay sao?
- Nhưng bây giờ thì tao chỉ mới 69 tuổi!

Tốc Bất Đài nói:
- Để con đi thưa lại với Đại Hãn.
- Ngươi hãy trở lại! Bộ ngươi sợ ta chết ở bên đó hay sao? Người Mông Cổ nếu không được chết ngoài chiến trường, thì đâu gọi là một dũng sĩ? Hơn nữa, chết chỉ là ngủ mà không thức dậy đó thôi. Con người sớm muộn gì cũng có ngày ngủ không thức dậy. Ta không bằng lòng nằm ngủ không thức dậy trong gian lều Mông Cổ chỉ to bằng bụm tay. Nghe nói Hoa Thích Tử Mô là một địa phương rất to lớn, ta sẽ chết ở đó, nơi gần biển ở phương Tây. Bách Linh Điểu đang mơ ước về một địa phương xa xôi đó.
Tốc Bất Đài không nói gì thêm. Dã Lặc Miệt nói:
- Thôi được, để ông ấy đi thôi!

Tại thủ đô mới của Hoa Thích Tử Mô là Tát Ma Nhĩ Can (Samarkand) trong khi Thành Cát Tư Hãn đang từ từ tiến dần đến nó, thì Ma Kha Mạt Toán Đoan, một nhân vật thâm trầm và oai quyền cũng đang khẩn trương chuẩn bị chiến tranh.
Trên phố chợ, binh sĩ và quan viên đến từng hộ một để thu thuế.
Một người chủ tiệm tạp hóa không hiểu được việc thu thuế của họ, bèn hỏi:
- Thưa trưởng quan tôn kính, vị tiên tri vĩ đại đã hiểu rõ, là năm nay chúng tôi đã nộp thuế rồi, không hề thiếu một đồng "đệ nhĩ hách mẫu" bằng đồng đen nào cả. Tôi xin lấy bộ râu của tôi để thề đấy!
Người quan viên trả lời:
- Hãy để dành bộ râu của ông đó đi. Món thuế mà chúng tôi thu đây là số thuế ba năm bắt đầu từ năm tới!
Người chủ tiệm giật mình, nhìn vị quan viên hỏi:
- Ồ! A-la, chả lẽ ngày tận thế sắp tới rồi sao?
- Cũng sắp rồi đấy! Toán Đoan vì muốn thi hành trách nhiệm thiêng liêng để bảo vệ chính giáo, nên chuẩn bị một cuộc viễn chinh để thảo phạt tên tín đồ dị giáo đáng chết là Thành Cát Tư Hãn, cho nên mới tăng thuế như thế này, hiểu chưa?
Người chủ tiệm nói:
- Đã hiểu rồi, nhưng A-la cũng biết là tôi không có nhiều tiền đến như vậy!
- Nếu vậy thì lấy hàng hóa để trừ thuế thôi!
Bọn binh sĩ vừa nói vừa bắt đầu cướp hàng hóa. Người chủ tiệm cố ngăn chặn. Lúc bấy giờ, từ cửa tiệm phía bên kia có một thương gia bị trói dẫn ra, mặt đầy máu me. Vị quan viên hỏi:
- Chuyện gì thế?
Người binh sĩ dẫn người bị trói đáp:
- Tên tín đồ chính giáo này có thái độ phản nghịch, không chịu nộp thuế mà còn dùng những lời lẽ độc ác để nguyền rủa Toán Đoan vĩ đại!

Người thương gia cải lại:
- Thưa trưởng quan, tôi xin lấy bộ râu của tôi để bảo đảm, là tôi chỉ nói Toán Đoan đã thu thuế của chúng tôi rồi, vậy ông ấy cần phải có nghĩa vụ bảo vệ cho người nộp thuế.
Vị quan viên nói:
- À, ta hiểu rồi. Chính nhà ngươi vì câu nói đó mà phải chịu mất đi bộ râu kể cả chiếc đầu của nhà ngươi. Vậy hãy áp giải hắn đến ngả tư đường để giao cho đao thủ phủ!
Người thương gia bị xô đi. Vị quan viên bèn nói với người vây quanh xem:
- Hãy nghe đây, chớ có để tiền bạc biến thành nước xối lên đầu của các người, khiến lý trí của các người không còn minh mẫn để suy nghĩ. Ai không chịu đóng một lần ba năm thuế sắp tới thì phải đi chết như vậy đó! Vì chúng ta không đưa quân đi đánh người Mông Cổ dã man, thì Thành Cát Tư Hãn sẽ dẫn những tín đồ dị giáo từ phương đông kéo sang đây và mọi người sẽ bị chúng giết chết hết!
Tại cung đình Hoa Thích Tử Mô, Ma Kha Mạt ngồi trên ngai vàng. Hai bên là các Hãn người Khâm Sát và Hải Nhĩ Hãn, Trát Lan Đinh, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và cả đứa bé trai được phong làm Thái tử cùng ngồi xếp bằng dưới đất.
Hải Nhĩ Hãn nói:
- Ý kiến của tôi là quân đội Hoa Thích Tử Mô đều tập trung tại bờ sông Amu, để lợi dụng sự cách trở của con sông này ngăn chặn sự tấn công của Thành Cát Tư Hãn: Những con chiến mã Mông cổ cũng giống như những con thỏ, thử hỏi làm sao có thể bay qua được dòng sông Amu hả?
Có người che miệng lén cười. Một vị Quốc cậu "hứ" một tiếng, với vẻ mặt cười cợt nói:
- Nếu đúng chiến mã Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn không thể vượt qua sông Amu, thì chúng ta chỉ cần phái mấy tên lính canh giữ bến đò là mọi việc sẽ được yên lành, hà tất phải đưa toàn bộ quân đội trong nước đến đóng giữ ở đó? Làm như vậy sẽ khiến dân tâm hoang mang mà thôi.
Vị Tướng Quốc nói:
- Làm như vậy, sau này bá tánh sẽ lấy đó để làm đầu đề cười chê chúng ta.
Sắc mặt của Trát Lan Đinh sa sầm, nói:
- Tâm trạng của tôi không lạc quan như ba vị trưởng giả vừa lên tiếng đó đâu. Người Mông Cổ có phải bất tài như các vị đã nói hay không?
Hải Nhi Hãn nói:
- Khoan! Những lời nói đó không phải của tôi nói, mà là của viên phó sứ Mông Cổ, một tín đồ Muslim chính hiệu tên gọi Ma Cáp Mậu Đức nói đấy!
- Nếu là lời nói của hắn thì lại càng không thể tin - Trát Lan Đinh nói tiếp - Theo tôi được biết, Thành Cát Tư Hãn rất biết dùng người. Kể từ ngày hắn

khởi binh thống nhất cả vùng thảo nguyên cho tới nay, không có một bộ tướng nào của hắn không trung thành hoặc dám phản bội hắn cả. Biết đâu tên Ma Cáp Mậu Đức đó muốn làm cho chúng ta mất cảnh giác.
Hải Nhĩ Hãn nói:
- Anh ta là tín đồ Muslim!
Trát Lan Đinh hỏi vặn lại:
- Cũng là người Muslim, như 450 người trong thương đội Mông Cổ đã bị ông giết chết đó phải không? Hay là cũng là người Muslim như viên chính sứ Mông Cổ đã bị Toán Đoan xử tử?
- Thôi, đừng cãi nhau nữa! - Ma Kha Mạt nhận thấy đôi bên không ai chịu nhường ai, bèn nói tiếp - Trát Lan Đinh, nhà ngươi hãy nói thử ý kiến của nhà ngươi về cuộc chiến tranh sắp tới cho ta biết!
- Ý kiến của tôi rất đơn giản - Trát Lan Đinh nói tiếp - Tôi đồng ý đưa toàn quân đến tập trung thành một tuyến trên bờ sông Amu, nhưng không phải để phòng ngự mà là để nhân lúc Thành Cát Tư Hãn bôn tập từ xa mới đến, người ngựa của họ còn mệt mỏi, chưa kịp đứng vững chân, thì ta ào sang tiêu diệt kẻ địch, bắt sống Thành Cát Tư Hãn!
Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Đúng! Tôi cho rằng ý kiến của tướng quân Trát Lan Đinh là rất hay, vậy xin Toán Đoan bệ hạ nên mau quyết định.
Ma Kha Mạt im lặng giây lát, nói:
- Không còn ý kiến nào hay hơn nữa sao?
Cáp Thích Sát Hãn suy nghĩ một chốc, nói:
- Tôi đồng ý sự đánh giá đối với lực lượng của Thành Cát Tư Hãn như thái tử Trát Lan Đinh vừa nói. Chúng ta không thể khinh thường. ..
Quốc Cậu lên tiếng nhắc nhở:
- Xin chú ý, ở đây chỉ có Thái tử Oát Cần Ba Hắc, chứ không có Thái Tử Trát Lan Đinh!
Cáp Thích Sát Hãn nói:
- Ồ! phải, phải, phải! nhưng tôi không tán đồng việc dàn quân theo bờ sông Amu để quyết chiến với Thành Cát Tư Hãn. Vì như vậy, nếu vạn nhất ta không thể đánh bại Thành Cát Tư Hãn, hoặc giả ngược lại nếu quân ta bị Thành Cát Tư Hãn đánh bại, thì chẳng phải chỉ trong một trận đánh là ta bị mất nước hay sao? - Mọi người đều lộ sắc ngạc nhiên. Cáp Thích Sát Hãn nói tiếp - Cho nên ý kiến của tôi là nên cho quân giặc tiến vào đất nước rộng mênh mông của mình, để phân tán chúng, rồi chúng ta mới từ từ nuốt hết chúng!
Trát Lan Đinh hỏi:
- Như vậy thì bá tánh của chúng ta như thế nào?
Thiết Mộc Nhi Diệc Lý cũng hỏi:

- Có phải ông định để cho Thành Cát Tư Hãn nuốt dần dần chúng ta hay sao?
Hải Nhĩ Hãn nói:
- Theo tôi, nên bố phòng tại bờ sông Amu là tốt nhất.
Quốc Cậu nói:
- Chỉ cần giữ các bến đò là đủ rồi!
- Một khi quân đội của Thành Cát Tư Hãn không thể qua sông được thì người và ngựa của chúng không có gì để ăn, đến chừng đó, không cần đánh chúng cũng tự tan rã! - Viên Tướng Quốc nêu ra tư tưởng chiến lược của mình.
Trát Lan Đinh hỏi:
- Bộ trên mặt đất của chúng ta không có cỏ để gia súc ăn hay sao? Không có lương thực để người ăn hay sao?
Ma Kha Mạt đứng lên nói:
- Thôi, đừng cãi nữa! Ta tạm bàn tới đây được rồi. Dù sao quân
Mông Cổ muốn kéo tới được bờ sông Amu, thì ít nhất cũng phải một năm rưỡi nữa! - Dứt lời, ông ta đứng lên bỏ đi.

Các Hãn cũng vừa bàn bạc với nhau vừa đi ra ngoài. Trát Lan Đinh và Thiết Mộc Nhi Diệc Lý vẫn ngồi yên không cử động. Tâm trạng của họ cảm thấy hết sức nặng nề,

Rõ ràng ý kiến của Trát Lan Đinh là hết sức chính xác. Nếu Toán Đoan của nước Hoa Thích Tử Mô áp dụng tư tưởng chiến lược đó, thì quân đội của Thành Cát Tư Hãn có thể bị đánh bại trên bờ sông Amu. Nhưng lịch sử thì không bao giờ có chữ "nếu”!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Lăm (2)

Mùa xuân năm đó, trên đồng cỏ Mông Cổ, đại quân của Thành Cát Tư Hãn bắt đầu kéo đi. Mấy chục con bò kéo cổ xe đại trướng của Thành Cát Tư Hãn, những kỵ binh thì dẫn theo ngựa để đủ dùng, trên những cổ xe lớn chở đầy những dụng cụ nấu ăn, trên lưng những con ngựa thồ đang thồ những chiếc lều lớn, bầy lạc đà và bầy bò cừu dùng để làm lương thực cũng đi theo

đoàn quân.

Mỗi binh sĩ đều mặc áo lót dệt bằng tơ sống, có thể chống được tên. Giáp trụ bên trong làm bằng da bò, bên ngoài được kết nhiều giáp sắt có hình dạng như vẫy cá. Mỗi ngươi đều dẫn theo hai con ngựa để thay đổi cho ngựa khỏi quá mệt. Tất cả đều được trang bị một cây cung ngắn, hai túi tên bén và một số tên độc. Ngoài ra, tất cả binh sĩ còn được trang bị một cây giáo có móc hoặc một cây lao để phóng, một thanh đoản đao, một búa tay dùng để mở đường khi gặp núi rừng và khi gặp sông thì bắt cầu. Tất cả các chiến sĩ Mông Cổ mỗi người còn mang theo một cây cọc để cột ngựa, đề phòng khi tạm nghỉ những con chiến mã có thể bỏ đi.

Trong đội ngũ còn trang bị máy bắn đá, máy bắn lửa, súng bắn bằng thuốc nổ. Trên lưng những con lạc đà thồ còn chở theo những cỗ hỏa pháo dùng để phá thành. Ngoài ra, còn có những cỗ xe làm mộc để che chắn đá từ trong thành bắn ra và những cây thang dài để leo lên đầu thành v.v...

Do quân Mông Cổ chinh chiến liên miên nên nhân lực và tài lực cũng bị tổn thất khá nhiều. Đội quân thường trực của họ có khoảng hai mươi lăm vạn người. Do Mộc Hoa Lê đang đánh với quân Kim, nên tất nhiên họ còn phải để lại một bộ phận tinh binh. Như vậy, đoàn quân Tây chinh lúc đó có khoảng bao nhiêu người? Theo các nhà sử học Hồi giáo thì quân Mông Cổ có chừng sáu bảy chục vạn. Đến khi Thành Cát Tư Hãn qua đời, thì những nhà sử học dự đoán quân Mông Cổ có mười hai vạn người. Riêng nhà sử học Nhật Bản là Tiểu Lâm Cao Tứ Lang thì cho rằng quân Mông Cổ thời bấy giờ có chừng hai chục vạn. Nhưng, có một điều cần phải biết, ấy là trong chuyến Tây chinh lần này, Thành Cát Tư Hãn đã động viên nam giới trong nước từ 16 tuổi đến 70 tuổi đều phải nhập ngũ xuất chinh.

Thành Cát Tư Hãn còn sai sứ sang gặp vua của Tây Hồi Hột là A Lực Ma Lý và Cáp Thích Lỗ Hãn để trưng thêm binh sĩ. Mộc Hoa Lê cũng từ phía bắc của triều đình nhà Kim gởi về thêm năm ngàn các loại thợ để đi theo đoàn quân Tây chinh.

Đại quân của Thành Cát Tư Hãn đi bất kể ngày đêm. Mặc dù đã cuối mùa

xuân nhưng trên núi Altay tuyết băng vẫn chưa tan, đường đi rất nguy hiểm.

Tháng 5 năm 1219, đại quân của Thành Cát Tư Hãn đã phá băng mở đường để vượt qua núi Altay. Sát Hợp Đài, Giã Biệt chỉ huy quân tiên phong phá băng mở đường. Thành Cát Tư Hãn cưỡi ngựa đứng trên cao, bên cạnh ông có Gia Luật Sở Tài và Hốt Lan phi cũng cưỡi ngựa đứng bên cạnh cùng quan sát. Phía dưới núi, Nạp Nha A chỉ huy các lính thợ tháo giở chiếc lều dùng làm đại trướng đặt trên một cổ xe lớn do hai chục con bò kéo để tiện vượt qua núi.

Tháng 6 cùng năm, đại quân của Thành Cát Tư Hãn đã đến được bờ sông Ngạch Nhi Tề Tư (Itrysh). :

Một hôm, quân Mông Cổ đã đến nơi cư trú của quân đồn điền do Gia Luật Bất Hoa làm chủ. Tại phía ngoài đại trướng Trung quân của Thành Cát Tư Hãn, Hốt Lan phi và các tướng lãnh thuộc Trung quân cùng dự một bữa tiệc do Gia Luật Bất Hoa khoản đãi. Chiếc bàn của Gia Luật Bất Hoa đặt cạnh chiếc bàn của Thành Cát Tư Hãn. Thành Cát Tư Hãn to tiếng hỏi:
- Thế nào? Hương vị của rượu nho so với rượu sữa ngựa ra sao? Đây là rượu được làm bằng trái nho do hai vạn quân nông dân được Gia Luật Bất Hoa chỉ huy tự trồng và tự khắp lấy.
Gia Luật Sở Tài lên tiếng khen:
- Ngon lắm! Vừa thơm lại vừa nồng, uống thấy rất ngon!
Dã Lặc Miệt vừa cười vừa nói:
- Này ông râu dài, chỉ tạm được thôi, uống thấy ngọt quá, không mạnh bằng rượu sữa ngựa?
Tốc Bất Đài cũng nói đùa:
- Này, Gia Luật Bất Hoa lão huynh, tài nghệ làm rượu của ông anh chỉ để dành cho đàn bà uống chơi thôi! Hả hả...
- Này Tốc Bất Đài, nhà ngươi nói cái chi vậy? - Hốt Lan phi tức giận lên tiếng hỏi.
Tốc Bất Đài giật mình, tươi cười đáp:
- Tôi nói bà vợ của tôi ở nhà đấy mà, vậy xin bà đừng để ý!
Thành Cát Tư Hãn làm bộ giận, nói:
- Bà vợ ở nhà của nhà ngươi cũng đâu thể tùy tiện nói như thế được? Đối với con của nhà ngươi thì vợ của nhà ngươi là một bà mẹ đáng tôn kính đấy!
Tốc Bất Đài gãi đầu đáp:

- Phải! Phải!
Hốt Lan phi nói:
- Ai dám xúc phạm tới đàn bà thì không có quần áo để mặc, không có thịt để ăn, không có sữa ngựa để uống và tuyệt tự không có con cháu nữa!
- Hốt Lan phi nói rất đúng! - Thành Cát Tư Hãn quay sang các tướng nói tiếp - những người phụ nữ Mông Cổ bình thời phải cực nhọc gấp đôi đàn ông, trong thời chiến còn phải chịu trách nhiệm củng cố hậu phương nữa. Vậy chúng ta cần phải cám ơn họ, chứ không được lấy họ để giễu cợt.
Dã Lặc Miệt tát cho Tốc Bất Đài một cái tát tay, nói:
- Này đệ đệ, nhà ngươi hãy mau biểu diễn một trò tạp kỷ để chuộc tội đi!
Thành Cát Tư Hãn đưa tay chỉ Dã Lặc Miệt nói:
- Còn nhà ngươi nữa, Dã Lạc Miệt! Nhà ngươi là anh, sao cũng không ra gì thế!
- Tôi ư? Tôi thì lúc nào cũng ngon lành cả!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Nếu không có Gia Luật Bất Hoa khai khẩn đồn điền, thì chúng ta sẽ không có lương thảo tiếp tế và sẽ không thể đến được thành Ngõa Đáp Thích với tốc độ nhanh mà quân thù không thể tưởng tượng nổi. Ngày hôm nay, những gì mà nhà ngươi ăn là của Gia Luật Bất Hoa, cái gì mà nhà ngươi uống cũng là của Gia Luật Bất Hoa, thế mà nhà ngươi còn dám chê cái này chê cái nọ?
Dã Lặc Miệt đứng lên, nói:
- Tôi đáng phạt, tôi đáng phạt! Xin Đại Hãn ra đầu đề đi nào!
Thành Cát Tư Hãn chỉ Dã Lặc Miệt nói:
- Nhà ngươi biểu diễn Hải Đông Thanh còn Tốc Bất Đài thì biểu diễn con cá trong sông Hoàng Hà.
Bách Linh Điểu nói:
- Đó! Tôi có hai thằng con trai thật tuyệt vời!
Đám đông lên tiếng hoan hô. Dã Lặc Miệt dùng hai cánh tay bắt chước con đại bàng xòe cánh, nói:
- Đây tôi là con đại bàng Hải Đông Thanh có tiếng ở Liêu Đông, đang xòe cánh bay lượn trên bầu trời xanh.
Tốc Bất Đài dùng bàn tay đưa ra sau mông quạt qua quạt lại để làm đuôi cá, nói:
- Tôi là con cá lý ngư luôn sống vui vẻ trong dòng sông Hoàng Hà, lúc nào cũng bơi lượn tự do trong dòng nước.
- Ôi chao! Tôi đói rồi, tôi muốn đớp một miếng xem thịt của nhà ngươi thối hay thơm! - Dã Lặc Miệt há to miệng nhảy tới bên cạnh Tốc Bất Đài.
- Hứ! Nhà ngươi muốn ăn ta ư? Nhà ngươi đừng mong!
- Ta trợn tròn đôi mắt, dang rộng hai cánh.
- Còn ta thì cắn nhiều rong đưa lên mặt nước, để làm một cái lưới chặn nhà

ngươi
Dã Lặc Miệt nhanh nhẹn xông tới nói:
- Ta từ trên cao đâm bổ xuống sống lưng của nhà ngươi đây!
- Khoan đã! Nhà ngươi chưa mổ được ta thì đã vướng vào tấm lưới bằng rong rồi. Thế nào? Cái miệng thèm ăn của nhà ngươi có chịu đầu hàng chưa?
Mọi ngươi cùng cười ồ. Dã Lặc Miệt chạy tới sau lưng Thành Cát Tư Hãn, nói:
- Ta dù chụp hụt nhà ngươi đi nữa, cũng được sự ân sũng của Đại Hãn. Trong những lúc đi săn bắn bao giờ ta cũng đứng trên vai của Đại Hãn. Còn nhà ngươi thì sao? Một khi bị vớt lên bờ, thì chắc chắn không thoát khỏi bị đem đi nấu, đem đi chưng và trở thành một tô súp cá!
Tốc Bất Đài làm ra vẻ như đang bị nấu, cố giãy giụa và té xuống mặt đất. Một trận cười khoái trá nổi lên. Thành Cát Tư Hãn quay sang Bách Linh Điểu nói:
- Này Bách Linh Điểu, hai đứa con trai của nhà ngươi đã làm trò vui cho mọi người, vậy sao nhà ngươi chưa chịu dùng cây đàn của nhà ngươi để ủy lạo anh em?
Bách Linh Điểu liền kéo cây đàn đầu ngựa của mình mang theo, Hốt Lan phi cũng liền cất tiếng hát bài đưa chồng tùng chinh:

Ruổi ngựa chàng xuất chinh,
Tiễn chồng một lộ trình.
Người xa bóng đã khuất,
Ngóng mãi bụi trường chinh.
Núi xanh cờ *phất phơ,*
Tráng khí núi sông mờ.
Lôi đình khí thế mạnh,
Khiếp đảm giặc kêu trời.
Mũi nhọn giặc đã tà,
Giữ nước bảo vệ nhà.
Ái ân rắn như đá.
Tình thiếp gởi tận xa,
Giặc đánh đất nước ta,
Hăng hái đánh giặc xa.
Tạm quên tình quyến luyến,
Lập công đó chồng ta!

Đêm hôm đó trời bỗng nhiên đổ tuyết to.

Sáng sớm hôm sau, Thành Cát Tư Hãn và Hốt Lan hốt hoảng chạy ra khỏi đại trướng. Nhóm người của Dã Lặc Miệt đã đứng ngoài bãi tuyết từ lâu sắc mặt người nào người nấy cũng có vẻ hốt hoảng.

Dã Lặc Miệt bước tới nói:
- Thưa Đại Hãn, hôm nay phải làm lễ tế cờ để xuất chinh. Tiết trời đã vào hạ, tháng 6 rồi, thế nhưng bỗng nhiên đổ tuyết lớn, vậy có phải trời cao muốn cảnh cáo hay không?
Xích Thích Ôn cũng nói:
- Mùa hạ mà trời đổ tuyết to, vậy không phải là điềm tốt!

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, hướng lên trời cao dập đầu khấn vái. Binh sĩ Mông Cổ cũng đua nhau chạy ra khỏi lều trại và người nào người nấy cũng cúi đầu rồi từ từ quỳ xuống khấn vái.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Còn Gia Luật Sở Tài ở đâu? Ông ấy biết thiên văn địa lý, lại giỏi việc bói toán, vậy hãy mau mời ông ấy tới đây.
Quách Bảo Ngọc đưa tay chỉ về phía xa, nói:
- Ông ta kia kìa?
Gia Luật Sở Tài đang đứng bên bờ sông, vừa đưa tay vuốt râu vừa ngâm thơ:

Tuyết phủ đầu non tháng sáu lạnh,
Đường mòn tiều phu khúc khúc quanh.
Gộp đá đua xinh lòng thanh thản,
Muôn thuyền xuôi nhanh trông càng hăng!

Quách Bảo Ngọc to tiếng gọi:
- Bớ Gia Luật Sở Tài tiên sinh!
Gia Luật Sở Tài tươi cười đi trở về, nói:
- Cảnh núi trông thật là đẹp, tôi ngắm đã thèm từ lâu.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Này ông râu dài, tháng 6 mùa hè mà lại đổ tuyết to, phải chăng trời cao

muốn cảnh cáo chúng ta, không cho chúng ta mở cuộc Tây chinh?
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Ai nói thế? Đại quân sắp lên đường mà trời lại đổ tuyết to, đó là cái điềm chiến thắng quân địch!
- Thật thế ư? - Thành Cát Tư Hãn chưa dám tin vội.
Gia Luật Sở Tài nói qua giọng chắc chắn như đinh đóng cột:
- Trong quân đội thì không thể nói đùa!
Thành Cát Tư Hãn hết sức phấn khởi, nói:
- Tốt! Hãy đem lời nói của ông râu dài loan truyền ra khắp toàn quân!
Mấy tên Khiếp Tiết Quân chạy đi khắp nơi la lớn:
- Trời đổ tuyết to là điềm chiến thắng quân địch! Trời đổ tuyết to là điềm chiến thắng quân địch!

Mọi người đều thoát khỏi tâm trạng sợ hãi lo âu, vui mừng dập đầu lạy tạ trời cao.

Thành Cát Tư Hãn nói với mọi người:
- Ông râu dài là người hiểu được thiên cơ huyền diệu, vậy chúng ta phải đi bất kể ngày đêm, chỉ cho ngựa nghỉ chứ không cho người nghỉ, tranh thủ thời gian để giành thắng lợi. Lên đường!
Toán quân đi đầu của Mông Cổ đã tiến vào vùng núi Thiên Sơn (Shan Shan). Sát Hợp Đài và người Bách Hộ Trưởng xuất thân là thư sinh cùng với một số lính thợ đã làm nhiệm vụ công binh. Họ vượt qua tất cả gian nan để mở đường trên núi cho đoàn quân tiến lên.
Sát Hợp Đài chỉ huy cho binh sĩ bắc cầu, còn người Bách Hộ Trưởng xuất thân là thư sinh thì chỉ huy lính thợ đốn gỗ. Họ đã bắc tất cả 48 cây cầu với một tốc độ cực nhanh (Đến nay còn di tích 32 cây cầu loại đó)

Chẳng bao lâu sau, quân đội của Thành Cát Tư Hãn đã tiến vào vùng sa mạc Đại Qua Bích (Takla Makan) mênh mông.

Dưới ánh mặt trời thiêu đốt và những trận bão cát, mọi người chịu đựng khát nước, tiến lên bằng những bước đi khấp khểnh, Giã Biệt, chỉ huy một toán tiên phong hơn một trăm người, vừa thở hào hển vừa tiến lên để thăm dò đường đi. Những con ngựa của họ dẫn theo liên tục ngã xuống chết.

Mọi người dẫn ngựa tiến lên rất chậm chạp và thỉnh thoảng cũng có người ngã xuống chết.

Một binh sĩ đưa tay đấm vào ngực mình la to:
- Trời ơi! Tôi khát quá! Các anh hãy giết tôi đi để lấy máu tôi mà uống! Tôi không muốn sống nữa!

Mọi người dừng chân đứng lại, đưa đôi mắt buồn đau và thương hại nhìn anh ta. Giã Biệt nói:
- Hãy giết ngựa lấy máu mà uống!
Đóa Đãi hỏi:
- Không có ngựa thì làm sao đánh giặc?
Giã Biệt đáp:
- Quân đội đi ở phía sau chắc chắn sẽ có ngựa cho chúng ta. Chúng ta phải sống để tìm đường đi cho đại quân mới được!

Đóa Đãi gục đầu xuống nói:
- Đành phải giết ngựa thôi! - Anh ta rút đoản đao ra cắt động mạnh của một con chiến mã rồi dùng túi da đựng máu. Con ngựa ngã xuống, anh ta trao túi da đựng máu cho Giã Biệt, còn chính anh ta thì kê miệng vào vết thương nơi đùi ngựa để hút máu. Giã Biệt uống mấy ngụm máu ngựa thì trao lại cho các binh sĩ lần lượt uống tiếp. Mọi người lại bắt đầu tiến lên.

Trên sa mạc Đại Qua Bích nằm rải rác những xác ngựa chết. Đoàn quân của Giã Biệt đã trở thành một đoàn bộ binh. Trên sa mạc Qua Bích, nằm rải rác đó đây hơn 100 chiến sĩ tiên phong của quân Mông Cổ.

Người nào người nấy trông như xác chết, không ai lên tiếng nói nửa lời. Giã Biệt nằm sấp trên mặt cát, nhắm cả đôi mắt lại.

Đóa Đãi từ phía xa đưa cao một chiếc túi da la to:
- Bớ Giã Biệt Na Nhan, người Úy Ngột Nhi đến kia rồi! - Chân anh ta bị vấp té nằm xuống mặt cát.

Giã Biệt và mọi người cùng ngóc đầu dậy, gắng gượng đứng lên, bước những bước lảo đảo đi về phía trước.

Tại cung đình của Hoa Thích Tử Mô. Ma Kha Mạt Toán Đoan đang ngồi trên ngai vàng ngủ gật, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đứng bên cạnh chờ đợi, đôi mắt luôn nhìn chăm chú vào ông ta.
Trước khi trận chiến tranh này diễn ra, nhiều tín đồ đạo Cơ Đốc ở phương Tây từng loan truyền một câu chuyện thần thoại: Họ bảo tại phương Đông sắp xuất hiện một thánh Juan. Vị thánh này sẽ dạy cho Ma Kha Mạt, người đã gieo rắc tai họa cho các quốc gia Cơ Đốc giáo một bài học. Nhưng bây giờ người mang tới sự kinh hoàng cho kinh đô mới của Hoa Thích Tử Mô là Tát Ma Nhĩ Can không phải thánh Juan, mà chính là Thành Cát Tư Hãn.
Trong giấc mơ, Ma Kha Mạt Toán Đoan thấy chập chờn đoàn quân của Giã Biệt đang từ xa xông lại trước mặt mình. Ông ta vội vàng từ tấm thảm len trải trên đất đứng phắt dậy, nhảy phốc lên lưng chiến mã. Các vệ sĩ của ông ta xông ra chận Giã Biệt lại. Nhưng, con ngựa của ông ta cứ chạy xoay vòng, không còn nghe theo lệnh của ông ta nữa. Giã Biệt vượt qua được các vệ sĩ, xông đến trước đầu ngựa ông ta, rồi từ con ngựa Mông Cổ thấp bé huơ đao lên chém xuống đầu ông ta. Ông ta la "Ớ" một tiếng, thì giật mình nhảy khỏi ngai vàng.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý giật mình, hỏi:
- Thưa Toán Đoan bệ hạ, sao vậy?
Ma Kha Mạt Toán Đoan tự trấn tĩnh lại, giận dữ hỏi:
- Tại sao nhà ngươi không đi truyền lệnh của ta? Nhà ngươi đứng đó làm gì?
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đáp:
- Bệ hạ chưa trả lời kiến nghị của Trát Lan Đinh?
- Kiến nghị của Trát Lan Đinh ư? À, tức là... tức là...
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Tức là đưa bốn chục vạn kỵ binh và ba chục vạn bộ binh của chúng ta đến bờ sông Amu để quyết chiến với Thành Cát Tư Hãn, chứ đừng chia quân ra để giữ các bến đò và tuyệt đối không thể dụ địch vô sâu để đối phương đánh bại từng đơn vị một của chúng ta!
- Ta biết rồi! - Ma Kha Mạt Toán Đoan bực dọc nói tiếp - Trát Lan Đinh tuổi trẻ tính nóng, tưởng đâu người Mông Cổ dễ đối phó đấy sao? Được rồi, ta mệt lắm rồi, nhà ngươi hãy đi truyền lệnh của ta cho các Hãn đi nào!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý muốn nói thêm, nhưng nhìn thấy Ma Kha Mạt đã nhắm hai mắt lại, nên đành phải lui ra, nói:
- Thần đi!

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý từ trong cung đình bước ra nói với các Hãn đang chờ đợi:
- Thưa các Hãn của nước Hoa Thích Tử Mô, Toán Đoan bệ hạ không được khỏe, nên không thể lâm triều. Nhưng, vị tiên tri vĩ đại đã báo cho Toán Đoan bệ hạ biết, là cuộc chiến tranh sắp tới đây các tín đồ chính giáo sẽ thắng. Toán Đoan bệ hạ sẽ chỉ huy một đoàn quân bách thắng của nước ta đông gấp ba lần quân tà giáo của Mông Cổ và sẽ đánh bại Thành Cát Tư Hãn. Đối với cuộc chiến tranh sắp tới, bệ hạ bố trí như sau: mười một vạn quân đội sẽ do bệ hạ và người trưởng nam là Trát Lan Đinh chỉ huy, trấn thủ kinh đô mới Tát Ma Nhĩ Can. Số còn lại sẽ do các Hãn chỉ huy giữ cương thổ của mình. Riêng Hải Nhĩ Hãn điện hạ thì Toán Đoan bệ hạ có nói rõ là: Người gây ra cuộc chiến tranh này chính là Hải Nhĩ Hãn điện hạ, vậy thành Ngõa Đáp Thích của ngài sẽ bị đánh đầu tiên, cho nên Toán Đoan bệ hạ có phái thêm Cáp Thích Sát Hãn chỉ huy một vạn quân để hiệp trợ cho ngài giữ thành Ngõa Đáp Thích.
Cáp Thích Sát Hãn giật mình nói:
- Phái tôi ư?
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói tiếp:
- Xin các Hãn ai tự lo liệu lấy nấy!
Mọi người cùng rời đi, chỉ còn lại Trát Lan Đinh, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và Cáp Thích Sát Hãn. Cáp Thích Sát Hãn nói:
- Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý ơi, con người tham lam Hải Nhĩ Hãn đó, sau khi cướp đoạt tài sản thương đội của người Mông Cổ chẳng hề chia cho tôi một đồng "đệ nhĩ hách mẫu" bằng đồng đen nào cả. Bây giờ người Mông Cổ kéo tới, đáng lý tự ông ta phải lo đối phó mới phải, đàng này còn kéo tôi vào để phụ trả nợ ư?
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý dang rộng hai cánh tay, lắc đầu nói:
- Đây là lệnh của Toán Đan và Thái hậu, bộ ông muốn chống lại không tuân chỉ sao?

Cáp Thích Sát Hãn làm thinh, gục đầu buồn bã bỏ đi. Tại đó chỉ còn lại tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và Trát Lan Đinh. Hai người đưa mắt nhìn nhau, tâm trạng cảm thấy hết sức nặng nề.

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý thở dài, nói:
- Khoảng cách của một con người từ chỗ ngạo mạn đi tới chỗ tự ti không ngờ lại ngắn ngủi đến thế!
Trát Lan Đinh đang mân mê cái túi trang trí trên cán gươm, làm thinh không

nói gì cả. Thiết Mộc Nhi Diệc Lý giận dữ nói tiếp:
- Một Thái hậu chuyên quyền kiêu căng nhưng lại ngu muội không biết gì ; một Toán Đoan tự cao mù quáng, khi vui khi giận không biết đâu mà rờ. Nước Hoa Lặc Tử Mô này chắc là bị họ hủy diệt mất! Này Trát Lan Đinh, bây giờ phải chính ông đứng ra bảo vệ tài sản và tính mạng cho tất cả tín đồ chính giáo, phải giúp cho Hoa Thích Tử Mô thoát khỏi một tai ương khủng khiếp. Phải lãnh lấy trách nhiệm cứu nước cứu dân!
Trát Lan Đinh gượng cười nói:
- Tôi đã bị truất phế Thái tử, vậy bây giờ tôi chỉ còn có thể chi phối thanh gươm chiến đấu trong tay của tôi mà thôi!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý làm thinh không nói gì thêm, nhưng nỗi căm hận trong lòng ông ta thì mỗi lúc càng thêm to lớn. ông ta bất thần tuốt gươm ra, vừa chém vừa đâm lung tung trong không khí, đôi mắt trào lệ, nói:
- Tôi đã đem lời nói của ông nói lại cho phụ thân ông nghe rồi. Bốn chục vạn kỵ binh và ba chục vạn bộ binh của chúng ta cần phải dàn ra tại biên giới, để từ đó tiến về Tây Liêu, Úy Ngột Nhi và Nải Man để quyết chiến với Thành Cát Tư Hãn chứ không thể chia ra để giữ các bến đò, các địa điểm hiểm yếu, vì làm như vậy sẽ bị người ta tiêu diệt từng nơi. Nhưng, Toán Đoan vẫn không chịu nghe. Bộ xương của ông ta đã bị người Mông Cổ tên gọi là Giã Biệt làm cho sợ hãi nên trở thành mềm xốp rồi!

Trát Lan Đinh nói:
- Hãy chờ đợi thôi. Thành Cát Tư Hãn muốn vượt qua đồng cỏ, vượt qua núi tuyết, vượt qua sa mạc Đại Qua Bích, chắc là phải tốn đến hơn một năm chăng? Đến chừng đó cụ già thời gian sẽ có một số thay đổi cũng không biết chừng!
Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Hy vọng là chúng ta còn kịp đối phó!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Lăm (3)

Quân đội Mông Cổ, quân đội Úy Ngột Nhi, quân đội Cáp Thích Lỗ và quân đội A Lực Ma Lý cùng tiến quân giữa vùng trồng cây trái có phong cảnh đẹp như tranh, Khoát Nhi Xích thúc ngựa chạy bay để theo cho kịp Trung quân, nơi có mặt Thành Cát Tư Hãn và Hốt Lan phi.

Thành Cát Tư Hãn trên đường đi ngang qua Hải Ô Lập và A Lực Ma Lý thì quân đội của ba nước nằm về phía tây là Úy Ngột Nhi, Cáp Thích Lỗ và A Lực Ma Lý cùng kéo tới gia nhập vào đoàn quân Tây chinh. Lúc bấy giờ, đoàn quân Tây chinh đã lên đến hai mươi vạn người.

Khoát Nhi Xích đuổi theo kịp Thành Cát Tư Hãn. Nạp Nha A trông thấy ông ta trước tiên liền nói:
- Thưa Đại Hãn, Khoát Nhi Xích đi sứ Tây Hạ đã về tới rồi kia!
Khoát Nhi Xích ngồi trên lưng ngựa thi lễ nói:
- Thưa Đại Hãn, thưa Hốt Lan phi!
Thành Cát Tư Hãn vui vẻ nói:
- Nhọc cho Khoát Nhi Xích quá! Quân đội của vua Tây Hạ chừng nào kéo tới đây vậy?
Khoát Nhi Xích đáp:
- Họ không tới!
Thành Cát Tư Hãn ngạc nhiên, hỏi:
- Sao?
- Vua Tây Hạ từ chối tham gia vào đoàn quân Tây chinh - Khoát Nhi Xích đáp.
- Rõ ràng ông ta hứa là sẽ làm cánh tay phải cánh tay trái của ta, thế tại sao nói đó rồi nuốt lời đó vậy? - Thành Cát Tư Hãn hỏi.
Hốt Lan phi cũng lên tiếng hỏi:
- Vua Tây Hạ nói như thế nào?
- Ông ta nói Thành Cát Tư Hãn hiện nay đã trở thành vô địch trong thiên hạ rồi, vậy một mình đi chinh phạt Hoa Thích Tử Mô được rồi, hà tất phải lôi kéo người khác vào để chia sẻ sự vinh quang của mình?
- Cái gì? - Thành Cát Tư Hãn cả giận nói tiếp - ông ta dám biếm nhẽ ta hả?
Gia Luật Sở Tài nói:
- Đại Hãn bất tất phải giận dữ? Vua Tây Hạ là người thấy lợi là quên nghĩa. Hôm nay ông ta liên minh với Mông Cổ để phạt Kim, ngày mai lại bắt tay với Kim để mong được phong tước, ngày kia lại xoay qua liên minh với Tống để đánh Kim. Tức giận đối với một người vô liêm sỉ như thế thì thật không đáng, chỉ có hại cho sức khỏe thôi!
Thành Cát Tư Hãn vẫn còn tức giận, lập tức xuống lệnh cho toàn quân dừng lại!

Gia Luật Sở Tài không khỏi ngạc nhiên.

Toàn quân hạ trại tại chỗ. Thành Cát Tư Hãn tiếp tục giận dữ, đi tới đi lui trong đại trướng của mình. Hốt Lan phi bèn nói với Gia Luật Sở Tài đang đứng ở bên ngoài:
- Tính nóng nảy của ông ấy ngày một to. Tôi sợ tính nóng nảy đó sẽ làm tổn hại đến sức khỏe của ông ấy.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Ông ấy rất tin "Trường Xuân Chân Nhân" Khưu Xứ Cơ. Minh An và Gia Luật A Hải thường dẫn tôi đến Sơn Đông để trao một thánh dụ mời ông ấy. Có Trường Xuân Chân Nhân giảng giải cho ông ấy nghe là một điều tốt. Tâm lý của Đại Hãn hiện nay cần phải có sự thanh tịnh vô vi của Đạo gia mới tốt.

Gia Luật Sở Tài gọi Oa Khoát Đài có việc đi ngang rồi nói nhỏ mấy câu gì với ông này. Oa Khoát Đài gật đầu đi vào ra mắt Thành Cát Tư Hãn.
- Thưa Hãn phụ!
Thành Cát Tư Hãn quay mặt nhìn lại, hỏi:
- Hả? Có chuyện ư?
Oa Khoát Đài nói:
- Nhi thần đã học được cách dụng binh để thủ thắng của phụ Hãn. Trong cách dụng binh đó có cách dùng lửa để dọa cho địch sợ. Thí dụ như lúc phụ Hãn tấn công bộ lạc Nải Man, ban đêm ra lệnh cho mỗi người đốt năm đống lửa, làm cho Thái Dương Hãn phải một phen sợ hãi. Có phương pháp chọc thủng như trong trận đánh Nạp Hốt Nhai, khi ba quân cùng tràn lên tấn công, thì có một đạo quân riêng biệt giữ nhiệm vụ mũi dùi để đâm thẳng vào trận địa của địch. Có phương pháp móc tim, như khi chúng ta giết cừu thì mổ bụng và thò tay vào móc quả tim của nó, tức dùng tinh binh tấn công mãnh liệt vào vị trí có cấm soái kỳ, như trận đánh bại bốn chục vạn quân Kim tại Dã Hồ Lãnh, chính là dùng phương pháp này. Không rõ trong trận đánh sắp tới phụ Hãn sẽ tấn công Hoa Thích Tử Mô bằng chiến pháp nào?

Thành Cát Tư Hãn nói:
- Có thể nói là ta sẽ sử dụng chiến pháp bão táp sấm sét. Quân ta khi tiến thì tiến như một trận bão, đường xa nghìn dặm sẽ đi trong nháy mắt, cũng giống như con chim ưng xòe cánh bay lượn thong thả trên bầu trời cao, nhưng một khi bắt đầu tấn công là nó bất thần từ trên cao chúi xuống, làm cho kẻ thù của nó không kịp trở tay...

Gia Luật Sở Tài gật gù liên tiếp:
- Hay! Hay! Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt ở chỗ là từ trên cao chúi xuống làm cho kẻ địch không kịp trở tay!
Thành Cát Tư Hãn chợt hiểu ra, nói:
- À! Có phải chính ông râu dài nhà ngươi chỉ trích việc ta cho quân dừng lại đó không?

Gia Luật Sở Tài và Oa Khoát Đài đưa mắt nhìn nhau im lặng, rồi cả hai cùng cười to một cách hả hê.

Quân Mông Cổ tiếp tục tiến về phía Tây.

Đóa Đãi thúc ngựa chạy đến gần Thành Cát Tư Hãn, nói:
- Thưa Khả Hãn, có một đoàn sứ giả từ phương Tây đến muốn yết kiến Đại Hãn.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Có phải sứ giả của Hoa Thích Tử Mô không?
- Thưa không, đó là sứ giả do Khalifah phái tới.
- Khalifah ư? Có phải giáo chủ Hồi giáo mà trước đây mấy năm Trấn Hải có nói tới đó không?
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Đúng thế. Đúng là giao chủ Hồi giáo!
- Ông ta phái sứ giả đến ra mắt tôi có chuyện gì vậy?
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Nghe đâu ông ta bị Ma Kha Mạt của Hoa Thích Tử Mô rúng ép, làm cho địa vị giáo chủ của ông ta đang bị lung lay, không biết ngày nào sụp đổ.
- Được! Hãy đi gọi Ma Cáp Mậu Đức - Thành Cát Tư Hãn nói tiếp - cho mời sứ giả của Khalifah vào!

Sứ giả của Khalifah phải khó khăn lắm mới trèo lên được chiếc xe đại trướng của Thành Cát Tư Hãn. Ông ta vội vàng quì lạy trước mặt Thành Cát Tư Hãn và Hốt Lan phi, hai tay bợ quốc thư dâng lên, hai mắt trào lệ, khóc nức nở.

Thành cát Tư Hãn cầm quốc thư trao cho Ma Cáp Mậu Đức đang đứng bên cạnh. Ma Cáp Mậu Đức dở quốc thư ra xem, to tiếng đọc:
- Giáo chủ Khalifah Hồi giáo tại phương Tây kính dâng thư này đến thánh Juan tại phương Đông...
Thành Cát Tư Hãn và Gia Luật Sở Tài đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều lấy làm lạ, nói:
- Hãy chờ một chốc, cái gì là "Thánh Juan"? Ai là thánh Juan chứ?
Gia Luật Sở Tài nói:
- Ở đây chỉ có Khả Hãn của nước Đại Mông Cổ là Thành Cát Tư Hãn chứ không có "Thánh Juan" mà ông cần tìm.
Ma Cáp Mậu Đức nói với vị sứ giả:
- Ông đã lầm lẫn rồi chăng? ở đây chỉ có Thành Cát Tư Hãn của chúng tôi chứ không có thánh Juan!
Vị sứ giả đáp:
- Tôi bôn ba vạn dặm, vào sinh ra tử, khi gặp được toán quân tiên phong của quí quốc thì tôi thoi thóp sắp chết. Chính các quan viên trong quân tiên phong của quí quốc đã cứu sống chúng tôi, nên chúng tôi mới được biết đoàn quân của quí quốc đang kéo đi đánh Ma Kha Mạt Toán Đoan của Hoa Thích Tử Mô. Chính ngài là "Thánh Juan" ở phương Đông mà chúng tôi cần tìm!

Dã Lặc Miệt bèn pha trò:
- Ồ! như vậy thì Đại Hãn đã trở thành thánh Juan rồi?
Gia Luật Sở Tài nói:
- Thưa Đại Hãn, chúng ta cũng nên nghe xem trong quốc thư của họ nói gì?
- Được hãy đọc tiếp đi.
Ma Cáp Mậu Đức tiếp tục đọc:
- Bản giáo chủ là hậu duệ của vị thánh Hồi giáo, kế thừa sự nghiệp chưa hoàn thành của Mohammad. Suốt mấy trăm năm qua tôi được tôn làm giáo chủ Hồi giáo. Hàng trăm quốc gia từ ả Rập cho đến Iraq, thậm chí đến cả vùng lưu vực sông Amu, đều phục tùng tôi. Nước Hoa Thích Tử Mô nguyên cũng là con dân của bản Khalifah, tức tín đồ của Hồi Giáo. Sau này họ phụ thuộc vào Cổ Nhi Hãn của Tây Liêu. Mấy năm gần đây, người con trai của Thái Dương Hãn ở bộ lạc Mải Nan là Khuất Xuất Luận cấu kết với Toán Đoan Ma Kha Mạt, cùng làm điều gian ác, tiêu diệt Cổ Nhi Hãn. Kể từ đó, Hoa Lạt Tử Mô càng hung hăng không xem ai ra gì. Họ đông chinh tây phạt, xâm lược và gây nhiều tổn thất cho thế giới Hồi giáo. Một điều mà chúng tôi không thể chịu đựng được, ấy là ông ta lại nhiều lần tiến quân vào thánh địa của Hồi Giáo, với ý đồ chinh phục bản Khalifah!

Ma Cáp Mậu Đức tiếp tục đọc lá quốc thư:
- Trong những năm gần đây, thế giới Hồi Giáo đua nhau đồn đại là Ma Kha Mạt có ý đồ chinh phục các nước chung quanh, khiến cho các nước đều cảm thầy mình sắp bị cái họa diệt vong. Ngài là vị cứu tinh của thế giới phương Đông là vị "Thánh Juan" do trời sai xuống, vậy mong ngài ra tay giải cứu cho thế giới Hồi giáo, chắc chắn các nước Hồi giáo sẽ nhiệt liệt hoan nghênh đoàn quân chính nghĩa của ngài.
Thành Cát Tư Hãn phấn khởi nói:
- Này ông râu dài, hãy mở tiệc khoản đãi sứ giả và ra lịnh cho toàn quân ngài mai bắt đầu lên đường. Chờ khi thanh toán xong Ma Kha Mạt và Hải Nhĩ Hãn thì chúng ta sẽ trở về tính sổ nợ với vua Tây Hạ!

Việc Ma Kha Mạt Toán Đoan của nước Hoa Thích Tử Mô xua quân chinh phạt các nước ở phía Tây, chẳng những làm cho thủ lĩnh Khalifah của Hồi Giáo hết sức bất mãn, mà còn làm cho thế giới Cơ Đốc giáo luôn luôn lo sợ. Chính vì thế, một số học giả của Cơ Đốc giáo mới đặt ra một câu chuyện ngụ ngôn, bảo là ở phía Đông sẽ xuất hiện một vị "Thánh Juan" và chỉ có ông thánh đó mới đủ sức đối phó với kẻ chinh phục phương Tây là Ma Kha Mạt. Thủ lĩnh Khalifah của Hồi giáo cũng tin theo câu chuyện đó, nên mới trịnh trọng phái đoàn sứ giả của mình đến yêu cầu Thành Cát Tư Hãn xua quân Tây chinh. Đó là lý do tại sao Thành Cát Tư Hãn được người ta gọi là "Thánh Juan".

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Sáu (1)
Tảo Thanh Biên Giới, Trung Gian Đột Phá

Thành Cát Tư Hãn cho quân đội nghỉ ngơi tại vùng A Lực Ma Lý để chỉnh đốn hàng ngũ, rồi lại tiếp tục xua quân vượt qua sông Y Lê (Ili, một con sông khỏi nguồn từ tỉnh Tân Cương, Trung Quốc, chảy vào hồ Balkhash của Kazakhstan ngày nay -ND), lại từ đó tiến vào thủ đô của Tây Liêu là Bát Thích Sa Cần. Mùa thu năm đó, toàn bộ quân đội của Thành Cát Tư Hãn kéo tới thành Ngõa Đáp Thích thuộc vùng biên giới của Hoa Thích Tử Mô (Khwarezm, một quốc gia cổ có lãnh thổ nằm trên những nước Kazakhstan, Uzbekistan, v.v... ngày nay - ND).

Thành Ngõa Đáp Thích là một ngôi thành có tiếng trong lịch sử và cũng là một trọng trấn nằm về hướng Tây bờ sông Tích Nhĩ (Syrdarva) của nước Hoa Thích Tử Mô. Tướng giữ thành Ngõa Đáp Thích là Hải Nhĩ Hãn, người đã thảm sát thương đội của Mông Cổ để cướp hàng hóa, tài vật. Đây là một lý do để Thành Cát Tư Hãn mở cuộc Tây chinh. Do vậy, trong cuộc Tây chinh của Thành Cát Tư Hãn mục tiêu đầu tiên tất nhiên là thành Ngõa Đáp Thích.

Bất luận là chiến tranh hiện đại hoặc chiến tranh thời cổ, ai chủ động nắm được thời gian, tranh thủ được thời gian, thì có thể rút ngắn được không gian. Giỏi lợi dụng thời gian và không gian, chính là nội dung quan trọng trong tư tưởng quân sự của Thành Cát Tư Hãn, đồng thời, cũng là một trong những đặc trưng tư tưởng biện chứng pháp đơn giản của ông ta. Tháng 9 năm 1219, người Hoa Thích Tử Mô dự đoán Thành Cát Tư Hãn phải đi trong khoảng thời gian một năm nữa mới có thể kéo quân tới được nước họ. Nhưng, bất ngờ họ thấy quân đội của Thành Cát Tư Hãn đã xuất hiện xung quanh thành Ngõa Đáp Thích.

Hải Nhĩ Hãn và Cáp Thích Sát Hãn hoảng hốt trèo lên đầu thành núp theo những ụ bắn tên nhìn ra ngoài để theo dõi tình hình. Hải Nhĩ Hãn còn chưa chịu tin báo cáo của Cáp Thích Sát Hãn, nói:
- Có phải quân Mông Cổ kéo đến thực hay không? Ông có nhận lầm không đấy?
Cáp Thích Sát Hãn đáp:
- Ông hãy nhìn những con ngựa của họ cưỡi thì sẽ biết ngay?
- Họ không phải cưỡi ngựa, mà chắc là họ cưỡi chim đại bàng chăng? Tại sao họ lại đến nhanh như thế? - Hải Nhĩ Hãn nhìn ra ngoài thành, rồi quay lại hỏi - Cửa thành đóng kỹ chưa?
- Đã đóng kỷ từ lâu rồi! - Cáp Thích Sát Hãn bực bội nói tiếp - Tới bây giờ ông mới nghĩ chuyện đóng cửa thì có lẽ quân Mông Cổ đã đứng chật đường phố trong thành từ lâu rồi!
Hải Nhĩ Hãn còn muốn phân bua đối với sự sơ thất của mình, nói:
- Ai có thể nghĩ là họ có thể tới nhanh như thế? Có phải họ từ trên trời rơi xuống hay không? - Hai người cùng đi tới một góc thành khác nhìn thấy dưới thành Ngõa Đáp Thích quân đội Mông Cổ đang bao vây nhiều lớp. Đứng trước tình hình không thể ngờ đó, Hải Nhĩ Hãn chỉ biết cắn răng làm thinh. Ông ta nhìn ra ngoài, thấy quân đội Mông Cổ đông như một biển

người, tiếng ngựa hí, tiếng giáp khua ồn ào khắp chung quanh, quân Mông Cổ bắt đầu dựng lều trại và số lều trại không làm sao đếm xiết, còn gươm giáo của họ thì san sát như rừng!

Quân Mông Cổ từ trong lều trại xếp hàng đi ra, hằng vạn người cùng hô to một lượt:
- Bắt sống Hải Nhĩ Hãn để báo thù cho thương đội!

Hai người lại đi đến một góc thành khác, thấy quân Mông Cổ cũng sắp hàng đi ra. Số quân này cũng gào thét vang dội:
- Bắt sống Hải Nhĩ Hãn để trả thù cho thương đội!
Sắc mặt của Hải Nhĩ Hãn tái xanh, trong khi Cáp Thích Sát Hãn thở dài nói:
- Ông giết chết 450 thương gia Mông Cổ, đã gây ra cái họa ngày hôm nay. Đó là một việc làm hay ho của ông!
Hải Nhĩ Hãn vẫn còn ngụy biện:
- Số người bị tôi giết chính là những tên gian tế Mông Cổ!
Cáp Thích Sát Hãn cười nhạt nói:
- Ông hãy tự giải thích với Thành Cát Tư Hãn điều đó! - Cáp Thích Sát Hãn nói dứt lời thì bỏ đi xuống dưới thành.

Hải Nhĩ Hãn bị những tiếng hò reo của quân đội quân đội Mông Cổ từ bên ngoài vọng vào, làm cho hắn hết sức sợ hãi.

Đêm hôm đó, Thành Cát Tư Hãn không nghĩ gì đến việc đi đường xa mỏi mệt, cùng các tướng lãnh bàn bạc về phương án tác chiến tại đại trướng Trung quân của mình. Thành Cát Tư Hãn hết sức phấn khởi, ông vừa đi tới đi lui vừa nói:
- Nếu Ma Kha Mạt dàn bốn chục vạn kỵ binh ở bờ sông Tích Nhĩ quyết chiến với chúng ta, thì cò lẽ hai mươi vạn đại quân của ta không thể tới được thành Ngõa Đáp Thích. Nhưng ông ta lại không làm như thế, ông ta lấy mười một vạn quân để giữ kinh đô mới là Tát Ma Nhĩ Can, mười vạn quân khác lo giữ thủ đô cũ là Ngọc Long Kiệt Xích và Hoàng Thái Hậu. Ngoài ra, số binh sĩ còn lại ông ta cho phân tán đến các thành thị, chờ chúng ta lần lượt nuốt gọn từng nơi một.
Mọi người đều phá lên cười. Thánh Cát Tư Hãn nói tiếp:
- Còn ngôi thành Ngõa Đáp Thích này về quân lực phải kể tương đối là

nhiều đấy: Ba vạn! - Mọi người lại phá lên cười!
Thành Cát Tư Hãn tươi cười nói tiếp:
- Nhưng, Hải Nhĩ Hãn biết chúng ta không bao giờ tha thứ cho ông ta, nên ông ta nhất định sẽ liều chết để chống trả.
Cùng trong một thời gian đó, tại Hãn đình của Hải Nhĩ Hãn lại có một bầu không khí vui chơi cuồng nhiệt.
Hải Nhĩ Hãn và Hãn phi ngồi trên ghế cao, còn bọn vũ nữ thì múa hát rất náo nhiệt. Hải Nhĩ Hãn đưa ly rượu lên nói với Hãn phi:
- Đây là thứ rượu cất lâu dưới nhà hầm trong cung đình, vậy bà hãy uống đi!
Hãn phi cảm thấy khó hiểu, hỏi:
- Quân đội của Thành Cát Tư Hãn đang bao vây ngoài thành, thế tại sao ông còn có hứng ngồi đây uống rượu vậy?
Hải Nhĩ Hãn trả lời qua giọng mất bình tĩnh:
- Những ngày như thế này, chắc chắn là không lâu dài, vậy chúng ta phải quí từng khoảnh khắc thời gian khi còn hít thở được không khí, vui chơi cho thỏa thích!
Hãn phi nói:
- Theo lời của Cáp Thích Sát Hãn thì khi Thành Cát Tư Hãn đánh nhau với nước Kim đã có qui định, phàm ai không chống trả mà đầu hàng thì đều được họ bảo tồn tính mạng.
Hải Nhĩ hãn đưa tay lên chỉ thẳng vào Hãn phi, nói:
- Có phải Cáp Thích Sát Hãn bảo bà khuyên tôi đầu hàng không?
Hãn phi gật đầu. Hải Nhĩ Hãn xô ngã chiếc bàn, làm cho bọn vũ nữ sợ hãi bỏ chạy hết.
- Đầu hàng ư? Bộ ông ta đầu hàng thì được sống sót hay sao? Ta nhất định phải chết! Bộ Cáp Thích Sát Hãn không nói cho bà biết là Thành Cát Tư Hãn bao giờ cũng có ơn thì trả, có thù thì báo đó sao!
Hãn phi hỏi:
- Nếu vậy, ông có thể đánh thắng được người Mông Cổ không?
Hải Nhĩ Hãn gượng cười đáp:
- Quân đội của hắn như một dòng thác lũ, sắp nuốt chửng ngôi thành Ngõa Đáp Thích của chúng ta rồi đó!
- Nếu thế... thì chúng ta chỉ còn cách là phá vòng vây!
Hải Nhĩ Hãn lại gượng cười, nhưng mặt ông ta trông còn xấu xí hơn cả khóc, nói:
- Nếu có thể phá vòng vây chạy trốn, thì ta dại gì mà ngồi trong thành chờ chết như thế này?
- Nếu thế thì ông tính sao?
Hải Nhĩ Hãn tuốt gươm ra khỏi vỏ nghe một tiếng “rẻng", nói:
- Ta không thể đầu hàng, mà cũng không thể đột phá vòng vây, như vậy, ta

chỉ còn một con đường duy nhất là: tử thủ!
- Có thể tử thủ hay không?
- Nếu không thể tử thủ thì ta sẽ chiến đấu cho tới hơi thở cuối cùng. Chỉ có làm như vậy mới có thể tránh khỏi sự chê trách của những người tín đồ Hồi giáo và sau khi chết mới được mọi người xem là danh tướng một thuở, ghi chép vào sử sách. Này ái phi, bà hãy cùng tôi đi hết đoạn đường cuối đời này nhé!
Hãn phi vừa đau khổ vừa tức tối, nhảy bổ vào lòng ông ta, gọi:
- Hải Nhĩ Hãn ơi!
Hải Nhĩ Hãn siết chặt lấy người phi tử đau đớn nói:
- Chỉ tội nghiệp cho ái phi thôi, vì ái phi còn quá trẻ, lại chưa có con cái, giống như một đóa hoa chưa mãn khai, thế mà đành chịu tàn tạ giữa cơn bão táp này!
Hãn phi rơi lệ nói:
- Không? Mặc dù tóc thiếp chưa bạc mà phải chết, nhưng trong thời gian qua, thiếp đã được ngài thương yêu rất mực. Nay được cùng chết chung với ngài, chứ nào phải bị ngài ruồng rẫy đâu, vậy thiếp không thể có lời nào thán oán cả!
- Ôi! Ái phi! Ái phi càng nói lên những lời như vậy, càng làm cho tôi cảm thấy có lỗi với ái phi. Bây giờ tôi thật hối hận vì mình không thể kềm hãm được lòng tham trong lúc đó, nên mới gây tai họa cho đất nước, tai họa cho bá tánh như thế này. Nếu tôi có thể làm lại cuộc đời, thì tôi sẽ càng trân trọng thương yêu nàng hơn, bảo vệ tốt cho nàng hơn! Nhưng A - La không cho tôi một cơ hội như vậy nữa, tôi chắc chắn sẽ phải chịu chết một cách nhục nhã, mà còn liên lụy tới cả nàng, người mà trong đời tôi thương yêu nhất... - Đôi mắt của ông ta trào lệ như hai dòng suối!

Bên trong đại trướng Trung quân, của Thành Cát Tư Hãn tiếp tục phân tích tình hình địch:
- Do vậy, tôi phỏng đoán muốn hạ được thành Ngõa Đáp Thích này, cần phải đến tốn thời gian mấy tháng. Cho nên chúng ta không thể để cho hai chục vạn binh mã của chúng ta bị ba vạn quân của Hải Nhĩ Hãn kềm chế, hơn nữa, chiến mã của ta lại không thể vượt qua tường thành này được!
Mọi người đều sôi nổi cả lên. Thành Cát Tư Hãn vừa nói nhanh vừa nhấn mạnh:
- Tôi quyết định chia quân đội ra thành bốn cánh. Chỉ để Sát Hợp Đài, Hoa Khoát Đài, Giã Biệt, Hốt Tất Lai, Dã Lặc Miệt ở lại lo việc tấn công thành Ngõa Đáp Thích, còn ba cánh kia sẽ chia đi tấn công những thành phố nằm ngoài biên ải của nước Hoa Lạc Tử Mô, rồi sau đó mới cùng tập trung về Tát

Ma Nhĩ Can, đánh thẳng vào trái tim của quân địch, bắt sống Toán Đoan Ma Kha Mạt, một con người tự phụ của nước Hoa Thích Tử Mô!

Ngày hôm sau, bên ngoài thành Ngõa Đáp Thích, quân Mông Cổ đang bao vây thành bắt đầu mở cuộc tấn công. Riêng những cánh quân khác thì chia thành ba hướng lên đường di chuyển.

Đối với cuộc chiến tranh tại Hoa Thích Tử Mô, một phần lớn Thành Cát Tư Hãn đã vận dụng chiến thuật vu hồi. Trên một đất nước có diện tích rộng, Thành Cát Tư Hãn sử dụng chiến thuật dã chiến cơ động, xua quân bôn tập vu hồi với một khoảng cách xa. Khi quân địch phân tán thì quân đội của Mông Cổ cũng phân tán. Khi quân đội của địch ở xa hoặc gần, đông hoặc ít, tụ hợp hoặc phân tán, xuất hiện hoặc lẩn trốn, Thành Cát Tư Hãn qua chiến thuận vu hồi đều ứng phó một cách nhanh nhẹn, chẳng khác nào một đoàn quân từ trên trời rơi xuống, tấn công chớp nhoáng. Như vậy, đứng về mặt không gian quân sự, Thành Cát Tư Hãn đã nắm vững quyền chủ động tuyệt đối. Có thể nói chiến thuật "mở rộng chính diện, đưa quân thọc sâu, đánh địch chớp nhoáng" trong chiến tranh cơ giới hiện đại, chúng ta đều có thể thấy được trong chiến lược và chiến thuật của Thành Cát Tư Hãn thời bấy giờ.

Tháng 9 năm 1219, Trung quân của Thành Cát Tư Hãn và đứa con út Đà Lôi của ông đã từ thành Ngõa Đáp Thích chọc thẳng vào một ngôi thành thứ hai là Bất Hoa Thích nằm tại vùng trung du của con sông. Nhóm ba người của Khoát Nhi Xích làm sứ giả cho Thành Cát Tư Hãn cùng đi đến dưới chân thành. Cửa thành mở, binh sĩ giữ thành đứng thành hai hàng, do một sĩ quan trẻ tuổi bước ra nghênh đón. Người này nói với Khoát Nhi Xích, Ma Cáp Mậu Đức và Đóa Đãi:
- Xin mời ba vị sứ giả vào.

Binh sĩ giữ thành Bất Hoa Thích dẫn ba con ngựa của nhóm sứ giả đi vào thành. Dân chúng trong thành thoạt tiên đều cảm thấy ngạc nhiên, sau đó họ im lặng rồi bám theo sau, cuối cùng trong số dân chúng có người la to:
- Họ là sứ giả của Mông Cổ, hãy đánh chết họ!
Đám đông liền xao động cả lên. Thế là nào gạch, nào miếng ngói, nào những tiếng mắng chửi đua nhau trút xuống đầu của nhóm Khoát Nhi Xích.
- Bọn xâm lược hãy cút đi!

- Hãy đánh chết bọn tín đồ dị giáo!
Nhóm người của Khoát Nhi Xích ôm đầu để tránh gạch ngói từ xa ném tới.
Ma Cáp Mậu Đức nói to:
- Đừng có ném! Chúng tôi là tín đồ Hồi giáo! Hãy nghe tôi nói đây!
Đám đông tạm thời ngưng tấn công. Ma Cáp Mậu Đức nói:
- Phàm sông thì phải có đầu nguồn, phàm cây thì phải có gốc. Chính vì thành Ngõa Đáp Thích cướp hết châu báu tơ lụa và hàng hóa có giá trị rất lớn của đoàn thương gia Mông Cổ, lại giết chết 450 người Mông Cổ trong đoàn thương gia này, sau đó, Toán Đoan Ma Kha Mạt của nước Hoa Thích Tử Mô lại giết chết sứ giả của Mông Cổ đến để đàm phán. Chính vì vậy, nên mới gây ra cuộc chiến tranh ngày hôm nay. Thành Cát Tư Hãn là người vô địch trong thiên hạ. Ai chống lại ông ấy thì sẽ bị ông ấy giết chết hết, còn ai đầu hàng thì tánh mạng được bảo đảm. Mục đích của chúng tôi đến đây là nói cho các vị biết, chính vì tội ác của Hải Nhĩ Hãn và Ma Kha Mạt đã làm liên lụy đến các vị là tín đồ Hồi giáo. Nếu các vị muốn ngôi thành Bất Hoa Thích xinh đẹp này không bị sang bằng, muốn máu của các vị không chảy xuống dòng sông Amu, thì chỉ có cách là buông bỏ vũ khí, đầu hàng Thành Các Tư Hãn!
Một người trong đám dân chúng nói to:
- Chớ nên nghe theo lời nói láo của hắn!
Lại có người la to:
- Hãy đánh chết bọn tín đồ phản lại Hồi giáo!
Thế là những cục gạch, những miếng ngói lại ném vào số người của Khoát Nhi Xích càng dữ dội hơn. Một đội kỵ binh chạy tới dùng roi ngựa để giải tán đám đông, bảo vệ cho ba người đi vào soái phủ. Bên trong soái phủ của thành Bất Hoa Thích, các tướng lãnh giữ thành và các giáo trưởng, các học giả đang tranh cãi kịch liệt.
Vị giáo trưởng to tiếng nói:
- Chân Chúa từng dự đoán tại Hô La San có một con sông tên gọi Amu chạy về phía đông và ở đó có một ngôi thành sẽ bị chinh phục. Ngôi thành đó tên gọi là Bất Hoa Thích. Vậy, các người chớ có hy vọng được may mắn thoát khỏi tai họa này!
Một tướng lãnh đứng lên phản bác:
- Thưa giáo chủ thân tình, chân Chúa đã tiên đoán như thế vào lúc nào? Đó là câu chuyện do ngài bịa đặt phải không?
Một học giả đứng lên ủng hộ ý kiến của giáo trưởng:
- Các ông chưa thấy Thành Cát Tư Hãn giống như một ngọn hải triều, sẽ cuốn đi tất cả binh mã tại thành Bất Hoa Thích này ư?
Lại có một tướng lãnh nói:
- Điều đó có chi đáng sợ? Thành Cát Tư Hãn chỉ có thể xưng hùng tại vùng

đồng cỏ, chứ chiến mã của ông ta thì không thể bay lên để lọt vào trong thành này được!
Một vị tướng lãnh thứ ba không đồng ý, nói:
- Chúng ta đừng bao giờ quên họ từng đánh nhiều thành thị ở nước Kim và ở Tây Liêu đó!
Giáo trưởng nói:
- Phải! Các vị là những người võ biền, vì muốn bảo vệ danh dự hảo cho các kỵ sĩ, nên định lấy tính mệnh của người Hồi giáo ra đánh cuộc hay sao?
Một học giả lập luận với tư cách là một nhà uyên bác:
- Chân chúa từng nói, tay không thì không thể ngăn chặn được thác lũ; chỉ dựa vào đôi chân thì dù có cố sức tới đâu cũng không làm giảm bớt sức chấn động của địa chấn và tuyết lở.
Một học giả khác đi thẳng vào vấn đề:
- Vì tính mệnh của bá tánh trong một ngôi thành, việc giảng hòa với họ cũng không phải là một điều nhục nhã. Này, Khiếp Thất Lực Hãn, ông nên có một quyết định sáng suốt đi!
Khiếp Thất Lực Hãn trầm ngâm rất lâu mới quay sang các tướng lãnh nói:
- Hãy mời các sứ giả Mông Cổ vào.
Ba người của Khoát Nhi Xích từ ngoài bước vào phòng họp. Khiếp Thất Lực Hãn đứng lên, nói:
- Thưa các vị sứ giả tôn kính, nghe nói các vị bị các tín đồ Hồi giáo hành hung, việc đó tuy không phải là trách nhiệm của tôi, nhưng tôi cũng thành thật xin lỗi các vị.
Khoát Nhi Xích nói:
- Không có gì. Tại hạ biết rõ thái độ đối nhân xử thế của Khiếp Thất Lực Hãn từ lâu. Hôm nay chúng tôi tới đây là...
Khiếp Thất Lực Hãn nói:
- Chúng tôi đã biết rồi. Thành thật mà nói, bộ hạ của chúng tôi nhất là giáo trưởng và các học giả đều cực lực chủ hòa. Như vị phó sứ của ngài là Ma Cáp Mậu Đức đã biết, trong ngôn ngữ của chúng tôi "Bất Hoa Thích" có nghĩa là trung tâm học thuật, cho nên ý kiến của giáo trưởng và các học giả xét về lý là cần phải tôn trọng, nhưng tôi là tướng soái giữ thành này, khi chưa nhận được mạng lệnh của Toán Đoan, thì buộc chúng tôi phải thề chết để làm nghĩa vụ giữ thành, chứ không có quyền mở cửa thành để đầu hàng! Xin các vị chuyển lời của chúng tôi lại với Thành Cát Tư Hãn. Nếu chúng tôi bị đánh bại, thì tôi và các tướng sĩ của tôi dù có chết cũng không hối hận, chỉ xin các vị đừng làm hại đến giáo trưởng, các vị học giả và bá tánh trong thành!
Khoát Nhi Xích nói:
- Tôi sẽ trở về nói thực ý kiến của ngài cho Thành Cát Tư Hãn nghe.

Khiếp Thất Lực Hãn quay sang mọi người chung quanh nói:
- Nên phái thêm một số binh sĩ để hộ tống ba vị sứ giả ra khỏi thành!
Một tướng lãnh lãnh nhiệm vụ hộ tống nhóm người của Khoát Nhi Xích đi ra. Trên đường phố trong thành Bất Hoa Thích, hai hàng quân đội đã cách ly đám đông ra xa để bảo vệ các sứ giả Mông Cổ ra khỏi thành. Trên gương mặt của số người bị cách ly vẫn bộc lộ nét thù hận. Trong bầu không khí im lặng đó, đối với họ có một thứ áp lực hết sức nặng nề, làm cho Khoát Nhi Xích lại muốn run!

Nhóm người của Khoát Nhi Xích sau khi trở lại đại doanh đặt bên ngoài thành Bất Hoa Thích thì gặp Thành Cát Tư Hãn. Sau khi nghe xong lời kể lại của ba vị sứ giả bẩm báo, Thành Cát Tư Hãn tươi cười nói:
- Khiếp Thất Lực Hãn đúng là một bậc anh hùng, nhưng ông ta dám chống trả lại ta, thì chỉ có một con đường là chết! Này Nạp Nha A, hãy ra lệnh cho các lính thợ làm việc suốt đêm, để đóng những cây thang cao và những cổ máy tấn công thành, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu đánh thành Bất Hoa Thích!

Ngay trong đêm đó, doanh trại của Thành Cát Tư Hãn đóng bên ngoài thành Bất Hoa Thích đèn đuốc sáng choang. Thành Cát Tư Hãn và Hốt Lan phi, Đà Lôi, Bát Nhi Truật, Tốc Bất Đài luôn đi tới đi lui xem xét những người anh thợ đang làm việc. Người thư sinh Bách Phu Trưởng đang chỉ huy những người thợ đóng thang cao để tấn công thành.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Sáu (2)

Ngôi chùa Hạo Thiên Quan tại phủ Lai Châu thuộc vùng Sơn Đông, "Trường Xuân Chân Nhân", Khưu Sứ Cơ tay cầm phất trần ngồi xếp bằng nhắm mắt để dưỡng tức.

Đệ tử của ông ta là Lý Trí Thường nhìn ông cúi đầu rồi bước ra khỏi cửa điện.

Lý Trí Thường lại cúi đầu trước Gia Luật A Hải và Minh An đang ngồi đợi tại một điện nhỏ, nói:
- Thưa nhị vị thí chủ, chúng tôi tiếp đón thực không chu đáo!
Gia Luật A Hải và Minh An cũng đứng lên vòng tay đáp lễ. Gia Luật A Hải nói:
- Xin mạn phép hỏi Lý đạo trưởng, trong một ngày gần đây Trường Xuân Chân Nhân có thể rời chùa đi xa được không?
- Tôi thành thật xin lỗi - Lý Trí Thường nói tiếp - Sư phụ tôi đang ngồi giảng đạo tại chùa Hạo Thiên Quan ở Lai Châu này, không còn liên quan gì đến mọi việc ngoài đời nữa. Trước đây, sứ giả của nước Kim là Hà Nam Đề Khống có phái người tới tệ quán, sau đó Lý Toàn và Bành Nghĩa Bân của nước Tống cũng đến đây mời sư phụ tôi rời chùa. Mục đích của họ đều muốn thầy tôi yểm trợ để cho hai triều đình này củng cố sự nghiệp lớn, nhưng thầy tôi từ chối không chịu đi.
Gia Luật A Hải nói:
- Thưa Lý đạo trưởng, Gia Luật A Hải tôi là người chức vụ bé nhỏ, tiếng nói không có trọng lượng, nhưng ở đây tôi có kim bài đầu cọp đúc tám chữ "Như Trẫm Thân Hành, Tiện Nghi Hành Sự" là chiếu thư của Thành Cát Tư Hãn, vậy mong Chân Nhân hãy nghĩ tới cái tình cầu người hiền tài như kẻ khát nước cầu nước uống, theo tại hạ đi sang phía Tây một chuyến. Được như vậy tại hạ mới kể là làm tròn trọng trách do Thành Cát Tư Hãn giao phó.
Lý Trí Thường đáp:
- Việc đó không sao. Thầy tôi đã viết sẵn một phong thư, vậy phiền nhị vị đại nhân chuyển giao giúp.
Lý Trí Thường từ trong tay áo lấy ra một cuộc biểu chương giao cho Gia Luật A Hải, rồi quay lưng bước đi ra ngoài. Các đệ tử đi theo cũng bỏ đi hết, để lại Gia Luật A Hải và Minh An đứng ngẩn ngơ trong phòng.
Minh An nói:
- Gia Luật đại nhân, chúng ta về thôi!
Hai người cùng đi ra khỏi cổng chùa Hạo Thiên Quán, nhảy lên lưng ngựa chạy về hướng rừng núi. Gia Luật A Hải thở dài, nói:
- Chúng ta từ vạn dặm xa xôi đến Lai Châu, thế mà Trường Xuân Chân Nhân không hề ra tiếp kiến, vậy chúng ta về ăn nói làm sao với Đại Hãn đây?
Minh An cười đáp:
- Gia Luật đại nhân không cần phải buồn rầu, vì nếu chúng ta đến mời một lần mà ông ấy ra đi, thì ông ấy đâu còn là "Trường Xuân Chân Nhân" Khưu Sứ Cơ nữa!

- Ý của Minh An huynh là...?
- Ngài hãy hỏa tốc phái người đi theo đường trạm dịch tâu về Thành Cát Tư Hãn đang trên đường đi Tây chinh, để Đại Hãn viết một chiếu thư thứ hai và bản chiếu thư đó tốt nhất là do Gia Luật Sở Tài viết giúp.
Gia Luật A Hải hỏi:
- Được chăng?
Minh An đáp:
- Nếu mời một lần nữa mà ông ấy không đi, thì ông ấy không phải là "Trường Xuân Chân Nhân" Khưu Sứ Cơ nữa!

Trên một tuyến trạm dịch đi về phía tây, có hai con ngựa chạy như bay, nhưng chỉ có một kỵ sĩ đầu dắt ba chiếc lông đại bàng, tay đưa cao tấm kim bài đang ngồi trên lưng ngựa. Người kỵ sĩ này thỉnh thoảng đổi con ngựa khác để cưỡi, rồi lại tiếp tục chạy đi.

Màn đêm đã xuống, người kỵ sĩ nói trên đã đi tới một trạm dịch. Tại đó đã có người chờ đợi sẵn. Người kỵ sĩ trao bức thư đang cầm trong tay ra, lập tức có một người khác đón lấy, nhảy phóc lên lưng một con ngựa và dẫn theo một con ngựa khác, tiếp tục chạy như bay.

Thành Cát Tư Hãn trên đường Tây chinh vạn dặm, trong điều kiện giao thông cách đây 800 năm về trước mà đã hình thành được một hệ thống trạm dịch thông suốt. Cho nên đó là một trong những nguyên nhân chính để quân đội của ông đánh thắng được đối thủ.

Đêm hôm ấy, doanh trại của Thành Cát Tư Hãn đóng bên ngoài thành Bất Hoa Thích rất im lặng, bỗng có một kỵ sĩ đầu dắt lông chim đại bàng, tay đưa cao kim bài từ xa chạy bay tới trước cửa doanh trại rồi gò cương đứng lại, nhảy xuống ngựa. Nhưng người đó không thể đứng vững được, mà đã té quỵ xuống đất và từ trong áo lấy ra một cuộn giấy.

Gia Luật Sở Tài tìm gặp nhóm người của Thành Cát Tư Hãn, nói:
- Thưa Đại Hãn, Gia Luật A Hải và Minh An ở Lai Châu phái phi mã mang về một phong thư.
Thành Cát Tư Hãn hết sức vui mừng hỏi:

- Ồ! Trường Xuân Chân Nhân bằng lòng đến đây ư?
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Không, ông ấy đã từ chối.
- Hả? - Thành Cát Tư Hãn lộ sắc kém vui.
Tốc Bất Đài nói:
- Ông ấy không đến thì thôi, việc đánh giặc chiếm đất chỉ cần dựa vào các dũng sĩ quen chiến đấu, cũng như dựa vào các tay thợ lành nghề, chứ các ông nho sinh, các ông Đạo giáo lỗ mũi trâu đó, thì có dùng vào đâu được!
Gia Luật Sở Tài hỏi:
- Thật thế ư?
Tốc Bất Đài đáp:
- Ông không phục hả? Nếu ngày mai này cho ông trèo lên thang để tấn công thành, ông có làm được không? Hay là tôi nói một cách không khách sáo thì bây giờ ông bước ra làm cung với các anh thợ làm cung ngoài kia, thử xem có được không?
Gia Luật Sở Tài cười, nói:
- Này Tốc Bất Đài tướng quân, phải kể ngài là một người không quá ngu ngốc?
Hốt Lan muốn lên tiếng khuyên giải, nhưng Thành Cát Tư Hãn đã ra hiệu cho mọi người đừng tham gia.
Gia Luật Sở Tài ung dung nói:
- Ngài biết muốn làm cung thì phải nhờ những tay thợ làm cung, nhưng ngài lại không biết muốn cai trị đất nước thì phải nhờ những tay thợ cai trị đất nước. Đạo phật, đạo Nho, đạo Lão là ba giáo phái lớn nhất của Trung Hoa. Mạnh Tử là nhà Nho, ông từng nói: "Nếu muốn bình trị thiên hạ, ngoài tôi ra thì còn ai nữa?"; Khương Tử Nha là người theo đạo Lão, đã khai sáng triều đại nhà Châu kéo dài cơ nghiệp tới 800 năm. Những việc đó thì ngài không biết chứ gì?
- Ai là Mạnh Tử, ai là Khương Tử Nha tôi không có quen? - Tốc Bất Đài nói tiếp - Tôi chỉ biết ông thôi, vậy ông thế nào?
Gia Luật Sở Tài vuốt râu nói:
- Đại Hãn biết?
Mọi người đổ dồn tia mắt về phía Thành Cát Tư Hãn. Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ông râu dài đã nêu ra một kiến nghị về an dân thu thuế tại Trung Nguyên cho Mộc Hoa Lê, nhờ vậy mà vùng phía bắc sông Hoàng Hà đã khôi phục được các ngành công thương, nông canh, chỉ trong vòng một năm là thu hoạch được một số thuế còn to lớn hơn cả những gì lấy được tại Trung Đô nữa!
Tốc Bất Đài kinh ngạc:

- Thật thế ư? Như vậy là chỉ cần một mình ông râu dài là đủ rồi, còn cần chi đến lão đạo sĩ lỗ mũi trâu đó nữa?
Gia Luật Sở Tài nói:
- Tài năng của vị lão đạo sĩ đó cao hơn Sở Tài tôi rất nhiều.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Này ông râu dài, ông hãy lập tức thảo một bản chiếu thư khác, để cho trạm dịch hỏa tốc chuyển đến Sơn Đông. Lời lẽ cần phải hết sức khẩn thiết, cốt mời cho được ông ấy đến dạy cho tôi cách cai trị thiên hạ như thế nào!
- Được! Trong đêm nay tôi sẽ viết ngay!
Thành Cát Tư Hãn quay sang Tốc Bất Đài nói:
- Này Tốc Bất Đài, ngày mai này đánh thành chiếm đất, thì ta vẫn phải dựa vào các ngươi.

Mặt trời đã lên thật cao, quân Mông Cổ dưới sự chỉ huy của Tốc Bất Đài, Bát Nhi Truật, người dẫn ngựa, người vác thang chậm chạp tiến về phía thành Bất Hoa Thích.

Trên đầu thành đứng chen chúc các tướng sĩ và đông đảo bá tánh lên xem đánh giặc. Một thị dân đưa tay chỉ ra ngoài thành nói:
- Xem kìa, một thương đội thật đông, lớp ngựa thồ, lớp người khuân vác, hàng hóa không phải ít đấy!
Một tướng lãnh nạt to:
- Đừng có nói điên! Đấy là binh sĩ Mông Cổ!
Một thị dân khác lấy làm lạ hỏi:
- Lạ quá! Họ cưỡi ngựa mà có thể vượt lên tường thành cao như thế này được sao?
Lại một thị dân khác hoảng hốt nói:
- Ôi chao! Họ đang khiêng những cây thang thật dài kia kìa!
Dưới thành, đội tiên phong của quân Mông Cổ đã xuống ngựa. Bát Nhi Truật chỉ huy binh sĩ ráp những chiếc máy bắn đá, những chiếc máy bắn lửa và bố trí xong các đội cung nỏ. Tốc Bất Đài chỉ huy những toán binh sĩ chia thành từng đội một trăm người, vác thang lên vai sẵn sàng mở đầu cuộc tấn công.

Bát Nhi Truật bắn một mũi tên reo lên không trung, tức thì quân đội Mông Cổ ồ ạt tràn tới chân tường. Đà Lôi là người xung phong trước tiên. Những đội cung nỏ bắt đầu bắn tên, máy bắn đá bắt đầu bắn đá, máy bắn lửa bắt đầu bắn lửa.

Trên đầu thành khói đem bốc lên, bá tánh lớp bị trúng tên lớp bị trúng đá tháo chạy hỗn loạn, tranh nhau rời khỏi đầu thành, Khiếp Thất Lực Hãn, chém quỵ một số binh sĩ muốn bỏ chạy, quát:
- Hãy chuẩn bị câu liêm, dầu lửa, đá tảng! Không cho phép để cho một kẻ thù sống sót bò được lên đầu thành.

Quân Mông Cổ liên tục tấn công, quân đội Hoa Thích Tử Mô cũng chống trả một cách ngoan cường.

Cùng một lúc với cánh quân đánh nhau tại thành Bất Hoa Thích, thì quân đội Mông Cổ tấn công thành Ngõa Đáp Thích đã hạ được thành. Sát Cáp Đài, Hoa Khoát Đài, Giã Biệt, Dã Lặc Miệt, Hốt Tất Lai dẫn quân xung phong vào cửa thành.

Tại một góc trên đầu thành, Hải Nhĩ Hãn đang để nguyên y phục nằm ngủ thì bị tiếng hò reo sát phạt đánh thức. Ông ta hốt hoảng hỏi:
- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Một tướng lãnh nói cho ông ta biết quân Mông Cổ đang ồ ạt tràn vào cửa bắc!

Hải Nhĩ Hãn to tiếng nói với một tướng lãnh khác:
- Đừng quá sợ! Thế còn Cáp Thích Sát Hãn ở đâu? Hãy bảo ông ấy theo ta vào ụ chiến đấu để chống trả, chờ đợi viện binh của Toán Đoan!
Vị tướng lãnh này đáp:
- Ngài hỏi Đáp Thích Sát Hãn ư? Đêm qua ông ấy đã lén dẫn binh sĩ đột phá trùng vây vượt ra ngoài, nhưng đã bị binh sĩ Mông Cổ bắt sống rồi. Nếu không phải thế, thì cửa thành đâu có bị đánh phá dễ dàng như vậy!
- Hắn đúng là con của loài chó sói!
Tiếng hò reo sát phạt mỗi lúc một gần, Hải Nhĩ Hãn ra lệnh cho bộ hạ:
- Mau! ra lệnh cho tất cả các binh sĩ rút vào ụ chiến đấu! - Nói dứt lời, ông ta dẫn binh sĩ mở một con đường máu để chạy xuống phía dưới. Rồi nhanh nhẹn rút vào những ụ chiến đấu. Binh sĩ Mông Cổ đuổi theo, bị binh sĩ Hoa

Thích Tử Mô bắn tên ào ạt, chặn đứng cuộc tấn công của quân Mông Cổ. Trận đánh tại thành Ngõa Đáp Thích chính là trận đánh quyết định số phận cho cuộc chiến tranh giữa Hoa Thích Tử Mô và Mông Cổ Theo nhiều nhà sử học ghi chép, thì thời gian mà quân Mông Cổ phải tốn để đột phá thành quách kéo dài ít nhất là năm tháng và sau cùng phải chiến đấu để hạ các ụ chiến đấu được xây dựng trong thành còn phải kéo dài thêm một tháng nữa. Quân Mông Cổ đã gặp phải một sự chống trả quyết liệt chưa từng có.
Một binh sĩ Hoa Thích Tử Mô hốt hoảng la to:
- Bớ Hải Nhĩ Hãn! Tên đã hết rồi! - Binh sĩ Hoa Thích Tử Mô trố mắt nhìn binh sĩ Mông Cổ đang tiến tới gần những ụ chiến đấu. Hải Nhĩ Hãn toát mồ hôi trán, trố đôi mắt sợ hãi nhìn đối phương và bắt đầu phát run. Bỗng nhiên, xuất phát từ bản năng ông ta la to:
- Hãy đuổi tất cả những người phụ nữ vào ụ chiến đấu, bảo họ dùng gạch gói làm vũ khí ném xuống, ngăn chặn những đợt tấn công của binh sĩ Mông Cổ!
Thế là các phụ nữ cùng nhau đập vỡ những mảnh gạch và những mảnh ngói, chuyền đến cho các binh sĩ của Hải Nhĩ Hãn đang cố thủ trong ụ chiến đấu, Hải Nhĩ Hãn và các binh sĩ dùng những mảnh gạch, mảnh ngói làm vũ khí chống trả lại binh sĩ Mông Cổ. Binh sĩ Mông Cổ lại bị họ đẩy lui!
Dã Lặc Miệt cầm lấy một mảnh gạch đưa lên cao vừa cười vừa nói:
- Này! Hỡi các con, các con hãy xem binh khí của Hải Nhĩ Hãn là cái gì đây? - Tinh thần của binh sĩ Mông Cổ đang căng thẳng như được giải tỏa ngay lập tức. Họ cùng phá lên cười to.
Dã Lặc Miệt nói:
- Chúng ta ở đây chơi đùa với Hải Nhĩ Hãn làm mất quá nhiều thời giờ. Riêng ta đã chán ngấy rồi, còn các ngươi có hứng tiếp tục chơi với lão ta nữa không?
Mọi người cười rộ, nói:
- Không chơi nữa! Chán ngấy rồi!
Dã Lặc Miệt nói:
- Thế thì còn đứng đây để làm gì nữa? Hãy theo ta lên bắt Hải Nhĩ Hãn. Phải bắt sống đấy nhé! - Dã Lặc Miệt là người đầu tiên xông lên ụ chiến đấu.
Quân Mông Cổ vừa cười vừa nhảy nhót, tiếp tục kéo nhau xông lên.
Quân Mông Cổ tay cầm những tấm mộc leo lên thang cao để chui vào ụ chiến đấu. Họ đã đẩy lui tất cả những người đàn ông đàn bà Hoa Thích Tử Mô xuống phía dưới của ụ chiến đấu.
Thế là quân Mông Cổ đã bao vây người Hoa Thích Tử Mô, không còn đường nào chạy thoát. Sát Hợp Đài hỏi:
- Hải Nhĩ Hãn ở đâu? Các người hãy giao hắn ra mau, nếu không ta sẽ giết chết hết các người!
Có người đưa tay chỉ lên nóc nhà nói:

- Hắn ở trên đó!
Hải Nhĩ Hãn đang ẩn mình trên nóc nhà. Quân Mông Cổ hò reo đua nhau trèo lên. Hải Nhĩ Hãn gỡ những tấm ngói trên nóc nhà ném xuống chống trả với quân Mông Cổ. Có vài binh sĩ Mông Cổ bị trúng mảnh ngói té bò. Giã Biệt nói:
- Này Dã Lặc Miệt, ngươi hãy dẫn binh sĩ trèo lên nóc nhà phía bên kia!
Dã lặc Miệt liền dẫn người rời đi. Giã Biệt lại nói:
- Này Oa Khoát Đài vương gia, ngài hãy chỉ huy một toán người giả vờ tấn công về một hướng khác, để phân tán sự chú ý của ông ta.
Oa Khoát Đài liền chỉ huy một toán quân binh sĩ Mông Cổ trèo lên nóc nhà để tấn công. Hải Nhĩ Hãn lại tiếp tục ném những mảnh ngói xuống. Dã Lặc Miệt dẫn hai binh sĩ trèo lên nóc nhà bên cạnh, nhìn xuống Giã Biệt đang đứng ở dưới, đưa tay ra hiệu, tức thì Giã Biệt bắn ra một phát tên trúng vào bắp tay của Hải Nhĩ Hãn.
Hải Nhĩ Hãn nhổ mũi tên rồi từ cạnh sườn rút ra một thanh đoản đao, hướng về mặt trời quỳ xuống nói lẩm bẩm:
- Hỡi ái phi, nàng hãy chờ ta, ta sẽ đến với nàng ngay bây giờ!
Dã Lặc Miệt và hai binh sĩ Mông Cổ từ trên cao nhảy xuống chụp lấy Hải Nhĩ Hãn, trong khi ông ta đưa thanh đoản đao lên định tự sát.
Bên ngoài ngôi thành Bất Hoa Thích, có ba con chiến mã chạy bay tới Khi đến trước Thành Cát Tư Hãn thì những người kỵ binh này từ trên ngựa nhảy xuống. Đó là Hốt Tất Lai và hai tân binh Mông Cổ. Hốt Tất Lai bước tới trước mặt Thành Cát Tư Hãn quỳ xuống, nói:
- Bẩm báo với Đại Hãn, quân ta đã chiếm được thành Ngõa Đáp Thích rồi.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Tên tội phạm đầu sỏ Hải Nhĩ Hãn thế nào?
- Đã bắt sống được rồi?
Thành Cát Tư Hãn vui mừng nói:
- Tốt! Làm thế là tốt? Hãy nói lại với Sát Hợp Đài và Oa Khoát Đài hãy áp giải tên tham lam Hải Nhĩ Hãn đến đây cho ta, ta phải đích thân xử trị hắn!
Hốt Tất Lai vâng lệnh, nhảy lên ngựa định rời đi thì Thành Cát Tư Hãn gọi lại, nói:
- Này Hốt Tất Lai, hãy lại đây - Rồi ông hạ thấp giọng hỏi - Quân ta thương vong nhiều hay ít?
Hốt Tất Lai đáp:
- Năm nghìn người!
Thành Cát Tư Hãn nghiến chặt hai hàm răng, một lúc lâu sau mới vẫy tay ra hiệu. Ba người của Hốt Tất Lai thúc ngựa chạy bay về đường cũ.
Tốc Bất Đài, Bát Nhi Truật, Đà Lôi, đến trước mặt Thành Cát Tư Hãn quỳ xuống. Tốc Bất Đài nói:

- Thưa Đại Hãn, Tốc Bất Đài tôi thật bất tài không thể đánh chiếm được thành Bất Hoa Thích, vậy xin Đại Hãn xử trị!
Bát Nhi Truật nói:
- Bát Nhi Truật tôi chi viện thiếu linh động, vậy xin Đại Hãn trị tội.
Đà Lôi nói:
- Thưa phụ Hãn, nhi thần bất tài không thể vượt được lên đầu thành.
Thành Cát Tư Hãn xua tan nỗi buồn, rồi tươi cười nói:
- Ngày hôm nay các ngươi đã lập được đại công, vì các ngươi đã làm cho chúng sợ vỡ mật. Này Đà Lôi, ngươi hãy đem tin quân ta chiếm được thành Ngõa Đáp Thích, dùng tên reo bắn vào trong thành Bất Hoa Thích. Theo ta, trong vòng tối ngày mai, chúng ta có thể vào được ngôi thành nổi tiếng trong lịch sử này để rong chơi và để cùng trưởng lão và các học giả có học vấn rộng của đạo Hồi cùng nói chuyện thỏa thích.
Mọi người đều lấy làm lạ. Thành Cát Tư Hãn nói tiếp:
- Bọn các ngươi không tin ư? Đêm nay bọn các ngươi cứ tha hồ mà ngủ. Nếu trong thành có người đột phá vòng vây, thì cấm không cho ngăn chặn chúng, kẻo chúng lại sợ hãi quay trở vào thành. Nhưng, một khi chúng đã vượt ra khỏi vòng vây của ta rồi thì phải truy kích tiêu diệt triệt để!
Đà Lôi cười, nói:
- Xin Phụ Hãn an tâm, một khi không có bức tường thành ngăn chặn, thì đánh nhau với họ thật quá dễ dàng. - Mọi người nghe thế đều cười rộ.
Giữa đêm khuya bỗng nghe có tiếng hò reo sát phạt nổi lên inh ỏi. Một toán kỵ binh vượt qua trận địa của Thành Cát Tư Hãn. Quân Mông Cổ đang ngủ giật mình thức giấc, hoảng hốt bỏ chạy.
Tốc Bất Đài và Bát Nhi Truật, đưa tay đập nhẹ vào ngực người nằm bên cạnh, nói:
- Hả hả! Người Hoa Thích Tử Mô đã làm đúng theo ý muốn của chúng ta rồi đấy!
Hai người vội vàng chạy ra khỏi trướng, trong khi quân giữ thành Bất Hoa Thích đã vượt qua khỏi doanh trại của quân Mông Cổ. Bát Nhi Truật la to:
- Mau lên ngựa! Hãy giết hết những tên địch nào dám chống trả lại chúng ta!
- Hai người thúc ngựa chạy đầu tiên, trong khi các binh sĩ Mông Cổ cũng trấn tĩnh trở lại, đua nhau nhảy lên ngựa nối gót đuổi theo.
Trời đã sáng hẳn, trên bờ sông Amu tiếng hò reo sát phạt rung chuyển cả trời đất, một dòng máu tươi chảy cuồn cuộn xuống sông Amu.
Trong thành Bất Hoa Thích một quân sĩ vừa chạy vào soái phủ vừa thở hào hển nói với Khiếp Thất Lực Hãn vừa mới khoác áo từ bên trong bước ra:
- Bẩm Khiếp Thất Lực Hãn, Phổ Nhi Tháp Dương Cổ đã dẫn một phần lớn quân thủ thành bỏ chạy thoát trong đêm qua. Giáo trưởng và các học giả đạo Hồi đã mở cửa thành rước Thành Cát Tư Hãn vào!

Khiếp Thất Lực Hãn tuyệt vọng nói với tên binh sĩ:
- Nhà ngươi mau thay đổi y phục bá tánh bỏ trốn đi. Ông ta lại quay sang các tướng sĩ đội bảo vệ nói:
- Các ngươi cũng bỏ trốn đi, ở đây không còn việc gì làm nữa! - Nói dứt lời ông ta đi trở vào nhà.
Thành Cát Tư Hãn được giáo trưởng và các học giả hướng dẫn cùng Bát Nhi Truật, Tốc Bất Đài, Đà Lôi, Nạp Nha A đi về hướng soái phủ.
Tháng 12 năm 1219, gần như cùng một lúc với quân Mông Cổ đánh chiếm được thành Ngõa Đáp Thích, đại quân của Thành Cát Tư Hãn đã chiếm được thành Bất Hoa Thích là một ngôi thành nổi tiếng của Hoa Thích Tử Mô .
Thành Cát Tư Hãn và đám đông đứng trước cửa soái phủ, nhìn thấy trên xà nhà treo lủng lẳng ba người phụ nữ, còn dưới mặt đất thì xác một bé gái bị đoản đao đâm vào lưng đang nằm chết. Riêng Khiếp Thất Lực Hãn thì ngồi tự sát trên ghế, thanh kiếm còn đưa ngang cổ!
Thành Cát Tư Hãn bùi ngùi nói:
- Từ bản thân của con người này, ta đã hiểu rõ vì sao người Hoa Thích Tử Mô đã trở thành kẻ chinh phục thế giới. Này Đà Lôi, con hãy thay cha quỳ lạy trước xác vị anh hùng Hồi giáo này!
Đà Lôi tuân lệnh quỳ lạy, số người của Thành Cát Tư Hãn bước ra khỏi soái phủ, đi đến một ngôi đền Hồi giáo. Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Tòa kiến trúc cao lớn này có phải là cung điện của Toán Đoan hay không?
Giáo trưởng đáp:
- Thưa không, đây là ngôi đền Hồi giáo thờ Chân Chúa.
Lúc bấy giờ, quân Mông Cổ đã lùa bá tánh đi tới. Thành Cát Tư Hãn xuống ngựa, bước lên bậc thềm cao, nói với bá tánh đang bị Khiếp Tiết Quân chặn lại:
- Tôi là Thành Cát Tư Hãn! Vì Toán Đoan của các người phạm đại tội, các Hãn và các Bá Khắc của các người cũng đều phạm đại tội. Cho nên tôi mới tuân theo ý chí của trời cao đến trừng phạt họ. Thế mà các người lại tiếp tay với bọn binh sĩ giữ thành chống trả chúng tôi, trước đây còn ném đá vào ba sứ giả của chúng tôi nữa. Nếu chiếu theo lệ thường, thì các người đều phải chết. Nhưng, nhờ có giáo trưởng và một số học giả của các người vẫn chống đối những hành động ngu xuẩn đó nên chúng tôi bằng lòng tha chết cho tất cả các người!
Bá tánh đều ngửa mặt lên trời cầu nguyện:
- Hỡi Chân Chúa, ngài thật là từ bi! Xin cảm tạ A-la vạn năng!
Thành Cát Tư Hãn to tiếng nói:
- Được rồi, bây giờ các người phải chịu sự trừng phạt do hành động của các người gây ra. Thưa giáo trưởng, ở ngoài đồng cỏ đã hết cỏ rồi, vậy xin ngài

dẫn họ đi cho chiến mã của chúng tôi ăn.
Thành Cát Tư Hãn nói dứt lời thì bước vào bên trong ngôi đền Hồi giáo. Các tướng sĩ cũng lần lượt đi theo.
Tại doanh trại lớn đóng ở ngoài thành, các thương binh đang nằm trên những tấm thảm len, một số phụ nữ Mông Cổ đang đút cơm, băng bó vết thương, rửa sạch vết thương cho họ.
Gia Luật Sở Tài đang thay thuốc cho Ma Cáp Mậu Đức. Hốt Lan phi cũng vừa bước tới. Ma Cáp Mậu Đức gác chéo hai cánh tay lên ngực, nói:
- Kính chào Hốt Lan phi!
Hốt Lan phi hỏi:
- Ông thấy khá hơn chưa?
- Đã khá nhiều rồi. Bây giờ thì tôi có thể tuân theo sự sai khiến của Đại Hãn rồi. Xin đa tạ Hốt Lan phi.
Gia Luật Sở Tài hói:
- Bà có muốn vào trong thành để xem qua không? Đây là ngôi thành lớn thứ ba của người Hoa Thích Tử Mô, cũng đáng xem lắm.
- Tôi đang bận chăm sóc vết thương cho các tướng sĩ. Thế còn ngài? - Hốt Lan phi nhìn Gia Luật Sở Tài nói tiếp - Có lẽ ngài có một nguyên nhân nào đó chăng?
- Hả? - Gia Luật Sở Tài tươi cười nói tiếp - Đúng vậy, tôi hy vọng sau khi chiến thắng kẻ thù là hòa bình, nhưng không muốn thấy sự tàn nhẫn sau khi đã có hòa bình.
Ma Cáp Mậu Đức lâm râm khấn vái:
- Chân Chúa ơi, tôi là người có tội!
Hốt Lan phi cũng tỏ ra rất xúc động.
Trong thành, binh sĩ Mông Cổ xách những túi da đựng rượu sữa ngựa vào trong chùa Hồi giáo, rót rượu ra những chiếc tô lớn.
Kho lương thực đã trở thành chuồng trại chăn nuôi. Từng túi lương thực một được đổ vào tàu ngựa. Các tướng sĩ thì đua nhau uống rượu thoải mái.
Trên sân trống, Bách Linh Điểu với mớ tóc bạc phơ đang kéo đàn. Các chiến sĩ người thì ngồi, người thì đứng, người thì nằm nghe rất say mê . Thành Cát Tư Hãn ôm Đà Lôi cùng hát lớn:
Thân tôi đang ở tha hương dị quốc,
Nhớ nhung thay vùng đất đã nuôi dưỡng tôi.
Hỡi đất nước ở nơi ấy, hỡi đồng cỏ ở nơi ấy ơi! Hỡi khí hậu nóng bức vào mùa hè, hỡi gió lạnh vào mùa thu,
Hỡi đoàn ngựa trong mưa xuân, hỡi những vùng săn bắn khi tuyết đổ,
Hỡi tất cả những gì bên bờ sông Onon, đều làm xúc động đến tình cảm nhớ quê hương của tôi!
Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn đã trào lệ, các tướng sĩ cũng cất giọng bi

tráng cùng hát lên:

Vì sự tôn nghiêm của người dũng sĩ,
Xin từ biệt vợ con cha mẹ.
Nhảy lên chiến mã ra đi Tây chinh,
Đưa cao ngọn giáo phục thù,
Có lẽ tôi một đi không trở lại và cũng có lẽ xác tôi nằm giữa sa trường.
Có trận chiến thắng nào mà khỏi đổ máu? Nếu trời cao triệu tôi trở về,
Thì máu của tôi sẽ vui sướng chảy... và chảy...!

Thành Cát Tư Hãn dẫn đầu đám đông cùng nhảy múa cuồng nhiệt!

Truật Xích Đài, Quách Bảo Ngọc và các tướng lãnh khác chỉ huy cánh quân thứ ba của Mông Cổ tiếp tục tiến theo bờ sông Tích Nhĩ.
Mùa xuân năm 1220, cánh quân thứ ba của Mông Cổ đã đến thành Hốt Chiên nằm cạnh bờ sông này.
Truật Xích Đài đứng trên bàn đạp ngựa nói với những thân binh ở bên cạnh:
- Hãy bắn thư của Thành Cát Tư Hãn vào trong thành để cho họ đầu hàng. Thành Cát Tư Hãn hứa sẽ không sát hại họ.
Thoát Hổ, tuân lệnh thúc ngựa chạy về hướng thành Hốt Chiên.
Quách Bảo Ngọc nói:
- Nghe nói ngôi thành này nằm tại vùng trung du của sông Tích Nhĩ. Là nơi hai dòng sông hợp lưu, thành được xây cao và kiên cố, tướng giữ thành là Thiết Mộc Nhi Diệt Lý, một danh tướng của Hoa Thích Tử Mô. Có lẽ phải xảy ra một trận ác chiến.
Truật Xích Đài nói:
- Khả Hãn ra lệnh cho chúng ta trong vòng hai tháng thì kéo đến thủ đô mới của Hoa Thích Tử Mô để tập hợp quân đội. Như vậy, cục xương này dù khó gặm tới đâu cũng phải gặm cho được!
Tướng Thiết Mộc Nhi Diệt Lý đứng trên đầu thành Hốt Chiên, có thể nhìn thấy Truật Xích Đài, Quách Bảo Ngọc xa xa ở bên kia bờ sông. Sau khi ông ta nhận được bức thư của Thành Cát Tư Hãn kẹp trên mũi tên bắn vào thì mở ra xem qua, rồi ung dung xé nát bức thư, ném ra ngoài thành, từng miếng giấy nhỏ tung bay theo gió.
Truật Xích Đài đứng từ xa nhìn thấy, liền tuốt thanh đao ra khỏi vỏ chỉ về hướng ngôi thành, tức thì quân sĩ đồng loạt bắn tên về phía thành Hốt Chiên và những cổ súng bắn đá cũng bắt đầu bắn ra dữ dội. Nhưng, tất cả những mũi tên và những viên đá bắn ra đều không thể bắn vào thành, mà nối tiếp

nhau rơi xuống dòng sông ngăn cách giữa họ với ngôi thành. Vì ngôi thành quá xa, nên vượt khỏi tầm bắn của những mũi tên cũng như những cỗ máy bắn đá. Thiết Mộc Nhi Diệt Lý mỉm một nụ cười lạnh lùng.
Truật Xích Đài giận dữ, đến đỗi những sợi râu của ông ta đều dựng ngược.
Quách Bảo Ngọc nhìn theo những mũi tên rơi xuống nước, trong lòng hết sức lo ngại. Ông ta bèn nói với Truật Xích Đài:
- Này lão tướng quân, chúng ta hãy tạm thời ngưng cuộc tấn công đi nào!
Truật Xích Đài nói:
- Này Thoát Hổ, hãy truyền lệnh chấm dứt tấn công!
Thoát Hổ tuân lệnh rời đi. Truật Xích Đài với một tâm trạng cuống quýt nói:
- Tên cũng như hỏa pháo đều bắn không tới chỗ Thiết Mộc Nhi Diệt Lý, vậy phải làm sao?
Hai người thúc ngựa đi trở về. Quách Bảo Ngọc nói:
- Hãy đào đất lấp sông!
- Chúng ta đâu có bao nhiêu người? Vậy muốn lấp sông thì lấp đến bao giờ mới xong?
Quách Bảo Ngọc nói:
- Chúng ta có thể "mượn lương thực của địch, mượn binh sĩ của địch kia mà! Chúng ta lập tức động viên các tướng sĩ của mình đến các thị trấn và thôn quê chung quanh đây để gom tất cả bá tánh lại. Cứ mỗi tướng sĩ thu gom mười người, là chúng ta đã có ngay vài ba vạn binh sĩ như chơi. Sau đó, chúng ta tổ chức thành từng đội Cáp Sa Nhi" và dùng tất cả những đội ngũ này để đi vận chuyển đất đá, như vậy, còn lo gì không thể lấp được sông, còn lo gì không thể tấn công lên đầu thành?
Truật Xích Đài vỗ vai Quách Bảo Ngọc nói:
- Anh thật là tài! Biện pháp của anh rất hay!
Trên bờ sông Tích Nhĩ cứ 10 người chia thành một tiểu đội, mỗi tiểu đội đều có một lá cờ nhỏ riêng của tiểu đội mình. Những tiểu đội này được người Mông Cổ gọi là "Đội Cáp Sa Nhi". Cứ mỗi lúc loại tiểu đội này càng tăng lên nhanh chóng, số người lên đến hàng vạn, đông như biển.
Truật Xích Đài, Quách Bảo Ngọc ngồi trên lưng ngựa tươi cười đắc ý.
Tướng Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đứng trên đầu thành hốt hoảng nhìn về phía bờ sông bên kia, không rõ quân Mông Cổ đang làm gì. Những đội "Cáp Sa Nhi" kéo nhau đến sườn núi bên cạnh, đào núi lấy đất, lấy đá rồi dùng xe kéo, dùng sọt khiêng, đua nhau đến đổ xuống sông Tích Nhĩ. Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đứng trên đầu thành quan sát, bắt đầu hiểu rõ dụng ý của quân Mông Cổ, nên khẩn trương cố suy nghĩ tìm ra đối sách.
Người Mông Cổ đã vượt qua sông, tiếp cận được vách thành. Họ tập trung cung nỏ, những cổ pháo phá thành bắt đầu tấn công. Đầu thành bị hỏa pháo phá sập. Mấy trăm chiếc thang dài được bắt lên vách thành. Người Hoa

Thích Tử Mô cố chống giữ, nhiều binh sĩ Mông Cổ vừa leo lên thang đã bị té xuống, số binh sĩ bị gỗ và đá từ trên cao nén xuống bị thương cũng rất đông...
Anh chàng râu đen và Thoát Hổ dẫn một toán binh sĩ Mông Cổ đã vượt được lên đầu thành, vừa chém giết vừa tiến về hướng Thiết Mộc Nhi Diệc Lý. Thiết Mộc Nhi Diệc Lý dẫn binh sĩ chạy theo đường dành riêng cho kỵ binh trở xuống phía dưới thành. Thừa lúc đêm tối, Thiết Mộc Nhi Diệt Lý chỉ huy quân đội khiêng theo thương binh, chở theo lương thực rồi đốt đuốc nhanh chóng rút lui theo một hướng khác của bờ sông Tích Nhĩ. Binh sĩ Mông Cổ ở bờ sông bên kia liền truy đuổi theo và đã bắn tên sang. Hai cánh quân của Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và Mông Cổ bắt đầu bắn nhau, có rất nhiều binh sĩ Mông Cổ té xuống ngựa.
Quách Bảo Ngọc chỉ huy quân Mông Cổ vượt qua những đoạn sông cạn để truy kích. Thiết Mộc Nhi Diệc Lý vừa giao phong, vừa chạy thẳng vào trong rừng rậm. Truật Xích Đài phát hiện được Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đã bỏ chạy vào rừng bèn đưa cao ngọn roi lên la to:
- Nhanh lên! Hãy bắt sống Thiết Mộc Nhi Diệc Lý! - Dứt lời, ông ta thúc ngựa truy đuổi theo.
Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đích thân chỉ huy ngoài một nghìn dũng sĩ đoạn hậu. Ông ta nhiều phen chỉ huy một toán dũng sĩ chừng mười mấy người đánh thẳng vào quân Mông Cổ, sát thương được nhiều tướng sĩ đối phương.
Quách Bảo Ngọc chỉ huy toán quân của mình vừa chạy tới nơi, hợp sức cùng Truật Xích Đài đánh nhau với Thiết Mộc Nhi Diệc Lý.
Những tướng lãnh Hồi giáo trong quân đội Mông Cổ la to:
- Đầu hàng thì không giết! Đầu hàng thì không giết! - Nhưng Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và bộ hạ của ông ta không có một ai ra hàng.
Anh râu đen đuổi theo kịp Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và đánh rơi thanh trường kiếm trong tay của hắn. Thiết Mộc Nhi Diệc Lý hốt hoảng tuôn rừng bỏ chạy. Tướng sĩ của ông ta cũng tử thương quá nửa. Cuối cùng, ông ta phải rút lui vào một khu rừng khác.
Quân Mông Cổ truy kích vào rừng, nhưng không thấy đối thủ ở đâu. Bỗng nhiên có người bị sụp hầm chông và bị thương bởi những dao nhọn cắm dưới hầm. Cũng có người vấp phải những sợi thừng, tức thì từ trên đầu đá rơi xuống như mưa, khiến người ngựa đều té nhào.
Quách Bảo Ngọc nói:
- Này Truật Xích Đài tướng quân, ở đây ta không quen đường đất, vậy không thể mạo hiểm truy kích được.
Truật Xích Đài nói:
- Không sao đâu, cứ mỗi lần chúng ta sụp bẫy của họ thì số bẫy đó càng ít dần. Vậy không thể thả cọp về rừng, mà nhất định phải bắt sống cho được

Thiết Mộc Nhi Diệc Lý!
Thế là binh sĩ Mông Cổ lại tiếp tục truy kích. Quân sĩ người Hoa Thích Tử Mô từ trong rừng rậm chạy trở ra. Truật Xích Đài đưa tay lên chỉ, nói:
- Chúng ở đây nè!
- Binh sĩ Mông Cổ thúc ngựa chạy theo.
Binh sĩ của người Hoa Thích Tử Mô liên tục bị trúng tên té ngựa, cũng có những tên chạy lạc bị quân Mông Cổ chém chết, quân số ngày càng ít và tên cuối cùng cũng đã bị hạ.
Truật Xích Đài và Quách Bảo Ngọc thúc ngựa đi truy tìm Thiết Mộc Nhi Diệc Lý. Truật Xích Đài nói:
- Không thấy hình bóng của Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đâu cả!
Bỗng nhiên, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý từ trong lùm cỏ phóng ngựa chạy ra. Ba tên binh sĩ Mông Cổ phát hiện được liền truy đuổi theo.
Sau khi đuổi đến một khu rừng rậm, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý thò tay vào ống đựng tên, thấy chỉ còn có ba mũi, trong đó lại có một mũi tên không có đầu. Ông ta bèn lấp mũi tên không có đầu vào dây cung, chờ cho ba binh sĩ Mông Cổ tới gần bắn ra một phát tên, trúng ngay vào mắt của một binh sĩ Mông Cổ. Binh sĩ này kêu rú lên một tiếng rồi gò ngựa đứng lại. Hai binh sĩ Mông Cổ kia cũng sợ hãi, gò ngựa đứng yên.
Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đưa cao hai mũi tên còn lại để cho những binh sĩ Mông Cổ ngó thấy. Kế đó, ông ta lấp một mũi tên khác vào dây cung, rồi kéo ra định bắn, nhưng hai tên binh sĩ Mông Cổ kia đã quay đầu ngựa bỏ chạy.

Tin chiến bại liên tục truyền về nội cung tại thành Tát Ma Nhĩ Can. Ma Kha Mạc hết sức tức giận, hỏi:
- Tại sao thế? Thành Hốt Chiên đã bị mất rồi ư? Các thành Ngõa Đáp Thích và Bất Hoa Thích cũng bị người Mông Cổ chiếm rồi ư? Các thành thị của chúng ta đã bị người ta đánh chiếm dễ dàng, tại sao vậy?
Con trai lớn của Ma Kha Mạc là Trát Đan Đinh đáp:
- Rõ ràng là chiến lược phân tán quân đội để giữ từng ngôi thành của chúng ta là không đúng. Đáng lý ra chúng ta phải nhanh chóng tập trung quân lực lại để cùng quyết chiến với người Mông Cổ!
Ma Kha Mạc Toán Đoan hỏi vặn lại:
- Quyết chiến? Nếu quyết chiến thất bại thì sao? - Trát Đan Đinh muốn giải thích thêm, nhưng Ma Kha Mạc ngắt lời nói tiếp - Việc mà chúng ta hiện nay có thể làm được là vừa cầu khẩn A-la, vừa sửa lại rào giậu, không cho Thành Cát Tư Hãn tiến vào thành Tát Ma Nhĩ Can. Chúng ta hãy để xem thử công việc phòng ngự ra sao rồi? - Ma Kha Mạc nói dứt lời thì bỏ đi.
Trát Đan Đinh và Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy hết

sức thất vọng và cũng bước đi theo.
Binh sĩ Hoa Thích Tử Mô đang trông nom bá tánh móc sâu thêm hào bảo vệ thành. Trên đầu thành tiếng tù và rít vang, cửa thành mở rộng, Ma Kha Mạc, Trát Lan Đinh, Thiết Mộc Nhi Diệc Lý được đội bảo vệ tiền hô hậu ủng tiến ra ngoài cửa thành. Binh sĩ và bá tánh vội vàng quỳ xuống thi lễ. Ma Kha Mạc nhìn đám đông trước mặt cảm thấy xót xa, nhưng vẫn im lặng tiếp tục đi ra ngoài thành.
Tất cả họ cùng tiến lên một ngọn đồi cao, phóng mắt nhìn ra xa thấy vô số vườn trái cây và những cánh đồng lúa mạch xanh mượt. Chen lẫn giữa những kênh mương ngang dọc là những thôn xóm. Ngoài ra, nơi xa xa còn có một cung điện cao nghệu. Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Tâu Toán Đoan bệ hạ, xét về mặt quân số thì thành Tát Ma Nhĩ Can có quân số đông nhất trong các châu; xét về ruộng đất thì nơi đây lại là nơi có nhiều ruộng đất phì nhiêu nhất. Nó là một thiên đường đẹp nhất trong nhân gian!
Trát Đan Đinh cũng hết sức cảm động nói:
- Có một bài thơ cổ của Ba Tư bảo là: nếu bảo trong nhân gian có một khu vườn cực lạc, thì khu vườn đó chính là thành Tát Ma Nhĩ Can. So sánh nó với Ba Lý Hắc thì hoàn toàn khác nhau một trời một vực!
Ma Kha Mạc Toán Đoan thở dài nói:
- Chỉ đáng tiếc là khu vườn cực lạc này lại sắp thành một bãi chiến trường. Ta mong khu thiên đường nhân gian này không biến thành địa ngục. Có như vậy ta mới có thể đi gặp A-la một cách bình thản.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệt Lý nói:
- Không có gì đâu, thưa Toán Đoan bệ hạ. Hiện giờ tường thành Tát Ma Nhĩ Can đã cao tới sao mão trên trời, còn hào thành đã được móc sâu tận địa phủ. Ngoài ra, các phòng tuyến ngoại vi cũng đã được củng cố, còn trong thành thì binh sĩ đông đảo, lương thực đầy đủ chắc chắn chúng ta sẽ đánh thắng được người Mông Cổ!
Ma Kha Mạc Toán Đoan buồn bã lắc đầu.
Trát Đan Đinh nhân cơ hội đó nói:
- Thưa phụ thân, hiện giờ nếu tiếp nhận kiến nghị của con vẫn còn chưa muộn.
Ma Kha Mạc Toán Đoan bực bội nói:
- Nhà ngươi lại thế nữa. Tại sao nhà ngươi không thể để cho ta được giây phút bình thản! Người Mông Cổ đã mang đến cho ta quá nhiều phiền muộn rồi còn chưa đủ hay sao?
- Thưa phụ thân, chúng ta cần phải nhanh chóng tập trung binh lực dàn thành một tuyến dài trên bờ sông Amu để chờ đợi quân Mông Cổ từ xa kéo tới. Quân ta trong tình trạng nghỉ ngơi, còn quân Mông Cổ trong tình trạng bôn

tập vất vả, nếu chúng ta động viên bá tánh để hiệp trợ thì vẫn có thể quyết chiến với Thành Cát Tư Hãn?
- Quyết chiến ư? Thành Cát Tư Hãn đang hy vọng chúng ta bỏ thành trì để ra đánh dã chiến với họ, để họ có thể phát huy sở trường của đội quân thiết kỵ Mông Cổ. Còn nói đến chuyện động viên bá tánh lại càng là một chuyện khó khăn hơn. Vì vừa rồi chúng ta đã bắt họ đóng trước ba năm tiền thuế, làm cho dân gian phản đối ồn ào, vậy bây giờ họ còn chịu giúp đỡ cho chúng ta nữa sao?
- Không! Một khi binh mã của Thành Cát Tư Hãn kéo tới, tất nhiên chúng sẽ chém giết bá tánh vô tội, sẽ làm dơ bẩn những giáo đường Hồi giáo, đến chừng đó, họ sẽ căm thù giặc hơn, chỉ cần phụ thân đích thân chỉ huy quân đội quyết chiến với giặc thì đại quân bách chiến bách thắng từng là kẻ chinh phục thế giới của Hoa Thích Tử Mô sẽ tạo được sự oai phong trở lại như xưa!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Lời nói của hoàng tử Trát Lan Đinh rất đúng. Quân đội của chúng ta nói cho cùng vẫn là một đạo quân bách chiến bách thắng, không có sức mạnh nào chống đỡ nổi!
Nhưng Ma Kha Mạc Toán Đoan đã mất đi niềm tin, nói:
- Nhưng bây giờ A-la không còn phù hộ cho chúng ta nữa. Trước khi sao quả tạ trên đầu chúng ta rời đi, tốt nhất là chúng ta chia quân ra giữ những nơi hiểm yếu, cố thủ thành trì để dần dần tiêu hao địch, chờ đợi thời cơ!
Ma Kha Mạc Toán Đoan thúc ngựa bỏ đi trở xuống chân đồi. Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệt Lý hết sức bất mãn, nói:
- Tiêu hao kẻ địch ư? Thành Cát Tư Hãn khi tiến vào đất nước ta họ chỉ có 20 vạn quân, nhưng nay thì quân số của họ đã tăng lên đến 30 vạn rồi!

Trát Lan Đinh và Thiết Mộc Nhi Diệt Lý đưa mắt nhìn nhau, rồi thúc ngựa đi theo sau Ma Kha Mạc từ từ xuống chân đồi.

Tảo thanh biên giới, trung gian đột phá, chính là chiến lược mà Thành Cát Tư Hãn đã áp dụng khi tiến vào đất nước Hoa Thích Tử Mô. Kinh đô mới của Hoa Thích Tử Mô là thành phố Tát Ma Nhĩ Can nằm về phía đông của thành Bất Hoa Thích, còn thủ đô cũ là Ngọc Long Kiệt Xích nằm về phía tây bắc của thành Bất Hoa Xích. Quốc vương ở tại thủ đô mới, còn Thái hậu Thóc Nhi Hãn ở tại thủ đô cũ. Những trận đánh đầu tiên của Thành Cát Tư Hãn là có mục đích đánh chiếm những thành thị nằm trên biên giới như Ngõa Đáp Thích, đồng thời, đích thân Thành Cát Tư Hãn lại chỉ huy Trung

quân tấn công thành phố Bất Hoa Thích, với mục đích tránh những chỗ mạnh, đánh những chỗ yếu trước và dùng chiến thuật trung gian đột phá để cắt đứt sự liên hệ giữa hai thủ đô cũ và mới của Hoa Thích Tử Mô, làm cho đầu và đuôi không thể tiếp ứng với nhau được. Lịch sử chứng minh quyết sách chiến lược này là hoàn toàn sáng suốt.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Bảy (1)
Truy Kích Quốc Vương, Đánh Chiếm Tân Đô

Mặt trời đã lên ba sào, tại một gian phòng nhỏ trong chùa Hạo Thiên Quán ở Lai Châu thuộc Sơn Đông, "Trường Xuân Chân Nhân" Khưu Sứ Cơ ngồi xếp bằng trên giường lò, dù tóc đã bạc phơ, nhưng trông vẫn còn khỏe mạnh, tinh thần đầy đủ. Các đệ tử đứng xếp hàng bên cạnh.
Gia Luật A Hải trịnh trọng tuyên đọc chiếu thư:
- Kể từ ngày trẫm dựng nước cho tới nay, luôn chuyên cần lo việc triều chính, nhưng chức vụ Tam công Cửu khanh vẫn chưa có người đảm trách. Được biết Khưu tiên sinh là người tu hành, biết nhiều học rộng, đúng là một bậc quân tử theo nề nếp cổ xưa, thích cuộc sống nhàn nhã, từ lâu ẩn cư ở chốn núi non, không bao giờ lộ diện. Kể từ sau cuộc chiến tranh, được biết tiên sinh lại về qui ẩn nơi đất Sơn Đông cũ, nên lòng trẫm luôn luôn ngưỡng mộ. Đâu phải trẫm chưa từng nghe chuyện Châu Văn Vương tới tận Vị Thủy cùng ngồi một xe với Khương Tử Nha; nào phải không biết chuyện Lưu Bị ba lần tới chòi tranh của Khổng Minh, nhưng vì sơn hà mênh mông cách trở, nên không thể đến cung nghinh một cách đúng lễ đó thôi. Nay trẫm tắm rửa trai giới và chọn một quan hầu cận là Gia Luật A Hải cưỡi một con ngựa đơn giản, không ngại đường xa nghìn dặm, đến mời tiên sinh nhọc bước chân tiên, vượt qua chốn sa mạc xa xôi, cùng gặp nhau cho thỏa lòng trông nhớ. Qua đó tiên sinh có thể góp phần giúp dân giúp đời, hoặc có thể giúp cho trẫm bảo vệ sức khỏe, hoặc trong giây phút dư thừa nào đó chỉ dạy cho một vài lời. Được như vậy, thì thật là việc may mắn cho chúng sinh? Vì những lý do đó, trẫm mới có bức chiếu thư này để chuyển đến tiên sinh. Ngày 1 tháng 5 - Khưu Sứ Cơ nghe xong, cất tiếng vang rền như tiếng đại hồng chung, nói:
- Thành Cát Tư Hãn quá khen ngợi lão phu đó thôi. Tôi làm sao sánh kịp với Khương Tử Nha và cũng không muốn so sánh với Khổng Minh Gia Cát. Còn các chức vụ Tam công Cửu khanh, cũng như việc lo an bang trị quốc,

đối với một người thôn dã như tôi cũng là chuyện không có duyên nợ.
Gia Luật A Hải muốn tìm lời giải thích thêm, nói:
- Thưa, Khưu đạo trưởng!...
Khưu Sứ Cơ đưa tay lên ngăn lại, nói:
- Đại nhân khỏi phải lo. Thành Cát Tư Hãn là người duy nhất hiện nay có thể dựng được đế nghiệp, là bậc thiên tử có thể thống nhất được Trung Hoa. Trong chiếu thư không phải người đã nói đến chuyện "lo cho dân là nhiệm vụ hiện nay" đó sao? Vậy, vì đời sống của vạn dân trong thiên hạ, tôi bằng lòng đi gặp Thành Cát Tư Hãn một lần. Vì tôi cảm thấy trong khoảnh khắc đó tôi có thể quyết định được việc sinh tử cho hằng nghìn hằng vạn dân nhân, như vậy mình cũng đóng góp được cho đời một cái gì đó!

Gia Luật A Hải và Minh An vòng tay nói:
- Xin đa tạ đạo trưởng!

Bên ngoài thành Tát Ma Nhĩ Can, quân đội của người Mông Cổ đông nghẹt, cờ xí rợp trời, đang từ bốn phương tám hướng kéo tới.

Tháng 5 năm 1220, bốn cánh đại quân của Mông Cổ bao gồm cả cánh quân của Thành Cát Tư Hãn đã cùng hợp mặt tại bên ngoài thành phố Tát Ma Nhĩ Can. Một trận đại chiến sắp sửa bùng nổ.

Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Giã Biệt, Dã Lặc Miệt, Hốt Tất Lai cùng áp giải Hải Nhĩ Hãn và Cáp Thích Sát Hãn bị trói ngoặc hai tay ra sau lưng, cùng đến ly cung của Thành Cát Tư Hãn.

Thành Cát Tư Hãn ngồi trên ghế giữa tại ly cung. Các tướng lãnh chia thành hai hàng đứng hai bên. Truật Xích Đài và Quách Bảo Ngọc quỳ xuống trước mặt Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tham kiến Thành Cát Tư Hãn!
Thành Cát Tư Hãn vui mừng nói:
- Tốt! Này Truật Xích Đài, Quách Bảo Ngọc, các ngươi đã đến hợp mặt tại thành phố Tát Ma Nhĩ Can này đúng thời hạn, vậy ta sẽ ghi nhớ công lao của các ngươi, sẽ ban thưởng trọng hậu cho các ngươi đó!
Truật Xích Đài đáp:
- Thưa không! Thưa Đại Hãn, hai chúng tôi trở về đây để xin tội!

Thành Cát Tư Hãn ngạc nhiên, hỏi:
- Hả? Các ngươi phạm tội gì? Này, Truật Xích Đài, nhà ngươi là một lão thần dù có phạm chín tội cũng không bị trừng trị kia mà. Nhưng, hãy nói đi rồi ta sẽ tha thứ!
- Trong trận đánh nhau tại thành Hốt Chiêm, có gần 4 nghìn tướng sĩ Mông Cổ ngã quỵ.
Thành Cát Tư Hãn giật mình. Những người có mặt trong ly cung vẫn im lặng như thường. Một lúc sau, Thành Cát Tư Hãn mới khoát khoát tay, nói:
- Nhưng, việc đó không phải là sự sai lầm của các ngươi, vậy các ngươi hãy đứng dậy.
Đóa Đãi bước vào ly cung nói:
- Thưa Đại Hãn! Nhị vương gia, Tam vương gia và Giã Biệt Na Nhan đang áp giải Hải Nhĩ Hãn đến trước ly cung chờ lệnh.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Hãy cho họ vào.
Đóa Đãi ra khỏi ly cung. Một chốc sau, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Hốt Tất Lai, Dã Lặc Miệt từ ngoài bước vào, nói:
- Xin tham kiến Phụ Hãn!
- Xin tham kiến Thành Cát Tư Hãn!
Sát Hợp Đài đứng lên nói tiếp:
- Nhi thần đã áp giải Hải Nhĩ Hãn, tên đầu sỏ gây ra cuộc chiến tranh này và Cáp Thích Sát Hãn, tên tiếp tay với hắn tới đây rồi.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Các ngươi đánh chiếm được thành Ngõa Đáp Thích, binh sĩ Mông Cổ bị chết bao nhiêu?
Sát Hộp Đài nói:
- Gần năm nghìn người.
Thành Cát Tư Hãn đứng phắt dậy, hỏi:
- Cái gì?
- Thưa Đại Hãn, từ xưa tới nay phàm "giết địch một ngàn, ta chết tám trăm" đó là thường tình. - Gia Luật Sở Tài đứng lên giải thích thay cho Sát Hộp Đài - Nay trận đánh thành Ngõa Đáp Thích ta giết đến ba vạn quân giữ thành, trong khi đó ta chỉ thương vong năm nghìn thì không phải là nhiều, vậy xin ngài chớ trách Nhị vương gia!
Thành Cát Tư Hãn khoát tay, nói:
- Ta đã dẫn 20 vạn người Mông Cổ và các tướng sĩ của các nước liên minh, xa rời cha mẹ họ từ đầu nguồn ba dòng sông kéo tới đây, thế nhưng cuộc chiến tranh chỉ mới bắt đầu, chỉ mới trôi qua có mấy tháng kia mà? - Thành Cát Tư Hãn bước nhanh trở về ghế ngồi nói tiếp - Hãy truyền lệnh của ta, từ nay về sau phàm những thành thị chủ động xin đầu hàng thì một người cũng

không cho phép giết. Trái lại nếu những ngôi thành nào chống lại quân đội Mông Cổ, thì sau khi hạ được thành, một người cũng không cho phép tha! Như vậy, thử xem còn ai dám chống trả lại Thành Cát Tư Hãn? Còn Hải Nhĩ Hãn, con người đã gây ra cuộc chiến tranh này và đáng chết nghìn lần đó, cũng như tên Cáp Thích Sát Hãn tiếp tay cho hắn hiện..giờ ở đâu?
Từ phía ngoài có tiếng la to của Cáp Thích Sát Hãn:
- Tôi cần gặp mặt Thành Cát Tư Hãn? Tôi muốn gặp mặt Thành Cát Tư Hãn! Giã Biệt Tát cho Cáp Thích Sát Hãn hai cái tát tay, mặc dù khóe miệng của Cáp Thích Sát Hãn đã chảy máu nhưng ông ta vẫn tiếp tục la to. Đóa Đãi từ trong bước ra truyền lệnh:
- Giã Biệt Na Nhan, Đại Hãn có lệnh cho hắn ta vào!
Giã Biệt xô Cáp Thích Sát Hãn đi vào cung. Khi đến trước ghế ngồi của Thành Cát Tư Hãn ông ta quì xuống nói:
- Thưa Thành Cát Tư Hãn vĩ đại. Tôi đáng lý phải là khách mời của ngài, thế nhưng hai người con trai của ngài lại xem tôi là tù binh. Điều đó chẳng khác nào xem con thiên nga thành quạ đen, hết sức bất công.
Thành Cát Tư Hãn hỏi qua giọng chế giễu:
- Thế hả? Nhà ngươi hãy nói lý do khiến cho ta có thể tin được thì ta sẽ xem nhà ngươi là thượng khách!
Cáp Thích Sát Hãn đáp:
- Thưa, Thành Cát Tư Hãn thánh minh, trong khi đại quân của ngài bao vây thành Ngõa Đáp Thích, tôi đã khuyên Hải Nhĩ Hãn nên đầu hàng. ông ta không nghe còn ép buộc tôi phải cùng ông ta giữ thành suốt gần năm tháng. Về sau, tôi dẫn quân bản bộ của mình nhân lúc nửa đêm mở cửa thành thoát ra để đầu hàng hai vị Vương gia và nói rõ tình hình quân sự ở trong thành giúp cho nhị vị Vương gia đánh chiếm được thành Ngõa Đáp Thích. Đó là đại công của tôi, vậy tôi cần phải được tưởng thưởng chứ?
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Nhà ngươi nói xong chưa?
- Thưa, xong!
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Này Sát Hợp Đài, ông ta nói có đúng không?
Sát Hợp Đài đáp:
- Ông ta định phá vòng vây để chạy thoát nhưng Giã Biệt chận lại. Ông ta đầu hàng và không đánh nhau.
Cáp Thích Sát Hãn phản đối:
- Không phải thế! Tôi ra khỏi thành là để đầu hàng!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ta có thể tin lời nói của nhà ngươi. Thí dụ như Toán Đoan của nhà ngươi gặp một trường hợp như vậy thì chắc chắn sẽ tưởng thưởng cho ngươi,

nhưng đối với ta lại có một lý do khác. Bản thân nhà ngươi không trung thành với chủ nhân của nhà ngươi, vậy ta làm sao tin được nhà ngươi sẽ trung thành với ta? Hãy lôi nó đi ra ngoài chém đầu!
Khiếp Tiết Quân xốc nách Cáp Thích Sát Hãn lôi đi. Ông ta la to:
- Trong đời đâu lại có cái lý như vậy? Ông không biết phân biệt phải trái tốt xấu, thì ông đâu có đáng mặt xưng Hãn!
Thành Cát Tư Hãn giận dữ, đứng lên quát:
- Đem chém mau?
Lời kêu la của Cáp Thích Sát Hãn từ bên ngoài vọng vào, chưa nói hết câu thì đã dứt ngang, rõ ràng đầu ông ta đã bị rơi xuống đất.
Khiếp Tiết Quân đựng thủ cấp của ông ta vào mâm, rồi đem vào.
Thành Cát Tư Hãn giận dữ nói:
- Hãy mang đi, ta không cần xem! - Khiếp Tiết Quan vội vàng lui ra. Thành Cát Tư Hãn lại lên tiếng ra lệnh - Này Đóa Đãi, hãy gọi thợ bạc nấu chảy một nồi bạc và áp giải tên Hải Nhĩ Hãn tàn ác không thể tha thứ được đó đến trước mặt ta!
Đóa Đãi lui ra. Khiếp Tiết Quân áp giải Hải Nhĩ Hãn vào cửa cung, đám đông quát lớn:
- Quì xuống!
Hải Nhĩ Hãn ngước mặt lên, đứng thẳng nói:
- Nhà ngươi có phải là thằng chăn ngựa không? Vậy tại sao ta phải quì?
Mọi người lại quát to:
- Đồ vô lễ!
- Đúng thế! Lúc nhỏ ta từng đi chăn ngựa - Thành Cát Tư Hãn nói tiếp - cho nên ta biết cách trị những con ngựa chứng. Ai hãy làm thử cho ta xem, đôi chân của tên tiểu tử này có thể cong lại được hay không?
Dã Lặc Miệt dùng sống dao bất thần chặt mạnh vào nhượng của Hải Nhĩ Hãn, khiến ông ta la lên một tiếng "Ôi chao!" rồi sụm hai đầu gối quỳ xuống mặt đất. Dã Lặc Miệt cười nói:
- Xem ra hai chân của nó cũng biết cong lại đấy!
Các tướng đều cười to. Hải Nhĩ Hãn thuận thế liền ngồi bẹp xuống đất nói:
- Bớ Thành Cát Tư Hãn, nhà ngươi là một tên bạo chúa!
Nạp Nha A ra lệnh cho Khiếp Tiết Quân:
- Hãy xốc hắn lên để cho hắn quì thẳng người!
Khiếp Tiết Quân chụp lấy hai cánh tay của Hải Nhĩ Hãn kêu lên, để cho hắn quỳ thẳng người trên mặt đất. Thành Cát Tư Hãn nghiến hai hàm răng, nói:
- Ta là bạo chúa ư? Vậy nhà ngươi là gì? Là một tên ăn cướp hay là một tên nói dối, một tên đao thủ phủ? Nhà ngươi tham lam tiền tài nên đã giết 450 thương gia tay không tấc sắt của ta. Để trốn thoát sự trừng trị của ta, nhà người lại đẩy không biết bao nhiêu binh sĩ và bá tánh trong thành Ngõa Đáp

Thích phải chịu hy sinh tính mạng, kể cả trẻ con và phụ nữ!
Hải Nhĩ Hãn đáp:
- Ta không cần nghe những lời hằng hộc như tiếng chó tru của nhà ngươi! Hãy cho ta một dao, thử xem người anh hùng Hoa Thích Tử Mô này có chớp mắt, có chau mày hay không?
Thành Cát Tư Hãn đứng phắt dậy, tuốt đao ra khỏi vỏ nghe một tiếng "rẻng", rồi nhanh nhẹn giả bộ bổ thẳng xuống đầu của Hải Nhĩ Hãn. ông ta quả nhiên không hề chớp mắt. Thành Cát Tư Hãn cất tiếng cười to, đi trở lại chiếc ghế ngồi, nói:
- Này Hải Nhĩ Hãn nhà ngươi muốn chọc giận ta, để nhà ngươi được chết khỏe ư? Ta nói cho nhà ngươi biết, ta không hề tức giận, ta không vội gì giết nhà ngươi, mà ta muốn nhìn thấy những thái độ hèn nhát của nhà ngươi trước khi chết?
Hải Nhĩ Hãn la to:
- Ta sẽ nguyền rủa nhà ngươi trước A-la! - Nói dứt lời ông ta nhắm mắt lại. Hai giọt lệ từ hai khóe mắt của ông ta trào ra.
Thành Cát Tư Hãn cười nhạt:
- A-la nhà ngươi không làm gì được ta đâu. Hãy kéo hắn ra ngoài!
Ngoài sân trống, Hải Nhĩ Hãn bị trói lật ngửa trên một chiếc ghế dài và bị cởi bỏ chiếc áo ngoài. Hai tên Khiếp Tiết Quân khiêng đến một nồi bạc đã được nấu chảy.
Thành Cát Tư Hãn ngồi trước mái hiên ra lệnh:
- Cho hắn xem cho rõ! - Đóa Đãi từ trong nồi múc ra một môi bạc được nấu chảy lỏng đổ lên một tờ giấy, tức thì tờ giấy bốc cháy ngay.
Hải Nhĩ Hãn kinh hoàng la to:
- Hả? Hả? Nhà ngươi định làm gì vậy?
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Không phải nhà ngươi nhìn thấy tài vật của cải thì đôi mắt của ngươi sáng lên đấy sao? Thế thì ngày hôm nay ta đem bạc đổ vào mắt ngươi cho ngươi thỏa mãn!
Hải Nhĩ Hãn kêu thét lên:
- Trời!... Không!... Không!... Không!...
Đóa Đãi lại thò môi vào nồi múc ra một môi nước bạc loãng, đưa cao lên đầu Hải Nhĩ Hãn. Ông ta nhắm kín đôi mắt lại. Đóa Đãi nói:
- Này Hải Nhĩ Hãn! Oai phong của nhà ngươi lúc giết chết người của chúng tao đâu rồi? Đôi mắt của nhà ngươi mở to khi nhìn thấy châu báu lụa là của chúng tao, giờ thì sao?
Hải Nhĩ Hãn vẫn nhắm kín đôi mắt. Dã Lặc Miệt bất ngờ la to:
- Kìa! Ma Khả Mạc Toán Đoan cũng bị bắt dẫn tới rồi kìa!
Hải Nhĩ Hãn mở mắt nhìn, tức thì Đóa Đãi đổ ào nguyên môi bạc nấu chảy

xuống hai mắt của hắn. Chiến đầu của Hải Nhĩ Hãn cố sức quậy mạnh, toàn thân vặn vẹo, kêu la thảm thiết. Nhưng chỉ trong một chốc thì hai chân của hắn đã giủi thẳng, không còn cử động nữa.
Đóa Đãi nói:
- Hắn tiêu rồi. Một con người tàn bạo như hắn cũng chỉ có một mạng sống thôi!

Thành Cát Tư Hãn nhìn trời quỳ xuống, các tướng có mặt cũng vội vàng quỳ theo. Thành Cát Tư Hãn lên tiếng khấn vái:
- Hỡi trời cao! Cuối cùng rồi ngài cũng truyền cho tôi một sức mạnh, để tôi trả thù cho 450 người dân của tôi. Nhưng, mối thù đối với tướng quân Trấn Hải, người đã cùng tôi uống nước bùn tại hồ Ban Chu Nê thì vẫn chưa trả được. Tôi sẽ không bao giờ quên lời thề tại Ban Chu Nê! - Hai dòng lệ từ đôi mắt của ông trào ra. Ông đứng lên, các tướng cũng đứng theo. Thành Cát Tư Hãn ra lệnh:
- Hãy đem xác chết của Hãi Nhĩ Hãn vứt cho chó ăn!
Dã Lặc Miệt bước tới đá vào chiếc ghế dài, nói:
- Không biết thịt của loại người này, chó có chịu ăn không!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Bảy (2)

Trong hoàng cung tại thành Tát Ma Nhĩ Can, Ma Kha Mạc Toán Đoan lồng lộn như một con mãnh thú bị nhốt. Ông ta đi tới đi lui, nói:
- Không phải chiến mã của người Mông Cổ bé nhỏ như những con thỏ đó sao? Thế tại sao chiến mã của chúng không hề chạy chậm hơn chiến mã của ta? Còn tên Thành Cát Tư Hãn đó không phải ma quỷ sao? Do đâu hắn lại đến nhanh như vậy? Bức tường của những ngôi thành Ngõa Đáp Thích, Bất Hoa Thích đều là nơi chiến mã của hắn chạy được hay sao? Tại sao chúng có thể đưa ngựa vượt lên tới đầu thành? Hả?!

Hoàng tử Trát Lan Đinh nói:
- Thưa phụ thân, hiện giờ nhân lúc quân đội của Thành Cát Tư Hãn chưa bao vây chặt, cha nên vượt ra ngoài vòng vây là tốt hơn!
- Bộ nhà ngươi ăn thức ăn ngọt nhiều quá, nên lời nói cũng trở thành hồ đồ

đó chăng? Nếu ta vượt ra ngoài, những tay cung nỏ của người Mông Cổ không bắn chết ta sao? Ai biết được trong các tay cung nỏ của chúng, có bao nhiêu tên xạ điêu thần tiễn như Thành Cát Tư Hãn? Có bao nhiêu tên bắn bách phát bách trúng như Giã Biệt? - Ông ta hết sức luống cuống, nhưng vẫn không tìm được lối ra, chỉ biết ngã người nằm trên ngai vàng, đưa hai bàn tay lên bụm mặt.

Hoàng Tử Trát Lan Đinh tiếp tục khuyên:
- Thưa phụ thân, cha có thể nghe theo một lời khuyên của con không? Cha hãy giao thành Tát Ma Nhĩ Can này lại cho con. Cha ở đây vừa nguy hiểm lại vừa vô dụng.

Ma Kha Mạc Toán Đoan giận dữ, đứng phắt dậy nói:
- Này Trát Lan Đinh, nhà ngươi phải chăng muốn đuổi ta đi để nhà ngươi lên làm Toán Đoan? Hả?
Hoàng tử Trát Lan Đinh cảm thấy không thể nào thuyết phục được cha, chỉ biết gọi:
- Cha ơi!
- Đi! mày hãy đi theo tao! - Ma Kha Mạc Toán Đoan nhìn thẳng vào Trát Lan Đinh rồi lại quay sang Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói tiếp - Còn ngươi nữa, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý, ta biết hai ngươi là một phe với nhau! - Nói dứt lời, Ma Kha Mạc Toán Đoan rảo bước đi ra khỏi hoàng cung.

Kỵ binh Mông Cổ tiến lên thành hình gọng kềm kẹp lấy thành Tát Ma Nhĩ Can. Thành Cát Tư Hãn dừng ngựa ở phía ngoài thành, nói với các tướng lãnh:
- Tên đầu sỏ gây ra chiến tranh là Hải Nhĩ Hãn đã trừ được rồi. Bây giờ tới phiên tên giết sứ giả của ta, chặn đánh đoàn quân thảo phạt Tây Liêu của ta, đó là Ma Kha Mạc Toán Đoan! Hãy nghe đây, tất cả các cánh quân phải siết chặt vòng vây thành Tát Ma Nhĩ Can, không để cho một con chuột được thoát ra ngoài!

Ma Kha Mạc, Trát Lan Đinh, Thiết Mộc Nhi Diệt Lý đứng trên đầu một ngọn núi thấp. Hàng nghìn tên vệ sĩ của Toán Đoan đứng ở phía sau. Ma Kha Mạc đưa mắt nhìn quân đội Mông Cổ đang chuyển động ở phía xa, mừng rỡ nói:

- Thế là chúng ta đã rút lui kịp thời, bằng không, bị Thành Cát Tư Hãn bao vậy trong thành Tát Ma Nhĩ Can thì chắc là linh hồn của ta sẽ như một ngọn gió mát trực tiếp bay thẳng về Thiên đường rồi.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý gượng cười nói:
- Thưa phải, nhưng linh hồn của tôi thì không được như mười vạn quân dân trong thành Tát Ma Nhĩ Can cùng lên Thiên đường một lúc. Có lẽ từ đây về sau lương tâm tôi cũng không lúc nào được yên ổn nữa!
- Này tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý, ngươi chớ nên ray rức - Ma Kha Mạt nói tiếp - Ta thoát khỏi vòng vây là để dẫn dắt các người tìm đến một địa hình và một thời cơ càng thuận lợi. Rồi đây sẽ có ngày chúng ta kéo trở về. Ta dám dùng bộ râu của chúng ta để bảo đảm như thế. Bây giờ thì đi!

Họ cùng thúc ngựa đi xuống sườn núi. Bỗng nhiên Trát Lan Đinh quay đầu ngựa trở lên đỉnh núi, rồi xuống ngựa đi thẳng đến một vùng đất bằng quì xuống, vừa khóc vừa nói:
- Hỡi các tướng sĩ Hoa Thích Tử Mô còn ở lại trong thành Tát Ma Nhĩ Can. Hỡi các tín đồ tín ngưỡng đạo Hồi trung thành với đạo! Tôi là người có tội! Chính gia tộc tôi đã kéo tất cả các người vào ngọn lửa chiến tranh, thế nhưng lúc các anh bị uy hiếp trước sự chết chóc, thì chúng tôi lại bỏ chạy! Ôi!.. - ông ta tuốt thanh gươm ra rồi tiếp tục nói - Tôi xấu hổ vì thanh gươm này không được chiến đấu; tôi xấu hổ với quân dân Hoa Thích Tử Mô; tôi xấu hổ với tổ tiên Đột Quyết Man và người Khâm Sát. Ôi!.. - Ông ta dập đầu xuống đất nghe cồm cộp!
Thiết Mộc Nhi Diệc Lý bước đến gần Trát Lan Đinh, nói khẽ:
- Thưa hoàng tử Trát Lan đinh, bây giờ thì không có thể cứu vãn được nữa! - Trát Lan Đinh từ từ đứng dậy, từ từ lên ngựa và từ từ rời đi.
Một vị quốc vương mà lại vui mừng khi được thoát khỏi hoạn nạn trong khi thần dân của mình phải gánh chịu, tự mình bỏ nhân dân của mình. Thử hỏi trong lịch sử có vị quân vương nào bỏ nhân dân mà chính ông ta không bị lịch sử bỏ rơi? Nếu chỉ là một bi kịch riêng của cá nhân ông ta thì không cần phải nói, đằng này kẻ chịu sự bất hạnh trước bi kịch của lịch sử lại là hằng nghìn hằng vạn nhân dân!
Trời sắp hoàng hôn, trong số rất nhiều chiếc lều dựng lên tại phía tây nam bờ sông Amu, có một chiếc lều lớn nhất.
Ma Kha Mạt Toán Đoan, hoàng tử Trát Lan Đinh, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý, người Thái tử hãy còn nhỏ, một vị Tướng Quốc và mấy Khâm Sát Hãn đang ngồi thảo luận về tình hình trước mắt, không khí có vẻ hết sức nặng nề.
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói qua giọng uể oải:

- Ta vốn tưởng người Mông Cổ chỉ là những người biết cưỡi ngựa bắn cung, chỉ là những người biết chăn nuôi và săn bắn, lại thấy Hải Nhĩ Hãn là cháu của mẫu thân ta, nên mới dám chọc tức con bò mộng Thành Cát Tư Hãn. Ôi! Hắn đã mang đến một tai họa cho chúng ta, không khác gì một tai họa từ sóng thần! - Ông ta nhắm hai mắt khấn nguyền một lúc, rồi mới mở mắt ra nói tiếp - Trong số các người, có những dũng sĩ của Hoa Thích Tử Mô, có những vị nguyên lão đại thần, vậy các người có biện pháp gì để thoát ra khỏi khốn cảnh trước mắt, hãy đem tất cả trí tuệ và những sự suy nghĩ sáng suốt của các người nói cho ta biết!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Tình hình tại vùng trung du của con sông không còn cứu vãn được nữa! Cho dù chúng ta không muốn mọi việc xảy ra như vậy, nhưng hiện nay nó đã trở thành sự thật rồi - Ông ta nói qua một giọng xúc động hơn - Vậy trong những ngày sắp tới chúng ta phải dốc hết toàn lực ra để phòng thủ Hộ La San (Khorasan), Y Lạp Khắc (Iraq), tập trung binh mã ở các nơi lại, trưng tập Mộc Tốc Man nhập ngũ, để cùng chung chống trả trên tuyến sông Amu, đừng để những con chiến mã của Thành Cát Tư Hãn giẫm lên vùng đất thánh địa tôn giáo tại phía tây của bờ sông.
Viên tướng quốc lắc đầu nói:
- Nếu đánh không thắng chúng thì sao? Chúng ta có thể chạy thoát khỏi sự truy kích của kỵ binh Mông Cổ không?
- Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Không phải chúng ta không đủ lực lượng để đánh thắng mà do chúng ta thiếu lòng dũng cảm!
Một vị quan văn nói:
- Ngoài ra, còn thiếu chiến lược thần kỳ và chiến thuật diễn biến linh động của Thành Cát Tư Hãn. Tất cả những cái đó, các tướng lãnh của chúng ta không thể học được trước khi chúng ta bị đánh bại hoàn toàn!
Vị quốc tướng lại lên tiếng:
- Chính vì vậy mà theo tôi, chúng ta không thể quyết chiến tại đây mà phải rút lui!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý hỏi:
- Rút lui đi đâu bây giờ?
Vị Tướng Quốc đáp:
- Rút lui về phía nam.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý lại hỏi:
- Rút lui đến Tháp Lý Hàn? hay là tới vịnh Bát Lỗ?
Vị Tướng Quốc đáp:
- Càng đi về phía nam, càng xa dòng sông Amu mang đến bất hạnh cho chúng ta, càng xa người Mông Cổ chừng nào tốt chừng nấy. Hãy rút lui đến

Kha Tật Ninh!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nhướng cao chân mày:
- Cái gì? Sao ông không kiến nghị rút lui tới ấn Độ đi?
Vị Tướng Quốc với vẻ mặt vẫn thản nhiên, nói qua giọng khẳng định! - Đúng thế! Tôi cũng đang có ý nghĩ đó. Nếu đến Kha Tật Ninh mà cũng không đánh bại được Thành Cát Tư Hãn, thì có thể rút lui đến Ấn Độ để bảo tồn thực lực.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý định nói gì thêm nhưng lại ngừng, chỉ đưa tay lên khoát khoát mấy lược.
Ma Kha Mạt Toán Đoan có vẻ phấn khởi hơn, nói:
- À, ý kiến của ông khá đấy, vì rút lui tới đó, khi ta muốn tấn công thì có thể tiến, muốn phòng thủ thì có thể lùi.
Một võ quan nói:
- Trưởng quan của Y Lập Khắc (Iraq) muốn mời Toán Đoan bệ hạ đến chỗ của ông ta. Ông ta có thể triệu tập quân đội địa phương để bảo vệ Toán Đoan.
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Đó cũng là một con đường rút lui tốt!
Hoàng tử Trát Lan Đinh nãy giờ đứng làm thinh, lên tiếng:
- Chúng ta không có con đường nào để tấn công sao? Đạo quân bách chiến bách thắng của Hoa thích Tử Mô vĩ đại, bây giờ đã trở thành một đạo quân chuyên rút lui rồi hay sao? Rút lui tới Y Lập Khắc (Iraq) chăng? Chúng ta muốn dâng thủ đô cũ Ngọc Long Kiệt Xích xinh đẹp như hạt minh châu cho Thành Cát Tư Hãn hay sao?!
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Này hoàng tử Trát Lan Đinh, bộ nhà người muốn bộc lộ cái dũng của kẻ thất phu hay sao?
- Không! Lời nói của tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý rất đúng. Cái mà chúng ta đang thiếu chính là lòng dũng cảm để chiến thắng kẻ địch! -Hoàng tử Trát Lan Đinh nói tiếp - Nếu phụ thân muốn rút lui thì hãy trao quân đội lại cho con, để con cùng Thành Cát Tư Hãn quyết chiến một trận! - ông ta quì gối xuống đất nói tiếp - Thưa Toán Đoan bệ hạ, chúng ta đã thu của tất cả tín đồ Hồi giáo số thuế ba năm liền, không phải là chờ đến lúc gặp nguy hiểm thì bỏ rơi họ, chạy trước họ, mà là để che chở họ. Chúng ta có làm được như vậy, mới không xấu hổ trước sự ân sũng của vị Chúa sáng tạo ra vạn vật, cũng như sự kính yêu của bá tánh! Thưa phụ thân... - Trát Lan Đinh khóc ngất!
Một Khâm Sát Hãn nói với giọng chế giễu:
- Hoàng tử Trát Lan Đinh có phải thực sự vì nước vì dân không? - Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý ngạc nhiên, hỏi:

- Lời nói của ông có nghĩa là sao?
Khâm Sát Hãn đáp:
- Rất đơn giản. Một khi ông ta nắm binh quyền vào tay, thì có thể phế bỏ Thái tử, mà cũng có thể sẽ nhảy lên ngôi vị Toán Đoan của Hoa Thích Tử Mô nữa!
Hoàng tử Trát Lan Đinh giận dữ tuốt kiếm ra khỏi vỏ, nói:
- Ta sẽ cắt chiếc lưỡi chỉ giỏi công kích và nói láo của nhà ngươi! - Dứt lời, Trát Lan Đinh xông tới trước mặt Khâm Sát Hãn. Khâm Sát Hãn cũng tuốt kiếm ra khỏi vỏ, nhưng mới chỉ đánh nhau vài chiêu thì bị hoàng tử Trát Lan Đinh đánh ngã. Khâm Sát Hãn to tiếng kêu cứu.
Ma Kha Mạt Toán Đoan vừa tức giận vừa cuống quít, quát:
- Các ngươi hãy dừng tay lại! Các ngươi hãy buông vũ khí xuống cho ta!
Khâm Sát Hãn nhân lúc hoàng tử Trát Lan Đinh bị chi phối, liền nhảy phắt dậy rồi bất thần tung kiếm đâm thẳng về phía Trát Lan Đinh. Hoàng tử Trát Lan Đinh tránh khỏi đường kiếm, to tiếng mắng:
- Nhà ngươi là một tên độc ác đê hèn! - Dứt lời hoàng tử Trát Lan Đinh cũng ra chiêu đánh trả. Khâm Sát Hãn đối phó rất mệt nhọc.
Thấy vậy, hai Khâm Sát Hãn khác liền tuốt kiếm tương trợ. Ma Kha Mạt Toán Đoan la to:
- Chúng bây đừng gây rối nữa! - Ông ta ngồi bẹp xuống đất chứ không biết làm gì khác hơn. Hoàng tử Trát Lan Đinh chạy ra khỏi lều ba Khâm Sát Hãn cũng truy đuổi theo. Thế là bốn người lại tiếp tục đánh nhau ở bên ngoài.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nhảy ra, liên tục đánh rơi thanh kiếm trên tay của hai Khâm Sát Hãn, nói:
- Các người hãy dừng tay lại!
- Bỗng nhiên có người la to:
- Quân Mông Cổ kéo tới rồi kia!
Tiếp đó, giữa sự hỗn loạn có mấy con ngựa vượt qua, hất bốn người đang đánh nhau ra xa. Ba khâm Sát Hãn nhanh nhẹn nhảy lên lưng ngựa bỏ chạy mất. Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý vừa kéo người Thái tử vừa đỡ Ma Kha Mạt Toán Đoan chạy ra khỏi lều. Thị vệ đã kịp thời dẫn ngựa tới. Mấy người mới vừa leo lên lưng ngựa đã nghe số người tiếp tục chạy tới la to:
- Bớ Toán Đoan bệ hạ, hung thần Giã Biệt tới kia rồi.
Ma Kha Mạt Toán Đoan kinh hoàng thất sắc, ngay đến việc điều khiển con ngựa cũng cảm thấy luống cuống, vội vàng la to:
- Bớ hoàng tử Trát Lan Đinh, đừng có bỏ rơi ta!
Hoàng tử Trát Lan Đinh đánh một roi vào mông con ngựa đuôi nhuộm đỏ của Ma Kha Mạt Toán Đoan, tức thì con ngựa phóng nhanh về phía trước. Hoàng tử Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý thúc ngựa bám sát theo sau.

Vệ đội hàng nghìn tên của Ma Kha Mạt Toán Đoan đều bỏ chạy sạch.
Giã Biệt xua quân kéo tới chỗ hạ trại vừa rồi của Ma Kha Mạt Toán Đoan. Ông ta thúc ngựa chạy vòng quanh gian lều một vòng, nói:
- Bọn chúng quá hiếu khách, làm sẵn cơn tối rồi bỏ chạy, vậy chúng ta không cần khách sáo, ăn no bụng xong sẽ đuổi theo Ma Kha Mạt Toán Đoan đang đói bụng cũng không muộn!
Binh sĩ của Giã Biệt cùng xuống ngựa ăn cơm.
Bờ sông bên kia bỗng vọng lại tiếng hú dài. Bọn thân binh báo cáo cho biết: Đó là tướng quân Tốc Bất Đài kéo tới!
Giã Biệt đứng bên nây bờ sông nhìn sang bên kia cất tiếng hú đáp lại rồi nói lớn:
- Tôi là Giã Biệt đây!
Tốc Bất Đài ở bên kia bờ sông nói vọng sang:
- Đuổi kịp chúng không?
Giã Biệt la lớn, đáp:
- Vừa chụp hụt chúng. Chúng chẳng khác gì một con rắn, chui đi quá nhanh!
Tốc Bất Đài từ bờ sông bên kia nói vọng sang:
- Trời sắp tối rồi, khéo đừng để lọt ổ phục kích của chúng!...
Giã Biệt đáp:
- Tôi biết rồi!.. .
- Bớ Giã Biệt, hãy sử dụng phương pháp đốt lửa để cho địch hoảng sợ!
- Tôi biết!
Giã Biệt quay lại nói với các thân binh:
- Hãy truyền lệnh ta, tất cả các binh sĩ đều gom thật nhiều củi khô lại, cứ mỗi người đốt lên ba đống lửa cho ta!
Trời tối dần, trên hai bờ sông Amu có đến sáu vạn đống lửa đang bùng cháy, chiếu sáng cả mặt nước sông lẫn cả bầu trời.
Trong đêm, Ma Kha Mạt Toán Đoan dừng ngựa tại một khúc quanh của bờ sông Amu. Mọi người kinh hoàng nhìn ánh lửa ở phía xa, viên Tướng Quốc nói:
- Xem ra, quân chủ lực của Thành Cát Tư Hãn truy đuổi tới nơi!
Ma Kha Mạt Toán Đoan nói một cách tuyệt vọng:
- Hỡi Tiên Tri, hình bóng thần thánh của ngài không còn che chở cho quân kỳ của tôi nữa ư? Vì sao phúc tinh của tôi đã rơi rụng rồi hay sao?
Vị Tướng Quốc nói:
- Bẩm Toán Đoan bệ hạ, chúng ta nên thừa sự che chở của đêm tối, rút vào thành Ba Lý Hắc nhanh lên!
- Chỉ có cách như thế thôi! Mong rằng sáng mai khi mặt trời lên, ta sẽ nhận được một tin vui.
Quân đội của Hoa Thích Tử Mô bắt đầu di chuyển trong bóng đêm.

Do sự bỏ chạy nhục nhã của Ma Kha Mạt Toán Đoan, đã giúp Thành Cát Tư Han chỉ tốn bảy ngày để đánh chiếm thành Tát Ma Nhĩ Can có 11 vạn quân đóng giữ và mấy chục vạn cư dân người Hoa Thích Tử Mô.
Thành Cát Tư Hãn đứng ngoài ly cung, nhìn binh sĩ Mông Cổ đang áp giải dân chúng trong thành ra. Đứng bên cạnh ông còn có Hốt Lan và Gia Luật Sở Tài. Đứa con trai của Sát Hợp Đài là Mộc A Thốc Can cưỡi ngựa chạy tới, gò cương đứng lại. Con ngựa chỏi hai chân sau đứng thẳng lên. Tấm vải trắng quấn trên đầu Mộc A Thốc Can vẫn còn rướm máu. Nhưng tinh thần của cậu ta lại rất phấn khởi, lên tiếng báo cáo:
- Thưa tổ phụ! Đại quân của ta đã tiến vào thành Tát Ma Nhĩ Can, áp giải cư dân cả trai lẫn gái cùng với binh sĩ cứ 100 người thành một đội. Tất cả đều bị đuổi ra khỏi thành.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tốt! Đối với những thủ lĩnh đạo Hồi đã chủ động qui hàng, có được bảo vệ tốt không?
- Các thủ lĩnh Hồi giáo và hơn năm vạn người được họ che chở, có sự liên quan tới họ đều được phép ở lại trong thành.
- Tốt! Thế đầu con còn thấy đau không?
- Đã hết đau rồi. Còn những con voi to thì giải quyết thế nào?
- Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Con gì kia?
Mộc A Thốc Can dùng tay ra dấu, nói:
- Còn có 20 con voi to, thân được khoác thiết giáp, từng tấn công quân ta, nó có chiếc mũi rất dài và có thân hình to gấp mấy lần con lạc đà!
Thành Cát Tư Hãn cười to nói:
- Phải! Voi to, có mũi dài, trông dễ sợ lắm hả?
Hốt Lan nói:
- Không! Thưa Khả Hãn, đó là những voi to nhưng rất dễ thương!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ái phi thích nó hả? Nếu vậy thì trao cho Hốt Lan phi lo liệu!
- Vâng, thưa tổ phụ!
Hốt Lan hỏi:
- Này, Mộc A Thốc Can, những con voi đó ăn gì để sống?
- Chúng ăn cỏ trên đồng cỏ như bò, như cừu.
- Nếu vậy thì thả chúng ra đồng cho ăn cỏ đi!
Mộc A Thốc Can nói:
- Chúng từng đạp chết không ít binh sĩ của ta!
Hốt Lan giải thích:
- Điều đó không phải là cái lỗi của nó, vậy nên tha thứ cho nó thôi!
Thành Cát Tư Hãn cũng nói:

- Lời nói đó rất đúng. Nó chịu sự chỉ huy của con người, nên mới tham gia tác chiến, vậy hãy tha thứ cái lỗi của nó!
Gia Luật Sở Tài thừa dịp liền tham gia ý kiến:
- Khả Hãn đúng là một nhà vua nhân từ, ngay đến mấy con voi lớn kia mà cũng không nỡ giết. Như vậy, số người còn sống đang bị đuổi ra khỏi thành kia chắc là cũng được tha chết tất cả!
Sắc mặt của Thành Cát Tư Hãn liền sa sầm, nói:
- Không! Họ đã chống trả lại ta suốt tám hôm, làm cho binh sĩ ta bị thương vong không ít. Ngay đến đứa cháu của ta là Mộc A Thốc Can cũng suýt nữa đã bị mất mạng.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Đúng vậy! Họ đã gây thương vong cho rất nhiều binh sĩ Mông Cổ, nhưng Đại Hãn đã từng nói họ cũng giống như những con voi to kia, bị người ta sai khiến nên phải tham gia tác chiến đó thôi!
Hốt Lan nói:
- Ông Râu Dài nói có lý!
- Hả?! - Thành Cát Tư Hãn tỏ ra không vui. Hốt Lan sợ hãi bước lùi mấy bước. Gia Luật Sở Tài vuốt râu nói:
- Tôi có một biện pháp, nhất định Khả Hãn sẽ hài lòng - Thành Cát Tư Hãn đưa ánh mắt hoài nghi nhìn về Gia Luật Sở Tài. Ông này nói tiếp - Từ trong số người đó chúng ta chọn ra ba vạn người biết nghề, biết làm các ngành thủ công để chia ra cho tất cả các Na Nhan.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Tất nhiên! Đó là cái luật được áp dụng từ trước!
- Đại Hãn không phải đang lo lắng là ở tha hương dị quốc, chúng ta thiếu nguồn bổ sung quân số đó sao? - Gia Luật Sở Tài nói tiếp Chúng ta chọn ba vạn thanh niên có sức khỏe để thành lập một đội "Thiêm Quân" theo ta đi chinh chiến.
- À, có thể được, ta sẽ cho họ có cơ hội lập công chuộc tội. Còn mười vạn người khác phải giết chứ?
- Số người đó có thể giao cho các giáo trưởng Hồi giáo chịu trách nhiệm, buộc họ phải nộp hai mươi vạn "Đệ Nạp Nhĩ" tiền chuộc để chuộc họ về. Như vậy, Hãn quốc của phụ thân Mộc A Thốc Can chẳng phải có thêm mười vạn thần dân, hằng năm có nhiệm vụ nộp lương nộp thuế đó sao?
Mộc A Thốc Can nói:
- Ồ! Biện pháp của ông râu dài thật là tuyệt dịu!
Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chốc nói:
- Lời nói của ông Râu Dài không thể tin hết được. Đối với người Khan Lý hung hăng từng chống lại ta kia, ta tuyệt đối không thể tha thứ! Phải đưa những người đàn ông Khan Lý vào lửa để thiêu, hoặc ném xuống biển để

giết chết!
Gia Luật Sở Tài còn muốn tranh biện thêm, nhưng Thành Cát Tư Hãn ngắt lời nói:
- Thôi, đừng nói nữa! Này ông Râu Dài ta cấp cho ngươi hai chục tên Khiếp Tiết Quân để ngươi vào trong thành cướp một số tài vật nhé!
Mộc A Thốc Can nói:
- Mau, hãy đi! Ông Râu Dài, tôi giúp ông đi cướp!
Thành Cát Tư Hãn quay sang Nạp Nha A nói:
- Này Nạp Nha A nhà ngươi hãy theo ý kiến của ta, chọn những người cần giết để ta đích thân giám trẫm!
Bên trong thành Tát Ma Nhĩ Can, trước cửa một hiệu bán thuốc có đậu một cỗ xe to. Gia Luật Sở Tài đang đứng trong hiệu thuốc chỉ huy binh sĩ dọn thuốc ra xe.
Mộc A Thốc Can vừa tức giận vừa sốt ruột nói:
- Này ông râu dài ơi! Người ta đi cướp vàng cướp bạc, cướp những tài sản quí giá, thế tại sao ông chỉ lo cướp những loài cỏ khô lá úa này để làm gì?

Gia Luật Sở Tài không chú ý tới lời nói của cậu ta, lẳng lặng dở từng túi ra xem, nói lẩm nhẩm một mình:
- Ồ! Đây là hồng hoa Tây Tạng! - ông ta lại mở một túi khác ra xem, kêu lên
- Ồ, đây là đại hoàng Tây Hạ! - Ông ta lại từ trong một túi khác bốc thuốc lên ngửi, nói tiếp - Ồ! đây là long diên hương Ấn Độ!
Mộc A Thốc Can quá tức giận, buông mình ngồi bẹp xuống ghế.

Gia Luật Sở Tài như phát hiện được nhiều châu báu hiếm có, nói:
- Kìa, đây là đương qui, bối mẫu của Tứ Xuyên; còn đây là nhân sâm Cao Ly! Dọn hết, tất cả đều dọn hết lên xe!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Bảy (3)

Bên trong hoàng cung tại thành Tát Ma Nhĩ Can, một vị giáo chủ Hồi giáo đưa tay chỉ vào một chiếc rương nói với Thành Cát Tư Hãn:
- Đây là số tiền chuộc gồm hai chục vạn "Đệ Nạp Nhĩ", xin Đại Hãn cho người kiểm tra lại!

Thành Cát Tư Hãn nói:
- Không cần nữa! Ta biết giáo trưởng Hồi giáo không phải là người thiếu thành thực
- Đa tạ Đại Hãn có lòng tín nhiệm. Bây giờ tôi có thể đi được chưa?
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Vội chi thế! Hãy ngồi đây một chốc nữa!
Vị giáo trưởng Hồi giáo đành phải ngồi trở xuống. Thành Cát Tư Hãn vui miệng nói:
- Trời sanh ra con người tôi, ngay từ nhỏ đã chịu nhiều cực khổ, khi lớn lên phải liên tục đánh giặc nên không biết chữ. Có lẽ ông cũng không hiểu là trước khi tôi xưng Hãn, người Mông Cổ chúng tôi cũng không có chữ. Do vậy, tôi hết sức xem trọng những người có học vấn như các ông. Trong các Na Nhan của tôi cũng có những trí thức gốc người Hán, người Khiết Đan, người Nữ Chân. Này giáo trưởng các hạ, ông có bằng lòng đi theo tôi để đem tài năng giúp tôi không?

Vị giáo trưởng Hồi giáo đáp:
- Thưa không! Tôi cảm thấy tiếp tục làm giáo trưởng của tín đồ Hồi giáo là tốt hơn.
- Thế... cũng được, vậy các hạ cần phải giáo hóa cho giáo dân của mình. Lần này Thành Cát Tư Hãn tôi trừng phạt Hải Nhĩ Hãn cũng là một ân huệ đối với họ. Trước đây họ phải sống dưới sự thống trị của bọn người khốn nạn đó và bây giờ tôi đã trừ được chúng, tức là người có công lao đối với nhân dân Hoa Thích Tử Mô. Và cũng từ đó, tôi cũng được danh dự, tiếng tăm tốt lưu truyền đến hậu thế. Ông xem phải thế không?
Vị giáo trưởng Hồi giáo đáp:
- Tôi ư? Tôi không biết!
- Ông là người có học vấn, vậy tại sao lại không biết? ông cứ nói đi nào?
- Nếu Đại Hãn đảm bảo tính mệnh cho tôi thì tôi mới dám nói.
- Được! Tôi đảm bảo là ông luôn an toàn, bất luận ông nói gì, chỉ cần là lời nói của ông là thành thực, thì tôi không bao giờ giết ông!
- Tôi tin rằng người dân Hoa Thích Tử Mô, không có một ai lại gắn liền tên tuổi của hoàng đế Mông Cổ với hai chữ vinh dự cả!
Thành Cát Tư Hãn đứng phắt dậy, tuốt đao ra, nói:
- Ông nói không đúng!
Vị giáo trưởng Hồi giáo đáp:
- Không phải vừa rồi ngài hứa là sẽ không giết tôi đó sao? Vì những lời tôi nói là hoàn toàn đúng sự thực.
- Lời nói của ông không phải là lời nói thực! Vì nó không đúng sự thực!

Vị giáo trưởng Hồi giáo đáp:
- Chỉ đáng tiếc đó là sự thực, đó là sự thực được viết bằng máu. Các chiến sĩ của Thành Cát Tư Hãn đã giết bá tánh tay không tấc sắt!
Thành Cát Tư Hãn nghe qua, giận dữ vỗ bàn nói:
- Nếu tôi bảo vệ cho Ma Kha Mạt, thì mới mất đi công lao và danh dự của tôi đối với người Hoa Thích Tử Mô. Ông... nếu ông có thể trường thọ.. .thì ông sẽ thấy nhân dân và quốc vương tại những nước xa lạ này sẽ vĩnh viễn ghi nhớ tên tuổi của Thành Cát Tư Hãn tôi! - Dứt lời Thành Cát Tư Hãn cắm phập lưỡi dao xuống đất.

Ma Kha Mạt và những người tùy tùng bỏ chạy tới thành Ba Lý Hắc.
Viên tướng thủ thành ra đến tận cửa thành để nghênh đón Ma Kha Mạt Toán Đoan. Viên tướng này và tất cả binh sĩ của ông ta đều quì xuống đất nói:
- Người bảo hộ tín ngưỡng, Toán Đoan bệ hạ vĩ đại vạn tuế!
Ma Kha Mạt Toán Đoan vội vàng thúc ngựa bước tới, ngồi yên trên lưng ngựa xuống lệnh:
- Hãy mau phong tỏa tin tức về việc ta tới đây; hãy mau đóng kín cửa thành lại, đừng để cho người Hồi giáo biết những tên tín đồ dị giáo đó là cái thứ gì và khuyên họ xa lánh chúng càng xa càng tốt!
Tại phủ đệ của viên tướng giữ thành Ba Lý Hắc, Ma Kha Mạt Toán Đoan và hai hoàng tử đang cùng ăn cơm bóc. Họ quá đói, nên sau một lúc ăn ngấu nghiến thì tình trạng sức khỏe của họ mới bình phục trở lại và bắt đầu ợ vì quá no.
Viên tướng giữ thành vẫn đứng hầu bên cạnh, đến chừng đó ông ta mới lên tiếng:
- Bẩm Toán Đoan bệ hạ, tình hình chiến sự tại biên cương phía đông...
- Biên cương phía đông ư? - Ma Kha Mạt Toán Đoan nở một nụ cười thê thảm, nói tiếp - Ở đó đâu còn là biên thùy phía đông nữa!
- Người Mông Cổ đã đánh tới thành Tát Ma Nhĩ Can rồi. Thành Cát Tư Hãn là người không thể chống trả nổi!
Viên tướng thủ thành hỏi:
- Nếu thế... chúng tôi ở đây phải tính sao?
- Các ngươi hãy tự mưu tìm sự sống cho các ngươi!
Hoàng tử Trát Lan Đinh không thể lặng thinh được nữa, kêu lên:
- Thưa phụ thân! . . .
Ma Kha Mạt Toán Đoan bừng bừng nổi giận, nói:
- Gọi ta làm gì? Những lời nói của các ngươi hoàn toàn không có ích gì đối với việc xóa bỏ tai nạn khủng khiếp trước mắt cả! Thôi, ta không cần nghe những lời nói quyết chiến suông nữa. Này hoàng tử Trát Lan Đinh, nhà

ngươi hãy mau phái người đến kinh đô cũ Ngọc Long Kiệt Xích để đón mẫu hậu và thái hậu sớm rời khỏi nơi đó. Chắc chắn mục tiêu tấn công sắp tới của Thành Cát Tư Hãn là nhằm vào thủ đô cũ của chúng ta. Vậy ngươi hãy đi mau, tất cả hãy đi hết cho ta được nằm xuống để thư giãn cho cái lưng quá mệt mỏi của ta!
Hoàng tử Trát Lan Đinh, Thái tử, viên tướng thủ thành lần lượt hôn lên vạt áo của ông ta rồi lui ra ngoài.
Ma Kha Mạt Toán Đoan nằm xuống, miệng còn lẩm nhẩm:
- Hỡi A-la, ngài đã bỏ rơi con rồi sao? - Bỗng có tiếng gõ cửa, làm cho Ma Kha Mạt Toán Đoan hốt hoảng thức dậy, bên ngoài có tiếng gọi:
- Bớ bệ hạ, bớ Toán Đoan bệ hạ!
- Ai đó? Có chuyện gì? - Ma Kha Mạt Toán Đoan ngồi dậy, hốt hoảng lên tiếng hỏi.
Viên tướng giữ thành xô cửa bước vào, nói:
- Tâu bệ hạ, từ Tát Ma Nhĩ Can có người tới!
Ma Kha Mạt Toán Đoan kinh hoàng thất sắc, hối:
- Mau lên! Mau để cho anh ta vào đây!
Hai thái giám vội vàng mặc áo dài, mang vớ và đội vương miện lên cho ông ta. Bên ngoài có tiếng chân bước, số người của hoàng tử Trát Lan Đinh và viên Tướng Quốc dẫn một đám đông đi vào, trong đó có một tướng quân khôi giáp tả tơi. Viên tướng đó quì xuống, vừa khóc vừa nói:
- Tâu Toán Đoan bệ hạ, thành Tát Ma Nhĩ Can thất thủ rồi?
Ma Kha Mạt Toán Đoan như bị sét đánh, ngồi lặng người không nói gì một lúc thật lâu, cuối cùng ông ta giống như một người phát điên, la lớn:
- Trời ơi! Chỉ trong vòng có tám ngày ngắn ngủi mà ta bị mất đi mười một vạn quân đội! Hỡi A-la, ngài có nghe lời van vái của tôi không? A -La vạn tuế! A-la vạn tuế! A-la vạn tuế!... - Ông ta thành khẩn quì xuống đất.
Vị Tướng Quốc quay sang hỏi viên tướng vừa mới tới:
- Trên đường đi ông có gặp quân đội của Giã Biệt không?
Ma Kha Mạt Toán Đoan bỗng đứng phắt dậy, nói:
- Mau! Thành Tát Ma Nhĩ Can đã thất thủ, vậy Thành Cát Tư Hãn chắc chắn sẽ truy đuổi tới đây, vậy hãy triệt thoái về phía nam nhanh lên!
Ngày hôm ấy, Giã Biệt và Tốc Bất Đài tiến nhanh tới bao vây thành Ba Lý Hắc. Cửa thành mở rộng, mấy thân sĩ tay bưng thức ăn và tiền bạc từ trong đi ra. Giã Biệt và Tốc Bất Đài đứng yên tại chỗ chờ đợi. Mấy thân sĩ đó bước đến trước mặt họ, cùng thi lễ theo đạo Hồi, nói:
- Bẩm đại nhân!
Tốc Bất Đài hỏi:
- Đây gọi là địa phương gì?
Người thân sĩ đáp:

- Nơi đây gọi là thành Ba Lý Hắc.
Tốc Bất Đài lại hỏi:
- Cha con của Ma Kha Mạt Toán Đoan có đến đây không?
Người thân sĩ đáp:
- Ông ta có đến. Ông ta bảo quân đội Mông Cổ là một quân đội không có sức mạnh nào chống cự nổi và cho phép chúng tôi được chọn cách để tìm con đường sống riêng. Sau đó tất cả họ đều rút khỏi thành Ba Lý Hắc.
Tốc Bất Đài nói:
- Ông ta bỏ chạy thật nhanh!
Giã Biệt hỏi:
- Hắn chạy về hướng nào?
Người thân sĩ đáp:
- Chạy về hướng nam.
Giã Biệt lại hỏi:
- Các ông có biết luật lệ của chúng tôi không?
- Dạ biết, các ngài không giết ai không chống lại các ngài.
- Thôi được, ông hãy cho một người làm hướng đạo giúp chúng tôi. Riêng chúng tôi sẽ cho người ở lại để quản lý ngôi thành của các ông.
Người thân sĩ chỉ định một người đứng tuổi nói:
- Ông hãy đi!
Giã Biệt quay sang nói với tất cả thân binh:
- Hãy truyền lệnh là đại quân không tiến vào thành, mà lập tức truy đuổi theo Ma Kha Mạt Toán Đoan.
Người thân sĩ lộ sắc vui mừng, vừa thi lễ vừa nói:
- Mong A-la sẽ phù hộ các ngài! Mong A-la sẽ phù hộ các ngài!

Trên con đường trạm dịch của người Mông Cổ thông tới thành Tát Ma Nhĩ Can, có một nhân viên truyền tin khẩn cấp, trên đầu có cắm lông chim, phi ngựa tới trước cửa một trạm dịch thì dừng lại. Người trạm trưởng vội vàng dẫn ra một con ngựa khác.
Người mang tin khẩn cấp lên tiếng hỏi:
- Từ đây tới thành phố Tát Ma Nhĩ Can còn bao xa?
Viên trạm trưởng đáp:
- Ông tiếp tục chạy đến khi thấy con ngựa này ra mồ hôi là sắp tới. Nhưng, tại sao ông lại mặc áo vải sô như thế này?
Người truyền tin đáp:
- Linh hồn của Thái hậu Kha Ngạch Luân vĩ đại, mẫu thân của Thành Cát Tư Hãn đã bay về trời nhanh như một tia điện chớp!

Người truyền tin nhảy phóc lên lưng ngựa, tiếp tục phi nhanh, trong khi viên trạm trưởng quì xuống đất im lặng khấn nguyền.
Tại cung đình của Toán Đoan trong thành phố Tát Ma Nhĩ Can, Thành Cát Tư Hãn đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn người truyền tin, chưa mở miệng nói câu nào thì hai mắt nhắm lại và ngã nghiêng sang một bên.
Nạp Nha A, Bác Nhi Truật và một số tướng lãnh khác vội vàng đỡ lấy Thành Cát Tư Hãn. Mọi người chung quanh đều to tiếng gọi "Đại Hãn". Gia Luật Sở Tài nói:
- Đừng có rối lên, Khả Hãn không sao đâu - ông lấy từ trong một cái túi đeo cạnh sườn, rút ra một cây kim bạc ghim vào huyệt "nhân trung" của Thành Cát Tư Hãn. Thành Cát Tư Hãn ngồi phắt dậy, nhổ ra một búng máu, mọi người đều quan tâm gọi lớn để cho ông tỉnh dậy. Sau khi tỉnh hẳn, Thành Cát Tư Hãn vạch đám đông hỏi người truyền tin:
- Nhà ngươi hãy nói mau! Lúc mẹ ta lâm chung, bên cạnh bà có ai?
Người truyền tin đáp:
- Vì lúc đó là giữa đêm khuya, nên chỉ có một mình Hợp Đáp An.
Cổ họng của Thành Cát Tư Hãn khẽ lay động, lại hỏi:
- Bà có trối lại điều gì không?
- Bà cụ chỉ nói lẩm nhẩm một câu duy nhất.
- Nói gì?
- Bà nói: Đứa con trai Thiết Mộc Chân của ta tại sao lâu quá không trở về?
Thành Cát Tư Hãn rùng mình, bước loạng choạng đi ra ngoài ngôi điện và quì xuống đất, mắt quay về hướng đông, vừa khóc vừa nói:
- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Thiết Mộc Chân đang ở đây này! Tại sao mẹ không chờ đợi con? Ôi! Hỡi người mẹ đáng thương của ta! Con thật có lỗi với mẹ, vì con đã mang hết những đứa con ruột và những đứa con nuôi của mẹ đến tận nơi này, không để lại một ai lo nuôi dưỡng mẹ cho tới ngày lâm chung!

Hốt Lan phi cũng quì xuống bên cạnh Thành Cát Tư Hãn khóc nức nở. Phía sau họ là các tướng lãnh quì theo. Gia Luật Sở Tài lên tiếng khuyên giải:
- Thưa Khả Hãn, ngài hãy kềm chế tình cảm đau thương và hãy thích ứng trước việc thay đổi này, đừng quên kẻ đại địch vẫn còn ở trước mặt ngài.
Thành Cát Tư Hãn vừa khóc vừa nói:
- Ông không biết bà cụ nhà tôi suốt cả cuộc đời chịu biết bao nhiêu gian khó, thế nhưng đến lúc ra đi lại chỉ có một mình đơn độc, thật thê thảm. Tôi là con trưởng nam, tôi cảm thấy thực xấu hổ!

Gia Luật Sở Tài nói:

- Tôi hiểu điều đó, vậy bây giờ xin ngài hãy nghe theo sự sắp xếp của tôi, được không? - Thành Cát Tư Hãn khẽ gật đầu. Gia Luật Sở Tài bèn quay sang Nạp Nha A nói tiếp - Này, Nạp Nha A na nhan, xin ông hãy đến tận các trướng của Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Thất Cát Hốt Thốc Hốt, Khúc Xuất, Khoát Khoát Xuất, Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài và Đà Lôi để báo tang. Riêng Đóa Đãi thì hãy chuẩn bị vải trắng. Phàm là con, cháu, chắt của Kha Ngạch Luân phu nhân đều mặc áo đại tang. Riêng các tướng lãnh thì chỉ buộc khinh tang theo phong tục của người Mông Cổ. Này, Bác Nhi Truật na nhan, ông hãy đi chọn một số thợ mộc để bố trí linh đường. Riêng Hốt Lan phi thì hãy đỡ Khả Hãn đi nghỉ ngơi. Tôi sẽ bóc một thang thuốc đưa đến sau. Bà sắc thuốc và cho Khả Hãn dùng. Được rồi, tất cả cứ theo sự phân công mà làm!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Bảy (4)

Đêm đến, tại cung điện của Toán Đoan trong thành Tát Ma Nhĩ Can các giáo sĩ Tát Mãn vừa đánh trống vừa nhảy múa. Tiếng trống và tiếng lục lạc bắt đầu vang lên.

Trên ngai vàng đặt chính giữa đại điện là một linh bài được viết bằng hai thứ chữ Mông Cổ (chữ Úy Ngột Nhi) và chữ Hán. Khắp đại điện đều treo vải trắng, mọi người đều mặc đồ tang.

Thành Cát Tư Hãn, Cáp Tát Nhi và Truật Xích khóc lóc đau đớn nhất. Thành Cát Tư Hãn lại ngất xỉu mấy lần... Gia Luật Sở Tài và Hốt Lan phi lại phải bận rộn lo chăm sóc.

Đêm đã rất khuya, Ma Kha Mạt Toán Đoan trên đường tháo chạy đã dựng lều trạm trú tại chỗ. Một viên thái giám dẫn một thầy mo nữ bước vào lều của Ma Kha Mạt Toán Đoan.

Người thầy mo này nhìn các văn quan võ tướng ngồi vây quanh ngọn đèn dầu và nói qua giọng thần bí:
- Cát hung do trời định, họa phúc đến từ hư vô. Toán Đoan cần hỏi điều gì?

Ma Kha Mạc Toán Đoan hỏi:
- Tôi muốn biết phúc tinh đã lặn chừng nào mới mọc trở lại? Thành Cát Tư Hãn chừng nào rời bỏ Hoa Thích Tử Mô? Riêng tôi phải đi về đâu mới tránh được thảm họa máu lửa?

Người thầy mo nữ "à" một tiếng, bèn lột khăn đội đầu trải xuống mặt đất, rồi lại lấy từ trong áo ra một túi nhỏ màu đỏ lắc lắc mấy lượt miệng mấp máy rất nhanh, rồi sau đó mới đổ một số đậu đen và đậu vàng xuống chiếc khăn vừa trải. Xong, bà ta lại rút một cây trâm bằng xương trên đầu xuống, vạch một đường giữa những hạt đậu và lại lâm râm khấn vái, cuối cùng mới thở phào, nói:
- À! Những hạt đậu nói như thế này: đậu vàng nhiều hơn đậu đen, tức tín đồ dị giáo da vàng vẫn còn chiếm ưu thế tuyệt đối. Phúc tinh đã lặn vẫn chưa mọc trở lại, tai họa vẫn tiếp tục xảy ra!
Ma Kha Mạt Toán Đoan buồn rầu hỏi:
- Có biện pháp nào hóa giải không?
Người thầy mo nữ đáp:
- Có có! Những hạt đậu nói như thế này: ba hướng bắc, đông, nam, đều là vùng thiên la địa võng của đậu vàng, chỉ có chạy về phía tây mối thoát khỏi tai vạ!
Ma Kha Mạt Toán Đoan vui mừng nói:
- Ồ! Thật nguy hiểm quá! Vậy chúng ta không thể đi đến Ca Tật Ninh vì Ca Tật Ninh ở phía bắc. Vậy ngày mai này chúng ta sẽ chuyển sang phía tây để đến thành Nể Sa Bất Nhi.
Tướng quốc và mấy Khâm Sát Hãn đưa mắt nhìn nhau một lược.
Lại một đêm tối, ở phía sau một tảng đá lớn nơi Ma Kha Mạt Toán Đoan dựng lều tạm trú. Tướng Quốc lên tiếng nói:
- Ta xem Ma Kha Mạt Toán Đoan đã buông bỏ sự suy nghĩ bằng lý trí rồi. Trong khi đó thì hoàng tử Trát Lan Đinh, người do con đàn bà Đột Quyết Man sinh ra đó, lại đang thòm thèm ngôi vị Thái tử. Nếu hắn nắm quyền, thì người Khâm Sát chúng ta sẽ không còn quả ngọt để ăn nữa đâu!
Một Khâm Sát Hãn nói:
- Trừ quách Ma Kha Mạt Toán Đoan đi, để đưa Thái tử bé nhỏ lên làm Toán Đoan mới!
Tướng Quốc đưa mắt nhìn từ khuôn mặt một, thấy khuôn mặt nào cũng đầy sát khí. Ông ta liền khoát tay, tức thì mọi người lặng lẽ bao vây căn lều hãy còn thắp đèn sáng của Ma Kha Mạt Toán Đoan và đồng loạt giương cung bắn vào bên trong vô số những mũi tên.
Tại căn lều của hoàng tử Trát Lan Đinh, sau khi Ma Kha Mạt Toán Đoan

nghe xong những lời khuyến cáo của hoàng tử bèn nói:
- Lời nói của người thầy mo nữ đó tất nhiên không thể hoàn toàn tin hết, nhưng cũng không thể không tin.
Hoàng tử Trát Lan Đinh không hề nhượng bộ.
- Cơ bản là không thể tin được!
Ma Kha Mạt Toán Đoan không thèm tranh chấp, nói:
- Được rồi! Không cần biết những hạt đậu đó nói ra sao, trước đây nhà ngươi cũng không đồng ý rút về Ca Tật Ninh và Y Lạp Khắc đó mà!
- Con không đồng ý rút lui, tháo chạy mãi!
Ma Kha Mạt Toán Đoan bực mình nói:
- Thôi đi! Chúng ta không cần tranh cãi những việc đã từng trải qua tranh cãi hằng trăm lần rồi. Nay ta muốn nói cho ngươi nhớ, đánh giặc không phải là trò chơi của trẻ con - Dứt lời, ông ta rảo bước đi ra ngoài. Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý từ ngoài chạy xông vào, hạ thấp giọng, nói:
- Toán Đoan bệ hạ, ngài không thể trở về gian lều của ngài được!
Ma Kha Mạt Toán Đoan cả kinh, trừng to đôi mắt.
Đối với việc tấn công của đại quân Mông Cổ, quốc vương Ma Kha Mạt đã từ chối một quyết định chính đáng là tập trung quân đội để chống trả. Trái lại, ông ta đã áp dụng một chiến lược sai lầm là chia quân ra để giữ từng thành phố, từng điểm xung yếu, tạo cơ hội cho kẻ thù đánh bại từng nơi một. Nhất là khi đại quân của Mông Cổ tiến tới gần, ông ta lại bỏ rơi thủ đô, bỏ rơi những địa thế hiểm yếu, chỉ biết nghe theo ý kiến của thần linh, chỉ biết dẫn bộ hạ tháo chạy, chứ chưa bao giờ có một trận đánh nào ra hồn. Một quốc gia như thế, thử hỏi không mất nước, không diệt chủng sao được?

Sáng sớm hôm sau phía bên ngoài chiếc lều của Tướng Quốc, các binh sĩ của Tướng Quốc và các Khâm Sát Hãn đều đứng thành đội ngũ. Họ nói với quân đội của hoàng tử Trát Lan Đinh và vệ đội của tướng quân Mộc Nhi Thiếp Diệc Lý:
- Bọn các người hãy nghe đây, đêm qua Ma Kha Mạt Toán Đoan đã ngã xuống trước tảng đá thánh rồi. Giờ đây, linh hồn của ông ta đang cùng các tiên tri ăn cơm bóc tay tại vườn hoa trên thiên đình. Nay ta lấy địa vị của một Tướng Quốc, chấp hành ý chỉ của Thái hậu Thốc Nhi Hãn, đưa vị Thái tử trẻ lên làm Toán Đoan.
Khâm Sát Hãn đồng thanh la to:
- Người bảo vệ tín ngưỡng, vị Toán Đoan vĩ đại quang vinh mới Oát Tư Thích Hắc vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!
Tướng Quốc lên tiếng hỏi qua giọng uy nghiêm:
- Này hoàng tử Trát Lan Đinh, nhà ngươi có chịu mau xuống ngựa quì lạy

trước mặt vị Toán Đoan mới không?
Hoàng tử Trát Lan Đinh cười nhạt, nói:
- Tôi rất muốn làm đúng theo lời chỉ dạy của ngài, nhưng đáng tiếc là còn có một người chưa đồng ý!
- Ai? - Vị Tướng Quốc trừng to đôi mắt nói tiếp - Ai dám nói một tiếng không, thì hãy đứng ra đây cho ta xem!

Đội ngũ của hoàng tử Trát Lan Đinh và của tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý liền tách ra thành hai hàng và vệ đội từ trong hộ tống Ma Kha Mạt Toán Đoan tay cầm kiếm trận đi ra. Ma Kha Mạt Toán Đoan cưỡi trên một con ngựa đỏ, yên vàng, đầu đội kim khôi che xuống tận mũi, tay cầm kiếm trận, mình khoác áo giáp, trông khí thế như trong thời kỳ ông ta chinh phục thế giới trước kia.

Tướng Quốc và đồng bọn sợ hãi. Ngay lúc đó, có mấy đội viên vệ đội khiêng từ trong lều ra một xác chết mình trúng nhiều mũi tên.

Ma Kha Mạt Toán Đoan nói:
- Một thái giám của tôi đã bị bọn có ý định mưu hại tôi bắn chết. Vậy hãy để cho sự phẫn nộ của Chân Chúa tạo thành sấm sét bổ xuống đầu của bọn Sa-tăng bội phản - Ông ta đưa cao thanh kiêm trong tay lên. Đám đông hô to:
- Người bảo vệ chính nghĩa và tín ngưỡng vĩ đại, Ma Kha Mạt Toán Đoan vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!
Tướng Quốc và những Khâm Sát Hãn tham gia âm mưu thấy nguy, vội vàng quay đầu ngựa bỏ chạy mất. Bọn thân binh của chúng vội vàng bỏ chạy theo.
Hoàng tử Trát Lan Đinh nói:
- Thưa phụ thân, nên diệt trừ chúng đi!
Ma Kha Mạt Toán Đoan cười nhạt, nói:
- Không cần thiết! Chúng hoảng sợ nên bỏ chạy không cần lựa chọn đường sá, vậy Giã Biệt sẽ thay chúng ta lo liệu chuyện đó! - Nói tới đây, ông ta đưa tay chỉ về hướng tây nói tiếp - Bây giờ chúng ta hãy đi về hướng tây! - Ma Kha Mạt Toán Đoan thúc ngựa chạy đi.

Hoàng tử Trát Lan Đinh và người thái tử trẻ tuổi cũng thúc ngựa chạy theo.

Vị tướng quốc và hơn 100 kỵ binh của ông ta do quá sợ hãi, nên không cần chọn lựa phương hướng, tiếp tục chạy trên một cánh đồng hoang. Bỗng nhiên họ đứng lại, vì phát hiện bốn bên đều là kỵ binh của Mông Cổ. Có người la to:
- Quân Mông Cổ tới rồi! - Đám đông nghe thế vội vàng quay đầu ngựa chạy trở về đường cũ.
Quân Mông Cổ tuốt đao cầm trên tay xông lên. Sau những tiếng mã tấu va chạm, tất cả bọn thân binh đều bị chém té xuống đất, chỉ có con ngựa của Tướng Quốc là chạy nhanh nên đã thoát khỏi. Binh sĩ Mông Cổ truy đuổi theo Tướng Quốc. Giã Biệt nói lớn:
- Đừng có giết chết hắn.

Kỵ binh Mông Cổ thúc ngựa chạy nhanh và đã bao vây được viên Tướng Quốc. Ông ta không còn đường nào để chạy nữa, bèn đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn đoàn kỵ binh Mông Cổ đang vây tròn chung quanh.

Giã Biệt to tiếng quát:
- Hãy tránh ra!
Kỵ binh Mông Cổ tuân lệnh tránh ra. Giã Biệt giường cung bắn ra một phát, trúng cánh tay trái của viên Tướng Quốc. Hắn bỏ chạy, tức thì Giã Biệt lại bắn ra một phát tên thứ hai trúng vào vai phải của hắn. Nhưng, viên Tướng Quốc vẫn cứ bỏ chạy. Giã Biệt bắn ra một phát tên thứ ba trúng vào mông hắn. Viên tướng quốc không dám bỏ chạy nữa.
Giã Biệt thúc ngựa chạy tới gần, hỏi:
- Ông định bỏ chạy mãi phải không?
Viên Tướng Quốc mếu máo, nói:
- Tôi không dám chạy nữa! Tôi không dám chạy nữa!
Giã Biệt nghiêm giọng hỏi:
- Nói mau! Ma Kha Mạt Toán Đoan bỏ chạy đi đâu?
- Hắn bỏ chạy về hướng tây, có thể chạy đến thành Nể Sa Bất Nhi ở Hô La San.
- Nhà ngươi nói thực không?
- Tướng quân là một tay thần tiễn, vậy tôi làm sao dám đem sinh mạng của tôi ra làm trò đùa!
- À, nhà ngươi hãy chạy đi!
Viên Tướng Quốc thúc ngựa bỏ chạy, Giã Biệt nhắm ngay lưng ông ta bắn ra một phát tên. Viên Tướng Quốc quay đầu ngựa lại, giương đôi mắt cá chết nhìn trừng trừng Giã Biệt.

Giã Biệt nói:
- Ta phải lấy cái mạng của tên phản chủ ngươi để làm trò vui cho ta!
Viên Tướng Quốc lảo đảo rồi té chúi xuống đất.

Trong hoàng cung tại thành Tát Ma Nhĩ Can, Hốt Lan phi phục vụ cho Thành Cát Tư Hãn uống xong một thang thuốc. Thành Cát Tư Hãn nhăn mặt nói:
- Thuốc của ông Râu Dài này sao mà đắng thế?
Hốt Lan phi tươi cười đáp:
- Gia Luật Sở Tài tiên sinh nói người Hán có một câu ngạn ngữ: "Thuốc đắng nhưng trị được bệnh, lời trung khó nghe nhưng có lợi cho hành động".
Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chốc, hỏi:
- Lời trung khó nghe nhưng có lợi cho hành động! Này Hốt Lan, có phải ông Râu Dài bảo nàng nói lại câu này cho ta nghe không?
Hốt Lan phi vội vàng đáp:
- Không, không phải thế! Vì Khả Hãn lúc nào cũng chê thuốc đắng, nên thiếp bảo ông ta thay đổi một toa thuốc khác thì ông ta đã nói như vậy. Sao? Lời nói đó xúc phạm ngài không?
Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chốc, cảm thấy tức cười, nên bật cười thành tiếng, nói:
- Cái ông Râu Dài đó thật là? - Thành Cát Tư Hãn lắc đầu nói tiếp - ông ta khuyên tôi nên bỏ lệnh "Một khi kẻ địch chống trả, thì hạ thành xong sẽ giết hết tất cả mọi người trong thành phố đó", nhưng ta không chịu.
Hốt Lan phi hỏi:
- Tại sao vậy? Ông ta nói không đúng hay sao?
Ở những vùng khác, trong một thời gian khác thì lời nói của ông ta có thể đúng. Thí dụ như khi ta đánh nước Kim, ta từng ra lệnh không được tàn sát và cướp bóc người trong ngôi thành mà ta chiếm được. Nhưng ở đây thì không thể làm như vậy. Ngay tại đầu nguồn ba con sông ta đã dẫn tới đây gần 20 vạn người, trong đó có cả những cụ già sáu bảy mươi tuổi. Sau khi chiến tranh bắt đầu chừng ba tháng, quân ta đã chết đến hơn một vạn người, trong khi đó, Hoa Thích Tử Mô còn đến hơn năm chục vạn thanh mã tấu sẵn sàng chém giết chúng ta. Chỉ nói riêng Giã Biệt và Tốc Bất Đài, sau khi xa rời ta để truy kích Ma Kha Mạt Toán Đoan, ta chỉ cấp cho họ có hai vạn người. Nếu gặp ngôi thành nào cũng chống trả mãnh liệt cả, thì họ đi chưa được bao xa là binh sĩ đã bị tiêu hao hết. Ta không bao giờ chịu theo đuổi những cuộc chiến tranh tiêu hao, cho nên ta phải dùng một biện pháp tàn nhẫn là giết chết hết tất cả những người dám chống trả lại ta. Phải làm như thế, sau này mới có nhiều thành phố khác giống như thành phố Bất Hoa Thích, không chống cự mà sẵn sàng mở cửa để đón tiếp ta vào thành. Được

như vậy, quân đội ta sẽ ít bị tiêu hao hơn.
Hốt Lan phi không đồng ý cách suy nghĩ đó, nói:
- Thưa Đại Hãn...
Thành Cát Tư Hãn ra hiệu cho Hốt Lan phi đừng tranh luận nữa.
Ông lên tiếng hỏi:
- Bọn Truật Xích đã đến chưa?
- Họ đã đến và đang chờ đợi bên ngoài đại điện từ lâu.
- Hãy bảo chúng nó vào đây. Hốt Lan phi tuân lệnh, ra hiệu cho những người hầu nữ lui ra ngoài. Một chốc sau, Truật Xích, Sát Hợp Đài Oa Khoát Đài từ ngoài bước vào, cúi mình thi lễ:
- Thưa phụ hãn...
Thành Cát Tư Hãn chìa tay ra, nói:
- Hãy ngồi xuống đó. Các ngươi hãy nhớ: ông Râu Dài là một bậc đại tài, một bậc kỳ tài, một tài năng lương đống, một tài năng hưng quốc hưng bang mà trời cao đã ban cho người Mông Cổ chúng ta. Từ nay về sau, các con phải giống như cha, nhất nhất nghe theo kế hoạch, nghe theo lời góp ý của ông ấy? - Ba người con đồng thanh nói:
- Chúng con biết rồi!
Thành Cát Tư Hãn có vẻ phấn chấn hơn, nói:
- Ở tại thành Tát Ma Nhĩ Can này, chúng ta không còn chuyện gì để làm nữa, vậy phải kéo quân đi chiếm kinh đô cũ của người Hoa Thích Tử Mô là Ngọc Long Kiệt Xích. Chỉ cần ta chiếm được ngôi thành cổ xưa đó, ngôi thành mà Hoàng Thái Hậu cư trú đó, thì kể như chúng ta đã nắm chắc thắng lợi trong tay - ông ta vui vẻ nói tiếp - Nghe đâu Ma Kha Mạt Toán Đoan, người tự xưng là kẻ chinh phục thế giới đó, năm nay đã gần 50 tuổi rồi, thế mà vẫn sợ bà mẹ. Vì bà ta có tánh tình rất quái dị, lại có thị tộc Khâm Sát cường thịnh làm hậu thuẫn, cho nên nếu Toán Đoan không nghe lời thì bà già đó sẽ nẹt roi vào đít ông ta!
Mấy cha con cùng phá lên cười rộ. Thành Cát Tư Hãn cười đến đổi phát suyễn. Hốt Lan phi bước tới đấm nhẹ lên lưng cho ông. Nhưng, ông ta xô hai bàn tay của nàng ra, nói:
- Sức khỏe của ta đến nay vẫn chưa được khôi phục, vậy việc tiến đánh thành Ngọc Long Kiệt Xích, ta giao trọn quyền cho ba đứa con lo liệu!
Ba người con trai cùng đứng lên nói:
- Thưa vâng!
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ở đó có khoảng chừng 10 vạn quân giữ thành và một triệu dân chúng. Các con chớ nên đánh giá thấp sức mạnh của kẻ thù. Cha sẽ đưa một nửa kỵ binh cho các con, đồng thời, cấp thêm một vạn người thuộc đội "Cáp Sa Nhi" và các mãnh tướng như Xích Thích ôn, Dã Lặc Miệt, Hốt Tất Lai, A Lý Hắc,

Đáp Hài, Tuyết Diệc Khách Thốc để các con sử dụng - Thành Cát Tư Hãn dừng lại một lúc mới nói tiếp - Tát Ma Nhĩ Can đã là Hãn Quốc của Sát Hợp Đài, con trai thứ hai của ta; còn Ngọc Long Kiết Xích, sau khi chiếm được, thì ở đấy sẽ là Hãn Quốc của Truật Xích. Do vậy, toàn thể quân đội sẽ do Truật Xích điều khiển. Các con hiểu rõ chưa?
Ba người đồng thanh đáp:
- Chúng con đã hiểu rõ!
- Vậy, các con hãy lên đường!
Ba người vừa mới định bước đi, thì Thành Cát Tư Hãn gọi trở lại, nói:
- Phải rồi, còn nữa, vì các con phải đi một quãng đường khá xa, nên các loại vũ khí như hỏa pháo, cung tên, dầu lửa cần phải mang theo, còn những phương tiện đánh thành khác như thang cao, máy bắn đá, thì không cần phải mang theo mà chỉ cần mang theo một số thợ giỏi là được - Ba người con trai thấy ông không nói gì thêm, bèn quay lưng định bước ra ngoài. Nhưng, Thành Cát Tư Hãn lại lên tiếng:
- À, này các con, nghe đâu Ngọc Long Kiệt Xích là một địa phương rất trù phú, vậy các con hãy gắng sức bảo vệ nó. Sau khi chiếm được thành thì hãy báo cáo cho cha biết để cha đến đấy xem qua hạt minh châu của thế giới ở vùng mặt trời lặn - ông ta mỉm cười nhắm đôi mắt lại, giống như đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp của ngôi thành. Ba người con trai đứng chờ đợi một lúc lâu không thấy cha mình nói gì thêm nữa, liền đưa mắt nhìn nhau một lượt.
Truật Xích nói:
- Thưa phụ Hãn, cha còn dặn dò điều chi nữa không?
Hốt Lan phi vỗ nhẹ lên đầu gối của Thành Cát Tư Hãn. Ông mở mắt ra, nói:
- À, không còn gì nữa. Này Truật Xích, con nhân tiện hãy cho gọi Gia Luật Sở Tài vào đây gặp cha.

Ba người con trai cùng bước ra khỏi điện thì Oa Khoát Đài bỗng khóc thút thít. Sát Hợp Đài hỏi:
- Này Oa Khoát Đài, nhà ngươi làm sao rồi?
Truật Xích có ý bất mãn, nói:
- Này Sát Hợp Đài, bộ em thiếu tình thương đối với cha hay sao? Bộ không thấy cha đã già đi nhiều rồi đó sao?

Truật Xích tức giận bỏ đi. Oa Khoát Đài đưa tay chùi nước mắt rồi cũng bỏ đi. Chỉ còn lại một mình Sát Hợp Đài đứng đó. Trong lòng anh ta đang tích chứa bao nhiều điều bất mãn, đưa ánh mắt giận dữ nhìn theo bóng dáng của Truật Xích.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Tám (1)
Tám Sự Đầu Hàng Của Thái Hậu Và Cái Chết Của Ma Kha Mạt Toán Đoan

Người con trưởng của Sát Hợp Đài là Mộc A Thốc Can đến bên ngoài điện đường để tiễn cha đi.

Sát Hợp Đài nhìn thấy con trai, thì tinh thần bình tĩnh trở lại, nói:
- Có cần cha nói lại với phụ Hãn để dẫn con đi theo không?
Mộc A Thốc Can đáp:
- Không cần đâu. Ông nội đối với con rất tốt.
- Con nói thế nghĩa là sao? Do ông nội đối với con rất tốt, nên con không muốn đi theo cha phải không?
- Không phải con có ý như vậy. Con bảo ông nội rất mến thích con, cho nên con có thể học được rất nhiều điều hay ở ông nội.
- Này Mộc A Thốc Can, chờ khi đánh giặc xong thì con phải theo cha sống ở Hãn quốc của mình. Sau khi cha trăm tuổi, con là người kế thừa cho cha. Vậy, sống mãi ở bên cạnh ông nội sao được?
Mộc A Thốc Can do dự một lúc, đáp:
- Thế thì... con sẽ đi hỏi ông nội.
Sát Hợp Đài có vẻ không tin tưởng, nói:
- Con ư? Hay là để cha tự đi hỏi tốt hơn.
Sát Hợp Đài trở vào trong điện. Thành Cát Tư Hãn nằm tựa lưng trên giường, liếc mắt nhìn Sát Hợp Đài đang đứng trước giường hỏi:
- Con muốn dẫn Mộc A Thốc Can đi phải không? Tại sao vậy, nó ở bên cạnh cha, con vẫn không yên lòng hay sao?
Sát Hợp Đài đáp:
- Không phải, không phải con có ý như vậy!
- Cha không muốn nghe con nói rõ cái ý của con là gì. Cha chỉ nói cho con biết, trong số các cháu cha thích nhất là Mộc A Thốc Can. Cha phải giữ nó ở bên cạnh, không được sao?
- Được thưa được! Ý của con là...
- Bây giờ con có thể ra đi được rồi!
- Thưa vâng!
Sát Hợp Đài đành phải bước ra ngoài.

Thành Cát Tư Hãn gọi ông ta trở lại nói:
- Này, Sát Hợp Đài?
Sát Hợp Đài quay trở lại hỏi:
- Thưa phụ thân!
Thành Cát Tư Hãn nói qua giọng đầy tình cảm:
- Để Mộc A Thốc Can ở bên cạnh cha thì con sẽ an lòng thôi. Tới lúc nào đó cha sẽ trao cho con một người kế thừa xứng đáng. Còn bây giờ cha đã già rồi, cha muốn bên cạnh cha có người thân, muốn luôn luôn được nghe tiếng cười của bọn trẻ.
Sát Hợp Đài muốn nói gì thêm nhưng Thành Cát Tư Hãn đã khoát tay. Sát Hợp Đài đành phải bước đi ra ngoài.
Thành Cát Tư Hãn thở một hơi dài, nói:
- Ta đã thế nào rồi? Trước kia ta đâu có bao giờ nặng tình với người thân đến như thế? - Ông ta sờ tóc, sờ râu của mình, quay sang Hốt Lan phi nói:
- Này Hốt Lan, nàng hãy nói thực, ta bây giờ giống như một con dê núi đã già rồi, râu tóc đều bạc tất cả phải không?
Hốt Lan phi vội vàng lên tiếng an ủi:
- Thưa không, thưa Khả Hãn, tóc và râu của ngài bạc là vì nước mắt buồn khổ làm cho nó bạc. Còn thân thể của ngài thì cứ mỗi lúc lại càng khỏe mạnh ra!
Một nữ tỳ bước vào thưa:
- Gia Luật Sở Tài tiên sinh đã tới.
Hốt Lan phi ra hiệu:
- Hãy mời ông ta vào!
Người thị nữ bước ra, một chốc sau Gia Luật Sở Tài vào điện, thi lễ trước Thành Cát Tư Hãn và Hốt Lan phi, lộ sắc ngạc nhiên nói:
- Ô kìa! Khí sắc của Đại Hãn hôm nay hết sức tốt?
Thành Cát Tư Hãn đưa tay sờ mặt mình, nói:
- Thế ư?
Hốt Lan phi cũng nói thêm:
- Đúng như thế!
Gia Luật Sở Tài lên tiếng khẳng định thêm:
- Nếu không tin, mời ngài đứng lên bước đi thử.
Thành Cát Tư Hãn liền đứng lên đi tới đi lui, cười nói:
- Ờ! Quả nhiên bộ xương như mạnh hẳn lên, hai đầu gối không còn mỏi nữa!
- Ông ngồi xuống gọi - Này ông Râu Dài, hãy đến ngồi bên cạnh ta đây, còn vị Trường Xuân Chân Nhân đó có tin tức gì không?
Gia Luật Sở Tài lấy ra một cuộn tấu chương, nói:
- Thần đang muốn bẩm báo lại với Khả Hãn đây. Gia Luật A Hải đã cùng Trường Xuân Chân Nhân Khưu Xứ Cơ từ Lai Châu đến Yên Kinh rồi.

Thành Cát Tư Hãn vui mừng nói:
- Tốt quá!
- Nhưng, ông ấy nghe nói Khả Hãn đã đi Hoa Thích Tử Mô nên ông ấy lại không muốn đi tới đây.
- Hả? Tại sao vậy?
Thành Cát Tư Hãn lộ sắc ngạc nhiên.
- Ông ấy có trình lên cho ngài một "Trần trình biểu" - Gia Luật Sở Tài đáp.
- Hãy chọn những phần quan trọng đọc lên cho ta nghe thử.
Gia Luật Sở Tài giở tờ tấu chương ra đọc:
- Đăng Châu Thê Hà huyện, Khưu Xứ Cơ, cận phụng tiên chỉ, viễn chiếu bất tài... Tự niệm mưu sinh thái chuyết, học đạo vô thành, tân khổ vạn đoan, lão nhi bất tử...
- Nói thế có nghĩa là sao - Thành Cát Tư Hãn hỏi.
Gia Luật Sở Tài tươi cười đáp:
- Ông ta bảo mình là người không có tài năng gì, chẳng qua là có một số tuổi đời cao đấy thôi - Nói đoạn Gia Luật Sở Tài lại đọc tiếp - Tiền giả, Kim quốc cập Tống quốc lũ triệu bất tùng, Kim giả long đình nhất hô tức chí, hà dả. Phục văn hoàng đế thiên tứ dũng chí, kim cổ tuyệt luân.
Thành Cát Tư Hãn cười nói:
- Mấy câu đó thì ta hiểu được. Ông ấy bảo ta so với hoàng đế nước Kim và nước Tống tốt hơn nhiều, cho nên mới đặc biệt nể tình của ta.
- Thả vi mạo tuyết xung sương, đồ ký nhất kiến... cập đáo Yên Kinh, thinh đắc giá dạo viễn, bất tri kỷ thiên lý - Gia Luật Sở Tài giải thích - Ông ấy bảo khi tới Yên Kinh mới biết ngài đã mở cuộc Tây chinh, lại không biết ngài đi bao lâu mới trở về và phải đi bao xa mới có thể gặp ngài được - Gia Luật Sở Tài lại đọc tiếp - Thiên khí thương hoàng, lão nhược bất kham, thiết khủng trung đồ bất năng đáo đắc... Niệm Xứ Cơ khẳng lai qui mệnh, viễn mạo phong sương, phục vọng hoàng đế tảo hạ khoan đại chi chiếu.. . Phục vọng thánh tài long nhi niên tam nguyệt.
Gia Luật Sở Tài trao tờ "Trần trình biểu" cho Thành Cát Tư Hãn, nói:
- Ông ấy bảo là mình không biết chuyện quân quốc, không có tài năng bình quốc trị thiên hạ như Khương Tử Nha và Gia Cát Lượng, cho nên không thể đảm nhiệm được những chức vụ cao. Ông ấy là người có đạo đức, nhưng với thời loạn hiện nay, muốn làm cho mọi người tự tiết chế dục vọng cũng không phải là chuyện dễ. Hơn nữa, ông ấy bảo mình tuổi đã cao, hình dung khô cằn, không chịu đựng nổi gió sương, cho nên không có ý định đi đến Tây Vực, muốn chờ đợi khi ngài Tây chinh trở về vùng đồng cỏ, thì mới đi ra mắt ngài.
- Không thể được! - Thành Cát Tư Hãn đứng phắt dậy và lảo đảo mấy lượt. Hốt Lan muốn bước tới đỡ, nhưng Thành Cát Tư Hãn khoát tay và nói tiếp -

Này ông râu dài, ông hãy mau viết cho tôi một tờ chiếu thư, mời ông ấy tới Tát Ma Nhĩ Can ngay!
Gia Luật Sở Tài hỏi:
- Chiếu thư như thế nào?
Thành Cát Tư Hãn ngồi xuống suy nghĩ một chốc, mới nói:
- Ông hãy nói với ông ấy là hai nước Kim và Tống đã nhiều lần mời ông ấy nhưng ông ấy không chịu đi, trong khi đó lại không sợ tuyết sương gió lạnh, không ngại đường sá xa xôi nghìn dặm, lên đường để đi gặp ta, làm cho ta hết sức cảm động, do vậy, ta càng nôn nóng muốn gặp ông ấy. Cho dù như ông ấy nói là không thể phụ tá cho ta về mặt quân quốc đại sự đi nữa, nhưng ông ấy là người có đạo đức rất cao. Vì lẽ ta càng ngày càng hiểu được rằng, muốn chinh phục kẻ thù thì phải dùng quân đội, bạo lực, thậm chí không tránh khỏi sự bạo hành, nhưng muốn thống trị thần dân bị chinh phục, muốn đạt đến chỗ cai trị bền vững lâu dài, thì cần phải có phương pháp chinh phục nhân tâm - gần như ông tự nói tiếng lòng của mình - Ta hiểu được rất sâu sắc, là ta cần phải tìm cho được, nắm cho vững cái đạo lý trị quốc đó. Cho nên ta rất cần tới ông ta, cần một cách đặc biệt. Có lẽ ta không còn sống được bao lâu nữa, nhưng con cháu ta còn cần tới ông ta hơn. Vậy bảo ông ấy phải mau tới đây. Phải rồi, bảo Mộc Hoa Lê quốc vương phái vệ đội đưa ông ấy đi, cứ đến mỗi trạm dịch cách xa nhau 30 dặm thì trạm dịch này phải chăm sóc tốt cho ông ấy, để ông ấy sớm đến gặp mặt ta ở đây, đừng để ta phải chờ mong khổ sở nữa. Đừng để cho ta chờ quá lâu! Quá lâu!
Không khí trong điện hoàn toàn vắng lặng.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Thôi được. Tôi nghĩ với tấm lòng chân thành và tha thiết của Khả Hãn, ông ấy có thể tới đây - Nói dứt lời thì lui ra khỏi điện.
Hốt Lan phi tha thiết nói với Thành Cát Tư Hãn:
- Ngài mệt rồi chưa? Hãy nằm xuống nghỉ ngơi một chốc đi.
Thành Cát Tư Hãn kéo Hốt Lan Phi lại gần, nói nhỏ:
- Hốt Lan, ta nói cho nàng nghe một điều bí mật, nàng đừng nói lại với ai nhé!
Hốt Lan phi gật đầu. Thành Cát Tư Hãn vẫn tiếp tục nói nhỏ:
- Gần đây ta rất sợ chết!
Hốt Lan phi quì ngay xuống đất, nói:
- Thưa Khả Hãn! - Đôi mắt nàng trào lệ ướt cả hai má.
Thành Cát Tư Hãn gượng cười, nói:
- Xem kìa, ta đã làm cho nàng sợ hãi, nhưng ta không phải chết ngay bây giờ đâu.
Hốt Lan phi vừa khóc vừa nói:
- Thưa Khả Hãn, xin ngài đừng nói cái tiếng đó nữa, thiếp van xin ngài...

Thành Cát Tư Hãn như đang an ủi một con cừu non, vuốt nhẹ mái tóc của Hốt Lan, nói:
- Được! Ta không nói nữa! Ta không nói cái tiếng đó nữa. Kỳ thật ta từng không biết bao nhiêu lần vượt qua sát cạnh nó. Ta không phải là một kẻ hèn nhát, một kẻ bất tài, chẳng qua ta không muốn... quá sớm! - Hốt Lan phi lấy tay bụm miệng Thành Cát Tư Hãn lại, khiến ông phải nuốt cái tiếng đó trở vào bụng. Ông đứng lên nói qua giọng xúc động:
- Ta thậm chí không dám hy vọng mình được hưởng cái tuổi thọ cao như mẫu thân của ta, mà chỉ cầu xin được sống thêm mười năm nữa. Chỉ mười năm thôi! Trong vòng mười năm đó, ta sẽ an bài xong bốn Hãn quốc cho bốn đứa con của ta. Trong vòng mười năm đó, ta có thể tiêu diệt được nước Kim, nước Tống để thống nhất Hoa Hạ. Có được mười năm đó ta sẽ học được nhiều vấn đề mà ta không học được khi ngồi trên lưng ngựa. Có được mười năm đó, thì ta sẽ dựng được một tấm bia của một vị chúa anh minh và có đạo đức! - Ông dừng lại thở phào rồi ngồi xuống. Với một thái độ rất đáng thương, ông hỏi - Này Hốt Lan phi, thiếp hãy nói thật cho ta nghe, ta có thể sống được mười năm nữa hay không?
Hốt Lan phi xúc động nói:
- Ngài có thể, nhất định có thể! Trường Xuân Chân Nhân sống đến hơn 300 tuổi kia mà! Chỉ cần ông ấy tới đây, truyền dạy cho ngài thuật trường sinh bất lão, thì ngài cũng có thể sống tới 300 năm!
Thành Cát Tư Hãn lộ sắc ngạc nhiên, nói:
- Ồ! 300 năm! Ta chỉ thấy những cây cổ thụ sống ba trăm năm, chứ chưa bao giờ thấy con người sống đến ba trăm tuổi!
Hốt Lan phi nói qua giọng khẳng định:
- Có! Chính miệng của Gia Luật A Hải nói kia mà!
- Ba trăm năm! Ba trăm năm! Với thời gian đó ta sẽ làm được rất nhiều công việc! - Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một lúc rồi tự mình phá lên cười, nói tiếp
- Nếu ta thật sự phản lão hoàn đồng thì nàng sẽ ra sao? Nếu nàng tiếp tục làm phi tử của ta thì tuổi đời của nàng e rằng quá lớn đó chăng?
Hốt Lan phi không biết trả lời ra sao, trong khi Thành Cát Tư Hãn vẫn tiếp tục cười to một cách hả hê!

Trong khi Thành Cát Tư Hãn ở lại thủ đô mới của Hoa Thích Tử Mô để chờ đợi Trường Xuân Chân Nhân, thì hai vạn đại quân của người Mông Cổ do Giã Biệt và Tốc Bất Đài có nhiệm vụ truy kích Ma Kha Mạt Toán Đoan đã kéo tới chân thành Táp Duy.
Trên đầu thành đứng đông nghẹt bá tánh, trong khi đó cửa thành vẫn đang đóng chặt.
Giã Biệt và Tốc Bất Đài đang đứng dưới chân thành chờ đợi. Một tên tù

binh từ cửa thành đi trở ra báo cáo với Giã Biệt và Tốc Bất Đài:
- Xin báo cáo cùng nhị vị tướng quân, bá tánh trong thành hoàn toàn không đếm xỉa gì tới lời thuyết minh của tôi. Họ từ chối không chịu cung cấp bất cứ thứ gì cho chúng ta.
Đôi mày của Giã Biệt nhướng cao, nói:
- Thế nào, Tốc Bất Đài, đánh một trận chứ?
Tốc Bất Đài đáp:
- Thôi, mặt chúng! Việc truy kích Ma Kha Mạt Toán Đoan vẫn là quan trọng hơn!
Giã Biệt nói to:
- Hãy tiến quân - Quân Mông Cổ bắt đầu chuyển bước.
Bá tánh đứng trên đầu thành thấy đoạn cuối của quân Mông Cổ đã đi khuất, bèn đánh trống to, trống nhỏ, đồng thanh lớn tiếng mắng:
- Đồ quân Mông Cổ heo, hãy cút đi! Tên ác quỷ Thành Cát Tư Hãn, hãy chui xuống địa ngục đi! Quân Mông Cổ heo, hãy cút đi! Tên ác quỷ Thành Cát Tư Hãn, hãy chui xuống địa ngục đi!
Giã Biệt hỏi Tốc Bất Đài:
- Tính sao đây?
Tốc Bất Đài thản nhiên đáp:
- Còn tính gì nữa? Hãy giết sạch chúng không chừa một tên nào? - Thế là ông ta tuốt thanh mã tấu ra quát - Hãy dừng lại!
Đội ngũ tức thì đứng yên lại. Tốc Bất Đài xuống lệnh:
- Thành Cát Tư Hãn có huấn lệnh nói rõ. Đối với bọn người tỏ ra không chịu khuất phục, có tinh thần chống lại ta, thì nhất luật tiêu diệt tất cả! Hãy đánh chiếm ngôi thành này, giết sạch hết những tên chống đối ta và lấy quân nhu quân dụng mang theo rồi thiêu hủy toàn bộ nhà cửa! Hãy làm đi các con!
Quân Mông Cổ liền khiêng thang cao mở cuộc tấn công thành. Bá tánh trên thành đều hoảng loạn, chống trả một cách yếu đuối...
Quân Mông Cổ đã chiếm được thành Táp Duy và cả ngôi thành trở thành im lặng, không còn nghe tiếng người nữa!
Đêm đến, Tốc Bất Đài nói với Giã Biệt:
- Cần phái sứ giả đi khắp mọi nơi, nói cho các thành thị được biết, ai chịu qui hàng thì sẽ được tưởng thưởng như thành Ba Lý Hắc, còn ai chống đối thì sẽ chịu chung số phận như thành Táp Duy!
Trong khi cố đô của Hoa Thích Tử Mô là thành Ngọc Long Kiệt Xích bị binh lực của ba người con trai Thành Cát Tư hãn uy hiếp, thì người thao túng tất cả mọi quyền hành là Thái hậu Thốc Nhi Hãn, dẫn tất cả hoàng tử, hoàng phi bỏ chạy đến thành Nể Sa Bất Nhi ở phía nam.
Thái hậu Thốc Nhi Hãn và Vương hậu cũng như các hoàng tử được Vệ đội theo hầu, vội vàng đi vào cửa thành. Hoàng tử Trát Lan Đinh và tướng quân

Thiết Mộc Nhi Diệt Lý xuống ngựa nghênh đón. Hoàng tử Trát Lan Đinh bước tới thi lễ, nói:
- Con kính chào Thái hậu, Mẫu hậu những người có đạo đức tiêu biểu trong nữ giới!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn lạnh nhạt nói:
- Ta không cần đứa con trai của người đàn bà Đột Quyết Man sinh ra đến vấn an ta. Này tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý, tại sao Toán Đoan vĩ đại của nhà ngươi không ra tiếp đón ta?
- Ông ấy... - Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý ấp úng một lúc mới nói tiếp - Người không biết Thái hậu quang lâm đến Nể Sa Bất Nhi.
Thái hậu Thốc Nhi Hãn nghiêm giọng hỏi:
- Ông ta ở đâu?
- ông ấy... - Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý lại ấp úng một lúc mới nói tiếp - Sức khỏe ông ấy không tốt, tâm trạng ông ấy lại càng tệ hơn.
Thái hậu Thốc Nhi Hãn nóng nảy nói tiếp:
- Hãy dẫn ta đi gặp ông ấy!
Mặt trời đã sắp lặn, bên trong tướng quân phủ tiếng nhạc vẫn còn dìu dặt. Thái hậu Thốc Nhi Hãn cau chặt đôi mày. Một thái giám khòm lưng phủ phục trước cửa xe để cho Thái hậu Thốt Nhi Hãn đứng lên lưng ông ta bước xuống đất. Cung nữ đã chực sẵn dìu bà ta đi vào cổng. Vương hậu và các hoàng tử nhỏ cùng đi theo phía sau. Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và hoàng tử Trát Lan Đinh cũng đi theo họ.
Bên trong trướng quân phủ, Ma Kha Mạt Toán Đoan đang say túy lúy. Các vũ nữ vẫn tiếp tục uốn éo dịu dàng như những con rắn theo tiếng nhạc nhảy múa trước mặt ông ta.
Ma Kha Mạt Toán Đoan, một người từng chinh phục thế giới phương Tây, giờ đây chỉ còn là một khối thịt sống. Mặc dù ông ta đoán biết thần chết đang càng ngày càng đến gần mình, nhưng ông ta vẫn đắm chìm trong những cuộc truy hoan. Dù rất khó xác định cuộc đọ sức giữa phương Đông và phương Tây này, các nhân vật đầu não của cuộc chiến tranh ai là người chiếm tỷ trọng nặng hơn ai, nhưng riêng việc Hoa Thích Tử Mô bị diệt vong, rõ ràng đó là trách nhiệm chủ yếu của Ma Kha Mạt Toán Đoan.
Thái hậu Thốc Nhi Hãn giận dữ quát lớn:
- Tất cả hãy cút đi cho ta!
Bọn vũ nữ bỏ chạy ra phía ngoài. Thái hậu Thốc Nhi Hãn chưa nguôi cơn giận quát lớn:
- Chậm đã! Quốc nạn đang chụp xuống đầu, thế mà những con yêu nữ này vẫn còn tiếp tục làm cho ý chí của Toán Đoan bị tê liệt, vậy hãy kéo tất cả chúng ta chém đầu mau!
Bọn vệ sĩ của Thái hậu ào tới như những con sói, những con hổ, chụp lấy

bọn vũ nữ. Tiếng kêu la nghe thật thảm thiết và tất cả những cô gái đáng thương kia đều bị lôi đi ra ngoài!
Ma Kha Mạt Toán Đoan đã thức giấc, cất giọng nhựa nhựa hỏi:
- Ủa! Thế nào rồi! Tại sao không múa hát nữa? Rượu đâu? Hãy mang rượu tới đây!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn ra lệnh:
- Bây đâu? Hãy đem nước lã tới đây dội lên đầu người bảo vệ tín ngưỡng của chúng bây cho ông ta tỉnh lại!
Bọn thị vệ của Thái hậu Thốc Nhi Hãn tuân lệnh, chạy đi kiếm những chiếc bầu cổ cong nhận vào các hồ nuôi cá để lấy nước đem dội lên đầu Ma Kha Mạt Toán Đoan. Ông ta hốt hoảng đứng phắt dậy, tuốt gươm ra chém loạn xạ, bọn thị vệ đều thối lui. Ông ta cầm kiếm xông đến trước mặt Thái hậu Thốc Nhi Hãn. Hoàng tử Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý vội vàng xông tới đánh rơi thanh gươm trong tay ông ta.
Thái hậu Thốc Nhi Hãn đưa cánh tay khô cằn lên, tát mạnh một cái tát vào mặt Ma Kha Mạt Toán Đoan. Thế là ông ta hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy trước mặt mình là Thái hậu Thốc Nhi Hãn, sợ hãi đến trợn mắt líu lưỡi, nói:
- Bẩm Thái hậu!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn giận dữ nói:
- Nước mất nhà tan, sống chết lúc nào không biết, thế mà nhà ngươi vẫn còn sống trong cảnh rượu thịt như thế này ư? Tại sao ta lại sanh ra một đứa con trai vô dụng như nhà ngươi!
Ma Kha Mạt Toán Đoan muốn lên tiếng bào chữa cho mình, nhưng không có lời gì để nói. Thế là ông ta giậm chân đấm ngực la to:
- Ta là người vô dụng! Ta là người chỉ biết ăn chơi! Thái hậu đã giúp gì được cho ta? Ta còn có thể làm gì được nữa? A-la đã bỏ rơi ta! - Ma Kha Mạt Toán Đoan trừng to đôi mắt kinh hoàng nói tiếp - Giã Biệt và Tốc Bất Đài là hai hung thần ác sát Mông Cổ... chúng chẳng khác gì những con ác quỉ bám theo đòi mạng, không lúc nào buông tha ta. Chạy lên trời ta không có đường, chui xuống đất ta không có cửa?
Thái hậu Thốc Nhi Hãn lên tiếng quở trách:
- Thế, thanh mã tấu của nhà ngươi kia bộ là thanh mã tấu bằng gỗ hay sao? Tại sao ngươi không dám chống trả?
- Chống trả ư? Ta từng chống trả, nhưng quân đội ta cứ chạm trán với người Mông Cổ là chúng bỏ chạy ngay!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn không còn giận dữ nữa, sắc mặt có vẻ sợ hãi, nói:
- Ôi! A-la!
Ma Kha Mạt Toán Đoan mếu máo, nói:
- Sau khi ta vượt qua sông Amu, thì dường như ngày ngày ta đều phải chạy trốn. Cứ tới một địa phương nào thì chẳng hơn ba ngày sau, Giã Biệt và Tốc

Bất Đài lại xua quân truy đuổi tới!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn tức giận hỏi:
- Thế còn bọn Tướng Quốc chúng nó đâu? Thế còn những Khâm Sát hãn ở đâu?
- Hả hả! - Ma Kha Mạt Toán Đoan gượng cười đáp - Chúng nó ư! Suýt chút nữa tôi đã bị chúng nó lấy mất mạng rồi!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn cả kinh, hỏi:
- Tại sao?
Ma Kha mạt Toán Đoan đã chụp được lý do để trút cơn giận nói:
- Viên Tướng Quốc và những Khâm Sát Hãn mà Thái hậu tín nhiệm đưa đến tăng cường cho tôi, chúng không hề giúp tôi đẩy lui người Mông Cổ, mà trái lại còn âm mưu hãm hại tôi. May mắn tôi thoát chết, nhưng có ai biết được là cái chết sẽ đến vào ngày nào?
- Tại sao lại như thế? Chắc là không đến đổi như thế đâu?
- Thưa mẫu thân, đó là sự thật, đó là một sự thật đã xảy ra. Hoa Thích Tử Mô kể như tiêu rồi. Nó sẽ biến mất trên thế giới này! Vậy, mẫu thân và tôi nên tận hưởng một cách hả hê mọi niềm vui trong những ngày còn lại rất ngắn ngủi này là hơn!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn quá tức giận, bước tới trước ghế ngồi của Ma Kha Mạt Toán Đoan buông mình ngồi phịch xuống, nói qua giọng nói của một nhà vua:
- Này tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý cúi mình đáp:
- Thiết Mộc Nhi Diệc Lý tôi xin chờ đợi lệnh dạy của Thái hậu.
Thái hậu Thốc Nhi Hãn nói:
- Những người phụ nữ già có trẻ có của chúng tôi đây, đã từ Ngọc Long Kiệt Xích chạy tới nơi này, là để tránh đòn tấn công của Thành Cát Tư Hãn, chứ không phải để làm quỉ không đầu dưới thanh mã tấu của Giã Biệt và Tốc Bất Đài đâu!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý sa sầm nét mặt, nói:
- Toán Đoan bệ hạ đã có sự sắp xếp rồi!
Thái hậu Thốc Nhi Hãn đưa tay chỉ thẳng vào ông ta nói:
- Không! Ta không cần nghe theo sự sắp xếp của đứa con bất tài này nữa, mà ta muốn nghe lời nói của ngươi!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Tại vùng núi ở gần thành Nể Sa Bất Nhi này có một đồn lũy cỗ, là nơi dễ phòng thủ, khó tấn công. Tôi đã chuẩn bị một đạo binh bảo vệ, chịu trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của Thái hậu, Vương hậu và các hoàng tử. Nhưng, Toán Đoan...

- Không cần biết tới nó! Hãy lập tức đưa bọn chúng tôi tới đó, vì hiện nay ta không muốn nhìn thấy mặt nó nữa!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo
Chương Hai Mươi Tám (2)

Thái hậu Thốc Nhi Hãn được các cung nữ đỡ đứng lên, bước ra khỏi cửa. Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và Vương hậu, các hoàng tử cùng bước theo.

Trong nhà chỉ còn lại Ma Kha Mạt Toán Đoan và hoàng tử Trát Lan Đinh. Ma Kha Mạt Toán Đoan ngồi xếp bằng dưới đất, nét mặt trông giống như đang cười và cũng giống như đang khóc, nói với Trát Lan Đinh:
- Ngươi đã nghe rõ chưa? Bà ấy mắng ta là bất tài! Ta là kẻ bất tài kẻ vô dụng! Nhưng ta vẫn còn nhờ được người đã gây ra tai họa diệt vong cho nước Hoa Thích Tử Mô chính là đứa cháu trai của bà ấy. Ta từng chủ trương đưa trả lại tất cả bạc vàng châu báu, lụa là gấm vóc và những tài sản khác mà hắn đã cướp cho Thành Cát Tư Hãn, thế nhưng bà ta có chịu nghe đâu? Bà ta đã nhận một rương châu báu do Hải Nhĩ Hãn đưa tới và đề cao một tên cướp như hắn, trở thành một vị anh hùng và gán tội cho thương đội người Mông Cổ là gián điệp. Bà ta còn xuống lệnh truất phế chức vụ Thái tử của nhà ngươi, để cho một thằng bé miệng còn hôi sữa mang huyết thống Khâm Sát lên thay thế ngươi giữ địa vị Thái tử. Bây giờ quân Mông Cổ đánh tới nơi, quốc gia sắp bị diệt vong, bọn Khâm Sát Hãn mà bà ta từng dựa vào chúng, từng tên một đã cụp đuôi bỏ chạy. Chúng còn mở cửa thành cho quân Mông Cổ tiến vào để từng ngôi thành một lọt vào tay của Thành Cát Tư Hãn. Đứng trước tình trạng không còn có thể cứu vãn, thử hỏi ta còn làm gì được? Ta còn làm gì được?... - ông ta đưa tay lên bụm mặt khóc nức nở, trông giống như một đứa bé bị xử oan.

Trát Lan Đinh ôm gọn người thái tử nhỏ bé vào lòng. Cậu ta ngồi yên trong lòng của Trát Lan Đinh.

Trong khi Ma Kha Mạt Toán Đoan bó tay chờ chết, thì đại quân của hai viên

đại tướng Giã Biệt và Tốc Bất Đài cứ mỗi lúc càng tiến đến gần ông ta hơn.

Bá tánh trong thành Nể Sa Bất Nhi đều đang hoang mang sợ hãi.

Ma Kha Mạt Toán Đoan dẫn vệ đội của ông ta hối hả bỏ chạy ra cửa thành. Bá tánh trong thành cùng quì trên đường để ngăn không cho Ma Kha Mạt Toán Đoan bỏ đi. Họ quì trước đầu ngựa của ông ta la to:
- Bẩm Toán Đoan bệ hạ, nếu ngài bỏ đi thì ai bảo vệ cho những tín đồ chính giáo của chúng tôi? Ai bảo vệ cho những ngôi chùa Hồi giáo?
Ma Kha Mạt Toán Đoan đành phải gò cương cho ngựa đứng lại, nói với đám đông:
- Hỡi con dân của ta, các người đã hiểu lầm rồi. Ta đang đi ra ngoài thành để săn bắn, chứ nào phải bỏ rơi những tín đồ Chính giáo, cũng như bỏ rơi những ngôi chùa Hồi giáo ở đây. Vậy các người hãy nhanh chóng đi củng cố tường thành, đi móc sâu thêm hào thành ở bên ngoài, chờ khi quân Mông Cổ tới, ta sẽ dẫn dắt các người cùng bảo vệ thành Nể Sa Bất Nhi, tiêu diệt người Mông Cổ dưới chân thành!

Bá tánh hoan hô :
- Người bảo vệ tôn giáo vĩ đại vạn tuế! Toán Đoan vạn tuế!
Bá tánh cảm động đến phát khóc và nhanh nhẹn tránh đường cho Ma Kha Mạt Toán Đoan. Ông ta tươi cười hướng về bá tánh vẫy tay rồi dẫn vệ đội thúc ngựa đi ra khỏi thành.
Đám đông vừa ra khỏi thành thì hoàng tử Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Nếu bá tánh lo củng cố tường thành, lo móc sâu hào thành xong, nhưng phát hiện chúng ta đã bỏ trốn, thì họ sẽ dùng ngôn ngữ gì để bày tỏ sự thất vọng, sự xót xa của họ?
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Thôi, hãy bỏ chạy mau. Toán Đoan vĩ đại của chúng ta còn phải bỏ chạy đến những nơi chưa bị người Mông Cổ chiếm đóng kia mà. Đến khi nào ông ấy không còn chỗ bỏ chạy nữa, thì nguyện vọng quyết chiến của ngài sẽ tự nhiên phải nghĩ tới mà thôi!
Trát Lan Đinh muốn khóc nhưng không còn nước mắt!

Tháng 5 năm 1220, quân đội của Giã Biệt, Tốc Bất Đài đã tiến tới sát chân thành Nể Sa Bất Nhi và bao vây chặt ngôi thành này.

Một người dân to tiếng nói:
- Toán Đoan và quân đội của ông ta đã bỏ trốn hết rồi!...
Mọi người nghe qua đều kêu la, khóc lóc, mắng chửi!
- Khi ông ta dẫn quân ra ngoài thành, bảo là đi săn bắn, còn dặn dò chúng ta phải củng cố tường thành, phải móc sâu hào thành nữa!
- Ông ta là một tên nói dối!
- Ông ta đâu xứng đáng là người bảo vệ tôn giáo? ông ta chỉ là một tên đê hèn, một tên nhát gan! Một tên đào binh!
- Người Mông Cổ đã bao vây chặt thành Nể Sa Bất Nhi của chúng ta rồi, vậy bây giờ ai bảo vệ cho những tín đồ Hồi giáo ngoan đạo trong tay không có một tấc sắt đây?...
- Hỡi Chân Chúa ơi!... Xin ngài hãy trừng phạt con người xấu xa đó!
- Hắn đã bỏ rơi chúng ta, vậy hắn cũng không thể có được một cái chết tốt đẹp đâu!
Một thị dân la to:
- Đừng có khóc la nữa! Bây giờ trước mặt chúng ta chỉ còn có một con đường duy nhất thôi!
Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía người này. Một thị dân khác nói to:
- Chỉ còn cách đầu hàng thôi!
Có người hỏi:
- Người Mông Cổ có giết chúng ta không?
Người ấy đáp:
- Nếu chúng ta chống trả thì họ nhất định sẽ giết chúng ta. Trái lại, nếu chúng ta đầu hàng thì có thể họ sẽ cho chúng ta được sống. Cho nên đầu hàng có thể là một cách chọn lựa sáng suốt!
Mọi người im lặng một lúc, trong đám đông có tiếng khóc đầu tiên nổi lên. Thế là tiếng khóc liền lan rộng ra khắp mọi nơi, mỗi lúc tiếng khóc càng to.
Bên ngoài ngôi thành Nể Sa Bất Nhi, có ba sứ giả dẫn đầu, phía sau là những người đang rượu thịt và rất nhiều lễ vật, được các binh sĩ Mông Cổ áp giải đi vào đại trướng của Giã Biệt và Tốc Bất Đài.
Giã Biệt và Tốc Bất Đài ngồi ngang hàng nhau. Giã Biệt nói với ba sứ giả:
- Các người tỏ ra ngoan ngoãn đấy? ở đây có một tờ chiếu thư của Thành Cát Tư Hãn viết bằng chữ Úy Ngột Nhi, đóng dấu đỏ, vậy nhà ngươi hãy đọc đi !
Một người sứ giả nhận lấy chiếu thư đọc lớn:
"Ta gởi cho các đại thần và các thần dân ở mọi nơi: Trời cao vạn năng đã bằng lòng cấp cho Thành Cát Tư Hãn vĩ đại của nước Hãn Quốc Mông Cổ một vùng đất từ chỗ mặt trời mọc kéo dài cho đến chỗ mặt trời lặn. Vậy những ai chịu đầu hàng, thì bản thân, vợ con, thân nhân đều được tha chết; trái lại, nếu những ai chống trả không chịu đầu hàng thì bản thân, vợ con,

người thân tộc và tất cả dòng họ đều bị giết hại".
"Mùa hè năm con thỏ tại Tát Ma Nhĩ Can Thành Cát Tư Hãn - nước Đại Mông Cổ"
Giã Biệt nói qua giọng uy hiếp:
- Các ngươi nghe rõ chưa? Vậy các ngươi hãy trở vào thành nói lại với các bậc quyền quí, bảo họ chớ nên sách động bá tánh bé nhỏ như những con kiến kia chống lại với quân đội Mông Cổ, có sức mạnh như một cơn bão lửa, như một dòng thác lũ!
Ba sứ giả đồng thanh đáp:
- Dạ! Dạ! Dạ!
Tốc Bất Đài nói:
- Các ngươi hãy cho ta biết, xem con mụ già yêu tinh Thốc Nhi Hãn hiện giờ chạy trốn ở đâu?
Người cầm đầu đoàn sứ giả cũng tức là người thị dân chủ trương đầu hàng lên tiếng đáp:
- Mụ ta trốn tại Cáp Luân Bảo.
Tốc Bất Đài hỏi:
- Các người có bằng lòng dẫn ta tới đó không?
Ba người cùng đưa mắt nhìn nhau và người thị dân cầm đầu đáp:
- Thái hậu Thốc Nhi Hãn và Toán Đoan đã thu của chúng tôi một số thuế ba năm liền, thế nhưng họ dẫn quân đội bỏ chạy để lo bảo vệ tính mệnh của họ thôi. Họ là những người phản bội lại Chân Chúa đầu tiên, vậy họ phải chịu sự trừng phạt.
Tốc Bất Đài chỉ hai người kia nói:
- Thế còn hai ngươi thế nào?
Hai người sứ giả đồng thanh đáp:
- Chúng tôi bằng lòng! Chúng tôi bằng lòng!
Đại quân của Giã Biệt và Tốc Bất Đài được mấy sứ giả của thành Nể Sa Bất Nhi hướng dẫn, kéo tới dưới chân núi để bao vây lũy cổ Cáp Luân Bảo.
Một tướng lãnh giữ thành hối hả chạy vào đại sảnh bên trong thành này. Hai tướng sĩ giữ cửa đưa chéo hai lưỡi búa lớn ra ngăn không cho ông ta chạy vào trong. Tướng lãnh này la to:
- Bớ Thái hậu! Bớ Thái hậu! - Thái hậu đang vuốt ve con mèo Ba Tư của mình, bình thản lên tiếng hỏi:
- Cái gì mà la ó om sòm vậy?
- Viên tướng lãnh vẫn chưa hoàn hồn, đáp:
- Người Mông Cổ! Người Mông Cổ!
Thái hậu hỏi:
- Người Mông Cổ thế nào?
Viên tướng lãnh vừa thở hào hển vừa đáp:

- Người Mông Cổ đã kéo tới bao vây thành rồi?
Thái hậu đứng phắt dậy, con mèo kêu "ngao" một tiếng rồi bỏ chạy. Thái hậu hỏi:
- Sao? Còn con trai của ta là Ma Kha Mạt Toán Đoan ở đâu? Tại sao nó không chặn đứng quân Mông Cổ lại?

Trong khi đại quân của Giã Biệt và Tốc Bắc Đài đang bao vây thành lũy nơi lẩn trốn của Thái hậu Thốc Nhi Hãn, thì đứa con trai của bà ta là Ma Kha Mạt Toán Đoan, vào tháng 6 năm 1220, sau một trận tao ngộ chiến với quân Mông Cổ, đã bị đánh bại. Ông ta vội vàng bỏ chạy đến bờ phía nam của biển Caspian.

Ma Kha Mạt Toán Đoan, hoàng tử Trát Lan Đinh, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệt Lý và người thái tử bé nhỏ đã cùng mấy chục tên thị vệ xuống một chiếc thuyền to, trương buồn chạy thẳng ra giữa biển.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Tám (3)

Sau khi thuyền cặp bến, Ma Kha Mạt Toán Đoan và đồng bọn cùng đổ bộ lên một hòn đảo nhỏ ở giữa biển. Y phục của họ đều bị ướt sũng. Họ thở hổn hển, đưa mắt nhìn về phía nam bờ biển Caspian.

Để chạy trốn trước sự truy kích tới cùng của Giã Biệt và Tốc Bất Đài, Ma Kha Mạt Toán Đoan phải lẩn trốn trên hòn đảo Ngạch Biệt Tư Khoan (hiện nay hoàn đảo này đã chìm xuống nước).

Ma Kha Mạt Toán Đoan quỳ xuống khấn vái:
- Hỡi Chân Chúa vạn năng, chắc là tôi từng phạm tội lớn nên ngài mới nổi trận lôi đình như thế này? Mai sau nếu có thể khôi phục lại đất nước, tôi hứa sẽ làm đúng theo ý chí của ngài. Hỡi Ala, xin ngài phù hộ cho tôi! Đừng bỏ rơi tôi!

Bên ngoài cổ lũy Cáp Luân, mặt trời như thiêu như đốt. Giã Biệt cởi trần khòm lưng, một binh sĩ xách một thùng nước xối cho ông ta tắm. Giã Biệt nói:
- Ôi chao! Ở đây nóng bức quá! - Dứt lời ông ta chụp lấy thùng nước trong tay của người binh sĩ, kê miệng vào uống nghe ừng ực.
Người sứ giả của thành Nể Sa Bất Nhi đứng bên cạnh nói:
- Nơi đây hàng năm nhiều sương mù lại nhiều mưa, nên cư dân ở vùng cổ lũy Cáp Luân này không có thói quen trữ nước để dùng trong mùa hạn. Năm nay thời tiết bất thường, kéo dài mấy tháng không mưa. Tôi nghĩ bên trong cổ lũy chắc là bị cạn nước lâu rồi!

Đôi mắt của Giã Biệt sáng rực lên, hỏi:
- Thế hả?
Tại gian đại sảnh thuộc khu vực bên trong của cổ lũy Cáp Luân, thái hậu Thốc Nhi Hãn cầm chiếc ly bằng bạc trống không gõ lên mặt bàn kêu vang, nói:
- Mau! Mau đi lấy nước cho ta! Ai cất giấu nước không mang ra thì ta sẽ chém đầu!
Tên cận vệ cố nuốt nước bọt nói:

- Bẩm thái... thái hậu... không... không.... còn một giọt nước nào nữa!

Thái hậu cầm chiếc ly bạc ném vào tên cận vệ, nói:

- Nhà ngươi hãy đi kiếm cho ta! Đi mau!

Tên cận vệ đi khấp khểnh ra phía ngoài.

Bá tánh và binh sĩ bên trong cổ lũy đang bị khát sắp chết. Do vậy, tên cận vệ chỉ đi được mấy bước thì té nằm dài xuống đất.

Khắp mọi nơi tiếng kêu khát, tiếng kêu nước vang dội.

Phía bên ngoài cổ lũy Cáp Luân, Giã Biệt mặc y phục vào, vui mừng nói:

- Mau! Hãy đi gọi bọn binh sĩ ra ngoài cổ lũy để uống nước, để tắm!

Phía sau những ụ chiến đấu trên đầu cổ lũy Cáp Luân, có một binh sĩ la lớn:

- Nước!

Mọi người nghe tiếng la đều phấn chấn cả lên. Tất cả cố trèo lên đầu thành. Họ nhìn qua khe hở của những ụ chiến đấu trên đầu thành, thấy người Mông Cổ ở ngoài đang uống nước, đang tắm thì cơn khát càng dữ dội hơn. Thái hậu Thốc Nhi Hãn được hai tên cận vệ đỡ lên đầu thành để nhìn ra ngoài.

Một tên cận vệ thấy người Mông Cổ đang xách từng thùng nước một xối lên đầu để tắm, liền thò người ra cố nhìn và bị mất thăng bằng rơi xuống đất.

Tiếng kêu la khát nước của mọi người vẫn liên tục không dứt. Một binh sĩ cất giọng khàn khàn, nói:

- Bẩm Thái hậu, chúng ta đầu hàng đi thôi! Nếu không chịu đầu hàng thì tất cả chúng ta sẽ chết vì khát nước!...

Thái hậu Thốc Nhi Hãn cất giọng run run nói không ra hơi:

- Mở cửa thành... đầu hàng... đi thôi!

Một binh sĩ lột chiếc khăn trắng bịt trên đầu xuống, đưa cao lên vẫy.
Giã Biệt đang đứng bên ngoài cổ lũy, nhìn thấy tình hình trước mắt, vui mừng đấm cho Tốc Bất Đài một đấm, vui vẻ la to:
- Nhanh lên! Hãy mang nước đến cho họ uống! Chiếc cầu treo nơi cổ lũy từ từ hạ xuống. Đám đông lớp chạy lớp bò, cố tuôn ra ngoài.
Người Mông Cổ xách từng thùng nước để trước mặt họ. Những khuôn mặt hốc hác vì khát nước, vội vàng kê miệng vào thùng uống nghe ừng ực.
Bên trong cổ lũy, một tên cận vệ vừa đưa tay lau nước bám trên mặt, vừa bưng một bình nước chạy lên đầu thành, đỡ đầu Thái hậu Thốc Nhi Hãn đang nằm dưới đất lên, kê nước vào miệng cho bà ta uống. Thái hậu Thốc Nhi Hãn uống được vài ngụm nước, sức khỏe hồi phục nhanh chóng y như uống thuốc tiên. Bà ta chụp lấy bình nước kê lên miệng uống liên tiếp. Sau đó, bà ta đứng lên đầu thành nhìn ra bên ngoài, thấy binh sĩ và bá tánh đang tranh nhau những thùng nước của binh sĩ Mông Cổ, có nơi vì tranh nhau nên sanh ra ẩu đả.
Vương hậu và các hoàng tử không thể tranh giành được với họ.
Thái hậu Thốt Nhi Hãn nghiêm giọng quát to:
- Hãy cút đi cho ta! Bộ các ngươi muốn làm phản hả? Hãy lui ra, để cho vương phi và các hoàng tử uống trước!
Bọn binh sĩ và bá tánh đều sợ hãi vội vàng lui ra, quì xuống. Vương phi và các hoàng tử đua nhau chạy tới trước các thùng nước, giúi đầu uống theo kiểu ngưu ẩm. Giã Biệt từ nãy giờ đứng trên cao theo dõi, bèn hướng về đầu thành hỏi to:
- Có phải bà là Thái hậu Thốc Nhi Hãn đó không?
Thái hậu Thốc Nhi Hãn trả lời với một thái độ cao ngạo:

- Ta đây! Nhưng, tên họ của ta để cho nhà ngươi gọi thế hả?

Giã Biệt cúi mình đáp:

- Tôi xin lỗi! Xin hỏi những người đàn và và trẻ con đó đều là vương phi và hoàng tử của Toán Đoan phải không?

Thái hậu Thốc Nhi Hãn nghiêm giọng trả lời:

- Còn có công chúa nữa!

-Tôi đã hiểu rồi! - Giã Biệt quay sang các thân binh Mông Cổ ra lệnh - Hãy để cho các vương phi và công chúa uống cho đủ, còn các hoàng tử thì không cần phải uống!

Thái hậu Thốc Nhi Hãn hỏi:

- Tại sao vậy hả? Tại sao các hoàng tử lại không cần uống?

Giã Biệt bình thản đáp:

- Người chết thì đâu còn biết gì mà uống. Hãy lôi tất cả chúng nó ra chém đầu!

Bọn thân binh ào tới, kéo tất cả những hoàng tử ra cửa thành. Thái hậu Thốc Nhi Hãn sợ hãi núp vào những ụ chiến đấu để nhìn ra ngoài. Sau những tiếng "Phập! Phập!", thì tiếng kêu la của các hoàng tử không còn nghe nữa. Thái hậu Thốc Nhi Hãn đưa tay lên trời, khóc lóc nói:

- Hỡi A -La! Ngài có trông thấy không? Tại sao ngài không dùng những tia điện như gươm bén đánh chết những tên đao thủ phủ kia? Hỡi Ma Khả Mạt Toán Đoan, đứa con trai vô dụng của ta, tại sao ngươi không thể bảo vệ cho các hoàng tử của ngươi vậy? Ngươi đã trốn đi đâu?... Hỡi A -La.

Đêm đã khuya, tại hòn đảo ở giữa biển Caspian ngoài tiếng sóng vỗ không còn nghe được tiếng gì khác nữa. Cảnh vật thật là tĩnh mịch. Người trên thuyền vỗ tay mấy lượt, tức thì trên bờ có người lên tiếng đáp lại. Từ trên thuyền có người nhảy xuống. Hoàng tử Trát Lan Đinh đang đứng trên bờ lên tiếng hỏi:

- Có phải tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đó không?

- Tôi đây! Thưa hoàng tử Trát Lan Đinh - Tướng quân Thiết Mộc Nhi

Diệc Lý lội xuống nước để lên bờ, hỏi:
- Bệnh tình của Toán Đoan có khá hơn không?
Hoàng tử Trát Lan Đinh lắc đầu, đáp:
- Hình như ông ấy bị viêm màn bụng, trong bụng bị ứ nước, nên bụng mỗi lúc càng to, lại sốt cao, trong khi không có một món thuốc nào uống cả, e rằng...
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý thở dài, nói:
- Nếu thế thì không cần nói cho ông ấy biết nữa, để ông ấy có thể đi vào vườn hoa của Thiên quốc một cách êm ái!
Trát Lan Đinh kinh ngạc hỏi:
- Lại có tin chẳng lành sao?
Thành Cát Tư Hãn phái ba đứa con trai của ông ta tiến binh về phía cố đô Ngọc Long Kiệt Xích.
Đó là chuyện mà ta đã tiên liệu được.
- Ngoài ra, còn có tin cổ lũy Cáp Luân đã bị thất thủ rồi!
- Cái gì? - Hoàng tử Trát Lan Đinh cả kinh, hỏi tiếp - Như vậy Thái hậu, Vương phi, Công chúa và các hoàng tử ra sao?
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đáp:
- Thái hậu, công chúa, vương phi đều trở thành tù binh của Giã Biệt, còn tất cả các hoàng tử đều bị giết hết rồi!
Trát Lan Đinh đứng sững sờ như một khúc gỗ.
Từ trong cửa lều rách nát có tiếng khóc của Ma Kha Mạt Toán Đoan vọng ra:
- Hỡi ơi! Chân chúa ơi!
Trát Lan Đinh và tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý vội vàng chạy vào.
Những tên thị vệ và Thái tử bé nhỏ nghe tiếng động cũng chạy tới nơi.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói với mọi người:
- Đừng có ồn ào! ban đêm trên biển tiếng động truyền đi xa lắm!
Mọi người cố nín thở. Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đặt lỗ tai sát tim của Ma Kha Mạt Toán Đoan nghe ngóng, nói:
- Ông ấy vẫn còn sống. Có lẽ vừa rồi nghe được những tin bất hạnh do tôi kể lại, nên ông ấy bị ngất đi!
- Ôi! - Ma Kha Mạt Toán Đoan rên rỉ hết sức đau đớn.
Vị Thái tử bé nhỏ và hoàng tử Trát Lan Đinh cùng lay gọi:
- Phụ thân ơi!
Những người có mặt chung quanh cũng cất tiếng gọi:
- Toán Đoan bệ hạ vĩ đại ơi!
Ma Kha Mạt Toán Đoan vừa khóc vừa nói:
- Ta có tội! Ta có tội!...
Hoàng tử Trát Lan Đinh lên tiếng an ủi:

- Cha ơi! Cha đừng quá đau lòng!
Ma Kha Mạt Toán Đoan lắc đầu, nói:
- Ta không đau lòng đâu, vì ta sắp chết rồi. Những thân nhân chết trước ta vẫn còn chờ ta trên Thiên đường kia mà. Đối với những thân nhân chết sau, ta cũng chờ đợi họ trên vườn hoa Thiên đường đó! Cả nhà chúng ta cũng sẽ đoàn tụ ở trên ấy.
Hoàng tử Trát Lan Đinh và người Thái tử trẻ tuổi òa lên khóc. Ma Kha Mạt Toán Đoan cất tiếng than rồi nói:
- Cả cuộc đời của ta đã chinh phục và thống trị một vùng đất bao la, nhưng đáng tiếc là không có một tấc đất nào để chôn ta cả, vậy ta đành chịu chôn trên hòn đảo hoang bé nhỏ này thôi!
- Phụ thân ơi! - Hoàng tử Trát Lan Đinh và Thái tử bé nhỏ cùng khóc.
Ma Kha Mạt Toán Đoan mỉm một nụ cười héo hắt, nói:
- Cũng được! Mỗi ngày sẽ có sóng biển tấu nhạc tang, mỗi ngày sẽ có những con chim hải yến, những con ó biển cùng hát vãn ca cho ta!
Hoàng tử Trát Lan Đinh nói:
- Này, hãy cùng khiêng Toán Đoan bệ hạ vào trong lều.
- Đừng bận tâm nữa - Ông ta cố gắng khoát tay nói tiếp - Này hoàng tử Trát Lan Đinh, này Thái tử Oát Tư Thích Hắc, các con hãy nghe đây. Việc lập Oát Tư Thích Hắc lên làm Thái tử là ý kiến của Thái hậu.
Hoàng tử Trát Lan Đinh nói:
- Con nhất định sẽ đem hết sức mình phụ tá cho em con.
- Không! - Ma Kha Mạt Toán Đoan đưa tay chỉ thanh kiếm còn mang bên cạnh sườn của mình nói tiếp:
- Này Oát Tư Thích Hắc, con hãy mở thanh đao này xuống - Thái tử bé nhỏ liền làm theo ý cha.
Ma Kha Mạt Toán Đoan lại ra lệnh:
- Hãy giúp cha đeo thanh đao này vào cho anh con.
Thái tử bé nhỏ lại làm đúng theo lời dạy.
Ma Kha Mạt Toán Đoan mỉm một nụ cười bi thương, nói:
- Này, Oát Tư Thích Hắc, không phải phụ thân không thương con, nhưng bây giờ ngoài Trát Lan Đinh ra, thì không ai có thể khôi phục được nước Hoa Thích Tử Mô nữa!
Người thái tử nhỏ cất tiếng khóc, nói:
- Dạ, con biết, xin cha hãy an tâm, con không hề có sự oán trách nào đối với cha và cũng không hề có sự oán trách nào đối với anh con. Anh ơi, anh có tin không?
Hoàng tử Trát Lan Đinh trào lệ, ôm người em trai bé nhỏ vào lòng, nói:
- Anh tin! Anh tin! Tại sao anh lại không tin em trai của anh?
Ma Kha Mạt Toán Đoan cố lấy hơi, nói:

- Được rồi! Bây giờ các ngươi đã có Toán Đoan mới rồi!
Mọi người cùng quì xuống, khẽ lên tiếng hoan hô:
- Trát Lan Đinh Toán Đoan vạn tuế!
Ma Kha Mạt Toán Đoan trợn trừng hai mắt, đứt hơi. Mọi người cùng òa lên khóc:
- Cha ơi!...
- Bớ Toán Đoan bệ hạ!...

Trát Lan Đinh cởi chiếc áo lót của mình, bịt kín đầu Ma Kha Mạt Toán Đoan lại. Mọi người cùng khiêng ông đem chôn xuống một cái hố đã đào sẵn. Trát Lan Đinh là người trước tiên rải một nắm đất lên xác cha. Đứa con trai nhỏ cũng rải thêm một nắm đất. Sau đó, đám đông cùng hợp lực chôn Ma Kha Mạt Toán Đoan trong tình trạng không quan tài chi cả. Tháng 12 năm 1220, Ma Kha Mạt Toán Đoan đã kết thúc cuộc đời vừa quang vinh vừa tủi nhục của mình trên một hòn đảo hoang giữa biển Caspian. Đám tang của ông không có nghi trượng, không có nhạc tang thậm chí không có tiếng khóc - Vì mọi người sợ tiếng khóc sẽ truyền đến tai của các binh sĩ Mông Cổ đang truy kích họ. Một điều tối bi thảm, là ngay đến Ma Kha Mạt Toán Đoan cũng không thể tưởng tượng được ấy là thân xác ông không được bỏ vào quan tài mà chỉ có cát vàng phủ lên mặt. Tuy nhiên, từ đó ông đã thoát khỏi cảnh hồi hộp liên tục, vì bị sự truy kích của binh sĩ Mông Cổ. Ông đã nằm yên trên một hòn đảo nhỏ mà sau này đã bị chìm lỉm xuống đáy biển. Thế hệ sau của ông, dù là người khen ngợi hay là người nguyền rủa, cũng không ai có thể tìm được nơi chôn cất ông đâu nữa!

Theo mạng lệnh của Thành Cát Tư Hãn, Giã Biệt, Tốc Bất Đài chẳng khác nào những con chó săn, một khi đã ngoạm được con mồi rồi thì không bao giờ chịu buông tha. Cho dù những con mồi đó có trốn vào rừng núi, có trốn đến hải đảo đi nữa, thì họ cũng truy kích tới cùng. Sự truy kích của họ, nhanh như những trận cuồng phong, những làn điện chớp. Thái hậu Thốc Nhi Hãn dù trốn vào rừng núi, rốt cục cũng phải đầu hàng; còn Ma Kha Mạt Toán Đoan trốn đến hải đảo, rốt cục cũng phải chịu chết một cách bi thảm. Đó là sự trừng phạt vô tình của lịch sử đối với họ.

Trát Lan Đinh và mọi người cùng quì xuống khấn vái và dập đầu lạy rồi mới đứng lên, tuốt thanh bảo kiếm ra, nói một cách quả quyết:
- Đi ngay! Chúng ta phải đến Ngọc Long Kiệt Xích trước ba người con trai của Thành Cát Tư Hãn. Vì ở đấy hãy còn mười vạn binh sĩ và một triệu bá tánh. Đó là niềm hy vọng để cho chúng ta khôi phục lại đất nước!

Du Trí Tiên – Chu Diệu Đình

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Tám (4)

Những ngày cuối cùng của năm 1220, Trát Lan Đinh vị Toán Đoan của Hoa Thích Tử Mô vừa mới lên ngôi đã trở lại cố đô Ngọc Long Kiệt Xích của nước này, với niềm hy vọng sẽ đánh nhau một trận quyết định sự sống chết với quân Mông Cổ để khôi phục lại đất nước.

Dân chúng trong thành đứng hai bên đường hoan nghênh Toán Đoan Trát Lan Đinh và Vệ đội của ông ta. Ngoài việc không có tiếng quân nhạc, tất cả mọi nghi lễ đều giống như trước đây họ đã nghênh đón Ma Kha Mạt Toán Đoan. Mọi người đều quì xuống đất dập đầu lạy từng tấm thảm len một được mang ra đường trải. Nhưng, có một điều khác hơn ấy là sự xúc động, sự bi phẫn và niềm hy vọng xuất phát từ nội tâm của từng người. Cho nên khắp mọi nơi đều nghe tiếng hoan hô pha lẫn tiếng nghẹn ngào nức nở:

- Hoan hô Trát Lan Đinh Toán Đoan, người bảo vệ cho tín ngưỡng!

- Hoan nghênh Trát Lan Đinh Toán Đoan, vị cứu tin của Ngọc Long Kiệt Xích! Hoan nghênh Trát Lan Đinh Toán Đoan, người phục quốc của nước Hoa Thích Tử Mô!

Trát Lan Đinh Toán Đoan không có vẻ uy nghiêm như Ma Kha Mạt Toán Đoan trước kia. Ông ta nhảy xuống ngựa, rơi lệ nói với bá tánh:

- Tôi thật có lỗi với mọi người, để mọi người phải sợ hãi, phải chịu khổ. Hơn

một nửa đất nước của Hoa Thích Tử Mô đã rơi vào tay giặc, hằng nghìn hằng vạn người đã bị chém giết! Các tín đồ Chính giáo phải chịu nạn! Đứng trước mặt các vị, tôi là một kẻ có tội! Đứng trước mặt A - La tôi cũng là một kẻ có tội! - Trát Lan Đinh Toán Đoan quì xuống đất.

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và người con trai Oát Tư Thích Hắc, một Thái tử vừa bị truất phế cũng như tất cả đoàn tùy tùng đều quì xuống. Khắp cả đường phố đâu đâu cũng nghe tiếng khóc.

Ngay đêm đó, số người trong cung của Hoàng Thái hậu lại có một tâm trạng trái ngược với bá tánh trong thành phố. Họ đang âm mưu một cuộc chính biến.

- Người Quốc Cậu đã tụ hợp tất cả những Khâm Sát Hãn còn lại, để gấp rút bàn bạc đều gì đó. Ngoài cửa có tiếng người la lớn:

- Thái tử điện hạ tới!

Oát Tư Thích Hắc từ ngoài bước vào, mấy người vội vàng cúi xuống hôn lấy vạt áo trước của anh ta. Oát Tư Thích Hắc hoảng hốt, nói:

- Này Quốc Cậu, hiện giờ tôi không còn là Thái tử nữa, xin đừng làm như vậy.

Quốc Cậu hỏi:

- Này cháu ngoan của ta, hãy nói cho cậu biết, có phải Trát Lan Đinh bắt ép cháu phải nhường ngôi Thái tử lại cho anh ta không?

Oát Tư Thích Hắc lắc đầu, bước lùi ra sau, nói:

- Không! Không! Đó là lời di huấn của tiên Toán Đoan khi sắp lâm chung.

Quốc Cậu nói:

- Đó là sự ngụy tạo của Trát Lan Đinh!

Oát Tư Thích Hắc cãi lại:

- Không! Đó là những lời mà chính tai tôi nghe được!

- Không thể như thế! Này cháu của ta, dù cho đó là lời di huấn của Toán

Đoan đi nữa cũng không thể được. Cháu là người do Thái hậu đưa lên làm Thái tử kia mà. Ma Kha Mạt Toán Đoan khi sắp lâm chung thì tinh thần không còn sáng suốt nữa, vậy việc tự ý thay đổi Thái tử là hoàn toàn không hợp pháp.

Mọi người đồng thanh la to:

- Phải! Trát Lan Đinh lên làm Thái tử là không hợp pháp!

- Phải! Vậy thì hãy giết chết Trát Lan Đinh đi! Hãy lập tức đưa Thái tử Oát Tư Thích Hắc lên làm Toán Đoan!

- Bớ Quốc Cậu, đã nói thì hãy làm, kẻo để lâu sẽ có nhiều diễn biến!

Quốc Cậu quay sang Oát Tư Thích Hắc nói:

- Này cháu ta! Cháu hãy ở lại cung của Hoàng Thái Hậu này để chờ làm nghi lễ đăng quang! - Nói dứt lời, ông ta nhìn vào các Khâm Sát Hãn nói tiếp:

- Các ông hãy lập tức điều động ngay mỗi người một nghìn dũng sĩ, chờ khuya nay khi có tiếng gà gáy đầu tiên thì sẽ lén đến bao vây hành cung của Trát Lan Đinh, giết chết hết những người như hoàng tử Trát Lan Đinh, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và số Vệ đội do Trát Lan Đinh mang về. Phải giết hết không chừa một ai sống sót! - Dứt lời, mọi người cùng hối hả bước đi.

Oát Tư Thích Hắc hết sức sợ hãi. Sau khi suy nghĩ kỹ, cậu ta vội vàng chạy nhanh ra ngoài, tìm cách né tránh sự theo dõi của bọn vệ đội riêng của Quốc Cậu, rồi chạy thẳng tới hành cung của Trát Lan Đinh.

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý bưng một ngọn nến hướng dẫn Oát Tư Thích Hắc đi thẳng đến trước cửa phòng của Trát Lan Đinh Toán Đoan, lên tiếng gọi:

- Bẩm Trát Lan Đinh Toán Đoan mau thức dậy! Hoàng tử Oát Tư Thích Hắc vừa báo cáo cho biết, Quốc Cậu và những Khâm Sát Hãn đang điều động

binh mã sẽ kéo tới đây giết chết ngài đấy!
Trát Lan Đinh Toán Đoan chụp lấy cậu bé trai, hỏi:
- Này đệ đệ, chuyện đó có thật không?
Oát Tư Thích Hắc vừa khóc vừa đáp:
- Bọn họ bảo cha thay đổi Thái tử là bất hợp pháp, nên định giết chết anh để lập tôi lên làm Toán Đoan. Nhưng cha đã nói rồi, ngoài anh ra thì không còn ai có thể khôi phục được đất nước này nữa. Dù em có chết cũng không sao, nhưng em nhất định không để cho họ giết anh, người anh tốt của em!
Trát Lan Đinh Toán Đoan ôm đứa em trai vào lòng, nước mắt trào ra như mưa, nói:
- Em trai tốt của anh, em là người em trai tốt của anh!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Bẩm Toán Đoan, binh mã trong thành này đều là tay chân của Quốc Cậu, họ định khi có tiếng gà gáy đầu tiên thì sẽ động thủ, vậy chúng ta phải tức khắc rời khỏi thành Ngọc Long Kiệt xích ngay!
Trát Lan Đinh Toán Đoan nói một cách quả quyết:
- Đi nhanh lên!
Số người của Trát Lan Đinh Toán Đoan vội vàng phi ngựa rời khỏi cửa thành, một hàng đuốc sáng đã xé tan màn đêm trên cánh đồng hoang dã.
Sau khi Trát Lan Đinh thoát ra khỏi thành Ngọc Long Kiệt Xích chẳng bao lâu, thì quân đội của Truật Xích, Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài đã kéo tới Ngọc Long Kiệt Xích và nhanh chóng bao vây ngôi thành này.
Lịch sử không bao giờ có giả thiết. Nếu không có cuộc tranh chấp nội bộ do các Khâm Sát Hãn và phái thủ cựu của họ phát động đuổi Trát Lan Đinh Toán Đoan, một người có lòng dũng cảm và có mưu trí hơn người cha, thì không biết chừng trận chiến lớn nhất tại cố đô của Hoa Thích Tử Mô, biết đâu sẽ tạo ra một kết quả khác? Nhưng, lịch sử không bao giờ có giả thiết, vì

sau khi các Khâm Sát Hãn tạo ra sự xung đột không bao lâu, thì ba người con trai của Thành Cát Tư Hãn đã xua quân tới bao vây Ngọc Long Kiệt Xích, mở màn cho một cuộc chiến tranh có tính cách hủy diệt kéo dài suốt bảy tháng.

Trước tình hình thành Ngọc Long Kiệt Xích đang nguy kịch, có thể bị tiêu diệt trong một sớm một chiều, Trát Lan Đinh Toán Đoan được xem là nguồn hy vọng duy nhất để phục quốc, buộc phải bỏ chạy đến thành Ba Lý Hắc. Tại quảng trường của thành phố này, Trát Lan Đinh Toán Đoan nói chuyện với dân chúng có mặt:

- Hỡi thần dân tại thành Ba Lý Hắc, ta là Trát Lan Đinh Toán Đoan. Ta muốn nói cho các người nghe một câu chuyện. Một thành phố cũng trù phú như thành phố Ba Lý Hắc này, nuôi một ảo vọng là kẻ thù cũng có lòng nhân từ, nên không quyết tâm chống lại trận tấn công của người Mông Cổ, mà phái sứ giả đi xin sự khoan hồng của giặc, họ được giặc hứa hẹn nên đã mở cửa thành đầu hàng. Sau khi người Mông Cổ tiến vào thành, thì chúng đuổi tất cả dân chúng bất kẻ sang hèn ra khỏi thành, rồi tách rời phụ nữ và nam giới ra thành hai toán. Chúng bắt đầu chọn lựa được 500 người thợ và chọn lựa một số thanh niên nam nữ bắt đi làm nô lệ xong, bèn lệnh giết chết hết số người còn lại. Các người muốn hỏi câu chuyện bi thảm đó xảy ra ở đâu chăng? Các người cứ hỏi ngay những nạn nhân từ bốn phương tám hướng chạy tới đây thì sẽ rõ! Vậy, các người muốn tránh khỏi số phận bi thảm đó không? Hãy cầm vũ khí lên và đi theo ta!

Khi đội ngũ của Trát Lan Đinh Toán Đoan rời khỏi thành phố thì đã tăng thêm rất nhiều thành viên mới.

Trát Lan Đinh lại đến thành Thát Nhĩ Mê. ông cưỡi ngựa đi gặp dân chúng trong thành phố và nói cho mọi người nghe:

- Chúng đã từ trong tay của những người chồng cướp đi không biết bao

nhiêu là vợ là con của họ. Chúng đã tách rời không biết bao nhiêu là chị em anh em! Và có không biết bao nhiêu bậc cha mẹ đã phát điên lên vì con gái trinh trắng của họ bị chúng giày xéo!

Trát Lan Đinh Toán Đoan khi kéo quân đội ra khỏi thành thì số quân của ông ta tăng lên gấp bội.

Tại thành Mã Lỗ, Trát Lan Đinh Toán Đoan lại đi vào đám đông kêu gọi:

- Đừng tin buông bỏ đao kiếm xuống thì ma quỷ sẽ trở thành thiên thần. Đầu tôi có thể đứt, máu tôi có thể chảy, nhưng đất nước Hoa Thích Tử Mô hoàn chỉnh không thể bị chia cắt, không thể dâng hai tay cho bọn tín đồ dị giáo!

Đội ngũ của Trát Lan Đinh Toán Đoan khi rời khỏi thành Mã lỗ đã có một quân số đông vô số kể!..

Giữa lúc Trát Lan Đinh đi khắp nơi động viên nhân dân của mình đứng lên kháng chiến, thì Thành Cát Tư Hãn đang đóng quân tại thành Tát Ma Nhĩ Can lại đang bận rộn xử lý một số sự kiện.

Gia Luật Sở Tài cầm một tờ báo cáo khẩn đi vào hoàng cung. Sau khi bước vào đại điện ông ta nói lớn:

- Thưa Khả Hãn, sứ giả mang tin có báo cáo khẩn cấp cho biết Trường Xuân Chân Nhân đã rời Yên Kinh để tới Tát Ma Nhĩ Can!

Thành Cát Tư Hãn vui vẻ đứng lên hỏi:

- Thế hả? Tốt, ngày hôm nay thì chuyện vui nhiều đấy. Đến đây, ông râu dài hãy ngồi xuống đây uống rượu sữa ngựa đã!

Gia Luật Sở Tài chú ý nhìn một nhóm người phụ nữ Hoa Thích Tử Mô đang đứng dưới điện. Thành Cát Tư Hãn cười nói:

- Đây là những tù binh do Giã Biệt và Tốc Bất Đài mang từ thành Nể Sa Bất Nhi về. Những người trẻ tuổi là phi tử và con gái của Ma Kha Mạt Toán Đoan, còn con mẹ già da mặt nhăn nheo như hạt hạnh đào, tay ôm con mèo kia chính là mẹ của Ma Kha Mạt Toán Đoan và cũng là cô của Hãi Nhi Hãn,

tức Thái hậu Thốc Nhi Hãn.

Gia Luật Sở Tài nhìn các tướng lãnh quanh bàn, nói:

- Thưa Đại Hãn, Thái hậu Thốc Nhi Hãn tuy là tù binh, nhưng cũng nên ban cho bà ta một chỗ ngồi.

- Có sự đối xử như thế ư? Thành Cát Tư Hãn hỏi.

Gia Luật Sở Tài trả lời một cách khẳng định:

- Có! Trong lịch sử Trung Quốc chuyện phong cho những nhà vua bị mất nước các tước vương, tước hầu, là chuyện vẫn thường thấy.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Thế cũng được! Hãy đưa đến một chỗ ngồi cho Thái hậu Thốc Nhi Hãn!

Thị vệ bèn nhắc đến một chiếc ghế để bên cạnh Thái hậu Thốc Nhi Hãn.

Thành Cát Tư Hãn khách sáo nói:

- Xin mời Thái hậu Thốc Nhi Hãn hãy ngồi!

Thái hậu Thốc Nhi Hãn không nói cám ơn, nét mặt thản nhiên ngồi xuống ghế một cách cao ngạo. Hốt Lan phi nói với Thành Cát Tư Hãn:

- Thưa Đại Hãn, ngài có trông thấy con mèo nằm trên bắp đùi của Thái hậu Thốc Nhi Hãn kia không?

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Mèo ư? Thứ đó thì có dùng vào đâu được, vừa không thể cắt lông lại vừa không thể vắt sữa?

Hốt Lan phi nói:

- Ngài xem kìa, hai mắt của con mèo đều khác nhau.

- Thế nào gọi là khác nhau?

- Mỗi con mắt đều có màu sắc khác nhau.

Thành Cát Tư Hãn xem kỹ, nói:

- Ồ! Quả nhiên là thế. Quái vật!

Hốt Lan phi nói:

- Thiếp rất yêu thích con mèo đó, vậy có thể nói với bà ta cho thiếp mượn chơi vài ngày không?
- Chuyện đó có chi khó. Này Thái hậu Thốc Nhi Hãn, Hốt Lan phi của tôi thích con mèo của bà đó, vậy bà có thể tặng con mèo cho Hốt Lan phi không?
Sắc mặt của Thái hậu Thốc Nhi Hãn sa sầm, nói:
- Không được! Đấy là con mèo của tôi!
Đôi mày của Thành Cát Tư Hãn nhướng cao, nói:
- Hả? Bà là một Thái hậu bị mất nước mà còn oai phong thế ư? Hãy bắt con mèo của bà ấy quật chết cho ta!
Binh sĩ bước tới định chụp con mèo nằm trong lòng của Thái hậu, nhưng Hốt Lan phi vội vàng la lên:
- Đừng! Đừng động tới con mèo đó! - Nàng quay sang Thành Cát Tư Hãn nói - Hãy mau ngăn cản họ đi!
Thành Cát Tư Hãn ra lệnh:
- Các ngươi lui ra!
Hốt Lan phi bước tới trước mặt Thái hậu Thốc Nhi Hãn, nhìn kỹ con mèo rồi nói với bà ta:
- Mèo đực hay là mèo cái vậy?
Thái hậu Thốc Nhi Hãn bực bội, đáp:
- Ngươi không thấy nó đang có bầu đấy sao? Đồ ngốc!
Hốt Lan phi nói qua giọng thương lượng:
- Nếu vậy, khi nó sanh con bà có thể biếu cho tôi một con không?
- Để xem ta có thích làm như vậy hay không đã?
Thành Cát Tư Hãn tức giận, nói:
- Hả?!

Du Trí Tiên – Chu Diệu Đình

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Chín

Sự Chống Trả Của Người Hoa Thích Tử Mô

Tình cảm giữa Thái hậu Thốc Nhi Hãn và Thành Cát Tư Hãn trở nên căng thẳng, bầu không khí hết sức ngột ngạt. Gia Luật Sở Tài thấy tình hình bất lợi, liền vội vàng to tiếng nói một câu để xoay đầu đề sang chuyện khác:
- Ôi chao! Buổi tiệc mừng công thế sao lại không có tiếng hát, không có nhảy múa vậy?
Dã Lặc Miệt liền cất tiếng hát một ca khúc của người Mông Cổ, đã át hẳn sự ồn ào của người chung quanh. Nhiều người đứng lên nhảy múa giữa tiếng hát:

Con thiên nga trắng như tuyết đã bay đến,
Nó đáp xuống đám lau sậy cạnh bờ hồ.
Thân nhân từ phương xa đến kia rồi,
Vậy hãy để chúng ta nâng ly vui vẻ suốt đêm.
Con chim bách linh biết hót đã bay đến kìa,
Nó đậu xuống đám cỏ cạnh bờ hồ.
Anh em từ phương xa đến kia rồi.
Những lời vui nói suốt cả đêm.
Con vịt rừng có lông trắng bay đến kia rồi,

Nó đáp xuống lùm cỏ cạnh bờ hồ.
Bằng hữu từ phương xa trở về kia,
Hãy để chúng ta nhảy múa cho tới sáng.
Chim khách bé con bay đến kia rồi,
Nó đáp xuống lùm cỏ cạnh bờ hồ.
Chiến sĩ từ phương xa trở về kia.
Hãy để chúng ta nhảy múa và vui hát suốt đêm dài!

Bài hát chấm dứt, điệu múa cũng chấm dứt theo. Thành Cát Tư Hãn đã trút bỏ hết sự bực bội trong lòng, làm cho bầu không khí hòa dịu trở lại. Ông quay mặt sang các vương phi công chúa người Hoa Thích Tử Mô nói:
- Tôi nghe nói người Hoa Thích Tử Mô hát hay múa giỏi! Vậy xin mời vương phi, công chúa hãy bước ra giúp vui cho các tướng quân từng chịu nhiều lao khổ của chúng tôi nhé!
Nạp Nha A nói lớn:
- Nhạc công tấu nhạc lên!
Tiếng nhạc bắt đầu trỗi, nhưng không thấy ai bước ra nhảy múa.
Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Thế nào, các vị vương phi, công chúa! - Những cô gái vẫn ngồi yên không cử động. Thành Cát Tư Hãn dằn mạnh con dao xuống mặt bàn nói tiếp - Chả lẽ không ai nể mặt ta cả sao?
Nạp Nha A khoát tay, tức thì mười mấy tên thị vệ cầm mã tấu bước tới, sắc mặt đầy sát khí.
Thái hậu Thốc Nhi Hãn vẫn giữ nguyên nét mặt cao ngạo nói:
- Hãy chờ một tí! Không có ai hát thì làm sao các cô ấy múa được!
- Thế là bà ta cất giọng khàn khàn hát lên:
Trong cõi đời này có một địa phương xinh đẹp, đó là Hoa Thích Tử Mô!

Các cô gái bắt đầu nhảy múa và hợp ca:

Trong đời này có một địa phương xinh đẹp, đó là Hoa Thích Tử Mô!
Toán Đoan vĩ đại của nó là người chinh phục thế giới!
Những tín đồ Chính giáo mỗi ngày khấn cầu A-la năm lần,
Cùng sống một cuộc sống phồn hoa như gấm vóc!
Hò... hò... ơ...!
Ngọn lửa rừng từ phía đông tràn tới.
Thiêu hủy không biết bao nhiêu ruộng vườn thành quách,
Hỡi tất cả mọi người, đừng có ảo tưởng dùng nước mắt để tưới tắt trận hỏa hoạn này.
Đó là một sai lầm to lớn,
Chỉ có thanh đao và lưỡi kiếm hận thù mới chém chết được thần hỏa kia!

Người hát cũng như người nhảy múa đều ràn rụa nước mắt. Đà Lôi cả giận quát to:
- Thôi, đừng hát nữa, bộ ngươi muốn tìm cái chết hay sao?
- Ngươi đừng nạt nộ đối với người già nhất - Thái hậu Thốc Nhi Hãn bất mãn trước câu nói của Đà Lôi - Rồi nhà ngươi cũng có ngày sẽ già kia mà!
- Tao giết mày! - Đà Lôi vừa nói vừa siết chặt cán đao. Thái hậu Thốc Nhi Hãn cười nhạt, nói:
- Đứa cháu Trát Lan Đinh từng bị ta bạc đãi kia, sẽ giết nhà ngươi!
Thành Cát Tư Hãn cười ha hả nói:
- Này Thái hậu, bà hà tất phải đi ăn thua với một thằng bé lớn hơn cháu bà không mấy tuổi? Riêng ta rất thích bài hát vừa rồi của bà và cũng rất thích điệu múa của các cô gái kia. Này, Nạp Nha A, ngươi hãy sắp xếp và chăm sóc sự ăn ở của họ cho đường hoàng, về sau khi có yến tiệc hoặc có ngày lễ

hội ta sẽ mời Thái hậu Thốc Nhi Hãn hát bài hát đó và mời các vương phi công chúa cùng nhảy điệu múa đó. Phải rồi, tôi còn phải báo tin vui này cho Thái hậu biết. Quốc Cậu của các người đang chống cự mãnh liệt với ba đứa con trai của tôi tại Ngọc Long Kiệt Xích, còn vị Toán Đoan mới Trát Lan Đinh của các người đang hiệu triệu binh mã kéo đi thu phục một số thành thị trước đây đã đầu hàng đại tướng Giã Biệt và Tốc Bất Đài ở phía nam!

Trên mặt Thái hậu Thốc Nhi Hãn hiện lên một nét vui cười, nói:
- Đa tạ ông đã báo cho tôi được biết những tin tức làm phấn chấn lòng người đó!

Thành Cát Tư Hãn đứng lên, nói:
- Đồng thời, ta cũng cần báo cho bà biết một tin tức không vui. Đó là ta đã ra lệnh cho ba đứa con trai của ta sẽ đánh một đòn vô tình đối với Ngọc Long Kiệt Xích dám chống trả lại ta và mặt khác, ta sẽ thân chinh để truy kích tiêu diệt Trát Lan Đinh!
Thốc Nhi Hãn nói:
- A-la không bao giờ để cho ông thành công!
Thành Cát Tư Hãn vừa cười vừa nói:
- A-la của bà không bao giờ phù hộ tôi, nhưng bản thân tôi đã có một sức mạnh do trời cao ban cho.

Thành Cát Tư Hãn tập trung quân đội tại phía ngoài ngôi thành Tát Ma Nhĩ Can. Ông nói với Gia Luật Sở Tài có mặt để đưa tiễn:
- Trung quân lưu thủ ở đây tôi hoàn toàn giao phó cho ông, còn Quách Bảo Ngọc thì chịu trách nhiệm liên lạc. Một khi Trường Xuân Chân Nhân đến, phải phái người báo tin cho tôi biết.

- Thưa vâng! Giã Biệt, Tốc Bất Đài đã phái sứ giả tới cho biết, họ muốn nhân trận ra quân trừng phạt bộ lạc Khâm Sát từng nuôi giấu thủ lĩnh của Miệt Nhi Khất, kẻ thù truyền kiếp của ngài.

Thành Cát Tư Hãn đáp:

- Được, hãy cho sứ giả đi xóa bỏ mạng lệnh của ta, bảo chúng sau đó có thể đi theo vùng đồng cỏ của Khâm Sát, để về vùng đồng cỏ Mông Cổ theo con đường phía bắc!

Gia Luật Sở Tài tuân lệnh:

- Thưa, được!

Thành Cát Tư Hãn cưỡi ngựa ra đi. Gia Luật Sở Tài vuốt râu suy nghĩ, đôi mắt khẽ híp lại.

Dưới chân núi An Tây, đoàn xe của Trường Xuân Chân Nhân từ xa đang đi tới. Gia Luật Bất Hoa dẫn thân binh ra nghênh đón. Khi đôi bên còn cách nhau mấy bước, thì Gia Luật A Hải xuống ngựa. Đoàn xe của Trường Xuân Chân Nhân dừng lại. Trường Xuân Chân Nhân được Gia Luật A Hải và Lý Trí Thường đỡ xuống xe. Gia Luật Bất Hoa vòng tay thi lễ, nói:

- Vạn hộ của Hãn quốc Mông Cổ là Gia Luật Bất Hoa phụng chỉ cung nghênh Trường Xuân Chân Nhân.

- Ngài là Gia Luật A Hải, người lập đồn điền ở núi Altay, tức đồ đệ của Gia Luật Bất Hoa tướng quân đây phải không?

Gia Luật A Hải đáp:

- Thưa, đúng như vậy.

Gia Luật Bất Hoa nói:

- Tại hạ chính là Gia Luật Bất Hoa.

- Tướng quân Gia Luật Bất Hoa đã làm được một công đức vô lượng, quả là một việc tốt to lớn. - Trường Xuân Chân Nhân vui vẻ nói tiếp - Chính vì thế

nên tôi muốn ở lại đây chơi vài hôm. Năm nay thu hoạch về chăn nuôi như thế nào?

Gia Luật A Hải cười nói:

- Xin đừng hỏi về chăn nuôi, mà nên hỏi về vấn đề cày cấy tốt hơn!

Trường Xuân Chân Nhân cũng cười, nói:

- Câu nói của tướng quân Gia Luật Bất Hoa, đã bộc lộ một phần nào tiên phong đạo cốt đấy!

Gia Luật Bất Hoa lên tiếng mời:

- Chân nhân hãy lên xe đi nào. Hôm nay tôi đã chuẩn bị sẵn nho tươi nho khô và rượu nho.

Gia Luật A Hải hỏi:

- Tại sao toàn là nho vậy?

Gia Luật Bất Hoa đáp:

- Ngày mai sẽ toàn là dưa: dưa hấu, dưa bạch lan, dưa Hami!

Mọi người lại cười rộ.

Quân đội Mông Cổ đã bao vây thành Thác Nhĩ Mê. Thành Cát Tư Hãn đứng thẳng người trên bàn đạp ngựa để theo dõi, quân Mông Cổ dùng máy bắn đá tấn công thành. Quân dân trên đầu thành cũng dùng máy bắn đá chống trả. Đêm đến, cuộc chiến đấu vẫn tiếp tục. Những người bị thương và bị chết liên tục được khiêng ngang qua chỗ Thành Cát Tư Hãn đang đứng.

Có một thương binh khi khiêng ngang qua chỗ Thành Cát Tư Hãn, thì thò bàn tay ra. Thành Cát Tư Hãn ra hiệu cho số người khiêng đứng lại, bước tới gần nhìn kỹ, nói:

- Bách Linh Điểu ư? Nhà ngươi bị thương sao? Vết thương ở đâu?

Bách Linh Điểu đáp:

- Tự tôi bị té từ trên thang cao xuống đất. Tôi đã già quá rồi!

Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn ứa lệ, nói:

- Ông năm nay đã lớn tuổi rồi, không nên trèo lên tường thành như thế.

Không, đáng lý ra tôi không nên dẫn ông đi theo, nhưng....

Bách Linh Điểu nói:

- Tôi đã hơn bảy mươi tuổi rồi, dù có chết cũng chẳng qua là ngủ một giấc ngủ dài đó thôi. Người trẻ tuổi sẽ theo Đại Hãn trở về, vì họ còn phải cưới vợ sinh con, chăm sóc cho cha mẹ già nữa!

Thành Cát Tư Hãn nói;

- Tốc Bất Đài đang đi viễn chinh, vậy để tôi cho gọi Dã Lặc Miệt tới cùng ông.

- Không cần! Tôi sắp chết rồi, vậy hãy bảo nó mang nắm xương tàn của tôi trở về vùng đất đầu nguồn ba con sông. Tôi thấy nhớ quê hương!

- Không, tôi sẽ mang ông trở về mà vẫn còn sống.

Bách Linh Điểu lắc đầu, nói:

- Về sau, tôi không thể tiếp tục kéo cây đàn đầu ngựa và hát những bài hát cho Đại Hãn nghe nữa!

Thành Cát Tư Hãn quay sang các binh sĩ nói:

- Hãy khiêng ông ta đi chữa trị; phải cứu cho ông ta sống!

Binh sĩ khiêng Bách Linh Điểu đi. Thành Cát Tư Hãn không an tâm bước đi theo rất xa mới dừng ngựa đứng lại, nhìn các binh sĩ khiêng Bách Linh Điểu tiếp tục đi tới.

Đầu năm 1221, Thành Cát Tư Hãn vượt qua sông Amu, mở cuộc tấn công vào thành Thác Nhĩ Mê rất mãnh liệt. Sau mười ngày đêm kịch chiến, thành này bị hạ.

Thành Cát Tư Hãn tay siết cán đao đứng trên chỗ cao đưa mắt nhìn quân Mông Cổ đang lùa bá tánh trong thành ra ngoài.

Trát Lan Đinh Toán Đoan sau khi tập hợp được mười mấy vạn binh mã, giờ đây đã bắt đầu đưa cao thanh gươm báo thù. Đối thủ của Trát Lan Đinh

Toán Đoan là cánh quân hỗ trợ của Thành Cát Tư Hãn, do Thất Cát Hốt Thốc Hốt, người thường được gọi là Hồ thừa tướng chỉ huy, quân số gồm ba vạn binh mã. Đây là một trận đánh mà người Hoa Thích Tử Mô thường lấy đó để hãnh diện.

Trên một ngọn đồi cao, hình bóng của Trát Lan Đinh Toán Đoan đã xuất hiện. Bên cạnh ông ta là Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và người em trai còn nhỏ tuổi. Đứng hai bên đó còn có mười mấy chiến tướng khác.

Quân Mông Cổ đã tiến vào thung lũng, người đông như biển.

Người em trai nhỏ kinh hoàng nói:

- Không phải bảo họ chỉ có ba vạn người sao? Tôi xem có lẽ họ còn hơn sáu vạn người đó!

Một tướng lĩnh nói:

- Chúng ta đã mắc kế của họ rồi!

Phía bên kia, Hồ thừa tướng Thất Cát Hốt Thốc Hốt vừa cười hô hố vừa xua quân tiến lên. Trên lưng những con ngựa phòng hờ của các binh sĩ dẫn theo, là những hình nộm, được làm bằng những tấm chăn len. Tất cả có ba vạn hình nộm như thế.

Đứng trên đỉnh ngọn đồi đất, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:

- Dù cho họ có tám vạn người đi nữa, chúng ta vẫn chiếm đa số. Cứ việc đánh!

- Dù có thiểu số chăng, thì trận giặc phục thù cho người chết này vẫn phải đánh! - Trát Lan Đinh Toán Đoan đứng trước đội ngũ của mình to tiếng nói:

- Hỡi các tướng sĩ Hoa Thích Tử Mô. Giờ đây ta dẫn các người mở đầu một cuộc chiến tranh để rửa hận. Trước kia do hoàng gia của chúng ta bất tài, nên đã đem đến cho các người nhiều nổi sỉ nhục! Hôm nay chúng ta phải triệt để đòi lại món nợ máu với người Mông Cổ! Hiện giờ tại ngôi thành Nể Sa Bất Nhi khói đen vẫn còn đang bốc cao, đứa con út của Thành Cát Tư

Hãn là Đà Lôi chỉ huy bảy vạn quân Mông Cổ, đã sang bằng thành Nể Sa Bất Nhi rồi. Nơi đó bây giờ có thể cày ruộng được. Số thủ cấp của đàn ông, đàn bà và trẻ con được họ chia ra chất thành ba chiếc tháp cao. Tại thành phố Thác Nhĩ Mê của chúng ta, những tín đồ dị giáo ở phương Đông đó, do thấy chúng ta chống trả mãnh liệt, nên sau khi hạ thành, họ đã đốt đã giết thẳng tay, thậm chí họ còn mổ bụng một bà già để tìm những hạt châu ngọc. Thành Cát Tư Hãn còn biến thành Ba Lý Hắc của chúng ta thành một nơi xác chết nằm đầy đất, tha hồ cho loài sư tử, loài sói đến đó ăn no nê! Hỡi các dũng sĩ người Hoa Thích Tử Mô, giờ đây chúng ta với một tinh thần quyết tử, chia quân ra thành hai cánh tiến lên bao vây kẻ thù, thẳng tay sát phạt, không chừa một tên tù binh nào còn sống, mà hãy chém tất cả. Đầu lâu của chúng sẽ được đem xếp thành mười cái tháp cao!

Quân đội Hoa Thích Tử Mô quyết tâm hành động theo kế hoạch.

Ba người con nuôi của Kha Ngạch Luân chỉ huy quân đội của mình tiếp tục tiến lên. Khuất Xuất đưa tay lên chỉ, nói:

- Trát Lan Đinh ở chỗ đó .

Khoát Khoát Xuất, nói:

- Chúng ta thử áp dụng chiến pháp móc tim của Khả Hãn xem sao. Nếu bắt được Trát Lan Đinh thì Hoa Thích Tử Mô sẽ diệt vong!

Hồ thừa tướng đưa cao thanh đao đang cầm trong tay lên quát lớn:

- Hãy bắt sống Trát Lan Đinh! Xung phong mau!

Ba người con nuôi xua quân đánh thẳng lên đỉnh đồi. Bộ đội của Trát Lan Đinh Toán Đoan thấy thế đều hỗn loạn, Trát Lan Đinh Toán Đoan la to:

- Đừng hỗn loạn. Tất cả hãy xuống ngựa và buột cương ngựa dính chùm lại với nhau, đứng yên tại chỗ dùng cung tên trấn áp quân địch?

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và người em trai Oát Tư Thích Hắc bèn nhanh nhẹn truyền mạng lệnh của Trát Lan Đinh Toán Đoan ra khắp bộ đội.

Bộ đội liền đứng vững chân tại chỗ và xuống ngựa bắt đầu bắn tên.
Quân Mông Cổ bị những mũi tên bay ra như mưa, liên tục té xuống ngựa và cuối cùng thế tấn công của họ đã bị chận đứng.
Hồ thừa tướng có vẻ do dự.
Trát Lan Đinh Toán Đoan la to:
- Hãy lên ngựa! Đừng để một tên giặc nào sống sót!
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý thúc ngựa dẫn đầu quát lớn:
- Sát!
Con ngựa của ông ta vượt lên trước tiên và bao nhiêu chiến mã cũng nối gót theo sau áp đảo quân đội Mông Cổ. Hai cánh quân khác của Hoa Thích Tử Mô cũng siết chặt vòng vây.
Khúc Xuất la lớn:
- Không xong rồi! Chúng ta đã bị họ bao vây tiêu diệt rồi!
Hồ thừa tướng cũng la to:
- Hãy theo tôi thoát khỏi vòng vây! - Quân Mông Cổ thúc ngựa chạy lùi về phía sau, nhưng đội ngũ của họ đã bị chặt đứt ra làm đôi.
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý khoát mạnh cánh tay lên, quát lớn:
- Có quá nữa quân Mông Cổ là giả! - Binh sĩ Hoa Thích Tử Mô nghe thế, tinh thần càng phấn chấn hơn. Trát Lan Đinh Toán Đoan bám sát theo Hồ thừa tướng, quyết tâm truy đuổi tới cùng. Binh sĩ Mông Cổ lớp bị mã tấu chặt, lớp bị trúng tên ngã xuống ngựa như rạ. Tại vùng Bát Lỗ Loan xác chết của quân Mông Cổ nằm ngổn ngang khắp mặt đất....
Binh sĩ Hoa Thích Tử Mô to tiếng hoan hô và nhắc bổng Trát Lan Đinh Toán Đoan lên la hét như điên cuồng:
- Trát Lan Đinh Toán Đoan vạn tuế! Trát Lan Đinh Toán Đoan vạn tuế!
Tại một dòng suối nhỏ, ba anh em của Hồ thừa tướng và mười mấy chiến sĩ khác, cùng nhau bụm nước uống xong, bèn kéo ngựa đi vào hướng mặt trời

lặn đỏ ối như màu máu. Trên mặt họ cũng bám đầy vết máu và y phục thì đầy đất cát...

Gần như tất cả ba vạn quân Mông Cổ đều nằm vĩnh viễn tại chiến trường Bát Lỗ Loan. Trong số ba vạn binh sĩ này có lẽ bàn tay của họ chưa từng dính máu của người Hoa Thích Tử Mô, thế nhưng ngày hôm nay, máu của họ phải chảy xuống một miền đất khách, cách xa quê hương họ hàng vạn dặm! Chiến tranh bao giờ cũng tàn khốc, nhất là những cuộc chiến tranh giữa các dân tộc thường dẫn tới sự cuồng bạo đối với cả đôi bên.

Ba anh em của Hồ thừa tướng đi qua con đường Tháp Lý Hàn, nơi mà quân Mông Cổ đang thỏa tình uống rượu, ca hát và nhảy múa.

Một binh sĩ đang say túy lúy, bưng tô rượu đến trước mặt Khúc Xuất chặn đường ông ta lại, nói:

- Vị Na Nhan này xin uống cạn một chén rượu đi!

Khúc Xuất xô tên binh sĩ ra, nói:

- Hãy tránh đường!

Tên binh sĩ đó lại chặn lấy Thất Cát Hốt Thốc Hốt, nói:

- Vị Na Nhan này chắc là nể tình tôi chứ?

Thất Cát Hốt Thốc Hốt không còn tinh thần để quát nạt tên lính đó mà chỉ tìm cách né tránh để đi qua.

Tên binh sĩ nói:

- Ủa? Sao lạ vậy? Sao giống người đã chết vậy?

Bên trong đại sảnh ở trong thành, Thành Cát Tư Hãn sau khi nghe xong lời báo cáo của Thất Cát Hốt Thốc Hốt, tỏ ra hết sức kinh ngạc:

- Tại sao vậy? - Ông hỏi ba người anh em khác họ đang quỳ dưới đất - Chết đến ba vạn binh sĩ ư? Ta trao cho các ngươi ba vạn binh sĩ đều chết hết tất cả rồi ư?

Thất Cát Hốt Thốc Hốt đáp:

- Thưa Khả Hãn, do tôi bất tài nên bị Trát Lan Đinh đánh bại, hao binh tổn tướng, việc này không dính líu chi đến Khúc Xuất và Khoát Khoát Xuất. Tôi vốn có ý định tự sát, nhưng tôi là Đại phán quan của nước Mông Cổ, nên phải chờ lệnh của Đại Hãn. Xin Đại Hãn hãy xử tử tôi đi!

Thành Cát Tư Hãn buông người ngồi phịch xuống ghế, trông như một khúc gỗ, không hề cử động. Một lúc lâu mà ông vẫn lặng thinh không nói gì.

Đà Lôi đang đứng bên cạnh khẽ gọi:

- Thưa phụ Hãn! Thưa phụ Hãn!

Thất Cát Hốt Thốc Hốt vừa khóc vừa dập đầu lạy:

- Thưa Đại Hãn, xin người hãy giết tôi đi! Tôi có tội, tôi đã phụ ơn dưỡng dục của mẫu thân Kha Ngạch Luân. Nếu ngài không nỡ, thì hãy để cho tôi tự xử trước mặt ngài! - Nói tới đây thì ông ta tuốt thanh đoản đao ra định tự sát, nhưng Đà Lôi đã kịp thời bước tới chụp cánh tay của ông ta giữ lại.

Thất Cát Hốt Thốc Hốt cố giãi giụa, nói:

- Này Đà Lôi, anh hãy buông tôi ra, để cho tôi chết!...

Thành Cát Tư Hãn đã hồi tỉnh trở lại, lắc đầu nói:

- Không! Này Thất Cát Hốt Thốc Hốt, ngươi là con nuôi của mẹ, không có lệnh của mẹ thì ta không thể giết ngươi được.

Thất Cát Hốt Thốc Hốt dập đầu lạy, vừa khóc vừa kêu:

- Bớ mẹ ơi!...

- Phải! Mẹ đã bị trời cao gọi về rồi!

- Nếu vậy thì hãy để cho tôi lên trời hầu hạ mẹ!

- Ở đó đã có Bát Nhi Hốt hầu hạ mẹ rồi, bây giờ việc ta làm được chính là mang những người thân mà mẹ thương yêu trở về đầy đủ không thiếu một ai, để cùng đến trình diện trước bàn thờ của mẹ!

Thất Cát Hốt Thốc Hốt và mọi người đồng thanh nói lớn:

- Thưa Đại Hãn!

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Được rồi! Bây giờ các ngươi hãy dẫn ta tới Bát Lỗ Loan để ta cúng tế vong linh của ba vạn chiến sĩ!

Tại Bát Lỗ Loan được đắp lên một mô đất cao, Thành Cát Tư Hãn quỳ trước mô đất, Thất Cát Hốt Thất Hốt và đám đông quỳ ở sau lưng ông.

Thành Cát Tư Hãn đưa cao một tô rượu sữa ngựa, rưới lên đống đất cất giọng đau thương nói:

- Hỡi các anh em từng chăn nuôi chung với ta, từng đi săn bắn chung với ta, từng cùng ta đi đánh người Miệt Khi Khất, người Tháp Tháp Nhi, người Trát Đáp Lan, người Thái Xích ô, người Chủ Nhi Khất, người Khắc Liệt, người Nải Man, từng lặn lội ngàn dặm để mở cuộc Tây chinh với ta. Nay các người đã nằm xuống tại chiến trường Bát Lỗ Loan, mang theo chiến công ngày trước, mang theo vinh dự của người Mông Cổ! Các bạn đã nằm ngoài chiến trường, một quang vinh mà người đàn ông Mông Cổ nào cũng theo đuổi! Các bạn chết ở đất khách quê người, đã mọc rể tại đất khách quê người! Phải! Khi tôi trở về tới đầu nguồn ba con sông, thì tôi biết ăn nói ra sao với cha mẹ vợ con của các bạn đây? Tôi thật có lỗi đối với thân nhân của các bạn!...

Ông cúi gục đầu, hai vai rung động mạnh.

Các binh sĩ và ba người con nuôi quỳ ở sau lưng ông cùng lạy ba lạy.

Thành Cát Tư Hãn và Thất Cát Hốt Thất Hốt dừng ngựa đứng trên chỗ đất cao, Thành Cát Tư Hãn đưa tay chỉ:

- Này Thất Cát Hốt Thất Hốt, nhà ngươi biết tại sao nhà ngươi bị đánh bại không? Nhà ngươi hãy xem địa hình tại Bát Lỗ Loan này thì rõ. Vì nhà ngươi không biết chọn địa hình, nên mới dẫn đến thất bại.

Thất Cát Hốt Thất Hốt hỏi:

- Địa hình như thế nào?

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Bộ binh khi đánh giặc thì nên tụ hợp lại một nơi, dàn thành phương trận, còn kỵ binh khi đánh giặc thì phải chia từng toán ba hoặc năm người, mới tiện cho việc phân tán hoặc tập hợp. Khi ta đánh giặc, chỉ cần 100 kỵ binh của ta là có thể bao vây hàng vạn quân địch, một ngàn kỵ binh của ta có thể trải ra rộng đến hàng trăm dặm. Còn ngươi đánh giặc ở đây có đến ba vạn người, mà lại tập trung vào một thung lũng nhỏ, thử hỏi không bị đối phương bao vây tiêu diệt sao được?

Thất Cát Hốt Thất Hốt nhìn kỹ lại địa hình tại Bát Lỗ Loan, trong lòng hết sức khâm phục lời chỉ dạy của Thành Cát Tư Hãn, nói:

- Xem ra, tôi đi theo Đại Hãn suốt cả cuộc đời mà vẫn chưa học được tài năng của Đại Hãn!

- Vậy từ nay về sau nhà ngươi hãy làm tốt nhiệm vụ Quan chấp pháp của nhà ngươi, chứ không cầm quân đánh giặc nữa! - Thành Cát Tư Hãn thúc ngựa đi xuống chân đồi. Mọi người cùng đi theo.

Du Trí Tiên – Chu Diệu Đình

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Chín (2)

Cùng một lúc với ba người con nuôi của Kha Ngạch Luân bị địch quân tiêu diệt ba vạn quân Mông Cổ tại Bát Lỗ Loan, thì ba người con trai của Bột

Nhi Thiếp là Truật Xích, Sát Hợp Đài và Oa Khoát Đài cũng bị địch quân chống trả mãnh liệt chưa từng có tại Ngọc Long Kiệt Xích. Đã bảy tháng trôi qua, mà kinh độ cũ Ngọc Long Kiệt Xích của Hoa Thích Tử Mô vẫn chưa thể đánh chiếm được. Oa Khoát Đài và Xích Thích Ôn cùng đi giữa một bãi tha ma. Họ trông thấy có một ngôi mộ lớn hơn những ngôi mộ khác vừa mới chôn, nhưng lại ló tay và chân của người chết ra ngoài. Oa Khoát Đài đứng lại hỏi:

- Tại sao lại chôn cất cẩu thả như thế này?

Một cỗ xe to chở đầy xác chết từ xa đi lại. Các binh sĩ đổ xác chết xuống đất rồi xúc đất chung quanh phủ lên để chôn cất.

Oa Khoát Đài bước tới, nhận ra viên sĩ quan chỉ huy là Đóa Đãi, bèn cau mày hỏi:

- Này Đóa Đãi Thiên Hộ, tại sao không đào hố để chôn?

Đóa Đãi đáp:

- Thưa Tam vương gia, trong mấy hôm tấn công thành người chết quá nhiều, nếu chờ đào lỗ để chôn thì e rằng xác chết sẽ bị thối mất!

Oa Khoát Đài muốn nói nhưng lại thôi, quay lưng đi trở về doanh trại. Xích Thích Ôn bám sát theo sau, Oa Khoát Đài quay mặt lại nói với Xích Thích Ôn:

- Này, Xích Thích Ôn thúc thúc, chú hãy trở về thành Tháp Lý Hàn một chuyến, báo cáo đúng sự thật xảy ra ở đây cho phụ hãn nghe.

Xích Thích ôn cấp tốc trở lại thành Tháp Lý Hàn, báo cáo rõ tình hình chiến sự tại thành Ngọc Long Kiệt Xích.

Thành Cát Tư Hãn nhìn thẳng vào Xích Thích ôn nói:

- Ba đứa con trai của ta thật rất tài, đánh suốt bảy tháng mà không hạ nổi

một ngôi thành. Có phải chúng nó thiếu sữa ngựa để uống, thiếu thịt cừu để ăn hay không?!

Xích Thích ôn đáp:

- Thật ra, quân ta từng hai lần tấn công vào thành, còn đánh chiếm được một cây cầu lớn bắt qua sông Amu. Nhưng quân dân Hoa Thích Tử Mô tại thành Ngọc Long Kiệt Xích đã đồng tâm hiệp lực, liều chết chống trả không chịu thối lui...

- Người Ngọc Long Kiệt Xích biết đồng tâm hiệp lực, còn ta không thể vạn người một lòng, nêu cao ý chí quyết thắng hay sao? - Thành Cát Tư Hãn tức giận ngắt lời Xích Thích Ôn. Xích Thích Ôn cúi đầu không nói gì thêm nữa.

- Hả?? - Thành Cát Tư Hãn hỏi vặn.

Quách Bảo Ngọc đứng bên cạnh nói:

- Thưa Khả Hãn, có lẽ tướng quân Xích Thích ôn đang có điều trắc Ẩn gì khó nói ra chăng?

Thành Cát Tư Hãn bừng hiểu ra, bèn bước tới gần Xích Thích Ôn, đặt nhẹ bàn tay lên vai ông ta, nói:

- Này, Xích Thích Ôn, ngươi... cha ngươi và cả Hợp Đáp An nữa đều là ân nhân cứu mạng ta. Vậy hãy nói đi nào, ở đó đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đôi mắt của Xích Thích Ôn trào lệ, quỳ xuống nói:

- Thưa Khả Hãn, hai anh em Truật Xích và Sát Hợp Đài có sự bất hòa giữa nhau, mỗi người tự làm theo ý mình, nên thường xảy ra tình trạng trống đánh xuôi kèn thổi ngược, bộ hạ cũng hoang mang không biết phải nghe theo ai!

Thành Cát Tư Hãn giật mình, đi chậm chạp từ bước tới chỗ ngồi, không quay mặt lại, hỏi:

- Có phải vì chuyện kế thừa ngôi Đại Hãn hay không?

- Cái đó - Xích Thích Ôn cuối đầu nói tiếp - Tôi không được biết!

- Thưa Khả Hãn, chuyện này thần thỉnh thoảng có nghe - Quách Bảo Ngọc thấy Xích Thích Ôn không tiện nói rõ, đành phải nói thay ông ta - Đại Hãn đã phong thành Ngọc Long Kiệt Xích làm Hãn Quốc của Truật Xích vương gia, cho nên ông ấy chủ trương thi hành chính sách nhân nghĩa, mong đối phương xin hàng, để giữ nguyên vẹn đô thành đó, nhưng Sát Hợp Đài vương gia đã được phong Tát Ma Nhĩ Can làm Hãn Quốc, cho nên mục đích của ông là muốn hạ thành để cướp đoạt tài vật, hoàn toàn không chú ý gì tới chuyện thành Ngọc Long Kiệt Xích bị phá hủy hay được giữ gìn nguyên vẹn. Cho nên... Thành Cát Tư Hãn tức giận quay người trở lại, nói:

- Đầu hàng thì tiếp nhận, không đầu hàng thì tiêu diệt, điều đó có gì phải tranh luận nữa? Này, Thất Cát Hốt Thất Hốt, ngươi hãy đi theo Xích Thích Ôn đến Ngọc Long Kiệt Xích tuyên bố hủy bỏ chức vụ thống soái của Truật Xích, giao lại cho Oa Khoát Đài đảm nhiệm chức vụ thống soái, kỳ hạn trong vòng một tháng phải đánh chiếm cho được Ngọc Long Kiệt Xích!

Hồ thừa tướng tuân lệnh:

- Vâng!

Trong khi mọi người cùng bước ra thì Đà Lôi từ ngoài chạy vào vừa khóc vừa quỳ xuống nói:

- Thưa phụ hãn, Mộc A Thốc Can đã tử trận tại thành Phạm Diễn rồi!

Thành Cát Tư Hãn kinh hãi hỏi:

- Nhà ngươi nói ai?!

- Mộc A Thốc Can, con trai và là người thừa kế của Nhị ca Sát Hợp Đài!

Thành Cát Tư Hãn cất giọng run run hỏi:

- Nó... nó ở đâu?

Đà Lôi đáp:

- Thi thể sẽ kéo về tới đây.

Thành Cát Tư Hãn hối hả bước ra khỏi đại sảnh. Tất cả mọi người đều ra

khỏi cổng. Trên đường, binh sĩ đang đi tản mát nói cười ồn ào.
Thành Cát Tư Hãn to tiếng quát:
- Tất cả hãy câm mồm cho ta!
Lập tức, tiếng ồn ào đều chấm dứt, chỉ còn nghe tiếng bánh xe lăn lộc cộc trên đường.
Cỗ xe dừng lại. Thành Cát Tư Hãn bước đến cạnh cỗ xe, hai mắt vừa nhìn xác đứa cháu vừa vẫy tay nói:
- Hãy khiêng nó vào, đừng để nó bị gió thổi, bị ánh nắng mặt trời chiếu!
Đà Lôi và nhóm ba người con nuôi gồm có Hồ thừa tướng cùng khiêng xác Mộc A Thốc Can từ trên xe xuống.
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Hãy nhẹ tay một tí, hãy khiêng cho êm một tí nào! Số người của Đà Lôi cùng khiêng Mộc A Thốc Can vào đại sảnh và để nằm xuống đất Hồ thừa tướng hỏi khẽ:
- Thưa Khả Hãn, tôi có thể đi được chưa?
Thành Cát Tư Hãn nghiến răng nói:
- Đừng có nói cho Sát Hợp Đài, cha nó biết - ông khoát tay nói tiếp - Các ngươi hãy đi đi, tất cả hãy đi đi. Ta phải ở đây một mình với Mộc A Thốc Can, cháu của ta một lúc.
Mọi người đều lui ra, gian đại sảnh vừa cao vừa trống vắng, chỉ còn lại Thành Cát Tư Hãn và xác chết của Mộc A Thốc Can. Ông đưa mắt nhìn quanh, biết rõ là không còn ai, mới bước loạng choạng đến cạnh xác chết của đứa cháu, rồi phủ phục xuống, nghẹn ngào nói:
- Này Mộc A Thốc Can, đứa cháu ngoan của ta ơi! Ông hãy còn sống ở đây, còn cháu thì mới bắt đầu cuộc sống, thế tại sao lại bỏ đi... Hỡi đứa cháu ngoan của ta! - Cả người ông đang run động mạnh và không thể nói tiếp được nữa. Ông thở hào hển một lúc lâu mới giữ bình tĩnh trở lại, tiếp tục nói

- Hỡi Mộc A Thốc Can, cháu có biết ý nghĩ trong lòng của ông không? Ông có bốn đứa con trai, có thể nói họ đều là bốn đứa con trai tốt. Nhưng, kể cả Tam thúc Oa Khoát Đài của cháu, ông cũng không yên tâm để trao trọn tất cả cho nó làm người thừa kế. Ông chỉ thấy có một mình cháu là được... Nhưng cháu ơi, Mộc A Thốc Can ơi! Tại sao cháu lại ra đi sớm thế? Bộ cháu nhớ bà cô cháu hay sao? Nhưng tại sao cháu lại không lưu luyến ông nội già này? Hỡi đứa cháu ngoan của ta ơi!...

ông sờ nhẹ lên mặt đứa cháu trông thật đau khổ, hai dòng lệ trào ra ướt cả má . . .

Cửa đại sảnh xịch mở, Hốt Lan từ ngoài bước nhẹ vào, nói:

- Thưa Khả Hãn, xin ngài hãy bảo trọng thân thể!

Thành Cát Tư Hãn bình tĩnh nói:

- Hãy truyền lệnh xuống dưới, vào canh năm sáng mai sẽ nhổ trại!

Hất Lan hỏi:

- Ngài định xuất chinh nữa hay sao?

- Ta phải biến ngôi thành Phạm Diên đã cướp mất sinh mệnh của đứa cháu ta trở thành mồ chôn cháu ta, ta phải bắt sống Trát Lan Đinh, để tế vong linh cho cháu ta!

Thành Cát Tư Hãn cưỡi ngựa đi giữa đội ngũ, chỉ huy quân đội kéo tới đánh thành Phạm Diên.

Đà Lôi phi ngựa đến bên cạnh Thành Cát Tư Hãn nói:

- Thưa phụ hãn, quân đội của Trát Lan Đinh Toán Đoan sau trận chiến Bát Lỗ Loan do phân chia chiến lợi phẩm không đồng đều, nên đã tan rã, hiện nay chỉ còn mấy vạn người rút lui về thủ thành Ca Tật Ninh.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Tạm thời mặt kệ nó. Hãy truyền lệnh xuống cho tất cả binh sĩ biết, dù thành Phạm Diên có là biển cả đi nữa ta cũng sẽ dùng đất đen lấp bằng nó!

Ta phải biến nó thành hoang mạc, không cho vật gì có sinh mạng được sống tại đây!

Quân đội Mông Cổ bắt đầu dàn thế trận để tấn công thành. Thành Cát Tư Hãn nói:

- Hỡi Mộc A Thốc Can, ông sẽ xung phong để trả thù cho cháu đây!

Đà Lôi nói:

- Thưa Phụ Hãn, nên để cho con lo việc tấn công thành!

Thành Cát Tư Hãn không để ý tới câu nói đó, nhảy lên lưng chiến mã, tuốt kiếm đưa cao, quát:

- Hãy theo ta!

Kỵ binh Mông Cổ chia thành từng đội hình ba người hoặc năm người, còn bộ binh thì khiêng dụng cụ tấn công thành bắt đầu dàn thành phương trận tiến về phía vách thành. Thành Cát Tư Hãn thúc ngựa xuyên qua bộ binh và kỵ binh tiến lên phía trước. Quách Bảo Ngọc và Đà Lôi đi kèm hai bên để bảo vệ ông và cứ mỗi lúc tiến càng gần vách thành hơn.

Trên đầu thành, binh sĩ địch thủ sẵn dầu hỏa, cung tên trong tay, sẵn sàng ứng chiến.

Binh sĩ Mông Cổ có người khiêng gỗ tròn để dộng cửa thành, có người bắc thang cao để leo lên vách thành. Đối phương từ trên cao đổ từng thùng dầu hỏa xuống, làm cho binh sĩ Mông Cổ lớp bị cháy bỏng, lớp bị thiêu chết.

Thành Cát Tư Hãn hạ lệnh cho tướng sĩ tạm thời thối lui. Ông đứng nhìn những chảo dầu của đối phương đặt trên đầu thành, ra lệnh:

- Chúng ta phải lấy gậy ông đập lưng ông!

Các tướng lãnh bèn chỉ huy binh sĩ bắn hàng loạt tên lửa lên đầu thành. Những cây tên lửa rơi vào những chảo dầu của quân địch, khiến khắp cả đầu thành đã biến thành một biển lửa!

Binh sĩ Hoa Thích Tử Mô đua nhau bỏ chạy, quân Mông Cổ thừa thế tấn

công vào thành.

Dưới sự chỉ huy của Oa Khoát Đài, thành Ngọc Long Kiệt Xích cũng đã bị đánh chiếm. Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài, Xích Thích ôn ngồi trên lưng ngựa, còn phía sau lưng họ là đại quân Mông Cổ, sau khi chiến thắng họ đang nôn nóng muốn trở về. Truật Xích dẫn ngựa đứng đối diện xa xa, phía sau lưng ông ta là quân đội Mông Cổ có nhiệm vụ lưu thủ.

Thất Cát Hốt Thốc Hốt lên tiếng giã từ Truật Xích:

- Này Truật Xích, xa nhau lần này không biết đến năm nào, tháng nào mới gặp được nhau!

Truật Xích cắn răng đáp:

- Từ đây đi tới vùng thảo nguyên Mông Cổ nhanh nhất cũng phải tốn một năm. Mẫu thân tuổi đã cao, thế mà ta không có cách nào ở bên cạnh bà ấy để làm tròn trách nhiệm của một đứa con hiếu thảo.

Thất Cát Hốt Thốc Hốt nói:

- Chúng tôi sẽ đi hợp nhau với Đại Hãn, vậy anh có lời gì cần nói hay không?

Hai dòng lệ của Truật Xích trào ra, nói:

- Nói gì bây giờ! Ta đã làm cho ông cụ thất vọng, ta là một đứa con không đủ tài năng. Lần này xa rời nhau cũng là việc tốt, vì xa nhau ông cụ sẽ bớt phiền muộn vì ta! - Nói dứt lời, ông ta ngước mặt nhìn lên và cố giữ không cho dòng lệ trào ra, nói tiếp - Bọn các ngươi hãy đi đi! - Dứt lời, Truật Xích rảo bước đi về hướng quân đội của mình và của đứa con trai Bạt Đô.

Thất Cát Hốt Thốc Hốt cũng rưng rưng nước mắt, nhìn theo Truật Xích lên ngựa, rồi mới quay lại đi theo Sát Hợp Đài.

Giữa lúc Thành Cát Tư Hãn san bằng thành Phạm Diên, thì những đứa con trai của ông cũng san bằng một thành phố nổi tiếng trên thế giới vào thế kỷ thứ mười ba. Có lẽ Truật Xích, người được Thành Cát Tư Hãn bổ nhiệm làm

lãnh chúa mới của mảnh đất này, khi phát động cuộc tấn công sau cùng cũng đã quên mất nguyên nhân nào gây ra cuộc chiến tranh này và phải đạt đến mục đích gì.

Tại lục địa Âu - Á, quân đội của Giã Biệt và Tốc Bất Đài đang áp giải những tù binh người Iraq, Azerbaijan và Tốc Nhi Chỉ, cũng như những lương thực và tài vật mà họ cướp được. Đấy là đại quân thuộc cánh phía Tây của Thành Cát Tư Hãn được trao quyền truy kích Ma Khả Mạt Toán Đoan của Hoa thích Tử Mô. Sau khi xin chỉ thị, họ thuận tiện mở cuộc chinh phạt đối với người Khâm Sát từng dung dưỡng Hốt Đô thủ lĩnh của bộ lạc Miệt Nhi Khất đến ở đấy. Trên đường tiến quân, đoàn thiết kỵ của họ đã đi qua vùng Iraq, Azerbaijan và Georgia. Đi tới đâu những nơi đó đều bị họ khuất phục.

Khác hơn mùi thuốc súng, việc "Trường Xuân Chân Nhân" Khưu Xứ Cơ và người đệ tử Lý Trí Thường đến thủ đô Tát Ma Nhĩ Can của Hoa thích Tử Mô cũng giống như một luồng gió mát.

"Trường Xuân Chân Nhân" Khưu Xứ Cơ và người đệ tử Lý Trí Thường được Gia Luật Sở Tài, Gia Luật Bất Hoa, Quách Bảo Ngọc, Gia Luật A Hải cùng đưa đi thưởng ngoạn cảnh sắc mùa xuân ở ngoại ô. Khưu Xứ Cơ đưa mắt nhìn bốn bên, cảm thấy tâm hồn thật sảng khoái. Ông nói:

- Đâu đâu cũng là tơ liễu xanh mượt, đâu đâu cũng là hoa lê thơm thoang thoảng. Đó đây lại có những con chim én tha bùn về làm tổ, những con ong đi hút mật, lại có tiếng chim hót líu lo, quả thật là một nơi cảnh sắc tuyệt đẹp!

Lý Trí Thường cũng chép miệng khen:

- Thật không ngờ tại vùng Tây vực lại có một nơi đẹp như cảnh tiên thế này!

Gia Luật Sở Tài lắc đầu, nói:

- Nhưng nếu vượt qua sông Amu đi về phía nam thì sẽ thấy thành phố khắp nơi đều bị đổ nát, dân đói nằm đầy đường, xác chết không ai chôn, người

bệnh không có thuốc chửa, thật hết sức là bi thảm!

Khưu Xứ Cơ hỏi:

- Quả đúng như thế chăng?

Gia Luật Sở Tài đáp:

- Bảo Ngọc huynh vừa mới từ biên giới Ấn Độ trở về, tất cả tình trạng đó đều được mục kích! Đúng như trong thơ của Sở Tài công đã viết: "Tịch mạc hà trung phủ, sinh dân lũ hữu tai" (Vắng lặng nhà bên sông, tai ương dân phải chịu) "Thành hoàng liên khuyển mẫu, thị tỉnh bán khâu phần" (Hào thành liền mương máng, chợ búa nửa tha ma) - Quách Bảo Ngọc xúc cảm nói tiếp - Còn như thành Phạm Diên thì nào phải phân nửa là bãi tha ma đâu, mà nguyên cả thành phố này đã trở thành một ngôi mộ lớn!

Gia Luật Sở Tài nói:

- Thưa Chân nhân, quân đội của Thành Cát Tư Hãn nêu cao nhân nghĩa, đáng lý ra phải đánh dẹp bọn tàn ác để cứu lấy dân lành, nhưng chiến tranh vừa bùng nổ thì hận thù cứ mỗi lúc một sâu. Nơi nào đoàn quân thiết kỵ đi qua, thì tất cả ngọc hay đá đều tan nát hết. Chỉ khổ cho những người chiến sĩ phải lìa bỏ quê hương để theo cuộc Tây chinh, cũng như bá tánh vô tội ở khắp mọi miền. Điều đó chính là nguyên nhân Sở Tài tôi cố hết sức tiến cử Chân nhân đi sang phía Tây này!

Tâm trạng của Trường Xuân Chân Nhân trở nên nặng nề.

Lý Trí Thường nói:

- Sở Tài công hãy an lòng, lúc Chân nhân còn đi trên đường vẫn thường nói: "Đạo đức dục hành thiên lý ngoại, phong trần bất đạn cữu di hành, ngã chi đế sở lâm hà thượng, dục bãi can qua chí thái bình" (Đạo đức muốn truyền nghìn dặm, phong trần nào ngại chốn man di. Vua tôi đến vùng Hà thượng, để dẹp chiến tranh tạo thái bình). Tức muốn xóa bỏ mọi sự tranh chấp, biến việc can qua thành việc giao hảo. Đó chính là mục đích của Chân nhân

không ngại đường xa nghìn dặm đến đây để gặp mặt Thành Cát Tư Hãn.
Gia Luật A Hải vỗ tay khen:
- Tuyệt thay! Các vị một bên sùng tín Phật giáo, một bên sùng tín Đạo giáo, tự nhiên sao lại có sự hòa đồng trùng hợp với nhau đến thế!
Trường Xuân Chân Nhân nói:
- Nếu vậy thì xin Sở tài công dẫn tôi ra ngoài mặt trận, để tùy cơ khuyên nhủ Khả Hãn rút quân trở về, thế nào?
- Kẻ bất tài này sẵn sàng làm theo ý ngài!
Bên trong đại trướng của Thành Cát Tư Hãn, Hốt Lan đang ngồi đấm lưng cho ông, Đà Lôi đang quỳ bên cạnh báo cáo:
- Thưa phụ hãn, Trát Lan Đinh đã từ Ca Tật Ninh bỏ chạy đến sông Thân Hà, chuẩn bị trốn sang Ấn Độ.
Thành Cát Tư Hãn ra lệnh một cách quả quyết:
- Ngươi, hãy tức khắc chỉ huy bộ đội tiên phong bám sát theo Trát Lan Đinh với một tốc độ nhanh nhất!
Đà Lôi tuân lệnh:
- Vâng! Thành Cát Tư Hãn thấy Đà Lôi vẫn đứng yên chưa chịu đi, lấy làm lạ, hỏi:
- Tại sao ngươi chưa chịu xuất phát ngay?
- Nhóm người của Nhị ca đã từ Ngọc Long Kiệt Xích trở về tới nơi. Chuyện Mộc A Thốc Can...
Thành Cát Tư Hãn giật mình, Hốt Lan cũng dừng tay lại một lúc, nói:
- Giấu được ngày nay nhưng không giấu được ngày mai, vậy cứ đem chuyện Mộc A Thốc Can nói lại cho Sát Hợp Đài biết?
Thành Cát Tư Hãn nói:
- Ngươi hãy bảo chúng nó vào đây.
Sát Hợp Đài và Oa Khoát Đài bước vào đại trướng. Thành Cát Tư Hãn quay

mặt vào trong, hai người cùng quỳ xuống, nói:

- Thưa Phụ Hãn, nhi thần đã chiến thắng trở về!

Thành Cát Tư Hãn quay phắt lại, sắc mặt giận dữ, nói:

- Cái gì? Nhà ngươi chiến thắng trở về ư? Hai anh em các ngươi đấu đá nhau như một cặp dê núi, suốt bảy tháng trường mà không hạ được thành Ngọc Long Kiệt Xích, làm tử thương không biết bao nhiêu dũng sĩ người Mông Cổ. Ai lại không có cha mẹ vợ con, các ngươi làm thế khi kéo quân trở về, ta làm sao ăn nói với cha mẹ vợ con của họ đây?

Hai người cúi đầu, nói:

- Thần nhi có tội!

Thành Cát Tư Hãn nói tiếp:

- Ngoài ra, theo bộ luật Đại Trát Tát Lệnh qui định, phàm khi đánh chiếm được thành trấn, thì tất cả tài vật và bá tánh chiếm được đều sung vào công quỹ, để thống nhất phân phối cho các Na Nhan và các tướng lãnh, dù có tham chiến hay không. Thế mà các ngươi đã tự ý phân chia thành quách bá tánh với nhau, mà không phân chia cho các tướng sĩ khác, đồng thời, cũng không cống nộp cho Hãn đình. Bộ các ngươi quên bài học của A Lạc Đàn và Hốt Sát Nhi rồi hay sao?

Sát Hợp Đài, Oa Khoát Đài dập đầu nói:

- Nhi thần có tội!

- Hứ! Này Oa Khoát Đài, nhà ngươi sắp sửa xa rời đầu nguồn ba con sông để tới Tát Ma Nhĩ Can làm quốc vương rồi, nhưng nhà ngươi có xứng đáng hay không?

Oa Khoát Đài, Sát Hợp Đài cùng nói:

- Thưa Phụ Hãn!

- Có phải nhà ngươi thấy ta đã già rồi, cũng như nhà ngươi đã đủ lông đủ cánh rồi, nên không cần nghe theo lời dạy của ta nữa? Nhất là Sát Hợp Đài,

ngươi cũng giống như một con ngựa rừng không mang hàm thiết, không chịu tuân theo lời dạy dỗ của ta!

- Thần không dám! Dù con có sống được đến tám mươi tuổi đi nữa, con cũng không bao giờ dám cãi lại sự dạy dỗ của Phụ Hãn!

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Có thực thế không?

- Dạ thực!

Thành Cát Tư Hãn ngồi xuống:

- Bây giờ ta nói cho ngươi biết một tin buồn, nhưng ta không cho phép ngươi khóc!

Sát Hợp Đài giật mình. Thành Cát Tư Hãn hỏi vặn lại:

- Sao?

Sát Hợp Đài đáp:

- Vâng! Con không khóc?

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Ngươi hãy chọn trong số các con trai của ngươi một người thừa kế ngôi vị Vương gia đi. Đứa con trai lớn của ngươi là Mộc A Thốc Can... đã chết rồi!

Sát Hợp Đài buông mình ngồi phịch xuống, nói:

- Cái gì? - Ông ta hết sức xúc động nói tiếp - Phụ Hãn có hứa với con, là sẽ trả lại cho con một người đủ điều kiện để kế thừa ngôi vị kia mà!

- Ta bảo nhà ngươi đừng khóc! - Thành Cát Tư Hãn trừng mắt. Sát Hợp Đài cố đề nén sự xúc động trong lòng, nhưng không thể đè nén được hai dòng nước mắt. Ông ta cắn vành môi đến chảy máu.

Thành Cát Tư Hãn cố đè nén đau thương, bình tĩnh ra lệnh:

- Hãy tức khắc chuẩn bị đi xuất chinh với ta, phải tiêu diệt cho được Trát Lan Đinh. Hãy lên đường ngay!

Hai người cùng dập đầu hối hả rời khỏi đại sảnh. Nhưng vừa ra tới

cửa, tiếng khóc của Sát Hợp Đài không thể ngăn được. Ông ta ôm lấy cây cột bên cạnh, khóc nức nở, nói:

- Hỡi Mộc A Thốc Can! hỡi Mộc A Thốc Can!...

Oa Khoát Đài đứng ở sau lưng đỡ lấy Sát Hợp Đài và hai người cùng khóc. Tiếng khóc của Sát Hợp Đài chẳng khác gì một mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim của Thành Cát Tư Hãn. Ông ta ôm lấy lồng ngực, đưa một cánh tay ra chụp Hốt Lan nói:

- Ta không chịu đựng nổi! Ta không thể chịu đựng nổi!...

Rõ ràng ông ta đã già rồi, đã trở thành một người bị mất đi khí thế của một vị anh hùng và có nhiều thêm những tình cảm yếu đuối của phường nhi nữ. Trong đời bất cứ một người đàn ông vĩ đại nào, cũng có một ngày trở thành người tầm thường, có nhiều tình cảm yếu đuối. Những người được gọi là có tâm hồn sắc đá, nói cho cùng cũng là những con người bằng xương bằng thịt mà thôi!

Đêm đã khuya, tại bờ sông Thân Hà có một kỵ sĩ đang thúc ngựa chạy như bay.

- Ai đó? - Lính canh tuần to tiếng quát.

Người kỵ mã gò cương cho ngựa đứng lại, nói:

- Tôi là sứ giả đem tin của Đà Lôi vương gia. Tôi cần gặp mặt Khả Hãn để có sự bẩm báo quan trọng về quân sự!

Đóa Đãi tra xét tấm thẻ mang theo cạnh sườn của người kỵ mã, đưa đuốc lên rọi và nói:

- Hãy theo tôi!

Người tín sứ bước vào đại trướng của Thành Cát Tư Hãn, quỳ xuống báo cáo:

- Thưa Khả Hãn, Đà Lôi vương gia đã điều tra kỹ, biết Trát Lan Đinh Toán Đoan hiện nay đã chở hết tiền của tài vật xuống thuyền, chuẩn bị sáng mai

thì vượt qua sông Ấn Độ để bỏ trốn sang nước này.

Thành Cát Tư Hãn vui mừng nói:

- Này Đóa Đãi, hãy truyền mệnh lệnh của ta, tắt hết đuốc, lên đường ngay trong đêm nay, dù chiến mã có chạy đến kiệt sức mà chết cũng mặc. Ta phải chặn Trát Lan Đinh lại!

Trong đêm tối, quân Mông Cổ bắt đầu chia thành hai cánh lên đường.

Bên bờ sông ấn Độ, doanh trại của Trát Lan Đinh thật im lặng, tất cả binh sĩ đều ngủ hết.

Bổng tiếng vó ngựa nổi lên ầm ầm, bọn lính gác hốt hoảng la to:

- Người Mông Cổ tới! - Tất cả mọi người từ trong doanh trại hốt hoảng chạy ra ngoài.

Hai cánh quân Mông Cổ chia thành hai gọng kềm, nhanh chóng bao vây.

Trát Lan Đinh la to:

- Hãy theo ta! Mau chạy ra bờ sông! Phải giữ chặt bến đò và tất cả hãy mau lên thuyền!

Quân đội Hoa Thích Tử Mô ào ào chạy về phía bờ sông, nhưng, tất cả đã quá muộn. Quân Mông Cổ đã khóa chặt đường ra bờ sông và bắt đầu mở cuộc tấn công. Đà Lôi, Đã Lặc Miệt, Hồ thừa tướng, Nạp Nha A, Xích Thích Ôn cùng dẫn đầu xung phong về phía quân Hoa Thích Tử Mô.

- Hãy bắt sống Trát Lan Đinh! Hãy bắt sống Trát Lan Đinh!

Tiếng la rền trời của quân Mông Cổ, làm cho binh sĩ Hoa Thích Tử Mô đang giao tranh cứ lùi từng bước một.

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý la to:

- Bớ Toán Đoan bệ hạ, hãy bỏ thuyền đi, mau rút trở về Ca Tật Ninh!

Trát Lan Đinh quay đầu ngựa chạy ngược trở lại, quân đội của ông ta cũng bám theo sau. Người Mông Cổ không truy đuổi, mà chỉ dàn trận ở sát bờ sông. Trát Lan Đinh chạy lên đến sườn núi thì sững sờ.

Quân đội của ông ta cũng dừng chân đứng lại. Quân Mông Cổ đã tạo thành hình gọng kềm bao vây chặt họ.
- Hãy bắt sống Trát Lan Đinh! Hãy bắt sống Trát Lan Đinh! - Tiếng hò hét vang rền cả đồi núi.
Trát Lan Đinh thúc ngựa chạy một vòng tròn, người em trai quá tuyệt vọng, nói:
- Thôi, thế là hết! Người Mông Cổ đông như những hạt cát trong sa mạc, như những hạt mưa từ trên trời rơi xuống. Chúng ta không còn đường nào để thoát ra được nữa?
Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Chỉ có những anh hùng chiến đấu tới chết, chứ không có những dũng sĩ chịu đầu hàng. Này Toán Đoan bệ hạ, phải liều chết chiến đấu mà thôi!
Trát Lan Đinh Toán Đoan đưa cao thanh kiếm, nói:
- Hỡi tất cả binh sĩ Hoa Thích Tử Mô, chúng ta phải cho Thành Cát Tư Hãn biết phong độ của những người chinh phục thế giới như chúng ta! Xông lên nào!

Trát Lan Đinh dẫn quân đội nhắm thẳng vào chỗ đội hình hơi cong như hình thân cung của quân Mông Cổ ồ ạt xông lên. Oa Khoát Đài ngồi trên lưng ngựa la lớn:
- Phụ hãn có lệnh, không được bắn tên, mà phải bắt sống Trát Lan Đinh! Xông lên anh em!

Quân đội hai bên giao chiến ác liệt, qua một lúc chém giết, quân đội của Trát Lan Đinh bị đẩy lui và quân số đã mất đi một nửa.

Người Mông Cổ không tiếp tục truy kích.

Du Trí Tiên – Chu Diệu Đình

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Hai Mươi Chín (3)

Trát Lan Đinh lại nhằm phía cánh phải phản công định phá vòng vây. Sau một lúc chém giết, quân đội của Trát Lan Định lại bị đẩy lui và quân số lại bị mất đi một nửa. Người Mông Cổ vẫn đứng yên không truy kích, chỉ có vòng vây của họ là càng ngày càng thắt lại nhỏ hơn...

Chiến trường không còn tiếng sát phạt nữa, mà chỉ còn nghe tiếng vó ngựa đi tới ngày một gần.

Oát Tư Thích Hắc quá sợ hãi, đưa thanh đao lên đâm thẳng vào bụng và sau một tiếng "Trời!", anh ta từ trên lưng ngựa té nhào xuống đất, mọi người lẳng lặng nhìn.

Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý nói:
- Bớ Toán Đoan bệ hạ, ngài có trông thấy chỗ sườn núi cao kia không? Đó là một con đường sinh lộ duy nhất!
Trát Lan Đinh nhảy xuống ngựa, đổi lấy con ngựa của Oát Tư Thích Hắc la to:
- Sát!

Trát Lan Đinh một mình một ngựa, xông về phía sườn núi cao.

Ông ta tả xông hữu đột, trong khi một số bộ hạ ít ỏi của ông ta cũng cố gắng chiến đấu và cuối cùng đã chọc thủng được vòng vây của quân Mông Cổ. Nhưng chỉ có Trát Lan Đinh, tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý và hai thị vệ là thoát được đến bờ sông.

Họ vừa thúc ngựa chạy lên bờ vực của sườn núi, vừa cởi bỏ tất cả khôi giáp. Trát Lan Đinh Toán Đoan đeo tấm mộc ở sau lưng, tay cầm lá cờ chiến đấu, là người đầu tiên từ trên bờ vực cao hai trượng nhảy thẳng vào dòng sông Ấn Độ. Tướng quân Thiết Mộc Nhi Diệc Lý cũng thúc ngựa nhảy theo. Người và ngựa của họ đang cố gắng bơi qua phía bên kia bờ sông.

Thành Cát Tư Hãn và các tướng lãnh dừng ngựa trên bờ sông, nhìn theo với đôi mắt hết sức kinh ngạc.

Thành Cát Tư Hãn cầm ngọn roi ngựa vừa chỉ vừa nói:
- Các ngươi sanh con trai, cần phải là những người anh hùng như Trát Lan Đinh! Ôi! Ngày hôm nay anh ta đã tìm cái sống trong cái chết, vậy sau này anh ta nhất định sẽ tạo nên nhiều sự nghiệp lớn và sẽ gây ra không biết bao nhiêu là chuyện rối loạn.
Cáp Tát Nhi la to:
- Hãy bắn chết hắn!
Nhiều người giường cung lắp tên, nhưng Thành Cát Tư Hãn quát lớn:
- Khoan! Không nên sát hại một người anh hùng không còn sức chống trả nữa. Ai có thể bắt sống anh ta ngoài chiến trường thì mới thực sự là một hảo

hán!

Trát Lan Đinh và Thiết Mộc Nhi Diệc Lý đã bơi qua tới bờ sông bên kia, riêng hai binh sĩ của họ thì bị dòng nước chảy xiết cuốn trôi đi mất!

Thành Cát Tư Hãn đứng bên này bờ sông với một sắc mặt hết sức nghiêm túc.

Tại doanh trại của quân Mông Cổ đang đóng ở Bát Lỗ Loan, một cỗ xe lớn dừng trước doanh trại. Hai binh sĩ Mông Cổ từ trong một chiếc liều khiêng ra một xác chết, đặt lên cỗ xe đã có sẵn hai xác chết đang đậu. Gia Luật Sở Tài và Gia Luật A Hải từ bên trong chiếc lều Mông Cổ bước ra, Đà Lôi bước theo hỏi:

- Thưa tiên sinh, những người bất hạnh kia chết vì thứ bệnh chi vậy?

Gia Luật Sở Tài đưa tay ra hiệu, nói:

- Xin mời Đà Lôi vương gia đi theo tôi mấy bước rồi nói chuyện.

Ba người đi xa chiếc lều Mông Cổ chừng mấy bước, Gia Luật Sở Tài đứng lại nói với Đà Lôi:

- Thứ bệnh này gọi là thương hàn phát ban. Bệnh nhân sốt cao, nhức đầu mệt mỏi, hai mắt sung huyết, trên người nổi những vết ban, đó là một thứ ôn dịch do những con rận trên người truyền nhiễm.

Đà Lôi hỏi:

- Thứ bệnh đó có đáng sợ không?

Nếu để nó tự do lây truyền thì cả quân đội có thể bị chết hết!

- Trời! Nghiêm trọng đến thế ư?

- Thứ bệnh đó thật ra chỉ cần tiêu diệt loài chấy rận sống ký sinh trên thân con người, thì có thể chăn đứng sự lan truyền của nó. Nhưng, trong bộ luật Đại Trát Tát Lệnh có ghi rõ, là không cho phép mọi người giặt y phục và phơi quần áo. Như vậy là rất khó giải quyết!

Đà Lôi nói:

- Dù sao tiên sinh cũng phải tìm một biện pháp để ngăn chặn!
- Tôi còn giữ một số thuốc tại thành Tát Ma Nhĩ Can, vậy xin Tứ vương gia hãy cho người cấp tốc đến đó lấy một số thuốc theo toa của tôi viết thì có thể phòng ngừa được căn bệnh trước khi bùng nổ một cơn dịch.
- Được! Xin tiên sinh hãy viết toa để tôi phái người đi lấy.

Ba người cùng bước vào căn lều riêng của Gia Luật Sở Tài.

Tại doanh trại của quân Mông Cổ ở Bát Lỗ Loan, màn đêm lờ mờ. Bách Linh Điểu từ trong lều bò ra, vì đôi chân của ông đã bị tê liệt. Ông ta bò lên một đồi đất, bắt đầu kéo cây đàn đầu ngựa rồi, cất giọng khàn khàn đầy ai oán hát một bài hát nhớ quê hương. Có nhiều tiếng hát phụ họa theo:

Bát Lỗ Loan chập chùng.
Mưa phùn mờ mịt khói sương giăng.
Quay mặt ngóng cổ nhìn.
Quê hương ôi xa xôi diệu vợi!
Doanh trại thành lũy cao vút,
Đang bao phủ khói mây màu tía.
Quay mặt lại ngóng cổ nhìn,
Ôi quê hương xa diệu vợi!
Một bầy nhạn đông đang kêu,
Bay qua bầu trời doanh trại.
Lỗ tai tôi bỗng nghe lùng bùng.
Đấy là dấu hiệu người thân đang nhớ mong!.
Một bầy nhạn đông cất tiếng kêu,
Bay qua trời xanh của doanh trại.

Lỗ tai tôi bổng nghe lùng-bùng,
Đó là người thân đang tha thiết nhớ tôi!
Hỡi con ngựa hoàng trúc tôi yêu.
Đôi chân nó vượt qua núi Altay dễ dàng.
Hỡi những phụ lão thân nhân ở quê hương,
Lúc nào tôi cũng tưởng nhớ đến các người!
Hỡi con ngựa hoàng trúc bờm dài đuôi tía
Giỏi chạy nhanh trên sườn núi vùng thảo nguyên.
Hỡi phụ lão thân nhân ở quê hương tôi ơi,
Tôi lúc nào cũng hoài niệm tới các người!
Nếu cơn mưa liên miên bất tận,
Thì núi Bất Nhi Hãn sẽ chuyển ấm dần.
Khi gặp lúc hành quân thì tâm hồn bấn loạn.
Chỉ có sống giữa lòng thân nhân thì mới thật ấm êm!
Nơi trạm dịch liên tục có tin đồn,
Thân nhân ở vùng thảo nguyên đang trông ngóng.
Trú đóng tại dị quốc có khác nào bị lưu *đày,*
Trong lòng không đè nén được nổi băn khoăn!
Sửa chiếc nón trận rồi lại sửa,
Đội nó ngay ngắn ở trên đầu.
Tôi ngồi bên vệ đường thiên lý,
Để hỏi thăm tin tức quê hương tôi!
Tôi chải tóc xong lại chải nữa,
Tôi đội nón trận ngay ngắn ở trên đầu.
Tôi ngồi bên vệ đường thiên lý,
Dù biết được tin tức rất nhiều.
Nhưng vẫn không ngăn được nỗi niềm nhớ quê hương!

Gia Luật Sở Tài nói với Gia Luật A Hải:
- Ông nghe kìa, binh sĩ bắt đầu nhớ quê hương đấy!
Trong hành cung của Khả Hãn tại Bát Lỗ Loan, Hốt Lan nghe qua bài hát nước mắt tự nhiên trào ra. Thành Cát Tư Hãn đang nằm bực bội trở mình nói với Hốt Lan:
- Đi mau! Hãy bảo chúng nó đừng hát nữa, kẻo tinh thần của binh sĩ bị dao động!
Hốt Lan nói:
- Các binh sĩ đã xa rời quê hương đã ba năm rồi, vậy họ có chút tình thương nhớ quê hương cũng không lấy làm lạ.
Thành Cát Tư Hãn ngồi phắt dậy, nói:
- Nhớ nhà thì nhảy múa, đấu vật. Hãy mau đi đi!
Hốt Lan phi bước ra ngoài. Thành Cát Tư Hãn nằm trở xuống.

Tiếng hát ở bên ngoài không còn nghe nữa, nhưng từ xa có tiếng sói tru như chờ ăn thịt người, làm cho Thành Cát Tư Hãn lại càng bực bội hơn.

Chiến tranh bao giờ cũng tàn khốc, gươm giáo bao giờ cũng vô tình. Chỉ cần chiến tranh bắt đầu bùng nổ, thì đôi bên giao tranh đều rơi vào một tình trạng chém giết điên cuồng. Chẳng riêng người chống trả sẵn sàng xem chết như về, mà người chinh phục cũng sẵn sàng chém giết thẳng tay, không hề nháy mắt. Trận đánh tại Bát Lỗ Loan, cuộc chiến tranh để tranh đoạt Ngọc Long Kiệt Xích, chiến dịch tại Phạm Diên, đều nói rõ điều đó. Đấy là một bi kịch của lịch sử.

Theo đà tiến triển của chiến sự, chẳng những nhân dân địa phương càng lúc

càng chống trả mãnh liệt hơn, mà tâm trạng phản chiến trong chiến sĩ Mông Cổ cũng ngày càng lan rộng. Nhóm Gia Luật Sở Tài tìm đủ cách mời cho được người thủ lãnh của Đạo giáo là Trường Xuân Chân Nhân Khưu Sứ Cơ đến tận mặt trận Tây chinh chính là có mục đích muốn từ một khía cạnh trắc diện để khuyên Thành Cát Tư Hãn nên sớm rút quân trở về nước.

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Ba Mươi

Hội Kiến Trường Xuân Chân Nhân Và Sự Phấn Đấu Sau Cùng

Sao sáng đầy trời, lửa trại soi sáng khắp nơi. Trước gian lều của Gia Luật Sở Tài có một bầu không khí căn thẳng và ngột ngạt. Hốt Lan phi đôi mắt ứa lệ đang nói lên tâm sự của mình cho Gia Luật Sở Tài và Gia Luật A Hải nghe:
- Ông ấy còn đang theo dõi tin tức truy lùng Trát Lan Đinh. Trong khi đó tôi rất lo sợ sức khỏe của ông ấy không chịu đựng nổi trước sự bôn ba khó nhọc ngoài chiến trường! - Là một sủng phi của Thành Cát Tư Hãn, tất nhiên bà phải lo lắng tới sức khỏe của Đại Hãn.
- Còn có cách nào khác hơn được? - Gia Luật Sở Tài dang rộng hai cánh tay nói tiếp - ông ấy ngày đêm mong mỏi Trường Xuân Chân Nhân, nay Chân Nhân đã tới Tát Ma Nhĩ Can, thế mà ông ấy chưa chịu kéo quân trở về.

Bỗng có ánh đuốc của một người phi mã từ xa chạy tới trước cửa doanh trại. Người cầm đầu đám đông là Đóa Đãi từ trên lưng ngựa nhảy xuống, trao dây

cương ngựa lại cho người tùy tùng, rồi đi thẳng vào đại trướng của Khả Hãn. Khi ông ta đi ngang trước mặt Gia Luật Sở Tài, liền thi lễ nói:

- Xin bái kiến Hốt Lan phi, bái kiến nhị vị tiên sinh!

Gia Luật Sở Tài hỏi:

- Này Đóa Đãi thiên hộ, ông từ đâu về đây vậy?

- Tôi từ Ấn Độ trở về để báo cáo tình hình quân sự với Khả Hãn.

Hốt Lan phi hỏi:

- Đã bắt được Trát Lan Đinh Toán Đoan chưa?

- Dạ, chưa!

Đóa Đãi đang muốn rời đi Gia Luật Sở Tài vỗ tay ra hiệu gọi lại:

- Đã có cách rồi! Này Đóa Đãi ông hãy cùng đi với tôi.

Đóa Đãi theo chân Gia Luật Sở Tài bước vào lều. Hốt Lan Phi ngơ ngác không hiểu Gia Luật Sở Tài có ý gì?

Đóa Đãi với y phục bám đầy bụi đường, đi thẳng vào hành cung tại Bát Lỗ Loan, báo cáo tình hình quân sự với Thành Cát Tư Hãn:

- Bọn chúng tôi vẫn không thể tìm được tung tích của Trát Lan Đinh. Địa phương đó hết sức nóng bức, nóng giống như chiếc lò lửa đốt phân bò vậy. Có hơn mười binh sĩ bị chết vì quá nóng. Cho nên Đóa Nhĩ Bá Hắc Thân Na nhan mới phái tôi trở về thỉnh thị ý kiến của Khả Hãn.

Thành Cát Tư Hãn đang do dự chưa có sự quyết định dứt khoát thì Đóa Đãi hạ thấp giọng nói:

- Thưa Khả Hãn!.. .

Thành Cát Tư Hãn biết Đóa Đãi còn có ý kiến gì định nói thêm, bèn hỏi:

- Sao?

Đóa Đãi dùng một giọng đầy bí mật:

- Có một sự kiện lạ, không biết tôi có nên nói ra chăng?

- Chuyện lạ gì? - Câu nói đó làm cho Thành Cát Tư Hãn phấn khởi, muốn biết.

Đóa Đãi lộ vẻ căng thẳng, kể lại:

- Trên đường trở về khi đi ngang qua Thiết Môn Quan, bỗng nhiên tôi nghe một tiếng gầm, vội vàng nhìn về hướng đó, thì... Ối chao!

Đám đông đều có vẻ háo kỳ hỏi:

- Thì sao nữa?

- Tôi thấy trên đỉnh núi có một con thú lạ mà từ trước tới nay tôi chưa bao giờ trông thấy.

- Hình dáng nó ra sao?

Đóa Đãi như moi lại trí nhớ, lên tiếng mô tả:

- Đầu nó giống con nai, đuôi nó giống đuôi ngựa, trên mình có vẫy ngũ sắc, trên đỉnh đầu có một chiếc sừng. Suốt đời tôi không biết sợ cái gì cả, bèn hướng dẫn mọi người tiến lên định bao vây nó, muốn bắt nó về đây cho Đại Hãn xem một con thú lạ.

Thành Cát Tư Hãn sốt ruột hỏi:

- Bắt được nó chưa?

- Thôi đừng nói nữa. Tôi mới vừa đưa cao thanh đao lên muốn chặt vào đùi nó, thì con quái thú đó liền đứng hai chân lên!

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Nó đứng như con người phải không?

- Nó còn biết nói cả tiếng người nữa.

- Cái gì? Nó nói cái gì? - Tất cả mọi người có mặt đều tỏ vẻ bán tín bán nghi.

Đóa Đãi bèn bắt chước giọng nói của nó:

- Bảo vua nhà ngươi mau kéo quân trở về!... - Dã Lặc Miệt đứng bên cạnh vừa cười vừa nói:

- Anh bịa đặt đó phải không?

Hốt Lan phi bổng nói lẩm nhẩm:

- Sao lạ thế! Tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Thành Cát Tư Hãn hỏi Hốt Lan phi:

- Em nói sao?

Hốt Lan đáp:

- Đêm qua thiếp nằm mộng thấy giống hệt như sự kiện của Đóa Đãi vừa kể!

Đám đông không còn ai lên tiếng nói gì nữa.

Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chốc, bèn quay sang hỏi Gia Luật Sở Tài:

- Này ông râu dài, ông là người tinh thông về bói toán cũng như những điều bí mật trong trời đất, vậy con thú đó gọi là con thú gì?

Gia Luật Sở Tài đáp:

- Theo như thầy tôi là Vạn Tùng Lão Nhân nói, thì con thú đó có tên gọi là Lục Đoan, một ngày có thể đi xa tám nghìn dặm, có thể nói được tiếng nói của các nước và nó là con thú tượng trưng cho sự chán ghét giết chóc, yêu thích hòa bình.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Tại sao nó lại xuất hiện như vậy?

- Ý nghĩa của việc nó xuất hiện là hết sức rõ ràng: nó muốn báo cho ngài biết - Mọi người đều chú ý lắng nghe. Gia Luật Sở Tài nói tiếp thao thao - Đế vương là con cưng của trời. Để giúp cho tuổi thọ của các đế vương được lâu dài, trời xanh - Nói theo người Mông Cổ là "Trường sinh thiên" - Thường lấy những hiện tượng khác lạ để cảnh báo. Nhất là một người sinh ra trong tay lại cầm một cục máu đông như Đại Hãn, tất nhiên trời xanh bao giờ cũng chú ý theo dõi. Sự xuất hiện của nó là do trời phái nó xuống để cảnh báo Khả Hãn.

- Lời nói đó là có ý nghĩa gì?

Gia Luật sở Tài đáp:

- Muốn Khả Hãn sớm rút quân trở về .

Hốt Lan phi nói:

- Gần đây có rất nhiều tướng sĩ bị bệnh thương hàn phát ban mà chết, vậy phải chăng là một sự cảnh báo của trời?

Gia Luật Sở Tài nói:

- Rất có thể.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Nếu vậy, theo ý kiến của ông, thì ta phải làm sao?

- Bệ hạ nên tức khắc phái người đến chỗ con thú xuất hiện để cúng tế, đồng thời, phải tức khắc xuống lệnh rút quân trở về nước để thuận theo lòng trời, bảo vệ nhân mạng, nhất là để giữ tuổi thọ của Khả Hãn được vạn thọ vô cương.

Cáp Tát Nhi không tin lời nói của Gia Luật Sở Tài:

- Lời nói đó có bằng chứng gì đáng tin? Này Hãn huynh, không nên tin như vậy. Hiện nay Trát Lan Đinh còn chưa bắt được, nếu bất ngờ rút quân trở về nước, thì chẳng phải nuôi cọp cho béo để sau này nó ăn thịt người ta đó sao?

Sát Hợp Đài cũng không tin, nói:

- Thưa Phụ Hãn, đứa con trai lớn của con là Mộc A Thốc Can không thể chết oan như vậy được, xin phụ hãn phái một đạo quân mạnh vượt qua sông ấn Độ để truy lùng Trát Lan Đinh!

Thành Cát Tư Hãn tức giận nói:

- Các ngươi mà biết cái gì? Năm rồi tại Tát Ma Nhĩ Can ông râu dài bảo ngày 15 tháng 10 có nguyệt thực, chẳng phải đúng như vậy sao? Tháng 6 năm trước tại Thiên Sơn bỗng tuyết đổ to, ông râu dài bảo đó là điềm báo trước chúng ta có thể đánh thắng kẻ địch, không phải đúng như thế sao? Rút quân ngay!

Đám đông không biết phải nói như thế nào, nên đồng thanh đáp:
- Thưa vâng!
Dã Lặc Miệt hỏi:
- Thưa Đại Hãn, em trai tôi Tốc Bất Đài và Giã Biệt đang mở cuộc viễn chinh Khâm Sát, e rằng không thể trở về kịp, vậy ngài có thể cho tôi ở lại để một mặt dẹp yên những cuộc nổi loạn, mặt khác chờ đợi họ được không?
- Không! Giã Biệt và Tốc Bất Đài viễn chinh vạn dặm. Ngay đến ta cũng không biết họ đang làm gì và cũng không biết lúc nào họ trở về và trở về bằng con đường nào, vậy nhà ngươi chờ sao được? Thôi đừng ai nói gì thêm nữa. Này, Gia Luật Sở Tài tiên sinh, phiền ông thay mặt tôi đến Thiết Môn Quan để cúng tế con thú lạ đó, rồi trở về sẽ rút quân!
Đám đông đều lui ra.
Sau khi trở về đến lều riêng của Gia Luật Sở Tài, Gia Luật A Hải chỉ vào Gia Luật Sở Tài tươi cười nói:
- Này, Sở Tài công, ông tài thật?
Gia Luật Sở Tài khoát tay nói:
- Tôi chỉ mới đi nước cờ thứ nhất thôi, nước cờ kế đó phải nhờ Trường Xuân Chân Nhân.
Ngày 22 tháng 8 năm 1222, Thành Cát Tư Hãn vừa đúng 60 tuổi. Quân Mông Cổ đang trên đường rút trở về nước. Cờ phướn tung bay theo gió, người ngựa đông nghẹt.
Gia Luật Bất Hoa cưỡi ngựa đến trước cỗ xe chở đại trướng của Thành Cát Tư Hãn. Nạp Nha A liền thúc ngựa chạy tới đón:
-Thưa tướng quân Gia Luật Bất Hoa!
Gia Luật Bất Hoa nói:
- Này, Nạp Nha A vạn hộ, xin ngài bẩm lại với Đại Hãn là Trường Xuân Chân Nhân đang đến đón Đại Hãn đấy!

Nạp Nha A vẫy tay nói với quân đội của mình:

- Hãy đứng cả lại! - Đoàn quân liền đứng yên. Nạp Nha A bước lên cỗ xe đại trướng của Thành Cát Tư Hãn.

Chẳng mấy chốc sau, Thành Cát Tư Hãn từ trên xe bước xuống, tức thì Gia Luật Sở Tài, Gia Luật Bất Hoa, Gia Luật A Hải cùng bước nhanh tới nghênh đón.

Cỗ xe có chở theo đại trướng từ phía đối diện đi lại, chính là cỗ xe của Trường Xuân Chân Nhân. Sau khi xe dừng lại, số đệ tử của Trường Xuân Chân Nhân từ trên xe bước xuống, cùng nhau đỡ Trường Xuân Chân Nhân xuống xe.

Thành Cát Tư Hãn bước nhanh tới mấy bước, lên tiếng hỏi:

- Có phải lão Thần Tiên đó không?

Khưu Xứ Cơ cúi đầu chào, đáp:

- Chả dám! Khưu Xứ Cơ con người của rừng núi, xin bái kiến Thành Cát Tư Hãn!

Thành Cát Tư Hãn vui vẻ nói:

- Xin mời Thần Tiên!

Khưu Xứ Cơ và Thành Cát Tư Hãn sánh vai nhau bước lên cỗ xe đại trướng đã tháo bỏ những con bò kéo.

Đóa Đãi nói với Dã Lặc Miệt:

- Ôi chao! Vị lão đạo này cũng làm ra vẻ quá!

Dã Lặc Miệt nói:

- Nếu tôi lớn bằng tuổi ông ta, mà còn khỏe mạnh được như ông ta thì hay quá!

Đóa Đãi hỏi:

- Có phương pháp hay nào để được như vậy?

Dã Lặc Miệt nói pha trò:

- Ít nhất phải làm như Khoát Nhi Xích, cưới cho đủ 30 bà vợ!

Đóa Đãi phá lên cười. Dã Lặc Miệt vội vàng véo anh ta một cái. Đóa Đãi liền im lặng.

Bên trong cỗ xe đại trướng, Thành Cát Tư Hãn ngồi đối diện với Khưu Xứ Cơ. Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Đối với trà sữa, rượu sữa của Mông Cổ, lão Thần Tiên dùng có quen chưa?

- Một người sơn dã như tôi, mỗi bữa ăn thường dùng thức ăn đạm bạc, thường uống trà thô, đối với việc ăn uống sang trọng thì không hề nghĩ tới.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Nghe đồn Thần Tiên năm nay đã 300 tuổi rồi, phải không?

Khưu Xứ Cơ cười đáp:

- Đó là lời đồn không đúng sự thật. Bần đạo năm nay mới 73 tuổi thôi. Con người có ai lại sống được đến 300 tuổi chứ!

Thành Cát Tư Hãn nói một cách chân thành:

- Không phải như người ta thường nói, là có thuốc trường sinh bất lão đó sao?

Khưu Xứ Cơ lắc đầu, đáp:

- Đạo gia chia thành mấy phái. Trong đó có một phái Phương Sĩ thường cho rằng uống linh đơn thì có thể thành tiên, có thể hóa thành chim mà bay lên trời. Những chuyện đó là những chuyện dùng để gạt mình và gạt người khác. Thí dụ như Tần Thủy Hoàng, Hán Võ Đế đã tin loại tà đạo đó, làm hại sức dân, tốn hao tiền bạc, rốt cuộc lại hại chính mình. Vua tôi đời Đường cũng có rất nhiều người vì muốn tìm thuốc trường sinh mà bị ngộ độc chết vì thuốc!

Thành Cát Tư Hãn cười to nói:

- Muốn sống lâu mà lại bị yểu tử!

- Bần đạo từ trước tới nay không hề tin những tà thuật đó. Trong đời chỉ có

phép dưỡng sinh, chứ không có thuốc trường sinh.

Thành Cát Tư Hãn thở dài, nói:

- Người đời ai ai cũng quyến luyến cảnh giàu sang, mong muốn được sống mãi mãi, đó cũng là thường tình - Vừa nói ông vừa cười - Thế nhưng, từ xưa cho tới nay không thấy ai có thể trường sinh bất lão - ông đưa ngón tay cái lên và khen tặng - Lão Thần Tiên là người thành thực, không dối gạt ai. Tốt! Đúng là một người có đạo đức cao - Nói tới đây ông bùi ngùi nói tiếp - Tôi không hề có quá nhiều hy vọng về việc trường sinh bất lão. Chỉ có điều là tôi cảm thấy mình còn có nhiều việc phải làm, nhưng lại thấy lực bất tòng tâm? Khi nhìn thấy xa thì lại không thể thấy gần ; khi nhớ được điều xa thì lại quên mất điều gần. Vậy Thần Tiên có thuật giữ gìn sức khỏe nào tốt truyền dạy cho tôi, thì đó là điều tôi hết sức cần đến.

Khưu Xứ Cơ nói:

- Cái đó thì được.

Gia Luật Sở Tài nói chen vào:

- Chân nhân từ xa đến đây, chả lẽ có phép dường sinh tốt mà lại giữ cho riêng mình, không hiến dâng cho Khả Hãn?

Mọi người đều cười.

Đêm hôm ấy, bên trong đại trướng đặt trên xe của Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn đang ngồi trong một chiếc thùng gỗ để tắm.

Hốt Lan thắp lên ba cây nhang.

Quân cảnh vệ đưa đến món thịt cầm tay, Hốt Lan nói:

- Hãy dẹp món thịt đi, đổi lại là món ăn chay, vì Khả Hãn đang tắm rửa trai giới, để hỏi đạo với Thần Tiên.

Thành Cát Tư Hãn mặc một bộ y phục mới toanh, cùng ngồi sánh vai với Hốt Lan đang bồng một con mèo Ba Tư nhỏ, còn Khưu Xứ Cơ thì ngồi đối diện. Gia Luật Sở Tài, Gia Luật Bất Hoa, Gia Luật A Hải cũng có mặt.

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Vấn đề dưỡng sinh và vấn đề an dân chính là hai vấn đề lớn trong đời sống, vậy Thần Tiên có ý kiến gì hay, xin chỉ giáo cho, bản Hãn bằng lòng cố gắng thi hành.

Khưu Xứ Cơ nói:

- Cái ăn đối với người dân là quan trọng nhất (dân dĩ thực vi thiên). Ngũ cốc, rau cải, cá thịt, các loại thực phẩm từ sữa, đều là những thứ dùng để nuôi sống con người. Phật môn thi hành tám điều cấm kỵ, không ăn mặn. Cổ nhân thường nói người ăn thịt đều hèn hạ, hoặc nói ăn chay thông minh sáng suốt và có thể sống tới trăm tuổi. Sở Tài công xin đừng để ý đến - Thật ra không phải vậy. Đạo gia cho rằng người ở vùng U Yên (chỉ chung địa phương ở phía bắc tỉnh Hà Bắc và khu vực tỉnh Liêu Ninh ngày nay - ND) thì ăn lạnh; người ở vùng Thục Hán (khu vực Tứ Xuyên và một phần lớn Vân Nam ngày nay - ND) thì ăn nóng; vùng Giang Nam thì ăn cá, ăn gạo; vùng Trung Nguyên thì ăn ngũ cốc; vùng thảo nguyên thì ăn thịt uống sữa. Tất cả những loại thực phẩm đó đều có thể nuôi sống người dân. Nhưng, ăn sang mặc đẹp, suốt ngày no nê thì lại không có ích cho đời sống; ăn không cần quá no, ở không cần quá đầy đủ tiện nghi, thì sẽ không có hại gì cho đời sống. Do vậy, việc tiết chế sự ham muốn, chính là để bảo vệ cho sức khỏe, biết sống thích hợp theo hoàn cảnh thì mới đúng là cái phép dưỡng sinh.

Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chốc, nói:

- Đúng thế! Năm anh em của chúng tôi thời còn thơ ấu chịu nhiều gian truân, từng ăn củ cỏ, trái rừng, từng ăn cá bắt dưới sông, từng ăn chuột bắt ngoài đồng, có gì ăn nấy, thế nhưng người nào cũng khỏe mạnh; còn bây giờ có một số con em của Na Nhan chỉ thích ăn những gì mình thích, chỉ thích mặc những loại vải mình ưa, thế mà người nào người nấy đều yếu đuối. Qua đó đủ thấy việc ăn uống để nuôi người, nhưng cũng có thể hại người.

Khưu Xứ Cơ nói:

- Đại Hãn nói rất đúng. Phép dưỡng sinh và phép an dân tuy khác nhau, nhưng trên nguyên tắc hai phép đó là giống nhau. Thuận theo qui luật của trời đất thì sống, trái với qui luật của trời đất thì chết; thuận theo lòng ham muốn của người dân thì yên, nghịch với lòng ham muốn của người dân thì loạn. Lẽ trời luôn hiếu sinh và ghét việc chém giết, việc cai trị nên trọng sự thanh tịnh và vô vi. Đó chính là danh ngôn chí lý của Hoàng Đế và Lão Tử.

Gia Luật Sở Tài và Gia Luật A Hải đưa mắt nhìn nhau.

Thành Cát Tư Hãn trầm ngâm một lúc, nói:

- Thưa Thần Tiên, cái phép an dân của ngài thì tôi không hiểu được Ngài bảo thuận theo lẽ trời, đúng lắm, tôi là người tin Trời. Nhưng "việc hiếu sinh ghét chém giết" thì thật khó. Tôi muốn để cho người đó sống, còn bao nhiêu người khác lại muốn cho người đó chết; tôi muốn yên ổn, nhưng người khác lại muốn loạn lạc. Cho nên tôi cho rằng phải lấy việc giết chóc để ngăn chặn sự giết chóc, phải lấy loạn để ngăn chặn việc loạn, thì mới có thể đứng vững chân giữa trời đất. Còn thanh tịnh vô vi thì làm sao có thể đạt đến tình trạng đại trị trong thiên hạ được?

Khưu Xứ Cơ bình tĩnh đáp:

- Ý nghĩ đó Đại Hãn không phải là ý nghĩ đầu tiên đâu. Trong thời chiến quốc, Hàn Phi chủ trương dùng hình pháp để trị tội những người phạm luật hình ; Thương trong chủ trương lấy chiến tranh để ngăn chặn chiến tranh. Nước Tần tiến hành một cuộc chiến tranh để tranh đoạt kéo dài cả trăm năm, không thiếu tướng tài dũng sĩ, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi được sự thảm bại ở Cự Lộc không tránh khỏi bị thất thủ Hàm Dương. Tại sao vậy?

Thành Cát Tư Hãn ngẩn ngơ, Khưu Xứ Cơ nói tiếp:

- Tần Thủy hoàng đế lấy hình phạt làm biện pháp, lấy những con người như

Triệu Cao, Lý Tư làm cây gậy. Nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi cái họa nước mất nhà tan, cái họa sụp đổ tan tành. Qua đó đủ thấy việc dùng nghiêm hình và sát phạt là điều không thể tin cậy. Đó là tấm gương mà các triều đại ở Trung Nguyên đã để lại. Cho nên có người nói khi cai trị càng phiền phức chi li, thì thiên hạ càng loạn, pháp luật càng gắt gao thì kẻ gian xuất hiện càng nhiều, quân đội càng đông thì kẻ thù càng lắm. Nước Tần sở dĩ bị diệt vong là do biện pháp thống trị của họ quá ư tàn bạo, việc dùng hình phạt của họ quá nghiêm khắc, quá nặng nề.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Những việc mà ngài vừa nói tôi chưa từng nghe qua. Vậy, Thần Tiên có thể nói thẳng xem, tôi cần phải làm những gì?

Khưu Xứ Cơ tươi cười nói:

- Đại Hãn lấy việc sát phạt để giành thiên hạ, nhưng không thể lấy việc sát phạt để cai trị thiên hạ. Phải lấy luật hình để trừ cái ác, phải lấy giáo hóa để khuyến khích cái thiện. Đức và Hình phải được dùng song song, Ân và Uy phải được thi hành cùng một lúc, thì thiên hạ mới có thể được yên ổn lâu dài.

Thành Cát suy nghĩ và nói:

- Đức và Hình cùng dùng một lúc, Ân và Uy được dùng song song. Phải chăng Thần Tiên bảo tôi Hình và Uy dùng quá nhiều, còn Đức và Ân lại dùng quá ít chăng?

Khưu Xứ Cơ chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Thành Cát Tư Hãn nói tiếp:

- Này ông Râu Dài, phải ghi chép tất cả lời nói của Thần Tiên lại, dùng hai loại văn tự Mông và Hán đối chiếu song song. Tôi phải cất giữ kỹ và phải nghiền ngẫm tới nơi tới chốn.

Gia Luật Sở Tài gật đầu cho là phải.

Khưu Xứ Cơ nói:

- Mười năm binh hỏa, vạn dặm can qua, nay kẻ thù đã bị tiêu diệt, thiên hạ đã được yên ổn, nên người sơn dã này mong muốn Đại Hãn sớm rút quân trở về, để cùng thần dân an hưởng thái bình.

Thành Cát Tư Hãn thở phào, nói:

- Đúng vậy! Tôi chinh chiến suốt cả đời người chính là muốn để cho con cháu và hậu thế được hưởng thái bình, yên ổn. Thưa Thần Tiên, chúng ta sẽ cùng rút trở về một lượt nhé?

Tháng 12 năm 1222. Đại quân của Thành Cát Tư Hãn rút trở về vùng thảo nguyên. Cuộc Tây chinh lần thứ nhất trên cơ bản đã được kết thúc. Chỉ có điều là cánh quân phía bắc của Giã Biệt và Tốc Bất Đài đã bị mất liên lạc. Trong thời điểm đó họ đã tiến vào lãnh thổ của Oát La Tư.

Ngày 28 tháng 12 năm 1222, Thành Cát Tư Hãn đang trên đường rút quân trở về phía Đông.

Khắp nơi nơi băng tuyết phủ dày, mây thấp gió mạnh, bỗng nhiên có tiếng sét đánh rất to. Quân Mông Cổ vội vàng xuống ngựa, quì trên mặt đất, ngước mặt lên bầu trời để khấn vái.

Thành Cát Tư Hãn đang ngồi trong đại trướng trên cỗ xe, muốn bước ra ngoài. Khưu Xứ Cơ hỏi:

- Đại Hãn định làm gì?

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Mùa đông mà có sét đánh chắc chắn là điềm dữ. Tôi muốn đi ra ngoài để xem có ai giặt y phục và phơi phóng không? Vì làm như vậy thì trời cao sẽ giận dữ.

Khưu Xứ Cơ tươi cười nói:

- Xin mời Đại Hãn hãy ngồi trở lại, việc sấm nổ, mưa đá rơi, động đất, nhật thực, gió bão, lũ lụt, sinh lão bệnh tử, hoa nở hoa tàn, v.v... đều có nguyên nhân sâu xa trong cõi minh minh, còn việc giặt giũ phơi phóng quần áo thì

trời không bao giờ tức giận đâu!

Thành Cát Tư Hãn nói một cách thành thực:

- Ồ! Chính đạo Tát Mãn đã nói như vậy.

Khưu Xứ Cơ đáp:

- Người ở Trung Nguyên ngày ngày đều giặt giũ phơi phóng y phục, nhưng tại sao trời lại khoan dung họ mà tỏ ra khắc khe ở đây? Chỉ không cho phép người ở vùng thảo nguyên giặt giũ phơi phóng quần áo?

Thành Cát Tư Hãn suy nghĩ một chốc, nói:

- À! lời nói đó đúng lắm. Nếu nói như vậy thì điều khoản ngăn cấm phơi phóng giặt giũ quần áo trong bộ luật Đại Cát Tát Lệnh cần phải thay đổi. Đúng, cần phải thay đổi.

Khưu Xứ Cơ nói:

- Người sơn dã như tôi từng nghe, trong ba nghìn tội lỗi không có tội lỗi nào lớn hơn bất hiếu. Người thảo nguyên thường trọng người khỏe mạnh mà khinh người già nua. Một phần lớn thường bất hiếu với cha mẹ.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Thành Cát Tư Hãn tôi bao giờ cũng tôn trọng người già.

- Bần đạo từ lâu cũng từng biết chuyện đó. Bệ hạ có thể dùng uy đức ngày nay của mình để mở rộng việc răn dạy người trong nước, phải tuân thủ nguyên tắc vua cho ra vua, tôi cho ra tôi, cha cho ra cha, con cho ra con, bất cứ là việc gì đối với mọi người chỉ có lợi chứ không có hại.

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Phải! Tôi nhất định sẽ dùng lời nói của Thần Tiên để Hồ thừa tướng viết vào bộ Đại Trát Tát Lệnh.

Trong khi Thành Cát Tư Hãn dẫn đoàn quân chủ lực của Mông Cổ trở về phía Đông, thì người con trai cả của ông là Truật Xích vẫn còn ở lại vùng đất phong của mình.

Trong các khe núi tại Ngọc Long Kiệt Xích cỏ non xanh rờn khắp mọi nơi, rừng cây sum suê khắp chốn. Truật Xích đuổi theo một con ngựa con khỏe mạnh trong bầy ngựa, rồi tung sợi dây có thòng lọng ra tròng vào cổ của nó. Người thợ mộc xuất thân là thư sinh thúc ngựa chạy tới, nói:

- Tài quăng dây bắt ngựa của Vương gia ngày càng thành thạo rồi đó!

Truật Xích giật mình quay mặt lại hỏi:

- Là ngươi đấy hả? - Đôi mắt của Truật Xích nhìn về phía xa nói tiếp - Tôi rất nhớ nhà, đại quân đã trở về vùng thảo nguyên, trong khi tôi còn phải ở lại tại vùng đất mặt trời lặn này.

Người thư sinh không nói gì.

Truật Xích ngã người nằm ngửa trên bãi cỏ, đôi mắt lóng lánh ánh lệ nói:

- Tôi rất nhớ mẹ tôi. Tôi thật sự hết sức nhớ bà ấy? - Một lúc lâu Truật Xích lại nói tiếp - Ngươi có biết Phụ Hãn ta không ưa ta không?

Người thư sinh không trả lời.

Truật Xích không để ý tới anh ta, ngồi dậy nói tiếp:

- Ta nhớ lúc ta và các em trai của ta hãy còn rất nhỏ, Phụ Hãn có hỏi lý tưởng của mỗi người sau này thế nào, thì người em trai tốt của ta là Sát Hợp Đài bảo, khi nó lớn nó sẽ làm cho vợ con của kẻ thù phải rơi lệ, đàn ông phải cúi đầu ; còn đứa em trai thứ ba của ta còn biết ăn nói hơn, nó bảo sau này sẽ tiếp tục phát huy sự nghiệp của phụ Hãn. Còn nhà ngươi biết ta trả lời ra sao không?

- Không biết, nhưng có thể là một câu trả lời kém nhất chăng?

Truật Xích cười, đáp:

- Kém quá đi chớ! Ta bảo ta thích chăn bò chăn ngựa, thích nhìn thấy ở vùng thung lũng này là một bầy ngựa có màu sắc này và ở một thung lũng khác lại có một bầy ngựa màu sắc khác! - Nói dứt lời thì ông ta phá lên cười, tiếng cười kéo dài đến sau cùng thì nó chuyển thành tiếng nấc, rồi nói tiếp:

- Càng tệ hơn nữa là hiện nay ta không muốn làm Vương gia, không muốn làm quốc vương, không muốn chỉ huy quân đội để đánh giặc, mà ta chỉ muốn trở về bên cạnh mẹ ta để chăn ngựa!

Truật Xích lại nằm xuống.

Người thư sinh nói qua giọng thâm tình:

- Tôi cũng nhớ mẹ tôi. Mẹ tôi sống ở Trung Đô một mình, không biết bây giờ bà còn sống hay không?

Ngày 8 tháng 2 năm 1223, Thành Cát Tư Hãn 61 tuổi và đang trên đường trở về phía Đông.

Thành Cát Tư Hãn, Nạp Nha A, Cáp Tát Nhi cùng truy đuổi theo một con nai rừng trong một cuộc săn bắn. Trong bụi rậm bỗng có một con heo rừng sợ hãi phóng ra, làm cho con chiến mã của Thành Cát Tư Hãn đứng thẳng lên bằng hai chân sau, khiến Thành Cát Tư Hãn suýt nữa bị té ngựa. Nạp Nha A và những người khác vội vàng chạy tới Cáp Tát Nhi bắn ra một mũi tên trúng con heo rừng, những người khác cũng giường cung bắn ra liên tiếp.

Thành Cát Tư Hãn so đầu ngựa đi chầm chậm với Khưu Xứ Cơ, từ trong rừng đi trở ra. Khưu Xứ Cơ nói:

- Vừa rồi thực là nguy hiểm, tuổi của Đại Hãn nay đã cao, không còn thích hợp cho việc đi săn bắn nữa. Vừa rồi Đại Hãn suýt nữa bị té ngựa, đó là một sự cảnh báo của trời; con heo rừng không dám làm hại Đại Hãn là vì có trời che chở cho ngài. Một khi trời đã cảnh báo thì Đại Hãn nhất định phải nghe theo, bằng không thì hối hận sẽ muộn đấy!

Thành Cát Tư Hãn nói:

- Lời khuyên bảo của Thần Tiên tôi nhất định phải ghi nhớ. Tuy nhiên, việc cưỡi ngựa bắn cung là việc mà người Mông Cổ không thể xa rời được.

Khưu Xứ Cơ định thuyết phục thêm:

- Thưa Đại Hãn...

Thành Cát Tư Hãn tươi cười nói:

- Được rồi! Tôi cố gắng ít cưỡi ngựa hơn là được rồi!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Ba Mươi (2)

Tháng 3 cùng năm, tại một ngã ba đường, Khưu Xứ Cơ và Thành Cát Tư Hãn cùng tách rời nhau để tiếp tục đi về hướng Đông.

Khưu Xứ Cơ, Gia Luật A Hải và Lý Trí Thường đi theo đoàn xe ngựa đã tách ra. Cứ đi một bước thì họ quay lại nhìn ba lần. Riêng Thành Cát Tư Hãn vẫn đứng yên tại ngã ba đường, cùng nhóm người của Gia Luật Sở Tài đưa tay lên vẫy ngỏ ý tiễn đưa.

Trong khi Thành Cát Tư Hãn tiếp tục đưa tay lên vẫy Khưu Xứ Cơ, thì đôi mắt ông đã lóng lánh ánh lệ. Ông nhìn thấy số người của Khưu Xứ Cơ kẻ lên xe người lên ngựa và tới khi không còn trông thấy được hình dáng của họ nữa ông mới buông tay trở xuống.

Gia Luật Sở Tài lên tiếng nhắc nhở:

- Thôi, chúng ta cũng đi thôi!

Thành Cát Tư Hãn bùi ngùi nói:

- Đi thôi! Đi thôi! Đây là người duy nhất mà suốt mười năm qua đã xem ta là bạn, cũng giống như những người bạn cùng chăn ngựa cùng chăn cừu với ta trước kia. Ông ấy đã sống cạnh ta hơn bảy tháng qua.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Đó là điều hiếm có!
- Đúng là hiếm có. Hiếm có vì ông ấy đã dạy cho ta biết biện pháp cai trị quốc gia, giúp cho ta thấy được niềm hy vọng thống nhất đất nước; mà cũng hiếm có vì ông ấy đã làm cho niềm hy vọng trường sinh bất lão của ta hoàn toàn bị dập tắt! Ông ấy đã nói rõ cho ta biết là thời gian mà ta còn sống, không phải quá dài.

Thành Cát Tư Hãn quay lưng bước lên đại trướng được đặt trên cỗ xe, trong lòng chừng như vẫn còn suy nghĩ gì đó. Ông nói lẩm bẩm một mình:
- Phải rồi! Lời nói của Thần Tiên rất hữu lý, ấy là phải "hiếu sinh và ghét sự chém giết". Từ nay về sau tuy trong chiến tranh không thể tránh khỏi phải giết ngươi, nhưng phải tận khả năng không giết người quá nhiều như trước nữa, vì lòng dân là điều quan trọng đó!

Việc Thành Cát Tư Hãn tiếp kiến Trường Xuân Chân Nhân cũng giống như một khúc nhạc đệm chen vào giữa một bản nhạc lớn. Nhưng, những vấn đề mà họ thảo luận đều là những vấn đề trọng đại đối với cái sống và cái chết, cũng như đối với việc cai trị quốc gia. Đời người rất ngắn ngủi, cho nên lại càng phải quí trọng nó. Quốc gia khó cai trị, cho nên càng phải suy nghĩ tìm hiểu sâu xa. Thông qua việc tiếp xúc với Trường Xuân Chân Nhân, Thành Cát Tư Hãn nhận thức được việc tìm phép trường sinh chỉ là một việc làm vô ý nghĩa, nên từ đó ông càng phấn đấu nhiều hơn. Ông cũng nhận thức được sự chính xác trong nguyên tắc "Đức và Uy" phải được dùng cùng một

lúc. Trước khi ông sắp sửa từ giã cõi đời, ông từng ra một tờ chiếu thư ngăn cấm việc sát phạt cướp bóc. Tư tưởng và chủ trương của ông có một ảnh hưởng rất to lớn đối với thế hệ con cháu về sau.

Trong khi Thành Cát Tư Hãn nhận được sự gợi mở từ Khưu Xứ Cơ, hiểu được mối quan hệ giữa chiến tranh và sát phạt, thì Giã Biệt và Tốc Bất Đài vẫn còn đang tiếp tục xua quân tiến lên. Cánh quân Tây lộ của Mông Cổ đã chọc thẳng vào vùng đất của người Oát La Tư, chạy dài từ lưu vực sông Dnepr cho tới bờ phía bắc của biển Caspian, đồng thời, đoàn quân đó cũng chọc thẳng tới vùng bán đảo Crimea. Cuối năm 1223, đoàn quân này mới từ lưu vực sông Volga men theo bờ biển phía bắc của biển Anh, kéo trở về phía Đông để gặp gỡ Thành Cát Tư Hãn.
Mùa thu năm 1223, trên đường rút về phía Đông, Thành Cát Tư Hãn đóng quân tại Thiên Trì.

Ba người mặc đồ tang từ xa đi đến cỗ xe đại trướng của Thành Cát Tư Hãn. Đang ngồi trong đại trướng, Thành Cát Tư Hãn thấy thế không khỏi giật mình, hỏi:
- Các ngươi... Các ngươi để tang cho ai vậy? - Thành Cát Tư Hãn lên tiếng hỏi Minh An và một người trẻ tuổi quì ở phía trước.

Người trẻ tuổi òa lên khóc, Minh An nói:
- Đây là con trai của Quốc vương Mộc Hoa Lê. Quốc vương Mộc Hoa Lê đã qua đời rồi!

Thành Cát Tư Hãn sững người. Gia Luật Sở Tài và Nạp Nha A lớn tiếng gọi:
- Bớ Đại Hãn! Bớ đại Hãn!

Thành Cát Tư Hãn từ từ đứng lên, lảo đảo mấy lược. Gia Luật Sở Tài và Nạp Nha A bước tới đỡ lấy ông. Gia Luật Sở Tài hỏi:
- Thưa Đại Hãn, ngài muốn làm gì?

Thành Cát Tư Hãn vẫy tay về phía người tuổi trẻ. Minh An hiểu ý, xô nhẹ người tuổi trẻ, nói:
- Đại Hãn gọi ngươi đó! - Người tuổi trẻ đứng lên bước tới trước.
Thành Cát Tư Hãn nắm lấy tay cậu ta, nói:
- Địch quốc chưa tiêu diệt xong mà đại tướng đã chết rồi, bộ trời cao không phù hộ ta nữa sao? Thành Cát Tư Hãn khóc.

Mọi người đều im lặng. Một lúc lâu sau, Thành Cát Tư Hãn lại hỏi:
- Nhà ngươi hãy nói cho ta biết, phụ thân nhà ngươi khỏe mạnh đến thế, so với ta lại nhỏ hơn mười mấy tuổi, vậy tại sao ông ta chết? Tại sao ông ta có thể chết được?
- Thưa đại Hãn! - Người tuổi trẻ khóc ngất đến nghẹn lời.
Minh An phải tâu thay:
- Thưa Đại Hãn, mấy năm gần đây Quốc vương Mộc Hoa Lê đã cùng các Vạn hộ người Hán lo sắp xếp quân đội và lo chấn chỉnh vùng Trung Nguyên, khiến cho các quận huyện ở phía bắc sông Hoàng Hà đều trở thành lãnh thổ của ta. Đầu năm nay, quân ta lại bao vây tấn công trọng trấn Phượng Tường của triều đình nhà Kim, trong khi sắp sửa hạ được thành này thì Tây Hạ đã tự ý rút quân, khiến việc tấn công bị thất bại. Quốc vương Mộc Hoa Lê vì quá phẫn uất nên đã sinh bệnh mà chết.

Thành Cát Tư Hãn vỗ mạnh bàn tay xuống bàn, nói:

- Lại do Tây Hạ bội ước!

Minh An nói:

- Chẳng những thế, vua Tây Hạ khi thấy Quốc vương Mộc Hoa Lê vừa bệnh chết và nhân lúc Đại Hãn còn bận việc Tây chinh, thì ông ta lại ký minh ước với nước Kim, bí mật liên lạc với các bộ lạc ở vùng thảo nguyên, định đương đầu với Đại Hãn!

Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn rực lên ánh lửa phẫn nộ, nói:

- Vua Tây Hạ! Nhà ngươi sẽ bị trừng phạt!

Mùa hè năm 1224, đoàn quân Tây chinh của Thành Cát Tư Hãn sau năm năm chinh phạt đã trở về đến đại bản doanh tại đồng cỏ Mông Cổ.

Thành Cát Tư Hãn và Hốt Lan phi tay bồng một con mèo Ba Tư từ trên xe đại trướng bước xuống. Bột Nhi Thiếp và Dã Toại phi cùng đông đảo những người khác ra trước doanh trại để nghênh đón. Các thành viên lưu thủ tại đại bản doanh đều nhảy múa ca hát. Họ đã dùng một nghi thức long trọng để đón tiếp người thân từ xa trở về.

Những người thân gặp mặt nhau đều hết sức vui vẻ, nhưng đồng thời đó đây cũng nổi lên những tiếng khóc buồn thảm. Những thân nhân, những sương phụ bị mất người thân, bị mất chồng và những đứa trẻ bị mất cha đều khóc hết sức đau đớn.

Bên trong chiếc lều riêng của Bột Nhi Thiếp, Thành Cát Tư Hãn và Bột Nhi Thiếp ngồi ở ghế giữa. Gia nhân của họ đứng bao quanh hai bên, người nào người nấy đôi mắt đều rươm rướm ánh lệ.

Thành Cát Tư Hãn nhìn qua từng Khuôn mặt của những người thân, hỏi:
- Khi mẫu thân qua đời phải chăng chỉ có một mình Hợp Đáp An ở bên cạnh?
Bột Nhi Thiếp nghẹn ngào đáp:
- Vâng! Nhưng, có điều là mẹ ra đi cũng không đau đớn lắm. Đó chính là cái phúc của mẹ!
Thành Cát Tư Hãn lại hỏi:
- Còn Hợp Đáp An đâu? Tôi cần phải hỏi trước khi mẹ ra đi đã trối lại những gì?
Bột Nhi Thiếp cúi mặt. Thành Cát Tư Hãn hỏi tiếp:
- Còn Hợp Đáp An đâu? Cô ta đâu rồi?
Bột Nhi Thiếp khóc. Thành Cát Tư Hãn giật mình, hỏi:
- Đã xảy ra chuyện gì? - Tam công chúa lên tiếng đáp:
- Trước đây ba tháng, người Tây Hạ ở phía bắc sa mạc có phái người tới đây liên hệ với bá tánh của chúng ta. Họ nhân dịp phụ Hãn còn trên đường Tây chinh chưa trở về, đã mở cuộc tấn công vào doanh trại lưu thủ của chúng ta. Hợp Đáp An cô cô đã bị họ sát hại?
Đôi mắt của Thành Cát Tư Hãn lóng lánh ánh lệ. Ông nghiến chặt hai hàm răng nói:
- Hãy truyền mạng lệnh của ta, bảo Truật Xích và Sát Hợp Đài Quốc vương hãy trở về đồng cỏ để ta triệu tập đại hội Khố Lý Đài, bàn bạc về việc tiêu diệt nước Tây Hạ!

Tại thành Hoa Thích Tử Mô, con trai của Cáp Tát Nhi là Thoát Hổ và anh chàng râu đen cụt mất một tay, bị bọn thân binh chận lại trước đại trướng của Truật Xích.

Con trai của Truật Xích là Bạt Đô từ trong trướng bước ra khỏi:

- Có phải Thoát Hổ thúc thúc đấy không?

Thoát Hổ đáp:

- Này Bạt Đô, Đại Hãn ra lệnh ta từ muôn dặm xa tới đây để nghe ngóng tìm hiểu xem tại sao cha ngươi là Truật Xích Vương gia được hối thúc ba lần mà vẫn không chịu trở về thảo nguyên để tham gia hội nghị Khố Lý Đài, bàn chuyện hai cánh quân Đông-Tây đánh kẹp nước Tây Hạ vậy? Nay bọn thị vệ của phụ thân ngươi lại chận ta không cho vào? Tại sao vậy? Truật Xích đại ca sau khi làm Quốc vương, còn khó gặp mặt hơn cả bác cả là Thành Cát Tư Hãn nữa sao?

Bạt Đô nói:

- Thưa Thoát Hổ thúc thúc, xin chú đừng giận, phụ thân tôi đã ngã bệnh gần một năm qua và mấy ngày gần đây bệnh tình càng xấu. Vậy xin lỗi thúc thúc nên ở lại tạm nghỉ ít hôm, chờ ngày nào tinh thần cha tôi khá hơn một tí, thì nhất định sẽ tiếp kiến thúc thúc đó mà!

- Bộ ta còn được cái vinh hạnh đó sao?

Bạt Đô nói:

- Thưa Thoát Hổ thúc thúc của tôi, mấy hôm nay phụ thân tôi luôn nói sảng và bao giờ cũng nhớ đến chuyện ở đồng cỏ cả. Nay chú tới đây mà ông ấy vẫn chưa thể hỏi thăm gì được với chú.

Thoát Hổ nói:

- Không cần đâu! Dứt lời bèn quay sang nói với anh Râu Đen - Thôi, chúng ta đi về!

Bạt Đô trông thấy họ bước ra khỏi cổng doanh trại, trong lòng hết sức lo âu. Truật Xích đang nằm bên trong đại trướng của mình, sắc mặt tái mét, cất tiếng chậm chạp hỏi:

- Này Bạt Đô, hình như có ai tới phải không?

- Thưa, đó là con trai của Tam vương Cáp Tát Nhi tức Thoát Hổ thúc thúc.

Truật Xích nhắm hai mắt lại và hai giọt lệ ứa ra hai bên khóe mắt.

Bạt Đô xúc động gọi:

- Thưa phụ vương!

Truật Xích vẫn nhắm hai mắt, nói:

- Đó là do ông nội cảm thấy không an tâm nên mới phái họ tới đây để giám sát cha đó!

Bạt Đô giật mình, hỏi:

- Sao lại như thế được? Cha đâu có làm sai điều gì!

Truật Xích vẫn nhắm đôi mắt, lắc đầu nói:

- Trước khi ta chào đời, bà nội của con bị người Miệt Nhi Xích bắt sống đem về bộ lạc của họ. Đó chính là cái lỗi của cha. Cha còn có một người em trai tốt Sát Hợp Đài, cho nên cái lỗi của cha lại càng thêm nặng!

Bạt Đô lên tiếng khuyên:

- Thưa phụ vương, xin cha đừng nghĩ ngợi nhiều!

Truật Xích mở hai mắt, gượng cười nói:

- Lòng cha đã chết rồi, nhưng may mắn là bản thân cha vẫn chưa chết!

Bạt Đô vừa khóc vừa gọi:

- Phụ vương ơi!

Bên cạnh dòng sông Onon, Thành Cát Tư Hãn ngồi trong đại trướng đặt trên xe với sắc mặt giận dữ, nhìn quanh đội ngũ của các cánh quân đang từ bốn phương tám hướng tập trung về.

Gia Luật Sở Tài đứng bên cạnh khuyên:

- Thưa Đại Hãn, chỉ dựa vào báo cáo của Thoát Hổ vương tử thì vẫn chưa đầy đủ. Muốn kết luận tội danh của Truật Xích Vương gia còn phải có nhiều bằng chứng cụ thể hơn.

Thành Cát Tư Hãn giận dữ nói:

- Chờ đợi những bằng chứng cụ thể hơn nữa, thì Truật Xích đã thôn tính Hãn quốc của Sát Hợp Đài và trở thành Toán Đoan mới của Hoa Thích Tử Mô rồi còn gì?

Lúc bấy giờ Hốt Đô Hợp thúc ngựa chạy đến gần, báo cáo:

- Tôi, Hốt Đô Hợp, Vạn Hộ của các bộ lạc ở trong rừng, dẫn năm nghìn binh mã tới đây chờ lệnh!

- Ta biết rồi!

Thành Cát Tư Hãn trả lời xong thì Hốt Đô Hợp đi trở về đội ngũ. Lúc bấy giờ có mấy cụ già như Đáp Lý Đài, Truật Xích Đài, Trát Hợp Cảm Bất, Tỏa Nhi Hãn Thất Thích, Đức Tiết Thiền, Đáp Diệc Nhi Ngột Tôn, Tháp Tháp Thống A *v.v...* người nào người nấy đều run run vừa quì xuống. Thành Cát Tư Hãn bước tới trước mấy bước, nói:

- Các vị trưởng bối, các vị lão thành hãy mau đứng lên đi nào. Lần này đứa con bất hiếu của tôi là Truật Xích làm phản, vậy chính tôi xua quân chinh phạt nó là được rồi, đâu cần phải nhọc tới binh mã của các vị!

Đáp Lý Đài nói:

- Thưa Đại Hãn, tôi đến đây là để khuyên ngài đừng xuất chinh.

Truật Xích Đài nói:

- Tôi là người đã nghe tiếng khóc tu oa đầu tiên của thằng bé đó, tuy nó không được thông minh như những con sáo, nhưng cũng không đến đỗi là phường ăn thịt thân nhân của mình như những con ngựa trời!

Tỏa Nhi Hãn Thất Thích nói:

- Xin Đại Hãn nể tình gia đình chúng tôi từng che giấu Đại Hãn giữa đống lông cừu, trốn thoát thanh đao sát nhân của Tháp Lý Hốt Đài. Xin ngài hãy nể tình của tôi!

Đức Tiết Thiền cũng nói:

- Ít nhất xin Đại Hãn hãy hoãn lại cuộc xuất chinh mười hôm nữa. Vì thời gian có thể giúp cho người ta bớt cơn giận dữ, mà khi bớt giận dữ thì người ta thường có những quyết định sáng suốt!

Thành Cát Tư Hãn cắt đứt những lời khuyên của các cụ già, nói:

- Các vị hãy chờ một chốc? Đây có phải các vị cùng kéo tới để xin xỏ giúp cho Truật Xích hay không? Có phải Bột Nhi Thiếp xúi bảo các vị làm như thế không? Hay là do Đức Tiết Thiền nhạc phụ của ta?

Đức Tiết Thiền đáp:

- Không phải cô ấy, vì cô ấy đã khóc đến bất tỉnh nhân sự rồi!

Thành Cát Tư Hãn lại hỏi:

- Cô ta đã đẻ ra một thằng con trai hư hỏng như vậy, đó cũng là đáng tội! Thế thì ai đây? Ai xúi bảo các cụ già tới đây xin xỏ, hãy bước ra!

- Thưa, tôi! - Tiếng một người đàn bà vang lên và từ phía sau cỗ xe chở đại trướng, Dã Toại phi bước ra, quì xuống nói:

- Thưa Đại Hãn!

Thành Cát Tư Hãn ngạc nhiên, hỏi:

- Dã Toại ư? Bà làm thế là có ý gì?

Dã Toại đáp:

- Lương tâm của tôi nói cho tôi biết là ngài làm như thế là sai rồi. Trong quyển Đại Cát Tát Lệnh, Đại Hãn từng có một điều khoản bắt buộc mọi người phải kính nể người già, cho nên tôi phải mời tất cả các vị lão thần tới đây để uốn nắn lại sự sai lầm của ngài!

Thành Cát Tư Hãn hỏi:

- Tôi sai lầm ở chỗ nào? Đó là tôi đã sai lầm trong việc sử dụng tình ân sủng của tôi đối với bà! Bà là một người con gái của bộ lạc Tháp Tháp Nhi?

Sát Hợp Đài nãy giờ đứng yên lặng một bên, bèn lên tiếng nói:

- Người Tháp Tháp Nhi và người Miệt Nhi Khất từ trước tới nay chẳng phải

lúc nào cũng "trâu tìm trâu, ngựa tìm ngựa", dính chặt với nhau đó sao?

Thành Cát Tư Hãn giận dữ, nói:

- Này Sát Hợp Đài, chưa phải lúc ngươi nhục mạ mẫu phi của nhà ngươi!

Sát Hợp Đài lui ra sau. Thành Cát Tư Hãn quay sang Nạp Nha A nói:

- Này Nạp Nha A, hãy đem người con gái này giam lại, kẻo bà ta làm dao động tinh thần của quân đội sắp xuất chinh vào ngày mai!

Đà Lôi liền bước ra nói:

- Thưa Phụ Hãn! - Ông ta quì xuống đất nói tiếp - Bạt Đô vừa tới báo tang, đại ca đã bệnh chết rồi!

Thành Cát Tư Hãn đưa tay ra chụp lấy Đà Lôi, gục đầu xuống, trong khi không nói được một tiếng nào.

Mọi người đồng thanh gọi:

- Bớ Đại Hãn!

- Bớ Phụ Hãn!

- Bớ gia gia!

- Hãy mau đi mời Gia Luật Sở Tài tiên sinh tới!

Thành Cát Tư Hãn

Dịch giả: Phong Đảo

Chương Ba Mươi (3)

Cuộc viễn chinh trong một bầu không khí nặng nề đã bắt đầu.

Một đám đông gồm Sát Hợp đài, Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Thoát Hổ, Bạt Đô, Cổ Do Cách, Mạnh Khắc, Đô Oa (con của Sát Hợp Đài), Cáp Tát Nhi, Biệt Lặc Cổ Đài, Thiết Mộc Cách, Hồ Thừa Tướng, Bác Nhi Truật, Dã Lặc Miệt, Giã Miệt, Tốc Bất Đài, Gia Luật Sở Tài, Quách Bảo Ngọc, Gia Luật A Hải, Gia Luật Bất Hoa, v. *v*... với sắc mặt lạnh lùng, đang cưỡi ngựa đi ở phía trước cỗ xe bò chở đại trướng. Gió thổi cờ phướn giũ nghe phành phạch, trở thành một thứ âm thanh đơn điệu duy nhất.
Trong đại trướng đặt trên cỗ xe, Dã Toại phi đi theo cuộc viễn chinh đang ngồi hầu Thành Cát Tư Hãn. Những thức ăn nước uống để sẵn trên mặt bàn vẫn không hề được đụng tới.

Mùa thu năm 1225, Thành Cát Tư Hãn vừa bị mất đi người con trai lớn là Truật Xích, người con trai mà suýt nữa bị ông ra quân chinh phạt, thì nay ông lại mở một cuộc viễn chinh mới. Thành Cát Tư Hãn đã trút tất cả những sự bi thương tích chứa trong lòng lên đầu vua Tây Hạ. Ông không cho phép bất cứ ai ngăn chặn cuộc xuất chinh cuối cùng này của ông.

Dã Toại phi bước ra ngoài đại trướng, nói:
- Này tướng quân Nạp Nha A, Đại Hãn có lệnh, nhờ ông báo cho trung quân biết, là hạ trại ngay tại đây để Đại Hãn đi săn.
Nạp Nha A đáp:
- Thưa vâng!
Thật ra mọi người đã nghe được lệnh truyền, nên không cần Nạp Nha A tướng quân ra lệnh, họ đã dừng chân đứng cả lại. Thành Cát Tư Hãn bước ra khỏi đại trướng, đưa mắt nhìn vùng thảo nguyên mênh mông với ánh mắt tràn ngập sự buồn bã lo âu. Gia Luật Sở Tài bước tới nói:
- Thưa Đại Hãn, bộ ngài quên lời khuyên của Trường Xuân Chân Nhân vừa

qua rồi chăng? Tuổi ngài đã cao, không còn thích hợp với việc đi săn bắn nữa!
Thành Cát Tư Hãn không trả lời, chỉ ra lệnh:
- Hãy dẫn con ngựa của ta tới đây!

Thành Cát Tư Hãn đang đuổi theo mấy con ngựa rừng. Các Vương, các hoàng tử, các tướng lãnh chia thành hai cánh để bao vây bầy ngựa. Thành Cát Tư Hãn vừa phấn khởi thúc ngựa chạy như bay vừa la to để động viên đám đông. Mồ hôi và những sự phiền muộn trong lòng nhờ đó mà toát ra hết.

Dã Toại Phi và Gia Luật Sở Tài cùng đứng trên xe chở đại trướng.

Họ đưa mắt theo dõi số người săn bắn đang phi ngựa đuổi theo con mồi. Cả hai đều có vẻ lo lắng. Gia Luật Sở Tài nói:
- Bà nên giúp đỡ tôi khuyên ông ấy, ngăn cản ông ấy!
Dã Toại phi đáp:
- Để cho ông ấy được hoạt động như vầy có lẽ tốt hơn, vì suốt mấy hôm qua ông ấy luôn luôn ngồi im lặng, một sự im lặng làm cho người chung quanh đều phải sợ.

Bỗng Gia Luật Sở Tài kêu rú lên:
- Kìa! Nguy quá!

Tại địa điểm săn bắn, có một bầy ngựa rừng bất ngờ cùng xông về phía Thành Cát Tư Hãn. Con ngựa của Thành Cát Tư Hãn đứng thẳng lên bằng hai chân sau và đã quật ngã Thành Cát Tư Hãn xuống đất.

Trong đại trướng, mọi người đều quan tâm theo dõi Gia Luật Sở Tài đang bắt mạch cho Thành Cát Tư Hãn vẫn còn đang hôn mê.

Thành Cát Tư Hãn bắt đầu nói sảng:
- Bột Nhi Thiếp ơi! Ta thật có lỗi với bà! Truật Xích là đứa con trai tốt của chúng ta! Dòng máu chảy trong người của nó chính là dòng máu của ta; nó là người có dũng khí, có năng lực như ta và cũng giống như ta nó thiếu hẳn sự chất phác và sự lương thiện. Ta đã trách lầm nó và cũng trách lầm bà nữa. Vậy xin các người chớ nên ghi nhớ điều đó mà ghét ta. Nay ta đã là một cụ già, không còn sống được bao lâu nữa rồi!
Sát Hợp Đài và Thoát Hổ đều cúi đầu và bước lui ra sau.

Thành Cát Tư Hãn lại nói:
- Ta không cho phép bất cứ ai bỏ đi! Hãy tìm cho ra một kẻ xấu đã loan truyền những điều không đúng sự thật. Ta phải băm nát thi thể của nó ra thành muôn đoạn!

Dã Toại phi nói khẽ với mọi người chung quanh.
- Xin các vị hãy rời đi.

Đêm đến, Dã Toại phi, Gia Luật Sở Tài và mấy thị nữ luôn túc trực bên cạnh để hầu hạ Thành Cát Tư Hãn. Giã Toại phi đút cho Thành Cát Tư Hãn uống một thang thuốc. Thành Cát Tư Hãn hỏi:
- Này ông râu dài, ông hãy nói thật đi! Tôi có sao không?
Gia Luật Sở Tài đáp:
- Nếu chịu an tâm tịnh dưỡng thì Đại Hãn sẽ bình phục như trước.

Thành Cát Tư Hãn ngượng cười, nói:
- Cũng lại an tâm, cũng lại tịnh dưỡng!
Dã Toại phi nói:
- Thưa Đại Hãn, ngày mai này nên rút quân trở về thảo nguyên nhé
- Hả?! - Thành Cát Tư Hãn lộ sắc không vui, nói tiếp - Bà đừng tưởng tôi đã ra lệnh nhốt bà một cách sai lầm qua việc Truật Xích, nên bà ỷ mình đúng mà không còn biết sợ ai!
Dã Toại phi cố ngăn dòng lệ, quỳ xuống nói:
- Nếu thế thì hãy dựa vào qui định của Đại Hãn, ngày mai này triệu tập đại hội Khố Lý Đài, để các Vương và các Na Nhan cùng chung quyết định vậy!
- Thành Cát Tư Hãn định gắng sức ngồi lên, trong khi Dã Toại phi đang dập đầu đụng đất.
Gia Luật Sở Tài nói:
- Thưa Đại Hãn, xin đừng quên an tâm tịnh dưỡng!
Qua ngày hôm sau, hội nghị Khố Lý Đài tạm thời được cử hành tại đại trướng đặt trên xe. Thành Cát Tư Hãn nằm tựa lưng vào gối, còn Dã Toại phi thì ngồi bên cạnh ông nói với mọi người:
- Ngày hôm qua Đại Hãn đi săn bị té trọng thương, suốt đêm sốt cao không giảm, vậy việc quân ta nên tiến hay nên lui trở về, xin các vị cùng chung thương nghị.

Cáp Tát Nhi lên tiếng trước tiên:
- Tôi chủ trương tạm thời lui quân, bá tánh của Tây Hạ sống tại một địa phương có nhà cửa, có thành quách, vậy họ không thể nhổ lều dời đi như doanh trại của chúng ta ở vùng thảo nguyên. Chờ cho sức khỏe của Hãn huynh được bình phục, chúng ta sẽ cử binh đi thanh toán họ cũng không muộn!

Oa Khoát Đài nói:

- Tôi tán thành chủ trương của Nhị thúc phụ. Sức khỏe của phụ Hãn là vấn đề quan trọng hơn hết!

Nạp Nha A nói:

- Năm nay Đại Hãn đã 64 tuổi rồi, sau mấy năm Tây chinh, Đại Hãn đã chịu sương gió khổ nhọc nhiều rồi, vậy phải có một thời gian nghỉ ngơi mới được!

Dã Lặc Miệt nói:

- Chỉ vì nước Tây Hạ đó ư? Vậy thì không cần phải nhọc sức Đại Hãn thân chinh. Ngài hãy lui về thảo nguyên nghỉ ngơi, để tôi và Giã Biệt, Tốc Bất Đài, Bát Nhi Truật đi chinh phạt họ. Cuộc chinh phạt này chỉ đơn giản như thải dây bắt ngựa mà thôi. Vậy xin ngài nên trở về đồng cỏ Mông Cổ nghỉ ngơi là hơn!

Dã Toại phi nói:

- Thưa Đại Hãn, tất cả mọi người đều khuyên ngài nên rút quân trở về đó!

Thành Cát Tư Hãn cố chỏi tay ngồi dậy, nói:

- Không! Bắt đầu từ 44 năm trở về trước, hơn mấy chục trận đánh lớn nhỏ để chinh phục người Miệt Nhi Khất, chưa bao giờ ta rút quân khi chưa lập được chiến công. Vua Tây Hạ vốn tưởng ta không còn đủ sức mạnh để đánh họ, vậy nay ta giữa đường rút quân, họ sẽ cười chê ta là sợ họ?

Gia Luật Sở Tài nói:

- Người đại trượng phu không so đo hơn thua trong nhất thời!

Oa Khoát Đài quỳ xuống, nói:

- Thưa phụ Hãn!

Cáp Tát Nhi và những người khác cũng quỳ xuống, nói:

- Thưa Hãn huynh!

Những tướng lãnh có mặt cũng quỳ xuống:

- Thưa Đại Hãn!
Thành Cát Tư Hãn nghiến chặt hai hàm răng nói;
- Được! Được! Được! Các ngươi hãy đứng lên đi, dù có rút quân cũng không thể để cho Tây Hạ được dịp lên mặt! Ta có thể đóng quân tại đây, rồi phái sứ thần đến Tây Hạ buộc họ phải đầu hàng.
Vua Tây Hạ không chịu đưa tay đầu hàng như Thành Cát Tư Hãn mong muốn. Trái lại, ông ta nói với sứ thần của ông ta phải đi:
- Đối với người Mông Cổ hung dữ như cọp như sói đó, thì không thể có chuyện giảng hòa!

Thế là một cuộc chiến tranh kéo dài một năm rưỡi, cuối cùng đã bùng nổ!

Tốc Bất Đài, Bột Lỗ chỉ huy đoàn quân Tây lộ vừa mới trở về tới nơi, ồ ạt tiến về hướng thành Sa Châu...

Dưới núi Hạ Lan, Thành Cát Tư Hãn tay cầm mã tấu đứng dưới lá cờ Thốc Hắc để chỉ huy toàn quân. Nạp Nha A, Bát Nhĩ Truật, Dã Lặc Miệt cùng xua quân chọc thẳng vào đại doanh của Tây Hạ...

Tháng sáu năm 1227, Thành Cát Tư Hãn đã 66 tuổi, đang cùng các tướng lãnh thuộc Trung quân trú đóng tại chân núi Hạ Lan.

Thành Cát Tư Hãn nằm dưới gốc một cây cổ thụ để hóng mát. Dã Toại phi cầm quạt quạt nhẹ cho ông. Khắp các nơi ở chung quanh đều có Khiếp Thiết Quân canh phòng. Nạp Nha A từ dưới chân núi phi ngựa chạy nhanh lên, vừa thở hào hển vừa báo cáo:
- Thưa Đại Hãn, vua Tây Hạ đã chịu đầu hàng rồi!

Thành Cát Tư Hãn đứng lên, lảo đảo mấy lược, Dã Toại phi vội vàng bước tới đỡ ông. Thành Cát Tư Hãn nói:
- Nhanh lên! Hãy trở lại tiền tuyến gọi Oa Khoát Đài, Đà Lôi đến núi Hạ Lan.

Thành Cát Tư Hãn đã đến huyện Thanh Thủy.

Một đêm nọ, tại gian phòng chính của quan phủ, Thành Cát Tư Hãn ngồi trên giường bệnh, còn Dã Toại phi đang dùng khăn tay chặm những giọt mồ hôi rướm ra trên trán ông.

Thành Cát Tư Hãn dùng một giọng nói bình thản, nói với Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Cáp Sát Nhi, Biệt Lập Cổ Đài, Thiết Mộc Cách, Hồ thừa tướng về vấn đề sắp xếp mọi việc sau này. Gia Luật Sở Tài ngồi làm thư ký ghi chép.

Thành Cát Tư Hãn bình tĩnh nói:
- Ta biết trời cao sắp gọi ta trở về, vậy có mấy công việc ta cần phải giải quyết cho rõ ràng.
- Thưa phụ Hãn!
- Thưa Hãn huynh
- Thưa Đại Hãn!

Tất cả mọi người có mặt đều quỳ xuống. Thành Cát Tư Hãn đưa cánh tay yếu đuối lên khoát qua:
- Tất cả hãy đứng dậy, trước khi ta trút hơi thở cuối cùng, thì ta phải nói cho rõ mọi việc. Việc thứ nhất cũng như các cụ già thường kể, trước kia có hai con rắn, một con chỉ có một đầu và con kia lại có tới chín đầu khác nhau.

Một đêm nọ trời bỗng trở rét, nước đóng thành băng, con rắn một đầu nhanh nhẹn chui vào hang nên đã bảo toàn được tính mệnh. Riêng con rắn nhiều đầu thì một đầu muốn đi về hướng đông, một đầu muốn đi về hướng tây, một đầu muốn đi về hướng nam, một đầu muốn đi về hướng bắc, nên rốt cục không thể chui vào một cái hang nào cả và nó đã bị lạnh cóng mà chết.
Nay ta để lại chỉ có một ngôi báu cho một đứa con trai và ta đã trao nó cho Oa Khoát Đài rồi. Vậy nước Đại Mông Cổ trong tương lai, phải dựa vào tài trí mưu lược và lòng dũng cảm của nó.
Nó là cái đầu của các ngươi. Vậy bây giờ tất cả các ngươi phải tỏ lòng phục tùng nó qua một bản văn tự rõ ràng!

Dã Toại phi lấy bút giấy để ra trước mắt mọi người. Đà Lôi liền viết thành một bản văn tự.

Thành Cát Tư Hãn thở mệt nhọc một lúc, rồi có vẻ tức giận nói:
- Sát Hợp Đài lưu thủ ở vùng thảo nguyên, tính tình của nó nóng nảy, vậy tốt nhất cứ để nó tự hành động theo ý của nó. Các ngươi phải nói lại cho nó biết là nó không được phép làm trái với lời trối của ta!

Mọi người đều đồng thanh khẽ đáp:
- Thưa vâng!
Giọng nói của Thành Cát Tư Hãn tỏ ra ôn hòa hơn:
- Hãy trải bản đồ ra đây cho ta.
Dã Toại phi trải bản đồ ra trước mặt mọi người. Thành Cát Tư Hãn nói:

- Chuyện thứ hai là phương lược để tiêu diệt nước Kim. Quân đội tinh nhuệ của nước Kim Sơn đang đóng giữ tại Đồng Quan và ở phía nam thì đóng giữ

tại Liên Sơn, còn ở phía bắc họ dựa vào dòng sông Hoàng Hà là nơi dễ thủ khó đánh, để mà ngăn chặn ta. Giữa nước Tống và nước Kim là hai kẻ thù truyền kiếp, vậy ta phải áp dụng sách lược giữ sự hòa hiếu đối với nước xa để mở cuộc tấn công nước gần. Ta nên mượn đường của nước Tống để từ sau lưng đánh chiếm Đại Lương thì Đồng Quan tự nhiên sẽ bị tan rã. Chúng ta có thể cướp lại áo mão của tổ tiên ta là Yểm Ba Hài Hãn mà họ cất giữ tại đó mang về!

Thành Cát Tư Hãn ho một tràng dài. Gia Luật Sở Tài vội vàng trao cho ông ta một viên thuốc. Dã Toại phi bưng nước đến để Thành Cát Tư Hãn uống viên thuốc, nói:
- Xin ngài nghỉ ngơi một chút đã!

Thành Cát Tư Hãn đưa tay lên chùi hai giọt nước mắt rướm ra vì ho, nói:
- Không! Thời gian không còn nhiều nữa. Còn vấn đề thứ ba là phương lược để tiêu diệt Tây Hạ.
Oa Khoát Đài hỏi:
- Tây Hạ đã chịu đầu hàng rồi kia mà?
- Không! Bọn họ chỉ hứa là sẽ đầu hàng - Thành Cát Tư Hãn nói tiếp - Đừng bao giờ quên vua Tây Hạ là một người phản phúc vô thường. Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ rút dần về phía bắc, vì ta lúc nào cũng muốn được chết trên quê hương đất tổ của mình. Nhưng, nếu trời cao bắt ta phải chết dọc đường, thì các ngươi cũng chớ nên phát tang, chớ nên để cho kẻ thù biết tin là ta đã chết. Chờ cho vua Tây Hạ theo đúng thời giờ qui định kéo tới đầu hàng, thì các ngươi chớ nên tha cho chúng trở về mà phải tiêu diệt toàn bộ chúng để trừ hậu họa!

Mọi người đều lên tiếng hứa:
- Thưa vâng!

Trên đường triệt thoái, đại quân của Mông Cổ đã chậm chạp di chuyển về hướng bắc. Đoàn quân đang tiếp tục đi thì cỗ xe đại trướng bỗng dừng lại. Sau đó, tất cả quân đội cũng dừng lại.

Trong đại trướng, số người đang lắng nghe di chúc như Gia Luật Sở Tài, Nạp Nha A đang ngồi bên cạnh Thành Cát Tư Hãn cùng cất tiếng gọi. Thành Cát Tư Hãn từ từ mở mắt ra, gượng cười nói:
- Ta vừa nằm mộng thấy phụ thân ta là Dã Tốc Cai, mẹ ta là Kha Ngạch Luân, em gái ta là Thiết Mộc Luân, em trai ta là Hợp Xích Ôn tất cả họ đều đón ta một cách thân mật. Ngoài ra, ta còn trông thấy Bác Nhi Hốt và Mộc Hoa Lê nữa. Phải rồi, ta thấy có cả cháu ta là Mộc A Thốc Can và thấy cả ngươi lão bộc không còn răng là Khoát A Hắc Thần - ông không cười nữa, nói tiếp - Chỉ có hai mẹ con Bột Nhi Thiếp, Truật Xích và người ca ca của Biệt Lặc Cổ Đài là Biệt Cách Thiếp Nhi trước đây đã bị ta và Cáp Tát Nhi bắn chết, là vẫn buồn bã không vui. Riêng Hợp Đáp An thì đứng cách ta rất xa, ta gọi nàng mà nàng không nghe thấy. Phải rồi, trong kiếp sống của ta đối với kẻ thù mà ta từng đánh họ, cũng như đối với việc làm đúng và những việc làm sai, ta đều không còn nhớ rõ nữa; đối với người thân, ta biết được là ta còn thiếu nợ về mặt tình cảm đối với bốn người nói trên. Vậy về sau dần dần rồi sẽ tính vậy!

Mọi người đều khóc.

Thành Cát Tư Hãn vẫy tay về phía Gia Luật Sở Tài. Gia Luật Sở Tài liền

bước đến gần ông. Thành Cát Tư Hãn ra hiệu cho mọi người im tiếng khóc, nói:
- Này Oa Khoát Đài, Gia Luật Sở Tài là một người trị nước mà ta để lại cho ngươi, là một bậc nhân tài thuộc hàng lương đống!
Oa Khoát Đài vừa khóc vừa nói:
- Con đã nhớ rồi!
- À, thế là tốt, thế là tốt, tất cả đều là tốt! - Thành Cát Tư Hãn mỉm cười và nhắm mắt, cuối cùng ông cũng khép kín miệng lại.
Gia Luật Sở Tài đưa bàn tay lên để thử hơi thở của ông, nói:
- Bây giờ có thể tiếp tục đi rồi!

Đại quân từ từ di động. Mọi người chỉ chảy nước mắt chứ không còn nghe tiếng khóc. Thành Cát Tư Hãn nằm im lặng trên xe. Còn Dã Toại phi thì gục đầu lên người của Thành Cát Tư Hãn.

Ngày 25 tháng 8 năm 1227, Thành Cát Tư Hãn qua đời tại huyện Thanh Thủy dưới chân núi Hạ Lan, hưởng thọ 66 tuổi.

Sau khi ông chết, những người con trai và các tướng lãnh đều tuân theo lời trối của ông, chờ khi vua tôi Tây Hạ tới đầu hàng, liền tiêu diệt ngay Tây Hạ.

Tại vùng thảo nguyên nơi đầu nguồn ba con sông tiếng nhạc tang vang rền.

Thành Cát Tư Hãn nằm thẳng người trong cỗ quan tài bằng cây sên. Tam Công Chúa, Dã Toại phi, Dã Tốc Can phi và Hốt Lan phi lần lượt đặt chung quanh người ông những dụng cụ thường dùng hằng ngày như đá đánh lửa,

dao nhỏ, chén ăn cơm bằng vàng, cung tên.

Phân nửa phần trên của cổ quan tài đã khép lại. Cổ quan tài được quấn bằng ba sợi dây vàng.

Linh xa đã xuất phát, bám sát theo sau là bốn chục mỹ nữ tuẫn táng ăn mặc y phục xinh đẹp, vàng ngọc rực rỡ, các vương và các công chúa đều khóc trên đường đưa tang. Các tướng sĩ cùng hát những bài ca bi tráng như Xuất Chinh Ca và Tô Lỗ Đỉnh Ca.

Tại một chiếc hố sâu và to, được đặt cổ quan tài của Thành Cát Tư Hãn xuống chính giữa, ở chung quanh là một con ngựa quí và bốn chục mỹ nữ tuẫn táng. Đà Lôi rưới rượu xuống hố. Mọi người đều dập đầu lạy

Một ngôi mộ rất to đắp bằng đất. Sau đó là hằng vạn con ngựa cùng ồ ạt chạy qua, giẫm lên nấm mộ đất. Hàng vạn con ngựa đó quay trở về giẫm lên nấm mộ đất một lần nữa. Nấm mộ đã hoàn toàn bằng phẳng như mặt đất chung quanh. Một con dao nhọn đâm chết một con lạc đà con trước mặt mẹ nó. Một cây tên được cắm xuống mặt đất có cỏ mọc.

Đó là một lễ tang rất đặc thù, mai táng một nhân vật đặc thù trong lịch sử thế giới. Ông không để lại một lăng tẩm và những chiếc đỉnh bằng đồng, mà chỉ có một khu vực rộng ba chục dặm được cắm vô số mũi tên bao quanh và được phái binh sĩ đông đảo ngày đêm đứng gác. Nơi đó trở thành một vùng đất cấm. Vào ngày 17 tháng 3 năm sau, người ta dẫn con lạc đà mẹ đến để đánh hơi mùi máu của con nó, xác định đó là nơi chôn cất của Thành Cát Tư Hãn. Người ta bắt đầu tiến hành nghi lễ cúng tế tại đó. Do thời gian đã trôi

qua hơn bảy trăm năm, ngôi mộ không còn ai biết rõ vị trí của nó nữa. Nhưng, sự phấn đấu không ngừng, hùng tài đại lược của con người được xem là "vĩ nhân nghìn năm" từng xua hằng vạn quân đội đi chinh phục thế giới thì luôn luôn được dân tộc Trung Hoa và đông đảo các nước trên thế giới, quan tâm đến. Chính do sự phấn đấu không ngừng của ông, do sự liên tục chống trả của ông, mới giúp cho vùng thảo nguyên Mông cổ đang tồn tại không biết bao nhiêu là bộ lạc, thực hiện được sự thống nhất; mới có thể bước đầu kết thúc được cục diện cát cứ ở vùng phía bắc nước Trung Quốc, từ đó tạo điều kiện cơ bản cho Hốt Tất Liệt thống nhất được cả nước Trung Quốc lần thứ tư sau này.

Đối với việc đánh giá một cách khoa học công và tội nghìn năm của nhân vật vĩ đại này, đó là trách nhiệm của các nhà sử học. Riêng chúng tôi chỉ muốn giới thiệu đến đọc giả một Thành Cát Tư Hãn, một Con Cưng Của Trời bằng xương bằng thịt giống như mọi người, có đủ thất tình lục dục và bao gồm cả sự cao thượng lẫn sự tầm thường, sự anh minh lẫn sự sai sót, sự thành công lẫn sự đáng tiếc trong một con người!

Dịch xong tại TP Hồ Chí Minh
Ngày 16 tháng 1 năm 2002

Đánh máy: bevanng
Nguồn: bevanng/ VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 12 tháng 5 năm 2010